Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skandinavisk Folkemagazin

Undertitlen varierede, men f.eks.: Et Billedblad til nyttige Kundskabers udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Udkom hver søndag. Aargang 1-27, 1851-77.

Skanningen (affotograferingen) er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p103904.htm

Udarbejdet 2023 af Niels Jensen

Opdateret den 13. august 2023 af Niels Jensen

Skandinavisk FOLKEMACAZIN

1871

Et Billedblad
for alle Stænder.

En og tyvende Aargang
Med 26 Lithographier og 34 Xylographier.

KJØBENHAVN.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.

S. Triers Forlag

Christian IV paa Trefoldigheden i Söslaget paa Kolbergerheide.

(Efter Marstrands Maleri i Chr. IV's Capel i Roskilde Domkirke)

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 1ste Januar. Nr. 1.

Indhold: Christian IV. paa „Trefoldigheden" (med Lithographi). — Herremændenes Strid. — Mand og Hustru. — Prindsen og Actrisen. — Blandinger. — Gaade.

Christian IV. paa „Trefoldigheden".

Efter Marstrands Maleri i Christian IV.'s Capel i Roeskilde Domkirke.

Som det Betydeligste, det danske Historiemaleri hidtil har frembragt, kan man vistnok, uden at frygte synderlig for Modsigelse, betragte Marstrands store Vægbilleder i Christian IV.'s Capel i Roeskilde Domkirke. Disse Malerier, der ere udførte med Oliefarve paa præpareret Kalkgrund, fuldendtes i Efteraaret 1866, og hermed var da den sidste og vigtigste Deel af Capellets Decoration, hvorpaa der allerede var begyndt i 1846, færdig. Det er Fremstillinger af historiske Begivenheder i Christian IV.'s Liv, hvormed Kunstneren har udfyldt næsten begge Vægfladerne mod Øst og Vest, og der er herved, i Forbindelse med den af Heinrich Hansen architektoniske malede Udsmykning, der ligesom en Ramme indfatter Billederne, fremstaaet et Værk, som har Krav paa den største Interesse fra hele Nationens Side.

Paa Capellets østre Væg har Marstrand, under Eddeliens Figurer af Seiren, Historien og Tiden, malet Christian IV. paa Skibet „Trefoldigheden" i Søslaget paa Kolbergerheide, den 1ste Juli 1644, og ligeoverfor, paa den vestre Væg, findes Kongens Dom over Christopher Rosenkrantz. Det er imidlertid kun det førstnævnte af disse Arbeider, som vi idag skulle gjøre til Gjenstand for Omtale, idet vi tillade os dertil at benytte de Beskrivelser, som den anerkjendte Kunstkjender Julius Lange samt Steen Friis have givet af bemeldte Capels hele maleriske Decoration.

Christian IV.'s Heltefærd i det anførte Slag er ofte blevet besunget af vore Digtere, og ingen Begivenhed i Kongens lange Regeringstid staaer derfor maaskee tydeligere for Folkets Erindring, end netop denne. Roeskilde Domkirke gjemmer blandt sine Reliqvier Heltens Sværd, som han brugte ved den nævnte Leilighed, og paa Rosenborg vises os jo endnu den blodbestænkte Krave og Tørklædet, som blev bundet for hans saarede Øie. Blandt vore ældre Historiemalere have Abildgaard og Eckersberg behandlet det samme Emne, og det er rimeligt nok, at den Sidstes fortræffelig malede lille Billede, i det Mindste hvad Benyttelsen af Rummet angaaer, har havt Indflydelse paa Marstrands skjønne og storartede Gjengivelse af det skjæbnesvangre Øieblik, i hvilket det gjaldt Danmarks Liv eller Død.

Henimod Slutningen af Aaret 1643 var nemlig den svenske General Torstenson uden Krigserklæring trængt ind i Holsten, hvorfra han i et Par Maaneder ved Hjælp af den gottorpske Hertugs fornyede Forræderi indtog hele Jylland indtil Skagen, medens en anden svensk Hær faldt ind i Skaane. Begge disse Hære skulde ved en forenet svensk-hollandsk Flaade føres over til Øerne, og Danmark var saaledes atter kastet i en Krig, der paany truede det med Undergang. Hos den mægtige Adel, som Kongen i sin Ungdom havde udviist en saa streng Retfærdighed imod, fandt han kun ringe Understøttelse, og det var derfor saa at sige kun paa hans egen Feltherredygtighed, Energi og Omsigt, at Landets Skjæbne syntes at beroe. Holberg har neppe Uret, naar han paastaaer, at denne sidste ulykkelige Krig „contribuerede af alle Ting allermest til det store Navn, som Christian IV. har erhvervet sig i Historien"; thi, skjøndt en Olding paa 68 Aar, viste han dog i Farens Stund samme Utrættelighed som i sine kraftigste Manddomsaar, ilede fra den ene Provinds til den anden, fra Flaaden til Landet og atter tilbage til Flaaden, og, overalt hvor han selv var tilstede, bleve Fjendens Planer tilintetgjorte. Saasnart Christian havde ordnet Forsvarsvæsenet paa Fyen og slaaet Hollænderne i Listerdyb, drog han til Kjøbenhavn, for der at istandsætte sine Skibe, hvorefter han snarest mulig vilde opsøge den svenske Flaade i Østersøen. Sidst i Juni erfarede han at Fjendens Skibe vare løbne ud og havde lagt sig under Femern. Da var det, at den gamle Konge, som Slange beretter, beredte sig til den afgjørende Kamp „som til sin sidste Forretning i Verden, beskikkede sit Huus, overleverede sin Søn, Prinds Christian, Scepter og Krone, annammede den hellige Nadvere og gik derpaa om Borde og tilseils den 30te Juni."

Allerede den 1ste Juli stødte de fjendtlige Flaader sammen paa Kolbergerheide mellem Kielerbugt og Femern. Kongen anførte paa Linieskibet „Tre-

foldigheden", commanderet af Viceadmiral Proß Mundt, den tredie Escadre (Arrieregarden), medens Rigsadmiral Jørgen Vind førte Avantgarden, og Admiral Peder Galt den anden Escadre. Den danske Flaade var 39 Skibe stærk, Svenskernes 46. Slaget varede i 10 Timer; tre Gange afbrødes Kampen, der førtes med den største Forbittrelse fra begge Sider, og tre Gange optoges den paany. I den første Træfning, hvor Admiral Vind selv blev dødelig saaret, tog Kongen med sit Skib alt virksom Deel, idet han undsatte Admiralskibet og forhindrede dets Erobring. Men i den tredie Træfning var det, at den berømte Begivenhed indtraf, som Kunstneren med saa stort Mesterskab har fremstillet. Kongens eget Skib, „Trefoldigheden", maatte, som det hedder i Beretningen, en Tidlang fægte alene, medens de øvrige danske Skibe laae i Læ, omendskjøndt de vel kunde være komne det til Hjælp, hvad Christian ogsaa siden bebreidede dem. Den kongelige Anfører havde allerede faaet flere Saar, da en Kugle fra en svensk Kanon ramte Fænghul-Dækket paa en af Skibets Kanoner og splintrede den; tolv Mand dræbtes og saaredes omkring ham af de adsplittede Træstumper, og han selv blev truffen i Ansigtet af en Splint, der berøvede ham det høire Øie og nogle Tænder samt flængede det venstre Øre. Bedøvet segnede han om paa Dækket, stødt omkuld af den samtidig ramte Eyler Ulfeldt, en Broder til Kongens Hofmarskal, Knud Ulfeldt. Da Mandskabet saae Kongen falde og Blodet strømme ned over hans Ansigt og Klæder, opstod der en almindelig Sorg og Forfærdelse. Ved Raabet: „Kongen er skudt!" befaledes der at stryge Kongeflaget; men pludselig reiste den alderstegne Helt sig, lod sig forbinde, tog sit Sværd igjen i Haanden og sagde med høi og tydelig Røst, at vel var han saaret, men Gud havde dog endnu sparet ham Liv, Styrke og Mod nok til at staae sit Folk bi, saalænge Enhver af dem vilde ligeledes gjøre sin Pligt. Støttet paa sit Sværd blev han derefter staaende paa Dækket og fortsatte Kampen, indtil Fjenden ved Nattens Fremdrud ilde tilredt trak sig tilbage.

„Det er — siger Julius Lange — saaledes ikke et Søslags vilde og forvirrede Tummel, som det har været Kunstnerens Hovedopgave at fremstille; thi vel er der ikke nogen Standsning i Slaget; til Siderne og agterude, oppe paa Hytten, seer man Mandskabet ivrig ifærd med at betjene Kanoner og affyre Flinter, med at gjøre Forberedelser Entring o. s. v.; den hvide Krudtdamp skjuler næsten de svenske Skibe for Øiet — men Opmærksomheden samler sig for Øieblikket om et Optrin af en høi uendelig Ro. Midt paa Skandsen*), paa det af Kugler pløiede Dæk, staaer den graahærdede Konge; neppe er han bleven forbunden efter det forfærdelige Saar, før han har reist sig fra Armstolen; med den ene Haand støtter han sig paa Sværdet og peger med den anden mod Himlen, idet han udtaler hine fromme og kraftige Ord. Han er bleg, og man mærker den rystende Smerte, han har udstaaet, paa den Maade, hvorpaa han staaer; men jo mere man føler de Lidelser, han har havt at overvinde, desto stærkere er ogsaa Indtrykket af hans Sjælekraft. Han er som en Mand, der har smagt paa Døden og for et Øieblik været inde i Evigheden; derfor lyser der en forunderlig forklaret Glands fra hans store, brune Øie. Hvor let kommer en Figur med et Bind om det ene Øie til at gjøre et kummerligt eller et pudsigt Indtryk; men her kan man med Sandhed sige, at vor hele Kunst ikke har skabt nogen Figur, som gjør et mere værdigt, et mere ophøiet Indtryk, end denne Kongeskikkelse. Kunsteren har end ikke ladet ham mangle Kronen; Tørklædets brede Knipling lægger sig som en Krone om hans graae Haar, der flagre let i Vinden." Tilvenstre i Hovedgruppen sees Skibslægen med Svampen og Haandklædet forbauset stirre paa Kongen, hvem Gud har sparet for sit Folk, og ikke mindre forundret vender Drengen, der ligger paa Knæ foran Skibsapotheket, sig om ved pludselig at høre Kongens Stemme. Officiererne blotte Hovederne; Nogle bryde ud i Jubel, og paa Andres Aasyn igjen bemærker man en Blanding af Ærefrygt og Andagt, som om der var foregaaet et Mirakel. I Viceadmiralen, der staaer med Raaberen i Haanden, er Forbauselsen og det Øieblikkelige i Bevægelsen især fortræffelig udtrykt; han har maaskee just uddelt Befalinger til at trække sig ud af Kampen, og seer nu Danebroge fremdeles vaie og den faldne Konge reise sig og tale til Skibsfolket. Ved den ene af de tvende høie Herrer paa Kongens venstre Side, ham med den saarede Arm, har Kunstneren formodentlig tænkt paa Knud Ulfeldt, og i den døende Officier, der bæres bort længere tilbage i Stykket, kan man maaskee gjenfinde Broderen Eyler, hvis sidste Øieblikke oplives af det Haab om Frelse for Fædrelandet, som hans Ledsager vækker hos ham ved at gjøre ham ivrig opmærksom paa den stolte Helteskikkelse, der endnu kraftig og overlegent kneiser blandt den forvirrede Flok og med sin myndige Røst leder Enhver til at opfylde sin Pligt, saaledes som han selv ærlig og redelig røgter det Kald, han har at varetage.

*) Scenen er af Marstrand flyttet fra Skandsen, hvor den efter Slange foregik, til Dækket.

Herremændenes Strid.

(Tildels efter et Sagn.)

> Det raader jeg Alle, Hver og Een,
> Som rider til Jagten ud:
> Til Hoitid besøge de Kirken først
> For fromt at bede til Gud.
> (Folkevise.)

Kirkeklokken havde allerede længe tonet over den stille Egn ved *** Herred i Jylland for at kalde Menigheden indenfor de hellige Mure, men endnu stod Jomfru Christence Egeskjær foran Speilet og ordnede sine lyse Lokker under den lille Gyldenstykkes Hue. „Nu er jeg lige strax færdig, kjære Gjertrud!" sagde hun til Søsteren, der taalmodig stod og ventede paa hende; „jeg skal blot hefte Kjæden og de Spænder fast, som Hr. Nielans har givet mig."

„Nei, lad dem ligge!" bad Gjertrud og lagde Haanden paa det smukt udskaarne Egetræes Skrin, hvori Smykkerne gjemtes; „kom nu, og tænk for

en Gangs Skyld lidt mindre paa ham og lidt mere paa Vorherre."

„Jeg tænker jo paa Vorherre," svarede Christence smilende, idet hun samlede sit lange Silkeslæb; „hvorfor gaaer jeg vel ellers i Kirke?"

Søsteren pegede stiltiende paa hendes smukke Klæder.

„Du gjør mig Uret, Gjertrud!" udbrød hun med Taarer i Øinene, „det er ikke for at vise min Dragt. Men enten jeg gaaer til Guds Huus, eller til Kongens, vil jeg ifore mig den Klædning, som anstaaer sig for Ridder Egeskjærs Datter og Hr. Nielans's trolovede Brud; Du selv smykker Dig jo ogsaa."

„Det var heller ingensinde min Mening, at Du og jeg skulde gaae i Sæk og Aske; men jeg synes, at de gyldne Kjæder og Spange holde Dig altfor længe fast herhjemme, saa at vi hver Helligdag først træde ind i Kirken, naar Sangen er begyndt, og Fader vredes høilig derover."

„Kom, kom, her er jeg!" raabte Christence og ilede i Forveien; „mon Du ikke langs Kirkestien skulde give Dig Tid til at tænke engang imellem paa Hr. Jonas Høg?" vedblev hun leende.

Gjertrud rødmede, men gav intet Svar, og fulgte med Søsteren ned til Faderen, der alt længe havde ventet paa dem.

Det var stedse en Fryd for alle de forsamlede Ungersvende i Kirken, at see den statelige Ridder Erik til Egeskjær træde ind med sine to smukke Døttre, der, uagtet de vare saa høist forskjellige, dog syntes en Fryd for hele Qvindekjønnet. Gjertrud, den ældste, var, ligesom Faderen, høi og rank, og havde, ligesom han, sorte Haar og mørke Øine, hvori der næsten altid laa et Udtryk af Alvor og Blidhed; Christence derimod var blond, som Moderen havde været, og hendes klare Blik talte kun om Lykke og Glæde, og havde hun ikke Søsterens ædle Skikkelse og værdige Hoihed, saa besad hun istedetfor en ualmindelig Grad af Ynde og Livlighed, der indtog Alle, baade Gamle og Unge.

Da Gudstjenesten var forbi, og Ridderen atter vendte tilbage med Pigerne, mødte de udenfor Kirkedøren Christences Fæstemand, Eieren til Tolstrupgaard, den unge, muntre Nielans Maar, der rigtignok var mere bekjendt for sine lystige Eventyr end for sit fromme Levnet.

„Min Hest red ikke hurtig nok, til at naae Kirken i rette Tid," sagde han, efter med stor Anstand og Ærbødighed at have hilset Faderen og Døttrene.

„Saa skulde I have sadlet den noget tidligere, Hr. Nielans Maar," bemærkede Ridder Egeskjær kort.

„Om jeg sadler den tidlig eller sildig," svarede han leende, „kommer den dog aldrig tidsnok, naar den mærker, vi skulle til Kirke; det er en Arvefeil, min gode Skimmel har."

Christence saae med et skjelmsk Smil op paa den unge Herremand; men Gjertrud, der af sin Faders sammentrukne Øienbryn læste, at han forargedes over dennes Spøg, frygtede et vredt Udfald mod Christences Hjertenskjær, og skyndte sig derfor at aflede det ved hurtig at spørge til hans Søster, Fru Merete Björkanäs, som var Enke efter en svensk Adelsmand og for nogen Tid siden vendt hjem til Danmark igjen. Hr. Nielans lo i Skægget, medens han takkede for hendes Forespørgsel, og forsikkrede, at Merete altid befandt sig vel, saalænge en vis Herremand ikke var for langt borte.

„En vis Herremand?" spurgte Christence; „hvem kan det vel være?"

„Ja, det er maaskee aabenmundet af mig, at nævne ham; dog, da hun selv bestandig i hele sin Adfærd røber det, saa enhver Terne og Skosvend snakker derom, tager jeg mig samme Rettighed og fortæller Eder, at det er Hr. Jonas Høg til Maatrup."

Gjertrud tvang sig til at synes rolig ved at høre dette Navn, men Christence blev baade rød og bleg, og standsede midt paa Veien.

„Holder han da ogsaa af Fru Merete?" spurgte hun forskrækket.

„Det kan jeg ikke blive ret klog paa," svarede Nielans, uden at lægge Mærke til hendes Bevægelse. „Han har opholdt sig en Tid i Sverige for at ordne endeel Familiekluderier, med en Arvesag, troer jeg, og derovre fornyede nok hun og han gammelt Bekjendtskab. Imidlertid kom han dog tilbage, da han fik sine Sager i Rigtighed, og ikke længe derefter modtog jeg det Budskab fra Merete, at hun med den første gunstige Leilighed kunde ventes hertil, saasom hun inderlig længtes efter sit Fædreland. Naa, det syntes mig jo en ærlig Sag, og jeg bød hende ogsaa hjertelig velkommen; men da hun havde været her et Par Dagstid, mærkede jeg snart, hvad det var, der trak hende til Danmark, thi hun søgte overalt hans Omgang, hvilket han stedse lod til at imødegaae med god Villie. Ofte træffer jeg dem nu ene sammen, enten i fortrolig Samtale langs Skovkanten og Engene, eller ogsaa i fredelig Krig ved Tavlebordet, da baade hun og han ere veløvede i alt Slags Brætspil. Hvad mig angaaer, har jeg Intet mod Svogerskabet, men det lader ikke til, at den gode Herremand vil tage Bladet fra Munden og tale fra Leveren."

Under denne Samtale havde man naaet Enden af Kirkestien og var kommen til den Plads, hvor Hr. Nielans's Staldsvend ventede med Hesten paa sin Herre, som denne dog ikke modtog, da han tilfods vilde ledsage Ridderen og Jomfruerne hjem til Egeskjær, der kun laa en halv Fjerdingvei fra Kirken. Den øvrige Deel af Veien førtes Talen mest af de to Herrer om Agerbrug og Skovplantning, hvori de syntes at stemme bedre overens end i kirkelige Sager, og Pigerne kunde derfor, hver især, sysselsætte sig med deres egne Betragtninger.

„Hvad tænker Du paa, kjære Gjertrud?" spurgte endelig Christence, da de næsten vare hjemme; „siig mig, om jeg veed det?"

Gjertrud bøiede Hovedet i Taushed og trykkede stille den Haand, som Søsteren kjærtegnende havde lagt i hendes.

„Den afskyelige Fru Merete med sin smigrende Tale," vedblev Christence, „o, hvor jeg hader hende!"

„Tie, tie dog for Himlens Skyld!" hviskede Gjertrud forskrækket. „Ved Alt, hvad der er Dig helligt, Christence, lov mig, at Du ingensinde med et Ord omtaler for Hr. Nielans, at jeg har . . . . har den Samme kjær som hans Søster."

„Sligt et Løfte burde Du ikke krænke mig med at affordre, da Du godt veed, jeg ikke vilde fortælle ham om din Kjærlighed."

De vare nu ved Hjemmet, og Hr. Nielans

Naar blev Eftermiddagen og Aftenen over paa Egeskjær, der, ihvorvel det ikke var nogen betydelig Eiendom, dog ved sin smukke Beliggenhed og gode Vedligeholdelse saae helt værdigt og standsmæssigt ud, saa at det af Omegnens Befolkning ansaaes for langt mere værd, end det egentlig var. Dog Haven, som hørte til Egeskjær, regnedes med Rette for en af de skjønneste i mange Miles Omkreds, og derinde mellem de høie Lindetræer vandrede nu den unge Herremand Arm i Arm med sin Fæstemø, medens den nedgaaende Sol flammede paa Aftenhimlen og hist og her sendte en glødende Straale ind til de To, naar Vinden viftede det tætte Løv lidt til Side. „Lad os gaae op paa Høien," sagde Christence, „der kan man see vidt omkring, langt ud over Søen, og alle Seilerne derude skinne saa smukt ved Solnedgang."

„Nei, min egen lille Allerkjæreste, naar vi først komme op paa Høien, har I ikke Sands for Andet end Bølgerne og Baadene, og glemmer mig; nei, bliv før hernede; desuden har jeg noget Alvorligt at samtale med Eder om."

„Det synes mig nyt og sælsomt, at vi To skulle vexle Alvorsord; jeg er helt videlysten efter at høre hvorom."

„Søg først, om I kan gjætte det."

„Det troer jeg ikke," meente hun leende; „det er vist neppe om Vorherre og Kirken?"

„Jo, netop, Jomfru Christence!" udbrød han og sluttede hende fastere til sig. „I gjættede ret; jeg vilde netop tale om Kirken og spørge, naar jeg skal føre Eder derfra som min Brud."

„Det tilkommer vel min Fader, at svare derpaa; adspørg ham."

„Det har jeg; dog han søger kun at forhale Tiden og udfinder saa mange Paaskud for at undgaae mig. Med hver Dag mærker jeg, at Ridderen til Egeskjær, af hvad Grund veed jeg ikke, angrer at have lovet sin Datter til mig."

„Min Fader overveier altid vel og nøie enhver Ting, som han foretager sig, saa han kan aldrig angre Noget bagefter."

„Ja, at han tager sig gode Stunder til Betænkninger, det skal jeg vidne for; dog, det kjeder og krænker mig over al Maade i denne Sag."

„Fortryd ikke paa, om Fader tøver med at bestemme Dagen, der skiller ham fra hans Datter; „husk, hvad han mistede ved min Moders Død, og hvor ensomt vort Hjem er."

„Men det vil jeg for Pokker ikke undgjælde for! Eders Fader beholder jo Jomfru Gjertrud, hun forlader ham vist ingensinde."

„Og af hvilken Grund troer I, at en Mand ikke ligeledes en Dag skulde drage bort med hende fra Egeskjær?"

„Fordi jeg i hele Herredets Omkreds ikke veed en Eneste, der tør beile til hende, eller paa hvem hun vilde fæste sine Tanker."

(Fortsættes.)

Mand og Hustru.

Af Wilkie Collins.

Indledning.

Det irske Giftermaal.

I.

Paa en smuk Sommermorgen for 30 à 40 Aar siden sad et Par unge Piger grædende i Kahytten paa et Passageerskib, der fra London skulde gaae til Bombay.

De vare af samme Alder — atten Aar; de havde fra de tidligste Børneaar af været fortrolige Skolekammerater, de skulde nu for første Gang skilles fra hinanden — en Skilsmisse, der let kunde vare for hele Livet.

Den ene hed Blanche, den anden Anna.

De vare begge af fattige Forældre; begge havde været Lærerinder i samme Skole og begge skulde selv fortjene deres Brød; men dermed var ogsaa Ligheden imellem dem forbi.

Blanche var ret net og havde en ret god Forstand, hvorimod Anna var begavet med en sjelden Skjønhed og glimrende Aandsevner. Blanches Forældre vare retskafne Folk, som for enhver Priis vilde sikkre deres Datter en hæderlig Stilling i Samfundet, hvorimod Annas Forældre vare hjerteløse og slette Mennesker, der vilde speculere i Datterens Skjønhed og drage personlig Fordeel af hendes sjeldne Gaver.

De to Pigebørn begyndte nu ogsaa deres Livsbane i Verden under meget forskjellige Betingelser. Blanche skulde nu seile til Indien for at tiltræde en Post som Gouvernante i en høi Embedsmands Familie, hvorimod Anna skulde vente til der gaves en billig Leilighed for hende at komme til Milano, hvor hun skulde uddannes som dramatisk Sangerinde for senere at vende tilbage til England og der ved sine Talenter arbeide for sin Familie.

Med disse Fremtidsudsigter og Adskillelsen for Øie sad de to unge Piger grædende i Kahytten paa Indiefareren og kunde ikke løsrive sig fra hinanden.

„Blanche! Du vil bestemt blive gift i Indien. Lad endelig Din Mand bringe Dig snart tilbage til England."

„Anna! Dersom Du ikke synes om at optræde paa Skuepladsen, saa kom ud til mig i Indien."

„I England eller udenfor det, gifte eller ugifte, saa ville vi, selv om mange Aar løbe imellem, mødes med al vor gamle Kjærlighed, som Venner, der hjælpe hinanden, som Søstre, der stole paa hinanden for hele Livet, ikke sandt? Lov mig det!"

„Jeg lover det, Anna!"

„Af Dit fulde Hjerte og med Din hele Sjæl?"

„Af mit fulde Hjerte og med min hele Sjæl!"

Seilene bleve satte og Skibet begyndte allerede at bevæge sig, da Capitainen blev nødt til at benytte sin Autoritet for at faae de unge Piger til at stilles ad. „Kom, mit Barn," sagde han venligt, og lagde sin Haand paa Annas Arm, „kom, følg mig; jeg har selv en Datter paa Deres Alder og kan føle med Dem." Hun fulgte ham, han bragte hende selv til Sæde i Baaden; den roede mod Land, Skibet gik sin Vei og de to unge Piger vare skilte fra hinanden og skulde ikke see hinanden i mange, mange Aar.

Denne Adskillelse fandt Sted om Sommeren i Aaret 1831.

II.

Fire og tyve Aar senere — altsaa 1855 — var en meubleret Villa at faae tilleie i Hampstead; dog var den endnu beboet af den Familie, som vilde udleie den, og den Dag vor Fortælling begynder, sad en Dame og to Herrer ved Middagsbordet der. Damen var omtrent 42 Aar, men endnu en usædvanlig smuk Kone; hendes Mand, der var nogle Aar yngre, sad ligeoverfor hende, taus, distrait og uden nogensinde at see over paa hende. Den tredie Person var en Gjæst, hvis Navn var Kendrew, Manden selv hed Vanborough.

Det var mod Slutningen af Maaltidet; Frugt og Viin stod paa Bordet; Mr. Vanborough skjød Flasken over til Mr. Kendrew og Damen sagde til Tjeneren: „Lad Børnene komme ind."

Døren aabnedes og et tolv Aars Pigebarn med et yngre Væsen paa fem Aar traadte ind. De vare aldeles eens klædte, men der var ingen Familielighed imellem dem. Den ældre Pige var spinkel og bleg, den yngre, lille Pige var derimod rund og frisk, rødkindet, med livlige, spillende Øine, et sandt Billede paa Sundhed og Glæde.

Mr. Kendrew kastede et spørgende Blik paa den Yngste og sagde: „Her seer jeg en ung Dame, som er ganske fremmed for mig."

„Dersom De ikke selv i et heelt Aar havde holdt Dem borte fra os," sagde Husets Frue, „saa havde De ikke behøvet at gjøre denne Tilstaaelse. Det er den lille Blanche — min bedste Venindes eneste Barn. Da hendes Moder og jeg skiltes fra hinanden, vare vi ikke stort andet end Skolepiger endnu. Min Veninde gik til Indien, hvor hun senere hen blev gift med en berømt Officier, Sir Thomas Lundée, ‚den rige Sir Thomas', som han ogsaa kaldes. Lady Lundée er nu paa Veien hjem til England, for første Gang i de mange Aar siden hun forlod det. Jeg ventede hende igaar, jeg venter hende idag — ja, hun kan komme hvert Øieblik. Vi lovede hinanden ved Afskeden at ville mødes uforandrede i vore Følelser mod hinanden, og hvor forandrede ville vi dog maaskee ikke finde hinanden, naar vi virkelig atter gjensees."

„Og i Mellemtiden har Deres Veninde sendt sin Datter for at repræsentere hende. Det er en lang Reise for et saa ungt Væsen."

„Lægerne sagde, at Blanches Helbred trængte til engelsk Klima; det er nu et Aar siden. Sir Thomas var sygelig og hans Kone kunde ikke forlade ham. Hun sendte altsaa Barnet til mig, og De kan selv see, om den engelske Luft har bekommet hende vel. Vi to Mødre leve op igjen i vore Børn — vi have hver kun eet eneste Barn: min Datter hedder Anna, som jeg — hendes Blanche, som hun, og de to unge Pigebørn holde ligesaa meget af hinanden som deres Mødre i Fortiden. Man hører saa ofte, at Had gaaer i Arv, mon Kjærlighed og Venskab ikke ligesaa vel kunne nedarves?"

Før Gjæsten kunde svare, sagde Mr. Vanborough: „Kendrew, naar De har faaet Nok af den Snak, saa vil De maaskee tage Dem et Glas Viin."

Ordene bleve udtalte med en Foragt i Tone og Væsen, som ikke var til at tage Feil af; hans Hustru rødmede af Harme, men hun betvang den første Opbrusen og sagde med venlig og beroligende Stemme: „Jeg frygter for, min Kjære, at Du ikke er rigtig vel!"

„Jeg vil ogsaa faae det meget bedre, naar Børnene høre op med at klappre og klirre med Knivene og Gaflerne."

Børnene skrællede nogle Frugter; den Yngre blev ved, hvorimod den Ældre holdt op og saae hen paa Moderen. Mrs. Vanborough vinkede ad Blanche og sagde: „Vil Du ikke helst nyde Frugten ude i Haven?"

„Jo, hvis Anna vil gaae med."

Anna reiste sig og begge Børnene gik ud gjennem Havedøren, hvorpaa Mr. Kendrew viselig begyndte at tale om noget Andet: „Det vil blive et stort Savn for Børnene," sagde han, „naar de ikke længere have Haven, og det forekommer mig, at det maa være haardt at flytte fra den smukke Plads."

„At forlade Villaen er ikke det Værste," sagde Husets Dame, „thi naar John finder, at den ligger for langt fra London for ham, saa maa vi naturligviis flytte; men det Ubehagelige er at leie den ud."

Mr. Vanborough saae over Bordet hen paa Konen med et saa ubehageligt Udtryk, som vel muligt, og sagde: „Hvad har Du at gjøre med den Sag?"

„Min kjære John," sagde hun, og søgte ved et venligt Smil at opklare den ægteskabelige Horizont, „Du forglemmer, at medens Du er paa Comptoiret, er jeg hele Dagen her og kan ikke undgaae dem, der komme for at see paa Huset. Og hvorledes opføre den Slags Folk sig: de ville med Vold og Magt ind paa alle Tider og alle Steder, de gjøre uforskammede Spørgsmaal og vise, at de ikke troe, hvad man svarer, selv før Svaret er udtalt. En Mand spørger: ‚troer De ogsaa, at Huset er solid bygget?' og før jeg kan svare, springer han op og lader sig med fuld Kraft falde trampende paa Gulvet. Vore Forbedringer har de ingen Brug for; tale vi om det deilige kolde Vand fra en artesisk Brønd, John har ladet bore, see de ud som om de aldrig drak Vand, og faae de Øie paa min Hønsegaard, erklære de strax, at de ikke sætte Priis paa friske Æg."

Mr. Kendrew lo og sagde: „jeg har ogsaa i sin Tid faaet at føle, at Folk, som ville leie et Huus, ere fødte Fjender af dem, som ville udleie det. Det er underligt, ikke sandt, Vanborough?"

Men dennes slette Humeur modstod ligesaa haardnakket Vennen, som det havde modstaaet Konen.

„Aah, jeg hørte ikke efter."

Dennegang var Tonen baade uartig og uforskammet. Mrs. Vanborough betragtede sin Mand med ufordulgt Overraskelse og Sorg.

„John!" udbrød hun, „hvad kan der dog være i Veien med Dig i Aften? Befinder Du Dig ikke vel?"

„En Mand kan vel være forstemt og forpint, uden at være syg."

„Det gjør mig ondt at høre. Er det over Forretninger?"

„Ja — ja."

„Saa spørg Mr. Kendrew til Raads."

„Det er det, jeg venter paa."

Mrs. Vanborough reiste sig øieblikkelig og idet

hun gik forbi sin Mand lagde hun sin Haand kjærligt paa hans Pande og sagde: „Gid jeg kunde glatte disse Rynker." Mr. Vanborough gjorde et Kast med Hovedet og Hustruen vendte sig med et Suk fra ham for at forlade Værelset. For hun naaede Døren, sagde han: „Sørg for, at vi ikke blive forstyrrede."

„Jeg skal gjøre, hvad jeg kan, John," sagde hun, og til Mr. Kendrew, der holdt Døren aaben for hende: „men husk paa vore fødte Fjender! Det kan godt falde Folk ind at komme selv paa denne Tid af Aftenen."

Begge Herrerne vare altsaa alene. De vare to Modsætninger; Mr. Vanborough var høi og mørk, en rask og smuk Mand med et energisk Udtryk i sit Ansigt, som hele Verden maatte faae Øine for, men med en medfødt Falskhed derunder, som kun en skarpere Iagttager kunde opfatte. Mr. Kendrew var lille og lys, langsom og keitet i sit Væsen, undtagen naar noget Særdeles havde bragt ham i Bevægelse. I hans Ansigt saae Folk intet Fremtrædende, men under Overfladen var skjult en ædel Natur, der hvilede paa Retskaffenhed og Ærlighed.

„Dersom De nogensinde gifter Dem," begyndte Vanborough, „saa vær ikke saadan en Nar, Kendrew, som jeg har været. Tag aldrig en Kone, som har betraadt Scenen."

„Dersom jeg kunde faae en Kone som Deres, vilde jeg imorgen den Dag tage hende fra Theatret. Hun er en smuk Kone, en dannet Kone, en retskaffen Kone og en Kone, som virkelig elsker Dem. Menneske dog! hvad forlanger De mere?"

„Jeg forlanger en heel Deel mere. Jeg forlanger en Kone af fornem Familie og fornemme Forbindelser — en Kone, som kan modtage det bedste Selskab i sit Huus, og som kan bane sin Mand Veien til en Stilling i Verden."

„En Stilling i Verden," udbrød Mr. Kendrew. „Her er en Mand, hvis Fader har efterladt ham en Million Pund Sterling paa den eneste Betingelse, at han selv skal staae i Spidsen for et af Englands første Handelshuse, og denne Mand taler om en Stilling i Verden, som om han var yngste Skriver paa sit eget Comptoir. Hvad i Alverden kan De ønske mere, end hvad De allerede har faaet?"

Mr. Vanborough drak sit Glas ud og saae sin Ven rolig i Øinene.

„Jeg ønsker at betræde den politiske Bane," sagde han, „og ved dens Ende at erholde en Pairstitel — en Hindring paa denne min Bane er min retskafne og hæderlige Hustru."

„Tal ikke paa den Maade," sagde Mr. Kendrew og løftede sin Haand advarende i Veiret. „Dersom det skal være en Spøg, saa er det en Spøg jeg ikke holder af. Er det derimod Alvor, maa jeg troe, at en Mistanke, jeg ikke holder af at føle, dog er begrundet. Lad os tale om noget Andet."

„Nei, lad os helst faae os udtalte med det samme. Hvad er det for en Mistanke, De nærer til mig?"

„Jeg har faaet den Idee, at De er kjed af Deres Kone."

„Hun er to og fyrgetyve og jeg fem og tredive Aar, og vi have været gifte i tretten Aar. Alt dette veed De jo og saa har De kun en svag Idee om, at jeg er led og kjed af hende. Gud velsigne en saadan Uskyldighed! — Har De ellers mere at sige?"

„Ja, naar De endelig vil have det, saa vil jeg benytte mig af en gammel Vens Rettigheder og ligefrem sige Dem, at De ikke behandler hende smukt, eller som De bør. For et Par Aar siden kom de med hende tilbage fra Fastlandet paa Grund af Deres Faders Død; med Undtagelse af mig og et Par andre Venner fra tidligere Dage har De ikke forestillet Deres Kone for noget andet Væsen, Deres nye Stilling har skaffet Dem Adgang overalt, men De tager aldrig Deres Kone med. De gaaer ud i Selskaber, som om De var en Ugift og jeg troer, at man paa mere end eet Sted imellem Deres nye Bekjendtskaber anseer Dem for Pebersvend. Undskyld min Oprigtighed — men jeg siger min Mening ligefrem. Det er en uværdig Fremgangsmaade, at holde Deres Kone begravet her, som om De ikke vilde være hende bekjendt."

„Ja — jeg vil heller ikke være hende bekjendt."

„Vanborough!"

„Stop lidt! og hør nu hvad jeg har at sige. Hvorledes stiller Sagen sig i Virkeligheden? For tretten Aar siden blev jeg forelsket i en Sangerinde og ægtede hende. Min Fader blev vred derover og jeg maatte leve i Udlandet. I Udlandet generede det mig ikke, men da min Fader døde og tilgav mig, bragte jeg hende hjem med mig. Her i England stille Sagerne sig imidlertid en Deel anderledes. En vid Bane ligger aaben for mig, jeg er knyttet til en Qvinde, hvis Familie hører til de allerlaveste, en Qvinde uden fornemt Væsen og hvis høieste Ønsker ikke gaae udenfor Barnestuen og Kjøkkenet, Pianoet og Bøgerne. — Er det nu en Kone, som kan hjælpe mig frem i Verden, overvinde selskabelige og politiske Hindringer og bane mig Veien til en Plads i Lordernes Huus. Ved Jupiter! hvis en Qvinde nogensinde fortjente at blive begravet, som De udtrykker Dem, Kendrew, saa er denne Qvinde min Kone, og hvad der er mere, dersom De ellers ønsker at kjende hele Sagen, saa opgiver jeg Huset her, fordi jeg ikke kan begrave hende her for bestandig. Hun har faaet den forbandede Idee, at hun vil gjøre Bekjendtskaber, og hun vil snart have samlet en Kreds af Venner om sig, dersom jeg lader hende blive her i Egnen, Venner, der kunne erindre hende som den berømte Opera-Sangerinde — Venner, der ville see hendes Kjeltring af Fader (naar jeg er fraværende) komme drukken til Døren og laane Penge af hende. Endnu engang siger jeg, mit Ægteskab har forstyrret mine Udsigter; min Hustru er en Møllesteen om min Hals, om hun saa aldrig har saa mange deilige Egenskaber. Dersom jeg ikke havde været en Idiot, saa skulde jeg have ventet indtil jeg kunde ægte en Dame, som kunde være mig til Nytte med sine Familieforbindelser."

„Med eet Ord," afbrød Mr. Kendrew sin Vært og lagde Haanden paa hans Arm, „en Dame, som Lady Jane Parnell."

Mr. Vanborough studsede; for første Gang under denne Samtale slog han Øinene ned for Vennens Blik.

„Hvad kjender De til Lady Jane?" spurgte han endelig.

„Intet. Jeg kommer ikke i hendes Omgangskreds — men jeg kommer stundom i Operaen, hvor jeg saae Dem og hende i hendes Loge i Aftes, og

hørte, hvad der blev sagt omkring mig — man talte om Dem, som den Mand Lady Jane udmærkede fremfor alle Andre. Tænk blot, hvad der vilde skee, dersom Deres Kone hørte saadan Tale. De har Uret, Vanborough, i enhver Henseende Uret; De gjør mig stor Sorg og jeg havde aldrig ventet en saadan Opførsel af Dem. Jeg har ikke søgt denne Forklaring — men da vi nu engang ere komne ind paa denne Sag, saa lad os komme paa en reen Fod med hinanden. Overvei endnu engang Deres Opførsel, overvei vel, hvad De har sagt til mig — eller De maa ikke længere regne mig imellem Deres Venner. Nu ville vi ikke tale mere derom; vi blive begge varme og kunne let sige, hvad der hellere maa blive usagt. Lad os derfor tale om noget Andet. De skrev, at De ønskede min Nærværelse her idag, fordi De trængte til et godt Raad i en vigtig Sag. Hvad er det?"

Taushed fulgte paa dette Spørgsmaal. Mr. Vanboroughs Ansigtsudtryk tydede paa Uro og Forvirring. Han skjænkede sig et Glas Viin og drak det ud paa engang, før han svarede.

„Det er ikke saa let en Sag, at tale om nu," sagde han, „efter den Tone, De har talt til mig i, om min Kone."

Mr. Kendrew saae forundret paa ham.

„Er det da en Sag, der angaaer Mrs. Vanborough?" spurgte han.

„Ja."

„Veed hun det?"

„Nei."

„Har De holdt Sagen hemmelig af Hensyn til hende?"

„Ja."

„Har jeg da Ret til at blive raadspurgt i den?"

„Ja — som en gammel, prøvet Ven."

„Naa, saa siig mig aabent, hvad Sagen dreier sig om."

„Den vil blive bedre forklaret," sagde Mr. Vanborough efter nogle Øieblikkes tause Forvirring, „af en tredie Person, som jeg venter hvert Minut. Han er nøie indviet i alle de faktiske Forhold og vil bedre kunne sætte dem ud fra hinanden."

„Hvem er det?"

„Min Ven Delamayn."

„Deres juridiske Consulent?"

„Ja — yngre Associe i Firmaet Delamayn, Hawke og Delamayn. Kjender De ham?"

„Kun lidt. Hans Kones Familie stod i venskabeligt Forhold til min, før han blev gift. Jeg kan ikke sige, jeg lider ham."

„De er vanskelig at gjøre tilpas idag. Delamayn er en Mand, der har en stor Fremtid ivente og Mod til at arbeide for den. Han forlader Firmaet og vil forsøge sin Lykke for Skranken. Alle vente noget stort af ham, hvad har De da imod ham?"

„Ikke noget Bestemt. Man træffer jo ofte reent tilfældigt Folk, som man ikke synes om, uden at man kan paavise nogen Grund. Jeg synes nu engang ikke om Mr. Delamayn."

„I Aften maa De da i ethvert Tilfælde see at taale ham. Han vil strax være her."

Og han var der virkelig. Tjeneren aabnede Døren for ham og meldte Mr. Delamayn.

(Fortsættes.)

Prindsen og Actrisen.

Den Omstændighed at den keiserlige østerrigske Familie vedkjendte sig Ægteskabet mellem Hertug Ludvig af Baiern og den yndige Mademoiselle Mendel, Skuespillerinde i Ougsbourgh, vakkede den theatralske Ærgjerrighed hos Skuespillerinderne ved Parises Theater. Det Besøg Keiserinde Elizabeth aflagde paa det smukke Slot Lake Stahnberg, hvor det nygifte Par residerede, blev omtalt i ethvert Selskab i hele Europa. Man sagde mellem Coulisserne i Theatrene, at hendes østerrigske Majestæt i egen høie Person havde fremskyndet Ægteskabet, da Historien, som stod i Forbindelse med hendes Broders Kjærlighed og Frieri, var romantisk nok til at vække den stærkeste Interesse i hendes kjærlige og qvindelige Hjerte, og bringe hende til at forglemme enhver Forskjel i Rang, hvor en lige stor Deel af Kjærlighed og Delicatesse var bleven udviist af begge de Elskende.

Mademoiselle Mendel, som havde bevaret sit Rygte uplettet, i alle de Farer og Fristelser, som et theatralsk Liv medfører, blev anseet for den elskværdigste Qvinde i Tydskland, og i hendes private Cirkel, som i hendes offentlige Liv, blev hun beundret af Alle, som havde den Fornøielse at kjende hende. Hendes Skjønhed var af den ægte germaniske Slags, af en særegen Ynde, som man sjelden finder Mage til.

Hendes ubeskrivelige Yndighed gjorde et saadant Indtryk paa Hertug Ludvigs Hjerte, at han, det første Øieblik han saae hende paa Theatret, gjorde sig selv det Løvte, at tilbede denne Afgud. Men Mademoiselle Mendel var tapper til at forsvare sit Rygte, og da hun var sig selv bevidst den Ansvarlighed Besiddelsen af store Talenter medfører, modstod hun ethvert Forslag, endog om Ægteskab, fra Hertugens Side, da hun vel vidste, at det paa Grund af hans Slægtskab, aldeles ikke stod i hans Magt at slutte en saadan Forbindelse.

Paa den Tid pleiede Mademoiselle Mendel at bære et Fløiels Halsbaand med et Spænde, prydet med en eneste Perle af stor Værdi, hvilken Kongen af Sachsen havde foræret hende; og for at slukke alt Haab om Held i hendes kongelige Beilers Barm, erklærede hun ham en Dag, at hun havde aflagt det Løvte, at hun kun vilde skjænke sit Hjerte og sin Haand til den, som kunde parre denne ene Perle med ligesaa mange andre, som behovedes til at danne et heelt Halsbaand. Erklæringen blev afgiven leende, thi den smukke Skabning vidste fuldt vel at Hertugens Maade at leve paa, fuldkommen medtog alle hans Indkomster, som kun vare middelmaadige i Forhold til hans Rang, og aldrig vare istand til at udføre dette herkuliske Værk, og hun lo endnu hjerteligere da hun blev Udtrykket i hans Ansigt vaer, efterat hun havde forkyndt denne Bestemmelse. Men snart efter fik hun at høre, at Hertugen havde solgt sine Heste, hævet sin Huusholdning, og levede i den største Tarvelighed i en lille Hytte, som laa i hans Broders Dyrehave.

Paa selv samme Aften da hun var ved at fæste Fløielsbaandet om sin Hals fandt hun til sin store Forundring at nok en Perle var bleven befæstet til Baandet. Hun vidste godt hvorfra den

kom, og smilede betænkelig ved Tanken om det Offer, som Hertug Ludvig bragte paa Kjærlighedens Vegne. Efterhaanden blev Halsbaandet bedækket med Perler, der alle vare ligesaa smukke, som den Kongen af Sachsen havde skjænket, indtil der en Aften blev stor Allarm i Ougsbourgh. Den smukke Mendel var bleven bestjaalen; da hun i Theatret havde aflagt alle Prydelser, for, som Bettina von Armstedt at udføre Fængselsscenen, var man gaaet ind i hendes Paaklædningsværelse, og Floielsbaandet med dets Perlerad var forsvundet fra Toiletbordet. Begivenheden var saa forfærdelig, og hendes Nerver vare blevne saa rystede, at uagtet den Forsikkring, som Politimesteren, der hændelsesviis var i Theatret, afgav, om at han meget snart vilde finde Tyven, hvem han allerede havde Nys om, var den stakkels Mademoiselle Mendel saa betagen af Sorg, at hendes Hukommelse fuldkommen svigtede hende, saa at hun, da hun traadte ind paa Scenen ikke kunde erindre et Ord af sin Rolle.

Publicum ventede nogen Tid, forbausede over den Taushed, som deres Yndlings-Actrise vedligeholdt; Skuespillerinden stirrede i en ynkværdig Forlegenhed paa Tilskuerne, indtil hun, ved en pludselig Inspiration, og næsten mekanisk, erindrede at hun havde Stykkets Prøvecopi i Lommen paa sin Dragt. Hun drog den frem uden Betænkning, og begyndte med den størst tænkelige Selvbeherskelse at oplæse sin Rolle. I Begyndelsen vidste Tilskuerne ikke om de skulde lee eller blive fortrydelige; men pludselig vendte Hukommelse, Pathos, Forglemmelse af Alt undtagen hendes Rolle tilbage, og medens hun fremførte en af de meest lidenskabelige Sætninger af sin Tale, kastede hun Prøvecopien ned i Orchesteret, og vedblev at udføre sin Rolle, uden Standsning eller Betænkning, indtil Stykkets Slutning, endog uden at Souffleurens Hjælp en eneste Gang blev fordret. Bifaldsyttringerne vare saa umaadelige, da hun gjenvandt Hukommelsen, at det store Uhyre af en Lysekrone, som hang midt under Loftet, blev sat i en svingende Bevægelse af Vibrationen. Men da hun vendte tilbage til sit Paaklædningsværelse, viste det sig at Sindsbevægelsen var for stor og hun besvimede. Da hun atter kom til sin Bevidsthed, fandt hun Hertug Ludvig ved sine Fødder og Politimesteren ved sin Side, bedende hende om at fatte sig, da de kostbare Perler vare gjenfundne.

„Hvor ere de?" udbrød hun. „Er De vis paa at ingen af dem mangler? Er ingen af dem blevne stjaalne?"

Hertug Ludvig heftede den nu fuldendte Perlerække om hendes Hals, ikke længer fæstet til et Fløiels Baand, men symetrisk ordnede paa en Snor, og sammenheftet med et Diamantspænde. Hvad kunde den opoffrende Elsker gjøre mere? Han havde hverken sparet Umage eller Opoffrelse, for at naae sit Maal, og Mademoiselle Mendel samtykkede i at blive hans Kone. Det viste sig at Keiserinden af Østerrig var bleven saa rørt over denne Begivenhed, at hun udvirkede at der blev tilagt Bruden Titel af Baronesse af Wallersee, hvorved hendes Rang blev lige med Elskerens, og satte dem istand til, uden videre Vanskelighed at indgaae Ægteskab. De leve det meest lykkelige og afsondrede Liv i deres yndige lille Slot, Lake Stahnberg, hvor Keiserinden af Østerrig for nylig har besøgt dem.

Man siger at Hertuginde Louis af Baiern hverken Nat eller Dag aftager Perlehalsbaandet, hvis Spænde hun lod sammenuitte, Morgenen efter at Hertugen havde overrakt hende det, og som en Følge af det Eiendommelige heri, er hun bekjendt over hele Landet, under Navn af den fortryllende Perlina, ifølge det gamle germanniske Sagn om den vidunderlige Perle.

Blandinger.

— Man rakte en Fyrste en Takadresse, hvori Smigreren brugte det Udtryk, at hans Regering maatte vare saa længe, som Sol, Maane og Stjerner stode paa Himlen. „Den gode Mand vil have, at min Søn skal regere ved Lys," sagde Fyrsten leende, da han havde læst den.

Gaade.

Hvad er det, som maa følge Alt,
Der ret tilgavns skal trives?
Ja, Mangen har det Lykke kaldt,
Skjøndt bedre Navn kan gives.
Dog, Lykken ligner det deri:
At tidt det hurtig er forbi.

Det er et eget Gavebrev,
Vor Skjæbne os har skrevet,
For Nogle ei det aabnet blev,
For Andre sønderrevet;
Men Ingen, Ingen lærte ret,
Hvordan man skal bevare det.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Forf. til „Planterens Datter" ($18\frac{1}{2}$ Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkmagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 8de Januar. Nr. 2.

Indhold: Raad- og Domhuset i Kjøbenhavn (med Xylographi). — Herremændenes Strid (Fortsættelse). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Mozarts Orevals. — Blandinger. — Gaade.

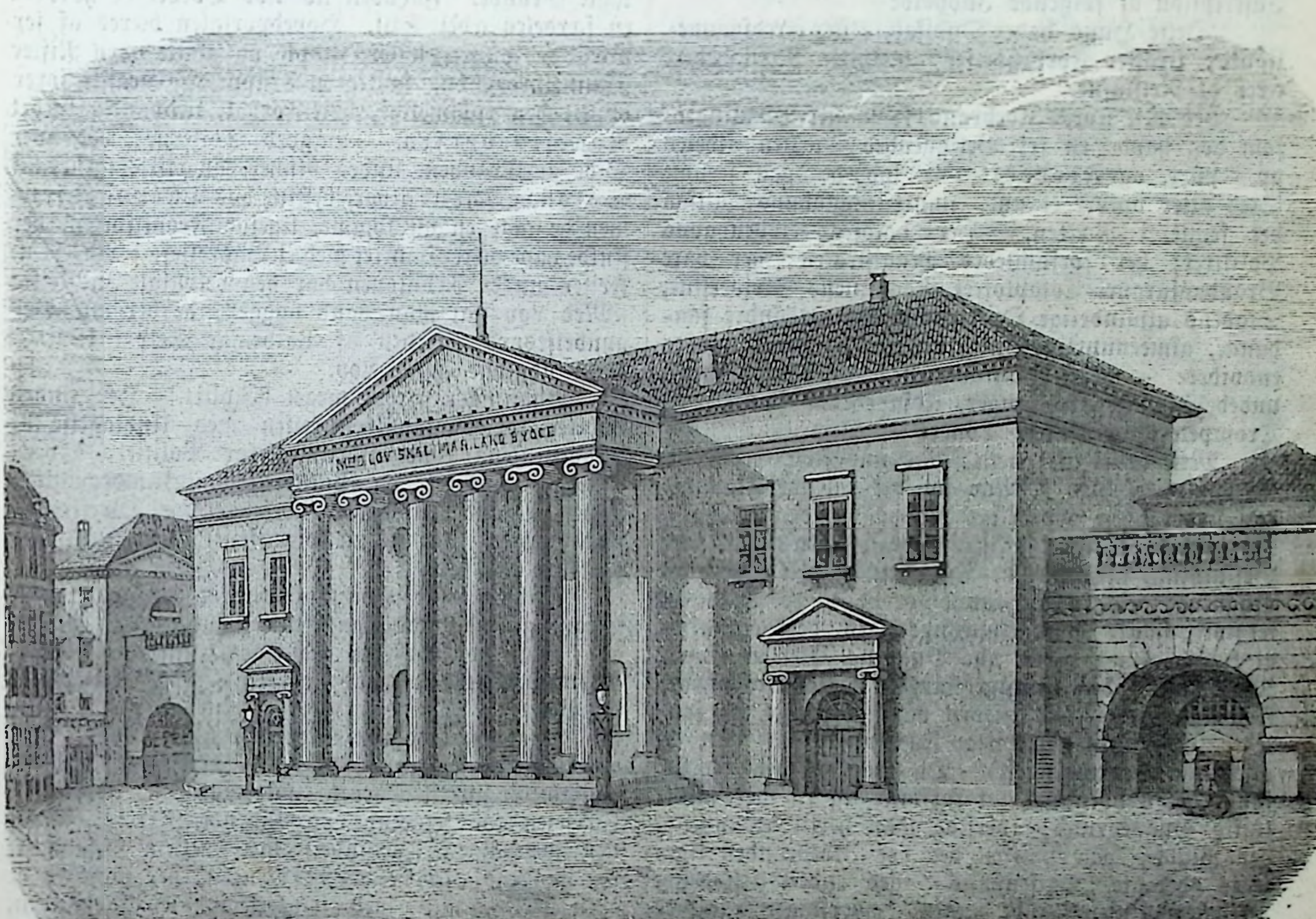

Raad- og Domhuset i Kjøbenhavn.

Af Kjøbenhavns Historie erfarer man, at Staden har havt fem forskjellige Raadhuse før det her afbildede. Det ældste Raadhuus, der laa paa den nuværende Bispegaards Grund, maatte i 1479 for et Tidsrum af 10 Aar afstaae en stor Deel af sine Lokaler til Universitetet, hvis Professorer havde været nødte til at holde deres Forelæsninger i Frue Kirkes Capitelhuus, hvor Pladsen var baade ubeqvem og utilstrækkelig. Da de ti Aar vare forløbne, vilde Magistraten, der kun ugjerne havde indladt sig paa at vise denne Villighed, have sin lovlige Eiendom tilbage igjen; men Universitetet syntes ikke at have havt Lyst til at give efter for dette berettigede Forlangende, hvorfor ogsaa Borgmesteren, Esbern Skriver, i Spidsen for en Flok Borgere

jog Professorerne bort og ryddede op i Salene. Professorerne indgave da en Klage til Kong Hans, som ved et Magtbud tvang Magistraten til at romme den nævnte Leilighed og til atter at overlade „Professorerne og Mestrene" den hidtil afbenyttede Deel af Raadhuset. Sagen blev dog ikke staaende herved; thi ved et andet Magtbud tog samme Konge det hele Raadhuus fra Magistraten, hvorefter der indrettedes egne akademiske Auditorier i denne Bygning, der nu fik Navn af „Studiegaarden". — Det andet Raadhuus laa paa Hjørnet af Norregade og Klædeboderne, og overlodes 1492 til Kannikerne ved Frue Kirke. — Henimod Slutningen af det 15de Aarhundrede opførtes det tredie Raadhuus noget inde i Frederiksberggade. — Det fjerde Raadhuus blev opført 1605 under Christian IV. Det var en massiv Steenbygning, forsynet med Taarn og Spir, der laa midt imellem Gammeltorv og Nytorv, eller paa Grunden mellem Frederiksberggade og Nygade, og som over Indgangen var prydet med en latinsk Inscription af følgende Indhold:

„Dette Huus hader Ondskab, elsker Fredsommelighed, straffer Forbrydelser, beskytter Rettigheder, ærer de Retskafne."

Ved den store Ildebrand 1728 gik Bygningen, som dog havde en fri Beliggenhed, næsten aldeles op i Luer, og Frederik IV. lod da paa samme Sted atter opføre et nyt, smukt Raadhuus, altsaa det femte i Rækken. Her holdtes Kjøbenhavns Politiret; her forsamledes Magistraten; her vare Brandassurance-Comptoiret, Raadstuens Skriverstue, Stadens almindelige Overformynderi og andre saadanne, almeennyttige Indretninger, og her foretoges endvidere — salig Ihukommelse! — de saa meget yndede Tallotteritrækninger, ledsagede af Paukers og Trompeters oploftende Toner.

Men heller ikke dette Raadhuus stod ret længe, thi ogsaa det blev et Rov for det rasende Flammehav under den frygtelige Ildsvaade, der hjemsøgte Kjøbenhavn i Aaret 1795. Man fattede nu den Beslutning, at nedbryde Ruinerne af den afbrændte Bygning, dels for at kunne forene de to Torve til eet stort, smukt og regelmæssigt Torv, dels ogsaa for at kunne anlægge den nye Bygning efter en større Maalestok, i den Hensigt, her at samle flere offentlige Autoriteter, som tilforn vare adspredte, og saaledes ved denne nærmere Forbindelse at lette de offentlige Forretninger. Da man af den Aarsag fandt det nødvendigt, at forskaffe sig en mere vidtløftig Byggegrund, foreslog man hertil at anvende den Plads, paa hvilken det ved Ildebranden ligeledes ødelagte „Vaisenhuus" med endeel tilstødende Privatbygninger havde staaet. Forslaget bifaldtes ved en kongelig Resolution af 17de October 1800, hvorefter det overdroges Overbygningsdirekteur, Conferentsraad Hansen at udkaste Planen til Opførelsen af et nyt og sjette Raadhuus paa bemeldte Grund.

Den 28de September 1805, samme Aar som de gamle danske Landthing ophævedes og Landsoverretten kom i Stedet, lagde Kronprinds Frederik (senere Frederik den Sjette) Grundstenen til den nye Bygning. Midt paa Fundamentet under Façaden ud mod Nytorv blev der, foruden en Medaille og tvende Mynter af Guld, nedlagt en dertil forfærdiget Guldplade med en latinsk og en dansk Inscription af omtrent samme Indhold. Den danske Indskrift lød saaledes:

„Ilden, som overgik Kjøbenhavn i Aaret 1795, ødelagde Raadhuset. Kong Christian den Syvende bød at opbygge et nyt Raad- og Domhuus, til Gavn og Prydelse for Staden. Kronprinds Frederik nedlagde Grundstenen den 28de September 1805. Gud velsigne Kongen og Kongestammen!"

Bygningen, som efter sin udvidede Bestemmelse fik Navn af Raad- og Domhuset, blev dog først efter ti Aars Forløb fuldkommen færdig og indviedes den 2den Juli 1815. Henskudt i det sydvestlige Hjørne af Torvet og indeklemt mellem andre Bygninger, fremtræder dette udmærket skjønne og under andre Omgivelser anselige Bygningsværk just ikke paa nogen imposant Maade, hvilket imidlertid ikke maa tilskrives Bygmesterens frie Villie eller Smag, men den Omstændighed, at der, som ovenfor anført, skulde gjøres Brug af forskjellige sammenlagte Grunde. Façaden ud mod Torvet er holdt i en særdeles ædel Stil. Hovedportalen bæres af sex prægtige joniske Søiler, simple og glatte uden Rifler (Cannelurer), bag hvilke en Trappe af Granit fører op til den rummelige, høie Forhal, sædvanlig kaldet Raadstuebørsen. Bagved Søilerne, ved hver Side af Trappen, findes Nicher, hvortil Statuer af Solon og Lycurg vare bestilte hos Thorvaldsen; men de staae endnu tomme, ligesom Frontispicen, der skulde have været smykket med et Basrelief af Bissen. Frisen under Frontonen har den velvalgte Indskrift: „Med Lov skal man Land bygge", de berømte Begyndelsesord til den af Valdemar Seir i 1240—1241 udgivne jydske Lov.

Bygningen bliver meget benyttet. Her findes Lokaler for Comunalbestyrelsen med Undtagelse af Magistratens 3die Afdeling, for Politiet, Overretten, Criminal- og Politiretten, Brandcommissionen, Brandforsikkrings-Societetet, for Direktionen for Borger- og Almueskolevæsenet, for Notarius publicus o. s. v.

Tilhøire for Hovedfaçaden er der en lavere Bygning med fladt Tag, hvilken anvendes til Veierbod, og hvorfra der udsælges justerede Lodder, Bismere, Alen og hvad der ellers hører til Maal og Vægt.

Paa den modsatte Side tilvenstre møder Øiet en lignende Bygning, hvorved det Hele erholder Symmetri ud til Torvet. En smuk Bue, hvorunder Færselen for Kjørende og Ridende er fri, danner her ligesom en Forbindelsesbro mellem Raadhuset og Stadens civile Arresthuus, der saaledes er i en særlig, men med selve Domhuset forbunden, Bygning. Over Porten eller Buen er der en bedækket Gang, gjennem hvilken Arrestanterne kunne føres til Forhør o. s. v.

Fængselsbygningen, der vender ud mod Slutterigaden, ved hvis anden Ende en stor Bue ligeledes forbinder samtlige Lokaler, er opført i en noget bizar Stil, muligviis for at virke afskrækkende. Her hensidde de Fanger, der vente paa deres endelige Dom (Varetægt), og her afsones ligeledes Straffen for mindre Forseelser. Fremdeles er der i samme Bygnings første og anden Etage særskilte Lokaler, der i Almindelighed benævnes „Slutteriet", og hvori Creditorer for en vis Tid kunne berøve

deres Skyldnere Friheden. Endvidere er her en net lille Kirke, kaldet Domhuuscapellet, hvor der holdes Gudstjeneste for Fangerne.

Slutteligen skulle vi endnu bemærke, at Raad- og Domhuset dog ogsaa stundom benyttes ved glædelige Begivenheder. Den 5te Juni, vor Frieheds Fødselsdag, lyder der fra den smukke Colonnade Fædrelandssange ud til den forsamlede Folkemængde, og fra den høie Stang, som er reist paa Frontispicen af Bygningen, vaier der et stort dansk Flag, bærende Vidnesbyrd om den Liberalitet, hvormed vor gode Stads Magistrat omsider fandt det passende at omfatte denne vor kjæreste Folkefest.

Herremændenes Strid.

(Fortsættelse.)

Christence kunde ei undertrykke et Smil og vendte hurtig Hovedet bort, men den unge Herremand havde allerede lagt Mærke til det vexlende Udtryk i hendes Ansigt.

„Kjender I Nogen, som hun holder af?" spurgte han forundret og saae lige ind i hendes leende Øine.

„Ja, hun holder af mig og af Fader," svarede hun undvigende, „og af alle andre christne Mennesker."

„Aa ja, javist," udbrød Hr. Nielans utaalmodig, „det veed jeg nok; men holder Gjertrud af nogen Mand, mener jeg."

„Nu ja, det gjør hun. Dog, hvis I har mig kjær, saa spørg ikke om hans Navn, thi det bedrøver mig at negte Eder Svar, og jeg tør ei fortælle det."

„Nei, jeg skal ikke friste min egen Hjertenskjære til at sige, hvad hun ei maa, helst nu, da jeg egentlig kun har Tanke for mine egne Anliggender. Giver I mig Ret til at fordre et bestemt Svar af Eders Fader, om hvornaar vort Bryllup skal være?"

„Den Ret havde I fra hiin Dag, vi gav hinanden vor Tro; men jeg beder Eder, tael til min Fader i Mindelighed, og lad ikke Vreden blive Herre over Eders Forstand og Villie, hvis hans Ord ei stemme med vore Ønsker."

„Ei see, min lille Fæstemø, hvilke besindige og gode Raad I veed at give! Skade kun, at et Raad saa let er hørt, men svært udført, og Ridder Egeskjær er ikke den Mand, med hvem man saa nemt kommer tilrette. Jeg vil imidlertid endnu engang trøstig gribe Tingen an med det Gode, men saa . . ."

Han fik ikke udtalt, thi Christence lagde sin Haand sagte paa hans Mund, og bad ham ei skræmme hende med hæslige Trusler, som hans gode Hjerte dog aldrig havde til Hensigt at opfylde, og under Spøg og Latter fik hun ham til at love saadant Maadehold i sine Yttringer, at han tilsidst beskyldte hende for, at hun forledede ham til at blive blød og qvindagtig, og forsikkrede hende, at han nu vilde skynde sig at tale med Faderen, før hun havde gjort ham heel svag og eftergivende, men desuagtet varede det alligevel længe, før de kunde rive sig løs fra deres stille Vandring under de løvrige Linde, og Maanens Straaler havde for længe siden skinnet ind til dem, istedetfor Solens, inden de endnu vare vendte tilbage til Ridderen og Gjertrud.

Medens Hr. Nielans Maar følte sig lykkelig hos sin Trolovede paa Egeskjær, sad hans Søster, Fru Merete Bjørkanäs, ene hjemme paa hans Eiendom, den veloprbyggede Tolstrupgaard, der i Mands Minde var gaaet i Arv fra Slægt til Slægt. Hun savnede dog ikke Broderen, thi hendes Tanker vare endnu ivrigere sysselsatte end hendes smaa Fingre, der med Iil stak Naalen op og ned i Silketøiet, som laa foran hende. Af Aasyn og Skikkelse var hun en meget skjøn Qvinde, men syntes — idetmindste for Øieblikket — at mangle de Egenskaber, som gjøre en Qvinde tiltrækkende. Der var intet Spor af Blidhed eller Ømhed hos hende, men derimod en rastløs Utaalmodighed, ja stundom vild Heftighed. Hun havde i denne Eftermiddag længe ventet paa Hr. Jonas Høg og i Vrede over hans Udebliven mishandlet sin Skjødehund og udskjældt sin fortroligste Terne, der nu grædende laa paa Knæ i en Krog ved Døren og kjælede for det lille jamrende Dyr.

„Nei, det er ikke til at udholde!" raabte Fru Merete, idet hun sprang op og med begge Hænder sammenknugede det smukke Silkeklæde, paa hvilket hun havde broderet; „jeg qvæles her! Luk Vinduet op, Eline, og kast dog Dyret ud!"

„Ak, naadige Frue," fordristede Ternen sig til at sige, „tør jeg handle saa uchristelig mod en levende Guds Skabning?"

„Du tør Alt, hvad jeg vil, skynd Dig!"

Ternen kjendte sin Frue for godt, til at vove at fremkomme med flere Indvendinger, og begyndte nølende at gaae hen til Vinduet med den lille Hund; men enten det nu var, fordi Merete angrede sin Haardhed, eller fordi hendes heftige Sind fik et andet Udbrud, nok er det, hun rev pludselig Hunden fra Eline og gav sig til at kjærtegne den med samme Voldsomhed, som den, hvormed hun før havde slaaet den. Ternen stillede sig bag hendes høiryggede Stol og lo saa smaat, idet hun tænkte, at nu kom vel ogsaa hendes Tid til at faae gode Ord for alle de onde, som hun havde maattet døie, især da hun med Eet gjennem Vinduet saae en Rytter langt borte, der i fuld Fart sprængte op mod Herregaarden, og i ham, med veløvet Øie, kjendte Hr. Jonas Høg.

„See, naadige Frue," sagde hun listig og viste hen over de blomstrende Enge og Bakker, „see, naadige Frue, hvor den Hest farer afsted! Hvem mon Herren kan være, der jager saa ilsomt? Han maa sikkert længes svart, siden han tager paa med saadan Hast. Nei, nu seer jeg, hvem det er! Det er Hr. Jonas Høg! Ja, saa kan jeg forstaae det, for han har redet mangen god Hest ihjel fra Maatrup til Tolstrup."

Neppe havde Merete seet ud og opdaget den længe Ventede, før Blodet i hede Strømme foer hende til Kinderne og bragte Tindingerne til at banke. Uden at ændse Ternens smigrende Snak, eller Hunden, der ublidt faldt fra hendes Skjød ned paa Fliseguldet, reiste hun sig hurtig og ilede hen foran det store Speil, hvor hun længe mønstrede den smukke Skikkelse, som det blankslebne Glas

viste hende, medens hun strøg Fingrene gjennem de tunge, sorte Lokker, der efter Datidens Skik frit rullede ned ad Hals og Skulder. Eline saae med skjult Skadefryd, hvorledes hendes Frue harmedes over sit ophidsede Udtryk, som ikke tjente til at forskjønne hende, men kun røbede hendes store Utaalmodighed efter Hr. Jonas's Komme. Endelig indfandt han sig, og Merete betydede Pigen, at hun skulde fjerne sig. Den heftige unge Qvinde gav sig neppe Tid til at vexle de almindeligste Høflighedshilsener, før hun med slet dulgt Lidenskab bebreidede ham, at han først kom nu. Dog den unge Herremand lod ikke til at være ukjendt med slige Bebreidelser, thi han hørte rolig paa dem, og fortalte ligefrem, at han som sædvanlig havde glemt Tiden og sig selv for at dvæle nede ved Skovsøen i den smukke Sommeraften. Han førte hende derefter til den Plads, hun ved hans Indtrædelse havde forladt, og bad hende smilende lægge Mærke til, hvor gløende Solen tog Afsked fra de rødmende Marker og Skove, der snart vilde fælde Dugtaarer, naar den havde forladt dem. Men Merete var ikke nu oplagt til Naturbetragtninger, og vendte Øiet haanlig bort fra den smukke Egn, der udbredte sig foran hende.

„I seer efter Eders Harpe, kan jeg tænke," sagde Jonas Høg og lod som han misforstod hendes Blik tilbage i Værelset; „ja, syng for mig, I veed, hvor gjerne jeg hører dens Toner."

„Det skal jeg!" udbrød hun glad, med en af sine bratte Overgange fra den ene Stemning til den anden; „men hvad skal jeg synge?"

„Lad mig høre Sangen om Hr. Oluf," svarede han, „den passer nu bedst for mig," tilføiede han sagte.

„Ja, den vil jeg synge!" raabte hun, idet hun lod Fingrene løbe legende henover Strængene, og med blød, klangfuld Stemme begyndte hun Visen:

Hr. Oluf rider saa vide,
Alt til sit Bryllup at byde,
Men Dandsen den gaaer saa let gjennem Lunden.

Jo længere hun naaede frem, desto smukkere lød Tonerne, og i Verset, hvor Elverkongens Datter lover ham Silkeskjorten „virket i Maaneskin", naar han vil følge hende, vidste hun at lægge et saa vidunderlig lokkende Udtryk i sin Stemme, at den unge Mand, der sad ligeoverfor hende, henreven af den blide Røst, i dette Øieblik glemte, at den skjønne Sangerske i Grunden selv var en saadan falsk, daarende Elverqvinde, som hende, hvorom hun fortalte, og var lige ved at tilstaae, hvad han selv troede, at han elskede hende og kun vilde tilhøre hende. Dog, „dengang gjorde Gud hans Lykke saa god," at han ikke blev i Elverhøi, skjøndt det just ei, som der staaer i Visen, var en Hane, der slog med Vingen og vækkede ham, men en dirrende Stræng, der sprang paa Harpen, og derved pludselig standsede Sangen og hele Trylleriet.

„Tak for Eders Sang, Fru Merete," sagde han med et dybt Suk, ligesom En, der rives ud af en Drøm; „men nu fik jeg jo ikke Slutningen at høre, hvorledes Oluf bliver slaaet til Døde af Elverkongens Datter, fordi han er sin Brud tro."

„Saa kan I trøste Eder med, at I har hørt det Bedste og Glædeligste af Sangen," meente hun smilende; „thi det er baade sørgeligt og uretfærdigt, at han skal faae saa tung en Skjæbne."

„Den har han forskyldt, fordi han vovede sig i Elverleg. Ak, ilde er Den faren, som fristes af en Qvinde, medens han tænker paa en anden."

„I taler, Hr. Jonas Høg, ret ligesom I var heel kyndig i den Sag."

„Deri feiler I ikke, det er jeg ogsaa."

Fru Merete svarede Intet, men brast i en voldsom og lydelig Graad. Nu var hendes Gjæst hverken kold eller følesløs, og dog forblev hans Hjerte ubevægeligt ved denne stærke Hulken, der kun fremkaldte en Fornemmelse af Forlegenhed hos ham, samt et oprigtigt Ønske, om atter at være i god Behold hjemme paa Maatrup. Imidlertid forbød hans medfødte ridderlige Sind ham at forlade en Qvinde saaledes, og han nærmede sig derfor Merete, i den Hensigt, at prøve, om han kunde sige hende nogle beroligende Ord. Men han havde neppe bøiet sig og sagte gjort Forsøg paa at drage hendes Hænder bort fra Ansigtet, før hun sprang op og med Heftighed slyngede sine Arme om hans Hals, idet hun under de lidenskabeligste Kys og Taarer bønfaldt ham om at sige hende Navnet paa den Qvinde, han elskede, da hun nu godt forstod, at hun selv kun var Den, der, ligesom Elverkongens Datter, blot lokkede og fristede ham. Det var ingen let Sag for den unge Mand, at blive favnet varmt af en smuk Qvinde, og saa at skulle fortælle om sin Kjærlighed til en anden, thi i det Øieblik var den blegnet, og han tvivlede om dens Tilværelse; men desuagtet vandt han Kraft til at rive sig ud af de bløde Arme, der mod hans Villie bandt ham, idet han mindedes, at hun alt før havde tilhørt en Mand, og han følte, at han kun med Ære vilde fæste Den til Hustru, der ene havde elsket ham og dog taug dermed, til han først talte om Kjærlighed. Hendes Graad og Bønner tvang ham imidlertid til at svare hende, og uden lang Indledning, der kun vilde have pint dem Begge, fortalte han, at han længe havde havt Jomfru Gjertrud kjær, men, tvungen af Familieforhold, havde maattet reise udenlands, forinden han var vis paa hendes Gjenkjærlighed. I det fremmede Land var han truffet sammen med sin Barndoms Legesøster, Fru Merete, og, glad over igjen at høre sit Hjemlands Sprog, i Forbindelse med den meer end gjæstevenlige Modtagelse, som hun skjænkede ham, følte han sig stærkere og stærkere tiltrukken af den unge Enke, saa at han i hendes Nærværelse kun svagt mindedes Ridderens tause, tilbageholdne Datter. Omstændighederne krævede imidlertid, at han atter snart vendte hjem til Danmark, men med denne Tilbagevenden kom ogsaa Tanken om Gjertrud, og da han igjen saae alle de danske Omgivelser og sit Lands kjære, kjendte Skove og Sletter, da vaagnede hans fordums Kjærlighed med fornyet Styrke, saa han besluttede, ei at tøve, men beile til hende; dog, dette kunde ei skee, dengang han ønskede det, da hun i de Dage nylig var reist bort til en syg Slægtning, fra hvilken det var uvist, naar hun vendte tilbage. I denne Mellemtid forlod Fru Merete — dreven af Længsel efter sin unge Landsmand — Sverige, og ved sin Ankomst og sit stadige Selskab gjorde hun ham atter tvivlraadig med Hensyn til hans egentlige Følelser.

(Fortsættes.)

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

III.

Den fremadstræbende Advocat, der vilde see at gjøre sin Lykke for Skranken, saae ud som en Mand, det nok kunde lykkes for. Det haarde Udtryk i hans Ansigt, hans lurende graa Øine og smalle, bestemte Læber sagde omtrent i faa Ord: „Jeg vil frem i Verden og staaer Du mig i Veien saa tager jeg ikke i Betænkning at gaae frem over Dig." Mr. Delamayn var sædvanlig høflig mod Alle, men selv til sin bedste Ven sagde han aldrig et overflødigt Ord; en Mand af stor Dygtighed, en Mand af uplettet Ære (saadan som Verden nu engang forklarer dette Ord) men en Mand, det var vanskeligt at slutte sig fortroligt til. Det vilde aldrig falde Nogen ind at laane Penge af ham, men Enhver vilde betroe ham utalte Guldbynger; i private og personlige Forlegenheder vilde Ingen strax henvende sig til ham, men i politiske og offentlige vilde derimod Enhver øieblikkelig sige: „Han er min Mand; ham kan jeg bruge." Ingen kunde see ham uden at sige til sig selv: „Han er sikker nok paa at komme frem i Verden."

„Kendrew er en af mine bedste Venner," sagde Mr. Vanborough henvendende sig til Advocaten. „Alt, hvad De har at sige mig, maa De gjerne sige i hans Nærværelse. Behager De et Glas Viin?"

„Nei Tak."

„Har De noget at meddele mig?"

„Ja."

„Har De faaet den skriftlige Erklæring fra de to Retslærde?"

„Nei."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi den er overflødig. Dersom de faktiske Omstændigheder forholde sig som der er opgivet mig, saa er der ikke den fjerneste Tvivl om hvad Loven vil dømme," sagde Mr. Delamayn og tog et Stykke beskrevet Papir op af sin Lomme og lagde det paa Bordet foran sig.

„Hvad er det?" spurgte Mr. Vanborough.

„Sagen angaaende Deres Ægteskab."

Mr. Kendrew studsede og begyndte nu at yttre Tegn paa en Interesse, han hidtil syntes at have manglet. Mr. Delamayn betragtede ham et Øieblik — og blev ved: „Sagen, som De selv oprindelig har fremstillet den og ladet den nedskrive af Deres første Comptoirbetjent."

Mr. Vanboroughs urolige Sindsstemning viste sig atter.

„Hvad have vi nu at gjøre med det?" spurgte han, „De har vel anstillet behørige Undersøgelser, for at De kan bevise Rigtigheden af min Forklaring — har De ikke?"

„Jo."

„Og har fundet, at jeg har Ret?"

„Ja, Deres Forklaring er rigtig — hvis de faktiske Omstændigheder ere rigtig fortalte, hvorfor jeg maa forvisse mig om, at der ikke er indløbet Misforstaaelser imellem Dem og Nedskriveren; hvilket er en meget vigtig-Sag. Jeg er jo ifærd med at paatage mig Ansvaret for en juridisk Erklæring, som kan faae meget alvorlige Følger, hvorfor jeg maa gaae meget forsigtigt frem. Jeg maa gjøre Dem adskillige Spørgsmaal. Jeg beder Dem, Mr. Vanborough, tab ikke Taalmodigheden — jeg skal gjøre det saa kort som muligt."

Han saae i Manuskriptet og gjorde sit første Spørgsmaal.

„De blev for tretten Aar siden gift i Inchmalloch i Irland, Mr. Vanborough?"

„Ja."

„Deres Kone — dengang Miss Anna Silvester — var Katholikinde?"

„Ja."

„Hendes Forældre, baade Faderen og Moderen, vare ogsaa Katholiker?"

„Ja."

„Deres egne Forældre, baade Fader og Moder, vare Protestanter? Og De selv er døbt og opdragen overensstemmende med Englands Kirke?"

„Ja vel!"

„Miss Anna Silvester følte og udtrykte en vis Uvillie mod at ægte Dem, fordi de hørte til forskjellige Troessamfund?"

„Ja, det gjorde hun."

„De beseirede denne Modstand ved at love hende, at gaae over til den katholske Tro?"

„Ja, det var den nemmeste Maade, at blive enig med hende paa — og mig var det en aldeles ligegyldig Sag."

„De blev altsaa for en Forms Skyld optaget i den romersk-katholske Kirke?"

„Jeg gjennemgik alle Ceremonierne."

„I Udlandet eller i England?"

„I Udlandet."

„Hvor lang Tid var det før Bryllupsdagen?"

„Sex Uger."

Med Øinene stadig i Papiret under alle Spørgsmaalene sammenlignede Mr. Delamayn med særdeles Omhu dette sidste Svar med det Svar som i sin Tid var nedskreven af Comptoirbetjenten.

„Meget vel," bemærkede han og fortsatte Spørgsmaalene.

„Præsten, som viede Dem, var en vis Ambrosius Redman — en ung Mand, som nylig var bleven indviet til Præst?"

„Ja."

„Spurgte han om de Begge vare romersk-katholske?"

„Ja."

„Gjorde han flere Spørgsmaal?"

„Nei."

„Er De ogsaa fuldkommen sikker paa, at han ikke har spurgt Dem, om De begge To have været Katholiker i mere end eet Aar før De henvendte Dem til ham for at han skulde vie Dem?"

„Det er jeg sikker paa."

„Han maa altsaa have forglemt, at det var hans Pligt, eller som en Begynder maaskee endogsaa været uvidende derom. Tænkte hverken De selv eller Damen paa at underrette ham derom?"

„Hverken jeg eller Damen vidste at Sligt var nødvendigt."

Mr. Delamayn foldede Papiret sammen og stak det i Lommen.

„Rigtig, paa en Prik Altsammen," sagde han.

Mr. Vanboroughs blussende Ansigt blev ganske blegt; han kastede et hemmeligt Blik over til Mr. Kendrew, men tog strax Øinene til sig igjen.

„Nuvel da," sagde han til Advokaten, „lad mig nu høre Deres Mening. Hvad siger Loven?"

„Loven," svarede Mr. Delamayn, „er klar og tydelig. Deres Ægteskab med Miss Anna Silvester er intet Ægteskab, Vielsen er ugyldig."

Mr. Kendrew reiste sig forbauset.

„Hvad mener De?" spurgte han med megen Alvor.

Advokaten betragtede ham med høflig Forbauselse; dersom Mr. Kendrew ønskede Oplysninger, hvorfor forlangte han dem da paa en saadan Maade. „Ønsker De maaskee jeg skal meddele Dem, hvorledes Loven lyder under saadanne Omstændigheder?"

„Jo, det gjør jeg."

„En Forordning fra Georg den Andens Tid, der gjælder for Irland, erklærer ethvert Ægteskab, der er fuldbyrdet ved en katholsk Præst imellem to Protestanter eller imellem en Katholik og en Person, som endnu for tolv Maaneder siden var Protestant, for aldeles ugyldigt. En anden Forordning fra samme Tid erklærer den Præst, der har udført en saadan Vielse, for affat og frataget sin geistlige Værdighed. Præsterne af andre Troesbekjendelser i Irland ere senere fritagne for denne Indskrænkning, men den gjælder endnu med Hensyn til de Romersk-katholske."

„Skulde virkelig en saadan Tingenes Tilstand endnu være mulig i vor Tidsalder?" spurgte Mr. Kendrew.

Mr. Delamayn smilede; han var ude over de sædvanlige Illusioner med Hensyn til den Tidsalder vi leve i, „der er mange andre Tilfælde, hvori den irske Ægteskabslov frembyder besynderlige Anomalier. Det er en daarlig Retstilstand; Fremmede vilde kalde den skandaleus, her i Landet lægger man ikke saa nøie Mærke dertil. Men for at komme tilbage til Sagen, saa bliver Resultatet dette: Mr. Vanborough er Ungkarl, Mrs. Vanborough er ugift, deres Barn et uægte født og Præsten Ambrosius Redman er skyldig i Embedsmisbrug."

„En nederdrægtig og infam Lov," sagde Mr. Kendrew.

„Men saaledes er Loven," yttrede Mr. Delamayn og meente, at det kunde være Svar nok.

Intet Ord var undgaaet Husets Herre, som sad med Øinene fæstede paa Bordet i dybe Tanker.

Mr. Kendrew vendte sig til ham og brød Tausheden.

„Angik det Raad, De ønskede af mig, denne Sag?" spurgte han.

„Ja."

„De var altsaa i Tvivl om, hvorledes De skulde forholde Dem i denne Sag og ønskede at høre min Mening? Rimeligviis om, hvorledes De bedst kunde rette denne Feil og gjøre den Qvinde, der for Gud er Deres Hustru, til Deres retmæssige Hustru ogsaa for Loven?"

„Dersom De betragter Sagen paa den Maade," sagde Mr. Vanborough, „og ikke tager i Betragtning . . . ."

„Jeg forlanger et bestemt Svar, ja eller nei!"

„Lad mig tale ud. Jeg skulde dog vel troe, at jeg har Ret til at forklare mig tydelig angaaende . . . ."

Mr. Kendrew stoppede ham ved en Bevægelse, der udtrykte hans Mishag og sagde: „Gjør Dem ingen Uleilighed med Forklaringer. Jeg foretrækker at forlade dette Huus, De har givet mig en Lection, som jeg ikke let skal forglemme, jeg finder, at jeg har kjendt Dem fra Drengeaarene af, og dog har jeg hidtil kun kjendt Deres bedrageriske Ydre. Jeg skammer mig over nogensinde at have været Deres Ven. Fra dette Øieblik er De en Fremmed for mig."

Med disse Ord forlod han Værelset.

„Det er en besynderlig hidsig Mand," bemærkede Mr. Delamayn. „Undskyld mig, men nu har jeg nok Lyst til et Glas Viin. Tillader De?"

Mr. Vanborough reiste sig uden at svare og gik utaalmodig frem og tilbage i Værelset. Hvor slet en Person han end var — ikke i Gjerning men i Tanker — saa gjorde Tabet af den ældste Ven, han havde, ham dog ondt — idetmindste for Dieblikket.

„Det er en ubehagelig Sag, Mr. Delamayn! hvad raader De mig til at gjøre?"

Mr. Delamayn rystede paa Hovedet og nippede til Vinen.

„Jeg vil intet Raad give Dem," sagde han, „og jeg vil intet Ansvar have, undtagen Ansvaret for, at jeg aabent har sagt Dem, hvorledes Loven lyder for et saadant Tilfælde."

Mr. Vanborough tog atter Plads ved Bordet for at overveie Alternativet, opløse eller forny Ægteskabet. Han havde ikke havt Anledning til tidligere at skjænke Sagen synderlig Opmærksomhed; havde han ikke saalænge boet i Udlandet, vilde Feilen ved Ægteskabet vist tidligere være bleven bemærket, nu var den først bleven opdaget i denne Sommer ved en tilfældig Samtale med Mr. Delamayn.

I nogle Øieblikke sad Advokaten taus og nød sin Viin, og Ægtemanden ligeledes, henfalden i sine egne Tanker, indtil en Tjener traadte ind i Værelset.

Mr. Vanborough saae op og spurgte med vred Stemme: „hvad vil De her?"

Manden var en vel dresseret engelsk Tjener, med andre Ord, en menneskelig Maskine, som uforstyrret af Alt gjør sin Pligt, naar den engang er trukken op. Han skulde bringe en Melding, og han bragte den.

„Der er en Dame, Sir, som ønsker at see Huset."

„Det er ikke til at faae at see paa denne Tid om Aftenen."

„Damen bad mig bringe hendes Undskyldninger, men hun havde kun saa lidt af Tid; hendes Kudsk havde længe kjørt omkring med hende før han fandt det rette Huus."

„Hold Mund! og bed Damen gaae ad Helvede til."

Mr. Delamayn blandede sig i Sagen — deels af Interesse for hans Client — deels af Interesse for det Passende.

„Jeg formoder, De ønsker gjerne at bortleie Huset saasnart som muligt," sagde han.

„Naturligviis."

„Er det da klogt — for en kortvarig For-

styrrelses Skyld — at lade en Leilighed slippe af Hænderne til at faae fat paa en Dame, der muligt vil tage Huset?"

„Klogt eller ikke, saa er det en fordømt Gene, at skulle forstyrres af Fremmede."

„Ganske som De vil, jeg har jo Intet at gjøre med Sagen — jeg vil kun sige Dem, at hvis De tænker paa mig, som Deres Gjæst, saa vil det aldeles ikke være nogen Gene for mig."

„Velan da, saa lad hende komme ind. Men husk paa, at hvis hun kommer her, maa hun kun kaste et flygtigt Blik omkring i Værelset og strax gaae igjen. Hvis hun vil gjøre Spørgsmaal og have Oplysninger, maae hun gaae til Huusagenten."

Mr. Delamayn blandede sig atter i Sagen — dennegang af Hensyn til Husets Frue.

„Var det dog ikke bedst at spørge Mrs. Vanborough om hendes Mening før De tager en endelig Beslutning?"

„Hvor er Deres Frue?"

„I Haven eller Indelukket — jeg veed ikke rigtig hvilket Sted."

„Vi kan ikke løbe hele Eiendommen rundt, for at søge hende. Kald paa hendes Pige, lad hende gaae — og viis Damen ind."

Tjeneren gik. Mr. Delamayn skjænkede sig et Glas Viin.

„Udmærket Claret. Faaer De den direkte fra Bordeaux?"

Intet Svar paafulgte. Mr. Vanborough var atter falden i Tanker, overveiende Alternativet, om han skulde eller han ikke skulde søge at frigjøre sig for sine ægteskabelige Baand. Han støttede den ene Albue paa Bordet, han bed i sine Negle og han mumlede oftere: „hvad skal jeg dog gjøre?"

En Raslen af en Silkekjole hørtes tydelig i Gangen udenfor. Døren blev aabnet og Damen, som var kommen for at besee Huset, traadte ind i Spisestuen.

IV.

Hun var høi og elegant, smukt klædt, en Forening af Simpelhed og Pragt. Hun havde et let Sommerslør for Ansigtet. Hun løftede det, og med en velopdragen Dames Lethed og Ynde gjorde hun Herrerne en Undskyldning, fordi hun forstyrrede dem.

„Undskyld, at jeg trænger ind til Dem, men et Blik omkring i Værelset vil være tilstrækkeligt for mig."

Hun havde henvendt sig til Mr. Delamayn, som tilfældigviis sad hende nærmest. Ved at see sig omkring faldt hendes Øie paa Mr. Vanborough. Hun studsede — og udbrød i et lydeligt forbauset Udraab: „De her! Du gode Gud! hvem kunde tænke paa at træffe Dem her!"

Paa sin Side stod Mr. Vanborough ligesaa forstenet.

„Lady Jane!" udbrød han, „er det muligt?"

Han saae kun flygtigt hen paa hende; hans Øie vandrede fra hende hen til Døren, som førte ud i Haven. Situationen var ogsaa uhyggelig — hvad enten hans Kone fik Øie paa Lady Jane eller Lady Jane opdagede hans Kone. For Øieblikket var der Ingen at see ude i Haven; der var maaskee Tid for ham til at faae den ubeleilige Besøger ud af Huset inden nogen Opdagelse skete. Hun, der ikke havde nogen Anelse om Sandheden, rakte ham muntert Haanden og sagde:

„For første Gang i mit Liv troer jeg paa Mesmerisme. Dette er et Exempel paa magnetisk Sympathi, Mr. Vanborough. Jeg har en svagelig Veninde, som ønsker at leie en meubleret Bolig i Hampstead; jeg paatager mig at finde en, og den Dag jeg vælger til min Opdagelsesreise er just samme Dag, De har valgt til at spise hos en Ven. Dette er det sidste Huus paa min Liste, og her skal jeg møde Dem. Det er et mærkeligt Tilfælde." Hun vendte sig til Mr. Delamayn. „Jeg antager, jeg har den Ære at tale med Husets Eier?" — Før nogen af Herrerne kunde ytre et Ord bemærkede hun Haven. — „Hvilken prægtig Have! Jeg synes jeg seer en Dame derude? Jeg haaber da ikke, at jeg har jaget hende bort?" — Hun saae sig om og sagde til Mr. Vanborough: „Deres Vens Kone?" — men maatte vente paa et Svar.

(Fortsættes.)

Mozarts Orevals.

Det er noksom bekjendt at Mozart, hin store Componist, besad en meget pirrelig Natur. Den ringeste Mislyd irriterede ham hoiligen, og naar han var beskæftiget med musikalske Compositioner, vare hans Følelser i en saadan Spænding, at han næsten tabte Bevidstheden om alt hvad der foregik rundt om ham. En Dag var han ifærd med at arrangere en af sine yndigste Arier i en Opera, som han componerede, da hans Slagter kom og forlangte Betaling for hvad han havde leveret, og som i lang Tid havde henstaaet. Forgjæves bestræbte hans Kone sig for at tiltrække sig den begeistrede Componists Opmærksomhed, som ivrigen vedblev at nedskrive Noderne, aldeles uvidende om hendes Nærværelse. Med Taarer i Øinene løb hun ned ad Trappen, og underrettede Slagteren om, at han for Øieblikket ikke kunde faae hendes Mand i Tale, og at han maatte komme igjen en anden Gang. Men Blodmanden var ikke let at komme tilrette med; han maatte have sin Regning betalt, sagde han, og tale med Mozart selv, eller ogsaa vilde han for Fremtiden ikke levere ham saameget som en Unze Kjød, hvorpaa han steg op ad Trappen. Mozart, der nok var sig bevidst, at der var foregaaet noget i Nærheden af ham, var alligevel vedbleven at nedskrive sin Phantasies Udgydelser paa Papiret, da tunge Fodtrin lod sig høre i Forsalen. Hans Stok var ved Haanden. Uden at vende Øinene fra Bladet, holdt han Stokken mod Døren, for at hindre den Paatrængende i at komme ind.

Men Fodtrinene kom nærmere. Mozart, der nu blev mere bekymret, skyndte sig saameget det var ham muligt, da en Banken paa Døren forkyndte, at En ønskede at komme ind. Det lille Mesterstykke stod Fare for at gaae tabt. Den forskrækkede Componist kastede et flygtigt Blik paa Stokken; den var alt for kort. Med en Angst, som grændsede til

Affindighed, saae han sig om i Værelset, og fik Øie paa en Stang, som stak bagved et af Gardinerne, denne greb han, og idet han holdt den med al sin Magt mod Døren, vedblev han, som i Naseri at skrive hele Tiden. Dørgrebet blev dreiet om, men Stangen modstod det første Angreb. Derpaa fulgte en Pause. Der hørtes Tale ude paa Gangen, og den Paatrængede fornyede anden Gang sine Bestræbelser. Men Componistens Styrke syntes at tiltage med hans Ængstelighed. Store Sveddraaber trængte sig frem paa hans Pande. Med Fortvivlelsens Kraft stemmede han Stangen mod sit venstre Bryst og holdt endnu den Indtrængende ude. Det lykkedes ham alligevel kun for et Øieblik; men dog var det et kostbart Øieblik; den herlige Arie var nedskrevet paa Parpiret; den var frelst.

„Hr. Mozart —" sagde Slagteren.

„Stop! stop!" sagde Componisten, idet han greb Manuskriptet, og skyndte sig hen til Pianoet. Ned satte han sig og den herligste Arie, som nogensinde blev hørt, gjenlød fra Instrumentet. Hans Kones Øine, ja endog Slagterens begyndte at fugtes. Mozart endte Melodien, reiste sig atter, og idet han løb hen til Skrivebordet, udfyldte han det manglende.

„Nu vel, Hr. Mozart," sagde Slagteren, da Konstneren var færdig, „De veed at jeg skal giftes."

„Nei, det veed jeg ikke," sagde Mozart, der var kommen sig lidt af sin musikalske Henrykkelse.

„Naa, saa veed De det nu, og De veed ogsaa at De skylder mig Penge for Kjød."

„Det veed jeg," sagde Mozart med et Suk.

„Bryd Dem ikke videre om det," sagde Manden, under hvis blodbestænkte Klæder slog et følende Hjerte; „De laver mig en smuk Vals til mit Bryllupsbal, og jeg udstryger Gjælden, og giver Dem Kjødvarer for det kommende Aar."

„Det er et Ord!" raabte den livlige og let bevægelige Mozart, hvorpaa han satte sig ned og udførte en Vals paa Instrumentet, — saadan en Vals, som Slagteren aldrig havde hørt Magen til.

„Kjødvarer for et Aar, sagde jeg?" udbrød den henrykte Slagter, „nei, et hundrede Dukater skal De have for denne Vals; men jeg maa have den med Trompeter og Horn og Violiner — som De bedst veed — og snart maa det ogsaa være!"

„Det skal De ogsaa faae," sagde Mozart, som neppe kunde tro sine egne Øren, „og om en Time kan De sende Bud efter den."

Den rundhaandede Slagter gik. En Time derefter var Valsen sat i fuld Orchestermusik. Slagteren kom tilbage, var tilfreds med Musiken og betalte Mozart de hundrede Ducater — en Sum, der var mere splendid end han nogensinde havde faaet af Keiseren, for den største af hans Operaer.

Det er denne Begivenhed, som Musikyndere skylde en af de meest fortryllende Bagateller, den berømte „Oxevals" — et Musiknummer, som endnu ikke har seet sin Lige.

Blandinger.

— Alfons, Konge i Aragonien, den ædelmodigste Mand paa sin Tid, hadede Gjerrighed overordentlig. Naar han hørte, at Nogen var rig og dertil gjerrig, saa lod han ham kalde til sig og tvang ham til, enten at give Alt, hvad han havde sammenpuget, eller han maatte bære 2 Centner Sølv i stærkt Løb til et bestemt Sted; Nogle maatte endog paasætte sig en Hat af gedigent Guld, som han havde i sit Cabinet, og gaae omkring med denne flere Timer i den meest brændende Solhede.

— „Hvoraf kommer det sig vel, at M., der nu, som Recensent gjør saamegen Opsigt, aldeles ikke vilde behage som Skribent selv?" spurgte en Dr. L. — „En slet Skribent," svarede L., „bliver ofte ligesaa god en Kritiker, som en slet og kraftløs Viin kan blive en god Viineddike."

— En gammel Kone havde stjaalet et Par Sko. Af Hensyn til hendes Alder og kummerlige Stilling frikjendte de Edsvorne hende, og Dommen lød ret pudseerlig saaledes: „Den Anklagede er uskyldig, og vi haabe, at hun ikke oftere vil gjøre det."

Charade.

Mit Første kan Du ei mit Andet,
Thi han er død for længe siden.
Mit Hele misted' Fædrelandet,
Og det er netop skeet for Tiden.
Mit Andet — Første for det Meste
Udøves af de Allerfleste.

l. l.

Opløsning af Gaaden i Nr. 1:

Held.

Opløst af C. H. M., Marie paa L.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Forf. til „Planterens Datter" (18½ Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Zigeunerbarnet", 12te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag

Jules Favre.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 15de Januar. Nr. 3.

Indhold: Jules Favre (med Lithographi). — Herremændenes Strid (Fortsættelse). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Behændig fanget. — Gaadespørgsmaal.

Jules Favre.

Gabriel Claude Jules Favre, Frankriges nuværende Udenrigsminister, de republikanske Ideers trofaste, redelige og ubestikkelige Bærer og den Mand, som maaskee mere end nogen Anden har bidraget til at fremmane den Samdrægtighedens og Opoffrelsens Aand, der lyser gjennem det haardt prøvede franske Folks hele Færd, lige siden det selv optog Kampen for sin Uafhængighed og nationale Tilværelse, er født den 31te Marts 1809 i Lyon, hvor hans Fader var bosat som Kjøbmand. Da den unge Jules ikke følte Lyst til Handelen, blev han sendt til Paris for at studere Retsvidenskaben, og her gav Julirevolutionen, der udbrød Aaret efter hans Ankomst til Seinestaden, ham allerede Leilighed til aabent at optræde for Republiken, idet han navnlig i en Bladartikel bestemt forlangte Kongedømmets Afskaffelse. Kort derefter nedsatte han sig som Advokat i sin Fødeby, hvor han trods sin Ungdom snart svang sig op til Fører for det radikale Parti. Fra 1831 til 1834 var Lyon, som bekjendt, Skuepladsen for vedvarende blodige Conflicter mellem Arbeiderbefolkningen og Garnisonen, ligesom Staden i det Hele laa i heftig Strid med det Ludvig Philip'ske Regimente. Saavel i Pressen som i Retssalen stillede Jules Favre sit betydelige Talent til de undertrykte Oprøreres Raadighed, og det maa næsten kun tilskrives et fuldstændigt Mirakel, at han dengang baade undgik Soldaternes Kugler og en Krigsrets Dødsdom. Skjøndt han var meget syg, lod han sig dog med Fare for sit Liv ikke afholde fra at træde i Skranken som Hoveddefensor for de i Aprilopstanden indviklede Personer, hvis Sag han talte med Varme, Overbeviisning og Begeistring. Hans Plaidoyer begyndte med de Ord: „Jeg er Republikaner."

I 1836 flyttede Jules Favre til Paris, hvor han ved sin Dygtighed og sjeldne Veltalenhed erhvervede sig stor Anseelse som Advokat. Under Februarrevolutionen blev han Generalsekretair i Indenrigsministeriet, og antages at have understøttet eller endog fremdrevet Ledru Rollin paa den af denne betraadte Vei; han var saaledes f. Ex. Forfatter til det bekjendte Cirkulaire, som skulde veilede de overordentlige Commissairer, der med ubegrændset Magt sendtes til Provindserne. Sin Stilling i Ministeriet opgav han, da han var bleven valgt til Deputeret for Departementet Loire. Efter i 1849 at være valgt som Deputeret for Departementet Rhône blev han en af Førerne for det republikanske Parti samt efter Ledru Rollins Flugt „Bjergets" Ordfører. Som Referent for den i Anledning af Urolighederne den 15de Mai nedsatte Commission sluttede han sig til Anklagen mod Louis Blanc, men vilde ikke give sit Minde til en Udtalelse af, at Cavaignac havde gjort sig fortjent af Fædrelandet. Da Louis Napoleon var bleven valgt til Præsident, stillede han sig i Spidsen for Oppositionen mod denne, dadlede Toget til Rom, understøttede Begjæringen om at sætte Ministrene under Tiltale o. s. v. Statscoupet af 2den December 1851 fjernede Jules Favre for et Tidsrum af sex Aar fra den politiske Løbebane, idet han som Medlem af Kamret vægrede sig ved at aflægge Eden paa Forfatningen. I 1858 valgte Paris ham til Deputeret, og som Fører for Oppositionen af de „Fem" lagde han i den lovgivende Forsamling en Frimodighed og en Aabenhed for Dagen, der mere end eengang vakte Opsigt og Forbauselse. Hans Navnkundighed som Advokat forøgedes ved hans glimrende Defension af Orsini efter dennes Attentat paa Keiserens Liv. Denne Forsvarstale, som dengang gik igjennem alle Bladene og blev oversat i de fleste Sprog, var saavel i Form som i logisk Udvikling et sandt Mønster paa Veltalenhedskunst. Favres dristige Ord frembragte et saa mægtigt Indtryk, at Rettens Formand, der frygtede, at hans Bytte skulde blive ham frarevet, udbrød: „Man vover foran det Skafot, der nu reises, at opstille en Æresstatue af Den, der skal lide Døden paa det."

I 1863 modtog Jules Favre Valget som Deputeret for Rhône, skjøndt han ogsaa var valgt i Paris, men da han i 1869 maatte trække sig tilbage for Raspail, der havde seiret over ham i Lyon, modtog han Valget i Paris, hvor Rochefort havde maattet vige Pladsen for ham. Jules Favre kan med Rette sige sig fri for al Skyld i de af den tidligere Regering begaaede Feil; thi er der Nogen,

som har brændemærket Tuileriernes forkastelige Politik og Samvittighedsløshed, Nogen, som har fremdraget og revset de Misgreb, det napoleonske Herredømme har begaaet, da er det tilvisse ham. I Kamret har han bestandig talt til Fordeel for en Fredspolitik, hvorom han ogsaa minder i den af ham den 6te September 1870 udstedte Cirkulair-Depeche, efterat han den 4de s. M. ved Republikens Proklamation var bleven valgt til Medlem af den nye Regering. Og dog er det denne Fredens Mand, som i den samme Cirkulairskrivelse erklærer, at Frankrige vil kæmpe til sin sidste Blodsdraabe hellere end at afstaae „en Fodsbred af sit Land eller en Steen af sine Fæstninger; thi — tilføier han — en vanærende Fred vilde om kortere eller længere Tid kun igjen fremkalde en Krig paa Liv og Død." Disse Ord, der i Begyndelsen løde næsten som en tom Trusel, har den franske Nation senere gjort til sit Løsen, og den vil, haabe vi, ikke gjøre dem tilskamme til det Sidste.

Herremændenes Strid.

(Fortsættelse.)

Medens Hr. Jonas Høg saa kort som mulig aflagde denne Bekjendelse, optændtes hun af det heftigste Had til sin uskyldige Medbeilerinde, og Tanken om at udslette hende af de Levendes Tal stillede sig for hende som den eneste Udvei, til udelukkende at kunne besidde ham, som hun nu for Tiden elskede med hele sit ustyrlige Sinds Lidenskabelighed. Hendes Klogskab forbød hende dog at ytre disse hadefulde Tanker i altfor bittre Ord, og hun indskrænkede sig derfor til at klage over, at hun ved sin Broder kom i Frændskab til den Qvinde, der var Skyld i, at man skjændig bedrog og forlod hende. Denne Bebreidelse vilde han, som Mand af Ære, ikke rolig taale, men fralagde sig heftig al Skyld for at have bedraget hende, da hun selv bestandig først havde søgt ham og stedse var bleven fortørnet, naar han paa denne eller hiin Maade provede paa at trække sig tilbage. Den unge Herremand glemte i sin Harme, at, selv om en Qvinde er ligesaa lidt tilbageholdende som Fru Merete, kan hun ikke finde sig i at høre slige Sandheder, og han havde hellere hørt paa hendes Bebreidelser i Taushed end forsvaret sig, hvis han havde kunnet ane, at det skulde bringe hende i et saadant Raseri, saa at det syntes, som om hun ikke mere var Herre over sin fulde Fornuft. Han gjorde Alt for at dæmpe hendes vilde Trusler om Had og Hævn, og forsøgte ved de mildeste Ord at berolige hende, naar hun atter og atter kastede sig mod Gulvet og udbrød i Hulken; men da han saae, at han kun gjorde Ondt værre, forgik Taalmodigheden ham omsider, og han fjernede sig, efterat have kaldt paa Eline og betydet hende, at Merete behøvede hendes Hjælp. Ternen, hvis lille Øre ikke havde været saa meget langt fra Døren, medens Hr. Jonas Høg var derindenfor, havde just ingen stor Lyst til at efterkomme hans Befaling, thi hun frygtede, at hun nu maatte undgjælde for den Vrede, han efterlod, og det var derfor med stor Hjerteangst, at hun fordristede sig til at træde ind. Fru Merete foer ogsaa, ganske som hun havde tænkt sig, imod hende, og spurgte, hvem der havde havt Bud efter hende, og hvor hun turde vove at komme, naar Ingen kaldte. Eline var altfor snild til at beraabe sig paa Hr. Jonas, da hun vel vidste, at han for Øieblikket var i Unaade, men havde den Dristighed at sige, at det forekom hende, som om Fruen havde nævnt hendes Navn. Man hørte nu Lyden af hurtig bortilende Hovslag, og uvilkaarlig lyttede begge Qvinderne i Taushed efter denne Lyd, der fortalte dem, at en kjær Gjæst nu, ja maaskee for bestandig, forlod Gaarden. Tanken herom fremkaldte atter et Smertensudbrud fra Merete, der gik rastløs op og ned ad Gulvet, indtil hun pludselig standsede sin Vandring, da det syntes hende, som om hun paany hørte hastige Skridt af en Hest, der nærmede sig mere og mere. „Han vender tilbage!" tænkte hun glad; „han elsker mig dog! Hør, Eline!" raabte hun til Ternen og rev et Perlebaand løs, som hun havde slynget i sine Lokker, „tag dette Smykke, og glem over dets Perler alle de Taarer, Du idag har grædt for min Skyld, nu er jeg selv lykkelig og vil ogsaa have, Du skal være det! Hr. Jonas Høg kommer tilbage! Hans Hest stamper allerede mod Stenene herudenfor, kan jeg høre. Gaae, nei løb, løb og siig ham, at jeg ingensinde har ventet ham saa inderlig! . . . . . . Og dog . . . . . nei, lad ham dog først selv komme og bede om Tilgivelse; jeg vil ikke atter forhaanes . . . . men jeg kan alligevel ikke længe skjule for ham, at jeg ei bryder mig om hans Anger, men kun om hans Kjærlighed . . . . kun om hans Kjærlighed! Nei, hvortil alle de Omsvøb! Gaae, Eline, gaae dog! Hvorfor nøler Du?"

Den vevre Terne løb til og fra Døren, da hun ikke ret vidste, hvilken af hendes Frues modstridende Befalinger hun skulde udføre; dog, hun fik ikke ret lang Tid til at betænke sig, thi der lød allerede stærke, mandige Trin ude i Gangen, der førte til Fru Meretes Værelse, og snart derefter blev Døren heftig reven op, skjøndt ikke af Den, hun ventede, men af hendes egen Broder, Hr. Nielaus Maar, der vred og ophidset traadte ind og neppe gav den forskrækkede Terne Tid til at smutte bort, før han udslyngede de grueligste Forbandelser mod Ridder Egeskjær. Ved hans Indtrædelse var Søsteren i Smerte over sit skuffede Haab sunken halv sandsesløs om paa den nærmeste Stol; men da hun hørte ham rase mod den Mand, hvis Datter hun hadede fremfor Alt, oplivedes hendes Sind, og hun bad med stor Deeltagelse Broderen fortælle Grunden til sin Forbittrelse mod Faderen til hans Brud.

„Det bliver hun aldrig!" raabte han harmfuldt og stampede i Gulvet, „i det Mindste ikke med hans Samtykke."

„Han har jo selv trolovet Dig og hende; bryder han da sit Ord?"

„Ja, han gjør, den skinhellige Usling!"

„Men under hvilket Paaskud? Naar hændte det?"

„Naar? Nu, før, for et Øieblik siden! Jeg har længe seet, at han bestandig undveg mig, hvergang jeg talte om Giftermaal; men da jeg idag tilsidst med Bestemthed fordrede at vide, naar jeg

skulde ægte Jomfru Christence, sagde han mig rent ud, at han kun vilde give sin Datter til en christelig Herre og Husbond, og ei til en Mand, der agtede Djævlen høiere end Gud, og ikke holdt hans Bud hellig, men stød og jagede, enten det var Hviledag eller ei."

„Nei, jeg havde ikke tænkt, at den gamle Ridder var saa taabelig! Hvad svarede Du til hans Indvending?"

„Jeg svarede ham af et ærligt Hjerte, at naar hans Datter først var Huusfrue paa Tolstrup, saa vilde jeg langt hellere være hjemme hos hende, end jage Hjort og Hare i Skovene. Det agtede han dog ikke paa, men sagde, at hans Slægt var for gammel og god til at komme i Frændskab med en Mand, der ei engang kunde vogte sin Søsters Ære i sit eget Huus, men taalte, at Utugt voxede saaledes op omkring ham, at han neppe længer skjelnede den rette Vei, men tog feil ved hvert Skridt."

„Den Nidding!" udbrød Merete med glødende Kinder. „Og Du, svarede Du igjen, at naar Du blev gift med Jomfru Christence, drog Ærbarheden ind og Utugten ud? O, Du tier! Ja, Du har været jammerlig elskovssyg nok, til at lade baade Dig og mig krænke, fordi Du var bange for at miste din Kjæreste!"

„Tæm din Tunge," raabte Broderen ligesaa heftig, „og lad ikke haant om Andres Elskov, Du, som selv . . . . . som selv haanes derfor, og med fuld Ret! At jeg ei rolig og uden Gjensvar har ladet Dig og mig krænke, af Frygt for at miste min Kjæreste, kjendes vel bedst deraf, at jeg kom hjem med det Budskab, at hun ingensinde blev min Hustru med hans Minde."

„Hvilke Ord gav Du ham da tilbage for hans Forhaanelser?"

„Tænker Du, jeg mindes det! Naar Ordene i Heftighed flyve fra Læberne, ligesom Steenkast fra Bliderne, paaagtes saa det enkelte?"

„Nei, man seer kun, om de ødelægge. Hvad vil Du da nu gjøre? Vil Du slaae hende af Sind og Tanker?"

„Det kan jeg ingensinde; men mit Hoved er saa fortumlet iaften, at jeg ikke formaaer at overlægge Noget; jeg veed blot, at jeg har besluttet at overtale hende til at ægte mig uden Faderens Villie . . . . . dog, jeg frygter, at hun modsætter sig."

„Modsætter sig? Saa er hendes Kjærlighed kun ringe, og Du var bedre faren, om hun blev, hvor hun er."

„Derom kan Du ikke tale. Hverken Du eller jeg kan mindes en Fader, og kjende derfor ei den Ærefrygt, som hans Ord indgyde. Jomfru Christence er opdragen i Tugt og Ære, og troer at begaae en Brøde ved at overtræde Faderens Bud."

Fru Merete lo spottende. „Hvilken barnagtig Tale!" sagde hun; „hvis hun virkelig holder af Dig, saa maa Smerten over at skulle skilles fra Dig være større, end Frygten for ham, og dine Overtalelser kunne overvinde enhver af hendes Betænkeligheder."

„Det haaber jeg endda ogsaa. Men selv om hun giver efter, saa er den værste Anstødssteen dog ikke ryddet af Veien, og det er Jomfru Gjertrud."

Ved at høre dette forhadte Navn sprang Merete op og stirrede forundret paa ham. Var hun ogsaa en Anstødssteen for Broderen?

„Ja," vedblev han, som Svar paa hendes spørgende Blik, „min lille Hjertenskjær betroer Alt til sin Søster, og hun, der er saa kold og streng, vil af Datterpligt skræmme det stakkels Barn til Døde og nedrive, hvad jeg bygger op."

En forfærdelig Tanke foer gjennem Meretes Sjæl, en Tanke, der bragte hende til at skjælve og blegne, men som hun desuagtet fastholdt og gav Ord. Hun nærmede sig den unge Herremand, der endnu bestandig stormede frem og tilbage, og standsede ham.

„Hør, hvad jeg vil sige Dig," hviskede hun med dirrende Stemme, „jeg hader denne Pige, thi Jonas Høg elsker hende, det har han selv tilstaaet mig iaften, og jeg vil gjøre Alt for at hjælpe Dig med at fjerne hende."

Nielans Maar veg forfærdet tilbage for Søsteren. Som hun der stod, i det blege Lys af Maanen, hvis Straaler skinnede ind ad de buede Vinduer og viste hendes lidenskabelige, farveløse Aasyn, forekom hun ham at ligne en af de usalige Aander, hvorom Overtroen fortæller.

„Er Du afsindig, Merete!" raabte han, „eller misforstaaer jeg din Tale? Troer Du, jeg vil myrde en uskyldig Qvinde?"

„Tys, tys, tag dog ikke paa at skrige saa høit! Hvor kan Du udlægge mine Ord saa slet? Jeg mener blot, hun skal skaffes bort, indtil Du er bleven gift med Søsteren."

Han svarede ikke, men gik grundende op og ned ad Gulvet, fulgt af hendes speidende Øine; hun kunde meget vel see, at han kæmpede med sig selv, og ventede nu i ængstelig Spænding paa Udfaldet af denne Kamp. Den unge Herremand var af Naturen god, men tillige saa letsindig og svag af Charakteer, at de fleste af hans Handlinger ei gjorde hans Hjerte synderlig Ære. Vel havde han bestandig de bedste Forsætter, men han udførte dem sjelden, dels fordi han næsten strax glemte dem, ligesom de vare fattede, og dels fordi hans gode Venner, der kun vare daarlige Raadgivere, ikke gav ham synderlig Tid til Nogetsomhelst. Dennegang vandt dog de bedre Følelser hos ham Seir, og han erklærede endelig Søsteren, at han ingensinde vilde udøve en Voldshandling mod en ædel Jomfru, om han end kunde vinde en Brud derved. Alle hendes Overtalelser vare forgjæves, og da hun tilsidst foreslog, at Gjertrud jo blot behøvede at føres herhen til hans egen Gaard, blev han saa forbittret, at han uden videre erklærede, at han mindst af alle Steder vilde bringe hende til Tolstrup, hvor en skinsyg Medbeilerske kun pønsede paa hendes Undergang. At Fru Merete ikke i Taushed modtog dette Udfald, behøves vel neppe at fortælles, og det var ingenlunde i nogen venlig Stemning, at de to Søskende omsider skiltes ad for at begive sig til Ro.

Omtrent samtidig med denne Samtale sade ogsaa begge Pigerne sammen i deres lille Værelse paa Egeskjær. Christence hvilede Hovedet mod Gjertruds Skulder og lyttede stille grædende til hendes blide, trøstende Ord. Det var en tung Sorg for det unge, varme Hjerte, der nylig bankede saa lykkelig ved Tanken om sin Kjærlighed, nu med Eet at skulle tilintetgjøre denne Følelse, fordi den ei var hende værd.

Faderen havde i denne forfærdelige Aften sagt hende, at ingen tugtig Qvinde kunde ægte Hr. Nielans Maar, da hans Vandel og Leveviis krænkede baade Gud og Menneskene, og hun maatte derfor betragte sin Trolovelse med ham som død og magtesløs. Han var reden bort i Vrede, uden at tage Afsked eller at see hende, og nu skulde de aldrig mere mødes med Kjærlighed her i Verden. Paa den ulykkelige Piges Spørgsmaal om, hvorfor da alt Dette skete, og af hvilken Grund han havde givet sit Minde til deres Forbindelse, men nu tog sit Ord tilbage, svarede han, at han kun havde sagt Ja, i det Haab, at den unge Herremand vilde forandre sit Levnet og efterhaanden drage sig tilbage fra sine vilde, tøilesløse Kammerater; dog i det Sted var han vedbleven at fremture i sine Daarligheder, ja havde endog drevet dem saa vidt, at han ei engang agtede de helligste Dage, men hverken undte sine Folk eller Fæ Herrens Hvile, og derfor ansaae han det for stridende mod Pligt og Ret at give sit eget Kjød og Blod hen til Vedligeholdelsen af en saa vanartet Slægt som Hr. Nielans's vilde blive.

„Ak, hvorfor lode I mig bestandig være saa uvidende om al hans Færd?" gjentog hun, medens Taarerne randt; „hvorfor lode I mig uhindret tænke paa ham saa længe, til jeg nu ikke kan tænke paa Andet?"

„Stakkels lille Christence," svarede Gjertrud ømt, „Ingen af os nænnede at volde Dig Sorg og fortælle Dig Sandheden; vi tøvede dermed for at see, om Tiden ei vilde bringe Forandring og spare Dig selv og os for den Smerte."

Den unge Pige syntes ikke at høre eller forstaae hende, men vedblev uophørlig at klage: hvorfor, ak hvorfor lode I mig bestandig tænke paa ham? Gjertrud kjærtegnede hende og talte for hende, som man taler til et elsket, sygt Barn, og formaaede hende til at søge Hvile, for at de Begge kunde sanke Kræfter og næste Dag blive istand til at overveie, hvorledes denne tunge Skjæbne maaskee kunde vendes til det Bedste; hun gjorde villieløs som Søsteren ønskede, og græd sig omsider i Søvn. Gjertrud syslede kjærlig om hende, og da hun saae, at Christence sov trygt, gik hun stille hen til Vinduet og stirrede sørgmodig ud i den lyse, klare Sommernat. Hun følte ingen Trang til at sove, thi alle de Tanker, som hun den hele Dag havde søgt at fjerne og bekæmpe, vendte nu, da hun var overladt til sig selv, med fornyet Styrke tilbage og jog al Søvn paa Flugt. Det var altsaa Sandhed, alle de onde Rygter, hun hist og her havde hørt, men som hun bestandig havde forjaget fra sin Sjæl; det var altsaa Sandhed, at Fru Merete drog Jonas Høg til sig, saa at hans Vei aldrig førte til Egeskjær, men bestandig til hende, derfor havde hun ikke seet ham i saa mange, mange Dage. Og nu hendes stakkels Søsters Brudgom? Var han da virkelig saa ryggesløs, som Faderen antog? Mon de to unge Herremænd saa vare Venner og Fæller, der fandt Behag i et og samme Liv og i en og samme Tidsfordriv? Hun vilde i Ro tænke over det Hele og søge at vinde Styrke til at bære, hvad der maatte komme, men endnu var Smerten for ny til at lade Fornuften raade. Hvor Alt var stille og fredeligt derudenfor! Maanen stod høit paa Himlen og skinnede klart ned over den store Have, hvis løvrige Træer kun sagte bevægede Bladene i den lette Sommerluftning, medens Blomsterne dernede i Græsset af og til sendte deres Duft op til hende. Gjertrud foldede Hænderne og bøiede uvilkaarlig Knæ for Ham, der gjør selv Natten saa lys og mild, og bad ham, ikke at forlade hende og hendes Søster i deres Prøvelser og fremtidige sørgelige Dage.

(Fortsættes.)

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Hvilket Svar var vel ogsaa muligt i Mr. Vanboroughs Situation.

Hans Kone kunde ikke alene sees, men ogsaa høres, idet hun gav en Ordre til en af Tjenestefolkene i en Tone, som tydede paa, at hun var Husets Frue. Mon han skulde sige: „hun er ikke min Vens Kone!" saa vilde den qvindelige Nysgjerrighed strax have spurgt: „hvem er hun da?" — Mon han skulde indlade sig paa en Forklaring? — En saadan vilde tage Tid og imidlertid kunde hans Kone lettelig opdage Lady Jane. I et Sekund overveiende Alt dette tog Mr. Vanborough den korteste Vei for at slippe ud af Vanskeligheden paa. Han besvarede med et taust Nik med Hovedet hendes Spørgsmaal og forvandlede derved Mrs. Vanborough til Mrs. Delamayn, uden at Mr. Delamayn altsaa hørte Noget.

Men Advokatens Øie var altid vaagent og paa sin Post — og Advokaten saae hans Clients Hovedbevægelse.

Mr. Delamayn beherskede heldigviis den Forbauselse, hvoraf han blev greben, over den Frihed man tog sig med ham, og han kom snart til den Overbeviisning, at der maatte være noget Galt paafærde, og at man søgte at gjøre ham deelagtig deri, Noget, han ikke vilde tillade, selv om det kun var for et Øieblik, men han blev forhindret af Lady Jane, som førend han kunde aabne Læberne, udbrød:

„Den frie Udsigt er jo mod Syd? Ikke sandt? Ja, jeg antog det efter Solens Stilling. Dette og de to andre Værelser ere vel de eneste i Stue-Etagen? Her er vel roligt? Ja, min Veninde vil vistnok leie Huset, men De lader mig vel have Henstand til imorgen, før jeg tager en fast Bestemmelse?" Her maatte hun stoppe for at tage Veiret, og Mr. Delamayn benyttede sig af Leiligheden til at sige: „Jeg beder Deres Naade undskylde, men jeg kan virkelig ikke tillade . . . ."

Mr. Vanborough gik tæt forbi ham og hviskede til Advokaten: „For Guds Skyld modsig mig ikke. Min Kone kommer nu strax herind."

Lady Jane (stedse antagende Mr. Delamayn for Husets Eier) begyndte atter at tale om Leien.

„De synes ikke rigtig at kunne bestemme Dem strax i Øieblikket. De ønsker maaskee en Cautionist?" Hun smilede satirisk og kaldte sin Ven, Mr. Vanborough til Hjælp.

Mr. Vanborough derimod nærmede sig Skridt for Skridt Vinduet — i den bestemte Hensigt, det

koste hvad det vilde, at holde sin Kone ude af Værelset — og han hverken hørte eller brød sig om Lady Jane. Hun fulgte derfor efter ham og slog ham let paa Skulderen med sin Parasol.

I samme Øieblik viste Mrs. Vanborough sig paa Havesiden af Vinduet.

„Generer jeg?" spurgte hun sin Mand efter at have kastet et Blik paa Lady Jane. „Damen synes at være en gammel Bekjendt af Dem." Der var en sarkastisk Tone i denne Allusion til Slaget med Parasollen, der meget let kunde gaae over til en jalour Tone.

Lady Jane lod sig ikke i mindste Maade forbløffe; hun havde to Privilegier fremfor mange Andre til at være familiair med de Mænd, hun syntes om — for det Første var hun en Dame af høi Rang og Stilling i Samfundet, dernæst var hun en ung Enke, hvorfor hun ogsaa med den største Ro og Høflighed hilste paa Mrs. Vanborough, sigende med et forekommende Smil: „Husets Frue, formoder jeg?"

Mrs. Vanborough besvarede Hilsenen koldt, traadte ind i Stuen og svarede saa først „Ja".

Lady Jane vendte sig om til Mr. Vanborough, „forestil mig for hende," sagde hun, underkastende sig med Resignation denne Formalitet.

Mr. Vanborough adlød uden at see paa sin Kone og uden at nævne hendes Navn.

„Lady Jane Parnel," sagde han, idet han gik hen over Introduktionen saa let som muligt, „lad mig føre Dem til Deres Vogn," og tilbydende hende sin Arm tilføiede han, „jeg skal nok sørge for, at De har Henstand med at tage en afgjørende Beslutning om Huset. Overlad den Sag ganske til mig."

Det gik imidlertid ikke paa den Maade. Lady Jane var altid vant til at efterlade et behageligt Indtryk og at være fortryllende for begge Kjøn, hvorfor hun ikke vilde tage afsted før hun havde forsøgt at optø Huusfruens iiskolde Modtagelse.

„Jeg maa atter gjøre en Undskyldning," sagde hun til Mrs. Vanborough, „fordi jeg er kommen paa denne Tid og har saa aldeles forstyrret Dem. Mr. Vanborough seer ud, som om han ønskede mig hundrede Mile borte, og hvad Deres Mand angaaer," hun standsede og saae paa Mr. Delamayn, „undskyld at jeg taler paa denne fortrolige Maade, men jeg har ikke den Ære at kjende Deres Mands Navn."

Med taus Forbauselse fulgte Mrs. Vanboroughs Øie Lady Janes Blik, der hvilede paa Advokaten, som ogsaa for hende var en aldeles fremmed Personlighed.

Mr. Delamayn havde roligt afventet en passende Leilighed til at tale; nu greb han den og slap den ikke.

„Jeg beder Dem undskylde," sagde han, „men her hersker en reen Misforstaaelse med Hensyn til et Par af de tilstedeværende Personer. Jeg er **ikke** denne Dames Ægtemand."

Nu var Touren til Lady Jane at blive forbauset. Hun saae til Advokaten. Overflødigt. Mr. Delamayn havde feiet for sin Dør — han vilde ikke gjøre mere og satte sig paa en Stol i den anden Ende af Værelset. Lady Jane henvendte sig altsaa til Mr. Vanborough.

„Hvori Feiltagelsen saa bestaaer," sagde hun, „saa er Skylden Deres. De sagde udtrykkeligt, at denne Dame var Deres Vens Hustru."

„Hvad behager?" raabte Mrs. Vanborough lydeligt og i en vred, tvivlende Tone.

„Jeg kan gjerne gjentage mine Ord tydeligere, hvis De ønsker det. Mr. Vanborough sagde til mig, at De var den Gentlemans Hustru."

Mr. Vanborough hviskede til sin Kone: „Det Hele er en Misforstaaelse, gaae blot ud i Haven igjen, min Kjære."

Mrs. Vanboroughs Indignation blev afløst af Frygt, da hun saae, hvorledes Lidenskab og Skræk kæmpede med hinanden i hendes Mands Ansigt.

„Hvilke Blikke Du tilkaster mig," sagde hun, „og hvor Du dog taler til mig."

Han gjentog blot: „Gaae ud i Haven, som jeg sagde."

Lady Jane opdagede nu, hvad Advokaten allerede tidligere havde bemærket, at Alt ikke var, som det burde være, her paa Villaen. Damen i Huset var aabenbart i en eller anden falsk Stilling. Da Huset desuden efter al Sandsynlighed tilhørte Mr. Vanboroughs Ven, saa maatte denne sidste, uagtet hans nylige Protest, dog være ansvarlig tildeels. Da Lady Jane ad ganske naturlig Vei kom til denne Slutning, lod hun sine Øine for et Secund hvile paa Mrs. Vanborough med et saadant Udtryk af Foragt, at selv den tammeste Qvinde i Verden vilde have reist sig til Modstand. Hun vendte sig atter om mod sin Ægtefælle, dennegang uden at vakle, og spurgte: „Hvem er det Fruentimmer?"

Lady Jane var Stillingen voxen. Det var et Syn for Guder at see hvorledes hun svøbte sig ind i sin Dydskaabe paa den ene Side og paa den anden Side ikke gav sig den mindste Blottelse, idet hun sagde: „Mr. Vanborough! De tilbød mig nylig at ville føre mig til min Eqvipage. Jeg indseer nu, at jeg havde gjort bedre i strax at have modtaget Deres Tilbud. Maa jeg bede om Deres Arm!"

„Stands et Øieblik først!" sagde Mrs. Vanborough. „Deres Naades Blik udtrykker Foragt og Deres Ord kunne kun fortolkes paa een Maade. Jeg er paa en ubegribelig Maade bleven indviklet i en Misforstaaelse, i hvilken jeg er uden Skyld, og som jeg ikke forstaaer. Men saa meget veed jeg — jeg vil ingen Fornærmelser taale i mit eget Huus. Efter de Ord, der ere faldne, forbyder jeg min Ægtefælle at give Dem sin Arm."

Hendes Ægtefælle!

Lady Jane betragtede Mr. Vanborough — Mr. Vanborough, hvem hun elskede, hvem hun i god Tro havde anseet for en ugift Mand og hvem hun lige til dette Øieblik ikke havde mistænkt for Andet, end at han med Kjærlighedens Kaabe vilde dække sin Vens Smaasynder. Hun glemte al sit velopdragne Væsen og sin gode Tone; Følelsen af den Uret, der var gjort hende (dersom Alt dette var sandt), den pinlige Følelse af Skinsyge (dersom det Fruentimmer virkelig var hans ægteviede Hustru) tvang hende til at vise den sande menneskelige Natur, drev det harmfulde Blod til hendes Kinder og lod Vredens Ild blusse i hendes Øine, da hun stoltelig udbrød: „Dersom det er Dem muligt, Sir! at sige mig Sandheden, vil De saa have den Godhed

at sige mig den nu strax. Har De falskelig præsenteret Dem selv for Verden og falskelig ogsaa for mig, som en ugift Mand, i den Charakteer og med de Fordringer, som en saadan Stilling berettiger til? Er denne Dame Deres Hustru?"

„Hører De hende? Betragt hende blot!" sagde Mrs. Vanborough appellerende til sin Mand. Pludselig greb en Gysen hende fra Isse til Fod. „Han tøver," sagde hun, „gode Gud! han tøver!"

Lady Jane gjentog med mørk og kold Alvor sit Spørgsmaal: „Er denne Dame Deres Hustru?"

Han samlede sit Mod og udtalte det skjæbnesvangre Ord „Nei."

Mrs. Vanborough tumlede tilbage; hun greb fat i de hvide Vinduesgardiner for ikke at falde og sønderrev dem. Hun kastede et forfærdet Blik paa sin Mand, knugede Fingrene fast om det sønderrevne Gardin og spurgte sig selv: „Er jeg afsindig? eller er han det?"

Lady Jane trak Veiret lettere. Han var altsaa dog ikke gift! Han var kun en udsvævende Pebersvend; en saadan kan dog forbedres og vindes tilbage for Samfundet; en saadan er det dog muligt, efter en passende Straffe- og Prøvetid at tilgive og ægte. Lady Jane indtog med fuldkommen Takt den efter Omstændighederne meest passende Holdning; hun fremkom for Øieblikket med milde Bebreidelser, der dog ikke udelukkede Haab for Fremtiden.

„Jeg har gjort en meget pinlig Opdagelse," sagde hun til Mr. Vanborough, „og det staaer alene til Dem at bringe mig til at glemme den. Farvel!"

Hun ledsagede disse sidste Ord med et Affskedsblik, som gjorde Mrs. Vanborough rasende; hun ilede frem i Værelset og forhindrede Lady Jane fra at forlade det med det Udraab: „Nei! De maa ikke gaae endnu!"

Mr. Vanborough traadte frem for at bringe Fred tilveie, men hans Kone tilkastede ham et frygteligt Blik og vendte sig fra ham med den dybeste Foragt. „Den Mand har løiet," sagde hun, „og jeg forlanger Lov til at bevise det, for at jeg kan staae retfærdiggjort." Hun ringede. En Tjener traadte ind. „Tag min Skrivepult i det næste Værelse." — Hun stod og ventede med Ryggen til sin Mand og med Øinene fast heftede paa Lady Jane. Skjøndt forladt og forsvarsløs stod hun dog her paa Vraget af sit ægteskabelige Liv hævet over sin Mands Forræderi, Advokatens Ligegyldighed og hendes Rivals Foragt. I dette frygtelige Øieblik skinnede hendes Skjønhed i sin gamle Glands; den stolte Qvinde, der i sine Kunstnerdage havde holdt Tusinder i spændt Opmærksomhed over hendes Spil, stod endnu større end nogensinde før ligeoverfor sine tre Modstandere, der betragtede hende og neppe vovede at trække Veiret ligeoverfor hendes mægtige Personlighed.

Tjeneren kom tilbage med Pulten. Hun tog et Papir frem, som hun leverede til Lady Jane.

„Jeg var Operasangerinde," sagde hun, „før jeg blev gift. Den Bagtalelse, som saadanne Qvinder ere udsatte for, opkastede ogsaa Tvivl om mit Ægteskab. Derfor forskaffede jeg mig dette Document. Det taler for sig selv. Selv i de høieste Kredse, Frue, respekterer man det."

Lady Jane undersøgte Dokumentet. Det var et Ægteskabsbeviis. Hun blev dødbleg, og vendende sig til Mr. Vanborough fremstammede hun: „Bedrager De mig da?"

Mr. Vanborough saae hen i den anden Ende af Værelset, hvor Advokaten sad, afventende Begivenhedernes Gang. „Gjør mig den Tjeneste, at komme herhen et Øieblik," sagde han.

Mr. Delamayn traadte nærmere og Mr. Vanborough sagde til Lady Jane: „Spørg min Advokat om Sagen. Han er ikke interesseret i at bedrage Dem."

„Forlanger De Andet af mig end min Dom over de faktiske Forhold, saa vil jeg ikke tale," sagde han.

„Nei, jeg forlanger ikke Andet af Dem."

Lyttende opmærksomt til disse Spørgsmaal og Svar traadte Mrs. Vanborough i Taushed et Par Skridt nærmere. Hendes Mod havde holdt hende oppe imod en Fornærmelse som laa aaben for hende, men her begyndte hun at gyse for, at der vilde komme Noget, hun ikke havde nogen Anelse om eller havde forudseet. En navnløs Frygt greb hendes Hjerte og Haarene paa hendes Hoved reiste sig.

Lady Jane leverede Beviset til Advokaten og sagde utaalmodigt: „Hvad er dette? forklar mig det med et Par Ord."

„Med to Ord, Frue," svarede Mr. Delamayn, „værdiløst Papir."

„Han er ikke gift?"

„Han er ikke gift."

Efter et Øieblikks Betænkning saae Lady Jane hen til Mrs. Vanborough, som stod taus ved hendes Side — et Blik paa hende og hun foer tilbage med Rædsel. „Før mig ud," raabte hun, gysende tilbage for det spøgelseagtige Udtryk i Hustruens Ansigt og for det uhyggelige, stive og stirrende Blik i hendes gnistrende Øine, „bring mig bort herfra! den Qvinde vil myrde mig!"

Mr. Vanborough bød hende Armen og førte hende til Døren. En Dødens Taushed herskede i Værelset, Skridt for Skridt fulgte hans Kones Øine dem, til Døren lukkedes efter dem. Advokaten, der var alene tilbage med den forladte og forstødte Qvinde lagde Ægteskabsbeviset taus paa Bordet. Hun saae fra ham hen paa Papiret og styrtede bevidstløs om for hans Fødder, uden at advare ham ved noget Udraab og uden at gribe for sig for at undgaae Faldet.

Han løftede hende op, lagde hende paa Sophaen og ventede Mr. Vanboroughs Tilbagekomst. Betragtende hendes smukke Ansigt — smukt endnu i Besvimelsen — maatte han tilstaae, at det var et haardt Slag for hende.

Men Loven var imod hende. Der var ikke mindste Tvivl derom. Slaget var haardt, men Loven retfærdiggjorde det.

Man hørte Vognen kjøre bort. Mon Ægtemanden vilde komme tilbage? (En saadan Ting er Vanen. Selv Mr. Delamayn tænkte mekanisk paa ham endnu som Ægtemanden — ligeoverfor Loven! ligeoverfor det virkelige Forhold!)

Nei. Minutterne gik. Intet Tegn paa, at Manden kom tilbage.

Det var ikke klogt, at gjøre Skandale i Huset. Det var ikke ønskeligt, at Tjenestefolkene skulde see,

hvad der var hændet. Hun laa endnu bevidstløs; den friske Aftenluft trængte ind igjennem Vinduet og Døren og legede med Baandene paa hendes Hovedpynt og med en Haarlok, som havde løst sig og hvilede paa hendes Hals. Endnu laa hun bevidstløs og han strakte sin Haand ud for at ringe efter Hjælp.

I samme Øieblik blev Aftenens Ro atter forstyrret; Lyden udvendig fra kom nærmere, det var atter Rullen af Vognhjul og Trampen af Hestehove — nærmere — hurtigt nærmende sig og standsende ved Huset.

Var det Lady Jane, som kom tilbage?

Var det maaskee Ægtemanden?

Et raskt Ryk i Klokkestrengen — en hurtig Oplukken af Døren — atter raslede en Dames Silkekjole i Gangen. Værelsets Dør blev aabnet — en Dame traadte ind — men alene. Det var ikke Lady Jane. En Fremmed derimod — ældre — flere Aar ældre end Lady Jane. Til andre Tider maaskee en almindelig Qvinde, men i dette Øieblik en Skjønhed paa Grund af det Udtryk af glad og lykkelig Forventning, der straalede i hendes Ansigt.

Hun saae Skikkelsen paa Sophaen. Hun ilede hen til den med et Udraab, som først tydede paa Gjenkjendelse, men derefter paa Skræk. Hun kastede sig ned paa Knæ foran Sophaen og lod det stakkels Hoved hvile ved sin Barm og overøste de hvide, kolde Kinder med en Søsters varme, hjertelige Kys.

„Ak, min elskede Veninde!" sagde hun, „skulle vi mødes paa den Maade, efter saamange Aars Adskillelse!"

Ja! efter alle de mange Aars Forløb siden de to Skoleveninder skiltes fra hinanden i Ostindiefarerens Kahyt, mødtes de her for første Gang igjen.

V.

Tre Maaneder efter den Dag, da hans Advokat havde underrettet ham om, at han var en fri Mand, var Mr. Vanborough i Besiddelse af den Qvinde, han ønskede til at indtage Hæderspladsen ved hans Bord og til at fremme hans verdslige Fordele — han blev Parlamentsmedlem og han gav, takket være hans Gemalinde, sex af de største Middagsselskaber og to af de meest overfyldte Baller i Saisonen; hans Jomfrutale i Underhuset vandt Bifald; han gav Penge til en Kirkebygning; skrev en ordentlig Artikel i et anseet Maanedsskrift; han opdagede, angav og fik rettet nogle himmelraabende Misbrug i Administrationen af en Godgjørenheds-Anstalt, og han modtog Besøg af et Medlem af den kongelige Familie paa sit Landsæde. Disse vare hans Triumpher og Skridt paa Veien til et Pairsskab i det første Aar af hans ægteskabelige Liv med Lady Jane.

Der var endnu kun een Gunstbeviisning, som Lykken kunde skjænke sit Skjødebarn og — Skjæbnen var ham ogsaa her gunstig. Der var een mørk Plet i Mr. Vanboroughs forbigangne Liv saalænge den Qvinde levede, han havde forstødt. Døden tog hende inden det første Aar var forbi — og Pletten var vidsket ud.

Hun havde modt den ubarmhjertige og hjerteløse Opførsel imod hende med et beundringsværdigt Mod og en sjelden Hengivenhed i sin Skjæbne. Vi skylde Mr. Vanborough at bemærke, at han rigtignok knuste hendes Hjerte, men med al mulig Hensynsfuldhed. Han tilbød hende (gjennem sin Sagfører) en rigelig Aarpenge for hende og Barnet. Hans Tilbud blev øieblikkelig forkastet uden Betænkning; hun vilde ikke modtage hans Penge og hun vilde ikke bære hans Navn. Under det Navn, hun havde baaret i sine Pigedage — det Navn, hun engang havde givet Glands ved sit Talent — vare hun og Datteren kjendte af dem, som brød sig om dem efterat de vare blevne ene i Verden.

(Fortsættes.)

Behændig fanget.

En nautisk Skizze.

I Aaret 1860 var Sørøveri en Forbrydelse, som saa hyppigen udøvedes paa Chinas Østkyst, at den engelske Admiral paa den Station, ifølge endeel af Hongkongs Skibseieres Anmodning, besluttede at tage dristige Forholdsregler, for at forhindre det. Men Sørøverne vare saa mandstærke, og deres Speideres Spionsystem var saa fuldkomment, at det lykkedes dem at undgaae alle de Orlogsfartøier, som bleve sendte imod dem, og at fortsætte deres ulovlige Haandtering i taalelig Sikkerhed. Admiral Hope forsøgte derfor at udklække en Plan, ifølge hvilken han kunde lede nogle af disse Marodeurer i en Snare, fra hvilken de ikke kunde undkomme.

Et stærkt egebygget Barkskib ved Navn „Rajah", laae i Havnen og ventede paa Ladning. Det havde været en Ostindiefarer, og skjøndt det ingenlunde var nogen Hurtigseiler, var det et stærkt gammelt Skib, som godt kunde taale Skud.

Admiralen talte med Skibets Capitain og Consignanter, og traf den Overenskomst med dem, at de skulde foregive at Skibet skulde gaae til Shanghai, indtage en tilsyneladende meget kostbar Ladning, men i al Hemmelighed forsvarligt armeres og eqviperes, og derpaa sendes afsted, som en Lokkefugl for Sørøverne. Den største Forsigtighed var nødvendig, paa Grund af Spionernes Aarvaagenhed iland. Men Admiralen var dem for klog, og Sagen blev ordnet saaledes, at ikke engang den meest mistænksomme Chineser havde nogen Tanke om den Snare, som blev opstillet for dem.

En stor Mængde Riis blev først sendt ombord, dernæst flere lange Kasser, som man troede indeholdt Maskineri, men som i Virkeligheden gjemte Armstrongs-Kanoner og Minie-Rifler; Meeltønder halv fyldte med Krudt, og sluttelig under en stræng Bevogtning halvtredsindstyve Pengekister, tilbørlig mærkede som Mynter fra en velbekjendt Bank; men disse Dollars vare alligevel ikke andet end Kugler og Granater. Ved Indskibningen af disse sidste blev der alligevel ikke gjort meget Væsen, af Frygt for at Chineserne skulde „lugte en Rotte" forend de „lugtede Krudt". Afgangssignalet blev heist, Skibet i lovlig Form udklareret og bugseret ud igjennem Ly-see-moon-Passagen af en lille Dampbaad en taaget Eftermiddag. Den sidste og meest nødvendige Ting stod nu tilbage at udføre, nemlig at bringe Orlogsmandskabet ombord, dette maatte naturligviis

slee i Nattens Mørke, og naar Skibet var heelt ude af Havnen.

Jeg var en af de Faa, som vidste noget om denne hemmelige Expedition, og efter megen Overtalelse tillod Capitainen mig at gaae med. To Dage forend vor Afreise, forlod flere meget svært armerede Tai-Mungs (Handels-Junker) af et meget mistænkeligt Udseende, Havnen, og vi nærede kun liden Tvivl om, at disse vilde vise sig at blive vore Modstandere. Vi gik til Ankers paa et aftalt Sted i Nærheden af Indløbet til Ly-see-moon, og da Taagen forhindrede at man kunde see os, kom to Baade, roet med beviklede Aarer, indeholdende syrgetyve Orlogsgaster og to Officierer ud til os, og i al Stilhed lykkedes det os med dette Mandskab at montere Kanonerne, og gjøre Alting rede til at give vore Fjender en varm Modtagelse. Før Dagen brød frem var alt dette bragt i Orden, hvorpaa vi lettede og stod ud til Søes.

Med Morgenbrisen forsvandt Taagen, hvori vi havde været indhyllede, og medens vi satte Coursen mod Mirs-Bay, opdagede vi en Flaade, bestaaende af fem store Junker, som kom gaaende for Smaaseil og styrede ned imod os. Vi lod noget af det løbende Redskab slæbe udenbords, og fire Mand heiste, som det lod med megen Besvær Forremerselæseil, for at give os Udseende af at være smaat bemandet, og at Barken var en Dodbider; derefter blev Seilet halet ned igjen, da det ikke vilde staae, og vi fortsatte vor Cours, tilsyneladende uden ringeste Mistanke. Kort efter lykkedes det de fem Junker at omcirkle os, Stinkpotter bleve heist op i deres Mers og en svær Kanon blev affyret, som sendte en Kugle gjennem vort Storseil; nu vare vi overbeviste om deres sande Charakteer. Vi stagvendte øiebkikkelig, og lod som om vi vilde flygte; men førend vi vel vare komne overstags — thi „Rajah“ var seen i Vendingen — løb Junkerne op paa Siden af os, og efter at have givet et glat Lag, vilde de til at entre os. Nu fløi vore Kanonporte op, og en knagende Bredside blev affyret mod vore Angribere, hvorpaa Dandsen begyndte for Alvor. Op gik det engelske Flag under Gaffelen, og et rungende britisk Hurra opslugte vore Fjenders Raab og Forbandelser, medens en frygtelig Kamp, Mand mod Mand paafulgte.

Matroserne vare ret i deres Es og sloges ganske udmærket; hvert af deres Hug rammede, og hver Kanon som blev affyret, forkyndte Død og Ødelæggelse. Det var en frygtelig, grusom og samvittighedsløs Fjende vi var stillet imod, som myrdede med koldt Blod, der var altsaa ikke Spørgsmaal om at give Pardon. Vort Dæk var bestrøet med Fjendens Liig; tre af Junkerne bleve skudte isænk, og gik tilbunds med Levende og Døde. Men Batraillen var endnu ikke tilende. De andre to forsøgte paa at liste sig bort, hver i sin Retning; men vi forfulgte den ene og skjød den isænk med vort svære Skyts, den anden vilde have undsluppen os, hvis ikke dens Stormast var bleven skudt midt over, hvorved vi naaede op til den. Vi praiede at den skulde overgive sig, men den vedblev at gjøre en fortvivlet Modstand, indtil den ogsaa sank ned paa Havets Bund.

Lieutenant Mainwaring, vor Chef, var en tapper men tillige godmodig Sømand, han lod Fartøierne sætte i Vandet og sendte dem ud for at opfiske mange af vore Fjender, som saaes svømme omkring. De vilde alligevel ikke modtage den tilbudte Frelse, men valgte den nærværende vaade Grav, for den Galge, som Fremtiden lod dem øine. Det var et fortvivlet Mod de udviste, og jeg kunde have havt Medlidenhed med enhver anden, end saadanne ubarmhjertige Fjender, som de vare.

Batraillen var forbi, vor Mission udført, og alt hvad der nu var tilbage, bestod i at mønstre vort Mandskab, klare op paa Dækket og seile tilbage til Havnen. Sex af Orlogsgasterne og to af „Rajah's“ eget Mandskab vare dræbte, medens et Dusin af de Øvrige, Trediecommanderende ibereguet, vare mere eller mindre saarede. Sørøvernes Tab maatte have været frygteligt, da hver Junke havde over hundrede Mands Besætning. Ved vor Tilbagekomst til Hongkong bleve vi festligen modtagne, og de chinesiske Sørøvere toge sig flere Aar efter godt iagt for at molestere fremmede Coffardiskibe.

Gaadespørgsmaal.

1.

Hvem trøster, naar os Verden saarer,
Men spotter gjerne vore Taarer?

2.

Siig, hvad har stedse vi tilbage
Af Glædens Stund i Sorgens Dage?

3.

Hvad har saa Mangen Døden givet,
Men dog endnu langt Flere Livet?

Opløsning af Charaden i Nr. 2:

Sedan — danse.

Opløst af Hans Sørensen, A. S. M., Caroline B.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet“ (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet“, orig. Fort. af Forf. til „Planterens Datter“ (18½ Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 22de Januar. Nr. 4.

Indhold: Islændere, der gaae til Kirke (med Xylographi). — Herremændenes Strid (Fortsættelse). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Et Dykkerklokke-Eventyr. — Blandinger. — Gaade.

Islændere, der gaae til Kirke.

Islændere, der gaae til Kirke*).

Langsomt og stille, i Hoitidsklæder,
Thordur nu atter til Kirken træder,
Fulgt af sin Grytha, den trofaste Viv;
Hrefna, hans Søster, sagte ham støtter,
Og, medens Foden varlig hun flytter,
Hjertet sig hæver med Tak for hans Liv.

Mange, ak mange Nætter og Dage
Spurgtes og hørtes Qvindernes Klage:
Thordur hiin Gode er viet til Død.
Vennen han frelste fra flammende Lue,
Ilden dog grumt ei sligt Venskab vil hue,
Gav ham sin Helsot med dræbende Glød.

Frænder og Venner trindt sig nu samle,
Elsket var han af Unge og Gamle,
Alle de vilde ham sige Farvel;
Alle ham love, for hvad han har øvet,
Ingen paa Jorden har han bedrøvet,
Spredet omkring sig kun Lykke og Held.

Thordur hiin Gode hviler paa Baare,
Hører dem sukke og græde saa saare,
Første Gang Skylden i Jammer og Vee;
Rede, som altid, til Mildnen og Trøsten,
Mødig og træt dog han hæver nu Røsten:
„Venner, I skulle mig atter gjensee!"

Dagene svandt, det blev Foraar og Sommer,
Høsten bortiler, Vinteren kommer,
Døden og Livet end stride om Rang;
Men da paany det vaarer og grønnes,
Kjærlige Frænders Omhu vel lønnes,
Livet vandt Seier i Kampen saa lang.

Langsomt og stille, i Hoitidsklæder,
Thordur nu atter til Kirken træder,
Fulgt af sin Grytha, den trofaste Viv;
Hrefna, hans Søster, sagte ham støtter,
Og, medens Foden varlig hun flytter,
Hjertet sig hæver med Tak for hans Liv.

Herremændenes Strid.

(Fortsættelse.)

En Tid af otte Maaneder var forløben siden de sidst fortalte Begivenheder, og i dette Tidsrum havde Meget forandret sig for Søstrene paa Egeskjær. Hr. Jonas Høg havde beilet og faaet Ja af Gjertrud, til hvem han aabent og ærligt havde fortalt om den sære Magt, der en Stund fængslede ham til Fru Merete, men som desuagtet ikke havde formaaet at udslette Gjertruds Billede af hans Hjerte; thi han følte, som sagt, at blot hun kunde blive hans Hustru, selv om en skjøn Qvinde for en Tid havde daaret hans Sandser. Christence modstod med stor Standhaftighed alle Hr. Nielans's hemmelige Bønner om at flygte bort og ægte ham uden Faderens Villie; dog, heelt at opgive ham, kunde hun ei udholde, og stundom mødtes de To i Skoven ved Egeskjær, hvor kun de tause, ærværdige Træer vare Vidner til deres kjærlige Ord og gjensidige Løfter om evig Troskab. Hvad Fru Merete angik, da hed det, at hun var vendt tilbage til sit Gods i Sverige; dog var der Folk, som paastod, at hun af og til havde viist sig der paa Egnen; men nogen fuldkommen Tiltro vandt alligevel disse Udsagn ikke, eftersom hendes egen Broder paastod, at hun var reist. Imellem ham og Hr. Jonas Høg herskede der imidlertid et temmelig spændt Forhold, som rimeligviis ved den første, den bedste Leilighed var udartet til virkeligt Fjendskab, hvis ikke Gjertrud og Christence hver paa sin Side havde søgt at mægle Fred og holde de to Herremænd i Mindelighed fra hinanden. Saaledes stode omtrent Sagerne, da man var i Begyndelsen af Paasketiden.

Vinteren havde været meget streng, og de ellers om Sommeren saa frodige Enge vare nu nøgne og øde Snemarker. I de sidste Dage havde dog Veiret været mildere, og Christence var derfor løben ned i Haven for at søge efter Sneklokker og Tusindfryd, som hun paastod maatte findes paa de Steder, hvor Sneen var smeltet. Søsteren og Hr. Jonas Høg stode sammen ved Vinduet og fulgte hende med Øinene, men deres Tanker vare langt borte, baade fra Haven og Blomsterne.

„I staaer saa tankefuld, Jomfru Gjertrud," sagde han, idet han selv rev sig med Magt ud af sine Grublerier; „grunder I vel over, om Eders Søster vinder Vaarblomster under Vintersneen?"

„Nei," svarede hans Brud, „det vogter jeg ikke paa; men det er Eders eget alvorlige Aasyn, der gjorde mig tankefuld. Siig mig, hvad der i den sidste Tid ligger Eder tungt paa Sinde?"

„Det er en Drøm, jeg har havt, en styg, rædselsfuld Drøm, der volder mig Uro, baade tidlig og silde."

„Hvorom drømte I da, min kjære Herre?"

„Om Fru Merete."

„Om Fru Merete," gjentog Gjertrud blegnende; „saa havde I vel tænkt paa hende om Dagen?"

„Ja . . . . . thi jeg havde seet hende. Omtrent for tre Uger siden jog jeg med et Par af mine Svende over Markerne efter noget Smaavildt; men pludselig standsede min Hest og vilde ikke videre. Da jeg havde betydeligt Forspring for de Andre og gjerne gad beholde det, huggede jeg af al Magt Sporerne i dens Side; dog, det hjalp ikke, Dyret blev staaende og skjælvede under mig som et Bytte for heftig Angst. Jeg formodede da, at der vel maatte være Et og Andet i Nærheden, som gjorde det sky, og sprang derfor strax ned for at see, hvad det kunde være. Ligefor var der Intet, uden de vidtudstrakte Marker, der, saa langt Øiet formaaede at række, skjultes af Sneen; men paa den Side, der ligger nærmest ved Skoven, stod der

*) De islandske Qvinders Nationaldragt er, som man vil see paa Afbildningen, temmelig eiendommelig. Hovedpynten bestaaer af en meget høi, hvid Turban, som kaldes Faldur. Kjolen, Trøien, Livstykket og Forklædet, Alt er af Klæde. Herover bære de, naar de gaae til Kirke, en lang, sort Overklædning med Fløilsbaand. Halsen er smykket med en sølv- og guldstribet Krave af Fløil, og foran paa Brystet hænger der Sølvkjæder, hvorved Skuemynter ere fasthæftede. Mændenes Dragt er mindre paafaldende; den udmærker sig for det Meste ved en rund Hat med bred Skygge, og en kort, afrundet Koite, som naaer et godt Stykke ned over Livet.

noget underligt, vildt Krat, som hist og her mellem de nøgne, frosne Grene bar et enkelt blodrødt Bær, hvis Form og Væxt havde Lighed med Slaaentjørnens. Derhen styrede jeg nu mine Skridt, og ingen Ord kunne udsige min Forbauselse, da jeg pludselig befandt mig ligeoverfor Fru Merete. Hun udstrakte Armen og viste frem for sig, idet hun sagde: „Rid ikke den Vei, der vil Jorden opsluge Eder." Jeg forstod godt, hvad hun meente, thi hele Tiden havde jeg mærket Jorden gynge under mine Fødder og vidst, at jeg var paa Mosegrund, men ikke agtet synderlig derpaa; det syntes . . . . ."

„Talte I til hende?" afbrød Gjertrud ham og følte et smerteligt Stik i Hjertet.

„Jeg kunde ikke bekæmpe min Forundring og Nysgjerrighed, og efter at have takket for hendes Advarsel, spurgte jeg, hvorfra hun kom, og hvorfor hun ei var i Sverige. Hun pegede paa Svendene, der nu nærmede sig, og sagde, at hvis jeg den næste Dag vilde møde hende uden Følgeskab, paa samme Tid og Sted, skulde jeg faae Alt at vide. Idet jeg vendte mig for at see, hvor langt de Ridende vare fra os, fik hun Tid til at smutte bort imellem Krattet, og derfra sandsynligviis ind i Skoven, thi hun var forsvunden, da jeg atter saae mig omkring. Vel havde jeg Lyst til at erfare Noget om hende, men derfor vilde jeg dog ikke gaae til Stevne med denne Qvinde, og med den Tanke dreiede jeg min Hest tilside og lod staae til Maatrup, medens jeg af al Evne besluttede at søge at glemme hele dette Møde. Men om Natten stod hun atter for mig i Drømme, og jeg syntes, hun gav sin Broder Vaaben i Hænde og opæggede ham imod mig, saa at vi yppede Kiv og gav hinanden Ulivssaar."

„Det forbyde Gud!" udbrød Gjertrud med foldede Hænder. „Ak, lad Eder ikke henrive til Vrede! Tænk paa den store Sorg, det vilde volde min Søster og mig, hvis der hændte en af Eder en Ulykke!"

„Nei, nei, min Hjertenskjære, det skal med Himlens Bistand heller ikke komme til Strid."

„Hvorfor tænker I da paa Drømmen?"

„Jo, fordi det deri forekom mig, som om Hr. Nielans Maar angreb min Ære, og den værner en Mand som sin bedste Skat; hellere mister han Livet, end taaler en Plet paa den!"

„I maa søge at undgaae ham paa alle Maader, og styre til Høire, naar han kommer fra Venstre."

„Vil nu min ædle, stolte Jomfru gjøre mig til en Kryster, der ei tør møde anden Mand, men gaaer af Veien?"

„Ikke af Mangel paa Mod raader jeg Eder, men af Kjærlighed."

„Jeg skal ikke daarligen udsætte mit Liv for Fare," sagde han, idet han sagte drog hende til sig, „thi ved Eder, min Elskede, har det først faaet Værd, og Eders Kjærlighed til mig giver Eder desuden ogsaa Ret til at fordre, at jeg skal vogte paa mig selv."

„Vil I da gjøre mig et Løfte og opfylde det?"

„Ja, det vil jeg; og saa kjær er I mit Hjerte, at, hvad I end begjærer af mig, skal skee, selv før jeg endnu har hørt, hvad det er."

„Saa beder jeg Eder at byde Hr. Nielans Maar Haanden til Venskab, og tager jeg ikke heelt feil af ham, saa vil han med Glæde række sin igjen."

Hendes Ønske stod ei ganske til hans Hu, dog vilde han ikke bryde sit Løfte, og det blev da bestemt, at han endog samme Dag skulde ride over til Tolstrupgaard og slutte Fred og Venskab med dens Eier.

Der skiftedes endnu mangt et Ord mellem de To, som Sagnet ikke beretter, og endda havde de Meget at melde og spørge hinanden om, som dog blev gjemt, fordi Christence vendte tilbage fra Haven, hvor hun virkelig havde fundet Blomster.

Nogle Timer derefter begav Hr. Jonas Høg sig paa Veien til Fru Meretes Broder. Mange forskjellige Tanker fløi igjennem hans Hoved, thi han mindedes, hvor ofte han havde redet ad disse Veie for at gjæste den skjønne Qvinde, hvem han nu forsmaaede trods al hendes varme Kjærlighed. Det gjorde ham ilde tilmode at vide hende oppe paa Herregaarden endnu, og dog ønskede han halvt om halvt, at hun maatte være der, da han syntes, at han skyldte hende en Forklaring og Undskyldning, fordi han ei kom den Dag, hun havde stevnet ham. Nu var hun maaskee reist bort, og han fik hende sandsynligviis aldrig mere at see her i Verden. Jo nærmere han kom til Tolstrup, jo forunderlig stærkere blev Ønsket hos ham om endnu engang at møde hende, og da han skimtede de hvide Mure mellem Træernes Grene og saae det lille Buevindue, hvor han vidste, hun havde sit Kammer, da voxede Længslen saa mægtig, at han, ligesom i fordums Dage, skyndte paa Hesten, og inden kort Tid havde naaet Borggaarden, hvor han traf Broderen, der just var ifærd med at ride ud, men som nu standsede forbauset ved at faae Øie paa ham.

„Ei, ei, velkommen, Hr. Jonas Høg!" sagde han haanlig; „har Jomfruen paa Egeskjær viist Eder bort, siden I atter tager til Takke med Enken paa Tolstrupgaard?"

„Jomfru Gjertrud har i Kjærlighed selv viist mig herhen, for at jeg skal række Eder min Haand i Fred og bede Eder om Venskab og godt Naboskab, som hidindtil; hun mener, at Frænder ei bør leve i Splid og Strid med hinanden."

„Hm, Frænde er Frænde værst, siger man."

„Men man siger ogsaa, at den ene Ravn ikke hugger Øiet ud paa den anden."

„Ja, den ene Ravn hugger ikke den anden; men hvad har Maar og Høg tilfælles? Det skulde da være det, at de begge holde af Duer."

„Skjemt tilside i Alvorssag, Hr. Nielans Maar! Endnu engang, vil I tage mod den Haand, jeg byder Eder?"

„Kan I ikke lide Skjemt i Alvorssag? I, som selv ikke tog i Betænkning at skjemte med det Alvorligste! . . . . . Til hvem skulde I byde Eders Haand her paa Tolstrup, hvis I var en Mand af Ære?"

„I mener Fru Merete," svarede Jonas Høg, bleg af Harme, „og dog veed I ligesaa vel som jeg, at det ikke var mig, men hende, der reiste fra Sverige, og ganske mod Qvindeviis talte om Elskov og Kjærlighed, indtil jeg selv brød overtvert med det Hele."

„I havde dog først givet hende god Grund til at troe, hun var Eder kjær."

„Nei, ved Himlen, det havde jeg aldrig! Men Eders Søster er dannisvoxen, og en Mand kan vel ikke altid vogte paa sit Øie, eller paa hvad det siger."

„Jo, Hr. Jonas Hog, det kan en Mand netop, og hans Øie maa ei sige Andet, end hvad han mener."

„Nu ja, I har Ret; Ovenslyst volder sjelden Hjertenstrøst, det har jeg faaet at føle. Dog, til at trygle om Eders Venskab holder jeg mig for god, og havde jeg ei lovet Jomfru Gjertrud at slutte Forlig, skulde jeg saa sandt ikke to Gange have rakt min Haand ud imod Eder, ja, endnu tredie Gang gjøre det, og bede om Fred."

„I har dog alligevel Hjertet paa rette Sted," raabte Nielans, idet han slog sin Haand djervt i hans, „og I er i Grunden altfor brav til at skulle ægte min Søster; men et Slags Afbigt skyldes hun dog, vil I give hende den?"

„Er hun da her endnu?" spurgte Hr. Jonas hurtig, frygtende ligesaa meget at høre Ja som Nei.

„Ikke idag; jeg veed ei, hvor hun tog hen imorges, men ellers er hun her hver Dag, thi hun blev snart kjed af at være i Sverige, hvorfor hun i al Hemmeliged vendte tilbage igjen."

„Vil Fru Merete da nu blive her bestandig?"

„Det kan jeg ikke sige, ligesaalidt som hun selv, thi hvad hun vil idag, vil hun ei imorgen, og paa den Maade gaaer det alle Dage, saa hun maa fare fort, som hun selv vil: det agter jeg ikke paa. Dog nu har jeg noget Andet at tale med Eder om, som ligger mig paa Hjertet. Kan I ikke, I, som er saa vel agtet og anseet af Eders Maag, den hellige og høiædle Hr. Ridder Erik til Egeskjær, der af christelig Ydmyghed ei holder sit eget Ord helligt, tale min Sag hos ham, saa at jeg ei behøver at mødes i Smug med Jomfru Christence, men endelig engang, for Alle og Enhver, tør kalde hende min?"

„Jeg vil gjerne gjøre, hvad jeg formaaer, men I veed selv, hvor besynderlig streng og gudfrygtig han er, og hvad han fordrer."

„Ja, jeg veed det; han vil, at jeg skal gaae i Kirke, bede og faste, og sige Farvel til alle mine Omgangsfæller; men troer I, jeg kan det?"

„Prøv derpaa; et Forsøg skader jo aldrig, og Lønnen er nok Umagen værd."

„I kan vel tænke, at jeg mangen Gang har været i Lag med det, men til hvad Nytte? Holdt jeg mig fra de Andre i en Uge, fik de dog fat paa mig den næste, og saa gik det dobbelt løs, da Ingen af dem vil indsee, at en ung Herremand skal leve som Munk eller Prælat."

„Ja, der er Grændser for Alt; men Ingen vilde lægge Eder det til Last, om man saae Eder lidt mere i Kirken og lidt mindre paa visse andre Steder; I kan . . . ."

„Nei," afbrød Nielans ham med en temmelig drøi Ed, „jeg vil ikke tvinge mig til at gaae i Kirke, derved gjorde jeg blot Nar ad Vorherre, og blev ovenikjøbet til Latter for mine Venner; nei, det faaer I mig aldrig til!"

„Saa hør dog et velmeent Ord, og vent med at tage paa Vei, til jeg faaer talt ud. Førstkommende Søndag er det Paaske, saa skal jeg komme over og hente Eder, og vi kunne da ride sammen til Kirken; ville Eders Kammerater da spotte Eder, falder I i godt Selskab; men den gamle Ridder rynker sagtens ikke Panden, naar han seer os følges ad, og han laaner saavist et villigt Øre, naar jeg kommer med mit Andragende fra Eder."

Det varede noget, for Nielans kunde bestemme sig; men Kjærligheden til Christence overvandt imidlertid hans Frygt for Vennernes Spot, og de unge Herremænd bleve endelig enige om at begive sig Paaskedag i Samdrægtighed til Kirke.

(Sluttes.)

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Det var ikke falsk Stolthed, at hun Intet vilde modtage af den Mand, der havde forskudt hende. Mrs. Silvester, som hun nu kaldtes, modtog for sig og Datteren, Miss Silvester, med Taknemmelighed Hjælp fra den Barndomsveninde, der kom til hende paa Sorgens Dag og blev hende tro og hengiven til hendes Død. De levede begge sammen med Lady Lundée indtil Moderen var stærk nok til at tage fat paa den Plan, hun havde udkastet for sin Fremtid, nemlig at erhverve sig sit Livsophold som Lærerinde i Sang. I Løbet af faa Maaneder kom hun igjen til Kræfter, saavidt man kunde skjønne; hun vandt Bifald, Tillid og Hengivenhed hos Alle, hendes Livsbane var beredt for hende, da hun pludselig sank sammen, uden at Lægerne formaaede at angive nogensomhelst bestemt Sygdom, hvorfor Lady Lundée vel havde Ret i den Yttring, at Dødsslaget traf hende den Dag, da hendes Huusbonde og Ægtefælle fornegtede hende.

I hendes sidste Dage var hun stundom ikke ganske ved sine Sandsers fulde Brug. Hendes Veninde fra Skoleaarene af sad ved hendes Seng og hørte hende tale, som om hun tænkte sig selv tilbage igjen i Kahytten paa Skibet. Den stakkels Sjæl gjenfandt den Tone, ja selv det Blik og Udtryk, hvormed de to unge Piger i sin Tid skiltes ad. Hun sagde: „vi ville atter mødes med al vor gamle Kjærlighed," just som hun havde sagt det for næsten en Menneskealder siden. Hun forbausede baade Lægen og Vaagekonen ved høfligt at bede dem om at forlade Værelset. Da de vare gaaede, kastede hun sit Blik paa Lady Lundée og vaagnede, som det syntes, til Bevidsthed fra en Drøm.

„Blanche," sagde hun, „Du vil sørge for mit Barn?"

„Hun skal være min Datter, Anna, naar Du ikke er mere."

Den døende Moder taug nogle Øieblikke og sagde derpaa: „Lad det være en Hemmelighed. Jeg frygter for mit Barns Fremtid."

„Ængstes? Efter hvad jeg har lovet?"

„Alligevel frygter jeg for hendes Fremtid."

„Af hvad Grund?"

„Anna er mit andet Jeg. Er hun ikke?"

„Jo."

„Hun holder ligesaameget af Din Datter, som jeg holdt af Dig i vor Ungdom?"

„Ja."

„Hun nævnes ikke med sin Faders Navn, men med mit. Hun er Anna Silvester, ligesom jeg var. Blanche! Vil hun faae samme Skjæbne som jeg?"

Spørgsmaalet blev gjort med det korte, tunge Aandedræt, som viser, at Døden er nær, og det gjøs i hende, der hørte Spørgsmaalet, lige til hendes Hjerterod.

„Bæk med saadanne Tanker," sagde Lady Lundée forfærdet, „plag Dig for Guds Skyld ikke med saadanne Tanker."

Den Syge hviskede: „Løft mig op." Hun hvilede nu i Veninden Arme, hun saae op i hendes Aasyn og Ængstelsen for hendes Barn greb hende atter.

„Opdrag hende til Lærerinde — saa hun kan erhverve sit daglige Brød. Giv hende ikke den Opdragelse jeg fik! Lad hende ikke synge — ikke optræde paa Skuepladsen." Hun standsede — hendes Stemme fik pludselig den gamle blide Tone igjen, hun smilede svagt — og sagde de samme Ord paa samme Maade hun som ung Pige havde sagt ved Affkeden: „Lov mig det, Blanche!" — Lady Lundée kyssede hende og svarede, som hun havde svaret for næsten en Menneskealder siden: „Jeg lover Dig det, Anna!"

Hovedet sank ned for aldrig at løftes, Øinene fordunkledes, hendes Læber bevægedes, og da Lady Lundée bøiede sig over hende, hørte hun atter det samme Sprgsmaal med de samme Ord: „Hun er Anna Silvester, ligesom jeg var. Vil hun faae samme Skjæbne som jeg?"

VI.

Fem Aar ere nu atterforløbne, og de tre Mænd, hvis Bekjendtskab vi gjorde ved Spisebordet paa Landstedet i Hampstead ere nu saaledes stillede i Verden.

Hvorledes Mr. Kendrew bedømte Ægtemandens nederdrægtige Opførsel, have vi seet; hvad han følte ved Hustruens Død ville vi berette. Rygtet, som jo altid kjender Menneskenes inderste Tanker og finder Fornøielse i at aabenbare dem for hele Verden, havde altid havt travlt med, at Mr. Kendrews Liv havde en Hemmelighed, og at denne Hemmelighed var en haabløs Kjærlighed til den smukke Qvinde, der havde ægtet hans Ven. Ikke et Ord til nogen levende Sjæl eller udtalt til hende selv kunde tale derfor, men da hun var død, levede Rygtet atter op med større Bestemthed, og hans Opførsel syntes ogsaa at give det Ret.

Han var med til hendes Begravelse, skjøndt han ikke var i Slægt med hende. Han tog nogle faa Græsstraa fra det Grønsvær, hvormed de bedækkede hendes sidste Hvilested — i den Tro, at Ingen bemærkede det. Han forsvandt fra sin sædvanlige Klub. Han reiste, kom tilbage, erklærede, han var led og kjed af England, søgte og fik en Ansættelse i en af Colonierne. Hvad peger Alt dette hen paa? Naturligviis, at Livet havde tabt sin Tiltrækning for ham hjemme, da han havde mistet hende, som havde eiet hans Hjerte. Han kom aldrig tilbage.

Mr. Delamayn blev efter eget Ønske udstrøget af Sagførerlisten og begyndte paany sine juridiske Studier. I 3 Aar hørte man Intet til ham uden at han læste og bestod sine Prøver. Han fik nu Advokatbestalling ved alle Retter — hans gamle Firma kjendte ham og gav ham noget at bestille. Inden Udgangen af det andet Aar vandt han en Sag, hvorved han frelste en fornem Families Ære, Familiegods og store Rigdomme. Glad over at have vundet sin Sag, spurgte Vedkommende Mr. Delamayn, „er der ikke Noget, jeg kan gjøre for Dem?" — „Skaf mig en Plads i Parlamentet!" — og see, inden kort Tid finde vi Mr. Delamayn i den lovgivende Forsamling.

Mr. Vanborough sad paa samme Bænk og stemte med samme Parti som Mr. Delamayn. Denne bemærkede, at Mr. Vanborough saae gammel ud, som om han var kjed af Alt og træt af Livet. Mr. Delamayn gjorde derfor en velunderrettet Person et Par Spørgsmaal; denne rystede paa Hovedet. Mr. Vanborough var rig; Mr. Vanborough havde gode Familieforbindelser igjennem sin Kone; Mr. Vanborough var sund i enhver Betydning af Ordet, men — Ingen kunde lide ham. Det første Aar var Alt gaaet godt — men dermed var det forbi. Han var unegtelig et dygtigt Medlem — men gjorde altid et ubehageligt Indtryk paa Forsamlingen. Han gav splendide Gilder — men han selv var ikke søgt ved dem. Hans politiske Parti respekterede ham — men naar det havde Noget at give bort, gik det ham forbi. Han var af et heftigt Temperament og med Intet imod sig — tvertimod med næsten Alt med og for sig — kunde han dog ikke skaffe sig Venner. En utilfreds Mand, hjemme eller paa Reiser altid lige utilfreds.

VII.

Andre fem Aar ere paany forsvundne i Tidens Strøm, og vi skrive nu 1866.

Paa en vis Dag i dette Aar indeholdt Aviserne to Nyheder: en Ophøielse i Pairstanden og et Selvmord.

Mr. Delamayn erhvervede Hæder og Ære for Skranken, men endnu mere i Parlamentet, hvor han snart fik stor Indflydelse og blev en af de ledende Personligheder, thi han talte klart, fornuftigt og beskedent og aldrig for længe. Han kunde holde Forsamlingen opmærksom, hvor Mænd med større Evner kjedede den. Førerne for hans Parti sagde aabent, „vi maa gjøre Noget for Delamayn," og da Leiligheden kom, holdt de Ord. Da Posten som Generalfiskal blev ledig, gav de ham den. De ældre Advokater oploftede et Ramaskrig. Ministeriet svarede: „Vi trænge til en Mand, som Huset gider høre paa — og vi have fundet ham." Bladene bifaldt Valget, en voldsom Debat paafulgte og den nye Generalfiskal viste sig værdig til Ministeriets og Bladenes Tillid. Hans Fjender sagde spotviis: „Han vil blive Lordkantsler om et Aarstid eller to," og hans Venner sagde det ogsaa, men for Alvor; de varede hans to Sønner Julius og Geoffroy ad, at de maatte være forsigtige med Valget af deres Venner, da de let en skjøn Dag kunde vaagne op som Sønner af en Lord. Det syntes ogsaa som om Alt tydede derpaa; Mr. Delamayns næste Fremskridt var at blive Generalprokureur, og da som bekjendt et Held sjelden kommer alene, saa døde

omtrent paa samme Tid en barnløs Slægtning og efterlod ham en Formue. I Sommeren „66" blev et Embede ledigt, som Ministeriet ønskede han skulde modtage. Delamayn sagde Nei. Om han vilde modtage det, hvis han blev udnævnt til Pair? Delamayn raadspurgte sin Kone, modtog Embedet og blev nu Baron Holchester af Holchester. Familiens Venner gned Hænderne og sagde: „Har vi ikke spaaet det? Ere vore to unge Venner, Julius og Geoffroy, nu ikke Sønner af en Lord?"

Hvor havde imidlertid Mr. Vanborough været i al den Tid? Just paa samme Plads, hvor vi forlode ham for fem Aar siden.

Han var ligesaa rig, eller rigere end før; han havde ligesaa gode Forbindelser; han var ligesaa ærgjerrig som tidligere, men hermed endte det ogsaa. Han stod stille i Parlamentet, han stod stille i Selskabslivet, Ingen kunde rigtig lide ham og han kunde ingen Venner faae. Alt var som tidligere — kun med den Forskjel, at den utilfredse Mand var mere utilfreds endnu; hans graa Haar mere graat; hans irritable Temperament endnu uomgængeligere og utaaleligere. Hans Kone havde sine Værelser for sig selv, han ligeledes, og begges personlige Tjenere sørgede for, at Mand og Kone aldrig mødtes paa Trapperne. Børn havde de ikke. De saae kun hinanden ved deres store Middagsselskaber og Baller. Folk spiste hos dem, dandsede hos dem og fortalte hinanden siden hvor kjedeligt det havde været. Trin for Trin havde den Mand, der før havde været Mr. Vanboroughs Forretningsfører og juridiske Consulent, hævet sig selv saa høit, at han ikke kunde stige høiere, medens Mr. Vanborough endnu stod paa Stigens nederste Trin og saae op til ham, uden selv at have den fjerneste Udsigt til at kunne stige høiere.

Han følte, at hans Carriere var endt, og den Dag han havde læst den nye Pairs Udnævnelse i Bladene, lod han spænde for sin Eqvipage og kjørte hjemmefra. Han steg ud ved de grønne Marker, der endnu ere til Nordvest for London og gik ad en Fodsti, der fører til Hampstead. Han vandrede eensom hen til den Villa, hvor han eengang levede med hende, han saa grusomt havde forurettet. Nye Huse havde reist sig, noget af den gamle Have var solgt og bleven bebygget. Han ringede paa Porten og gav Tjeneren sit Kort. Husets nuværende Beboer kjendte hans Navn som tilhørende en rig Mand og et Parlamentsmedlem og spurgte høfligt, hvad der skaffede ham Æren af hans Besøg. Mr. Vanborough svarede kun: „at han havde engang boet her. Gamle Minder havde opvakt det Ønske hos ham, atter engang at see Spisestuen, dersom det ikke generede."

Mr. Vanborough blev viist ind i Værelset, thi rige Mænds Ønsker ere jo næsten Befalinger.

Han gik lige hen til et Sted, ikke langt fra Glasdøren, som førte ud til Haven og modsat Indgangsdøren. Her stod han længe, med Hovedet bøiet forover og henfalden i dybe Tanker. Var det der, han havde seet hende for sidste Gang — paa den Dag han forlod Værelset og ikke vendte tilbage? Ja — det var der. Efter et Par Minuters Forløb fattede han sig, sagde det var en smuk Eiendom, takkede, kastede endnu et Blik tilbage før Døren blev lukket og tog bort. Han steg ind i sin Vogn, hvor han havde forladt den, kjørte til den nye Lord Holchesters Bolig, afgav sit Kort og kjørte derefter hjem. Da han var kommen til sine Værelser, underrettede hans Secretair ham om, at man ventede ham i et Møde om ti Minuter. Han takkede ham paa en besynderlig aandsfraværende Maade og gik ind i sit Paaklædningsværelse. Ti Minuter efter bankede Tjeneren paa Døren — intet Svar. Han vilde aabne Døren, men den var lukket af indvendig fra. De brød Døren op og saae ham liggende paa Sophaen. Ved nærmere Eftersyn fandt de ham død — ved egen Haand.

VIII.

Vi maae nu med faa Ord omtale, hvorledes Aarene vare gaaede for Anna og Blanche.

Lady Lundée indløste ærligt det høitidelige Løfte, hun havde givet sin Veninde; hun bevarede Datteren for enhver Fristelse, der kunde lede hende ind paa Moderens Løbebane og lod hende opdrage ved alle de Midler, som Penge kunde give, til at blive en dygtig Lærerinde, og dennes eneste Plads blev under Lady Lundées eget Tag, og den eneste Elev var Lady Lundées eneste Barn, Blanche. Der var 7 Aars Aldersforskjel imellem dem, men Kjærligheden imellem dem syntes at voxe med Aarene, og saaledes gik Anna Silvesters tidligste Ungdom lykkeligt, fredeligt og uden vigtige Begivenheder i et hyggeligt Hjem — Modsætningen imellem hendes Moders og hendes eget tidlige Ungdomsliv var derfor stor, og hvem skulde vel finde andet end en Døendes vilde Tanker i det Spørgsmaal, som pinte hendes Moder i hendes sidste Øieblikke: „Vil hun faae samme Skjæbne som jeg?"

To vigtigere Begivenheder indtraf dog i Aarenes Løb. I Aaret 1858 kom Sir Thomas Lundée hjem paa et længere Besøg fra Indien, og i Aaret 1865 vendte han tilbage til Indien ledsaget af sin Hustru. Dennes Helbred havde været svagt i de senere Aar, en Søreise blev tilraadet, hvorfor begge Ægtefolkene vilde følges ad, naar der var fundet et Hjem for Blanche og Anna i England. Slægt og Venner kappedes om at tilbyde et, og Lady Lundée maatte skilles fra de to unge Piger, hvor nødigt hun end gjorde det og hvor mørke Anelser, hun end var greben af.

I Afskedsøieblikket tog hun Anna Silvester, dengang en ung Qvinde paa 22 (Blanche var 15) til en Side, hvor Ingen kunde høre dem, og sagde: „Min kjære Anna, til Dig maa jeg sige, hvad jeg ikke kan udtale for Sir Thomas og hvad jeg frygter for at meddele Blanche. Jeg gaaer bort, fuld af mørke Anelser; jeg føler, at jeg aldrig gjenseer England, og at min Mand, naar jeg er død, gifter sig paany. For mange Aar siden var Din døende Moder urolig for Din Fremtid — nu er jeg urolig for Blanches. Jeg lovede min døende Veninde, at Du skulde blive behandlet som mit eget Barn — og hendes Sind blev beroliget ved dette Løvte. Bring Du nu, Anna, Ro i mit Sind, før vi skilles ad. Lov mig, at Du i de kommende Aar, hvad der end hænder, altid vil være, hvad Du nu er — Blanches trofaste Søster.

Hun rakte Anna Haanden for sidste Gang. Med et fuldt Hjerte kyssede Anna Silvester den og gav det forlangte Løfte.

IX.

En af de Anelser, der havde tynget paa Lady Lundées Sind, var inden to Maaneder gaaet i Opfyldelse. Hun døde under Overreisen og fandt sin Grav i Bølgerne.

Inden Udløbet af næste Aar var Sir Thomas atter gift og bragte sin nye Hustru tilbage til England mod Slutningen af Aaret 1866.

Alt tydede imidlertid paa under de nye Forhold at skulle gaae ligesaa roligt som hidtil. Sir Thomas huskede og respekterede den Tillid hans afdøde Hustru altid havde havt til Anna, og den nye Lady Lundée rettede sig efter sin Mand og lod Sagerne gaae deres sædvanlige Gang. Ved Begyndelsen af Aaret 1867 var Forholdet mellem Anna og Blanche det samme inderlige og kjærlige som altid, og Udsigterne for Fremtiden saa lykkelige som muligt.

Paa denne Tid vare altsaa tre af de Personer døde, som for 12 Aar siden vare indflettede i Tragedien paa Landstedet i Hampstead og een havde valgt et Slags frivillig Landflygtighed. Tilbage vare Anna og Blanche, der dengang vare Børn; og den ærgjerrige Sagfører, der havde opdaget Mangelen ved det irske Ægteskab — dengang Mr. Delamayn, nu Lord Holchester.

Ende paa Indledningen.

(Fortsættes.)

Et Dykkerklokke-Eventyr.

Medens den engelske Corvet Virago, laa i Valparaisos Havn, underrettede en af Cadetterne mig om, at Lieutenant Courtney ønskede at tale med mig.

„Jeg har hørt, at De er Naturforsker, Mr. Wincent," sagde han smilende.

„Nei, Sir," svarede jeg, „ikke Naturforsker, men jeg har Interesse for Faget."

„Nu vel," sagde Lieutenanten, „har De seet vor Dykkerklokke?"

„Ja, Sir."

Han sagde mig da, at han ønskede, jeg skulde gaae ned med den, i Følge med vor gamle Baadsmand Jones, for at see efter en ganske besynderlig Fisk, som Dagen iforveien var bleven gjennemboret med en Entrepig, og formodentlig nu maatte ligge paa Bunden i Nærheden af Corvetten.

I Skikkelse, sagde han, lignede Fisken en Slange, omtrent tredive Tommer lang, og havde paa begge Sider af Halsen et Par besynderlige Udvæxter, som havde nogen Lighed med Vinger. Den meest paafaldende Eiendommelighed ved den var alligevel, at den kun havde eet Øie, af en grønlig Farve, som var placeret paa den øverste Deel af dens Hoved. Ved Stødet af Entrepigen havde Dyret rullet sig sammen, formodentlig død, og var derpaa kommet ud af Sigte.

„Jeg antager," vedblev Lieutenanten, „at saadan en Curiositet nok er værd at faae fat paa, og jeg har udseet Dem til, i Forening med Jones, at gaae ned efter den, da jeg anseer Dem for at have Interesse for Naturhistorien."

Jeg bukkede tilfreds og gik for at gjøre mig færdig.

Dykkerklokken kom strax op paa Dækket, blev gjort klar til at heises og svinges ud over Relingen. Den var en Smule beskadiget, men hverken Jones eller jeg troede, at det kunde være til nogen Hinder. Vi havde i en Fart indtaget vor Plads og havde neppe sagt „Alt er i Orden!" førend Klokken begyndte langsomt at synke ned.

Ned, ned, dybere og dybere. Vi saae os om til alle Sider, men kunde ikke faae Øie paa den mærkværdige Fisk. Besynderligt udseende Exemplarer af den finnede Slægt, hilsede os alligevel i mange Retninger. Vi kunde see Sværdfisken skyde forbi med sit lange, fremragende Beenvaaben, Kuglefisken, Sælfisken, Maanefisken, Ballonfisken og den graadige Hai skyde igjennem det klare, grønne Vand, næsten berørende Klokken med deres Hale og Finner.

Luften begyndte at blive noget trykkende, saa at vi aabnede Stophanen og lod den fare ud, og et Øieblik derefter kom der et friskt Forraad ned igjennem Guttaperkarøret, der var fastgjort til Toppen af Klokken.

Jones var iværk med at berøre Signalstangen, for at tilkjendegive vort Ønske om, at blive firet endnu dybere ned, da vi følte et pludseligt Ryk, følte, at Klokken sank hurtig ned, og var til vor Rædsel snart overbeviste om, at Touget, hvori Klokken hang, var gaaet løs fra den Hage, hvorved det var befæstet.

Væk gik Piben i det samme Nu, og vi frelste os kun fra øieblikkelig Undergang ved at tilstoppe Aabningen med et tykt Lommetørklæde, ellers vilde Vandet nedenfra have fyldt Klokken i en meget kort Tid.

Vi hørte Vandet brøle og boble rundt om os, idet vi sank ned; vor Nedstigning blev alligevel hvert Øieblik langsommere, indtil den indesluttede Luft i Klokken holdt os svævende, omtrent to Fod over Havbunden.

Luften i vort flydende Fængsel blev nu næsten utaalelig, ikke alene fordi den var saa tæt sammenpresset, men fordi den havde været saa længe indesluttet.

Forfærdet betragtede vi hinanden. Jones's Øine trængte sig frem af hans Hoved, underløbne af Blod og skinnende i en besynderlig grøn Farve, medens hans mørke Hud syntes at rynke sig, som sammenkrympet Pergament; men den meest paafaldende Forandring i hans Udseende, var det pludselig tilsyneladende overnaturlige Udtryk i hans Ansigt. Han var en Mand paa Halvtreds, men syntes idetmindste tredive Aar ældre. Pludselig begyndte hans Tænder at klappre, hans Legeme blev heelt sammenbøiet, og han fægtede med Armene, som om han i sin Angst vilde gribe en eller anden Ting.

Denne Adfærd forekom mig i høi Grad unyttig. Han manglede frisk Luft — at gribe efter Luft! Hvilken Daarskab!

„Mr. Wincent," gispede han strax efter, „Vorherre være os naadig! Hvad skal vi gjøre?"

Hvad kunde vi gjøre? Jeg formaaede kun at stirre paa ham i stum Fortvivlelse.

Luften i Klokken blev meer og meer qvælende. Baadsmanden foer hen til mig og greb i sin Fortvivlelse fat paa mig.

Jeg bestræbte mig for at tale, men kun en hæs Rallen i min Strube adlød min Villie. Det begyndte at løbe rundt for mig og jeg gispede stærkt efter Veiret. Der hvilede et frygteligt Tryk paa mine Lunger. Baadsmanden havde nu sluppet mig. Jeg vaklede i en hjælpeløs Tilstand henimod Siden af vort Fængsel, det lod til at mine Sandser vilde forlade mig.

Lidt efter lidt forekom det mit forvirrede Syn, at en morkerød Taagesky fyldte Klokken. Det var nu som om mit Hoved skulde briste. Frygtelig nedtrykt sank jeg ned paa mine Knæ, og vilde være faldet i Vandet, dersom Baadsmanden ikke havde holdt mig.

Derpaa begyndte Alt at blive mørkt. Med en overmenneskelig Anstrængelse reiste jeg mig halvt op og saae mig om, følende som Een der famler om i Mørke. Forvirret og opfyldt af de pinligste Smerter skimtede jeg at en eller anden Ting svævede op og ned for mit Syn; op og ned i hin røde Taage, som blandede sig med Vandet. Jeg gjorde atter en Anstrængelse — en stor Anstrængelse — for at fatte hvad det var (denne svingende Gjenstand) og omsider fattede jeg det; jeg forstod at det var en Hage, befæstet til Enden af et Toug, nedfiret fra Dækket af Virago, der var saa langt oven over os.

„Jeg vil støde Lindsen ud," — dette var et Glas i Toppen af Klokken — gispede Baadsmanden; „staae saa klar til at hugge Hagen paa Indersiden."

Jeg formaaede netop at høre Ordene, og de styrkede mig med et vildt Haab, skjøndt jeg endnu var saa forvirret, at det var med Nød og Neppe at jeg nu kunde see den svingende Hage. Baadsmandens Arm kunde jeg see. Med eet Slag af hans knyttede Næve og de Kræfter han havde tilbage, sønderslog han Lindsen.

En brølende Lyd hørtes, det var Vandet som strømmede op i Klokken, da Luften slap ud.

Der var ingen Tid til at give bort, jeg stak min Arm igjennem Aabningen, drog Hagen ind og befæstede den hurtigt til Toppen af Klokkens Inderside. Øieblikket efter boblede Vandet op over Hovedet paa os begge, og det var det sidste jeg kan erindre af hvad der foregik.

Da jeg kom til mig selv befandt jeg mig tilkøis ombord i Virago, hvor Skibsdoctoren bøiede sig ned over mig.

„Det var med Nød og Neppe De slap derfra!" vare hans første Ord.

„Hvor er Jones?" udbrød jeg.

„Her," svarede en svag Stemme, og idet jeg reiste mig, saae jeg Baadsmanden i Køien nedenunder mig.

„Han var endnu værre faren end De," sagde Doctoren. „Tommelfingeren paa hans høire Haand blev bidt af ham af en Hai, idet vi drog Eder begge op i Jollen, efterat Dykkerklokken var heist op til Vandets Overflade.

Blandinger.

— Et smukt Anagram. I Pilatus's Spørgsmaal til Christus: Quid est veritas? (Hvad er Sandhed?) findes ved Omsætning af Bogstaverne Svaret: Est vir qui adest (Det er Manden som er nærværende).

Gaade.

Stundom det giver os Alting,
Tager det snart igjen,
Daarer og skuffer bestandig,
Gjør vor Fjende til Ven.

Hjertet vel meer end Forstanden
Bliver dets Legetøi,
Martrer tidt mægtigste Fyrste,
Flyer for ringeste Støi.

Volder os Taarer med Flugten,
Ofte dog Fryd derved;
Svinder og kommer og svinder,
Har intet Blivested.

Opløsning af Gaadespørgsmaalene i Nr. 3:

1. Forstanden. 2. Mindet. 3. Havet.

Opløst af Alenridder Sørensen, S. V. og Dine V.

Charaden i Nr. 2 er endvidere opløst af Bién & Bis i Nykjøbing paa Mors.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Fors. til „Planterens Datter" (18½ Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Zigeunerbarnet", 13de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

Hellig Trekongeraften.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 29de Januar. Nr. 5.

Indhold: Helligtrekongersaften (med Lithographi). — Herremændenes Strid (Slutning). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Kamp i Kjærlighed. — Logogriph.

Helligtrekongersaften.
(Efter Adolph Görling.)

I Norge er det Vintertid,
Og Sneen dækker kold og hvid
De store, øde Fjelde;
Nu lyder Stormens vilde Sang,
Ei Fugle smaa i Skov og Vang
Om Livets Fryd fortælle.

Men Mørket glider langsomt ned,
Og spreder snart sin stille Fred
Henover By og Enge.
Da seer man i den silde Stund,
Trods Sne og Iis, med Smil om Mund,
Tre unge, glade Drenge.

Om Panden snoer sig Kronens Guld,
Og lange Skæg, af Traad og Uld,
Groe paa de runde Kinder.
De ligne Overgeprindser smaa,
Som ud paa Eventyr vil gaae,
Før Dagens Lys oprinder.

De banke paa den første Dør.
„Huusfrue," synge de, „o, hør,
Hvad Eder skal berettes.
Fra Østerland vi droge bort,
Hvor Solens Glød os brændte sort,
Saa hvide ei vi tvættes.

I Bethlehem, i Davids Stad,
Et Under gjør hvert Hjerte glad,
En Stjerne klar sig tændte;
Og vi den skjønne Stjerne saae,
Derfor fra Huus til Huus vi gaae,
Forkynde, hvad der hændte."

Da træde Mand og Hustru frem,
Og høre stille, mildt paa dem:
„Syng kun, I gode Drenge!
Kom, tag mod Eders Sangerløn,
Og gid hver barnlig Takkebøn
Til Himlen op vil trænge!"

„Fra Østerland vi droge bort,
Hvor Solens Glød os brændte sort,
Ei hvid os Nogen tvætter. — —
Men os blev nu en Frelser fød,
Der soner, hvad vi her forbrød,
Og hver en Synd udsletter!"

Herremændenes Strid.
(Slutning.)

Klokkerne ringede atter til Kirke, ligesom hiin Søndag for otte Maaneder siden, og, ligesom hiin Dag, stod Gjertrud atter og ventede paa Christence. Det var forøvrigt første Gang i den forløbne Tid, at Christence saaledes igjen lod Søsteren vente; men det var ogsaa første Gang, efter mange lange Dage, at hun skulde møde sin Hjertenskjæreste i Kirken. Hun gjentog det atter og atter for Gjertrud, der meget vel vidste det, eftersom hun selv først havde faaet Budskab derom fra Jonas Høg og selv først fortalt Christence, hvem hun vilde træffe sammen med Paaskesøndag; men desuagtet kunde hun ei blive træt af at sige det, og Tanken om at see ham gjorde hende altfor overstrømmende glad og lykkelig, til at hun formaaede at være taus og stille. Endelig var hun fuldt paaklædt, og tilligemed Faderen naaede de, ligesom dengang, Kirken og toge Plads blandt den forsamlede Menighed. Christence skottede Tid efter anden hen til Stedet, hvor Herrerne og Svendene havde deres Stade; men hun fik ikke Øie paa ham, hun søgte, og for hver Gang hun saaledes blev skuffet, svandt det glade Smil mere og mere og veg omsider for et Udtryk af Bedrøvelse og Smerte. Tiden led hen, og Kirkegangen var snart tilende, dog endnu udeblev Herremændene.

„O, de komme ikke, Gjertrud!" hviskede hun i sin Hjerteqvide; „hvad troer Du, der er hændet?" „Intet, kjære Christence," trøstede Søsteren, skjøndt hendes eget Hjerte bankede af Uro; „de have maaskee forsinket sig underveis, og ville nu ei forstyrre Gudstjenesten ved at træde for sent herind."

„Gud give, Du havde Ret! Saa mode vi dem maaskee udenfor Kirken."

„Ja, maaskee. Men vær nu stille; Fader har allerede flere Gange seet over til os."

Christence taug; dog, hvormegen Umage begge Pigerne end gjorde sig for at samle Tankerne og lytte til Præstens Tale, saa formaaede de det ikke, men tænkte kun paa, om den Stund ei snart var forhaanden, da de skulde faae Visned, om de vilde mode deres kjæreste Ven eller ei.

Endelig var Kirketiden forbi, og det faldt vanskeligt for den utaalmodige Længsel, at holde Skridt med den besindige Værdighed; men hvem kunde bryde Sæd og Skik og haste fra Kirken? Langsomt og afmaalt, Fod for Fod, gik de ved Siden af Faderen, der hilsede til Høire og Venstre paa Venner og Bekjendte, ja endog engang imellem standsede for at give eller modtage Ønsket om en lykkelig Fest. Nu var man omsider kommen til Enden af Kirkestien, men, uagtet al deres ængstelige Forsken, saaes hverken Jonas Høg eller Nielans Maar, og Christence tilkastede Søsteren et saa haabløst Blik, at denne glemte sin egen Angst, for at tænke paa Trøstegrunde for hende, hvilket hun dog ufuldkomment kunde, da hun ei troede paa det, hun selv forebragte, og altsaa ingenlunde talte med Overbevisningens Styrke. Pinte af Tvivl og Bekymring naaede de Egeskjær, og kun Tanken om at faae nogen Underretning, naar de kom hjem, gjorde det muligt for dem, at tilbagetrænge og dølge deres Uro for Faderen.

Men medens Pigerne med Haab og Frygt ventede de unge Mænd i Kirken, var Følgende hændet. Hr. Jonas Høg havde efter Aftale begivet sig tidlig om Morgenen til Tolstrupgaard, hvor han ogsaa traf Nielans rede til at følge ham. Begge Herremændene vare lige ved at tage afsted, da Fru Meretes Smaadreng kom løbende med det Ærinde fra sit Herskab, at hun ogsaa vilde til Kirken og derfor lod Herrerne bede at tøve et Øieblik efter hende. Broderen svarede kort og godt, at de ei havde Stunder til at vente, da Veien var lang og Tiden knap, hvorpaa han vilde ride videre; dog neppe havde han strammet Tøilen og vendt sin Hest, for Meretes prunkende Vogn hurtig kjørte frem fra den modsatte Side, og han kunde nu ikke undslaae sig for at tage hende med. Imidlertid var det ingenlunde efter Hr. Jonas Høgs Tykke, at age til Kirke med Fru Merete, og han grundede derfor paa, hvorledes han bedst skulde undgaae hendes Følgeskab; — havde han undflyet det, var megen Sorg og Ulykke bleven sparet; men da han kastede Blikket paa den smukke Qvinde, der, rank og fyldig, sad indhyllet i sin rigt bræmmede Kaabe, og som med straalende Øine og smilende Læber bød ham Godmorgen, følte han atter hiin forunderlige Magt, der altid drog ham til hende, og forinden han selv ret vidste det, var hans Hest ved Siden af hendes Vogn og hun og han i livligt Ordskifte.

De vare vel omtrent naaede et Par hundrede Alen fremad, da Hr. Nielans Maar opdagede sine to kjæreste Mynder i fuldt Fiirspring halsende bagefter dem. Den unge Herremand lo ved Synet af Dyrene, og forklarede Jonas Høg, at han ingensinde red ud, uden at tage dem med, da de vare ypperlige baade som Støvere og Jagthunde, men at de idag naturligviis vare slupne løs uden hans Tilladelse; Jonas Høg yttrede Intet, men syntes at føle sig temmelig ilde tilmode ved Jagthundenes Ledsagelse til Kirken, og Veien fortsattes i Taushed. Man var nu foran en lille Skov, gjennem hvilken man altid pleiede at skyde Gjenvei, istedetfor at følge den slagne Hovedsti, da Hundene, som hele Tiden havde holdt sig tæt ved deres Herre, pludselig foer afsted, over Grøfter og Gjerder og henad Marken, der laa paa den modsatte Side.

„Det var vist en Hare, de satte efter," udbrød Nielans Maar; „ja, Gudsdød! den prægtigste Hare, som jeg i mine Levedage har seet. Aa, havde jeg Dosmer dog taget en Bøsse med!"

„Har Du glemt," sagde Fru Merete med et listigt Smil, „at Hr. Axel Björkanäs lod min Vogn indrette til Vaabenhylster? See her!"

„Du er dog en fornuftig Qvinde, trods al din Daarskab," raabte han og greb fornøiet efter det smukke Jagtvaaben, hun rakte ham.

„Men," vedblev Søsteren, uden at agte paa hans tvivlsomme Noes, „beder Du Harer idag, saa beder Du vel neppe i Kirken, og jeg maa sagtens kjøre alene. Farvel, I Herrer! God Lykke!" og dermed gav hun hurtig Kjøresvenden Tegn til at svinge ind i Skoven. Nielans undersøgte sin Bøsse og vilde spænde Hanen, men Jonas Høg standsede ham forskrækket og forestillede ham indtrængende, hvilken Synd han begik ved at jage og udgyde Blod paa denne hellige Dag; dog han vilde ikke lade sig sige, og paastod, at Himlen selv havde sendt dette Dyr paa hans Vei og netop kunde fortørnes, hvis han forsmaaede det."

„Men I forsinker Tiden og kommer jo ikke i Kirke," indvendte den Anden for at faae ham med.

„Nei, vist ei, ophold mig blot ikke med al den Snak; Dyret løber ellers fra mig."

„I Himlens Navn!" vedblev Jonas Høg, „kom dog, og opgiv Eders ugudelige Jagtlyst idag. At ogsaa de fordømte Hunde skulde rende gale efter den usle Hare!"

„Skjeld ikke mine gode Hunde, de ere vel bedre end Eders," sagde Nielans opirret; „og fordi jeg har givet Eder Haanden i Venskab, maa I ikke troe, at jeg har givet Eder Ret til at være Herre og Mester over min Færd."

Med disse Ord svang han Ridepidsken over Hesten og jog afsted efter Hundene; dog Jonas Høg indhentede ham hastig og standsede ham atter. Men dette var for Meget for den unge Herremand, hvis store Jagtlyst pludselig var vækket, og som nu saae sig hindret i at naae sit Bytte. Hans opblussende, heftige Sind tog aldeles Herredømme over enhver bedre Følelse og gjorde ham døv for al Fornuft og Billighed.

„Slip mig!" raabte han rasende; „hvor tør I lægge Haand paa mig? I Slegfredsøn!"

„Slegfredsøn!" gjentog Jonas Høg og skiftede Farve; „o, jeg seer, at Eders slette Søster uværdig har benyttet sig af Det, jeg engang i et svagt Øieblik betroede hende."

„Ha, ha, ha, Hr. Jonas Høg! Man burde aldrig fortælle i svage Øieblikke, hvad man ei tør staae ved i stærke."

„Men det er saa sandt, det sværger jeg ved Gud og hellige Mænd, lognagtig Tale, og jeg

kjender ligesaa godt min Fader, som I kjender Eders."

„Det kan vel være saa; men kjendes han ved Eder? . . . . Dog, det er mig ligemeget, lad mig komme afsted!"

„Nei, nei, jeg slipper ikke, før I har hørt mig, og saa kan I for mig jage lige lukt til Helvede! I veed, jeg reiste til Sverige ifjor Sommer, thi der kunde jeg hente Vished og Oplysninger om en forfærdelig Tvivl, man havde tilhviſket mig angaaende min Fødsel, og dette Maal for min Reise var jeg saa elendig taabelig at fortælle Fru Merete, der kun har meddelt Eder Halvdelen, men ei, hvad hun dog godt veed, at jeg fik saa tilstrækkelig fyldestgjørende Beviser, som enhver Mand af Ære og uplettet Navn kan ønske sig."

Medens han talte, havde den Anden bestandig søgt at frigjøre sin Hests Tømme for hans kraftige Greb og neppe lyttet til hans Ord; men nu slap Jonas Høg den selv og lod Nielans styre, hvorhen han vilde. Under den opstaaede Tvist vare imidlertid baade Haren og Hundene for længe siden komne udenfor Skudvidde, og den jagtlystne Herremands Forbittrelse brød nu atter løs, idet han paany gjorde Udfald mod sin Modstanders Slægt og tvivlede om hans Ret til det Navn, han bar. Da løb ogsaa Blodet denne til Hovedet, og ikke længere istand til at styre sig selv, rev han Nielans's Jagtkniv ud af Saddelhylsteret, hvori den altid stak, og jog ham den i Brystet.

„Feige Snigmorder!" stønnede Nielans, medens han knugede Haanden mod Saaret, som dog ei var trængt dybt; „vil I tvinge mig til at troe, at I er ægte og ædelbaaren, ved at øve Stimandsfærd?"

„Styd mig ned, om I vil, eller kæmp med mig; men jeg kan ikke taale Eders Forsmædelser!"

„Velan, kom! Nu stride vi ikke længere med Ord!" svarede han og sprang af Hesten. „Her striver jeg Kreds i Jorden, og indenfor den, gjælder det Liv og Død!"

„Ja, Liv og Død!" gjentog Jonas Høg, idet han satte Foden over den sorte Kreds.

Og nu begyndte en Kamp, ligesaa vild og forfærdelig, som fuld af Had og Vrede, mellem de to Mænd, der for faa Timer siden vare mødtes i Venskab og Enighed, og hvis Fæstemøer med Længsel ventede dem i Kirken, for at de skulde bringe Fred og Forsoning tilveie. Hestene fore sky og forvirrede om paa Marken, men de ændsede det ikke; det var ligesom en ond Aand havde Magt over dem og lod dem glemme alt Andet, for Ønsket om at kunne hævne sig og give hinanden Banesaar. En ny Begivenhed skulde gjøre denne blodige Strid endnu afskyeligere, idet nemlig de tilbagevendende Hunde, rasende over at see deres Herre blive angreben, anfaldt dennes Modstander med en saa ulveagtig Glubskhed, at han snart bukkede under for Overmagten og, skambidt og sønderflænget af deres Tænder, tilsatte Livet. Nielaus Maar segnede kort derefter, udmattet af sit Blodtab, ned ved hans Side, og uagtet de to Hunde tudede ynkelig, medens de slikkede hans Saar, kom dog Ingen til Hjælp, da de fleste af Omegnens Folk paa den Tid vare i Kirke, saa at han jammerlig maatte forblode sig og saaledes ende sine Dage.

Det rygtedes imidlertid snart, at de tvende Herremænd vare forsvundne, og da det lakkede mod Aften og Ingen endnu havde seet dem, sendte Fru Merete baade Svende og Drenge ud for at opsøge dem, og snart fandtes de ogsaa, Side om Side, med de jamrende Hunde, der ei havde forladt deres Herres Liig. Hun stod ved Vinduet, da det langsomme Tog nærmede sig, og ved Faklernes usikkre Skjær skimtede hun, at Svendene med Varsomhed bar en Gjenstand, der lignede en stor Baare. I Hast rev hun Vinduet op og spurgte, skjælvende af Angst, hvilken af Herremændene der var saaret; men Ingen driftede sig til at svare. Da holdt endelig en af Smaadrengene, paa hendes gjentagne Spørgsmaal, sin Fakkel tæt hen for Baaren, og hun saae nu med Rædsel og Anger, at de begge vare døde. Hendes første Tanke, efterat Sindet var kommet lidt til Ro, gjaldt Gjertrud og Christence; thi det stod klart for hendes Bevidsthed, hvilken Sorg denne Tidende vilde volde de unge Piger. Vel hadede hun Gjertrud som den, der havde fortrængt hende hos Jonas Høg; men i denne Stund var Meretes Hjerte blødt, og hun glemte for Øieblikket sit Had, ved Bevidstheden om al den Smerte, hun idag havde neddraget over hende. Hun fattede den Beslutning, selv at berette de stakkels Qvinder den forfærdelige Hændelse, da et eller andet Bud, som hun vilde sende, maaskee ved altfor stor Overilelse kunde skræmme Pigerne til Døde, og saaledes atter betynge hendes Samvittighed med nye Bebreidelser; hurtig iførte hun sig derfor sin Kaabe og kjørte med Iil til Egeskjær. Ternen, som meldte hendes Ankomst, fandt Søstrene siddende Haand i Haand, søgende at trøste og opmuntre hinanden, men bestandig afbrudt af deres egne Taarer; ved Fru Meretes Indtrædelse reiste de sig begge forskrækkede op, og knugede sig tæt sammen ligesom Børn, naar de ere angst for en overhængende Fare.

„Ædle Jomfruer," begyndte hun, og saae fra den ene til den anden, „tilgiver, at jeg kommer, og at jeg kommer for at forkynde Eder en meget tung Skjæbne; men jeg turde ei sende noget andet Bud."

Gjertrud søgte at beherske sin Uvillie og nærmede sig Fru Merete. „Min Søster og jeg," sagde hun, „have hele Dagen med stor Uro ventet Efterretning fra Eders Broder eller Hr. Jonas Høg, og vi bede derfor, at I hurtig, og uden at dølge Noget, vil fortælle, hvad I veed."

„Nuvel, det maa siges. Hr. Jonas Høg er imorges, da han vilde ride til Kirken, falden af Hesten og . . . . og . . . ."

„Han er død!" udbrød Gjertrud og syntes forstenet af Smerte; „ellers kom I ikke hid til os! Gud skee Tak, min lille Søster, at det var mig, Sorgen ramte!"

„O, Gjertrud, Gjertrud!" raabte Christence og kastede sig grædende om hendes Hals, „hun vil kun skræmme Dig for at volde Dig Sorg; ikke sandt, Fru Merete, hans Fald var ei saa forfærdeligt?"

„Jo, det var, Jomfru Christence, og han drog min Broder Nielaus med sig i samme Skjæbne."

Den unge Pige stirrede i nogle Øieblikke som forvildet paa hende, og sank derefter uden Bevidsthed til Jorden.

Sagnet fortæller, at saa stor var Søstrenes Kjærlighed og Sorg, at de ei længe overlevede hiin

Dag, der berøvede dem deres Trolovede, men snart derefter fandt Hvile og Fred bag den lille Kirke, hvis Klokker saa ofte havde kaldet dem til sig. Endnu mange Aar efter Herremændenes Strid, vistes der paa Egnen en Kilde, som randt med et særeget klagende Fald, og som Folk kaldte Taarevældet eller Jomfrukilden, thi det hed, at Pigerne hver Dag tilfods vare vandrede hertil for at begræde deres Elskede, der omkom paa dette Sted.

Det berettes endvidere, at Fru Merete atter reiste til Sverige, da hun fandt Opholdet utaaleligt paa Tolstrupgaard efter Broderens og Hr. Jonas Høgs Død; men heller ei derovre fandt hun Ro, og da hun havde skjænket sine Godser til Kirken og de Fattige, saavel i Sverige som i Danmark, sluttede hun sig omsider inde i et Kloster, for der at vinde Glemsel og Tilgivelse for sin betyngede Samvittighed.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Fortællingen.

Første Capitel.

I Sommeren 1868 var Windygates i Pershire Samlingspladsen for et muntert Selskab af Herrer og Damer, Gjæster hos den Person, der havde leiet det smukke Landsted.

Selskabet var samlet paa Græsplainen; Alle snakkede i Munden paa hinanden, Mange lo, og Summen af de menneskelige Stemmer var paa sit Høieste — da en klar og tydelig Stemme paabød Taushed; en ung Dame viste sig paa et aabent Rum og mønstrede Gjæsterne som en General kunde mønstre et Regiment.

Hun var ung, smuk, yndig og fyldig. Hun var ikke det mindste generet af sin iøinefaldende Stilling. Hun var klædt efter nyeste Mode. En Hat, som en flad Tallerken, faldt ned over Panden, næsten paa Næsen; en Ballon af lysebrunt Haar var reist i Høiden over hendes Isse, en Regn af Perler var mange Gange slynget om hendes Hals, et Par Oldenborrer af Emaille (aldeles liig levende) hængte i hendes Øren, hendes Kjole var snever, hendes Ankler viste stribede Strømper, hendes Sko af den Slags, som nu kaldes „Watteau" og hendes Hæle af en Høide, som Mænd maatte gyse over, og spørge sig selv, naar de betragtede hendes forresten yndige Personlighed: „men kan det stakkels Væsen ogsaa bevæge sig?"

Denne unge Dame var Miss Blanche Lundée, engang den lille Blanche, som vor Indledning har præsenteret for Læseren. Hendes Alder atten Aar, hendes Stilling i Livet udmærket, hendes Rigdom stor og sikker, hendes Temperament livligt, hendes Sindsstemning meget forskjellig — kort et Barn af Nutiden med alle dens gode og slette Sider — men under dette Ydre laa Oprigtighed, Sandhedskjærlighed og mange gode Følelser skjulte.

„Naa, kjære Venner!" sagde hun, „maa jeg saa udbede mig et Øieblikś Taushed. Vi skulle vælge vore Medspillere til et Parti Croquet. Altsaa til vore Forretninger!"

En anden Dame traadte frem; hun sendte Miss Blanche et mildt bebreidende Blik og i hendes Tone laa en velvillig Protest. Det var en høi, svær Dame paa 35 Aar, med en Ørnenæse, mørkt Haar og mørke Øine og en egen Langsomhed i sine Bevægelser, som i Førstningen ikke var uden en vis Ynde, men i Længden blev monoton og kjedelig. Det var Lady Lundée den Anden — nu Enke efter Sir Thomas Lundée efter fire Maaneders Ægteskab; altsaa Blanches Stedmoder og den Person, som havde leiet Windygates Landsted og Tilliggende.

„Min Kjære," sagde Lady Lundée, „Ord have deres bestemte Betydning, selv i en Dames Mund. Hvorledes kan Du kalde Croquet en Forretningssag?"

„De vil da vel ikke kalde det en Fornøielsessag?" spurgte en ironisk Stemme i Baggrunden.

Gjæsternes Rækker aabnede sig, og midt i dette moderne Selskab viste sig en Skikkelse fra Fortiden; en gammel Herre.

Han udmærkede sig ved en Bøielighed og Høflighed, som den nuværende Slægt ikke kjender til. Han havde et sammenlagt, hvidt Tørklæde om Halsen, en tætknappet blaa Kjole, Nankins Buxer og Gamacher af samme Stof. Han talte med stor Lethed, han blev ikke let bragt ud af sit Sinds Ligevægt og han besad en usædvanlig Evne til at svare hurtigt og bidende satirisk. Han var lille af Væxt, havde hvidt Haar, mørke Øine og en Klumpfod; men han bar denne Skavank, som han bar sine Aar, muntert og let. I Selskabslivet var han bekjendt for sin Elphenbeensstok, i hvis Knap en Snustobaksdaase var anbragt med megen Kunstfærdighed, men ogsaa frygtet, paa Grund af sin Afsky for Nutidens Indretninger, en Afsky, han lagde for Dagen ved alle mulige Leiligheder, og hvorved han altid viste en stor Dygtighed til at give det svageste Punkt et ordentligt Rap. Saaledes var Sir Patrick Lundée, Broder til den afdøde Baronet Sir Thomas og Arving til hans Titel og Eiendomme.

Miss Blanche tog ingen Notits af Stedmoderens Bebreidelse eller Onklens Bemærkning dertil, men pegede paa et Bord, hvor de nødvendige Redskaber til Spillet laa, og sagde:

„Jeg stiller mig, mine Damer og Herrer, i Spidsen for det ene Parti, og Lady Lundée for det andet. Vi vælge vore Medspillere vexelviis. Mama er ældre end jeg, altsaa vælger hun først."

Med et Øiekast til Steddatteren, som egentlig meente, „jeg kunde have Lyst til at sende Dig til Børnekammeret, hvis jeg turde," vendte Ladyen sig om og lod sine Øine løbe rundt i Kredsen. Hun havde aabenbart i Forveien bestemt, hvem hun vilde vælge først.

„Jeg vælger Miss Silvester," sagde hun med et særegent Eftertryk paa Navnet.

Kredsen maatte atter aabne sig og give Plads for Anna. Fremmede, som saae hende for første Gang fandt i hende kun en Lady i Livets Foraar, som klædt i en simpel, hvid Kjole traadte langsomt frem og stillede sig ligeoverfor Husets Frue.

En stor Deel af de unge Herrer i Selskabet vare blevne introducerede af Venner, som havde faaet Tilladelse dertil, og Alle syntes de at finde en særdeles Interesse i den Dame, som var bleven valgt først.

„Et fortryllende Væsen," hviskede en af de Fremmede til en af Husets Venner, „hvem er det?"

„Miss Lundées Gouvernante — det er det Hele," hviskede Vennen til Svar.

Medens Spørgsmaalet var gjort og besvaret, vare Lady Lundée og Miss Silvester komne i hinandens Nærhed; den Fremmede betragtede de to Damer og hviskede igjen:

„Noget iveien mellem Ladyen og Gouvernanten."

„Aabenbart," svarede Vennen efter et hurtigt Blik.

Der er visse Qvinder, hvis Indflydelse over Mændene ere et uforklarligt Mysterium for Iagttagere af deres eget Kjøn. Gouvernanten var en af disse Qvinder; hun havde arvet sin ulykkelige Moders fortryllende Ynde og Tiltrækningskraft, men ikke hendes Skjønhed; thi Mange paastode, at hun ikke havde et eneste smukt Træk i sit Ansigt, og naar man saae hende sidde eller staae, maatte man indrømme det, og dog var hun en af disse Qvinder, som have Mændenes Hjerter og Familiernes Fred og Ro i sin Magt. Naar hun bevægede sig, var der i selve Bevægelsen en unævnelig Ynde, som gjorde, at Vennen standsede i Samtalen med sin Ven for ikke at tabe hende af Syne, medens hun gik. Hun sad og talte med dem, og see det lille Træk ved Mundvigen og det noget usikkre nervøse Blik fra det graa Øie, som hos Andre vilde være Mangler, fortryllede hos hende Alle — naturligviis kun alle Mænd. Dersom derimod en Qvinde betragtede hende, saa bemærkede hun Intet af dette, men vendte sig kun om til sin nærmest staaende Veninde med de Ord: „hvad kan dog Mændene see i hende?"

Fruens og Gouvernantens Øine mødtes med tydelig Mistro fra begge Sider. Det var let at see, at der var Noget iveien imellem dem. Miss Silvester talte først.

„Jeg takker Dem, Lady Lundée, men jeg vil helst være fri."

„Virkelig," svarede denne i en skarp Tone, „det er virkelig besynderligt, da vi jo Alle ere samlede her for at spille. Er De syg, Miss Silvester?"

En hurtig Rødme kom og gik over Miss Silvesters blege Kinder; men hun gjorde sin Pligt som Qvinde og Gouvernante — hun gav efter og bevarede saaledes Skinnet for dennegang.

„Nei, egentlig syg er jeg ikke, men jeg var ikke rigtig vel imorges," sagde hun, „og jeg skal ogsaa tage Deel i Spillet, hvis De ønsker det?"

„Ja, jeg ønsker det," svarede Lady Lundée.

Miss Silvester traadte tilside og saae sig allevegne omkring med en tydelig Uro i Sindet, som hendes hvide Kjoles Synken og Hæven over hendes Barm aabenbart lagde for Dagen.

Det var nu Blanches Tour til at vælge en Medspiller.

Hun saae sig om imellem Gjæsterne og fik Øie paa en Herre i forreste Række; han stod ved Siden af Sir Patrick — en Repræsentant for Nutiden som Sir Patrick var det for Fortiden.

Denne Mand var ung og blomstrende, høi og kraftig. Hans krøllede Haar var skilt ad ligefra Midten af Panden over Issen og til Midten af Nakken, hans Ansigtstræk vare fuldkommen regelmæssige og saa fuldkommen Intetsigende, som de kunne findes i et Menneskeansigt, hans Udtryk vedligeholdt en beundringsværdig Ro, hans Arms kraftfulde Muskler kunde sees igjennem hans lette Sommerfrakke, han havde et bredt Bryst, smækker Taille, stod fast paa Benene — kort sagt, et menneskeligt Væsen, som fra Top til Taa var opklækket til den høieste Grad af physisk Udvikling. Det var Mr. Geoffroy Delamayn — sædvanligviis kaldet „den Hæderlige", og han fortjente dette Navn paa mere end een Maade; thi for det første var han Søn, om end kun næstældste, af en Lord, Lord Holchester, og for det andet havde han vundet de høieste populaire Udmærkelser som Nutidens Opdragelsessystem kan yde — han havde roet den agterste Aare ved en af Universitetets Kaproninger. Naar dertil kommer, at Ingen nogensinde havde seet ham læse andet end Aviserne eller fundet ham udygtig til at ordne et Væddemaal — saa vil Billedet af denne unge Mand for Øieblikket være fuldstændigt.

Blanche valgte naturligviis ham, som første Medhjælper paa sin Side.

„Jeg vælger Mr. Delamayn," sagde hun.

Da hans Navn kom over hendes Læber, veg al Farven fra Miss Silvesters Ansigt og en dødelig Bleghed bedækkede hendes Kinder. Hun gjorde en Bevægelse, som om hun vilde gaae bort — men beherskede sig — og lagde sin Haand paa Ryggstykket af en Naturbænk ved Siden af hende. En Herre, der stod bagved hende, saae hendes Handske springe itu, fordi hun knugede Haanden saa stærkt om Grenen.

Mr. Delamayn tog imidlertid ved et besynderligt Sammentræf sin Tilflugt til en lignende Bevægelse, som Miss Silvester kort før; ogsaa han søgte at blive fri for Spillet.

„Jeg takker for Æren," sagde han, „men kunde De ikke hellere vælge en Anden? Det hører ikke til mine Færdigheder."

For et halvthundrede Aar siden vilde et saadant Svar til en Dame være bleven betragtet som en Uforskammenhed. Nutidens Selskabslov betragtede det kun som en morsom Aabenhjertighed. Selskabet lo høit, men Blanche tabte Taalmodigheden og spurgte skarpt: „Kunne vi da ikke give Dem Interesse for Andet, Mr. Delamayn, end Prøver paa Deres Muskelkraft? Skal De da altid ro en Aare i en Kapseilads eller springe over en dyb Grøvt? Dersom De havde en Hjerne vilde De stundom trænge til at lade den hvile. De har i dens Sted blot faaet Muskler — hvorfor ikke lade dem faae Pusterum engang imellem?"

Miss Lundées bittre Vittigheder prællede af paa Mr. Geoffroy Delamayn ligesom Vand paa en Gaas.

„Som De vil," sagde han med uforligneligt godt Humeur. „Bliv blot ikke vred. Jeg kjørte herover med Damer — og de vilde ikke tillade mig at ryge. Jeg savner Tobak. Jeg tænkte, jeg kunde slippe bort lidt og tage mig et Par Drag. Men som De vil — jeg skal spille med."

„Aah! Gaa De kun hen og nyd Deres Tobak — jeg vælger en Anden. Jeg vil nu slet ikke have Dem paa mit Parti."

Den hæderlige unge Gentleman saae ud, som

om han følte sig overordentlig lettet; hvorimod den fornærmede unge Dame vendte ham Ryggen og betragtede Resten af Selskabet.

„Hvem skal jeg vælge?" spurgte hun sig selv.

„Vælg mig," hviskede en ung Mand, der umærkeligt havde nærmet sig hende. Han havde et stærkt solbrændt Ansigt og noget i sit Væsen, der tydede paa fortroligt Bekjendtskab med Søen.

Et yndigt Smil udbredte sig over Blanches Ansigt. At dømme efter dets Udtryk havde den mørke, unge Mand en høi Stjerne hos hende.

„Vælge Dem?" sagde hun coquetterende. „De skal jo forlade os om en Timestid."

„Jeg kommer igjen," sagde han, efterat have vovet sig et Skridt nærmere, „iovermorgen."

„De spiller saa daarligt."

„Jeg vil stræbe efter at blive dygtigere — hvis De vil lære mig."

„Virkelig? Ja, saa **vil** jeg være Deres Læremester." Hun vendte sig glad og smilende om mod sin Stedmoder og sagde: „Jeg vælger Mr. Arnold Brinkworth."

Ogsaa dennegang syntes Lyden af et Navn, skjøndt det var temmelig ubekjendt, ikke destomindre at frembringe en vis Virkning — dennegang dog ikke paa Miss Silvester, men paa Sir Patrick. Han betragtede Mr. Brinkworth med pludselig Interesse og Nysgjerrighed og vilde vist have tiltalt ham, hvis Husets Frue ikke i samme Øieblik havde lagt Beslag paa hans Opmærksomhed.

Det var nu Lady Lundées Tour at vælge. Hendes Svoger var en vigtig Personlighed for hende, og hun havde sine Grunde, hvorfor hun vilde staae sig godt med Familiens Hoved, og hun overraskede derfor hele Selskabet med at vælge Sir Patrick.

„Mama," raabte Blanche, „hvad tænker De paa? Sir Patrick vil ikke spille. Croquet var ikke kjendt paa hans Tid."

Sir Patrick tillod imidlertid aldrig, at „hans Tid" blev gjort til Gjenstand for nedsættende Bemærkninger af den yngre Slægt, uden at han tilbagebetalte den yngre Slægt med dens egen Mynt.

„I min Tid, Kjære," sagde han til sin Niece, „forudsatte man altid, at Folk bragte en eller anden behagelig Egenskab med for at forskjønne Selskabslivet. I **Eders Tid** bliver det anseet for unødvendigt. Her," sagde han, og tog en Croquet-Kølle fra et nærstaaende Bord, „er en af de Qvalificationer, hvormed man gjør Lykke i Nutidens Selskabsliv, og her," tilføiede han, idet han tog en Bold, „er en anden. Det er Altsammen meget godt, og da man skal lære saalænge man lever — saa vil jeg spille med. Jeg tager mod Valget."

Lady Lundée, der var uimodtagelig for al Slags Ironi, smilede naadig og sagde: „jeg vidste nok, at Sir Patrick vilde spille med for min Skyld."

Sir Patrick bukkede med satirisk Høflighed og svarede: „Lady Lundée kan læse mig som om jeg var en aaben Bog," og tilføiede, „jeg maa sige som Dryden, at om jeg end er for gammel til at være Elsker, har jeg dog endnu Følelse for Skjønheds Magt."

Lady Lundée saae halvt fornærmet ud, men Mr. Delamayn gik videre, han sagde øieblikkelig, med en Mine, som en Mand der udfører en Pligt, der paahviler ham:

„Det har Dryden aldrig sagt — det svarer jeg for."

„Kjender De maaskee Dryden bedre end jeg," sagde Sir Patrick og dreiede sig, ved Hjælp af den Elphenbeens Stok heelt om imod ham.

„Det skulde jeg troe. Jeg har roet tre Gange omkaps med ham og vi have traineret Heste sammen."

„Ja, saa maa De have roet og traineret med en Mand, der er død for et Par hundrede Aar siden."

„Hvad mener De? Jeg taler om Tom Dryden, som Alle paa Universitetet kjender."

„Og jeg om John Dryden, Digteren, som det ikke lader til at Alle, der have været paa et Universitet kjender."

Mr. Delamayn svarede med et saa hjerteligt Alvor, at man ikke kunde andet end more sig derover, „jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg aldrig har hørt ham nævne før i mit Liv. Tag det ikke fortrydeligt op, Sir. **Jeg** er ikke vred paa **Dem**." Han lo og tog sin lille Træpibe frem, „skal vi saa tænde?" sagde han med den største Venlighed af Verden.

„Jeg ryger aldrig!" svarede Sir Patrick tørt og koldt.

„De ryger ikke!" sagde Mr. Delamayn, uden at føle sig stødt, „saa maa jeg forundre mig over, hvorledes De faaer Bugt med Deres ledige Timer."

„Sir!" sagde Sir Patrick med et dybt Buk og endte dermed Samtalen, „behag at forundre Dem, saameget De lyster."

Medens denne lille Skjærmydsel foregik, havde Lady Lundée og hendes Steddatter organiseret Partierne, og Selskabet, baade de Spillende og Tilskuerne, begyndte at sætte sig i Bevægelse, da Sir Patrick standsede sin Niece paa hendes Vandring — med den mørkhudede unge Mand ved sin Side.

„Overlad mig et Øieblik Mr. Brinkworth," sagde han, „jeg ønsker at tale med ham."

Mr. Brinkworth fik Ordre til at blive tilbage hos Sir Patrick, indtil hans Nærværelse var nødvendig ved Spillet. Mr. Brinkworth forundrede sig — og adlød.

Imidlertid foregik en anden Scene ved den anden Ende af Lysthuset. Benyttende sig af det almindelige Opbrud nærmede Miss Silvester sig til Mr. Delamayn og hviskede: „Om ti Minuter vil Lysthuset være tomt. Mød mig der."

Den hæderlige Geoffroy studsede, saae sig hemmeligt om og hviskede tilbage: „Vil det være raadeligt?"

Gouvernantens Læber bævede, uvist om af Frygt eller Harme.

„Jeg forlanger det!" sagde hun — og forlod ham.

Mr. Delamayn rynkede Brynene, saae efter hende og gik sin Vei. Rosenhaven bagved var for Øieblikket tom. Han tog sin Pibe frem og vandrede om imellem Buskene. Røgen kom i hurtige Puf ud af hans Mund. Han var ellers den omhyggeligste Herre en Pibe kunde have — benyttede han sin Tjener paa denne Maade, som idag, saa var det et Tegn paa, at hans inderste Væsen var i en vis Forstyrrelse.

Andet Capitel.

To Personer vare dog endnu tilbage i Lysthuset: Sir Patrick og Mr. Brinkworth.

„Mr. Brinkworth," sagde den gamle Herre, „jeg har ikke havt Leilighed til at tale med Dem før nu, og da jeg hører De vil forlade os allerede idag, saa faaer jeg maaskee vanskelig Leilighed senere. Jeg maa derfor indføre mig selv. Deres Fader var en af mine bedste Venner, og jeg haaber, at Deres Faders Søn vil være min Ven."

Han nævnede sit Navn, og Arnold erindrede det strax. „Ak! Sir Patrick," sagde han, „havde min stakkels Fader søgt Raad hos Dem . . . ."

„Saa vilde han maaskee have betænkt sig to Gange, før han ødelagde sin Formue ved Væddeløbene og ikke behøvet at dø i Udlandet. Dog lad os tale om noget Andet. Er det sandt, at Deres Tante er død, og har indsat Dem til Arving af hendes Eiendom i Skotland? — Naa saa — ja saa maa jeg lykønske Dem, men hvorfor seer De ikke selv efter Deres Eiendomme istedetfor at ligge paa Visitter? — Naa, De vil reise idag, men hvorfor komme tilbage iovermorgen? Er der Noget, der har speciel Tiltrækning? Hvorledes har De tilbragt Deres Aar indtil Deres Tantes Død gjorde Dem til en uafhængig Mand?"

Der var noget Udfrittende i Spørgsmaalet, men Arnold besvarede det aabent og ligefrem, og vandt derved Sir Patricks Hjerte.

„Jeg var Elev i Eton, da min Faders Tab ruinerede os; jeg var kun en Dreng dengang, og har siden maattet sørge for mig selv — jeg gik tilsøes — og har faret til Coffardis i mange Aar."

„De mødte Modgangen som en brav Fyr, og fortjener den Lykke, som er tilfalden Dem. Giv mig Deres Haand, jeg kan godt lide Dem. Jeg vil kalde Dem Arnold, uden at De derfor maa kalde mig Patrick — husk paa, det er jeg for gammel til. — Hvad synes De saa om Livet her? Hvad er min Svigerinde egentlig for en Person?"

„Det var et underligt Spørgsmaal at gjøre mig," sagde Arnold leende, „De taler, som om De var en Fremmed her."

(Fortsættes.)

En Kamp i Kjærlighed.

I.

Paa Frankrigs Vestkyst ligger en dyb Havbugt og dybt inde i den en lille By Pornic, hvorfra la Chaise Skoven strækker sig igjennem Marker og grønne Enge ligetil Byen Noirmoutiers. Badesaisonen falder sammen med Fiskesaisonen og paa den Tid er et lille Orlogsfartøi stationeret her paa Rheden for at holde Orden imellem de talrige Fiskebaade.

Rundt Bugten findes Bygninger af de forskjelligste Slags men særlig udmærker sig dog en, som kaldes det „lille Slot" og er beliggende paa en Klippeblok, en Snees Fod over Vandet og af en Stiilart, som tilhørte Riddertiden, skjøndt det er en aldeles moderne Bygning. Facaden vender ud mod Havet og en Steentrappe fører ligened til Vandet, saa at Baadene kunne lægge ligetil Trappen ved Flodtid, medens Vinterstormen kan pidske Bølgeskummet op til Bygningens Vinduer. Det nærmeste Terrain er kun nøgne Klipper, hvorved det Hele faaer et egent bart og vildt Udseende.

Det mærkværdigste ved dette „lille Slot" var imidlertid Damen, som beboede det. Mademoiselle Lucienne d'Avremont havde efterat have vundet Laurbær i Provindsen i de senere Aar forlagt Skuepladsen for sine Triumfer til Paris. Hun var nu 27 Aar gammel og en glimrende Skjønhed af et noget mandigt Præg: høi og velvoxen, med en fast og hurtig Gang, en Ørnenæse, mørke Øine under buede buskede Bryn, høi Pande og beundringsværdigt Haar. Hele Ansigtets Udtryk var meget energisk, kun Munden med Læberne tydede paa Qvindens Blidhed, Ømhed og Omskiftelighed i Følelser. Hun havde tidlig mistet sin Moder og var bleven opdragen under frie Principer af Faderen, en gammel Hofmand fra Ludvig den Attendes Tid. Hun havde tilbragt sin Barndom og første Ungdom her i Slottet; Bønderne og Fiskerne, der alle kjendte hende, kaldte hende derfor ogsaa kun Mademoiselle Lucienne, thi hun seilede ofte ud med dem og gik barbenet med deres Koner og fangede Reier. Naar hun vendte tilbage fra disse Excursioner fandt hun i sit Hjem to Oldinge, som i deres aandrige og vittige Samtaler slet ikke generede sig for hende. Den ene var hendes Fader, den anden Chevalier Rose-Croix, en Mand af en nu forsvunden Slags, en Mand der aldrig havde havt en Skilling i Lommen og som dog havde forstaaet at have fortrolige Venner og en Plads ved deres Bord. Han var ikke hvad man vil kalde en Snyltegjæst, men en høist behagelig Bordkammerat, hvis Sæder vare lette, hvis Grundsætninger vare overbærende og hvis aandrige Vittighed var glimrende og uudtømmelig. Lucienne havde fattet samme Godhed for ham som hendes Fader og hun hørte gjerne de Gamles Samtale, men at hun ikke led mere ved deres ofte farlige Vittigheder maatte maaskee tilskrives hendes Følelser for en tredie Person, en Naboadelsmand, som hendes Fader modtog med stor Velvillie. Hans Navn var Hr. de Tournieres, han var fem og tredive og Lucienne dengang kun atten, men han courede med stor Iver til hende. Han var uden sand Hjertelighed; hans Ord vare udtryksfulde men i hans hele Væsen var der dog noget tilbageholdende saa at han altid holdt sig en Udvei aaben. Lucienne, der jo levede temmelig eensomt, anede ikke, at han maaskee kun havde hendes Formue for Øie og hun skjænkede ham derfor sin ubetingede Hengivenhed og Sympathi og deres Tanker og Taler dvælede ofte ved deres fælles Fremtid. Da Lucienne var bleven 20 Aar ventede hun at han skulde forlange hendes Haand af hendes Fader, men det gjorde Hr. de Tournieres ikke, hvorimod han just paa den Tid bragte en anden Dame, Mademoiselle Verneuil, der var rigere end Lucienne, sin ivrigste Hyldest. Endskjøndt Lucienne just ikke var meget klartseende saa mærkede hun dog, at han tøvede med at realisere deres aftalte Fremtidsplaner og erfarede senere af sin Medbeilerinde, at han havde forsøgt det samme Spil med hende. Et Par Aar forløb paa den Maade, da man pludselig erfarede, at Hr. de Tournieres havde ægtet Datteren

af en uhyre rig Fabrikant. Herover forbittredes Lucienne, hun bød ham aldrig sætte sin Fod mere i Huset og aldrig at hilse hende hvor de end maatte træffes. Dette var hos Lucienne det første Udbrud af den heftige Character, som hun snart skulde give andre Prøver paa.

Hr. de Tournieres Opførsel var en grusom Skuffelse for hende og fra dette Øieblik af udviklede sig hos hende den kolde og ironiske Maade at betragte Mennesker og Ting paa, hvortil Chevalierens og hendes Faders Samtaler havde lagt Spiren. Hun bedømte andre Mænd efter Hr. de Tournieres Opførsel, Ægteskabet forekom hende som en lumpen Handel eller som et Slaveri, der vilde være hende umuligt at bære og hun besluttede aldrig at gifte sig. Hendes Fader døde omtrent paa denne Tid og efterlod hende en betydelig Formue, hvorfor hun besluttede at leve et frit og uafhængigt Liv og for en Qvinde som hende var der kun eet Skridt fra Tanken til Udførelsen: Den gamle Chevalier Rose-Croix, der havde tilbragt en Menneskealder hos hendes Fader, betroede hun sin Plan, som ganske fandt hans Bifald; thi han havde intet imod at bestyre hendes fyrstelige Formue og føre det samme Liv som hidtil. Hun levede om Vinteren i Paris og om Sommeren i Pornic, hvor Slottet var Midtpunktet for alle mulige Fester og Lystigheder og dette Liv varede i fem Aar. Da syntes hun at føle nogen Lede derved, hun var i Tumlen dog paa en Maade censom; der var Selskab nok omkring hende, men flere Herrer end Damer og disse sidste navnlig saadanne, som gjorde sig bemærkede ved deres Skjønhed og Coquetteri. Hendes fortroligste Barndomsveninde Julie havde giftet sig og levede i Paris for sin Mand og sine Børn, og naar Julie besøgte hende kunde Lucienne ikke andet end føle den store Forskjel, der var imellem hende og de andre Damer. Hun vedblev imidlertid sit lystige Liv, som kostede hende mange Penge, men hendes gamle Ven Chevalieren paatog sig jo alle den Slags Sorger og under disse Forhold begynder vor Fortælling i Badetiden i Pornic.

„Chevalier," sagde Lucienne, der laa henslængt paa en Chaise-longue, „ere Badegjæsterne paa Stranden?"

„Nei endnu ikke; de samles jo først Klokken fire."

„Chevalier, jeg kjeder mig!"

„Nei vist ikke, Mademoiselle!"

„De siger nei!"

„Ja jeg mener det er umuligt. De er ung, smuk og rig; De indtager paa Grund af Deres Rigdom og faste Character en Stilling i Verden, som Damerne misunde Dem og Herrerne respectere. De har ingen Familie, som generer Dem; De lyder kun Deres Lyster og Luner og kan tilfredsstille alle Deres Ønsker; det er maaskee kun Deres Hjerte, som savner en Gjenstand."

„Jeg har jo Julie og hendes Mand, der nylig ere ankomne."

„Jeg talte ikke om Venskab — jeg meente Kjærlighed."

„Kjærlighed! jeg har besluttet aldrig at elske og hvem vilde De desuden at jeg skulde vælge?"

„De mangler da just ikke Tilbedere — der er nu for det første Hr. de Channec!"

„Ja den skikkelige Bertrand, en vældig Jæger, som i et Par Aar har sukket for mig og piner sig nu med Sko og Handsker. Nei i Bydragt er han latterlig."

„Anatole de Lairitz veed jeg da er ikke nogen Vild."

(Fortsættes.)

Logogriph.

1 2 3 4 5.
Vi søge det i Sorg og Savn,
Enhver dog paa forskjellig Maade;
Men om det bliver til vort Gavn,
Derfor maa Fremtidsdagen raade.

2 3 4 1.
Tidt Alvorslyd, og tidt en Klang,
Der mildt det haarde Sind kan bøie.

3 4 5.
Det Sted, hvor Lyset første Gang
Fandt Veien til hvert aabent Øie.

1 3 4.
Som Skjeldsord man det slynger hen,
Og dog som Kjælenavn det lyder.

5 3.
Af Iis og Kulde aldrig Ven.

4 3.
Et Speil, som Ingen sønderbryder.

Opløsning af Gaaden i Nr. 4:

En Drøm.

Opløst af Ole Lukøie, Alenridder Sørensen, Den forelskede Emmeline, S. V. og Dine V., Peter Qværkeby, Frederik Olsen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hverandet Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 5te Februar. Nr. 6.

Indhold: Et Gravmæle i Indien (med Xylographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Kamp i Kjærlighed (Fortsættelse). — Mythologiske Smaahistorier. — Blandinger. — Charade.

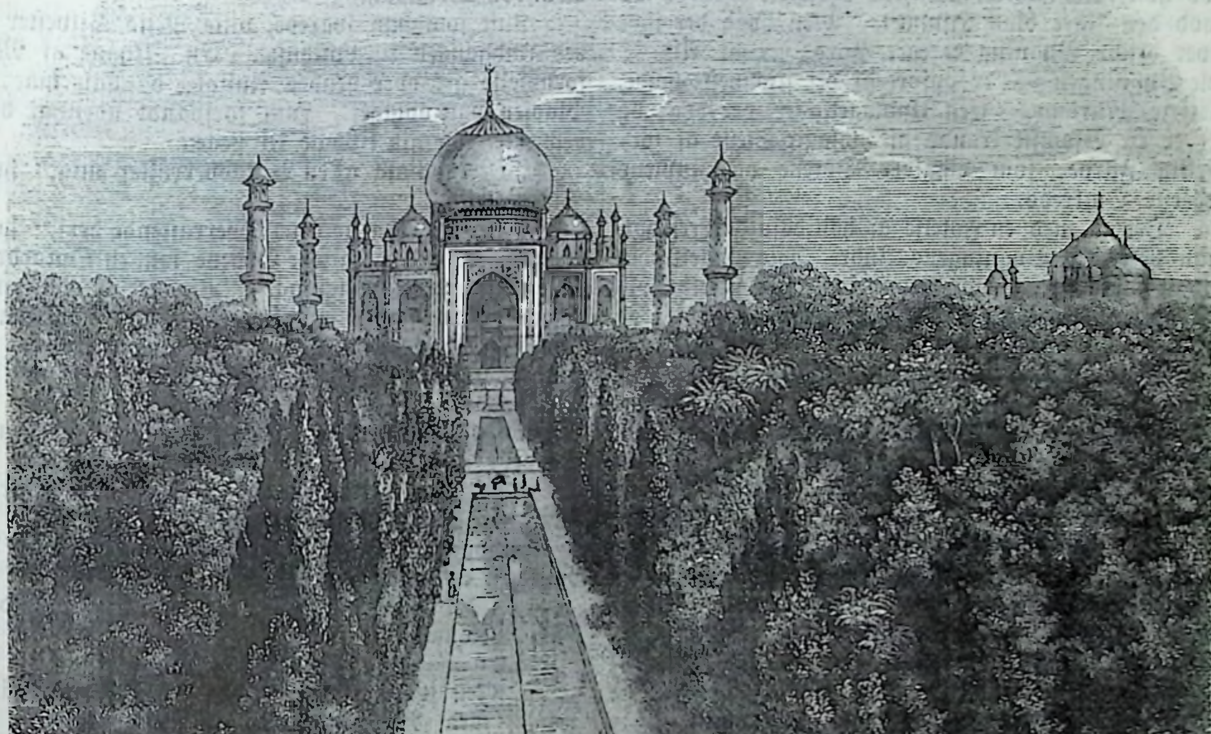

Et Gravmæle i Indien.

I det uhyre Rige, som Englænderne besidde i Indien, findes over 100 Millioner Beboere af saare forskjellig Troesbekjendelse. Den talrigste Deel af disse er Hinduerne, der bekjende sig til Buddhas Lære, den næsttalrigste er Muhameds Tilbedere.

I det 15de Aarhundrede blev nemlig Indien erobret af Muhamedanerne under Sultan Baber og hans Efterfølgere paa Thronen, de saakaldte Stormoguler, et Navn hvortil der knytter sig Ideer om uhyre Magt, uhyre Rigdomme af Perler, Guld og Diamanter og eventyrlige Begivenheder som i Fortællingerne i „Tusind og een Nat“, befæstede i de næste Aarhundreder deres Herredømme, udbredte Muhameds Lære og opførte Pragtbygninger, navnlig Moskeer, Paladser og Gravmæler, som endnu den Dag i Dag ere Vidnesbyrd om deres uhyre despotiske Vælde, men ogsaa bære Præg af en særegen muhamedansk Architektur, vidt forskjellig fra den de forefandt i Landet, da de erobrede det.

Iblandt de Byer, som foruden Delhi til forskjellige Tider vare Stormogulernes Residents, er

navnlig Agra bleven berømt ved de pragtfulde, endnu vel holdte Mindesmærker fra hine Dage, og vi give vore Læsere hermed et Billede, det berømte Tai med sine Haver, hvorom en nyere engelsk Reisende udtaler sig omtrent saaledes:

Tai, Indiens og Verdens Perle og Bygningskunstens Kahinor, ligger ½ Miil fra Agra ved Bredderne af Jumna Floden og viser sig i Frastand som hvide Marmor Minareter og Kupler imellem mørkegrønne Træer. Ved Indgangen til de store Haver ligger en Portbygning, og naar man fra dens øverste hvælvede Stokværk kaster Blikket fremad, forbauses man. Diet følger først en lang, bred Marmorkanal, fyldt med chrystalklart Vand, og ved denne Kanals modsatte Ende hæver Tai (Gravmælet) sig paa en terrasseformig Platform. Paa begge Sider af Marmorkanalen staae slanke, mørkegrønne Cypresser og paa Festdage sprudle de kølige Vande fra 80 Fontainer langs Kanalen og Alt aander Kølighed og Vellugt. Gravmælets egentlige Bygninger ligge paa et 20 Fod høit Platform og ere 350 Fod lange paa hver Side. Graven selv er ottekantet, over den hvælver sig en oval Kuppel, 70 Fod høi, og i de fire Hjørner staae slanke, 150 Fod høie, Minareter, der som Lysstøtter stræbe op imod den klare blaa Himmel. Men hvad der især giver denne Bygning et eget Præg, er at Alt — hele Bygningen — er opført af det skjønneste hvide, pletfrie Marmor. Een Undtagelse er der dog, og det er en Blomsterkrands af indlagte Stene af forskjellig Farve, som omgiver Dørene og Kuplens nederste Omkreds.

Det er med en Følelse af høitidsfuld Ærefrygt, man betræder Bygningens Indre, hvis Enkeltheder endnu mere forøge vor Beundring. Det stærke Sollys udefra faaer kun Adgang igjennem Dørene, og det derved fremkaldte Halvmørke lader Alt fremtræde i den skjønneste Belysning, og naar harmoniske Toner anslaaes nedefra, gives de tilbage fra Kuplen som overjordiske Lyde, som æolske Harpetoner, som om et Chor af usynlige Aander optoge dem og lode dem paa Sommervindens Vinger svæve op i den blaa Æther.

I en underjordisk Hvælving er den egentlige Grav, ovenover er et Monument opført, og dette er omgivet af Marmorvægge, som er inddeelt i forskjellige Felter, der ere i den Grad udskaarne og udhuggede, at det Hele mere ligner en Væg af Kniplinger end af Steen, men endnu skjønnere, da de deiligste Krandse og Buketter af Blomster, dannede af kostbare, forskjelligtfarvede Stene, f. Ex. Lapis tazuli, Jaspis, Chalcedon, Cornelian o. m. fl. i spraglet Mosaik forhøier og mangfoldiggjør Indtrykket.

Denne Bygning blev for over 200 Aar siden opført af Stormogul Shahjehan til Minde om hans elskede Hustru, med hvem han levede 20 Aar i et lykkeligt Ægteskab, og efter hvis Død han blev en elendig østerlandsk Despot og Vellystning*). Den skal have kostet 30 Millioner Daler og Tusinder af Arbeidere været beskjæftigede med den i mange Aar.

---

*) Han selv og hans Moder, „Paremets Lys", ligge ogsaa begravede i samme Hvælving som hans Hustru.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Sir Patrick trykkede paa en Fjeder i Knappen paa Stokken, et Laag fløi op, han tog sig en Priis og lo satirisk ved en Tanke, som han dog ikke meddeelte sin unge Ven.

„Jeg taler, som om jeg var en Fremmed; det er jeg ogsaa. Lady Lundée og jeg komme godt ud af det med hinanden, men vore Veie ere ikke de samme og vi see saa lidt til hinanden som muligt. Mit Liv er ikke saa forskjelligt fra Deres, skjøndt jeg godt kunde være Deres Bedstefader. Jeg erhvervede mig mit Udkomme som en skotsk Retslærd medens min Broder levede; hans Død, uden Sønner, hjalp mig frem; men jeg beklager det oprigtig talt, thi meget lægges nu over paa mine Skuldre, som Familiens Hoved, hvilket jeg slet ikke synes om. Jeg er saaledes Formynder for min Niece og jeg maa tage Deel i Selskabet her, hvor jeg ikke kjender et eneste Ansigt. Kjender De Nogen her?"

„Jeg har en Ven her paa Windygates," sagde Arnold, „han kom, ligesom De selv, imorges. Geoffroy Delamayn."

Just som han svarede, viste Miss Silvester sig ved Indgangen til Lysthuset. En Skygge af Misfornøielse gik over hendes Ansigt, da hun saae, at Pladsen var optaget. Hun forsvandt uden at blive bemærket, og gik tilbage til Legen.

„Deres Valg af en Ven overrasker mig," sagde Sir Patrick.

„Der er egentlig intet Overraskende deri," sagde Arnold, da han opfattede Ordene som en Opfordring til en nærmere Forklaring. „Vi vare Skolekammerater i Eton, senere mødtes vi — Geoffroy paa sin Lystjagt, jeg paa mit Skib — Geoffroy reddede mit Liv engang, da min Baad kæntrede, og hvis han ikke havde været, var jeg druknet. Er det ikke Grund nok til at jeg regner ham imellem mine Venner?"

„Det beroer da egentlig nærmest paa, hvor høi Priis De sætter paa Deres Liv?"

„Hvor høi Priis jeg sætter paa mit Liv? Jeg vurderer det naturligviis uhyre høit."

„I det Tilfælde er De altsaa i stor Gjæld til Mr. Delamayn."

„En Gjæld jeg aldrig vil kunne betale."

„Men som De dog engang vil komme til at betale med Renter, hvis jeg ellers kjender den menneskelige Natur," sagde Sir Patrick med Eftertryk, og han havde neppe udtalt dem, før Mr. Delamayn viste sig (accurat som Miss Silvester før) ved Indgangen til Lysthuset. Han (lig Miss Silvester) trak sig tilbage uden at blive lagt Mærke til, men her ophørte ogsaa Ligheden imellem Miss Silvester og Geoffroy Delamayn, thi dennes Ansigt fik et Udtryk, som tydede paa, at det var ham en stor Lettelse at see Pladsen optaget.

„De siger dette saa bittert, Sir!" sagde Arnold, „at Geoffroy vel maa have gjort Noget, hvorved han har fornærmet Dem."

„Han forlanger Ret til at existere — det er hvad han har gjort. De behøver ikke at see saa forundret paa mig, jeg taler i al Almindelighed. Deres Ven er et Mønster paa en af Nutidens unge

Britter, og jeg holder ikke af den Slags Personer, som udbasunes, fordi de ere stærke og svære, kunne drikke en Mængde Øl og hver Dag tage et koldt Styrtebad. For Tiden sætter man i England alt for stor Priis paa de physiske Egenskaber, som vi have tilfælles med de Vilde og Dyrene, og det slette Resultat heraf begynder allerede at vise sig. Vi ere tilbøieligere end før til at vise alle de udannede Sider af vor Natur, og til at undskylde det Voldsomme og Raae i vore nationale Handlinger. Læs de Bøger, der skrives for Folket — overvær de folkelige Forlystelser — og De vil finde, at paa Bunden af det Hele ligger mindre Hensyn til det civiliserede Liv og en voxende Beundring for vore ældste Forfædres raa Færdigheder. Dog lad os nu ikke tale længere om det. Jeg kjender Intet, der kan forkleine Deres Ven Mr. Delamayn. Det hører til Nutidens Væsen at antage en legemlig sund og vel uddannet Mand, for ogsaa at være sund og frisk i moralsk og aandelig Henseende. Fremtiden vil vise, hvorvidt Nutiden har Ret. — De kommer altsaa tilbage efter et kort Besøg paa Deres nye Eiendom? Det forundrer mig næsten. Hvad er det, der har en saadan Tiltrækningskraft her?"

Før Arnold kunde svare, faldt Blanche paa ham ude fra Grønningen. Han rødmede og vilde gaae strax. Sir Patrick gav et Nik med en Mine, som om han havde faaet et tilfredsstillende Svar: „Aha!" sagde han, „det er altsaa Magneten."

Arnold kunde ikke gaae ind paa Spøgen, men blev forvirret, rødmede endnu mere og svarede lidt heftigt: „Det har jeg ikke sagt."

Sir Patrick klappede den unge Mand paa Kinden og sagde: „Jo, De gjorde — med Deres Kinders Rødmen."

Blanche viste sig i dette Øieblik.

„Mr. Brinkworth," sagde hun, „De maa komme strax. Onkel, det er ogsaa Din Tour nu!"

„Gud bevares," udbrød Sir Patrick, „jeg har jo reent glemt, at jeg skulde spille med. Hvor ere nu de moderne Stedfortrædere for en god Conversation? Naa, nu seer jeg dem," og han sparkede Kuglen ud foran sig og tog Køllen under Armen, som om den var en Paraplui. „Hvem mon der først fremsatte den feilagtige Sætning," sagde han til sig selv, da han humpede ud af Lysthuset, „at det menneskelige Liv var fuldt af Alvor. Her er jeg med den ene Fod i Graven, og for Øieblikket er det alvorligste Spørgsmaal alligevel for mig: Skal jeg være heldig nok til at faae min Kugle igjennem Ringen?"

Arnold og Blanche bleve tilbage i Lysthuset.

Imellem de forskjellige personlige Privilegier, som Naturen har forundt Qvinderne, er der visselig ingen mere misundelsesværdig end det Privilegium, altid at see bedst ud, naar de betragter den Mand, de elske. Da Blanches Øine faldt paa Arnold, efterat hendes Onkel var gaaet, saa kunde hverken den høit opstyltede Chignon eller den paa Næsen hvilende flade Hat tilintetgjøre den tredobbelte Ynde: Ungdom, Skjønhed og et af Ømhed og Kjærlighed straalende Udtryk. Arnold betragtede hende og huskede pludselig paa, at han skulde bort med næste Tog, og at han lod hende tilbage imellem et Selskab af Mænd, hvoraf flere end een hørte til hendes Beundrere. Han fandt, hun var det elskeligste Væsen han kjendte, muligt hun ikke vilde blive dødelig fornærmet, hvis han sagde hende det — og han bestemte sig til, at han vilde sige hende det nu i det heldige Øieblik.

Men hvem kan maale det Dyb, der ligger imellem en Tanke og dens Udførelse. Arnolds Beslutning at tale, var saa bestemt, som en menneskelig Beslutning vel kunde være, men ak, hvad blev Resultatet — kun Taushed. Saa svag er den menneskelige Natur.

„De synes ikke at være rigtig i Deres Es, Mr. Brinkworth?" sagde Blanche. „Hvad har Sir Patrick sagt til Dem? Min Onkel øver sin Vittighed paa Alle. Har han prøvet den paa Dem?"

Arnold begyndte nu at see Land — rigtignok i uhyre Frastand — men han saae det dog.

„Sir Patrick er en meget farlig Mand," svarede han, „lige før De kom, opdagede han en af mine Hemmeligheder, blot ved at betragte mit Ansigt." Han stoppede — samlede sit Mod — gik paa i Blinde — og kom lige til Maalet. „Gud skal vide," spurgte han ligefrem, „om De ligner Deres Onkel?"

Blanche forstod ham øieblikkelig. Havde hun havt Tiden for sig, vilde hun have ledet ham Skridt for Skridt til Maalet, men om et Par Minutter maatte det være Arnolds Tour at tage Deel i Legen. „Han vil frie til mig," tænkte Blanche, „og han har kun een Minut til at gjøre det i. Han skal alligevel gjøre det."

„Troer De?" udbrød hun, „at Opdagelsestalentet hører til Familiens Gaver?"

„Gid det gjorde!"

„Hvorfor?" spurgte hun; et sandt Billede paa Forbauselse.

„Dersom De kunde see i mit Ansigt hvad Sir Patrick saae . . . ."

Han behøvede kun at fuldende Sætningen og Sagen havde været bragt tilende. Men Kjærligheden finder stundom Fornøielse i at lave sig selv Hindringer. Arnold blev greben af en uovervindelig Frygtagtighed i det allervigtigste Øieblik — han standsede pludselig og saa keitet som muligt.

Blanche hørte udefra Køllens Slag paa Kuglen og Selskabets Latter, rimeligviis over et mislykket Forsøg af Sir Patrick. Secunderne vare kostbare. Hun kunde have havt Lyst til at give Arnold dygtigt paa begge Øren, fordi han var saa frygtagtig.

„Dersom jeg saae Dem rigtig i Ansigtet," sagde hun utaalmodigt, „hvad vilde jeg saa vel faae at see?"

„De vilde see, at jeg trænger til en Smule Opmuntring."

„Fra mig?"

„Ja — dersom De blot vilde være saa god."

Blanche saae sig tilbage over sin Skulder. Lysthuset stod nogle faa Trin høiere end Plainen, hvor Selskabet kunde høres, men ikke sees. Der kunde derfor let En nærme sig uden at blive seet. Blanche lyttede; hun hørte Fodtrin, et høit „Tys", et Slag af Køllen og derefter en stærk Klappen med Hænderne. Sir Patrick var en privilegeret Person, han havde rimeligviis faaet Tilladelse til at forsøge sin Lykke endnu en Gang og havde været

heldigere end første Gang. Derved fik hun et Par Secunders længere Frist. Blanche saae igjen over til Arnold.

„De kan ansee Dem som tilstrækkelig opmuntret," hviskede hun — men tilføiede øieblikkeligt med det qvindelige Selvforsvars Instinkt — „dog indenfor visse Grændser."

Arnold gjorde nu sit sidste Spring, og fra hans Læber lod Ordene: „Ansee Dem som elsket af mig, men grændseløst, udover alle mulige Grændser."

Ordene vare udtalte — han tog hende ved Haanden; men neppe var den Tilstaaelse, hun længtes efter at høre, kommen over hans Læber, før Blanche protesterede. Hun søgte at faae sin Haand fri — hun formelig bønfaldt ham om at lade hende gaae.

„Forsøg blot at holde lidt af mig," sagde Arnold og holdt endnu fastere ved hende, „jeg er saa forelsket i Dig."

Hvem kunde modstaae en saadan Beiler? — naar Du selv var forelsket i ham og var sikker paa at blive forstyrret i næste Øieblik. Blanche opgav altsaa al Modstand og saae smilende op til den unge Sømand.

„Lærte De denne Maade at beile paa i Koffarditjenesten?" spurgte hun spydigt.

„Jeg maa vel vende tilbage til Koffarditjenesten, hvis jeg har gjort Dem vred," sagde Arnold, der tog Alting alvorligt.

Blanche maatte tage sin Tilflugt til en ny Opmuntring.

„Vrede, Mr. Brinkworth, er en af de slette Lidenskaber, og en velopdragen ung Dame har ingen slette Lidenskaber."

Udefra hørtes et Raab og et Navn — en Kalden paa Mr. Brinkworth. Blanche forsøgte at puffe ham ud. Arnold var ikke at rokke af Stedet.

„Siig noget, der kan give mig lidt Mod før jeg gaaer," bad han. „Eet Ord er nok. Siig blot ‚Ja'!"

Blanche rystede paa Hovedet. Nu, hun havde Hold paa ham, var Fristelsen til at drille ham lidt, altfor uimodstaaelig.

„Aldeles umuligt. Trænger De til mere Opmuntring, vil De saa gaae til min Onkel!"

„Jeg vil tale med ham før jeg reiser bort idag," sagde Arnold.

Atter lød Raabet efter Mr. Brinkworth. Blanche forsøgte atter at faae ham afsted.

„Gaa dog," sagde hun, „og sørg for at faae Kuglen igjennem Ringen!"

Hun havde begge sine Hænder paa hans Skuldre — hendes Ansigt var tæt ved hans — hun var uimodstaaelig. Arnold lagde sin Arm om hendes Liv og kyssede hende. Nu behøvede han ingen Opmuntring mere — hun kunde ikke fremføre et Ord, thi hans sidste Maade at tage Sagen paa, havde taget Veiret fra hende. Fodtrin hørtes udenfor — han trykkede hende endnu engang op til sig og ilede ud.

Hun sank ned paa det nærmeste Sæde og lukkede Øinene i sød Forvirring.

Fodtrinene kom nærmere. Blanche aabnede sine Øine — og saae Anna Silvester staaende foran hende og betragtende hende. Hun sprang op og slog sine Arme om Annas Hals.

„Du veed ikke, hvad der er hændet mig," hviskede hun. „Ønsk mig til Lykke, kjæreste Veninde. Han har udtalt Ordene. Han er min for dette Liv."

Alle de mange Aars søsterlige Kjærlighed og Tillidsfuldhed var udtrykt ved Omarmelsen og Tonen, hvori Ordene bleve udtalte. Mødrenes Hjerter i Fortiden kunde neppe have været hinanden nærmere end Døttrenes vare det i dette Øieblik — saavidt man kunde dømme af Synet. Og dog vilde Blanche, hvis hun havde seet op i Annas Aasyn, strax have opdaget, at Annas Tanker vare langt — langt borte.

„Du kan vel nok tænke Dig, hvem det er?" spurgte Blanche, efterat have ventet paa et Ord fra Anna.

„Mr. Brinkworth?"

„Naturligviis. Hvem skulde det ellers være?"

„Og Du er nu fuldkommen lykkelig?"

„Lykkelig?" gjentog Blanche. „Husk paa, det bliver imellem os to. Jeg er nærved at tabe Sands og Samling af bare Glæde. Jeg elsker ham! elsker ham! elsker ham!" udbrød hun, gjentagende med barnlig Glæde Ordene, der fik et Echo i et tungt og dybt Suk. Blanche kastede øieblikkelig sine Øine paa Annas Ansigt. „Hvad er der med Dig?" spurgte hun med pludselig Forandring i Stemme og Væsen.

„Intet!"

„Noget er der i Veien," sagde Blanche, hvis Iagttagelsesevne ikke var ringe, „er det Penge? Regninger at betale? Jeg har Penge nok og kan laane Dig saamange Du vil have."

„Nei Tak, kjære Blanche!"

Blanche følte sig lidt stødt; Anna var ikke aaben imod hende, for første Gang i deres Liv.

„Jeg fortæller Dig alle mine Hemmeligheder," sagde hun, „hvorfor skjuler Du da Dine for mig? Veed Du, at Du har seet saa urolig og forknyt ud i den sidste Tid? Maaskee Du ikke kan lide Mr. Brinkworth? Nei? Du kan altsaa lide ham? Er det da fordi jeg gifter mig? Jeg troer det næsten. Du bilder Dig vel ind, at vi saa skulle skilles fra hinanden? Som om jeg kunde leve uden Dig — naar jeg er gift, bliver Du hos mig. Det ere vi naturligviis enige om — ere vi ikke?"

„Der kommer Nogen," sagde Anna, „see efter hvem det er."

Det var Arnold. Det var nu Blanches Tour at spille med og han havde tilbudt at faae fat paa hende.

„Du ligner ikke Dig selv," sagde Blanche til Anna, „og jeg maa vide Grunden. Jeg vil vente til i Aften, saa kommer Du nok ind til mig og meddeler mig Alt. See blot ikke paa mig med det Blik. Du skal ud med Sproget i Aften, og der har Du et Kys saalænge."

„Fik De saa Kuglen igjennem Ringen?" spurgte hun Arnold.

„Lad os ikke snakke om det. Jeg har brudt Isen med Sir Patrick."

„I hele Selskabets Nærværelse?"

„Nei, det kunde ikke falde mig ind. Han har lovet at møde mig her i Lysthuset," og de gik leende bort til det øvrige Selskab.

Da Anna Silvester var bleven alene, gik hun langsomt hen i det Indre af Lysthuset, hvor et

Speil i en udskaaren Træramme var ophængt paa en af Sidevæggene. Hun standsede, kastede et Blik i Speilet — og en Skjælven gjennemfoer hende, da hun saae sit eget Billede.

„Er den Stund nær," tænkte hun, „da selv Blanche i mit Ansigt vil kunne læse sig til hvad jeg er."

Hun vendte sig bort fra Speilet. Med et Fortvivlelsens Udbrud hævede hun sine Arme i Veiret, lagde dem mod Væggen og hvilede sit Hoved paa dem, idet hun vendte Ryggen mod Lyset. Paa samme Tid viste en mandlig Skikkelse sig — den stod mørk og alvorlig i Indgangen til Lysthuset, omgivet af Sollyset udenfor. Det var Geoffroy Delamayn.

Tredie Capitel.

Han gik et Skridt frem og standsede. Hensunken i sine egne Tanker, hørte Anna ham ikke. Hun rørte sig ikke fra Stedet.

„Jeg er kommen, fordi Du forlangte det," sagde han vranten, „men husk paa, at det er meget uforsigtigt."

Ved Lyden af hans Stemme vendte Anna sig om imod ham. Hun gik langsomt frem fra Baggrunden i Lysthuset, og hendes Ansigt fik et saa forandret Udtryk, at hun neppe var til at gjenkjende. Med et Blik, lig det, hvormed Moderen i sin Tid betragtede den Mand, der forstødte hende, betragtede Anna nu Geoffroy Delamayn — med samme forfærdelige Foragt og samme skrækindjagende, rolige Holdning.

„Hvad vil De mig saa?" spurgte han.

„Mr. Delamayn," svarede hun, „De er en af denne Verdens Lykkelige. De er Søn af en Adelsmand, De er en smuk Mand, De er afholdt af Deres Venner, De har Adgang til de bedste Huse i England; men skulde De maaskee ikke desuden være Noget endnu? De skulde vel ikke tillige være en Hykler og en Skurk?"

Han studsede, aabnede Læberne, som om han vilde sige Noget, men beherskede sig og gjorde et uheldigt Forsøg paa at slaae det hen i Spøg — med en flau Latter, sigende: „Naa, naa, hvorfor saa heftig?"

Den undertrykte Lidenskabelighed hos hende begyndte at bane sig Vei til Overfladen.

„Hvorfor maa jeg ikke blive heftig," sagde hun. „Kan De vel vente, at jeg skulde kunne beherske mig selv? De maa jo ingen Hukommelse have, eller har De maaskee glemt den Tid, da jeg var dum nok til at troe at De elskede mig, eller affindig nok til at bilde mig ind, at De kunde holde Deres Løfter til mig?"

„Affindig er et stærkt Udtryk, Miss Silvester," sagde han og forsøgte atter at lee.

„Affindig er just det rette Ord. Naar jeg seer tilbage paa min egen Forblindelse — kan jeg aldeles ikke forklare mig den; jeg kan ikke forstaae mig selv. Hvad var der hos Dem," spurgte hun med et Udtryk af Foragt, „som kunde have Tiltrækning for en Qvinde som mig?"

Hans uforlignelige gode Natur holdt ogsaa Stand imod dette. Han stak Hænderne i Lommerne og sagde: „Ja, det veed jeg virkelig ikke."

Hun vendte sig bort fra ham; hans Svar havde egentlig ikke krænket hende; det bragte hende kun til at huske paa, at hun kun havde sig selv at vredes paa, fordi hun i dette Øieblik var i en saadan Stilling. Hun vilde kun ikke lade ham være Vidne til, hvorledes Erindringen pinte hende. Det var en sørgelig Historie, men den maa fortælles. I hendes Moders Levetid havde hun været det bedste, elskeligste Barn, senere, under hendes Moders Veninde Beskyttelse, vare hendes første Pigeaar tilbragte i den lykkeligste Fred og Ro — det syntes, som om de sovende Lidenskaber vilde sove for bestandig. Hun havde naaet hen i de første modne Ungdomsaar — og da, just som hendes Skatte vare rigest udviklede — havde hun i et ulykkeligt Øieblik kastet dem alle bort til den Mand, i hvis Nærværelse hun nu stod.

(Fortsættes.)

En Kamp i Kjærlighed.

(Fortsættelse.)

„Nei, det er en velklædt, ung Mand, meget indtaget i sig selv. Han og jeg mene det ikke alvorligt; han coquetterer med sine Følelser for mig og det giver ham en Slags Stilling i Selskabet."

„Naa, lad gaae da; men Hr. Dourbal?"

„Fy — en Banquier."

„Ja, men en Verdensmand, der beskytter Kunster og Videnskaber. Han taler ikke om sine Rigdomme og fortjener at være Millionair."

„Er han da saa rig?"

„Han var det igaar, er det idag og vil sandsynligviis ogsaa være det imorgen."

„Er det en Mand, man kan have Tillid til?"

„Ja, saalænge han tjener ved det; men lad os blot ikke glemme Mr. Dally, han har Egenskaber, Ingen af de Andre have, og ikke deres Mangler."

„Jeg synes ogsaa godt om ham; han er ikke saa ganske almindelig et Menneske og den første Søofficier, jeg har seet nærmere ved."

I dette Øieblik blev der bragt flere Breve, som Chevalieren aabnede, og hans Aasyn formørkedes ved Læsningen. „Det er Regninger," sagde han, „og dette er fra Deres Notar. Skal jeg læse det?"

„Ja!"

„Kjære Frøken! Efter Deres Ønske sender jeg Dem herved Opgjørelsen over Deres Formues Værdier. Deres Eiendomme kan jeg sælge; men jeg beder Dem for Pengene kun at kjøbe gode Statspapirer, da jeg ikke har Tillid til en Anbringelse, der giver mere end fem Procent. Deres Formue er desuden i de sidste fem Aar taget af, og som gammel Ven af Familien raader jeg Dem til større Sparsomhed."

„Jeg kan ikke udstaae denne Moraliseren. Skriv til ham, at han afslutter Salget og stiller Pengene til min Raadighed. En mindre Sum kunne vi lade blive staaende hos ham, for ikke ganske at bryde med ham."

Kammerpigen Martine traadte i dette Øieblik ind og sagde: „Jeg har nylig seet Mad. Priston ved Gitteret."

„Gabrielle her," udbrød Lucienne, „hvilket heldigt Tilfælde. Bed hende komme indenfor. — Altsaa skriver De, Chevalier, til Notaren, og bed ogsaa Hr. Dourbal komme."

Chevalieren gik da Gabrielle traadte ind. Hun omfavnede Lucienne og udbrød: „Hvor han er komisk, Din Chevalier; jeg troede næsten, at der ikke fandtes flere af den Slags."

„De ere sjeldne, men kan dog findes, naar man søger dem."

„Det er en udmærket Idee med saadan en Person — han svæver imellem en Intendant og en Cicisbeo. Han er som Kammerherren ved de smaa tydske Hoffer, han fører Regnskaberne og byder Armen. Er han dyr?"

„Det har jeg intet Begreb om. Men fortæl mig, hvorfor Du kommer her til dette affides Sted."

Gabrielle tog Plads. Det var en smuk, lille Dame, livlig og smidig, med blonde Haar og fortryllende Øine. Hun var tilsyneladende flot i Tone, Ord og Væsen, men forøvrigt meget beregnende. Hun svarede ikke strax, men efter nogen Betænkning sagde hun med et indsmigrende Blik: „Oprigtig talt, jeg er kommen for at foreslaae Dig et Giftermaal."

„Jeg skulde gifte mig, og med hvem?"

„Med Hr. de Tournieres."

„Kommer Du i hans Navn?"

„Ja."

„Er han da ruineret?"

„Han har mistet sin Kone; men hun har efterladt ham Formue. Han er Secretair hos Ministeren, og det kan bringe ham langt i Verden."

„Lad ham blot det; det er det bedste baade for ham og mig."

„Afslaaer Du da Tilbudet?"

„Ja naturligviis."

„Du har altsaa Noget imod ham?"

„Imod ham og imod Alle. Hør engang. Du er jo Enke; sætter Du Priis paa Din Frihed?"

„Om jeg gjør?"

„Hvorfor skal jeg saa give Slip paa min?"

„Der er stor Forskjel i saa Henseende paa en ung Pige og paa en Enke. Den unge Pige kan ikke bevæge sig frit, fordi hun mangler et Flag til at seile under. Enken seiler under neutralt Flag, og forøvrigt venter den stakkels Tournieres, at Tiden kunde have bragt hans Feil i Forglemmelse."

„Deri har han bedraget sig."

„Dersom han kommer til Pornic, vil Du dog vel modtage ham?"

„Gjerne. Naar han blot ikke vil tale om Ægteskab, er han mig ingenlunde ubehagelig, og det kan jo være ganske morsomt at see ham her igjen."

„Tak skal Du have," sagde Gabrielle og reiste sig, „jeg maa nu klæde mig paa til Promenaden. Apropos! der har jeg opdaget en smuk ung Mand, en Søofficier paa 30 à 32 Aar."

„Nei virkelig. Hvis Du vil erobre Sylphidens Chef, saa vil Du kunne træffe ham hos mig. Jeg skal lade Dig vide, naar han kommer."

„Hvorfor vil Du ikke selv beholde ham?"

„Fordi jeg ikke er som I andre Fruentimmer. Jeg er en stor Dreng, som helst gaaer uden Ledebaand."

„Kjære Veninde," sagde Gabrielle, idet hun gik sin Vei, „saa anskaf Dig en Faldhat, det vil sige en Mand. Vi Qvinder kunne saa saare let falde, og derfor gjælder det at falde uden at støde sig altfor slemt."

II.

Lucienne faldt i Tanker og følte sig som et Bytte for den Tomhed, hun oftere havde mærket i den sidste Tid. Den paany opvakte Erindring om Hr. de Tournieres, Gabrielles Yttringer, Brevet fra Notaren om hendes formindskede Formue — Alt bidrog dertil. Hun stod og stirrede ud af Vinduet, da hun hørte en Lyd bagved sig og igjennem den halvtaabnede Salondør saae en ung Kone, som smilende udbrød: „Kan man komme ind?"

„Om man kan. Træd dog nærmere, min kjære Julie, at jeg kan glæde mig over Dit blide Smil, Dit smukke Haar og Dine blaa Øine."

Men Mad. Durand sagde med en komisk frygtsom Mine: „Hun kommer da vel ikke tilbage?"

„Ah! nu forstaaer jeg Dig først. Du har mødt den muntre Priston."

„Accurat. Hvorfra kommer hun? Fra Dig? Som om det ikke var nok, at hun aldrig veg fra Din Side i Vinter, jeg kan ikke lide at see hende for ofte hos Dig, hun compromitterer Dig, hun er letsindig, ikke alene i Ordets mildere Betydning. Hun lever sammen med sin afdøde Tantes Mand, og hans Rigdom giver hende kun den Stilling, hun indtager."

„Jeg bryder mig kun lidt om Folks Meninger og har hidtil befunden mig vel derved, og jeg forandrer mig ikke."

„Ja, saa maa Du sørge for, kjære Lucienne, bestandig at være rig og aldrig blive forelsket."

„Jeg skal nok passe paa min Formue, og hvad der er endnu lettere, paa mit Hjerte. Den letsindige Gabrielle er forøvrigt kommen for at foreslaae mig et Ægteskabsparti."

„Og hvem er Manden?"

„Hr. de Tournieres. Han har rimeligviis paany læst en Pakke ungdommelige Breve fra vor tidligere Forlovelsestid, som jeg glemte at forlange tilbage, og som jeg nu fortryder at have ladet ham beholde."

„Ja, det var rigtignok bedre, at Du selv havde dem i Dit Værge. Men har Du senere seet ham?"

„Ja, eengang. Jeg havde forbudt ham at komme i min Nærhed, og han adlød, men en Dag, da jeg var tilhest i Boulogneskoven, red han hen til mig. Det var et uheldigt Øieblik, jeg hævede Pidsken og slog ham over Hatten, Folk sige over Skuldrene, med den, og fra det Øieblik skrev sig især mit Rygte for Excentricitet. Men lad os ikke tale mere derom og siig mig hellere, hvorfor den smukke Sømand, Chefen for Sylphiden, ikke har benyttet sig af Tilladelsen til at besøge mig?"

„Han har vel ikke fundet det passende at komme saa snart igjen."

„De andre Herrer genere sig virkelig ikke; man har ikke saasnart indbudt dem før de komme hver Dag. See, der have vi just et Par af dem."

Bertrand og Anatole hilste og gave Lucienne Haanden. Man talte om Gaarsdagens Begivenheder og faa Øieblikke senere, just som Sylphidens Chef traadte ind, forlode de og Julie Værelset.

Gaston Dally bar Uniform. Han var middelhoi, havde kastaniebrunt Haar, mørke Øine og et aabent Udtryk. „Goddag, Commandant!" sagde Lucienne, „vi talte just nylig om Dem, og Deres Ven Lucritz roste Dem endogsaa."

„Undskyld, Mademoiselle! han er ikke min Ven. En gammel Skolekammerat, som jeg uventet har truffen paa, og som bestræber sig for at indvie mig i det, han kalder de sande Livsanskuelser og som jeg indvendig protesterer imod."

„Hvad er det da for Anskuelser?"

„Hans Meninger om Qvinderne og Maaden at omgaaes dem paa. Vi Sømænd see dem rimeligviis i for stor Afstand; vi sætte dem paa en Piedestal, hvorfra vi ikke kunne lide at man lader dem stige ned."

„Saa kunne de vel heller ikke lide at vi selv stige ned. Svar mig oprigtigt."

„Nei."

„Og dog gjøre vi det ved det Liv vi ere nødte til at føre. Siig mig blot, hvad andet Liv kunne vi Damer af min Classe føre, end pynte sig, spadsere om Dagen og dandse om Aftenen."

„I det Liv er der ikke en eneste alvorlig Tanke; kun Udvexling af Hofligheder, og jeg forbauses ofte over, hvad Mændene vove at lade Qvinderne høre eller forstaae og som disse smile eller tie til."

„Verden er dog maaskee ikke saa slem, som den forekommer Dem. Vi ville tale oftere sammen, og De vil ikke lade en Uge hengaae imellem hver Gang De besøger mig. Byd mig Deres Arm og ledsag mig til Badehusene."

III.

Fra den Dag af blev Gaston en daglig Gjæst paa Slottet; han følte sig særdeles tiltrukken af Lucienne, men kunde ikke rigtig blive klog paa sig selv, om han elskede hende. Hendes heftige Charakteer, der intet Baand taalte, foruroligede ham, men naar han saae hende straalende af Friskhed og Skjønhed, og hun rakte ham Haanden med et udtryksfuldt Blik, følte han sig overvunden, og de kunde tilbringe Timer, ja Dage sammen i uforstyrret Harmoni. Lucienne følte, at hun aldrig havde elsket Hr. de Tournieres, men at dette var den sande Kjærlighed, og dog var hun nu langt mindre livlig og tilgængelig end hun havde været tidligere, og hendes Venner søgte derfor at opmuntre hende ved at foranstalte en Lysttour til Bugten la Chaise ligeoverfor Pornic.

Paa den Dag Festen skulde finde Sted, kom Lucienne hen til sin Veninde, Mad. Durand, og efterat have vexlet nogle ligegyldige Ord greb hun hendes Hænder og sagde: „Du er min bedste Veninde, Julie, siig mig derfor oprigtig, hvorledes dømmer Verden om mig?"

„Hvorfor bryder Du Dig nu derom — for otte Dage siden foragtede Du jo Verdens Dom."

„Ja — men jeg har tænkt over Sagen. Det er ikke min Verdens, men Din Verdens Mening, jeg ønsker at høre."

(Fortsættes.)

Mythologiske Smaahistorier.

1.

Vulkans Mesterstykker.

Vulkan, Ildens og Smedenes Gud, var, som bekjendt, halt og saa hæslig, at hans egen Fader, Jupiter, ikke vilde skjænke ham Plads i Himlen, men slyngede ham, strax efter Fødselen, ned imod Jorden, hvor han faldt paa Øen Lemnos. Her, fortælles det, fandt Aberne ham, og muligviis betragtende ham som hørende til deres egen Slægt, toge de sig med Omhu af ham og fostrede den unge Gudesøn; dog Andre paastaae rigtignok, det var selve Folket paa Lemnos, som havde opfanget og pleiet ham, da han blev kastet fra Himlen. Hvilket der nu er det Rette, maa imidlertid, som saa mange andre store Spørgsmaal her i Verden, henstaae uafgjort; han selv gav i alt Fald ingen Oplysninger, men opholdt sig for det Meste, fra Morgen til Aften, ved sin Esse, hvorfra han berigede Guder og Mennesker med de saakaldte „Mesterstykker", der røbede ligesaa megen Snildhed som Kunstfærdighed. Først og fremmest maa nævnes:

1) Jupiters Tordenkile, eller egentlig Tordenkiler, eftersom han stadig havde deslige i Arbeide, under Medvirken af sine dygtige Smedesvende, Cykloperne Pyrakmon, Sterops og Brontes, hvis Esse stod i Ætna.

2) Kjærlighedsgudens Pile.

3) Merkurs Vinger.

4) Solens gyldne Vogn.

5) Pandora.

6) Achilles's Vaaben og Skjold, i hvilket Stjernerne vare afbildede.

7) Plutos usynliggjørende Hjelm.

8) Jupiters gyldne Scepter.

9) En Hund af Erts, saa skjøn og vellykket, at han gav den Liv og derefter skjænkede Jupiter den, der for at vise sin elskede Europa sin Hengivenhed overlod hende den, da hun vidste, at den var ham meget kjær. Europa beholdt imidlertid ikke Hunden ret længe, men bortgav den til Kephalos's Hustru, Prokris, som atter forærede den til sin Ægtefælle, der ofte drog paa Jagt, og hvem den var til stor Gavn, da den løb saa hurtig, at intet Vildt formaaede at undslippe den. Her forblev den endelig og fulgte Kephalos trofast overalt.

10) Solens Palads, forfærdiget af Guld.

11) Æneas's Rustning og Skjold.

12) Ariadnes Krone, som Bachus hensatte blandt Stjernerne.

13) Det kunstige, gyldne Net, hvori han fangede sin utroe Gemalinde, Venus, og Krigsguden Mars.

14) Tilsidst Junos Loibænk, hvorom Følgende fortælles:

Vulkan havde hidindtil ikke været mere end tre Gange i Himlen; første Gang da Juno fødte ham, anden Gang da han, efter det almindelige Gudeconcilium, blev formælet med Venus, og tredie Gang endelig medens han havde Æneas's Skjold under Arbeide; ellers betraadte han, som sagt, aldrig Himlen; thi Adgangen var ham formeent. Imidlertid bad han dog ofte sin høie Moder om samme

Ret som de andre Guder til at gaae ud og ind, naar han selv vilde, men hun undskyldte sig bestandig med, at Jupiter strengt havde forbudt det. Uagtet sine stadige Afslag, afholdt hun sig dog ikke fra at anmode Sønnen om at forfærdige hende en smuk Loibænk, hvilken han ogsaa skyndte sig at udføre, men gjorde den tillige saa kunstig, at den, saasnart Gudinden satte sig ned, ved Hjælp af en Springfjeder hurtig slog sammen om hende. Der var nu intet Andet for Guderne at gjøre end at hidkalde den snilde Smed, for at han kunde befrie hende fra Fangenskabet, Noget, han kun indlod sig paa, under den Betingelse, at han herefter uhindret fik Lov til at betræde Himlen.

2.
Momos's Dadel.

En af Nattens mange Sønner, Momos, Gud for Spot og Dadel, levede, som man kan tænke, i stadig Kiv og Ufred med Alle, da Ingen undgik hans bidende Tunge, hvorfor Enhver helst søgte at holde sig saa meget som mulig fra ham. Desuagtet valgte Neptun, Minerva og Vulkan ham engang til Voldgiftsmand imellem sig, idet de henstillede til ham at bedømme, hvem af de Tre, der havde frembragt det største Kunstværk. Neptun havde nemlig skabt en Oxe, Minerva et Huus og Vulkan et Menneske. Men den spottelystne Gud lo og gjorde Nar ad det Altsammen. Først dadlede han Neptun, fordi han ei havde givet Dyret Hornene paa Brystet eller foran i Panden, eftersom det derved var blevet langt stærkere og kunde have beskyttet sig mod ethvert Angreb; dernæst Minerva, hvem han viste, hvor taabeligt det var, at hun ikke havde opført sin Bygning paa Hjul, saa at man, i Tilfælde af slet Naboskab, kunde føre den fra et Sted til et andet, og endelig dadlede han Vulkan, hvis Menneske han lastede over al Maade, fordi han ei havde sat det Vinduer i Brystet, saa at man kunde see dets Tanker og Sindelag.

(Fortsættes i et følg. Nr.)

Blandinger.

Chinesiske Ordsprog.

Den kloge Mand veed at rette sig efter Omstændighederne, ligesom Vandet efter Formen af det Kar, hvori det indeholdes.

Misundelsens Qval er et Sandskorn i Øiet.

Det sande Geni er altid naivt og eenfoldigt som et Barn.

Den, som har Støvler paa, kjender Ingen, som gaaer med Sko.

Mandens Tale er ligesom en Piil, den flyver lige imod Maalet; Qvindens Tale ligner en sønderbrudt Viste.

Guderne kunne ikke hjælpe Den, der lader enhver Leilighed snige sig forbi.

Fisken boer i de dybe Vande og Ørnen i det høie Himmelrum. Dog, hvor dybt hiin end er nede paa Havets Bund, kan Harpunen ramme den, og hvor høit denne end svinger sig i Luften, kan vor Piil naae den; men det menneskelige Hjerte kan Du ei udgrunde, selv om det banker ganske tæt ved Dig.

Af Naturen ere alle Mennesker ens, men Opdragelsen gjør dem forskjellige.

Charade.

(Første Stavelse.)

Baade Daarligt og Godt, baade Alvor og Skjemt
Har jeg gjemt, men Du nemt kan det finde;
Tidt jeg glæder dit Sind, tidt jeg øder din Tid,
Tidt med Flid kan Du Vid ved mig vinde.

(Anden Stavelse.)

Engang stod jeg saa fri, uden Lænker og Tvang,
Dagen lang Fuglesang var min Glæde;
Nu din Haand gi'er mig Liv, men det gavner dog ei,
Før paa Vei Du og jeg skulle træde.

(Det Hele.)

Mine Dage hengaae under trykkende Kaar,
Men, skjøndt haard, jeg dog naaer milde Tanker;
Jeg har Søskende nok, og vi følges smukt ad,
Kun i Rad jeg blot glad med dem vanker.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 5:

Trost — Røst — Øst — Tos — To — Sø.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Jomfru Petersen i Borgergade, Den forelskede Emmeline, Thorsten Larsen, Alenridder Sørensen, Frederik Olsen, S. V. og Dine V.

Gaaden i Nr. 4 er endvidere opløst af Plattenslageren i Aalborg, Grinebideren paa Torvet i O., Den tydske Rover i F.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Forf. til „Planterens Datter" (18½ Ark).

☞ **Med dette Nr. følger Slutningen af „Zigeunerbarnet".**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

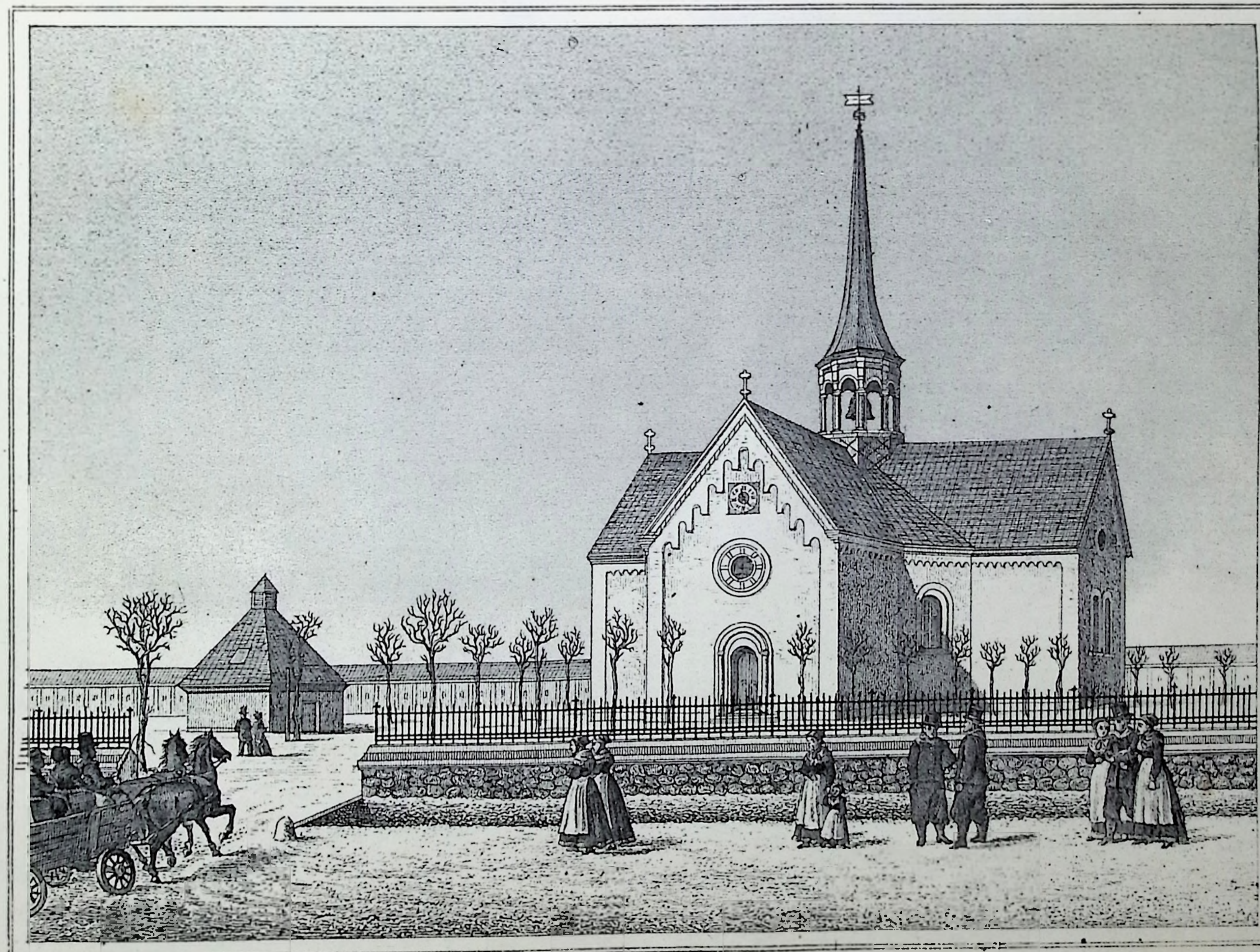

S. Triers Forlag

Den nye Kirke i Sundby paa Amager

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder

1871. Søndagen den 12te Februar. Nr. 7.

Indhold: Den nye Kirke i Sundby paa Amager (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Kamp i Kjærlighed (Fortsættelse). — En vidunderlig Photograph. — Blandinger. — Dobbeltgaade.

Den nye Kirke i Sundby paa Amager.

Beboerne i Taarnby Sogn paa Amager (circa 9000) havde i lang Tid følt Trang til et Gudshuus, der kunde rumme et større Antal Tilhørere, end Menighedens lille fjerntliggende Kirke i selve Taarnby var istand til. For at afhjælpe dette Savn, dannede der sig i 1868 en Comitee, hvis snevrere Udvalg bestod af Provst Theilade, Etatsraad Holmblad, Grosserer Christian Holm, Skibsrheder, Capitain O. Petersen og Lærer V. Petersen, med det Formaal at søge de fornødne Midler tilveiebragte til Opførelse af en Kirke i Sundbyerne, der høre til bemeldte Sogn. Comiteen, af hvilken navnlig Etatsraad Holmblad udfoldede en betydelig Virksomhed, som er bleven lønnet med fortjent Anerkjendelse, havde den Glæde at see, at den Sag, den havde taget i sin Haand, vandt almindelig Tilslutning. Byggepladsen, hvorpaa Kirken nu staaer, og som er vurderet til 7000 Rdlr., blev skjænket af Grosserer Chr. Holm; rigelige private Bidrag strømmede ind saavel fra Sognets Beboere som fra Andre, og fra Statens Side fik man Tilsagn om af Universitetets Midler at erholde indtil en Tredieedeel af den nødvendige Sum, dog ikke over 7000 Rdlr. Opførelsen af Kirken, hvortil Grundstenen nedlagdes den 6te December 1869 af Udvalgets Formand, Provst Theilade, og som har kostet 22 à 23,000 Rdlr., af hvilket Beløb omtrent 15,000 Rdlr. ere indkomne ved frivillige Bidrag, skred nu rask frem under Ledelse af Architekt Hans Holm, hvis Tegning det var blevet vedtaget at benytte, medens der dog tillige toges Hensyn til, at Arbeidet ikke fremmedes hurtigere, end det syntes foreneligt med den attraaede Soliditet og fortrinlige Udførelse, hvoraf det nye Herrens Tempel nu bærer Præg.

Kirken, der blev høitidelig indviet den 12te December 1870 af Biskop Martensen, i Overværelse af den kgl. Familie samt en talrig Kreds af Indbudne, blandt hvilke bemærkedes Deres Exc. Conseilspræsidenten og Cultusministeren, Universitetets Rektor, Conferentsraad Madvig, adskillige Provster o. Fl., gjør et venligt og tiltalende Indtryk. Den er bygget i Korsform, forsynet med Spir og ligger paa en meget beqvem Plads, lige ved Landeveien i et af de mest befolkede Distrikter. I det i Rundbuestil opførte Indre af Kirken er der 350 Siddepladser og desuden 150 Staapladser. Det hvælvede Rum er smukt og simpelt decoreret. Prædikestolen og Stolene ere malede mørkt som Egetræ, med indlagte Farver, der svare til Buernes i Loftet, som ere holdte i en alvorlig, mørk Tone. Over Indgangen er der anbragt et godt af Orgelbygger Olsen bygget Orgel, og ligeoverfor dette findes Alteret, der skulde have været decoreret som Prædikestolen, men ved en uventet Gave af en Unævnt nu er blevet rigt forgyldt og smykket med et stort Crucifix. Paa Prædikestolen, paa Kirkestolene og paa Indgangsdørene møder Øiet Forziringer i udskaaret Arbeide. Et Uhr pryder den udvendige Side af Kirken, hvor Indgangen befinder sig. I Sakristiet, hvor Loftmalerierne ere allegoriske Fremstillinger af Apostle og Evangelister, er der ophængt et af Generalconsul Salmonsen skjænket og af afdøde Kunstmaler Hunæus udført Maleri, der forestiller Apostelen Petrus, som fornegter Herren. Firmaet Burmeister & Wain har foræret Kirken et Varmeapparat, Firmaet Løwener & Comp. har givet en smuk Døbefont og en Kirkeklokke, og Kalk og Disk ere Gaver fra Cultusministeriet. Fremdeles har en Anonym betænkt Kirken med et Alterklæde.

Pladsen, hvorpaa Kirken ligger, er beplantet og ud imod Landeveien indhegnet med et Jernrækværk. Da man har meent, at Grunden var for fugtig, har man ikke villet benytte den til Kirkegaard; derimod er der i Kirkens Nærhed opført et Capel, hvor Liig kunne hensættes, indtil Begravelsen finder Sted.

Sluttelig skulle vi endnu tilføie, at det væsentligste Arbeide ved Kirken er udført af Muurmester Sørensen og Tømmermester Madsen.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Var der da Intet, der talte til hendes Undskyldning? Jo. Hun var ikke uden undskyldende Omstændigheder.

Hun havde seet ham under Forhold høist forskjellige fra nu. Hun havde seet ham som Helten og Seirherren i en Kaproning, som den Første og Ypperste i en Kamp, hvor Styrke og Dygtighed spillede Hovedrollen, og som havde opvakt hele Englands Enthusiasme. Hun havde seet ham som Gjenstanden for en heel Nations Interesse. Hans vare de Arme, hvis Muskler vare lovpriste i Bladene; han var den første af Dagens Helte der, af mange Tusinder af Stemmer blev hilset som en Pryd og Stolthed for Gammel-England. Hun var en Qvinde, der i en glødende Enthusiasmes Atmosphære var Vidne til de physiske Kræfters Forgudelse. Er det nu fornuftigt — er det nu retfærdigt — at vente, at hun med koldt Blod skulde spørge sig selv: „Hvad Værdi har nu dette i moralsk og intellectuel Henseende?" og det tilmed naar den Mand, der er Gjenstand for Forgudelsen, lægger Mærke til hende, finder Behag i hende og foretrækker hende fremfor alle Andre? Nei. Saalænge Menneskene ere Mennesker, saalænge er denne Qvinde heller ikke uden undskyldende Omstændigheder.

Og hun har lidt haardt for sin Synd.

Betragt hende, som hun staaer der, pint ved Bevidstheden om den Hemmelighed, den frygtelige Hemmelighed, som hun maa skjule for den uskyldige Pige, hun elsker med en Søsters Kjærlighed. See, hvor hun er kuet, ydmyget og føler sig fornedret, mere end Ord kunne beskrive. Hun har nu seet ham indenfor Overfladen — nu, det er for seent. Nu skatter hun ham efter hans sande Værdi — nu, hendes Rygte er i hans Magt. Spørg hende: Hvad kunde De elske hos den Mand, der kunde tale og handle, som han nu har talt og handlet? Hvad, i Himlens Navn, kunde De, der er saa begavet, dannet og velopdragen, see hos ham? — Hun vil intet Svar kunne give — ja, hun vil ikke engang bede Dem huske paa, at han ogsaa engang var Deres Mønster paa mandig Skjønhed, og at De selv har viftet med Lommetørklædet indtil Armen var træt, da han med de andre indtog sin Plads i Baaden — og at Deres eget Hjerte lige stod paa Nippet til at flyve ud af Barmen paa Dem, da han løb sidste Gang i et Væddeløb til Fods og vandt med et Hoveds Længde.

Nei, hun er saa bitter og streng imod sig selv, at hun ikke engang vil søge Undskyldninger.

Der var nogle Øieblikkes Taushed i Lysthuset. Udenfor hørtes munter Latter og mange Stemmer; indenfor stod en Qvinde, der søgte at skjule Sorgens og Skammens Taarer, og hos hende en Mand, der var kjed af hende.

Hun samlede sig sammen; hun var sin Moders Datter og havde hendes Aand. Hendes Liv var afhængigt af Resultatet af denne Sammenkomst. Uden Fader eller Broder til at tage hendes Forsvar, turde hun ikke lade denne maaskee sidste Leilighed slippe sig af Hænderne, uden at have forsøgt Alt. Hun borttørrede sine Taarer — i en Qvindes Liv findes altid Tid nok til at græde — og talte til ham i en venligere Tone end hun hidtil havde gjort.

„De har været i hele tre Uger hos Deres Broder Julius, kun et Par Mile herfra, og De har ikke en eneste Gang redet herover for at see mig. De vilde ikke heller være kommet idag, hvis jeg ikke udtrykkelig havde forlangt det. Er det den Behandling, jeg har fortjent?"

Hun standsede og ventede.

Der kom intet Svar.

„Hører De hvad jeg siger?" spurgte hun, trædende længere frem og i en høiere Tone.

Han svarede endnu ikke.

En saadan Foragt var mere end et Menneskes Taalmodighed kunde udholde; Tegn paa et voldsomt Udbrud viste sig i hendes Ansigt.

Han mødte det med urokkelig Ro. Han havde været i en vis nervøs Spænding medens han gik i Rosenhaven og ventede — nu, da han stod ligeoverfor hende, var han fuldkommen Herre over sig selv. Han var fattet nok til at huske paa, at han ikke havde lagt sin Pibe i Futteralet — han tog derfor Piben ud af den ene Lomme og Futteralet af den anden.

„Bliv kun ved," sagde han roligt, „jeg hører efter!"

Hun slog Piben ud af hans Haand og vilde have slaaet ham selv til Jorden med samme Slag, havde hun havt Styrke dertil.

„Hvorledes tør De behandle mig paa denne Maade?" udbrød hun heftigt. „En saadan Opførsel er nederdrægtig. Forsvar den, om det er muligt."

Derpaa gjorde han intet Forsøg, men saae med et Udtryk af virkelig Angst efter Piben — den var slaaet saa smukt an, og havde kostet ham fem Daler. „Jeg vil først samle Piben op," sagde han. Hans Ansigt fik et glad Udtryk — han var smukkere end nogensinde — da han havde undersøgt den kostbare Gjenstand. „Gudskeelov," sagde han til sig selv, „hun har ikke knust den. — Betænk selv," sagde han til hende med al Rolighed, „hvad det kan gavne, at De behandler mig paa den Maade. De vil dog vel ikke have, at Selskabet derude skal høre os? Alle Fruentimmer ere dog eens; det er ikke muligt at faae dem til at være lidt fornuftige, man gjøre hvad man vil."

Han ventede nu, at hun skulde tale. Hun lod ham vente forgjæves og tvang ham til atter at begynde.

„Der er slet ingen Grund til at skjændes," sagde han, „og jeg har ikke isinde at bryde mit Ord, men hvad skal jeg gjøre? Jeg er ikke ældste Søn. Jeg er afhængig af min Fader for hver Stilling jeg har, og jeg staaer mig allerede ikke videre godt med ham. Kan De nu ikke selv forstaae min Stilling? De er jo rigtignok en Dame ifølge Deres Opdragelse, men dog alligevel Lærerinde. Det er saavel i Deres som i min Interesse at vente, indtil min Fader har sørget for mig. Kort sagt, hvis jeg ægter Dem nu, saa er jeg en ruineret Mand."

Dennegang fik han Svar.

„Skurk, som De er, hvis De ikke ægter mig nu, er jeg en fortabt Qvinde!"

„Hvad mener De?"

„De veed godt hvad jeg mener. See ikke paa mig paa den Maade."

„Hvor kan jeg have Lyst til at betragte den Qvinde, der kalder mig en Skurk lige i mine aabne Øine?"

Pludselig forandrede hun sin Tone mod ham. Det raa og vilde Element i Menneskenaturen — lad blot de moderne Optimister, der benegte dets Tilværelse, betragte enhver udannet Mand (hvor muskelstærk han end er), Qvinde (hvor smuk hun end er), eller Barn (hvor ungt det end er) — begyndte at vise sig i hans Øie og at lyde i hans Stemmes Toner. Og var han egentlig at dadle for den Maade han betragtede hende paa eller tiltalte hende paa? Nei, han var ikke. Hvad var der i hans Liv (i Skolen eller paa Universitetet) bleven gjort for at kue og mildne det vilde og raa Element i ham? Ligesaameget omtrent som der for femhundrede Aar siden uden Skole og Universitet var bleven gjort for hans Forfædre.

Det var klart, at en af dem maatte give efter. For hende stod der meest paa Spil — og hun gav derfor Exemplet.

„Vær ikke haard imod mig," bad hun, „jeg har ikke havt isinde at være det mod Dem. Min Heftighed løber af med mig; jeg er betagen af Sorg og jeg forglemte mig selv. Geoffroy! min hele Fremtid ligger i Deres Hænder. Vær retfærdig imod mig."

Hun traadte ham nærmere og lagde sin Haand paa hans Arm.

„Har De ikke et eneste Ord at sige mig? Intet Svar? Ikke engang et Blik?"

Hun ventede et Øieblik endnu. En tydelig Forandring foregik med hende; hun vendte sig langsomt om for at forlade Lysthuset. „Det gjør mig ondt, at jeg har uleiliget Dem, Mr. Delamayn. Jeg skal ikke opholde Dem længere."

Han saae hen paa hende. Der var noget i hendes Tone han ikke havde hørt før; der var en Glands i hendes Øine, han ikke havde seet før — han strakte sin Haand frem foran hende og stoppede hende.

„Hvor vil De hen?" spurgte han.

„Derhen, hvor saamangen ulykkelig Qvinde for mig er gaaet. Bort fra denne Verden," svarede hun og saae ham fast ind i Ansigtet.

Han trak hende nærmere til sig og betragtede hende. Selv hans Forstand sagde ham, at hun var dreven til det Yderste, og at hun mente, hvad hun sagde.

„Mener De virkelig, at De vil berøve Dem selv Livet?"

„Ja — det er min faste Beslutning."

„Ved Jupiter! hun mener det virkelig."

Han slap hendes Arm, skjød en Stol hen til hende med Foden og gav hende Tegn til at tage den. „Sæt Dem ned!" sagde han barsk. Hun havde virkelig indgydt ham Frygt, og det er en Følelse, som sjelden griber Folk af hans Slags. Skeer det, blive de ærgerlige, tale høit og grovt, som for at protestere.

„Tag Plads!" sagde han.

Hun adlød.

„Har De ikke et Ord at sige mig," spurgte han med en Eed.

Nei! hun sad ubevægelig, ligegyldig for, hvad Enden blev — som Qvinder ene kunne være, naar de først have sat dem en Ting i Hovedet. Han gik engang frem og tilbage, lagde sin Haand i Harme paa Ryggen af Stolen og sagde: „Hvad forlanger De da?"

„Det veed De godt."

Han gik endnu engang op og ned; der var intet Andet for, han maatte give efter eller udsætte sig for en Skandale, der let kunde naae hans Faders Øren.

„Hør engang, Anna, jeg har et Forslag! Hvad mener De om et hemmeligt Ægteskab?"

„Jeg samtykker," sagde hun uden Indvendinger, uden videre Spørgsmaal.

„Jeg maa tilstaae, jeg indseer ikke hvorledes det skal kunne skee," sagde han og søgte at temporisere.

„Men det gjør jeg!"

„Hvad behager!" udbrød han mistænksomt. „De har tænkt paa det, har De virkelig?"

„Ja."

„Og udkastet en Plan?"

„Ja."

„Hvorfor har De ikke sagt mig det tidligere?"

„Fordi det var D e r e s Pligt, Sir, at tale først."

„Velan da, jeg har jo ogsaa talt først. Vil De vente en kort Tid?"

„Ikke en eneste Dag."

Tonen var bestemt; her kunde ikke finde Misforstaaelse Sted; hendes Beslutning var engang tagen; den var fast og urokkelig.

„Hvorfor saadant Hastværk?"

„Hvortil har De Øine?" spurgte hun heftigt. „Hvortil har De Øren? Seer De ikke, hvorledes Lady Lundée seer paa mig? Hører De ikke, hvorledes hun taler til mig? Hun har Mistanke til mig. Jeg kan maaskee inden faa Timer med Skam og Spot blive jaget bort fra dette Huus." Hendes Hoved sank ned paa hendes Bryst og hun vred sine Hænder, der laa i hendes Skjød, og hulkede: „Og Blanche! Blanche, der seer op til mig, der elsker mig og her paa dette selvsamme Sted bad mig om at blive hos sig, naar hun var bleven gift." Hun sprang op fra Stolen, det fortvivlede Udtryk viste sig atter i hendes Ansigt. „Lad mig gaae! thi hvad er Døden i Sammenligning med det Liv, der venter mig!" Hun kastede et eneste foragteligt Blik paa ham fra Hoved til Fod og hendes Stemme lød høi og fast. „Ja, selv De, Geoffroy, vilde have Mod til at dø, hvis De var i mit Sted."

„Tys dog. Man vil kunne høre Dem!"

„Lad dem kun høre mig. Jeg er snart saa langt borte, at jeg ikke længere kan høre dem og Alt er mig ligegyldigt."

Han tvang hende med Magt tilbage i Stolen, ellers maatte hun være bleven hørt uagtet Larmen og Latteren ved Spillet.

„Siig hvad De forlanger!" sagde han, „og jeg vil gjøre det. Vær blot fornuftig. Idag kan jeg dog ikke ægte Dem."

„De kan."

„Passiar. Huset og Haven ere fulde af Gjæster allevegne. Det er umuligt."

„Det er muligt. Jeg har tænkt over Sagen lige siden vi kom til at boe her. Jeg har et Forslag at gjøre. Vil De høre det?"

„Tal ikke saa høit."

„Vil De høre eller ikke?"

„Der kommer Nogen."

„Vil De høre eller ikke?"

„Gid Fanden havde Deres Stivsind. Ja, lad mig høre."

Svaret var bleven ham fravristet; men det var dog det Svar, hun ønskede — det aabnede Døren for Haabet. Saasnart han havde givet sit Samtykke, maatte hun see til at forebygge enhver Forstyrrelse udefra og lyttede efter hvad der foregik paa Plainen.

Spillet syntes at være standset. Hun hørte sit eget Navn blive udtalt og strax efter sagde en bekjendt Stemme: „Jeg skal hente hende — jeg veed, hvor hun er."

Hun vendte sig til Geoffroy og pegende paa Baggrunden af Lysthuset sagde hun: „Det er min Tour i Spillet; Blanche kommer for at hente mig. Vent mig der — og jeg vil gaae hende imøde."

Hun gik strax. Det var et kritisk Øieblik; hvis de vare blevne opdagede havde det for hende været en moralsk Tilintetgjørelse, for ham pecuniair Ruin; thi han havde ikke overdrevet sit Forhold til Faderen. Lord Holchester havde to Gange betalt hans Gjæld og ikke villet see ham siden; havde han endnu eengang krænket Faderen, vilde han være bleven jaget ud af Huset og strøget ud i Testamentet. Han saae sig om efter et Skjulested, han opdagede en Dør i Baggrunden, som gik udad, men var laaset. Med hans Styrke var det let at fjerne den Forhindring; han lagde Skulderen til, og da den sprang op, følte han en Haand paa sin Arm — Anna stod bag ham, alene.

„De kan snart behøve den," sagde hun, da hun fandt Døren aaben, „nu er den ikke nødvendig. Jeg sagde til Blanche jeg var ikke vel; en Anden har taget mit Parti. Sæt Dem. Vi have Fred i fem Minuter og maa benytte dem; efter de Øieblikke vil Lady Lundées Mistænkelighed bringe hende herhen for at see, hvorledes jeg har det. Luk nu blot Døren!"

Hun satte sig og pegede paa en anden Stol. Han tog den, med Øinene fæstede paa den lukkede Dør.

„Lad os saa komme til Sagen," sagde han utaalmodig.

„De kan endnu i Dag gifte Dem med mig i al Hemmelighed," svarede hun, „hør efter, og jeg skal forklare Dem, hvorledes Sagen kan udføres."

(Fortsættes.)

En Kamp i Kjærlighed.

(Fortsættelse.)

„Du har naturligviis, Lucienne, indtaget en altfor fremragende og glimrende Stilling i de sidste fem Aar til, at Du ikke skulde have været Gjenstand for Verdens Omtale. Først spottede man, senere bagvaskede man, da Du ikke var forsigtig i Valget af Din Omgang, og Mange trak sig derfor tilbage fra Dig. Din amazoneagtige Opførsel med Pidsken mod Hr. de Tournieres skaffede Dig mange Uvenner blandt Mændene, hvem Du desuden snart coquetterede med og snart jog bort. Jeg kjender Dig og veed, at Du er bedre end Du synes — men det er ikke Alles Dom."

„Altsaa vilde en Mand, som elskede mig, men ikke kjendte mig saa godt som Du og Din Mand, ogsaa nære Tvivl om mig?"

„Hvis han elskede Dig vilde han ikke troe Rygtet."

„Ja, han vilde maaskee nok elske mig, men vilde han tage mig til sin Kone?"

„Da jeg ikke er Mand, kan jeg vanskelig besvare Spørgsmaalet. Han vilde vel skaffe sig nøiere Underretning og . . ."

„Deiligt! jeg skulde altsaa have et Skudsmaal for Levnet og gode Sæder — det er ikke, hvad jeg kalder Kjærlighed; men saadanne ere maaskee Mændene."

„Elsker Du for Øieblikket?"

„Ja, hvem Andre end Gaston Dally," og trængende til at udtale sig, fortalte hun nu Julie sine Tanker og Følelser, hvorledes hun elskede og tvivlede; „nei," udbrød hun pludselig, „jeg vil ikke retfærdiggjøre mig; hans Hjerte maa gjætte, at jeg er bedre end mit Rygte — det kan jeg forlange for min oprigtige Kjærlighed; jeg vil være aaben og fri og vide, hvad jeg har at holde mig til."

„Vær rolig, Lucienne! Lad mig tale med ham."

„Du, og dersom han ikke vilde høre Dig! nei, jeg vil selv tale med ham."

I dette Øieblik traadte Martine ind og sagde, at Herrerne vare komne.

„Jeg vil ikke lade mig see af dem i dette Øieblik — jeg flygter —"

„Lad os gaae igjennem Haven, Julie, og overtænke Sagen."

IV.

Luciennes Omgivelser toge Alle en levende Interesse i denne Tour; de skulde atter see hende, der i den senere Tid havde trukket sig tilbage, og d'Hrr. Lairitz og Channec vare meget nysgjerrige efter at see, hvorvidt Sagen var kommen med Gaston. I Begyndelsen havde de ikke været urolige; hendes Tilbøielighed vilde vel dennegang som tidligere, ende med roligt Venskab eller total Ligegyldighed, men nu begyndte de at frygte for en alvorligere Lidenskab og bleve skinsyge paa Dally, der desuden var vel seet af de andre Damer, navnlig af Mad. Priston, der forstod at holde sig paa en fortrolig Fod saavel med Lucienne som Gaston og havde sin egen private Plan med ham og derfor ogsaa frygtede et Ægteskab, skjøndt det stred mod Luciennes ofte udtalte Ytringer.

Da altsaa Lairitz, Channec, Dourbal og Gaston traadte ind i Værelset, underrettede Martine dem om, at Mad. Durand og Mdlle. d'Avremont vare fraværende, men snart vilde komme tilbage.

„Martine har Ret," sagde Lairitz idet han saae ud af Vinduet, „om de vende tilbage, veed jeg ikke, men de løbe æfsted mere end de gaae. Det er vel et af vor kjære Luciennes sædvanlige Indfald."

„Mener De Mademoiselle d'Avremont?" spurgte Gaston vredt.

„Ja naturligviis — vi kalde hende altid imellem os selv saaledes."

„Naa, saaledes."

„Igaar i Casino," vedblev Channec, „blev der pareret paa, hvem der gik af med Seiren over Sylphidens Chef, enten Madame Priston eller Mademoiselle d'Avremont."

„Mine Herrer," sagde Gaston lidt utaalmodig, „lad mig være fri for at være paa Scenen bestandig."

„Umuligt, min Ven — men Feilen er den, at Du tager Rollen alvorligt. Naar en yndig lille Kone, som den lille Priston, udmærker En, maa man komme hende imøde, og naar Mademoiselle d'Avremont vil spænde Dig for sin Vogn, maa Du bøie Nakken under Aaget, der er ikke noget tragisk deri; vi have alle været forspændte. Spørg blot Channec."

„Ja, vi have Alle været hendes ærbødige Slaver — naturligviis i al Ærbarhed."

„Ja, saadan maa man tage Sagen. Hun kjørte os engang alle otte med Mesterhaand. Nu ere vi satte ud — og man lægger Tøiet paa Dig, min Ven. Find Dig deri — senere kommer Touren til Dourbal, men han maa kjøres i Guldlænker. Du er saa taus, Dally!"

„Jeg hører efter og beklager, at Mademoiselle d'Avremont bliver saaledes omtalt af Dem, mine Herrer. Forskaan mig for Fremtiden for at høre Sligt."

„Mine Herrer," sagde Chevalieren, som traadte ind med Mad. Priston, der var klædt i Ridedragt, „jeg bringer Dem en smuk Dame, som vor Værtinde betroer til Deres Omhu. Mademoiselle selv og Madame Durand ville kjøre og senere træffe Selskabet."

„Saa vil jeg benytte Leiligheden til at coure til Mr. Dally," udbrød Gabrielle muntert, „Deres Arm, Commandant."

„Undskyld, Frue," sagde Chevalieren, „at jeg berøver Dem Deres Cavaleer; men jeg har en Bøn fra Damerne til Commandanten, som vil opholde ham og mig lidt her."

„Hvad er det for en Bøn?"

„Damerne ønske, at han skal sende nogle af sine Folk til Festpladsen med nogle Fyrværkerisager og det Nødvendige til en Fiskefangst ved Fakkelskin."

„Med Fornøielse," sagde Gaston, „jeg maa blot gaae ombord nogle faa Øieblikke."

Mad. Priston truede ad ham med Fingeren. „Atter et Paafund af Lucienne. Nu til Hest, mine Herrer, og en rask Galop maa forjage de sørgmodige Tanker."

Da de Andre vare borte, sagde Chevalieren: „Mademoiselle beder Dem at vente hende her — jeg skal gaae ombord og ordne Fyrværkeriet," og med et ironisk Blik forsvandt han.

Gaston blev ene tilbage, fuldkommen overrasket og forbittret paa en Maade. Hvad betød dette? Havde Lairitz da Ret? Var hun da kun en hjerteløs Coquette? Elskede han hende da høiere, end han hidtil havde tænkt sig? Vilde hun prøve sit Herredømme over ham? Han vilde ikke være hendes Legetøi, og i en næsten fjendtlig Stemning ventede han paa Lucienne, som paa en Modstander.

Pludselig traadte hun ind i en meget bevæget Stemning: „Tak, fordi De efter mit Ønske har ventet efter mig."

„Mademoiselle," svarede han med kold og haard Stemme, „jeg er ganske til Deres Tjeneste."

Hun fæstede Øinene paa ham med smertelig Forbauselse og sagde med Blidhed: „I hvilken Tone De taler. Misforstaae ikke det Skridt, jeg gjør, men jeg ønskede at tale med Dem uforstyrret og strax. Jeg føler Skjæbnen driver mig til et Vendepunkt i mit Liv. Jeg har en Tilstaaelse at gjøre, Mr. Dally! jeg har ingen Forældre, jeg er rig og jeg elsker Dem. Vil De ikke tage mig til Deres Hustru?"

„Jeg?"

„Ak, hvor koldt og forundret er dette Udraab."

„Jeg har jo ikke svaret," skyndte han sig at sige, og tilføiede efter en kort Taushed, „ligeoverfor en Fremtid, som et Ord kan forandre og ligeoverfor det Ord, hvorfra Deres og min Lykke afhænger, har jeg dog vel Ret til og er det vel min Pligt, et Øieblik idetmindste at overveie og bedømme, om Deres ærefulde Tilbud kan gjøre os Begge lykkelige."

„Tal saa — naar De har overveiet."

„For det Første er De, som De selv sagde, rig, og jeg har kun en lidet indbringende Stilling; dog hos en Qvinde som Dem gjælder denne Indvending Intet; men der er en anden alvorligere, som min Stand fører med sig. Vil De kunne negte Dem det muntre Liv, De er vant til, naar jeg er fraværende. Det maa De kunne, thi ellers vilde jeg lide altfor meget af Skinsyge eller troe mig forglemt."

„Jeg skal være en Sømands tro og kjærlige Hustru."

„Paa Deres retskafne Charakteer og Hensigter tvivler jeg ikke, men . . . ."

„De troer ikke jeg kan holde mit Ord — siig det kun reent ud."

„Ja, jeg tvivler derpaa."

„Og De frygter for at betroe Deres Fremtid til mig."

„Ja, baade min og Deres," sagde han fast og bestemt.

„Saa kun eet Spørgsmaal endnu: Hvorfor har De da opført Dem som om Deres høieste Ønske var at vinde min Haand? Vi have Snese Gange svaret hinanden herpaa uden at udtale Ordet Kjærlighed, men hvad har da Deres Hensigt været, naar De ikke vilde gjøre mig til Deres Hustru? De seer, jeg spørger saa frit som en Qvinde neppe kunde gjøre det under andre Omstændigheder."

„Mademoiselle, De gjør mig Uret. Jeg har været lykkelig ved Deres venlige Modtagelse, uden at overveie Følgerne. Jeg var glad og stolt over den Sympathi De viste mig, uden at ane, at den skulde føre os saavidt som idag."

„Det forbauser Dem vel, at Mademoiselle d'Avremont kunde tænke paa at gifte sig. Ja, hun er ikke af den Slags Damer man ægter," vedblev hun med Heftighed, „saadant Noget har man fortalt Dem, thi De har ikke talt af Dem selv i disse Minuter, De er altfor forandret og Forstillelse klæder Dem ikke. Tilstaae kun, at man har talt Ondt om mig til Dem og at De har været uretfærdig og feig nok til at troe det."

„Tag ikke Sagen paa den Maade," sagde Gaston, hvis Hjertesaar paany blev oprevet, „jeg er af dem, der kun troe, hvad de see, og jeg har ulykkeligviis seet nok og Alt for meget. Ja, man har omtalt Dem paa en Maade, der baade har mishaget og bedrøvet mig, og derfra kommer maaskee Forandringen, De troer at bemærke hos mig. Den Qvinde, jeg skjænker mit Hjerte og betroer min hele Fremtid, maa ikke være saa forlystelsessyg og saa letsindig i sin Opførsel, at Mændene, som omgive hende, ikke genere sig for hende og ikke vise hende den tilbørlige Ærbødighed. Jeg er maaskee noget sær, men jeg kan ikke forstaae dette Kammeratskab mellem en Dame af god Familie og nogle unge Mennesker, som snart gjøre hende deres Cour, snart tale til hende i Clubsproget eller Coulissesproget, og mene at have Ret dertil. Jeg vil ikke have en Kone, som man tiltaler med hendes Fornavn, og hvis Gunstbeviisninger man smigrer sig med at kunne opnaae."

„Holdt — De fornærmer mig — seer De ikke, hvormeget jeg lider?"

„Lider jeg da ikke? Troer De det er let at tale til Dem, som jeg har gjort? De veed, at jeg elsker Dem, og hvad vilde jeg bryde mig om Verdens Snak, hvis jeg ikke elskede Dem. Lad mig samle mig — jeg er ude af mig selv."

„Og hvad saa?" sagde hun efter nogen Taushed og efter at have gjenvunden sin Kraft.

„Hvad skal jeg sige mere?"

„Nei, De har Ret. Den Qvinde, som De paastaaer De elsker, har De overvældet med Bebreidelser og hun er straffet for det Forsøg, hun har gjort. Det er en Lære, hun ikke skal glemme. Ærbødige Tjenerinde, min Herre! Farvel!"

„Lucienne!" udbrød Gaston fortvivlet og udstrakte Armene mod hende.

„Saa De kalder mig ogsaa med mit Fornavn," sagde hun spottende og dreiede sig om imod ham, „jeg seer med Fornøielse, at De har gaaet i en god Skole hos hine Herrer og hurtig taget ved deres Lærdomme. Adieu! og da De siger, at De elsker mig, gid De saa aldrig maa fortryde det Onde, De har gjort mig i denne Stund."

V.

Uenigheden, der havde fundet Sted imellem Lucienne og Gaston forhindrede dem dog ikke fra at tage Deel i den projecterede Lysttour til Bugten; deres Udeblivelse vilde maaskee ogsaa have fremkaldt Bemærkninger, som de vilde undgaae. De søgte kun ikke hinanden som tidligere, og der var ogsaa Nogle, som troede at finde dem temmelig tause, og dertil fandtes der en tilstrækkelig Grund for dem, der ikke kjendte Sandheden, i at Sylphiden Dagen efter skulde paa en Tour, der vilde tage en tre Ugers Tid, og at selv en saa kortvarig Adskillelse jo maatte være tung for begge.

Mademoiselle d'Avremonts Sind og Hjerte var i en voldsom Bevægelse; saasnart hun var gaaet sin Vei fra Gaston tænkte hun kun paa at hævne sig. Den første Idee en Qvinde faaer under saadanne Omstændigheder er at vise den Utaknemmelige, der har forkastet hende, at hun godt kan undvære ham, og at andre Mænd ville som en særdeles Naade modtage hvert Blik, hvert Smil fra hende. En lignende Beslutning tog Mademoiselle d'Avremont ogsaa strax, idet hun øieblikkelig bestemte sig til at ægte Mr. de Tournieres; thi han havde jo for faa Dage siden paany friet til hende og var tilfældigviis lige ved Haanden, og dernæst var han af alle dem, hun kunde vælge, just den, der viste hendes Hævn stærkest. Gaston skulde snart faae at vide, at Mr. de Tournieres allerede længe havde elsket hende og hun maaskee ham, han skulde see hende straalende af Glæde, kort sagt, Gaston skulde gjøres skinsyg og lide alle Kjærlighedens Qvaler.

(Fortsættes.

En vidunderlig Photograph.

I en lille afsidesliggende Landsby i Bretagne, levede for nogle Aar siden en skikkelig Bondekone, som man kaldte La Veuve Yvonne. Det hændte sig en Dag, at hun hørte nogle af sine Naboer tale om Photographiens vidunderlige Magt. Med spændt Opmærksomhed lyttede hun, da de fortalte hende hvorledes man, ved Hjælp af denne vidunderlige Kunst, i nogle faa Minuter kunde frembringe paa Papiret, ikke alene Stjerner og Træer, Landskaber og Bygninger, men Havets Bølgegang, Skyernes Udseende og det flygtigste Udtryk i det menneskelige Ansigt.

„I Sandhed vidunderligt!" udbrød hun, idet hun slog Hænderne sammen, og efter en Minuts Pause spurgte hun ivrigt: „Hvor finder man den bedste af disse mærkværdige Kunstnere?"

„I Paris," var Svaret. „Hvorfor spørger De derom, Moder Yvonne?"

„Bryd Dem ikke om det," sagde hun, medens hun tankefuld nikkede med Hovedet. „Jeg har faaet en Idee. De skal nok faae at see."

Enkens Sind var fast og ligefrem, hun var ikke længe om at fatte en Beslutning. Uden at delibrere, uden at lytte til de Raad og Advarsler, som beleirede hende paa alle Kanter, og uden at betroe et eneste Menneske, hvad Hensigten var med hendes Reise, pakkede hun nogle faa nødvendige Sager sammen; rig efter mange Aars flittig Stræben og Sparen, og forsynet med en skreven Anbefaling fra den Forpagter, hos hvem hun havde tjent, begav hun sig en smuk Morgen ene paa Veien til Paris.

Hun ankom til den store Hovedstad i sit Skarlagens Skjørt, sit hvide Halstørklæde, den store Hue og det ærlige Ansigt. Det var et stort Sted, hun fik at see, langt større end hun havde ventet, meget glimrende, travlt og forvirrende; men skjøndt hun var forbauset, var hun ikke i ringeste Maade forknyt; hun vandrede over den uendelige Boulevard med en født Pariserindes Nonchalance, uden at lægge det ringeste Mærke til Byens Løver, uden at lægge Mærke til Monumenterne og Museerne, Lystanlæg og Haver, Lystigheder og Fester, da hun kun havde een Tanke i sit ærlige Hoved, nemlig Photographiens Magt.

Strax efter hendes Ankomst spurgte hun: „Hvem er den bedste Photograph?"

Meningerne vare forskjellige. Nogle sagde Erwin, Andre Salomon, atter Andre Frank, Gustave Levy, Bertal.

„Men hvem af alle disse," spurgte Konen, „er heldigst med at tage Portraiter af Børn?"

Til Svar herpaa blev hun forsynet med en vis flink Kunstners Adresse, hvis Navn jeg ikke har Lov til at anføre, og til hvis Atelier hun strax begav sig.

„Alle Mennesker sige, Monsieur," begyndte hun, „at Deres Børneportraiter ere ganske udmærkede."

„Alle Mennesker ere meget artige," svarede Photographen smilende.

„At De aftager dem i de yndigste og naturligste Stillinger," vedblev Konen, „og at de see saa levende ud, at de næsten synes at tale."

„Dersom jeg har opnaaet nogen usædvanlig Dygtighed i den Retning, min gode Kone," svarede han, „saa er det formodentlig fordi jeg har arbeidet con amore. Jeg holder af de smaa Skjelmer. Det er mig en sand Fornøielse at forevige deres uskyldige Smil og yndefulde Udtryk. Jeg har ydermere selv nok af disse smaa Knegte til at øve mig med. See her."

Han aabnede en Dør, kaldte, og strax efter styrtede en halv Snees muntre Børn, i en Alder fra tre til ti Aar, ind i Stuen og stimlede omkring ham.

„De kan forestille Dem," vedblev han smilende, „at det ikke altid er saa ganske let en Sag, at bringe disse lystige smaa Krabater til at sidde fuldkommen rolige og ubevægelige, dertil udfordres et vist Greb og en god Portion Taalmodighed. Jeg formoder, at det er en Dreng, hvis Portrait De ønsker aftaget?"

„Ja, Monsieur, det er en Dreng; men han vil ikke foraarsage Dem noget Bryderi ved Urolighed," svarede Moder Yvonne, idet hun rystede paa Hovedet. „Han vil hverken være overgiven eller rebelsk, den stakkels lille Sjæl, og det af en meget god Grund, han er —"

„Han er?" sagde Kunstneren spørgende, idet han klappede sit yngste Barn paa Hovedet, da hun standsede.

„Han er død!" sagde Moder Yvonne alvorlig.

Ved disse gribende Ord, ledsagede af et dybt Suk, følte Photographen sig bedrøvet og skamfuld over sin Egenkjærlighed. Han følte, at han bitterligen maatte have opfrisket Moderens Sorg, ved at vise hende disse smukke Børn og kjertegne dem lige for hendes Øine.

„Gaae ud paa Balkonen og leg der," hviskede han hurtig, og da de gik igjennem Døren kyssede han dem kjærligt, men tyst, for at Konen ikke skulde høre det. Da han derpaa atter indtog sit Sæde ved Siden af hende, sagde han med den største Artighed: „Da det lille Barn, om hvem De taler, er død, formoder jeg, at De ønsker et Portrait af den lille Skabning, hvis Sjæl er bortflygtet, liggende paa sit hvide Leie, med et Kors i sine Hænder og en Krone af hvide Roser paa sin farveløse Pande. Det vil blive en smertelig Forretning for mig, men for at føie Dem, min gode Kone, vil jeg føle mig lykkelig, om De vil give mig Deres Adresse, for at jeg snarest mulig kan begive mig til Deres Bolig."

Moder Yvonne trak et stort rødt og blaat Lommetørklæde op af sin Lomme, med hvilket hun tørrede sine taarefulde Øine.

„Jeg takker Dem, Monsieur," sagde hun, „men jeg skal ikke gjøre Dem saamegen Uleilighed; mit Barn er død for sex Aar siden."

Photographen lod til at være ganske forbauset.

„De har da allerede et Portrait af Deres Søn," sagde han efter en Pause, „et Maleri maaskee, som De ønsker photographeret?"

„Et Maleri af ham! — jeg?" udbrød Moder Yvonne. „Mon Dieu! nei! hvorfor skulde jeg da være kommen den lange Vei fra Bretagne? Jeg eier ingen Slags Amindelse eller Erindring om min søde Engels Ansigt, det er Haabet om at erholde et, som bevægede mig til at foretage den lange Reise."

Photographen slog Øinene ned i den største Forvirring.

„Hvad, min gode Kone!" udbrød han, „troer De da, at jeg, uden Originalen, uden et andet Portrait, uden at have det ringeste til Veiledning, kan frembringe et Billede af et Barn, som er død for sex Aar siden?"

„Hvad, Monsieur!" raabte Moder Yvonne, „er det Deres Mening at sige, at det er en Umulighed? Alle Mennesker prale af de Vidundere, de Mirakler, som Photographien kan udføre; praler af at den overrumpler og standser Havet i dets Bølgers mystiske Bevægelser, og Skyerne i deres hurtige Flugt gjennem Luften, og giver de nøiagtigste Afbildninger, efter de meest forvirrede Spor af de høieste Bygninger og Monumenter; og kan ikke det — kan ikke den Konst, som udfører disse Vidundere, frembringe et Spor, en Amindelse, en Skygge af min Søn? Kan den ikke give en forladt Moder et ufuldkomment Billed af hendes Barn —"

Hulken afbrød hendes Tale. Moder Yvonne var ikke istand til at sige mere.

Her var nu paa en Gang en stor Sorg at trøste, og en stor Opfindelses Ære at forsvare. Den godmodige Photograph ønskede ikke, at den eenfoldige Bondekone skulde vende tilbage til sin Landsby med skuffede Forventninger; efterat han derfor havde grundet lidt, sagde han tankefuld: „Der er Intet, som er absolut umuligt."

„Ah!" raabte hun hurtigt, „De kan altsaa give mig et Portrait af min lille Yndling?"

„Maaskee," sagde han.

„Skjøndt han har været død i sex Aar?" spurgte hun videre.

„Hvem kan vide det," svarede han. „Jeg vil i ethvert Tilfælde forsøge det."

„Gud velsigne Dem, Monsieur — baade Dem og Deres Familie, dersom det lykkes dem at udføre denne gode Gjerning," udbrød Moder Yvonne skjælvende. „Hvad kan jeg gjøre for at hjælpe Dem? Er noget nødvendigt for —"

„Har De opbevaret Deres afdøde Barns Klæder?" spurgte han.

„Opbevaret dem?" udbrød hun: „jeg vilde ikke mere skille mig ved dem, end en Kirke vilde stille sig ved sine hellige Relikvier. Jeg har de selvsamme smaa Klæder, endnu saa godt som nye, hvilke jeg iførte ham sidste Gang han løb for at fange Sommerfugle paa den grønne Eng."

„Send dem strax til mig," sagde Kunstneren.
„De skal have dem om en Time, Monsieur," svarede hun.

„Godt," sagde han. „Kun tre Spørgsmaal endnu. Hvad Farve havde hans Haar?"

„Gyldent," svarede hun.

„Hvor gammel var han?" vedblev Photographen.

„Fem Aar," var Svaret.

„Var hans Forstand saa meget udviklet at han havde noget Begreb om Religion og Gudsfrygt?" spurgte han.

„Gudsfrygt! O Himmel, den stakkels lille Engel — han holdt altid sin Bøn," svarede Enken, „om Aftenen inden han gik til Ro, ved Foden af sin lille Seng; om Morgenen naar han stod op, foran den velsignede Frelsers Billed, som hang paa Væggen i hans Sovekammer —"

„Det er nok," sagde Photographen, idet han reiste sig. „Naar Videnskab og Medlidenhed arbeider Haand i Haand i en fælles Sag, tør vi vel vente os Held. Jeg ønsker saa inderligt at kunne hjælpe Dem, at jeg ikke tvivler om at det vil lykkes mig. Adieu! Au revoir."

Klæderne bleve sendte, Arbeidet begyndt og to Dage efter modtog Moder Yvonne den første Prøve af Portraitet. Hun udstødte et Glædesskrig.

„Det er ham!" udbrød hun. „Jeg kjender ham igjen! Det er min Søn! See, der er den lille Vest med Sølvknapperne — de smaa Beenklæder, som jeg syede med mine egne Hænder; der er hans smaa Arme, hans smaa Fingre, hans lange gyldne Haar, som falder ned over hans Skuldre. O ja, det er — det er min lille Dreng! O, Monsieur hvormeget skylder jeg Dem?"

„Gode Kone," sagde Photographen, „idet jeg præsenterer Dem et Billed i hvilket De gjenkjender Deres Søn, der er død for sex Aar siden, har jeg udført et Mirakel. Mirakler lade sig ikke betale."

For os er Miraklet ikke vanskeligt at forklare. Intet er saa ligt et fem Aars Barns Figur, Væsen og Stilling, som et andet Barn af samme Alder. Photographen havde kun stillet foran Instrumentet en af sine egne Drenge, iført det afdøde Barns smukke Dragt. Han var afbildet knælende paa et Hynde, hans Hoved nedbøiet, hans Ansigt skjult af hans Hænder, som vare hævede og sammenfoldede i en Bedendes ædle og smukke Stilling.

Moder Yvonne vendte tilbage til Bretagne, hun viste Portraitet til alle dem hun kjendte, og for enhver som vilde høre hende, fremhævede hun i ærbødige og beundrende Udtryk Photographiens vidunderlige Magt, som havde frembragt Billedet af et Barn, som havde været død i sex Aar. Dersom Nogen uforsigtig spurgte: „Moder Yvonne, hvorfor skjuler Eders Søn saaledes sit Ansigt i sine Hænder?" svarede hun meget bevæget: „De maa være en slet Christen, naar de ikke kan gjette det, Den rene lille Engel, som er i'Himmelen, beder for sin Moder, som staaer ene i Verden, forladt og trøsteløs."

Blandinger.

— Da en lærd Botaniker, som har valgt Svampene til sit specielle Studium, en Dag undersøgte en Egn, hvor disse voxede frodigt, saae han en Bondemand samle forskjellige Sorter og deriblandt flere af de giftige. „Tag Dem iagt, min Ven," sagde den Lærde, „nogle af Svampene ere giftige." — „Vær ikke bange, Herre, jeg har ikke isinde selv at spise dem, de ere bestemte for Kjøbenhavnerne. De Folk holde af at spise alle Slags."

— Componisten Reichardt har angaaende Musikens Fremskridt gjort følgende Lignelse: Haydn har anlagt en deilig Have, Mozart har i denne opført et Palads, og paa dette har Beethoven bygget et Taarn; Den, som vil bygge videre, knækker sin Hals.

Dobbeltgaade.

I Grunden er det kun en Gjerning from,
Et Ønske, som det Gode slutter inde;
Men baade før og nu ved det dog kom
I Strid med Loven mangen Mand og Qvinde.

Det ogsaa er et Navn fra Sagn og Sang,
Der kjendes vel og klinger godt i Norden;
Thi det os skjønt fortæller om dengang,
Da Trofasthed endnu var til paa Jorden.

Opløsning af Charaden i Nr. 6:

Bogstav.

Opløst af Guttenberg, Frederik Andersen, Gabriel H., En Næsviis paa Skoiter, Grinebideren paa Torvet i O., Laurine M., Cavaleren paa Trappen, Harald Iversen, Thorsten Larsen, Jeppe Jeppesen.

Logogriphen i Nr. 5 er endvidere opløst af Telegraphist Thielemann, Den lille Spillemand fra Lyngby W. C. & J. Chr. Ring i Marlebo.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Plttebarnet", orig. Fort. af Forf. til „Planterens Døtter" (18½ Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 19de Februar. Nr. 8.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Taarnby Kirke og Kirken i Hollænderbyen paa Amager (med 2 Xylographier). — En Kamp i Kjærlighed (Fortsættelse). — Blandinger. — Gaade.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Fjerde Kapitel.

Hun tog hans Haand, og benyttende alle sine Overtalelsesgaver sagde hun: „Besvar mig et Spørgsmaal, Geoffroy, før jeg siger, hvad jeg egentlig har paa Hjerte. Modtager De Lady Lundées Indbydelse til at blive her eller vender De i Aften tilbage til Deres Broder?"

„Jeg kan ikke vende tilbage i Aften, da mit Værelse er bleven overladt til en Anden. Jeg maa blive her; min Broder hjælper mig stundom ud af Forlegenheder og det maa jeg siden bøde for — jeg er bleven sendt herhen paa Familiens Vegne — En af Familien maa være opmærksom mod Lady Lundée og min Broder har valgt mig til at gjøre Hoveritjenesten."

„Bring ikke dette Offer. Gjør Lady Lundée en Undskyldning og siig, at De er nødt til at vende tilbage i Aften."

„Af hvad Grund?"

„Fordi vi Begge to maa forlade dette Huus idag."

Herimod havde han to Indvendinger. Han handlede imod Broderens Ønske, og denne vilde derfor maaskee ikke hjælpe ham ved given Leilighed, og hvis han forlod Huset med Anna, vilde Sladderen let naae Faderens Øren.

„Dersom vi gaae bort sammen herfra saa Farvel til mine Fremtidsudsigter."

„Derfor ville vi ogsaa gaae hver for sig — og jeg vil gaae først."

„Der vil blive et ordentligt Spektakel og Skrig, naar man savner Dem."

„Naar Croquet Spillet er forbi, vil der blive dandset. Jeg dandser ikke — og vil ikke blive savnet. Jeg skal efterlade et Brev til Lady Lundée — og et til Blanche. Afbryd mig ikke, jeg har overtænkt alt dette mange Gange; den Tilstaaelse, jeg vil gjøre, vil i Løbet af faa Timer blive en Sandhed, om den just ikke er det nu. Jeg vil skrive, at jeg er hemmelig gift og uformodentlig bleven opfordret til at komme til min Mand, og der vil altsaa ingen Grund være til at forfølge mig, naar jeg er hos ham. Vent her en Time efterat jeg er borte og følg mig saa . . . ."

„Følge efter? Hvorhen?"

„Til en afsides liggende lille Kro oppe i Bjergene," hviskede hun i hans Øren og trak sin Stol tæt op til hans.

„En Kro?"

„Hvorfor ikke?"

„Det er jo et offentligt Sted, hvor Alle kunne søge ind."

„Det Sted, jeg mener, er afsides og eensomt; ingen Speiderøine vil kunne opdage os. Jeg har just udseet mig det, fordi det ligger langt fra Jernbaner og Landeveien, og bestyres af en brav, gammel, skotsk Kone . . . ."

„En respectabel Kone tager ikke imod Damer, som reise alene."

„Jeg har forudseet Alt," sagde Anna; thi en Qvinde, som er fast opsat paa Giftermaal kan møde alle Indvendinger og gjendrive dem, „jeg siger, jeg er paa Bryllupsreisen og at min Mand nyder Udsigten fra de nære Bjerge til Fods og derfor har jeg . . . ."

„Hun vil ikke troe et Ord."

„Lad hende lade-være, det er ligegyldigt. De kommer blot et Par Timer senere — spørger om Deres Kone, og al Mistanke forsvinder. Min Rolle er svær, men jeg skal spille den — vil De spille Deres?"

Det var ham jo næsten umuligt at sige Nei — men han vilde heller ikke sige Ja, og spurgte derfor: „De veed vel ogsaa, hvorledes vi skulle blive viede — sikkert er det, at jeg veed det ikke."

„Jo, De gjør. Vi ere i Skotland, hvor ingen Former eller Ceremonier lægge Hindringer i Veien, en Mand og en Qvinde, som ville vies her, behøve blot at skaffe Vidner. Sagen er let nok."

„Sæt ogsaa vi blive gifte — saa maae vi jo strax skilles ad, ellers kunne vi ikke holde det skjult."

„Ganske vist. De maa strax vende tilbage til Deres Broder, som om der ikke var forefaldet Noget."

„Og hvad skal der blive af Dem?"

„Jeg tager til London."

„Og hvad vil De i London?"

„Har jeg ikke sagt, at jeg har overtænkt Alt? Naar jeg kommer til London, henvender jeg mig

til nogle af min Moders gamle Venner fra den Tid hun var Sangerinde. Alle sige, og jeg veed det, at jeg har en god Stemme, som blot trænger til Uddannelse. Jeg vil uddanne den og leve som Concertsangerinde. Jeg har Penge til at leve for, medens jeg uddanner mig, og siden ville min Moders Venner hjælpe mig."

I det nye Liv hun valgte sig for Fremtiden, var hun saaledes ubevidst kommen til at følge Moderen; det var Moderens Leveviis som Barnet, tiltrods for alle Bestræbelser for at hindre det, dog af Omstændighederne var bleven dreven ind paa. Det irske Ægteskab truede med at blive fulgt af et skotsk, og Den, der var ansvarlig for dette sidste, var Sønnen af den Mand, der havde fundet Feilen i det irske Ægteskab og anviist Maaden, hvorpaa hendes Moder kunde jages bort fra Ægtefælle og Hjem. — „Min Anna er mit andet Jeg. Hun bliver ikke benævnt efter sin Fader, men efter mig. Hun er Anna Silvester, ligesom jeg er. Vil hun faae samme Skjæbne som jeg?" — Svaret paa disse Ord — de sidste, der vare komne over den døende Moders Læber — nærmede sig, og Anna Silvester stod ved et Vendepunkt i sit Liv.

„Giv mig saa et tydeligt Svar," sagde hun.

„Hvis Vidnerne i Kroen skulde kjende mig?" sagde han undvigende, „og tænk blot, hvis min Fader skulde erfare det?"

„Men tænk ogsaa, at jeg kan blive dreven til et fortvivlet Skridt," svarede hun og sprang op. „I det Tilfælde skal jeg nok sørge for, at han faaer Sammenhængen at vide. Det sværger jeg her."

Han reiste sig ogsaa og fjernede sig Noget fra hende. Hun fulgte ham — i samme Øieblik hørtes udefra Stemmer og Haandklap; det var tydeligt, at Spillet vist var ude; baade Lady Lundée og Blanche vare altsaa frie og kunde komme hvert Secund. Anna bragte derfor Sagen til en Afgjørelse uden at spilde Tid.

„Mr. Geoffroy Delamayn, De har lovet at gifte Dem med mig, om end for Øieblikket hemmeligt — og jeg har samtykket deri. Er De rede til at holde Deres Ord?"

„Giv mig et Minuts Betænkningstid."

„Ikke et Secund. Eengang for Alle — Ja eller Nei?"

Selv da kunde han ikke faae et Ja over sine Læber, men han sagde, hvad der var omtrent det samme: „Hvor er Kroen?"

Hun tog ham under Armen og hviskede: „Følg Veien, der gaaer til Jernbanen, indtil Stien, der fører over Mosen og op over Bjergene. Saa vil De komme til Kroen. Forstaaer De?"

Han nikkede og tog sin Pibe ud af Lommen.

„Lad den være i Fred," sagde han, mødende hendes Øie. „Jeg er gal i Hovedet og naar en Mand er det, maa han røge sig No til. Hvad hedder Stedet?"

„Craig Ferni."

„Hvem skal jeg spørge efter?"

„Efter Deres Kone."

„Hvis de nu forlanger Deres Navn at vide?"

„Dersom jeg bliver nødt til at nævne noget Navn kalder jeg mig Mistress Silvester! men jeg skal see til at undgaae det og De behøver blot at spørge om Deres Kone. Er der mere De ønsker at vide?"

„Ja."

„Hurtig da. Hvad er det?"

„Hvoraf skal jeg vide, at De er sluppen bort herfra?"

„Dersom De ikke seer eller hører Noget fra mig i Løbet af en halv Time, kan De være overbeviist om, at jeg er borte. Tys!"

To Stemmer, Lady Lundées og Sir Patricks hørtes lige udenfor. Anna pegede paa Udgangen i Baggrunden, og hun havde just faaet den lukket efter Geoffroy, da Lady Lundée og Sir Patrick viste sig i Indgangen.

Femte Capitel.

Lady Lundée pegede med en betegnende Gebærde paa Døren og hviskede til Sir Patrick: „Det lader til, at Miss Silvester ikke har været alene her."

Sir Patrick saae med velberaad Hu i modsat Retning og opdagede naturligviis Intet.

Lady Lundée gik længere ind i Lysthuset. En hadefuld Mistænksomhed til Gouvernanten var at læse i hver Linie i hendes Ansigt og hver Tone i hendes Stemme tydede paa, at hun havde stor Mistro til Gouvernantens Ildebefindende.

„Maa jeg spørge Dem, Miss Silvester, om De befinder Dem bedre?"

„Nei, jeg befinder mig ingenlunde bedre, Lady Lundée."

„Virkelig ikke?"

„Nei, som jeg siger."

„De synes dog at være istand til at være oppe. Naar jeg er syg, er jeg ikke saa heldig; jeg er nødt til at lægge mig."

„Jeg vil følge Deres Exempel, Lady Lundée. Jeg vil med Deres Tilladelse trække mig tilbage til mit Værelse og lægge mig."

Hun kunde ikke holde sig opreist længere. Samtalen med Geoffroy havde taget paa hendes Kræfter og hun kunde nu ikke bære Qvindens Ondskabsfuldhed efterat have maattet døie Mandens Ligegyldighed, og uden at afvente Tilladelsen ilede hun bort.

Lady Lundées stolte, mørke Øine kastede truende Blikke efter hende, og henvendende sig til Sir Patrick, der støttende sig paa sin Stok med den uskyldigste Mine saae ud paa Selskabet, sagde hun: „Maa jeg sad spørge Dem, Sir Patrick, om det ikke er en mærkværdig Opførsel af Miss Silvester?"

„Jeg betragter intet som Extraordinairt, Lady Lundée, som striver sig fra Deres fortryllende Kjøn," sagde han bukkende og tog sig en Priis. Med en let Bevægelse med Haanden knipsede han nogle Støvkorn fra Tobakken af Fingrene og saae ud paa Plainen med en Interesse, som om hele hans Sjæl var ude imellem de unge Mennesker.

Lady Lundée lod sig ikke forstyrre, hun var bestemt paa, at faae sin Svogers Mening at høre. Før hun kunde tale igjen, viste imidlertid Arnold og Blanche sig. „Naar begynder saa endelig Dandsen?" spurgte Sir Patrick, glad ved at slippe, og humpede dem imøde.

„Det var just det, jeg vilde spørge Mama

om," svarede Blanche, „er hun derinde med Anna? er Anna bedre?"

Lady Lundée viste sig og paatog sig selv at svare: „Miss Silvester er gaaet op paa sit Værelse. — Har De ikke lagt Mærke til, Sir Patrick, at disse saakaldte velopdragne Folk ere meget ubehagelige, naar De befinde sig ilde?"

Blanche blussede op: „Dersom det er Anna, De mener, Lady Lundée, vil De vistnok komme til at staae ene med Deres Mening. Jeg er sikker paa, at Onkel ikke vil holde med Dem."

Sir Patricks Interesse i Dandsen blev næsten foruroligende; „men saa siig mig dog, naar vil dog den Dands begynde?"

„Jo før jo bedre," sagde Lady Lundée, „før Blanche begynder paa en ny Tvist med mig angaaende Miss Silvester."

Blanche saae hen til Onklen. „Begynd! Begynd; og spild ikke Tiden," sagde Sir Patrick og pegede med Stokken hen til Huset. „Ja strax, Onkel, naar Du ønsker det," og med dette Afskedsskud til Stedmoderen ilede Blanche ud. Arnold, der havde staaet udenfor og ventet, tilkastede Sir Patrick et bønfaldende Blik. Jernbanetoget skulde gaae om en Timestid og her stod Sir Patrick uden at tage Notits af ham, og Lady Lundée bestemt paa, ikke at forlade ham for hun havde faaet ham til at betragte Gouvernanten med hendes Øine og bedømme Gouvernanten efter hendes forudfattede Mening. Til Trods for Sir Patricks Utilbøielighed til at blande sig i Familiesagerne og for at Arnold endnu var tilstede, gav hun ikke Slip paa sit Forehavende. (Hendes Fjender sagde ogsaa, at det ikke var saa sært, at Sir Thomas døde efter faa Maaneders Ægteskab, og desværre, vore Fjender have ofte Ret.)

„Jeg maa atter bede Dem om, Sir Patrick, at sige mig Deres Mening, om De finder Miss Silvester en passende Selskaberinde for Blanche. Der er Noget i Veien med Gouvernanten. Vi finde hende ofte grædende. Hun er oppe om Natten og gaaer omkring i Værelset istedetfor at sove. Hun bringer altid selv sine Breve paa Posthuset og — hun har nylig været meget uforskammet mod mig. Jeg maa blande mig i Sagen, men vil dog først tale med Dem, som Familiens Hoved."

„Behag at betragte mig som renoncerende til Gunst for Dem, Lady Lundée!"

„Sir Patrick! jeg beder Dem om at give mig et alvorligt Svar, da jeg taler i fuldt Alvor."

„Min Naadige kan forlange Alt andet af mig og jeg skal være til Deres Tjeneste. Jeg troer næsten ikke jeg har givet et alvorligt Svar siden jeg stod som Advokat for Skranken, og for en Mand i min Alder er intet Alvorligt — undtagen Mangel paa god Fordøielse. Jeg siger som den gamle Philosoph: ‚Livet er en Comoedie for Den, der tænker, men en Tragoedie for Den, som føler,' min kjære Lady Lundée, hvorfor da have Følelser?"

Lady Lundée, som aldrig i sit Liv havde viist Følelser, var imidlertid ved denne Leilighed bestemt paa at føle. Hun var fornærmet og hun viste det tydeligt.

„Næste Gang De bliver anmodet om at bedømme Miss Silvesters Opførsel, Sir Patrick, vil De vist selv indrømme, at det ikke dreier sig om en god Spøg alene," og med disse Ord forlod hun Lysthuset og lod endelig Arnold blive alene tilbage med Blanches Formynder.

Leiligheden var gunstig; Gjæsterne vare ved Dandsen og ingen Afbrydelse at befrygte. Sir Patrick satte sig (uden at tage mindste Notice af Lady Lundées Afskedstale) i Lysthuset og bemærkede ikke Arnold, men gjorde sig selv det Spørgsmaal, „om nogensinde to Fruentimmer havde været uenige med hinanden uden at de søgte at trække en Mand ind med i Sagen? Lad dem trække mig ind i den, hvis de kan."

Arnold traadte et Skridt nærmere og sagde beskedent: „jeg haaber ikke, jeg kommer til Uleilighed?"

„Til Uleilighed? Nei, naturligviis ikke. For Guds Skyld, Mand, hvor De seer alvorlig ud. Jeg haaber da ikke at De vil tale med mig og appellere til min Dom som Familiens Hoved?"

Det var just det, Arnold vilde, men det var ogsaa klart, at hvis han i dette Øieblik udførte sit Forsæt, vilde Sir Patrick af en eller anden Grund ikke høre paa ham, hvorfor han svarede undvigende: „Jeg bad om en hemmelig Samtale før jeg forlod Windygates."

„Ja vist, det husker jeg godt, og vi vare begge beskjæftigede med en alvorlig Forretning, Croquet, og det var tvivlsomt, hvem af os der bar sig meest klodset ad. Saa benyt nu altsaa Leiligheden, men husk paa, at min Værdighed som Familieoverhoved har jeg nedlagt i Lady Lundées Hænder."

Han talte som sædvanligt halvt i Spøg, halvt i Alvor, og Arnold var i Vinden for, hvorledes han skulde begynde at tale om Niecen uden at berøre Onklens Ansvarlighed, hvorfor han taug tvivlraadig.

„De behøver ikke at skynde Dem," sagde Sir Patrick. „Saml Deres Ideer. Jeg kan vente. Jeg kan vente."

Arnold samlede sine Ideer og sagde: „jeg takker Dem, Sir, og jeg beder Dem om et godt Raad."

„Jeg tænker, De kan faae det siddende. Tag en Stol." Hans skarpe Øine fulgte Arnold med et Udtryk af malicieus Glæde. „Han vil have et godt Raad," tænkte han, „det bryder den Gavtyv sig vist kun lidt om — nei — han vil have min Niece, det er det, han vil."

Arnold satte sig ned under Sir Patricks Øine med en velgrundet Forudfølelse af, at han kom til at lide en Deel af Sir Patricks Tunge, inden han fik Lov til at reise sig igjen.

„Jeg er kun en ung Mand," begyndte han, og gjorde nogle urolige Bevægelser paa Stolen, „og jeg staaer i Begreb med at begynde en ny Leveviis . . ."

„Er der Noget i Veien med Stolen? saa begynd den nye Leveviis beqvemmere og tag en anden Stol."

„Nei, jeg ønsker blot De vilde raade mig . . . ."

„Min kjære unge Ven! jeg venter jo blot paa Dem; men hvorfor ikke tage en anden Stol, den De sidder paa maa være umagelig?"

„Tal ikke om Stolen, Sir Patrick — De gjør mig confus. Jeg vilde blot — kort sagt — maaskee det er et besynderligt Spørgsmaal?"

„Det skal jeg ikke kunne sige før jeg har hørt det — men imidlertid skal jeg gjerne for en Forms Skyld indrømme det, hvis De saa synes. Altsaa,

det var et besynderligt Spørgsmaal, eller om De hellere vil, det meest extraordinaire Spørgsmaal siden Verdens Skabelse."

„Ja, det er det," sagde Arnold fortvivlet, „jeg ønsker at gifte mig."

(Fortsættes.)

Taarnby Kirke og Kirken i Hollænderbyen paa Amager.

Vi have i det foregaaende Numer af dette Blad ført Læseren ud til den nye Kirke i Sundby paa Amager, og vi tillade os atter idag at indbyde ham til at aflægge et Besøg med os paa den lille, flade, men frugtbare Ø for at tage dens tvende ældre Kirker i lidt nærmere Øiesyn. Touren gaaer da først til

Taarnby Kirke

eller de saakaldte danske Amageres Kirke, der rimeligviis er meget gammel, idet den allerede omtales 1313, da Roeskilde Biskop stadfæstede Frue Kirkes Capitels Rettighed til den. 1512 siges den at være ombygget, 1629 udvidedes den ved tvende nye Gravhvælvinger, og i Aaret 1700 maatte der, for at skaffe Plads til den stedse tiltagende Menighed, endnu indrettes et Par Pulpiturer.

Kirken er bygget som en almindelig Landsbykirke, har to Klokker og et Orgel og kan kun rumme 400 Mennesker, et i Forhold til Sognets Folkemængde altfor ringe Antal, hvisaarsag det ogsaa, som vi tidligere have bemærket, blev nødvendigt at opføre en Kirke til. Forøvrigt har den intet Mærkværdigt at opvise, ihvorvel den, som Thurah fortæller, „har haft den Ære, at tvende Konger derudi haver været tilstede, skjøndt paa diverse Tider og ved ganske ulige Anledninger."

Den ældre og nærmere Beretning om disse for den lille Kirke saa høist vigtige Begivenheder lyder saaledes:

„Da de Svenske Anno 1658 havde gjort Landgang paa Amager, indfandt sig uformodentlig den 18de October deres Konge, Carl Gustav, til den offentlige Gudstjeneste i Taarnby Kirke, geleidet af 100 svenske Ryttere, af hvilke den største Deel fulgte Kongen, som gik lige op til den øverste Stol ved Choret, hvor han satte sig mellem Prindsen af Sultzbach og Grev M. la Gardie. Derover bleve Degnen og hele Menigheden saa forbausede, at de alle forlode Sangen ved den svenske Konges Ankomst i Kirken, men Præsten Hans Jæger fuldførte alene alle anordnede Psalmer, hvorpaa Kongen af Sverige smilende skal have sagt til Prindsen af Sultzbach, at Præsten var den bedste Soldat paa hele Amager, efterdi han var den eneste Mand, som havde Mod i Brystet og lod sig ikke kyse i sine Forretninger. Hr. Jæger gik derpaa op paa Prædikestolen og prædikede for Kongen, som syntes devot. Dog havde Præsten derfor ikke bedre Lykke, end at hans Præstegaard Dagen derefter blev

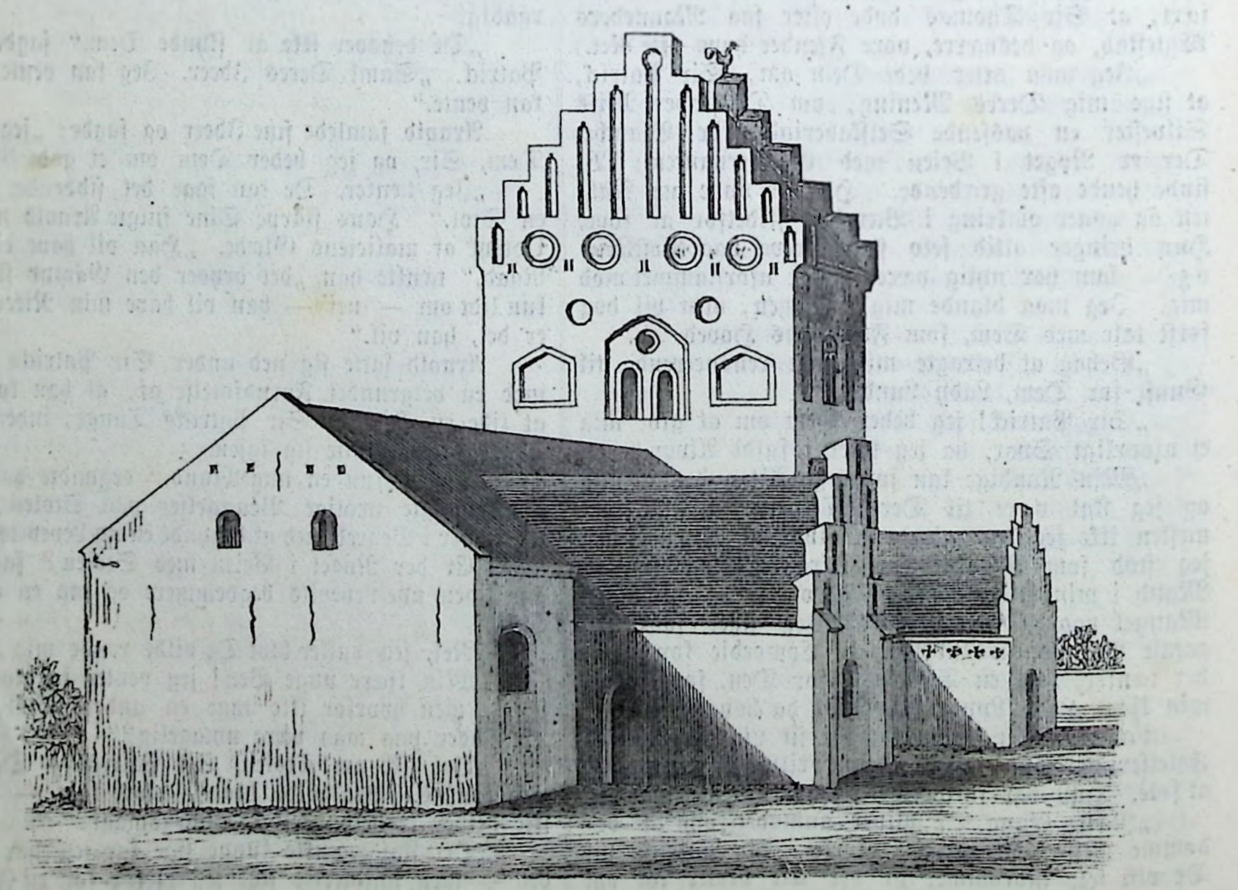

Taarnby Kirke.

med det ganske Land sat i Lue af de Svenske og afbrændt; dog blev Kirken, som ligger tæt hos Præstegaarden, efter Kongens Ordre sparet. Herudover maatte Præsten med Sognets Almue, som ei itide vare flygtede ind til Kjøbenhavn, forføie sig til en liden Holm, som ligger i Havet, vesten for Amager, midt imellem denne Ø og Sjælland, og kaldes Store-Klappe, hvor han opholdt sig med den liden Hob af sine Tilhørere, og imidlertid holdt han Morgen- og Aftenbøn med dem, og prædikede i en opreist Tørvehytte, hvor udi Midten stod en stor Steen, hvilken siden blev kaldt Hr. Hans's Prædikestol. Dette kummerfulde Liv udholdt da Præsten med sin Menighed paa denne Holm i otte Dage, ei vidende, at Landet Dagen efter Ildebranden var ved et Udfald fra Kjøbenhavn blevet befriet fra Fjenden, som blev slagen ved Hollænderbyen."

„Den anden Konge, som til større og almindelig Glæde for alle Landets Indbyggere haver beæret Taarnby Kirke med sin allerhøieste Nærværelse, er vor nu regerende allernaadigste Konge, Frederik V., som i Aaret 1748, den 10de August, benaadede Amagerlands Indbyggere med sin høikongelige Nærværelse ved et Amagerbryllup i Sundbyvester, da det og behagede Hs. Majestæt at bivaane Brudevielsens Forretning i Taarnby Kirke, og at indtræde i den øverste Mandsstol ved Choret, i hvilket den svenske Konge Carl Gustav 90 Aar tilforn havde anhørt Gudstjenesten, men hans Nærværelse da havde været til Forskrækkelse for alle Tilstedeværende. Til glædelig og allerunderdanigst Erindring af denne Hs. Majestæt Kong Frederik V.s allerhøieste Nærværelse i Taarnby Kirke, haver den nylig afdøde Sognepræst, Prof. Wandal, ladet paa Væggen over den øverste Stol ophænge en blaamalet Tavle, hvorpaa med forgyldte Bogstaver findes følgende Inskription:

I denne Stol her var vor Tvillingriges Glæde,
Den Sol, som glimrede alene ved at træde
Herind, og sired med sin Majestætes Glands,
Til evigt Minde for enhver, som bruger Sands.
Syng, Taarnby Kirke, syng: og dette Sogn og Landet
Med Taarnby Præst, den Stund, om denne Ø er Vandet:
Tak, femte Frederik, som to Gang femte Dag
Augusti her vi saae, fornøiet, udi Mag!"

Fra Taarnby begive vi os til Store Magleby, almindelig kaldet Hollænderbyen, efter de i Aaret 1516 af Christjern II. indkaldte hollandske Familier, som her fik Lov til at nedsætte sig, imod at de skulde svare en aarlig Afgift af 300 Mark Dansk til Kronen, forsyne Kjøbenhavns Slot med de fornødne Rødder og Løg samt levere et vist Qvantum Smør og Aal. Af en Liigsteen fra 1409 erfarer man, at Byen allerede dengang havde sin egen Kirke; men hvor denne har staaet, kan ikke med Bestemthed afgjøres. Hollænderbyens nærværende Kirke, der eies og vedligeholdes af Sognets Hartkornseiere, hvorimod Taarnby Kirke tilhører Universitetet, skal efter Trap være opført 1580 og blev ombygget 1731. I 1855 restaureredes den og henregnes nu til en af de smukkere Landsbykirker i Landet. Kirken har intet Taarn, men er i det Sted forsynet med et Spir. Paa

Kirken i Hollænderbyen.

Kirkegaarden findes en Støtte af Sandsteen, reist af J. C. Krieger, og som paa en Marmorplade bærer følgende Indskrift:

I blodig Kamp
For den retfærdige Sag
Faldt 25 af Danmarks Sønner
Paa Roeflotillen under Falsterbo
Den 20de October 1808.

En Kamp i Kjærlighed.

(Fortsættelse.)

Videre gik hendes Tanker ikke og hendes heftige og bestemte Charakteer lod hende ikke opsætte Udførelsen af dem. Næste Dag spurgte hun Mad. Priston om Mr. de Tournieres ikke snart kom. Gabrielle svarede, at hun ventede ham hvert Øieblik og spurgte ikke videre, hvorfor Lucienne i sit stille Sind var hende taknemmelig, da der er Hemmeligheder, man vel lader Folk gjætte, men nødig selv aabenbarer. Forøvrigt gjorde hun sig ikke videre Tanker over Mad. Pristons hengivne Opmærksomhed, da det var noget, hun meente at have Fordring paa for udviste Tjenester. Til Gjengjæld fortalte hun Julie Alt, hvad der var foregaaet mellem hende og Gaston og meente, at hun havde havt fuldkommen Ret til at søge oplyst, hvilke hans Følelser egentlig vare, og hun blev under Udviklingen af dette aldeles uretfærdig imod Gaston og rev ned paa hans Opførsel og hans Hensigter. Hun gik endogsaa saavidt, at Mad. Durand maatte tage den fraværende unge Mands Forsvar, og der kom en Sky paa Damernes Venskabshimmel, hvorover Lucienne dog var ret tilfreds, da hun følte, at Julie var et generende Vidne til alle hendes Hævnplaner. Hun nød allerede nu den søde Glæde af sin Hævn; naar Gaston vendte tilbage, vilde hun selv meddele ham Ægteskabsplanen og den skulde falde over ham som Lyn fra den skyfrie Himmel — isandhed hendes Kjærlighed maatte være dybere saaret end hun tænkte, naar hun kunde glæde sig over en saadan Hævn. Hun blev imidlertid atter den Elskværdige mod sine Omgivelser og begyndte paany sit lystige Liv. Hun sluttede hurtig Forlig med Mr. Dourbal og betroede ham en stor Deel af sin Formue; Chevalieren maatte gjøre en Reise for at skaffe Heste, Tjenerskab og Vogne — Alt aandede Lystighed og Glæde, og Lucienne hengav sig til det vilde Liv, hvortil Mad. Priston opfordrede hende som den eneste passende Tidsfordriv for en ung, smuk og rig Dame, medens Mad. Durand troede, at hun i denne Hvirvel søgte Glemsel.

Imidlertid var Mr. de Tournieres, hvem Mad. Priston underrettede om Alt, hvad der passerede i Pornic, ankommen; Lucienne modtog ham med tilsyneladende Frihed og Ro og sagde: „Naa, endelig see vi Dem da igjen," og da han bukkede sig for at kysse hende paa Haanden, tilføiede hun: „Det maa have været skrevet i Stjernerne, at vi skulde gjenfinde hinanden. Imorgen ville vi tale om alvorlige Forretninger."

Hvormeget hun end havde længtes efter Hr. de Tournieres Ankomst, saa kunde hun dog ikke ved Synet af ham undgaae at føle mørke Anelser. Hun havde en instinktmæssig Følelse af en Fare, og desuden at hun begik en Feil. Hun erindrede meget godt, at Hr. de Tournieres havde gjort dygtig Cour til hendes Formue indtil Udsigten til en endnu større havde blændet ham; men var det da saa stor en Brøde? det var jo meget almindeligt, og for Øieblikket var Hr. de Tournieres i enhver Henseende et passende Parti paa Grund af Opdragelse, Stilling, Rigdom og Forbindelser i Verden. Lucienne havde godt ved at raisonnere saaledes, hendes mørke Anelser vilde dog ikke forsvinde, thi der levede i hendes Hjerte Billedet af en ung, smilende Mand, med dette ærlige, trofaste Udtryk, som en Mand bør have. Hun ærgrede sig derover, thi Hr. de Tournieres havde kun trukket sig tilbage for et Pengespørgsmaal, men Gaston havde ladet sig lede af den bagtaleriske Verdens Dom over hendes Person og det var langt værre. Hun tumledes frem og tilbage indtil hun fattede en Beslutning, som endelig blev den: ikke at fremskynde Sagernes Gang, men bestræbe sig for at udviske den mørke Anelse om Farer, som truede hende, og at glemme den Utaknemmelige, som saa fuldkomment havde miskjendt hende.

Hr. de Tournieres havde præsenteret sig med en beskeden Sikkerhed, som en Mand, der trænger til, men ogsaa nok kan vente Tilgivelse. Hans Alder, Verdenskundskab og tidligere Forhold til Lucienne gav ham store Fordele over hende og forøvrigt hengav han sig ikke til Illusioner, men var kun kommen med den faste Beslutning, at gjøre et Parti, som i alle Henseender convenerede ham. Han vidste godt, at det kun var en Hjertesorg, der kastede hende i Armene paa ham, men ogsaa, at var hun først hans, kunde han stole paa hende, og forsaavidt var Alt godt, men i hendes Opførsel var der dog noget, som foruroligede ham. Vel modtog hun officielt hans Cour og talte ofte om deres forestaaende Forening, men det var paa en Maade, som om hun udspionerede ham og vilde være glad ved at finde et Paaskud til at bryde med ham. Heldigviis havde han i Mad. Priston en paalidelig, klog og nyttig Allieret, der støttede, opmuntrede og ledede ham; thi i Virkeligheden handlede hun i sin egen Interesse.

Fra Førstningen af var Mad. Priston kun Hr. de Tournieres uinteresserede Medhjælperske, men senere fattede og forfulgte hun kun en reen personlig Interesse. Hun havde strax ved det første Møde fundet Sylphidens Chef aldeles efter sin Smag, men hun maatte være Vidne til, at Forholdet udviklede sig imellem ham og Lucienne, uden at turde gribe ind deri. Hun anede dog Bruddet imellem dem og fik Vished ved Luciennes Meddelelser, og fra det Øieblik besluttede hun at gjøre Alt for at bringe Gaston til at ægte sig; hun syntes godt om ham, han var formuende om ikke rig, hendes Stilling som Enke under Onklen var ikke rigtig holdbar, og hun beholdt dog som gift en stor Frihed, da Gaston ofte maatte være fraværende i længere Tid. Derfor kaldte hun Hr. de Tournieres hid og hjalp ham, hvor hun kunde, derfor søgte hun at fremskynde Luciennes Giftermaal, thi ligesaavel som en Hævnfølelse kastede denne i Tournieres Arme, kunde den forladte Gaston kaste sig i hendes, og hun lovede sig selv, at hun nok skulde holde fast paa ham, men derfor blev ogsaa enhver Tøven fra Luciennes Side, inden Ægteskabscontracten underskreves, farlig, og hun maatte spille fint Spil, at Lucienne ikke skulde

ane hendes Plan, thi saa vilde al Udsigt til et lykkeligt Udfald være forbi.

Gaston førte ogsaa i denne Tid en sørgelig Tilværelse. I det første Dieblik havde han ikke anstillet videregaaende Betragtninger, men da han i den første rolige Nat ombord overveiede sin Opførsel, begreb han, hvilken Feil han havde begaaet. Han havde aabnet sine Øren for Verdens bagtaleriske Snak og i sin Bitterhed og Vrede hengivet sig til uværdig Mistanke og uden Medlidenhed krænket den Ulykkelige, der kom ham venligt i Møde. Nu følte han hvor inderligt han elskede hende og han fattede, at Qvinder som Lucienne ikke maatte maales med en almindelig Alen; man maa støtte og lede dem og ikke støde dem fra sig. Han indsaae nu hvor stor en Feil han havde begaaet, og hendes sidste truende Ord vilde ikke udslettes af hans Hukommelse. Hvad kunde Meningen af dem være? Han frygtede en eller anden excentrisk Handling af Lucienne; han anede hun vilde søge Hævn over ham, men hun vilde dog selv lide mest derved. Han kunde jo skrive og bede om hendes Tilgivelse, men det vovede han ikke, dertil havde han fornærmet hende for dybt; han følte, at han havde staaet Lykken nær, men ikke vovet at gribe den. Naar han saae Pornic igjen, vilde hun være tabt for ham — men hun havde jo dog elsket ham. Han svævede saaledes imellem Haab og Frygt; havde Lucienne været der, saa havde han kastet sig for hendes Fødder, saa fuldt var hans Hjerte af Ømhed og lidenskabelig Kjærlighed.

VI.

Gaston Dally blev ikke længere borte end nødvendigt var, og Sylphiden kastede atter Anker i Bugten ved Bourgneuf. Gaston saae sig begjærligt om, alt var uforandret, hvilket forekom ham at være et godt Tegn; han roede iland og han havde kun gjort faa Skridt for at ile til Lucienne, da nogle Bekjendtere skyndte sig med at underrette ham om hendes forestaaende Ægteskab med Hr. de Tournieres. Han modtog Efterretningen med saamegen Ro som muligt, og vidste nu ikke hvorhen han skulde vende sig. Pludselig faldt hans Tanke paa Mad. Durand, hun havde altid viist sig som hans Veninde og han gik til hende; men hun var med sine Børn i Badet og han gik derfor atter ombord, hvor han maalte Dækket mange Gange med rastløse Skridt, medens hans Tanker vandrede fra den ene til den anden. Pludselig opstod Ønsket hos ham om alligevel at træffe Lucienne, og han kastede sig atter i et Fartøi for at faae Vished om sin Skjæbne. Han begav sig til det almindelige Forsamlingssted, hvor der den Aften skulde holdes Bal, og satte sig i Haven paa en Plads, hvor der kort efter blev sagt Godaften til ham af Hr. og Mad. Durand, der lykønskede ham til hans Tilbagekomst og begyndte at tale om ligegyldige Ting. Det var dog som om Hr. Durand anede hans Følelser; han reiste sig og sagde: „Jeg beder Dem tage Dem af min Kone, medens jeg seer efter om Ballet ikke snart begynder," og gik derpaa ind i Huset.

„Naa, siig mig," udbrød Gaston, „hvorledes det er gaaet til med Mademoiselle d'Avremont; jeg hører hun gifter sig. Har hun ikke betroet Dem, min kjære Veninde, noget?"

„Nei; jeg har neppe seet hende. Hun synes at undfly min Nærhed."

„Af hvad Grund?"

„Fordi jeg har villet afholde hende fra at sige, hvad hun har sagt og fordi jeg har forudsagt hende Resultatet. Men nu er De her, kjære Ven, igjen, og Enden er ikke endnu. Misforstaaelsen kan hæves. Lucienne er heftig, men har et godt Hjerte — hun vil fortryde, hvad hun har gjort."

„Nei — hendes krænkede Stolthed tilgiver aldrig; De skulde, som jeg, have seet Lynet i hendes Øie og Foragten paa hendes Læber. Maaskee jeg ogsaa har feilet, men mit Hjerte var fuldt af Uro og Sorg — just fordi jeg elskede hende saa inderligt. Det burde hun have følt var Grunden."

„See, der er hun," sagde Julie.

„Ja, og ved hans Arm," svarede Gaston.

Lucienne var, som hun pleiede, klædt en Smule theatralsk, hendes Gang var stolt, maaskee lidt usikker; hun talte, men Smilet om hendes Mund var ikke frit; hun bar Hovedet høit og i hendes Øine var der et eget haardt Udtryk, da hun saae den unge Mand tæt ved sig. Hun var ledsaget af Lairitz, Dourbal, Channec og en støiende Ungdom. Hun gik lige henimod Gaston og standsede foran ham; „Velkommen tilbage — jeg glæder mig over atter at see Dem," udbrød hun med en Stemme, der skulde være rolig, men dog skjælvede noget, og tilføiede: „maa jeg præsentere de Herrer for hinanden: Hr. de Tournieres og Hr. Dally, Chef for Sylphiden." Hun standsede og fæstede Øinene fast paa Dally, og da han ikke gjorde Mine til at sige Noget, yttrede hun: „og ved samme Leilighed underrette Dem, Hr. Commandant, om, at jeg gifter mig med Hr. de Tournieres. Det er nu officielt og jeg inviterer Dem, mine Herrer, til imorgen at overvære Ægteskabscontractens Underskrivelse — jeg haaber ogsaa at see Dem, Hr. Commandant!"

„Jeg skal indfinde mig," sagde Gaston roligt.

Han betragtede hendes Ansigt, og da Lucienne ikke kunde udholde hans Blik, bøiede hun sig ned til Julie: „Og Du vel ogsaa?"

„Undskyld mig — Du veed jeg er ikke vel."

„Som Du vil."

„Mine Herrer, lad os saa begynde at dandse," sagde Lucienne, „og hvor har De gjort af Mad. Priston, Mr. Channec, hun var her jo nylig, syntes jeg?"

„Ja — men jeg veed ikke hvorhen hun er forsvunden."

„Altsaa Farvel, Julie, og paa Gjensyn imorgen, Mr. Dally."

„Naa, Madam! hvad sagde jeg saa?" udbrød Gaston til Julie.

„Jeg er forfærdet over hende, den Stakkel — hun maa lide meget."

„Hun — nei, ikke det Mindste. Hun morer sig blot og søger at hævne sig. Jeg kom tilbage, fuld af Overbærenhed, ja jeg kan gjerne sige rede til at fortryde min Opførsel, men det er dog at trodse og haane mig altfor meget. Nu maa Alt være forbi imellem hende og mig," og han vandrede hurtigt frem og tilbage i heftigt Oprør.

„De tager Dem den Sag nærmere end De vil være ved. Jeg forlader Dem, da jeg seer min Mand komme, men jeg haaber De besøger os, da vi virkelig ere Deres Venner!"

„Tak, min Frue! jeg skal visselig komme!" sagde Gaston.

Han kunde ikke glemme Luciennes Dristighed, ja den beregnede Uforskammenhed i hendes Ord og Blik. Altsaa var den Kjærlighed, han havde troet at finde hos hende, reent bortveiret; maaskee havde den aldrig existeret og hun bestandig kun elsket sin første Tilbeder. Han hadede denne Person, han frygtede noget Ondt hos ham, men til Festen imorgen Aften vilde han gaae, thi ellers vilde Lucienne troe, at han var bange og triumphere over ham. Det skulde hun dog ikke; med Smil paa Læben men med Sorg i Hjertet vilde han være tilstede — og „jeg vil ikke mere tænke paa det nu," sagde han til sig selv og kastede sig paa en Bænk.

Dandsen gik imidlertid sin Gang. Mad. Priston, der ikke havde villet være Vidne til Luciennes første Møde med Gaston, bemærkede hendes Uro og Forvirring og nærmede sig til Hr. de Tournieres: „Nu er Faren," sagde hun, „som jeg har forudseet og frygtet, kommen. Jeg gaaer nu bort, for at afværge den, hvis det er mig muligt. See at fastholde Lucienne i Deres Nærhed saalænge De kan. Jeg vil see om jeg kan finde Mr. Dally."

Hun slap ubemærket bort og fandt ham endnu siddende paa Bænken med Ansigtet skjult af Hænderne. „Hvorfor sidder De saa drømmende der, Commandant?" spurgte hun og rørte let ved ham, da han ikke havde bemærket hendes Nærværelse.

„Jeg drømmer ikke," sagde han, idet han hilste hende, „jeg udhviler mig kun. Jeg har tilbragt den sidste Nat paa Søen og ingen Søvn faaet."

„Jeg skal holde Dem med Selskab," sagde hun smilende og satte sig ved Siden af ham, „jeg er ikke som Lucienne, jeg har ingen overdrevne Ideer om mine egne Fortjenester og om min Ret til at herske over Mændene. Hun kan handle som hun lyster og selv være grusom uden Medlidenhed, da hun veed, at hun ikke alene vil faae Tilgivelse, men endogsaa blive elsket endnu høiere."

„Ja saa beklager jeg Hr. de Tournieres, dersom han er forelsket i hende, for jeg troer nok hun straffer dem, hun mener ere forliebte i hende."

„Han er da idetmindste vant til den Behandling."

„Ja, det er rigtigt — jeg havde reent glemt Pidskeslaget."

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En Reisende, der spiste paa en Restauration, stak af en Feiltagelse Spisesedlen til sig.

Da han kom til Grændsen, blev han affordret sit Pas. Halv sovende greb han i Lommen og gav Spisesedlen istedetfor Passet til Gensdarmen, der læste høit: „Lammehoved.

Kalvebryst.

Svinefødder.

Alt i Orden. Beskrivelsen passer," sagde Gensdarmen og gav Sedlen tilbage.

Gaade.

Først er det sort,
Lig Jorden, som det gjemmer;
Saa er det rødt,
Lig de glødende Emmer;
Da skiftes Farven,
Og mørkeblaat det straaler,
Stundom det dristig
Med Solens Glands sig maaler.
Men hvis Du vil
Et Bogstav kun borttage,
Faaer Du en Dyd,
Der prises alle Dage;
Smerten den mildner,
Kan Vreden tidt neddæmpe,
Styrke i Modgang
Og efter Alt sig lempe.

Opløsning af Dobbeltgaaden i Nr. 7:

Signe.

Opløst af Hagbarth, Gabriel H., En flink Pige fra Christianshavn.

Logogriphen i Nr. 5 er endvidere opløst af Zigeunerbarnet, Johan P. M. Jean i Svendborg, A. J. H. som rigtig har modtaget Brev og Pakke fra J. T. H. i Skanderborg, Den røde Kat i Nørre-Sundby, Otto Jacobsen i Aalborg.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Forf. til „Planterens Datter" (18½ Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 1ste Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag.

Hjemkomsten.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 26de Februar. Nr. 9.

Indhold: Hjemkomsten (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Kamp i Kjærlighed (Fortsættelse) — Fyrstelig Belønning. — Blandinger. — Gaade.

Hjemkomsten.

Den Trækfuglenatur eller Higen efter at forandre Opholdssted, der er nedlagt hos en stor Deel Mennesker, træder maaskee stærkest frem hos Tydskerne. Ved Siden af en udpræget Kjærlighed til deres Fædreland, vaagner der ofte en Længsel hos dem efter at drage ud i den vide Verden for at see, beundre og lære noget Nyt. Og denne Lyst til at udvandre og til at skabe sig et Hjem, hvilket Phantasien smykker med det Skjønneste og Herligste, der fremstiller sig for den, er ikke aftagen eller kjølnet, men har vedligeholdt sig, lige siden Folkevandringerne fandt Sted og indtil vore Dage. Ikke altid opfyldtes vel de Forventninger, hvormed Vandringen blev tiltraadt; men Tydskeren har et eget Talent til at finde sig tilrette i Forholdene og til at gjøre sig det hjemligt overalt, om der end kan hengaae lang Tid, inden han forglemmer eller undlader at omtale de Goder, han frivillig har opgivet i sin Fødestavn.

I ældre Tider betragtedes det i Tydskland som en Skam, naar En aldrig havde forladt sit Hjem eller sin „Moders Kaalgryde". Herom vidne fornemmelig de Skarer af tydske Soldater, der toge Tjeneste i fremmede Lande, ligesom ogsaa Haandværksvendenes Skik, at gaae paa Vandring, ikke har udviklet eller udbredt sig hos nogen anden Nation saaledes som hos den tydske. De storartede Udvandringer, der ere gaaede for sig i de sidste Decennier, bevise fremdeles, at denne Reisedrift endnu er usvækket tilstede hos Germaniens Sønner, der navnlig i Nordamerika, hvor der nu er opstaaet et andet Tydskland, have udfoldet en Energi og en Dygtighed, som man, hvor haardt det end falder, ei kan Andet end yde sin fuldeste Anerkjendelse.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

„Det er jo ikke noget Spørgsmaal," indvendte Sir Patrick, „men en Mening. De siger: ‚jeg vil gifte mig,' jeg siger: ‚vær saa god,' og dermed er den Historie ude."

Arnold blev reent forvirret. „Vil De give mig et godt Raad med Hensyn til Ægteskabet — det var det jeg meente."

„Naa, det var altsaa Meningen med denne Samtale. To Veie staae os aabne — en kort og en lang — jeg stemmer for den korte, hvad siger De?"

„Jeg er af Deres Mening, Sir Patrick."

„Meget vel. Maa jeg begynde med at gjøre et Spørgsmaal angaaende Deres hidtil førte Liv?"

„Saamange De vil."

„Meget vel. Da De var i Coffardifarten, havde De da Leilighed til at gjøre Erfaringer med Hensyn til Indkjøbet af Provisioner i Land?"

„Megen Leilighed, Sir!" sagde Arnold, forvirret over ikke at kunne fatte Forbindelsen imellem dette Spørgsmaal og Hovedsagen for ham.

„Bliv blot ikke forbauset, jeg kommer nok til Sagen. Hvad tænkte De da, naar De fik vaadt Sukker fra Urtekræmmeren?"

„Hvad jeg tænkte," gjentog Arnold, „jeg tænkte naturligviis, at det var vaadt Sukker."

„Saa gift Dem snarest muligt, thi De er et af de faa Mennesker, der kunne gjøre et saadant Experiment med Udsigt til at det kan lykkes."

Arnold var aldeles maalløs; det var ad en kort Vei, ja med en næsten electrisk Hurtighed, at han var kommet til Maalet.

„Forstaaer De mig?"

„Hvad vaadt Sukker har at gjøre med den Sag, forstaaer jeg ikke."

„Kan De virkelig ikke indsee det?"

„Nei."

„Saa skal jeg forklare Dem det. Altsaa, De kjøber vaadt Sukker, men det er De forberedt paa. Dog, Sukkeret er ogsaa noget Andet — det er en forfalsket Blanding, der ligner Sukker — De lukker Øinene for det og nyder paa forskjellige Maader denne Blanding og fordøier den saagodt De kan. Altsaa — dog, har De fulgt med saavidt?"

Jo, saavidt var han fulgt med, men Alt var endnu lige dunkelt for ham.

„Meget vel," fortsatte Sir Patrick, „De gaaer altsaa til Markedet og kjøber Dem en Kone. De

tager hende i den Tro, at hun har rigt, blondt Haar, en frisk Ansigtsfarve og en smuk fyldig Figur, hvi nok til at Fyldigheden tager sig godt ud. De bringer hende hjem og opdager, at hun, ligesaavel som det vaade Sukker, er en forfalsket Artikel. Det rige, blonde Haar — er kjøbt og farvet, — hendes smukke Ansigtsfarve er — Sminke; hendes Fyldighed — skyldes Udstopning, og tre Tommer af hendes Høide — maa tilskrives hendes Støvlehæle. Luk Øinene og tag til Takke med den uægte Kone, som med det forfalskede Sukker — thi De er, som sagt, et af de faa Mennesker, der kunne gjøre et saadant Forsøg med nogenlunde Udsigt til et heldigt Udfald."

„Det kan være sandt nok angaaende mange unge Damer, men der er En, nær beslægtet med Dem, Sir, som Beskrivelsen ikke passer paa," sagde Arnold med Fortvivlelsens Hurtighed og kom saaledes til Maalet.

„Er denne qvindelige Fremtoning, min Niece?"

„Ja, Sir Patrick!"

„Maa jeg dernæst spørge om, paa hvad Maade De er kommen til den Overbeviisning, at min Niece ikke er en forfalsket Vare?"

Arnolds Indignation kunde ikke holde hans Tunge i Ave, han udtordnede tre Ord, som i ethvert Leiebibliothek fordrer til nøiere Forklaring tre Bind.

„Jeg elsker hende!"

„Det er et meget tydeligt og overbevisende Svar."

„Det er mit Alvor," sagde Arnold, „sæt mig kun paa en Prøve."

„Det er meget let. Min Niece har en smuk Teint, troer De den er ægte?"

„Der er en smuk og klar Himmel over os; jeg troer paa den."

„Nei virkelig, saa maa De aldrig være bleven overfalden af en pludselig Byge. — Min Niece har en Masse Haar paa Hovedet, troer De, at det er altsammen groet der?"

„Intet andet Qvindehoved vilde kunne have frembragt det."

„Min kjære Arnold, De undervurderer aldeles Nutidens Haarkunstnere. Tag op til London snart og see hvad der er udstillet i Boutiksvinduerne. Imidlertid kan De maaskee sige mig Deres Mening om min Nieces Figur."

„Den kan der ingen Tvivl være om; hvert Menneske med Øine i Hovedet maa sige, at hun er den yndigste Skabning i Verden."

„Naturligviis, men lad os sætte, at der er fyrretyve Damer her idag; hver af dem har en yndig Figur, kun er Prisen forskjellig, og hvis Figuren er særdeles smuk, saa skriver den sig fra Paris. Det jeg egentlig meente ved mit Spørgsmaal om min Nieces Figur var — hvormeget af den tilhører Naturen og hvormeget kommer fra Boutiken? Jeg har intet Begreb derom — har De maaskee?"

„Jeg tør gjøre min Eed paa . . . ."

„Boutiken?"

„Naturen!"

Sir Patrick reiste sig og tog Arnold under Armen. „Dersom jeg kan tale alvorligt om Noget, saa er det nu Tiden ligeoverfor Dem. Jeg er nu overbeviist om Oprigtigheden af Deres Følelser; Deres Herkomst og Stilling taler for Dem; har De Blanches Samtykke, saa har De ogsaa mit. Husk dog for en anden Gangs Skyld paa, at tale lige ud af Posen til mig, hvis De vil bede mig om Noget, saa skal jeg lade være at mystificere Dem. Godt — vi ere altsaa enige. Og nu et Par Ord om Deres Reise til Deres nye Eiendomme. Med slige Besiddelser følger baade Rettigheder og Pligter; Rettighederne ville maaskee snart blive gjorte os stridige, hvis vi forsømme Pligterne. Jeg har nu faaet en ny Interesse i Dem, min kjære Arnold, og jeg ønsker nok, at De opfylder Deres Pligter. De reiser altsaa idag, og paa hvad Maade?"

„Lady Lundée har tilladt, at hendes Gig bringer mig over til Stationen til næste Train."

„Vær færdig i rette Tid. Dog skjænk mig først et Par Minuter. Jeg synes ikke De er meget lysten efter at see Deres nye Eiendomme?"

„Jeg har just ikke stor Lyst til at forlade Blanche, Sir — see, det er den sande Grund."

„Hun har Intet at gjøre med en Forretningsreise. Hvorlænge bliver De borte?"

„Til iovermorgen, som jeg allerede har sagt Dem."

„Hvad for Noget. Et Palads venter Dem og De vil kun blive der en heel Dag?"

„Med Paladset har jeg Intet at gjøre. Jeg skal kun imorgen være tilstede ved en Middag for mine Forpagtere og Fæstere; det har min Godsbestyrer selv skrevet."

„Har han sagt det, saa kan der ingen Indvendinger gjøres derimod."

„De maa heller ingen Indvendinger gjøre, Sir Patrick; jeg lover at opslaae min Bolig paa min nye Eiendom, hvis Blanche vil leve med mig der. Jeg vil strax sige hende, at Alt nu er vor Fællesdeiendom."

„Saa smaat. De taler jo som om De allerede vare gifte."

„Ja, det ere vi jo ogsaa saagodtsom. Hvad skulde der nu komme i Veien?"

I samme Øieblik han gjorde Spørgsmaalet viste en Rideknegt sig ved Døren, og tagende til Hatten, sagde han: „Undskyld, min Herre har . . . ."

„Hvem er Deres Herre?"

„Mr. Julius Delamayn har sendt mig herover med et Brev til Mr. Geoffroy."

„Har De ikke truffet ham?"

„Man sagde, han vilde være her etsteds, Sir; men jeg er aldeles fremmed her, og skulde snarest muligt levere ham dette Brev fra min Herre."

„Jeg har ikke seet ham. Har De, Sir Patrick?"

„Jeg har lugtet ham, saalænge jeg har været her i Lysthuset — her er en afskyelig Stank af Tobak — og følgelig af Deres Ven Mr. Delamayn."

„De har Ret, og vi skulle snart finde ham;" han traadte udenfor og raabte: „Geoffroy! Geoffroy!"

En Stemme fra Rosenhaven svarede: „Halloh!"

„Man spørger efter Dem. Kom herhen!"

Geoffroy viste sig; han havde Piben i Munden og Hænderne i Lommen.

„Hvem spørger efter mig?"

„En Rideknegt fra Deres Broder."

Dette Svar syntes at give ham Vinger; han styrtede frem, og før Budet kunde faae et Ord frem, udbrød han med Harme og Vrede i Stemmen: „Ved Jupiter! Ratcatcher har faaet et Tilbagefald!"

Sir Patrick og Arnold saae forundrede paa hinanden.

„Den bedste Hest i min Broders Stald. Jeg gav dem skriftlige Forholdsordrer; afdeelte dens Medicin for tre Dage og aarelod den selv sidste Nat," sagde Geoffroy med en af Sindsbevægelsen brudt Stemme.

„Jeg beder Dem undskylde, Sir!" begyndte Budet.

„Fanden i Vold med Undskyldninger! I er et Sæt uforbederlige Slyngler. Hvor er Din Hest? jeg vil ride over og knække hvert et Been i Kudskens syndige Krop. Hvor er Din Hest?"

„Undskyld, Herre, men det er ikke Ratcatcher. Den er rask."

„Hvad Satan er det da?"

„Et Bud til Dem, Sir!"

„Om hvad?"

„Angaaende Mylord!"

„Min Fader?" Han tog sit Lommetørklæde op af Lommen og aftørrede sin Pande med et dybt lettende Aandedrag. „Jeg troede det var Ratcatcher," sagde han og saae smilende hen paa Arnold. Han tog atter Piben i Munden og søgte ved nogle stærke Drag, at faae Ilden til at blusse op igjen. „Naa vel da!" vedblev han, da Piben atter var i Gang og hans Stemme bleven roligere. „Hvad er der med min Fader?"

„Et Telegram fra London, Sir. Daarlige Efterretninger fra Mylord," og han leverede sin Herres Note.

Geoffroy læste: „Jeg har kun Tid til at skrive et Par Ord. Vor Fader er overordentlig syg — han har sendt Bud efter sin Notar. Kom med mig til London. Første Tog."

Uden at sige et Ord til nogen af de tre Personer, som vare tilstede, saae han efter hvad Klokken var. Anna havde bedet ham vente en halv Time, og hvis han ikke hørte fra hende i den Tid, antage, at hun var sluppet vel afsted. Tiden var forløben — og Flugten maatte saaledes være lykkedes. Anna Silvester var altsaa i dette Øieblik paa Veien til den lille Kro i Bjergene.

Sjette Capitel.

„Er Deres Fader alvorlig syg?" spurgte Arnold, og var den første, som brød Tausheden.

Geoffroy svarede ved at give ham Brevet.

Sir Patrick, der havde holdt sig noget tilbage, traadte nu nærmere, og henvendende sig til Arnold sagde han: „Hvorledes staaer det sig saa med Mr. Delamayns Fader?"

„Han ligger meget syg i London," svarede Arnold, „Geoffroy maa forlade Windygates sammen med mig. Det Train vi kjører med, møder ved den anden Station herfra det, hvormed Broderen kommer."

„De skulde jo kjøre over i Giggen, Arnold?"

„Ja."

„Deri er ikke Plads til tre, og der er ikke Tid til at skaffe et nyt Kjøretøi. Kan De kjøre Giggen, Mr. Delamayn?"

Geoffroy svarede kun med et taust Nik.

„Lad saa Giggen blive staaende paa Stationen," sagde Sir Patrick, uden at lade sig forstyrre af Geoffroys uceremonieuse Maade at svare paa, „og jeg vil gaae og sige Tjeneren, at han ikke skal kjøre med."

„Lad mig gaae i Deres Sted, Sir Patrick," sagde Arnold.

Sir Patrick afslog det med en Haandbevægelse, og vendende sig til Geoffroy sagde han: „under disse sørgelige Omstændigheder bliver det jo en Høflighed imod Dem at skaffe Dem bort herfra snarest muligt. Jeg skal selv tage mig af Sagen." Han hilste og forlod Lysthuset.

„Det gjør mig ondt for Dem, Geoffroy, jeg haaber dog, at De maa komme tidligt nok til London," sagde Arnold og standsede forundret, thi Geoffroy havde et besynderligt Udtryk i Ansigtet, han tyggede paa sine Negle, begyndte som om han vilde tale og taug dog. „Er der ellers Noget i Veien?" spurgte Arnold.

„Jeg er i en forbandet Knibe," lød Svaret.

„Kan jeg være til nogen Hjælp, saa siig til!"

Istedetfor et ligefrem Svar løftede Geoffroy sin mægtige Haand og lod den falde paa Arnolds Skulder, saa han blev rystet fra Isse til Fod. „Ikke sandt — god Kammerat?" spurgte Geoffroy derpaa.

„Jo, vistnok."

„Husk da Baaden vendte Kjølen i Veiret i Havnen i Lissabon."

Arnold studsede. Han tænkte ikke paa Sir Patricks Ord, at han engang vilde komme til med Renter at betale, hvad han skyldte Den, der havde frelst hans Liv; men han tænkte paa sin Frelse og udbrød: „Skulde jeg nogensinde kunne glemme, at De svømmede til Land med mig."

„Den ene Tjeneste er den anden værd, ikke sandt?"

„Siig mig blot, hvad jeg kan gjøre."

„De har jo isinde idag at reise til Deres nye Eiendom?"

„Ja."

„Kan det ikke opsættes til imorgen?"

„Hvis det er absolut nødvendigt."

Geoffroy saae sig om, for at sikkre sig, at de vare alene, og spurgte hviskende: „De kjender jo Gouvernanten her, ikke sandt?"

„Miss Silvester?"

„Ja. Jeg er kommen i Forlegenhed med hende og ingen levende Sjæl uden De kan hjælpe mig ud af den."

„Hvis det er muligt, saa skal jeg. Hvad er det saa?"

„Det er ikke saa let at tale om den Sag; men De er jo heller ingen Helgen og vil naturligviis holde reen Mund. Hør nu efter. Jeg har handlet som en gal Mand og bragt Pigebarnet i en fortvivlet Stilling . . . ."

„For Guds Skyld, Geoffroy! De mener da ikke . . . ."

„Jo. Vent lidt — det er ikke det Værste ved Sagen. Hun har forladt sit Hjem her."

„Er hun flygtet bort herfra?"

„Ja, og kan ikke vende tilbage."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi hun har skrevet til Ladyen. De forbandede Fruentimmer gjøre ikke Noget halvt. Hun siger i Brevet, at hun er hemmelig gift og at hun

er reist til sin Mand. Denne Mand er — jeg. Vi ere imidlertid ikke gifte endnu; jeg har dog lovet at følge hende idag og ægte hende strax. Det kan ikke skee nu; medens hun venter mig i Kroen, er jeg paa Veien til London. Derfor maa En fortælle hende Sandheden, ellers gjør hun Knuder og hele Affairen vil komme for Dagens Lys. Det er ude med mig, hvis De ikke hjælper mig, da jeg ikke har Tillid til nogen Anden af de Tilstedeværende."

„Det er en overordentlig kilden Sag, Geoffroy."

„Ja, slem nok til at spolere en Mand," sagde denne, og tagende sin Pibe frem, tilføiede han: „hvem der havde et Glas Øl! Har De en Svovlstik?"

Arnold var altfor optagen af andre Tanker til at svare, men sagde: „Det er jo slemt med den Gamles Sygdom, men det synes mig dog, at Pigebarnet har de største Fordringer her."

Geoffroy betragtede ham aldeles forbauset: „Den største Fordring paa mig? Mon jeg skulde lade mig blive oversprunget i min Faders Testamente for hendes Skyld? Ikke for den deiligste Qvinde i hele Verden!"

Arnolds Beundring af Geoffroy var et Værk, der grundede sig paa, at denne kunde ro, brydes, springe og fremfor Alt — svømme bedre end de Fleste, men dette Svar rokkede dog hans Tro paa ham — men uheldigviis for Arnold, kun for et Øieblik.

„Naa, hvad skal jeg da gjøre?" spurgte han med mere Kulde.

„Gaae som en skikkelig og brav Fyr og fortælle hende, hvad der er kommet i Veien for mig. Vi tage begge bort samtidig, som om vi tage til Jernbanestationen, og jeg sætter Dem af ved en Sti jeg kjender. De taler med hende og kan med Aftentoget reise videre. Gjør mig den Tjeneste; jeg er jo Kudsk selv, og Ingen vil kunne udfinde det, da vi jo ingen Tjener har med os, som kunde røbe det."

„Hvad skal jeg sige hende?" spurgte Arnold noget urolig; thi det begyndte at gaae op for ham, at han var paa Veien til at maatte sande Sir Patricks Ord om Gjælden med Renter, „det er min Pligt, at hjælpe saavidt jeg kan, og det vil jeg ogsaa — men hvad skal jeg meddele hende?"

Spørgsmaalet var naturligt nok, men Svaret ikke saa let; idetmindste ikke for Mr. Delamayn, hvis Aand ikke var saa udviklet som hans Legeme.

„Sige hende?" gjentog han, „ja, hør engang, siig hvad De vil — dog, vent lidt — siig hende, at hun skal blive hvor hun er, indtil jeg skriver til hende."

„Skriv hellere strax til hende."

„Hvad Nytte skulde det være til?"

„De har betroet mig en ubehagelig Hemmelighed. For mig, der er ukjendt med den Slags Historier, forekommer det — maaskee jeg tager feil — at det maa være ubehageligt for Damen, at modtage mig som Budbringer vaa den Maade. Skal jeg maaskee sige hende: ‚jeg kjender Det, som De søger at skjule for den øvrige Verden,' og skal hun taale det?"

„Pyt!" sagde Geoffroy, „de taale meget mere, end De har Begreb om. De skulde blot have hørt hvorledes hun behandlede mig paa dette samme Sted. Nei, min gode Ven, De forstaaer Dem ikke paa Fruentimmer. Den store Hemmelighed i at omgaaes Fruentimmer, bestaaer i at tage paa dem, som man tager paa en Kat; i Nakken skal . . . ."

„Det er mig umuligt at fremstille mig for hende, uden at De først bryder Isen. Jeg veed jo ikke, hvorledes hun vil modtage mig før jeg faaer Leilighed til at aabne min Mund."

„Ja, det kan være sandt — hun har et reent djævleblændt Sind. Det kan ikke negtes. Jeg maa vel saa skrive — har vi Tid til at gaae ind og skrive?"

„Nei. Huset er fuldt af Gjæster og vi har ingen Tid at give bort. Skriv strax og skriv her. Her er Blyant."

„Hvad skal jeg skrive paa?"

„Paa hvad De vil — Deres Broders Note."

Der var ingen Plads paa den Lap Papir; han følte i sine Lommer — og fandt et Brev — det Brev, som Anna havde skrevet for at han den Dag skulde komme over til Windygates.

„Det kan gaae. Det er Annas eget Brev, og her er Plads paa den sidste Side. Altsaa bringer De hende Brevet — giv mig Haanden derpaa," og han modtog i den Haand, der havde frelst Arnolds Liv i Lissabon, Arnolds Løfte. „Alt det Øvrige kunne vi tale om underveis, dog, der er Et, som jeg husker nu og strax maa meddele Dem, og det er, at De ikke i Kroen maa opgive Deres eget Navn eller spørge efter hende under hendes eget."

„Hvem skal jeg da spørge efter?"

„Hun har udgivet sig for gift og at hun venter sin Mand. Hvis jeg var kommet, havde jeg spurgt efter ‚min Kone'; men da De nu gaaer i mit Sted . . . ."

„Saa maa jeg jo ogsaa spørge efter ‚min Kone', thi ellers vilde jeg jo udsætte Miss Silvester for Ubehageligheder."

„De gjør altsaa ingen Indvendinger?"

„Nei, paa ingen Maade. Det er mig ligegyldigt, hvad jeg siger til Folkene i Kroen; det er kun Modet med Miss Silvester jeg er bange for."

„Det skal jeg nok ordne — vær blot rolig."

Han gik til Bordet, skrev nogle Linier, standsede og overveiede. „Kan det gaae?" spurgte han sig selv. „Nei. Jeg maa hellere skrive noget Ømt for at berolige hende." Han speculerede lidt, tilføiede en Linie, og slog Haanden ned paa Bordet med et triumpherende Smil. „Det er tilpas. Læs selv, Arnold — det er ikke daarligt."

„Det er noget kort," sagde Arnold, efterat have læst Noten og uden, som det syntes, at dele sin Vens gode Mening om den.

„Har jeg maaskee Tid til at skrive længere?"

„Maaskee ikke. Miss Silvester kan maaskee ogsaa see deraf hvor knap Tiden har været. Om en halv Time gaaer Toget."

Han havde lige skrevet Dato under og leveret Arnold Brevet, da Sir Patrick kom og sagde, Giggen var færdig og at de strax maatte afsted.

„Jeg maa først see Blanche," sagde Arnold, „jeg kan ikke forlade hende uden at sige hende Farvel; hvor er hun?"

Sir Patrick pegede udenfor, der stod hun; hun havde fulgt ham.

„Reiser De?" spurgte hun bedrøvet.

„Kommer igjen om to Dage," hviskede Arnold. „Alt i Orden. Sir Patrick giver sit Samtykke."

Hun vilde ikke slippe ham. Denne hurtige Afsked i Andres Nærværelse syntes ikke at være efter Blanches Smag.

„Toget kjører fra Dem," sagde Sir Patrick.

Geoffroy tog Arnold ved den Arm, som Blanche holdt og trak ham i egentlig Forstand med sig. De to vare næsten ude af Sigte før Blanches Indignation kunde finde Ord.

„Hvorhen gaaer det store raa Menneske med Mr. Brinkworth?"

„Mr. Delamayn er kaldt til London paa Grund af sin Faders Sygdom. Du kan ikke lide ham, Blanche?"

„Jeg hader ham."

Sir Patrick stod og grundede en lille Stund.

„Det er dog underligt nok," tænkte han, „at hun, den attenaarige Pige, og jeg, den halvfjerdsindstyveaarige Olding, skulle begge være enige om, ikke at kunne udstaae Mr. Delamayn."

Blanche havde taget Plads ved Bordet, med Hovedet i Haanden og tænkende paa Arnold. Skjøndt alt syntes at være jevnet for dem vare hendes Tanker dog ikke glædelige.

„Hvad gaaer der af Dig, Blanche. Han er jo ikke reist bort for at gaae rundt om Jorden, men kommer igjen iovermorgen."

„Jeg vilde ønske, at han ikke var reist bort i det Menneskes Selskab, og at han ikke havde faaet det Menneske til Ven."

„Jeg indrømmer, det er en raa Person, men de skilles jo ad ved Stationen. Kom nu — ind i Balsalen med Dig og dands det bort; dands det bort."

„Nei, Onkel, jeg har ikke Lyst til at dandse. Jeg vil hellere gaae op og tale med Anna."

„Nei, det vil Du vist ikke gjøre," sagde en tredie Stemme, der pludselig blandede sig i Samtalen.

Baade Onklen og Niecen saae sig om og fandt Lady Lundée staaende paa det øverste Trin af Trappen til Lysthuset.

„Jeg forbyder Dig nogensinde oftere at nævne det Væsens Navn i mit Paahør," sagde Ladyen. „Sir Patrick, jeg varede Dem ad, hvis De forresten vil huske det, og sagde, at Gouvernantens Forhold ingenlunde var til at tage let. Mine værste Anelser ere gaaede i Opfyldelse. Miss Silvester har forladt Huset."

(Fortsættes.)

En Kamp i Kjærlighed.

(Fortsættelse.)

„De siger det saa bittert; elsker De maaskee Lucienne?"

„Jeg!" sagde Gaston, som denne Indledning til Samtalen gjorde opmærksom og forsigtig; „jeg! Nei. Mademoiselle d'Avremont har været meget elskværdig imod mig, og jeg har naturligviis med Glæde søgt at besvare hendes Venlighed, men derfra og til Kjærlighed er et langt Spring."

„Prøv ikke paa at narre mig. Jeg er meget klartseende, og jeg har desuden mine særegne Grunde," tilføiede hun med melancholsk Coquetteri.

„Hvad kan det være for Grunde?"

„Deres Tone er saa kold. Dersom det er saaledes De udspørger mig om en af de Hemmeligheder, som Qvinderne ikke lade komme for Lyset uden i enkelte fortrolige og tillidsfulde Øieblikke, saa er det ikke den rette Maade at faae den at vide paa. Tiden er heller ikke kommen endnu; jeg er kun Deres Veninde og vil ikke indtræde i en Andens Rettigheder. Det maa være Dem nok at vide, at jeg har nogen Hengivenhed for Dem, og at jeg er meget glad over, at Ægteskabet imellem Dem og Lucienne ikke bliver til Noget."

„Men der har aldrig været Tale om et saadant."

„Saameget desto bedre, dersom De forresten taler Sandhed, min kjære Commandant," sagde hun langsomt, og sad nogle Øieblikke som i dybe Tanker, indtil hun pludselig udbrød: „Siig mig oprigtigt: Har De nogensinde elsket?"

Dette Spørgsmaal kunde nok forbause ham. Han ansaae det for en Verdensdames øieblikkelige Indfald og svarede som han troede i al Oprigtighed: „Man troer det altid og veed dog i Grunden ikke rigtig Besked dermed. Jeg har altid anseet Kjærlighed for en meer eller mindre stærk Crise, man skal gjennemgaae medens man er ung. Senere spørger man ofte sig selv om det Hele ikke har været en Drøm."

„Aa ja! Naar Kjærligheden er forbi kan De maaskee have Ret, men saalænge den staaer paa, finder der som oftest en Kamp Sted imellem Manden og Qvinden; Følelserne prøve hinanden og Villierne støde ofte haardt imod hinanden. En saadan Kamp i Kjærligheden knytter ofte Baandet fastere, men jeg kunde ikke udholde den; jeg vil hellere adlyde end befale, og det troer jeg ogsaa er Qvindens rette Rolle."

„Hvorfor fortæller De mig alt dette, min Frue," sagde Gaston, der efterhaanden lod sig henrive af Gabrielles Ynde.

„Fordi . . . . fordi . . . . dog nu hører jeg der spilles op til den Vals, jeg har lovet Deres Ven, Mr. Lairitz. Man vil søge mig, og man maa ikke finde mig her hos Dem. Gud veed, hvad man saa vilde sige? Jeg skal snart komme tilbage til Dem."

Hun reiste sig for at ile bort. Gaston holdt hende tilbage. „Ja, kom snart igjen, jeg beder Dem derom; men før De gaaer, saa tal ud."

„Dersom jeg skulde blive forelsket i Dem, saa da den Qvinde, der virkelig elsker, tilsidst ender med at give efter, saa maa et saadant Brud ikke finde Sted imellem os som nylig imellem Dem og Lucienne. Jeg adlyder i Førstningen i Haab om senere at indhente det Forsømte. Vi sees snart."

Med lette Skridt ilede hun bort og han fulgte hende med Øinene og blev siddende i dybe Tanker. Af det, hun havde yttret, havde de Ord: „Kjærligheden er en Kamp," især slaaet ham. Han vidste det kun altfor godt; men for første Gang spurgte han sig selv, om han ikke i disse Kampe havde viist baade Dumhed og Svaghed. Dette syntes at være Gabrielles Mening, og som Qvinde maatte hun vel forstaae sig derpaa. Han burde have viist mere Kraft ligeoverfor Lucienne, og han havde vel mistet hende ved sin egen Skyld. Men hvorfor havde Gabrielle søgt ham? hvorfor snart smigret snart spottet ham? Hun maatte vel have en Hensigt der-

med, og mon ikke tilfældigviis Lucienne havde sendt hende for at udspionere ham? Dog denne Idee var jo latterlig — thi Lucienne skjænkede ham vel neppe en venlig Tanke mere. Gabrielles Mission havde i ethvert Tilfælde kun gjort ham endnu mere fjendtlig stemt; thi hvis hun handlede for egen Regning og tænkte paa at faae ham til Ægtemand, saa kunde han kun finde en saadan Plan latterlig. Imidlertid vilde han ikke støde den fremrakte Haand fra sig, den kunde altid være ham til Nytte, og „jeg vil vise mig som Mand," tænkte han, idet han sprang op og gik henimod en Dame med en Balhætte over sig, „der har jeg allerede Madam Priston færdig med Valsen."

Han gik et Par Skridt frem, men da slog Damen Hætten tilbage og sagde: „Min Herre, det er ikke Madam Priston, det er mig."

„Dem, Mademoiselle d'Avremont, og hvad vil De her?"

„Tale med Dem. Gabrielle har holdt Dem med Selskab — det vil jeg ogsaa. Overrasker det Dem?"

„Fra Deres Side — nei, egentlig ikke."

„Det vil sige, at fra min Side overrasker Intet Dem mere. Jeg skal snart gifte mig med en Anden og dog vilde det synes Dem aldeles simpelt, hvis jeg paany friede til Dem."

„De er jo fuldkommen Herre over at gjøre Alt hvad De lyster."

„Men De forbeholder Dem fuldkommen Dømme- og Handlefrihed."

„Naturligviis."

Hun vilde altsaa begynde Kampen paany, men hvad var Hensigten dennegang, tænkte Gaston.

„Lad os altsaa tale om andre Ting," sagde hun. „Har De maaskee seet, hvor henrivende Gabrielle dandser med Mr. Lairitz. Hun opvækker Alles Beundring."

„Det glæder mig, at saadant Noget endnu morer Dem."

„Hvorfor glæder det Dem?"

„Fordi jeg troede, De havde alvorligere Sager at tænke paa."

„Hvilke Sager skulde det da være?"

„Deres Ægteskab, for Exempel. De har i vort korte Bekjendtskabs Tid behandlet mig som Ven, tillad mig at tale som en saadan. De har handlet urigtigt i saa hurtigt atter at tage Hr. de Tournieres, som De forkastede for en Maaned siden, til Naade; thi De har neppe senere opdaget de ridderlige Egenskaber hos ham, som De sætter saa megen Priis paa."

„De taler dristigt og synes snart at have trøstet Dem over den Smerte, De fortalte mig, at De følte. Gabrielle er kommen i rette Tid, og forøvrigt er hun ogsaa saa smuk og elskværdig, at hun maa have behaget Dem."

„Min Smerte har været sand og Madam Pristons Opmærksomhed imod mig, har været uden Fare for Nogen af os. Men hvorfor kommer De her? De rører ved en Lidenskab, som jeg har bestræbt mig for at beherske, men som atter ved Deres Ord, Deres Nærværelse og Deres Øines Lyn vaagner op — derfor spar mig, da jeg nu ikke kan være Noget for Dem, eftersom De har foretrukket en Anden for mig."

„Nu kjender jeg Dem igjen; men hvad vilde De sige, Commandant, hvis jeg nu tilstod, at jeg kom her for at see Dem, tale med Dem og for maaskee atter at blive forligt med Dem?"

„Jeg vilde sige, at det er for sildigt, og at det ikke var nødvendigt, efter at have tilbudt mig Deres Haand, at give den til en Anden efter et Par Dages Forløb; De behøvede ikke at have havt saadant Hastværk; De behøvede ikke i Manges Nærværelse og ved Deres gamle Tilbeders Arm at forkynde mig Deres Ægteskab. Jeg maatte jo frygte for, at De atter vendte tilbage til Hr. de Tournieres, naar jeg engang var længere borte, thi De elsker ham dog; det er kun Elskere man straffer med Pidskeslag."

„Men jeg elsker ham ikke. Det er Dem, der har kastet mig over i hans Arme."

„Frist mig ikke — De vil kun lege med mine Følelser."

„Forlang da, at jeg skal opsætte Forbindelsen, for at De kan iagttage og prøve mig. Tal blot."

Gaston behøvede blot at sige eet Ord; det Øieblik han saa ofte havde længtes efter, var kommet; han behøvede ikke at kaste sig for hendes Fødder, han kunde blot udstrække Haanden, men hun havde atter nylig krænket ham, Mad. Pristons Ord randt ham ihu, dersom han gav efter idag, hvad vilde saa hans Skjæbne blive imorgen. Nei, han maatte ikke lade sig bedaare; hun maatte lære at lyde og han troede sig stærk nok til at paalægge hende sine Betingelser.

„Ja, jeg maa forlange, at der forløber nogen Tid, for at jeg kan prøve mig selv om jeg endnu kan bære over med Dem og glemme denne sidste afsindige Handling af Dem."

„Nei, nu gaaer det for vidt! De misbruger min Svaghed, den Godhed jeg bar i Hjertet og den Tilgivelse, der svævede paa mine Læber. Jeg er nu ikke længere letsindig eller trodsende, men De er uforsonlig. Mr. Dally, det er ikke høimodigt, at ydmyge en Qvinde, og det er ikke klogt at ville holde hende i Afhængighed, som Deres Matroser. Imellem os er nu Alt forbi. Hvad enten jeg elsker Hr. de Tournieres eller ikke, saa ægter jeg ham, jeg har valgt ham, og jeg skal vise baade Verden og Dem, at jeg skal være ham en trofast Hustru til Trods for alle mine Feil."

„Deres Villie skee, og gid De maa blive lykkelig!"

I samme Øieblik nærmede Mad. Priston og Hr. de Tournieres sig. „Ah see, der have vi dem!" udbrød Gabrielle.

„Min Frøken! Aftenerne begynde at blive kolde; De kan let forkjøle Dem, derfor har jeg medbragt Deres Shawl."

„Tak! Deres Arm, min Ven!"

„Tænker De ikke mere paa den Dands, De har bedet mig om," spurgte Gabrielle Gaston.

„Undskyld mig, min Frue, og tak, fordi De var saa god at erindre mig derom."

VII.

Den næstpaafølgende Dags Aften blev Alt ordnet hos Mdlle d'Avremont til Contractens Underskrivelse. Mad. Priston havde været saa opoffrende,

at paatage sig Uleiligheden med Arrangementet, som hun nu kastede et sidste Blik paa. Den daglige Orden var ikke forstyrret, kun var et Bord med massive Sølvstager og de nødvendige Skrivematerialier rykket frem til Brug for Notaren, der nu kunde komme, naar det skulde være, og Gabrielle kastede længselsfulde Blikke paa Uhrviseren. Der var egentlig ingen Grund til Uro for hende, thi Lucienne syntes fast i sin Beslutning, og Gaston var ombord paa sit Fartøi, som han saagodtsom havde lovet Gabrielle, at han ikke vilde forlade, og dog havde hun helst seet, at Contracten var underskrevet.

Hr. de Tournieres var den, der kom først, hvilket jo var i sin Orden. Han havde ikke seet Lucienne i flere Timer, og frygtede for, at hun skulde have skiftet Sind, i hvilken Henseende Gabrielle beroligede ham.

„Deres Anelse slog til," sagde han, „angaaende hendes og Mr. Dallys Sammenkomst; da var hun endnu ubestemt."

„Jeg var overbeviist om, at hun ønskede at tale med ham, hvorfor jeg bragte Commandanten i den rette Stemning, saa at han saarede hende dybere end før, skjøndt begge i Bunden af deres Hjerter ønskede en Forsoning. Men see, der kommer hun."

Lucienne var meget bleg og forandret, men en kold og resigneret Bestemthed var synlig saavel i hendes Aasyn som Bevægelser. Hun takkede Gabrielle, der vilde gaae ud for at give nogle Ordrer, for hendes Uleilighed, og satte sig derefter taus hen paa en Sopha.

Hr. de Tournieres betragtede hende nogle Øieblikke, nærmede sig hende og sagde venligt: „Hvorledes har De det?"

„Undskyld mig, jeg veed nok, jeg paa en Aften som denne skulde være glad og fornøiet," og hun rakte ham Haanden.

Han tog den og sagde: „Giver De mig den af et oprigtigt Hjerte? thi hvis det ikke er Tilfældet, vil jeg vel ikke give Afkald paa en Forbindelse, hvorpaa mit Livs Lykke beroer; men jeg vil bede Dem opsætte den og jeg vil da vente indtil De selv tager en Bestemmelse."

„De skal ikke komme til at vente, det bliver, som De har besluttet. Vi maa modtage vore Gjæster, Klokken er ni og de maa snart komme; det er jo Lairitz og Channec, som ere Deres Vidner, ikke sandt?"

„Ja, og hvem har De valgt?"

„Først naturligviis Chevalieren og dernæst Dourbal, som har paataget sig at ordne alle Formaliteter og desuden medbringer Papirer og Documenter."

Tjeneren meldte Lairitz og Channec; Gabrielle traadte ind samtidig med Chevalieren, der medbragte Notaren. Medens denne blev forestillet for Hr. de Tournieres, talte Lairitz og Channec smaat sammen. „Det er en mærkelig Virkning," sagde Channec, „som saadan en Contract har paa mig — jeg maa ordentlig snappe efter Veiret. Man siger alligevel, at Bryllupsdagen er den skjønneste Dag i Livet."

(Fortsættes.)

Fyrstelig Belønning.

En persisk Schah var ifærd med at kjøbe en herlig Stridsganger; han hidkaldte sine Hoffolk i sit Paladses Forgaard for at høre deres Mening derom; til samme Tid blev en Trop Christenslaver ført forbi, og En iblandt dem, en Græker, stod stille og betragtede Hesten. „Hvorledes behager Dig mit Kjøbmandskab?" spurgte Schahen ham i en spottende Tone. — „Ophøiede Hersker!" svarede Grækeren, „det er et ædelt Dyr; men jeg sætter mit Liv i Pant, hvilket rigtignok ikke har Meget at sige hos en Slave — at en Æselinde har opammet det."

„En Æselinde? umuligt!" Hestens Sælger blev hidkaldt, adspurgt, og tilstod, at det forholdt sig saaledes. Hestens Moder var død, og en Æselinde sat istedet til Føllets Opfostring.

„Ved den hellige Kamels Pukkel!" udbrød Schahen, „den Christenhund har Forstand; man give ham daglig et halvt Pund Brød paa offentlig Bekostning!"

Grækerens Skarpsindighed foruroligede Schahen, han drømte næsten blot om Æsler. Kort derefter opdagede han iblandt sine Skatte en kostbar Jaspiskugle.

„Ved Allah! af denne Kugle vil jeg lade mig forfærdige en Pokal!" udbrød han — „og af den vil jeg i fulde Drag søbe Scherbet til Ære for den store Prophet; men Grækeren — ham med Æslet — skal forfærdige den."

„Solens Lys!" raabte Grækeren, da man meddelte ham denne uventede Bestilling, „denne Steen er et Dyrs Bopæl."

„Store Prophet! hvilken Frækhed!"

Han befalede at itusslaae Stenen, og i Midten fandt man — en Fiirbeen.

„Der er kun een Gud, og Muhamed er hans Prophet!" udbrød Alis Efterkommer. „Ved Prophetens Skæg, der i al Evighed dryppe af kostelig Rosenolie! man give ham daglig et heelt Brød paa Statskassens Bekostning!"

Efter nogen Tids Forløb begyndte Schahen at faae en vis Tvivl om sin egen høie Oprindelse. Imidlertid, jo meer han tænkte efter, jo tydeligere blev det ham, at Ali Mahomed ikke havde været hans kjødelige Fader. Dennegang blev Grækeren opkaldt til en hemmelig Audients.

„Du bilder Dig ind, at kunne læse i Stjernerne," tiltalte Schahen ham mørkt, „derfor befaler jeg Dig at sige mig, Hvo der var min Fader."

„Havde jeg Magt," svarede Grækeren, „til at tyde Stjernerne, da vilde jeg jo neppe nu være Eders Slave; men da jeg formaaer at anstille Betragtninger, saa har jeg deraf sluttet, at Eders Fader maa have været en Bager."

Over denne Bemærkning grublede Schahen mere end nogensinde. Snart beklagede han sig bitterlig over den Uvished, i hvilken han svævede, snart vilde han nedlægge Kronen og begive sig i en Ørken; endelig lod han endnu engang Grækeren kalde for sig.

„Siig mig, Du formaledidede Christenhund!" raabte han opbragt, „da jeg nu engang skal være en Bagers Søn (maatte han i al Evighed blive

bagt i Helvedes Ovn!) saa nævn mig den egentlige Deigælter, som jeg skylder min Tilværelse."

„Denne din Høiheds Befaling mægter din Slave ikke at opfylde," svarede den snue Græker; „thi ingen Magt har jeg over Aandeverdenen, mine ringe Kundskaber skylder jeg ene og alene min Skarpsindighed og de Sammenligninger, som jeg anstiller efter gjorte Iagttagelser."

„Hvorledes kunde Du da vide, dersom det ikke skete ved Trylleri," vedblev Kongen, „at min ædle Hest var bleven opklækket af en Æselinde?"

„Fordi," svarede Slaven, „dette Slags Ammer er ganske sædvanlig i det Land, hvor jeg er fra, og fordi jeg veed, at Heste, saaledes opammede, næsten altid vænne sig til at holde Ørerne paa en besynderlig Maade."

„Men hvorledes opdagede Du," vedblev Schahen at spørge, „at der var skjult en Firbeen i Ædelstenen?"

„Slige Stene havde jeg tilforn bemærket paa Reiser, og en Hvælving i Midten af den omtalte Steen lod mig formode, at det ogsaa her maatte være Tilfældet."

„Men, o Du Musehaar af Prophetens Kat!" raabte den forbausede Fyrste, „hvad lod Dig komme paa den Tanke, at jeg er en Bagers Søn?"

„Tilgivelse, Troendes Behersker! paa den Tanke har din egen Handlemaade bragt mig."

„Hvorledes! min egen Handlemaade, Du Hund? Dit sidste Øieblik er kommet!" —

„Da jeg forst yttrede, at den Hest, Du nylig havde tilkjøbt Dig, havde diet en Æselinde, roste din Høihed min Indsigt, og befalede, at man skulde give mig et halvt Brød."

„Ja, det gjorde jeg," svarede Schahen.

„Da jeg siden opdagede, at en Firbeen var skjult i Jaspiskuglen, har Du, Stormægtigste, rost min Klogt for dine Hoffolk, og udvidet din Gave til et heelt Brød."

„Ogsaa det gjorde jeg," indrømmede Schahen utaalmodig.

„Dette var mig paafaldende, Du Altophøiede! og til mig selv sagde jeg: Kongesønner belønne de dem ydede Tjenester med Rigdomme, med Æresposter, med kostbare Klenodier, undertiden ogsaa med Lovtaler, med Værdigheder eller Guld. Men naar Nogen, som den høieste Belønning, giver et **Brød**, saa kan han vel kun have havt en **Bager** til Fader."

Hvorledes de Troendes Behersker optog den græske Slaves Bemærkning, har Historien ikke omtalt.

Blandinger.

— I et Selskab, hvor ogsaa **Swift** befandt sig, sagde En: „Man kan dog bedst definere Mennesket derved, at man kalder det et fornuftigt Dyr." — „Det tør jeg ikke ubetinget underskrive," svarede Swift, „i det Høieste kun: at det er et Dyr, der er istand til at **blive** fornuftigt."

— En Bogbinder skulde indbinde en Samling Prædikener, udgivne efter Forfatterens Død. Da han ikke paa Rygtitlen kunde faae Plads til „udgivne", forgyldte han: „**Zollikofers** Prædikener efter hans Død."

— En Reisende traf i en Landsbykro en Bonde, der sad fjernt fra de Andre og stønnede af og til gudsjammerlig. „Hvad feiler Jer, min Ven?" spurgte den Reisende ham. — „Jeg lider af Ondt i Halsen." — „Bruger I ikke Noget derimod? Hvorfor spørger I ikke en Læge?" — „O, ham kan vi ikke betale; vi bryde os heller ikke stort derom, vi døe Alle en **naturlig Død**!"

Gaade.

Hvis vi Gavn skulle gjøre,
Maae sammen vi høre,
At skille os ad
Gjør vor Eier ei glad;
Dog var det et Held
For ham, naar han vel
Og godt kunde os undvære.
Men hvis vi ei naae
At hjælpe formaae,
Da vee ham og alle hans Kjære.

Opløsning af Gaaden i Nr. 8:

Staal — Taal.

Opløst af En taalmodig Staalvarefabrikant, Helene Petersen, Bissebasse.

Gaaden i Nr. 7 er endvidere opløst af Filax's Søster, Kameeldriveren fra Grenaa.

Charaden i Nr. 6 er endvidere opløst af J. Chr. Ring, Hanne Poulsen i Østofte pr. Mariebo, Mov med sin Stumpe af Mariebo Knuthenborg, og paa Vers af S. L. Prahl.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkmagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 5te Marts. Nr. 10.

Indhold: Lothringske Bondedragter mellem Mosel og Saar (med Xylographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Kamp i Kjærlighed (Fortsættelse). — Den eneste Feil. — Logogriph.

Lothringske Bondedragter mellem Mosel og Saar.

I det bjergfulde Land imellem Thionville, Blamont, Saargemünd og Metz boer en Befolkning, som i sin Tid har hørt til Tydskland, men allerede for langt over hundrede Aar siden er bleven forenet med Frankrig og nu har lært at elske det nye Fædreland.

Det her omtalte Landstrøg er omtrent det

vestligste Terrain, som Tydskerne efter Rygtet ville forlange afstaaet og forenet med deres nye Keiserrige, og de gjøre sig derfor al optænkelig Umage for at fremstille Lothringerne som halve, ja næsten hele Tydskere; men det vil ikke rigtig lykkes.

Strax efter Lothringens Losrivelse fra Tydskland i Aaret 1735 begyndte den Opløsningsproces, som endte med det tydske Keiserriges Ophør 1806 og omtrent samtidig steg Frankrig i Magt og Vælde og knyttede derved de nye Provindser fastere til sin glimrende Seiersbane, og Lothringeren følte sig snart som Franskmand. Stor Indflydelse havde ogsaa i saa Henseende den catholske Geistlighed paa Landbefolkningen.

Naar man nu gjennemreiser Landet finder man ikke Spor af tydsk Oprindelse med Hensyn til Klædedragten, thi selv hos Landboerne udvidskes efterhaanden hele Verden over det egentlig Nationale i denne, eller til Bygningerne eller selve Ansigtsform eller Figur, men det hvori Lothringerne meest ligne Tydskerne er i nogle af disses priisværdige Egenskaber, nemlig udholdende Flid, utrættelig Arbeidsomhed og Lyst til at udvide deres smaa Jordeiendomme. Agerbrug, Qvægavl, Dyrkning af Viin og Frugt give Dalens Beboere et rigeligt Udkomme, og Bjergboeren lever ligesaa uafhængigt af Skovenes og Bjergenes Produkter, som anvendes i utallige Fabriker. Denne lykkelige pecuniaire Stilling har væsentlig bidraget til at knytte Beboerne til Frankrig, og Tydskerne tilstaae selv, at de i denne Krig ret have maattet føle, hvor haardnakket Lothringerne hænge ved dette Rige. Dette Stykke Land har leveret det forholdsviis største Antal af Friskytter, og alle Veiene igjennem det ere fuldkommen usikkre for Transporter og smaa Militaircommandoer. Den lothringske Bonde hader og afskyer Tydskerne og søger at gjøre dem al mulig Skade, hvorvel han ofte med Eiendom og Liv maa bøde derfor.

Skjøndt Tydskerne selv maa indrømme alt dette, smigre de sig dog med, at Beboerne engang i Tiden, naar de først ere blevne rigtig bekjendte med Tydskernes ædle og velvillige Hensigter med dem og oplyste om Franskmændenes hule og systematiske Løgnevæsen, ville selv indrømme, at det har været til deres moralske Fordeel, at Tydskland har seet sig nødsaget til, af høiere Hensyn og med Magt at føre dem tilbage under den tydske Rigsørn og at de der ville føle sig som i deres rette Hjem.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Syvende Kapitel.

Det var endnu tidligt paa Eftermiddagen, da Lady Lundées Gjæster begyndte at hviske i Krogene og stikke Hovederne sammen; efterhaanden blev det ogsaa den almindelige Overbeviisning, at der var noget Galt paa Færde.

Blanche var under Dandsen forsvunden for hendes Cavallerer, Lady Lundée var forsvunden for sine Gjæster. Blanche var ikke kommet tilbage, hvorimod Lady Lundée viste sig med et kunstigt Smil og paatagen Elskværdighed. Hun indrømmede, at hun ikke var ganske vel, den samme Undskyldning blev given for Blanches Fraværelse og ligeledes nogle Timer før for at forklare Miss Silvesters Bortgang fra Croquet. En vittig ung Herre declinerede: „jeg er ikke rigtig rask, Du er ikke rigtig rask, hun er ikke rigtig rask ɔc." Og nu Sir Patrick! Tænk blot den selskabelige Sir Patrick humpe frem og tilbage, eensom, i en afsides Deel af Haven. Selv Tjenerne maatte have hørt Noget, thi ogsaa de stak Hovederne sammen lig Herskaberne. Stuepigerne viste sig, hvor Stuepigerne Intet havde at bestille; Døre bleve slaaede i og Skjørter vimsede om i de øvre Regioner — der maatte være noget Galt paa Færde! — „Vi maa helst tage bort — befal Vognen at kjøre frem." — „Louise, min kjære Pige, Du maa ikke dandse mere. Papa vil hjem." — „Adieu, Lady Lundée, god Bedring med Blanche!" — „Adieu, det har været en overordentlig behagelig Dag." — Saaledes gik Passiaren og Gjæsterne søgte høfligt og skyndsomt at komme bort, forinden Stormen brød frem.

Det var det Øieblik, Sir Patrick havde afventet i sin Eensomhed i Haven.

Han kunde nu umuligt undgaae det Ansvar, der blev lagt paa ham. Lady Lundée havde erklæret det for sin bestemte Hensigt at følge efter Anna til det Sted, hvorhen hun havde taget sin Tilflugt, for at opdage (naturligviis kun i Dydens Interesse) om hun var gift eller ikke. Blanche var først brudt ud i en lidenskabelig Strøm af Taarer, men da det første Anfald var forbi og hun havde samlet sig lidt, havde hun saadan sine egne Ideer om Annas Flugt. Anna vilde aldrig have holdt sit Giftermaal hemmeligt for Blanche, Anna vilde aldrig have skrevet et saa formelt og koldt Brev til Blanche; Alt stod sig paa den Maade med hende, som hun vilde have dem til at troe paa Windygates. En eller anden sørgelig Skjæbne maatte true Anna — og Blanche var bestemt paa (ligesom Lady Lundée var det) at udfinde, hvorhen hun var gaaet, at finde og at hjælpe hende.

Det stod klart for Sir Patrick (for hvem begge Damer, hinanden uafvidende, havde aabnet deres Hjerter), at hans Svigerinde paa sin Maade og hans Niece paa sin, vare tilbøielige til at indlade sig paa Foretagender, hvorved den nødvendige Discretion let kunde sættes tilside. Sir Patrick følte, at en Mand den Dag maatte tage Tøilerne i sin Haand. „Der kan siges meget for og meget imod den ugifte Stand," tænkte han, „og det veed jeg, at en Mands gifte Venner ikke kunne forhindre ham fra at leve som Pebersvend, hvis han foretrækker det, men de kunne gjøre, og de gjøre det ogsaa, at han ikke har synderlig Glæde af et saadant Liv;" her blev han afbrudt i sine Betragtninger af en Tjener, der underrettede ham om at alle Gjæsterne vare tagne bort.

„Det er en stor Lettelse, Simpson. Der er altsaa ingen Gjæster tilbage; kun de Besøgende, som blive her i længere Tid."

„Nei, Sir Patrick."

„Og det er jo blot Herrer?"

„Ja, Sir Patrick."

„Det er ogsaa en Behagelighed, Simpson. Altsaa lad mig tale med Lady Lundée først."

Sir Patrick fandt Hendes Naade holdende Forhør over alle Mandfolkene fra Huushovmesteren til Staldbrengen og over Fruentimmerne fra Overkokkepigen i al hendes Glorie til Tøsen, som luger Ukrudtet bort i Haven. Lady Lundée var naaet til Pagen, da Sir Patrick kom ind.

„Undskyld, min Naadige, at jeg husker Dem paa, at dette er et frit Land, og at De slet ingen Ret har til at forfølge Miss Silvesters Foretagender, efterat hun har forladt Deres Huus."

Ladyen hævede sine Øine med et skinhelligt Blik mod Loftet og sagde: „Nei, Sir Patrick, jeg er en Christenqvinde og kan ikke betragte Sagen paa Deres Maade. Det ulykkelige Væsen har levet hos mig, hun var Blanches uadskillelige Veninde og jeg er moralsk ansvarlig for hende. Jeg vilde give en Verden til at jeg kunde skyde Ansvaret fra mig, som De gjør, men det kan jeg ikke. Jeg vil vide om hun er gift — kun for at berolige min egen Samvittighed — forinden jeg i Aften lægger mit Hoved paa min Pude."

„Et Ord blot, Lady Lundée . . . ."

„Nei. De har maaskee Ret fra et verdsligt Standpunkt, men det vil jeg ikke betragte Sagen fra." Hun tog atter fat paa Forhøret over Pagen. „Du veed, hvor Du vil komme hen, Jonathan, hvis Du ikke siger Sandheden."

Jonathan var doven, Jonathan var løgnagtig, Jonathan var mæsket og velnæret — men Jonathan var orthodox. Han svarede, at han vidste, hvor han vilde komme hen og hvad mere var, han nævnede Pladsen.

Sir Patrick indsaae, at Opposition fra hans Side kun vilde gjøre Skade; han besluttede derfor at vente dermed til hun var træt af sit Forhør og bestemte sig til i Mellemtiden at faae de tilbageværende Gjæster bort for 24 à 48 Timer i Alles Interesse.

„Blot et Par Ord, Lady Lundée. De tilbageværende Herrers Stilling under disse Forhold er just ikke behagelig. Havde De ikke gjort saamange Ophævelser af denne Sag, Lady Lundée, vilde det have været meget bedre, men som Sagerne nu engang staae, troer De saa ikke, at det vilde være en Behagelighed for begge Parter, hvis jeg fritog Dem for den Gêne at skulle underholde og more Deres Gjæster?"

„Det maatte da kun være i Egenskab af Familiens Hoved," stipulerede Ladyen.

„Naturligviis som Hovedet for Familien."

„Jeg modtager Forslaget med Taknemmelighed."

„Jeg beder — tal aldrig derom."

Sir Patrick forlod Værelset og Jonathan kom under nyt Forhør.

Sir Patrick og hans afdøde Broder Sir Thomas havde kun seet lidt til hinanden siden de havde været Børn; hans Tanker vendte tilbage til Børneaarene, da han forlod Ladyen, og han tænkte med Ømhed paa sin Broder: „Stakkels Tom!" sagde han til sig selv, sukkende og rystende paa Hovedet, efterat han havde lukket Døren imellem sig og Broderens Enke, „ja stakkels Tom!"

Han spurgte det første Tyende, han mødte, om Blanche. Miss Blanche var i al Ro ovenpaa i sit eget Værelse tilligemed sin egen Pige. „I al Ro," tænkte Sir Patrick, „det er et daarligt Tegn. Jeg vil nok faae Nyt at høre fra min Niece."

Gjæsterne søgte og fandt han i Billardværelset, og inden to Minuter havde han bragt dem Alle i deres Es ved Spørgsmaalet: „Hvad mener De, mine Herrer, om et Par Dages Jagttoure?"

Alle — Jægere eller Ikkejægere — sagde strax Ja.

„De kunne tage bort herfra eller fra et Jagthuus i Skoven, paa den anden Side af Mosen. Veiret seer godt nok ud og der er Heste nok i Stalden. Det er jo latterligt at ville skjule for Dem, Gentlemen, at her har været Forstyrrelse i vore daglige Forhold. De blive Lady Lundées Gjæster, hvad enten De vælger Deres Ophold i de næste Par Dage i Jagthuset eller her — hvilket skal det være?"

Alle — enten de havde Gigt eller ikke — sagde Jagthuset.

„Meget vel. Der rides altsaa over i Aften og begyndes med Mosen imorgen tidlig. Dersom Omstændighederne tillade mig det, ledsager jeg Dem og giver Værtens Rolle, hvis ikke, maa jeg bede Dem undskylde mig, og Lady Lundées Huushovmester skal da sørge for Deres Beqvemmelighed."

Eenstemmig antaget. Sir Patrick overlod Gjæsterne til deres Billardspil og gik ud for at give de nødvendige Befalinger i Staldene.

I Mellemtiden forblev Blanche i en truende Ro paa sit Værelse ovenpaa — medens Lady Lundée fortsatte sit Forhør nedenunder, ligefra Jonathan (det sidste indendørs Tyende) til Kudsken (det første udendørs) indtil hun naaede ned til Staldbrengen; men Hendes Naade havde ikke faaet en eneste Oplysning, hverken af Mand eller Dreng, hvorfor hun ringede paa Klokken og beordrede Overkokkepigen Hester Dethridge for sig.

En mærkelig udseende Person traadte ind.

Det var en ældre, respektabel, reenlig Kone med graa Haar og dybtliggende Øine, som hun holdt fæstede paa den hun talte med. Et eget Udtryk tydede paa, at hun havde en lidelsesfuld Fortid; man følte det snarere end saae det; en haard, dødlignende Ro hvilede over hele hendes Væsen. Hendes Liv havde ogsaa været sørgeligt nok, forsaavidt det var kjendt. Hun var traadt i Lady Lundées Tjeneste, da denne blev gift med Sir Thomas. Hester havde været gift med en Drukkenbolt og lidt overordentligt meget i dette Ægteskab indtil Manden døde. Han havde ofte mishandlet hende med Slag og Stød, og efter et saadant havde hun engang længe ligget syg og havde mistet Mælet. Hun var til sine Tider noget sær i sit Væsen, havde nervøse Anfald og gjorde det til en ufravigelig Betingelse, at hun skulde have sit eget Soveværelse. Paa den anden Side maatte der tages i Betragtning, at hun var ærlig, ædruelig, og en udmærket Kokkepige. Af denne sidste Grund havde den afdøde Sir Thomas villet prøve hende, og fundet, at han aldrig i sit Liv havde spist saa godt, som fra den Tid af Hester kom i Spidsen for hans Kjøkken. Efter Sir Thomas's Død forblev hun hos Enken, men Lady Lundée var langtfra at kunne lide hende. Der var opstaaet en Mistanke, som Sir Thomas ikke havde reflekteret over, naar Maden

blot var god. Lægerne, der bleve spurgte tilraads om hendes Sygdom, troede af visse Grunde, at hendes Stumhed var paatagen, hvorfor vidste hun jo kun selv; hun vilde ikke lære Alphabetet, som de Døvstumme bruger, da hun jo kun var stum og ikke døv, og alle de Krigspuds man opfandt for at overraske hende og faae hende til at bruge sin Mund, som hun kunde bruge sine Øren, mislykkedes. Alle Spørgsmaal om hendes ægteskabelige Fortid negtede hun bestemt at besvare, i visse Mellemrum kom en uimodstaaelig Lyst over hende til at faae en Fridag udenfor Huset, hvis den blev hende negtet, negtede hun at gjøre sit Arbeide; hvis hun blev truet med Afsked, neiede hun høfligt, hvilket vilde sige i Ord: „Jeg er rede, giv mig blot min Bog.“ Utallige Gange havde Lady Lundée besluttet ikke at beholde et saadant Tyende, som jo ogsaa kunde være rimeligt nok, men Beslutningen var endnu aldrig bleven til Handling. En Kokkepige, som forstaaer sin Dont, ikke tager Sportler, er sparsommelig, aldrig skjændes med det øvrige Tyende, kun drikker Thee og er saa tro som Guld — giver man nødig Slip paa. Her i Verden maa vi bære over med saa meget, og derfor bar Lady Lundée ogsaa over med Hester Kokkepige, saa at denne beholdt sin Post, fik sine Fridage, naar hun forlangte dem (som forøvrigt ikke gik ofte paa) og sov altid for lukkede Døre i sit eget Værelse (hvor Familien saa end maatte opholde sig).

Hester Dethridge gik langsomt op mod Bordet, hvorved Lady Lundée sad. En Tavle og Griffel hængte ved hendes Side til derpaa at nedskrive de Svar, som ikke kunde udtrykkes ved en Gestus alene eller et Nik med Hovedet. Hun tog Tavle og Griffel i Haanden og ventede, at hendes Frue skulde begynde.

„Veed De, at Miss Silvester har forladt Windygates?“

Et bekræftende Nik.

„Veed De paa hvad Tid?“

Et andet bejaende Svar; det første Lady Lundée havde faaet paa det Spørgsmaal.

„Har De seet hende efterat hun er taget bort?“

For tredie Gang — „ja.“

„Hvor?“

Hester skrev med faste, opretstaaende Bogstaver: „Paa Veien som fører til Jernbanen, tæt ved Mrs. Chews Gaard.“

„Hvad vilde De der?“

„Søge Æg til Kjøkkenet og frisk Luft for mig selv.“

„Saae Miss Silvester Dem?“

En benegtende Rysten med Hovedet.

„Dreiede hun om ad Veien til Jernbanen?“

Atter Rysten.

„Altsaa over mod Mosen?“

Et Nik.

„Og derfra?“

Hester skrev: „Gik hun ad Stien som fører til Craig Ferni.“

Her var blot een Bolig, som en Fremmed kunde søge, nemlig Kroen, og Ladyen spurgte: „Har De sagt til nogen Anden, hvad De har seet?“

Et Nik.

„Til hvem?“

Hester skrev: „Miss Blanche, som spurgte mig ad.“

Lady Lundée studsede; hun følte, at Blanche ogsaa var fast bestemt paa at følge efter Anna. Hendes Steddatter havde saaledes sine egne Ideer og Planer, og kunde let træde hindrende iveien for Ladyens. Den Maade Anna havde forladt Windygates paa, havde dødelig fornærmet Lady Lundée, der af Hævngjerrighed vilde efterspore Gouvernantens Hemmeligheder og meddele sine Venner dem (naturligviis kun ledet af reen Pligtfølelse); men at gjøre dette, naar Blanche vilde modarbeide hende og holde med Anna, var en reen Umulighed.

Det første, der burde gjøres, og det strax, var at meddele Blanche, at hendes Projekter vare opdagede og at hun ikke maatte blande sig i Sagen.

Lady Lundée ringede altsaa to Gange, som betød, at hendes egen Pige skulde komme, og sagde imidlertid til Hester: „De har handlet urigtigt ved at besvare Miss Blanches Spørgsmaal.“

Fuldkommen upaavirket af Ladyen skrev Hester: „Jeg havde ikke Ordre til *ikke* at svare. Jeg gjemmer kun mine egne Hemmeligheder.“

Dette Svar bragte Kokkepigens Afskedigelse til en Afgjørelse og gjorde Ende paa et Spørgsmaal, der havde været svævende i flere Maaneder.

„De er et uforskammet Fruentimmer. Jeg har længe nok baaret over med Dem; nu vil jeg ikke taale det længere. Naar Maaneden er ude kan De gaae Deres Vei.“

Hester fik saaledes sin Afsked. Det syntes ikke at gjøre mindste Indtryk paa hende, hun nikkede, lod Tavlen hænge ned paa Siden, vendte sig om og forlod Værelset.

Ladyens Pige kom ind.

„Veed De, hvor Sir Patrick er?“ spurgte Fruen.

„Jeg hørte Sir Patrick var gaaet over i Stalden, Mylady.“

„Veed ham komme til mig, saasnart han kan.“

* * *

Forberedelserne til Jagtselskabets Afreise vare just færdige, og kun det Spørgsmaal stod tilbage, om Sir Patrick skulde tage med, da en Tjener bragte ham Ladyens Anmodning.

„Skjænk mig et Qvarteer, Gentlemen,“ sagde han, „saa skal jeg i den Tid kunne bestemme om jeg gaaer med eller ikke.“

Gjæsterne besluttede naturligviis at vente, og da de vare Englændere — benyttede de Ventetiden til at vædde i, om Sir Patrick eller Familiekrisen vilde seire. Der blev holdt To mod En paa, at Sir Patrick vilde blive opholdt af Familiekrisen.

Præcis efter 15 Minuters Forløb viste Sir Patrick sig og vandt saaledes Dagen, thi Familiekrisen havde skuffet den blinde Tillid, den uerfarne Ungdom havde sat til den.

„Alt er i Orden, Gentlemen, og jeg følger med. Der er to Veie til Jagthuset; den længste gaaer forbi Kroen i Craig Ferni og jeg anmoder Dem om at følge mig ad den. De kunne tage forbi til Cottagen, hvorimod jeg maa stoppe i Kroen og tale med en Person, som er der.“

Han havde beroliget Lady Lundée — ja han havde endogsaa faaet Blanche til at holde sig rolig;

men det var aabenbart paa den Betingelse, at han selv skulde gaae til Craig Ferni og tale med Anna personlig. Uden videre Ordskifte besteg han sin Hest og red foran. Jagtselskabet forlod Windhygates.

(Fortsættes.)

En Kamp i Kjærlighed.

(Fortsættelse.)

„Ja, fuldkommen rigtigt," sagde Lairitz, „naar man sammenligner den med dem, der følge efter."

„Vor smukke Lucienne er bleg."

„Det er heller ikke den Ægtemand, hun egentlig havde drømt sig . . ."

„Der er jo Intet, der tvinger hende til at tage Hr. de Tournieres, hvorfor gifter hun sig saa med ham?"

„Af Trods."

„Men det er jo dumt."

„Muligt — jeg benegter det ikke."

Døren blev aabnet og Tjeneren raabte: „Commandant Dally."

Gaston hilste med tilsyneladende Rolighed Lucienne og stod bukkende foran hende, da Mad. Priston med et muntert Smil ilede til, trak ham tilside og sagde: „See, her har vi Dem altsaa! jeg maa nok spille Sygevogterske lidt endnu, ikke sandt? hvorfor er De dog kommen?"

„Fordi man har været uforskammet nok til at bede mig at komme, og fordi jeg vil vise, at jeg er helbredet."

„Det er jeg glad over; men tag nu Plads, medens jeg anviser Notaren, hvor han skal sidde."

Alt var færdigt og Alle parate til at høre Contractens Oplæsning, da Hr. de Tournieres pludselig udbrød: „men Mr. Dourbal mangler!"

„Og han er aldeles nødvendig — han er i Besiddelse af min Fuldmagt," sagde Lucienne, „hvorfor mon han ikke er kommen? Hr. Chevalier er De ikke nok saa god at kjøre hen til ham og bringe ham herhen snarest muligt?"

Chevalieren forlod ilsomt Værelset.

„Er det ikke muligt at begynde uden)Dourbal?" bemærkede Lucienne.

„Jo, jeg kan oplæse Contracten, som er færdig; Mr. Dourbal maa blot medbringe Fuldmagten og Documenterne," sagde Notaren, og efter Vedkommendes Samtykke læste han nu med brægende Stemme under Alles Taushed og med en forfærdelig monoton Røst.

„Denne Opregnen er isnende, som Inventariet efter en Afdød," hviskede Lairitz og en underlig uhyggelig og trist Tone herskede virkelig i den lille Forsamling indtil Notaren standsede med de Ord: „Ja, her bliver Hr. Dourbals Nærværelse aldeles nødvendig."

„Saa ville vi nyde vor Thee og afvente hans Ankomst," sagde Lucienne. „Gabrielle, hjælp mig, og De, mine Herrer, maa tilgive Afbrydelsen." Begge Damerne bød Theen om til de faa Tilstedeværende; Lucienne kom saaledes selv til Gaston, som vilde have sagt Nei, men hun kom ham i Forkjøbet: „De maa ikke sige mig Nei, thi der gaaer maaskee lange Aar inden vi atter sees; ja maaskee vi aldrig sees oftere, og vi ville ikke skilles fra hinanden med et Afslag."

I hendes Stemme og Tone var en rørende Melancholi, som bevægede Gaston. „Jeg takker Dem, min Frøken," sagde han, og neppe havde han sagt det, før Chevalieren styrtede ind og spurgte, om Mr. Dourbal ikke var her. Da der eenstemmig blev svaret nei, udbrød han: „det er forunderligt. Jeg kommer fra hans Bolig, hvor han ikke har været siden Middag; Værelset er imidlertid i fuldkommen Orden. Tjeneren troede at have seet ham tage Veien til Jernbanen."

„Det er en Forsinkelse — maaskee en Misforstaaelse," yttrede Gabrielle.

I samme Øieblik traadte en af Tjenerne ind og meldte en Politiofficiant, som fulgte lige i Hælene paa ham og spurgte med høi Røst: „hvem af Dem, mine Herrer er Mr. Dourbal?"

„Han er ikke her," svarede Lucienne, „hvorover vi ere meget urolige, da han skulde være tilstede ved Underskriften af en Ægteskabscontract."

„Saa maa jeg meddele Dem en ubehagelig Underretning. Mr. Dourbals Huus i Paris har indstillet sine Udbetalinger, hans Associé er flygtet og jeg har nylig faaet Ordre til at arrestere Hr. Dourbal hvor jeg træffer ham."

„Saa har han vel baaret sig ad som Associéen," raabte Hr. de Tournieres i sin Forvirring.

Politiofficianten udbad sig Luciennes Tilladelse til en formel Huusundersøgelse og Chevalieren fulgte ham, medens vi nok kunne forestille os den underlige Situation det øvrige Selskab befandt sig i. Notaren sad og lod som om han atter læste Contracten, Lairitz og Channec hviskede sammen; Brudgommen vandrede urolig op og ned ad Gulvet, Lucienne stod støttet til Kaminen og saae ikke aldeles utilfreds ud. Gaston stod med nedslagne Øine og støttede sig til Notarens Bord medens Gabrielle lod sine Blikke vandre imellem ham og Lucienne."

„Dersom man ikke faaer fat paa denne Dourbal, er De vel ruineret," sagde Gabrielle.

„Udentvivl, da jeg har ladet ham realisere min Formue."

„Den hele?"

„Ja, med Undtagelse af Huset her og et hundredtusind Franks, jeg har staaende hos min Notar."

Lucienne sagde dette med en Stemme, som hun bestræbte sig for at gjøre rolig, men der lød dog en Klang som af hemmelig Glæde igjennem den. Tabet af Formuen befriede hende jo fra de Lænker, hun selv havde smedet sig i, dog var hendes Fryd blandet med Tvivl, da ikke al Fare endnu var forbi.

Tausheden blev afbrudt af Notaren, som sagde: „Mademoiselle, hvad skal jeg gjøre?"

„De skal slette Alt ud," sagde Hr. de Tournieres, „om Mademoiselles Eiendomme, undtagen Huset her og de hundredtusind Franks, og saa underskrive vi, som om Intet var forefaldet, medmindre Mademoiselle d'Avremont er af en anden Mening end min. Hvad siger De?"

„Det var et ædelt Træk," hviskede Gabrielle.

„Som jeg ikke ventede," hviskede Lairitz.

„Jeg ligesaalidt, men nu bliver det interessant," meente Channec.

Lucienne havde med Skræk hørt hendes For-

lovedes Tilbud; hun anede en Fare, men hun var Qvinde nok til ikke at vige tilbage og svarede med lidt paatagen Værdighed: „Jeg takker Dem, men jeg troer, at denne uforudsete Begivenhed nok fortjener en noiere Overveielse saavel fra Deres som fra min Side, og derfor ville vi tage os nogle Dages Frist.“

„Mademoiselle, er det virkelig Deres Mening, saa vil jeg ikke give Dem Tid til at tage en Beslutning, der strider mod min Lykke, men jeg forlanger et Par Minutters Samtale strax. Jeg er overbeviist om, at Madam Priston og de tilstedeværende Herrer forstaae mine Grunde og mit Ønske, at være alene med Dem i nogle Øieblikke.“

Det var jo en pæn Afsked, han bød dem, men de syntes kun at ville lyde Lucienne, og hun svarede lidt ironisk: „Jeg overgiver mig; det er altsaa en Kamp i Ædelmodighed, vi skulle udfægte. Den Slags Kampe ere ikke farlige og kunne godt finde Sted uden Vidner. Jeg haaber desuden at den vil være af kort Varighed.“

Mad. Priston og Herrerne forlode Salen for at spadsere paa Terrassen.

„De har ønsket, jeg skal fatte mig i Korthed; jeg skal søge at gjøre det,“ sagde Hr. de Tournieres til Lucienne, da de vare alene. „Dette pludselige Formuestab betragter De som en Lykke; jeg saae De rystede af Glæde og De regner paa ved Hjælp af dette Tab at slippe for et Ægteskab, som De kun i et fortvivlet Øieblik bestemte Dem til.“

„Tildeels sandt, men jeg har dog hidtil holdt mit Ord.“

„Det erkjender jeg, men De haabede, at jeg ved Underretningen om Deres Ruin skulde have trukket mig tilbage. Jeg vilde have foretrukket at De var rig, men det ligger i min Interesse at ægte Dem, selv om De er fattig. Jeg maa som Politiker holde paa mit Renomé, at bryde Partiet for et Pengespørgsmaals Skyld vilde være en uoprettelig Feil; jeg vilde tabe i det offentlige Omdømme og uden det kommer man ingen Vei. Desuden tilstaaer jeg ærligt, at jeg ikke troer, at en saa stor Formue som Deres, skulde sporløst forsvinde; man finder nok nogle skjønne Rester.“

„De taler virkelig med en sjelden Aabenhjertighed.“

„Det er fordi jeg kjender min Vei og har taget min Beslutning.“

„Hvad vil De da egentlig?“

„At Ægteskabet finder Sted og at følgelig Contracten underskrives, ikke imorgen, men strax. Imorgen vilde De ikke modtage mig og Publikum vilde dog troe, at Bruddet skrev sig fra mig og ikke fra Dem. Det maa ikke finde Sted.“

„De taler som Herre og Hersker; man skulde troe De besad et Middel, hvorved De kunde tvinge mig til at adlyde Dem.“

„Jeg har et Middel.“

„Og det er?“

„De Breve De tilskrev mig i fordums Dage, da De elskede mig.“

„Jeg kan tænke mig, De har gjemt dem til et saadant Brug,“ sagde hun i en foragtelig Tone, „men hvis jeg husker ret, ere de ikke compromitterende. Det er Breve, som man kan vente dem fra en ung Pige, der er sluppen fra et Klosters Gjemme. Jeg troer ikke De vil kunne have synderlig Nytte af dem.“

„Jeg indrømmer de kunne være ganske uskyldige i en vis Henseende, men de ere dog fulde af ømme og kjærlighedsfulde Udtryk. Klokken mangler nu ti Minuter i ti, hvis De ikke inden Klokken ti præcis har underskrevet Contracten overgiver jeg imorgen disse Breve til Mr. Dally.“

„Endelig udtaler De hans Navn engang.“

„Ja, det er jo egentlig ham det dreier sig om. Jeg er ingenlunde, som De synes at troe, blot begjærlig efter Penge og Ære; jeg er ogsaa Mand, og ligeoverfor en Rival føler jeg mig fuld af Had og Skinsyge. Gjorde jeg Afkald paa Dem, vilde De inden otte Dage paany knytte Baandet med ham. Det maa ikke skee. Disse Breve, som han vil læse med Begjærlighed, vil frembringe en Kløft imellem Dem og ham. Han vil af dem erfare, at som ung Pige havde De af egen Lyst og Villie tilhørt mig, og i den Qvinde man ægter, er det stedse en vis Jomfruelighed, af hvad Slags den nu end er, som man søger og savner. De vil ikke mere vove at frie til ham.“

„Det er baade feigt og grusomt hvad De siger. De vil dog vel ikke vove at udførr Deres Trusler?“

„Af Deres Handlemaade er min afhængig.“

„Lad os saa bede Gabrielle og Herrerne om at træde ind.“

De traadte ind. Notaren satte sig og Nysgjerrigheden hos Alle var stor, da baade Luciennes og Hr. de Tournieres Ansigter ikke udtrykte noget.

„Er Sagen kommen til en Afgjørelse?“ spurgte Gabrielle.

„Ja,“ svarede Lucienne roligt.

„Til begge Parters Tilfredshed?“ spurgte Notaren.

„Det ville vi haabe,“ svarede Hr. de Tournieres koldt.

„Jeg foretager altsaa de foreslaaede Forandringer,“ sagde Notaren, og da han var færdig dermed, rakte han Pennen til Lucienne.

Hun tog den ikke.

„Klokken er strax ti,“ bemærkede Hr. de Tournieres.

Hun smilede, lod sine Øine løbe om paa Alle og fæstede dem tilsidst paa Hr. de Tournieres: „Hvor ædelt og høimodigt end Deres Tilbud er, saa vover jeg dog ikke at modtage det. Uagtet og maaskee just paa Grund af det De har meddeelt mig, gjengiver og bør jeg gjengive Dem Deres Frihed.“

VIII.

Denne Nat var Luciennes Søvn meget urolig, snart drømte hun, at hun var uopløselig knyttet til Hr. de Tournieres, hun sprang op og drog et lettende Suk, da hun fandt, at det Hele kun var en Drøm, snart gruede hun for, hvad det skrækkelige Menneske vel kunde finde paa imod hende. Hun stod tidligt op og forbausedes over, at der ingen Forandring var skeet i hendes Huus, da hun jo nu var bleven fattig. Chevalieren var derimod utrøstelig; han var nok egoistisk i høieste Grad, men nærede dog sand Hengivenhed for Lucienne og kunde ikke forstaae hendes Resignation; han vilde samle Resterne og vove dem i Spil, men Lucienne meente,

at Prøven, de havde gjort med Hr. Dourbal, just ikke var opmuntrende. Kammerjomfruen meldte nu Gabrielle, som Lucienne bad vente nogle Øieblikke, for at hun kunde samle sig lidt sammen.

Mad. Priston var i heftig Bevægelse. At Luciennes Ægteskab gik overstyr forstyrrede ikke alene hendes Fremtidsplaner, men ogsaa hendes Hjertes hemmelige Forhaabninger; thi hun havde den foregaaende Aften seet, at Gaston kun havde Øine og Tanker for Lucienne, at han elskede hende endnu og aldrig havde ophørt at elske hende. De vare nu begge frie, kunde sees, tilgive hinanden og gifte sig med hinanden. Gabrielle, der var kommen af Høflighedshensyn, forbandt dog ogsaa dermed andre Planer, hun vilde føle sig for og ventede med Længsel Lucienne, da til hendes Forbauselse Gaston uventet blev ført ind i Salen og hun udbrød: „Men hvad vil De her?"

„Jeg kommer, som jo naturligt er, for at bevidne Mademoiselle d'Avremont min Medfølelse."

„Paa denne Tid, Mr. Dally! jeg vil ikke benegte, at der kun imellem os har fundet et behageligt Coquetteri Sted, som desværre fra min Side blev til en alvorligere Følelse, men saa fremmede ere vi dog ikke for hinanden, at De behøver at svare mig paa den Maade. Besvar mig blot eet Spørgsmaal: er De kommen for at forny Deres Forbindelse med Lucienne?"

„Jeg takker Dem for den Interesse De har for mig, men husk paa, at Mademoiselle d'Avremont var Deres Veninde før hun var min, og at hun nu kan trænge til Deres venlige Ord og gode Følelser imod hende."

Enten disse Ord vare beregnede eller ikke saa frembragte de hos Gabrielle en pludselig Reaction: „Jeg hendes Veninde," udbrød hun heftigt, „hvor vil De hen; hun er min Medbeilerske. Trøste hende? Ja, gaae De selv og prøv Deres Lykke, det er maaskee ikke en saa vanskelig Sag, som De indbilder Dem. Har De Lyst til at gifte Dem med hende, saa for mig gjerne. Fattigdommen og de Sorger, hun vil skaffe Dem paa Halsen, vil rigeligt hævne mig for den Foragt, De har viist mig." Hun styrtede afsted, og Gaston fulgte hende endnu med Øinene, da Lucienne traadte ind ad den modsatte Dør.

„Hvad betyder det?" spurgte hun forundret og forvirret ved Synet af Sylphidens Chef.

„Det var Madam Priston, som forlod mig."

„Paa en saa heftig Maade."

„Hun havde opsagt mig Huldskab og Troskab."

„Af hvad Grund?" spurgte Lucienne i en Tone, der skulde være ugeneert.

„Fordi jeg var mere tro mod de Følelser, jeg har helliget Dem, end mod den Interesse, hun viste mig, og jeg kommer her for at sige Dem, at jeg har lidt, at jeg fortryder den Sorg, jeg har forvoldt Dem, at jeg elsker Dem og at jeg ønsker Dem til min Hustru."

„Min Gud dog," fremstammede hun.

„Afslaaer De min Bøn?" spurgte han.

Lucienne svarede ikke; hun satte sig ned, betragtede Uhret, blegnede og skjælvede; hun tænkte paa Hr. de Tournieres Trusel, som hvert Øieblik kunde blive virkeliggjort. Hun havde her, ligeoverfor sig, den Mand, som hun tilbad, hvis Ædelmod og Høisind hun kjendte, og i hans Øine skulde hun rense sig for en ny Beskyldning, som baade var lumpen og latterlig. Den eneste Ting, der laa i Brevene, var at de vare skrevne af hende; hun ønskede Krisen strax og spurgte derfor: „Har De ikke seet Nogen siden igaar?"

„Hvem skulde jeg have seet?" spurgte han forbauset.

I dette Øieblik traadte Kammerpigen ind med en stor Convolut: „Det er et Brev af Vigtighed, som en Matros i dette Øieblik har bragt til Commandanten!"

„Ak!" tænkte Lucienne, „det er hvad jeg frygtede."

Gaston havde imidlertid aabnet Convoluten, da han troede det var et Tjenestebrev. Han fandt forskjellige Breve med Udskrift af en Fruentimmerhaand adresserede til Hr. de Tournieres. „Men hvad skal det betyde?" sagde han.

„Det er Breve fra mig, skrevne da jeg var meget ung og ubekjendt med Livet. Det er ydermere en af mine mange Feil, som jeg maa gaae til Bekjendelse om. De kan snart ikke tælle dem mere. Hvor jeg dog lider!"

„Hvorfor lider De?" spurgte Gaston ømt.

„Brevene sender han mig vel for at hævne sig, men jeg har ingen Brug for dem. Jeg har altid tvivlet paa, at han var en ridderlig Person, men jeg havde dog tiltroet ham lidt mere Aand; han maa jo vide, at jeg elsker Dem, at jeg aldrig vil læse Brevene, og at jeg ikke engang vil lade dem existere længere."

Han vilde kaste dem i Kaminilden, da Lucienne sprang henimod ham og udbrød: „Ak nei, gjør blot ikke det; thi tænk Dem, at De engang i Fremtiden kunde troe, at de havde indeholdt Ting, som jeg ikke kunde vedkjende mig."

„Det vil jeg aldrig troe; thi havde denne Correspondance kunnet benyttes som et alvorligt Vaaben i Hr. de Tournieres Haand, saa havde han aldrig skilt sig ved den."

Situationen var imidlertid generende nok for de to Væsener. Hun kunde ikke tage Brevene, aabne dem paa Lykke og Fromme og lade ham læse dem. Foruden at han rimeligviis vilde have negtet at læse dem, saa gives der saa naive Tilstaaelser om Fortiden, som en Qvinde nok kan gjøre den Mand hun elsker, men som hverken hendes Værdighed eller hendes Blufærdighed tillader hende videre at tage og føle paa. De stode tvivlraadige ligeoverfor hinanden, da heldigviis Mad. Durand traadte ind. Hun havde hørt, hvad der var hændet Aftenen i Forveien, hun glemte alt Nag og kom saavel for at trøste som for at raade. Med et halvt Øie overſaae hun Situationen. „Dine Breve til Hr. de Tournieres?"

„Ja!" sagde Lucienne.

„Ja," svarede Gaston, der glad over at blive fri for dem, rakte dem til Mad. Durand. Hun tog dem, aabnede dem, læste hist og her, uden at hun forraadte om de gjorde Indtryk paa hende: „Barnestreger! Commandant, troe mig, hun er Dem værdig, ligesaa vist som De fortjener hende."

(Sluttes.)

Den eneste Feil.

En engelsk Sagfører meddeler følgende lille Historie om et Hestekjøb, han engang afsluttede: „For endeel Aar siden," fortæller han, „kjøbte jeg en Hest af en Hestepranger, der udgav Dyret for aldeles feilfrit. Jeg troede, at have erhvervet mig en Skat, men vilde desuagtet dog gjerne vide, om Hesten alligevel var uden Lyde. Da jeg havde betalt Kjøbesummen, sagde jeg derfor til Sælgeren: „Naa, min Kjære, De har nu faaet Deres Penge, og jeg har faaet Hesten, Alt er saaledes paa det Rene imellem os; men vær nu ærlig og siig mig oprigtig, om Hesten virkelig ikke har nogen Feil." — „„Herre,"" svarede Skjelmen, „„De har viist Dem som en sand Gentleman, og jeg vil da tilstaae Dem, at Hesten rigtignok har en Feil, men ogsaa kun en eneste. Den er nemlig ikke at formaae til at gaae ind i Gjestgivergaarden „Kronen" i Uxbridge."" — „Aa," sagde jeg, „er der ikke Andet i Veien, saa har det ikke Stort at betyde; thi hvad har jeg at bestille i Uxbridge?" og med disse Ord tog jeg tilligemed min Hest Afsked fra Prangeren. Men kort Tid derefter traf det sig, at jeg netop fik en Forretning at besørge i Uxbridge, og nu blev jeg dog nysgjerrig efter at vide, hvorledes min Hest vilde tee sig, naar jeg bragte den hen til det omtalte Gjestgiversted. Skulde Dyret i saa lang Tid have bevaret Erindringen om sin gamle Afsky for „Kronen"? Trøstig red jeg ind i den lille By og ned ad Gaden, og da jeg havde naaet Gjestgivergaarden, satte jeg mig fast i Sadlen og trykkede Sporerne ind i Siderne paa Dyret, idet jeg formodede, at jeg vilde faae en haard Dyst at bestaae med min Ganger. Men hvad er det? Hesten løber ganske sagtmodig ind i Gaarden, ja synes endog at yttre Tegn til Glæde. Snart løses imidlertid Gaaden, thi Verten kommer rask henimod os, klapper mit Dyr paa Ryggen og udbryder: „„Ih, Jacob! hvor det fornøier mig at see Dig igjen. Nu havde jeg snart rent opgivet Dig."" — „Hvad vil De sige med det, Hr. Vert?" — „„Aa, ikke Andet, Sir, end at den Hest der for sex Maaneder siden er bleven stjaalet fra mig, og at jeg nu er rigtig glad over at see den igjen."" — Skjøndt jeg ikke var synderlig veltilmode ved denne Vending af Sagen, kunde jeg dog ikke bare mig for at lee ad den fiffige Hestepranger, der saa polisk havde advaret mig for det Sted, hvor Hesten var bleven stjaalet. Men jeg havde nu faaet Dyret saa kjært, at jeg ikke kunde nænne at skille mig ved det, og da jeg havde affundet mig med Verten, red jeg derfor atter bort med det, særdeles tilfreds ved Bevidstheden om, at jeg var i Besiddelse af en Hest, der ikke havde en eneste Feil."

Logogriph.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.
En Skabning, lille og vingelet,
Men modig og grusom tillige;
Dens Bytte gaaer det kun grumme slet,
Og ei den for Nogen vil vige.

3 2 9 5.
En Spore ofte til virksom Daad.

2 3 8 9 4.
Den Manden at ære byder.

5 4 7 6.
Hyppig en Kilde til Latter og Graad.

2 3 8 9 4.
En Dyd, som vel Qvinden pryder.

5 7 4 8.
Med Tal man aldrig kan nævne det.

1 3 8 4.
Snart Ilden og Flammen det sluger.

4 7 1.
Af Døgnet Hælvten kun slet og ret.

3 2 6.
En Gjenstand, som Manden ei bruger.

1 2 3 5 6.
Den færdes og leve i Vandet maa.

7 5 6 9.
Tidt ulmende Glød den dølger.

8 2 4 9 3.
En Skræk for alle de Fugle smaa.

6 2 3 4.
Er Landjordens glindsende Bølger.

Opløsning af Gaaden i Nr. 9:

Briller.

Opløst af En høimodig Tydsker, En flink Pige fra Christianshavn.

Gaaden i Nr. 8 er endvidere opløst af Hende, som render efter alle de unge Herrer i Vandholm, Grundtvigianeren med det kraftige Overskjæg i Mariebo, En Capellan i Vandholm.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Fort. til „Planterens Datter" (18½ Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 2det Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 12te Marts. Nr. 11.

Indhold: Joachim Ludvig Phister og Louise Petrine Amalie Phister (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Kamp i Kjærlighed (Slutning). — Huusundersøgelsen. — Blandinger. — Charader.

Joachim Ludvig Phister og Louise Petrine Amalie Phister.

I en Tid som vor, da det ene „lovende" Talent efter det andet spirer frem i Thalias og Melpomenes Tempel, for dog kun reent undtagelsesviis at udfolde sig til Mere end en beskeden lille Blomst, der som oftest snart visner bort, være sig nu enten af Mangel paa egen Livskraft, eller fordi den unddrages tilbørlig Rogt og Pleie, er det en sand Tilfredsstillelse at dvæle ved og ligesom fastholde de faa virkelig store og fuldt udviklede Dyrkere af scenisk Kunst, som den danske Skueplads endnu eier, og som ved deres Genialitet, Tænksomhed, Correkthed og Flid i en lang Aarrække have udgjort dens Pryd og været betragtede som dens kraftigste og uundværligste Støtter. Til disse hører da fremfor Nogen den Kunstner, hvis Portrait tilligemed hans Hustrues vi her bringe Læseren, idet vi dertil skulle knytte et Omrids af den lange og rigtvexlende Virksomhed, hvormed han har betegnet sin dramatiske Løbebane.

Joachim Ludvig Phister er født i Kjøbenhavn den 23de Mai 1807. Hans for ikke lang Tid siden som Klokker ved Helliggeistes Kirke afdøde Fader havde tidligere været Lærer ved St. Nikolai Kirkeskole og var en for sit gode Hoved, muntre Lune og behagelige Væsen i Omgang særdeles afholdt Mand. Sønnen Ludvig var tidlig hans stadige Ledsager i Theatret og i de Vennekredse, som han oplivede ved sin ualmindelige Gave til morsomt at fortælle Anekdoter og skuffende at efterligne Bønder i Sprog, Udtale og Lader, og med sin af Naturen skarpe Opfattelsesgave tilegnede Drengen sig ligeledes Færdighed deri, saa at han ved sit ypperlige Øre og bøielige Taleorgan hurtig opnaaede at kunne med Lethed og Bestemthed tale i enhver Dialekt og efter enhver Person, som han hørte. Disse umiskjendelige Anlæg for Scenen bestemte Faderen til at faae sin Søn anbragt ved det kgl. Theater, i hvis Dandseskole denne da ogsaa, eftersom den nævnte Kunstanstalt ikke har Brug for Børn uden i Balletten, blev optagen, forinden han endnu havde fyldt sit tiende Aar.

Den 26de April 1817 optraadte han første Gang for Publikum i Balletten „Lagertha" som en af Heltindens smaa Sønner. To Aar derefter, den 15de Mai 1819, udførte han Bondedrengens Rolle i „Høstgildet" og sang Partiet med en saadan Kjækhed og Varme, at Tilhørerne udbrød i levende Bifaldsraab. Theatret tog heraf Anledning til at lægge Mærke til den ungdommelige Skuespillers sikkre Øre og stærke Altstemme, hvilket blev Aarsag til, at han fra Dandseskolen, hvori han ikke viste særlig Lyst eller Begavelse, førtes over i Chorpersonalet, for med tre andre Drenge at forøge Altiststyrken. Han begyndte nu at faae Instruktion af Lindgreen og viste sig i nogle Aar af og til paa Scenen, men for det Meste rigtignok kun som „en Dreng", „en Opvarter" o. desl.; thi først i Mai 1825 fandt man ham aandsmoden nok til at lade ham debutere som Peer Nielsen i „den pantsatte Bondedreng", hvilken Rolle han gav i en saa velvedligeholdt ypperlig sjællandsk Dialekt og udstyrede med saa meget Lune, uden at lade sig forlede til den mindste Overdrivelse, at han lønnedes med et stærkt og almindeligt Bifald. Trods den heldige Debut, varede det dog længe, inden han fik Lov til at sætte sig fast i Publikums Gunst, hvortil Grunden fornemmelig var den, at Direktionen ikke ret havde Øie for, i hvilken Retning hans Talent gik, og derfor lod ham forsøge sig i smægtende og sentimentale Elskerroller, hvad der hverken blev ham eller Tilskuerne til Fornøielse. Den ringe Opmærksomhed, man viste Phisters Fremstillingstalent, var saa meget mere utilgivelig, som det kunde have været fortrinlig anvendt i Syngestykker, da hans Stemme havde udviklet sig til en smidig, omfangsrig og velklingende Baryton. Tilfældet maatte skaffe ham Leilighed til at overraske ved sine ualmindelige Anlæg i den Retning. En tydsk Sangerinde, som i Januar 1827 havde givet et Par Concerter, ønskede at optræde i „Schweizerfamilien"; men da der blandt Theatrets Sangere ikke fandtes en, som kunde overtage Pauls betydelige Parti, henledededes Tanken paa Phister, der ogsaa villig overtog Rollen, med kort Varsel lærte Musiken og den fremmede Text og gjorde megen Lykke ved Opførelsen. Siboni, der havde fattet Interesse for hans musikalske Begavelse, tildelte ham nu ved en Ombesætning af „Don Juan"

Leporellos Rolle, i hvilken han høstede velfortjent Bifald, navnlig for sin paafaldende smukke Udførelse af Sangpartiet. Som den fiffige Johan i „Ungdom og Galskab" erhvervede han sig ligeledes stor Yndest hos Publikum, og man skulde nu have troet, at Direktionen omsider havde faaet Øinene op for hans herlige Evner og fortrinlige Anlæg til at fremstille det Comiske; men til Erkjendelsen heraf kom den først ved Opførelsen af „de muntre Koner i Windsor", i hvilket Stykke man i sin Forlegenhed nødtes til at tildele Phister Myggs Rolle, der blev spillet med en saa kunstnerisk Ro, Simpelhed og naturlig Comik, at han fra nu af var anseet som en allerede udmærket Kunstner med en glimrende Fremtid. De Forventninger, man saaledes nærede om den unge Skuespiller (Phister var dengang ikke mere end 23 Aar), vandt end ydermere i Styrke ved hans Indtrædelse i det holbergske Repertoire, idet han nemlig tre Uger derefter første Gang udførte Troels i „Barselstuen", og gav ham med en saadan Naivitet og Correkthed, at han i den Henseende ikke stod tilbage for Lindgreen, som dog netop i denne Rolle var bleven beundret for sit Spils Naturlighed. Phisters kunstneriske Anseelse steg nu stedse mere og mere, og med hver Saison fik hans Repertoire betydelig Tilvæxt af store og vigtige Roller, der bestandig gav ham ny Leilighed til at vinde Berømmelse for genial Opfatning og smagfuld, naturlig Udførelse. Sine store Evner til at individualisere har han i en utrolig Mangfoldighed af Roller og under de forskjelligste Former givet Beviser paa. At levere blot en kort Antydning af hans Spils Eiendommelighed i de fortræffelige Fremstillinger, hvormed han i saa stor Masse har beriget vor Scene (han har i Alt udført omtrent 650 mindre og større Roller), vilde være et overordentlig vidtløftigt Arbeide; vi minde her kun om hans mageløse Henrikker, hans uforlignelige Scapin, hans ægte sjællandske Jeppe paa Bjerget, hans Gil Perez i Farinelli o. s. v. o. s. v.

„Som Kunstner" — siger Overskou — „udmærker Phister sig ikke alene ved Geni, men han har tillige en ypperlig Evne til for enhver Rolle at finde den i Udseende og Mæle bedste Personlighed, og er utrættelig i at arbeide sig til en fuldstændig Opgaaen i denne, hvilket altid lykkes ham i samme Grad, som Rollen tillader ham at holde den valgte Personlighed udenfor sin Individualitet; thi jo mere Rollen tvinger ham til at tage denne med til Udførelsen, jo lettere kommer han, fornemmelig i Holdning og Armbevægelser, ind paa en vis Maneer. En udmærket Kunstner seer man i alle hans Fremstillinger; men i Totaliteten fortræffeligst prægede og paa Skatteringer rigest ere de, hvori han fuldstændigst træder ud af sig selv og kan drage Fordeel af det mageløse Herredømme, han har over sit Organ, hvormed han ikke alene til Fuldendelse kan give enhver Dialekt, men i et paataget, fremmed Mæle med stor Effekt let og naturlig bringe de fineste udtryksfulde Nuancer. Han gaaer ikke til Udførelsen af nogen Rolle uden at have opnaaet fuldkommen Sikkerhed, ei alene i dens Ord, men i hvorledes han i alle dens Enkeltheder vil udføre den; ligesom han er en sjelden smagfuld, er han ogsaa en i høieste Grad correkt Kunstner."

Phister har gjort flere Reiser saavel i Danmark som i Norge og er overalt, hvor han har givet Gjæsteroller, bleven modtaget med stor Begeistring. I 1852 udnævntes han til Ridder af Danebroge og i 1861 fik han Titel af Instrukteur.

En værdig Ledsagerinde paa Kunstens Vei har Phister i sin Hustru, Louise Petrine Amalie, født Petersen, med hvem han i forrige Maaned feirede sit Sølvbryllup. Allerede som en Pige paa 18 Aar vakte hun Opmærksomhed i Lystspillet ved sin særdeles heldige Theaterfigur, sit livlige, kjække Ansigt, der med megen Bestemthed, men dog let og fint gjengav enhver Nuance af en fiffig og munter Soubrettes Udtryk, samt ved en meget tydelig, velklingende og bøielig Talestemme. Den glimrende Modtagelse, som hun fandt hos Publikum ved sin første Optræden, blev hende ikke til Deel ved hendes anden Debut, som Thusnelda i „Stærkodder", idet nemlig tragisk Aand og Høihed var hendes Natur fremmed, saa at hun, for at lægge Pathos i Rollen, kun opnaaede at overanstrenge sit Taleorgan og derved gjøre det uskjønt. Efter dette uheldige Forsøg anvendte hun udelukkende sin Flid paa at uddanne sig i det Fag, som hendes Geni henviste hende til og gav hende fuldt Herredømme over, og hun er da navnligen bleven en Pernille, hvortil der, som Overskou siger, hvad Smag, Lune og comisk Styrke angaaer, ikke har været seet Mage siden Madam Gjelstrups Tid. At hun dog ogsaa kan opfatte og gjengive det Blide og Følelsesfulde, har man faaet et smukt Beviis for ved hendes vakkre Udførelse af Johanne i „Dina".

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Ottende Capitel.

„Jeg vil blot bede Dem huske paa, min unge Dame, at Hotellet er fuldt besat, med Undtagelse af disse to Værelser."

Saaledes talte Mistress Inchbare, Værtinde i Craig Ferni, til Anna Silvester, som stod med Pungen i Haanden, rede til at betale Værelserne forud. Værtinden var høi og mager, hendes tynde Haar var klæbet fast til Hovedet, hendes Udtryk haarde og hendes strænge kirkelige Anskuelser lagde hun ikke Skjul paa — kort sagt, en forfærdelig Qvinde, som roste sig af at være Herskerinde i en forfærdelig respectabel Kro. Hun havde sine egne Priser og sine egne Regler, vilde man ikke finde sig i dem — saa kunde man lade være, men de andre Boliger vare kun Hytter og i flere Miles Omkreds fandtes ingen Kro, thi paa den ene Side af Veien laa Bjergene, paa den anden Mosen; Ingen kunde byde den Reisende Mad og Huusly, uden Mistreß Inchbare, det vidste hun, og hun følte sig saa uafhængig som nogen Hotelværtinde i hele Verden; hvis man vilde klage over Regningen og true hende med Bladene, vilde hun ufravigelig svare: „Send Regningen hvorhen De vil, men betal den først, Mand. Saadant Noget som en Avis, kommer aldrig indenfor mine Døre. I Deres Soveværelse ligger baade det gamle og det nye Testamente og i Caffeværelset en Naturbeskrivelse af

Grevskabet her — hvis det ikke er nok, saa vær saa god at søge andetsteds, hvad De savner."

„Siig mig Prisen for Værelserne," sagde Anna Silvester til den barske Værtinde, „og jeg betaler den forud."

„Godt-nok, men mit Hotel er et Familiehotel og maa bevare sit gode Rygte fremfor Alt og De seer mig altfor godt ud, min unge Dame, til saadan at reise ganske alene."

Der havde været den Tid, da Anna vilde have givet et skarpt Svar, nu nøiedes hun med at sige: „jeg har jo allerede sagt, at min Mand vil træffe mig her," og hun sank af reen Træthed om i den nærmest staaende Stol.

Værtinden betragtede hende med samme Interesse, som hun vilde have viist en forsulten Hund, der havde slæbt sig hen til Døren og ikke kunde gaae længere.

„Godt da, saa bliv her og hvil Dem ud, og vi kunne afvente Deres Husbonds Ankomst. Ham leier jeg hellere Værelserne til end til Dem, og dermed vil jeg sige Dem Godmorgen." Med denne Affkedshilsen gik Værtinden sin Vei, efterat have erklæret sin Villie, som ingen Indvendinger vilde formaae at forandre.

Anna svarede ikke; hun søgte at beherske sig saalænge Værtinden var i Værelset, men da denne var udenfor Døren brast brændende Taarer fra hendes Øine, thi den Mistænksomhed, der vistes imod hende, knuste hendes Kraft.

En ringe Støi i Værelset fik hende til at aftørre Taarerne og see op; hun opdagede i en Krog en Mand, der aftørrede Meublerne og vist var et Thende. Han havde viist hende herind, men forholdt sig saa stille, at hun slet ikke havde bemærket ham før nu.

Det var en gammel Mand, hvis ene Øie var blindt, det andet rindende og skjælmsk; hans Hoved var skaldet, hans Fødder gigtiske og hans Næse med Rette berømt som den største og rødeste i den Deel af Skotland. Alderdommens Viisdom var udtrykt i hans søde Smil; hans Uforskammenhed morede, men fornærmede ikke, han var snu, fuld af Fordomme og i Besiddelse af et tørt Lune. Ingen nok saa stor Masse Whisky kunde gjøre ham fuld og ingen Ringen Storm med Klokken fremskyndede nogensinde hans Skridt. Saaledes var Overopvarteren i Kroen Craig Ferni, vidt og bredt i Egnen bekjendt som „Maister Bishoprigg, Mistres Inchbares høire Haand."

„Hvad har De at bestille her?" spurgte Anna lidt skarpt.

Mr. Bishoprigg vendte sig langsomt om paa sine podagriske Fødder, svingede sin Støvekost og betragtede Anna med et mildt, faderligt Smil, „jeg støver af og sætter Værelset i Orden til Dem," sagde han.

„For mig? De hørte vel nok, hvad Værtinden sagde?"

Mr. Bishoprigg nærmede sig fortroligt og pegede med en noget usikker Finger paa Pungen, som Anna endnu holdt i Haanden.

„Bryd Dem blot ikke om hende," sagde den verdenskloge Chef for Opvarterne i Craig Ferni. „Deres Pengepung taler for Dem, Barn! Gjem den! ned i Lommen med den! Jeg paastaaer, at da nu Verden er som den er, saa vil man ogsaa finde noget Godt hos Fruentimmerne saalænge som der er Sølv i Pungen."

„Hvorledes tør De vove at tiltale mig paa denne familiaire Maade?" spurgte Anna, der ikke kunde udholde denne Fortrolighed.

Mr. Bishoprigg tog Støvekosten under sin Arm og lavede sig til at overbevise Anna om, at han delte Værtindens Mening om hende, men derimod ikke hendes Principer. „Der er ikke et levende Menneske," sagde han, „som med mere Overbærenhed betragter de menneskelige Svagheder end jeg gjør. Kan jeg ikke gjerne være familiair med Dem, jeg, der er gammel nok til at være Deres Fader og rede til at spille en Faderrolle indtil videre? Bestem, hvad De vil have til Middag, Mand eller ikke Mand, en Mave har De og kan trænge til at spise Noget. Vi har baade Fisk og Fjerkræ."

„Giv mig hvad De vil," sagde Anna, „men lad mig være ene." Den første Halvdeel af Ordene vandt hans Bifald — den anden Halvdeel lod han, som om han slet ikke hørte.

„Ja, overlad Alt til mig, det er det Klogeste De kan gjøre. Spørg efter Mr. Bishoprigg (det er mig) naar De vil have et godt Raad af en fornuftig Mand. Sæt Dem igjen — tag Plads — men ikke i Læuestolen, thi Deres Mand skal jo komme, og han vil vist helst sidde i den." Med disse Ord forlod han Værelset.

Anna saae paa sit Uhr. Hvis Geoffroy havde forladt Windygates paa den aftalte Tid, maatte han snart være her — saa vilde Værtindens Skrupler blive hævede og hendes egen pinlige Stilling forbi. Hendes hele Fremtid beroede paa, at Geoffroy gjorde hende til sin Hustru; Fremtiden med ham var ikke indbydende, men uden ham haabløs.

Hun blev mere og mere nedstemt, Taarerne brød paany frem. For at adsprede sig saae hun sig om i Værelset, men Craig Ferni Hotellet var i ingen Henseende bedre end et Gjæstgiversted af anden Classe med dets sædvanlige glatte Hestehaarssopha, hvorpaa det er umuligt at ligge uden at glide ned; dets hoirvggede Stole, som ingen Hvile tillader; dets Tapetpapir paa Væggene, som kan faae baade Hoved og Øine til at smerte, og de sædvanlige Billeder, som Folk aldrig blive trætte af at betragte. Paa Æresplادsen Kongefamilien; paa anden Plads det næststørste menneskelige Væsen — Hertugen af Wellington; paa tredie Plads — Districtets Parlamentsmedlem og endelig en Jagtscene. En Dør førte ind til Soveværelset og fra et Vindue havdes Udsigt over en aaben Plads foran Hotellet ud over den øde Mose, medens Hotellet selv laa noget høiere paa en Bakke.

Veiret var bleven mindre godt; Solen var borte og Landskabet laa i en Belysning af Graat i Graat. Pludselig hørtes Stemmer og Fodtrin i Gangen udenfor.

Var Geoffroys Stemme derimellem? Nei.

Mon de Fremmede vilde komme ind til hende?

Værtinden havde jo ikke villet overlade hende Værelserne; altsaa vilde hun maaskee vise Andre dem. Ledet af Øieblikkets Indskydelse flygtede Anna ind i Soveværelset og lukkede sig inde.

Døren til Gangen blev aabnet og Arnold

Brinkworth, viist ind af Mr. Bishoprigg, traadte ind i Værelset.

„Her er Ingen," sagde Arnold seende sig om, „hvor er hun?"

Mr. Bishoprigg pegede paa Sovekammerdøren. „Deres gode Frue er vist derinde!"

Arnold studsede. Han og Geoffroy havde slet ikke, da de paa Windygates talte om Sagen, tænkt paa Vanskelighederne ved, at Arnold skulde præsentere sig som Annas Mand, og dog var dette, da det kom til Stykket, ikke saa let en Sag. Her stod nu Mr. Bishoprigg og sagde, at Herrens Frue var i næste Værelse, og overladende det til Ægtemanden selv at banke paa Konens Dør og sige at det var ham; men det havde Arnold ikke Lyst til og i sin Forvirring spurgte han efter Værtinden.

„Hun vil strax være her og spørge hvem og hvad De er; men jeg har imidlertid sørget for Damens Beqvemmelighed. De kan stole paa mig, stol blot paa mig," hviskede Mr. Bishoprigg.

„Hvordan skal jeg faae hende ud?" spurgte Arnold sig selv, men dog høit nok til at Opvarteren hørte det, og Arnolds forvirrede og urolige Blik paa Sovekammerdøren blev strax opfattet af Mr. Bishoprigg. Denne Craig Fernis gamle Tjener besad en uhyre Skat af Erfaring angaaende Nygiftes Væsen og Vaner paa deres Bryllupsreise. Han havde været Fader Nr. 2 til en Mængde Brude og Brudgomme og tjent godt derved. Han kjendte alle mulige Varieteter af Nygifte: dem der forsøge paa at lade som om de have været gifte i mange Aar; dem der Intet skjule, men tage mod et godt Raad; dem der af Undseelse ikke lade Munden staae i en tredie Persons Nærværelse og dem der af samme Grund ikke kunne faae et Ord over deres Læber; dem der ikke vide hvad de skulle faae Tiden til at gaae med og blot ønske, at Reisen var forbi, og dem som man aldrig maa forstyrre uden først at have banket paa Døren; dem der kunne spise og drikke imellem Kyssene og dem der ikke kunne det; men et saadant Par, hvor Brudgommen stod forvirret paa den ene Side af Døren som Bruden havde lukket af imellem dem, var endnu ikke forekommet i Mr. Bishopriggs Praxis.

„Hvordan De skal faae hende ud?" gjentog denne, „det skal jeg vise Dem." Han nærmede sig Døren saa hurtigt hans svage Been tillode det og bankede paa. „Halloi, Frue! her er han i Kjød og Blod. Himlen bevare os! lukker De Brudekammeret i ligefor Næsen af Deres Mand?"

Der kom intet Svar, men man kunde høre Nøglen dreie Laasen fra i Døren. Mr. Bishoprigg blinkede med sit ene brugelige Øie og lagde Fingeren paa sin uhyre Næse: „Jeg skal være borte, før hun styrter sig i Armene paa Dem, og De kan stole paa, at jeg ikke skal komme ind uden først at have banket ordentlig paa."

Han skyndte sig bort; Sovekammerdøren aabnedes langsomt og tommeviis ad Gangen, og Annas Stemme kunde lige høres bag den: „Er det Dem, Geoffroy?"

Arnolds Hjerte bankede, han vidste hverken hvad han skulde sige eller gjøre og forblev taus.

Anna gjentog tydeligere sit Spørgsmaal.

Dennegang maatte det briste eller bære, et Svar var uundgaaeligt og Arnold hviskede „Ja".

Døren fløi op og paa Tærskelen stod Anna Silvester ligeoverfor ham.

„Mr. Brinkworth!" udbrød hun, forstenet af Forbauselse.

I det første Øieblik talte Ingen af dem et Ord. Anna traadte et Skridt nærmere og gjorde det naturlige Spørgsmaal: „Hvad vil De her?"

„Jeg har et Brev til Dem," sagde han og rakte hende det.

Hun var strax paa sin Post mod ham; de vare, som Arnold havde sagt til Geoffroy, næsten fremmede for hinanden, en Forudfølelse af Forræderi fra Geoffroys Side knugede hendes Hjerte, hun vægrede sig ved at modtage Brevet.

„Jeg venter intet Brev, og hvem har sagt Dem at jeg var her? Ere mine Handlinger bevogtede og er De maaskee en Spion?"

„De har vel ikke kjendt mig længe, Miss Silvester," sagde Arnold roligt, „men De burde dog have en bedre Mening om mig. Jeg bringer Dem et Brev fra Geoffroy."

„Mener De Mr. Delamayn?" spurgte hun koldt, skjøndt hun lige var paa Nippet til at nævne dennes Døbenavn.

„Ja."

„I hvilken Anledning skulde jeg faae et Brev fra Mr. Delamayn?"

Hun vilde altsaa ikke anerkjende noget Forhold — men holde ham i Frastand. Arnold gjorde nu af Instinkt hvad en erfaren Person vilde have gjort af Beregning. Han gik lige til Sagen: „Det kan ikke hjælpe, Miss Silvester, at De ikke vil modtage Brevet, for saa maa jeg tale. Jeg er her i et meget ubehageligt Ærinde, og jeg ønsker af mit inderste Hjerte, at jeg aldrig havde paataget mig det."

„Bliv ved," sagde hun, skjøndt man kunde see, hvilken Smerte hun led.

„Bliv ikke vred paa mig, Miss Silvester. Geoffroy og jeg ere mangeaarige Venner og han veed, han kan stole paa mig . . . ."

„Stole paa Dem?" afbrød hun ham, „nei stop." Arnold ventede. Hun fortsatte, talende mere til sig selv end til ham: „Da jeg var i den anden Stue spurgte jeg om det var Geoffroy og dette Menneske svarede ja." Hun udbrød efter et Øieblik Betænkning: „Har han sagt Dem . . . ."

„For Guds Skyld vær blot rolig og læs Brevet først."

Hun slog heftigt den Haand tilbage, hvormed han atter bød hende Brevet.

„See ikke saaledes paa mig. Han har sagt . . . ."

„Læs hans Brev. De skylder baade ham og mig det," sagde Arnold, denne Gang med et fast Blik og en Mands Bestemthed i Tonen.

„Undskyld, Sir," sagde hun tagende Brevet og med Ydmyghed i Tone og Væsen, „nu endelig forstaaer jeg min Stilling. Jeg er en Qvinde, dobbelt bedraget, og derfor maa De undskylde hvad jeg sagde, da jeg endnu troede, at jeg kunde gjøre Krav paa Deres Agtelse. Nu kan jeg neppe engang gjøre Fordring paa Deres Medlidenhed."

Hun aabnede Brevet. „Mit eget Brev," sagde hun, „i en anden Mands Haand."

„Læs hvad der staaer paa den sidste Side."

Hun læste de faa henkastede Linier. „Skurk!

Skurk! Elendige Skurk!" Efter den sidste Gjentagelse knugede hun Brevet sammen i Haanden og kastede det hen i den anden Ende af Værelset. Hendes opblussende Kraft døde ud, hun strakte Haanden ud efter en Stol og satte sig i den med Ryggen til Arnold; „han har forladt mig," var Alt hvad hun sagde i sin yderlige Fortvivlelse.

„De gjør ham Uret; det er ingen Udflugt, det er den rene Sandhed. Jeg var nærværende, da Budet blev bragt ham angaaende Faderens Sygdom."

Hun lagde ikke Mærke til ham, hun rørte sig ikke, men gjentog blot Ordene: „han har forladt mig."

„Tag det ikke paa den Maade," bad Arnold, „jeg kan ikke udholde at høre Dem tale saaledes. Han har ikke forladt Dem."

Hun svarede ikke; hun gjorde ikke Tegn til at hun forstod ham, hun var som forvandlet til en Steen. Det var umuligt at kalde paa Værtinden. I sin Fortvivlelse tog Arnold en Stol og satte sig ved Siden af hende, klappede hende frygtsomt paa Skulderen og sagde paa sin ligefremme hjertelige Maade: „Naa, kom saa og bliv et fornuftigt Menneske igjen."

„Sagde De ikke, at han havde fortalt Dem Alt?"

„Jo."

„Og De foragter mig ikke?"

„Lever det Menneske, som kan tænke paa sin Moder — og dog foragte en Qvinde?" sagde han, idet hans Tanke vendte tilbage til den Qvinde, han skyldte Livet.

Dette Svar tog en svær Byrde fra hende. Hun gav ham sin Haand, hun takkede ham — endelig fik hendes Taarer Luft.

Arnold reiste sig og gik i Fortvivlelse hen til Vinduet. „Jeg mener hende det godt," sagde han, „og dog bedrøver jeg hende kun."

Hun hørte hans Ord og søgte at fatte sig. „Nei," sagde hun, „De er mig til Trøst. Bryd Dem ikke om mine Taarer — de lette. Jeg takker Dem, Mr. Brinkworth, og jeg skylder Dem Tak; giv mig Deres Haand til Beviis paa, at De ikke er vred paa mig. Man kan jo ikke strax bedømme ethvert Menneske rigtigt — jeg troede De var som andre Mænd — først idag har jeg lært at kjende, hvor god De kan være. Er De gaaet herhen? Er De træt? Jeg er just ikke bleven venligt modtaget her, men jeg haaber dog, at man vil lade Dem faae, hvad De har Lyst til og Stedet kan byde."

(Fortsættes.)

En Kamp i Kjærlighed.

(Slutning.)

„Hører De, hvad Mad. Durand siger? I hendes Nærværelse har jeg Mod til at gjentage, hvad jeg nylig sagde: Vil De være min Hustru?"

„De har et ædelt Hjerte."

„Og De modtager min Haand?"

„Nei — jeg afslaaer den; men jeg elsker Dem og er dybt rørt over det Tilbud, De har gjort mig."

„De siger, De elsker mig og forkaster mig alligevel. Hvorledes skal jeg forstaae det?"

„Fordi jeg er fattig og kun vil være en Hindring paa Deres Fremtidsbane. De har Ungdom og en Fremtid, hvor Hæder og Ære venter Dem; jeg vilde kun tynge paa Dem; reis derfor og hav mig i venlig Erindring."

„Og det er til mig De taler saaledes og vil at jeg skal reise, det kan aldrig være Deres Alvor."

„Jo det er."

„Men dersom De nu atter blev rig?"

„Vilde De saa ogsaa holde fast ved mig?"

„Ja naturligviis."

„Ja, dersom jeg atter blev rig — ja, saa maaskee — dog nei! selv da vilde der være en dybere Afgrund imellem os end blot Fortiden. Saalænge jeg var rig, tilgav man mig meget, min Originalitet, mit muntre Liv og flotte Væsen, nu jeg er fattig vil man gjøre mig Alt til en Brøde. Jeg har hørt Mad. Pristons Yttringer nylig; hun er et Billede paa den Verden, jeg skal leve iblandt. Nei, De maa selv indrømme, at jeg siger nei med Grund."

„De gjør mig fortvivlet, hav Medlidenhed med mig og lov mig idetmindste . . . ."

„Nei, min Ven, min Villie er urokkelig. Overlad mig til min Eensomhed, min Smerte og mine Tanker, der allevegne vil følge Dem. Senere, om meget lang Tid, hvis De saa ikke har glemt mig . . . ."

Hun standsede, og Gaston udbrød til Julie: „Og De siger ikke et Ord?"

„Her behøves blot Tid," sagde Mad. Durand, „siig Farvel og reis."

„Ogsaa De byder mig at drage bort — saa vaag da over hende i min Fraværelse," og han styrtede ud af Salen.

„Fat Mod, kjære Lucienne!"

„Men jeg er saa ulykkelig, kjære Julie."

IX.

Et Aarstid efter, i Midten af November Maaned, sad Mademoiselle d'Avremont i sit lille Slot i Pornic, hun lod Bogen hun læste i synke og henfaldt i Tanker. Hendes Blikke svævede hen over Bugten ved Bourgneuf, hvis rolige Vande beskinnedes af den nedgaaende Sol; Skovens Træer havde tabt deres Blade, de tomme Badehuse stode forladte paa Stranden og Alt havde et forfaldent Udseende — thi den sidste Badegjæst var reist og den ubehagelige Aarstid begyndt — og Pornic var bleven sig selv igjen, det vil sige en ringe bretagnisk Landsby. Tabet af hendes Formue, Modbydeligheden for den store Verden, maaskee ogsaa Ønsket at leve paa de Steder, hvor hun havde elsket og lidt, havde holdt hende tilbage paa det saakaldte lille Slot. Tjeneren Joseph og Kammerpigen Martine vilde ikke skilles fra hende; Chevalieren derimod fungerede Dagen efter Catastrophen som Secundant for Gaston, der bibragte Hr. de Tournieres et alvorligt Kaardestød, hvorpaa han forsvandt for, som han sagde, at søge efter Mr. Tourbal, som man ikke troede havde faaet Tid til at flygte til Udlandet. Chevalieren vendte imidlertid ikke tilbage fra sine Opdagelsesreiser, men Lucienne erfarede tvertimod at han levede overmaade behageligt i Paris hos en af sine ældre Veninder, Grevinde Prevel, og at han aldrig forlod det gjæstfrie Huus, da Livet var lystigt og munteri der og

Kokken god. Lucienne, der kjendte hans svage Sider, tilgav ham hans Flugt.

Joseph var traadt ind uden at hun bemærkede ham, han nærmede sig og sagde: „det er smukt Veir idag efter Aarstiden; Frøkenen skulde gaae sig en Tour."

„Hvorfor?"

„For Sundhedens Skyld; Martine kunde ledsage Dem."

„Hun er ved Kjøkkenet; gik hun med fik vi jo ingen Middagsmad."

„Jeg kunde nok tillave den prægtige Fisk, som er bleven bragt herop."

„Ja, det er en deilig Tunge, Joseph, men Du maa tvinge Fiskerne til at tage Betaling derfor."

„Det vilde de paa ingen mulig Maade. Men hvad seer jeg," sagde han og saae ud af Vinduet, „man skulde sige, at det var Sylphiden, der gjorde en Vending herind som i gamle Dage, da Mr. Dally var Chef for den." Da Lucienne ikke svarede forlod han hovedrystende Værelset.

„Ja, det er Sylphiden — hvor jeg elsker den lille Baad; den minder mig om en sød og dog sørgelig Tid. Naar jeg for et Aarstid siden saae den, vidste jeg, at jeg inden en Times Forløb vilde faae dens Chef at see." Hun satte sig ned og græd. „Naa, frisk Mod, jeg vil endnu engang læse Julies Brev, maaskee det kan trøste mig lidt."

Hun fremtog et Brev, som hun havde modtaget den foregaaende Dag. „Kortsagt, kjære Lucienne," skrev Mad. Durand, „dersom Du endnu bryder Dig om Verdens Dom, saa er den nu ganske i Faveur af Dig. Dit eensomme Liv og det Gode Du gjør, har forsonet Folk med den forhen rige og glimrende Lucienne. Om Din Sømand taler jeg ikke, da jeg veed, at Dit Hjerte er opfyldt af ham, hans Person er, saavidt jeg veed, endnu bestandig i Senegal, hvorfra han dog nok snart vender tilbage. Han har skrevet mig et Brev til; han haaber dog engang at beseire Din Modstand."

I dette Øieblik styrtede Martine ind: „Ak, Frøken, Frøken dog."

„Hvad er der paafærde?"

„Der er En, som vil tale med Dem."

„Hvem troer Du det er?"

„Commandant Dally."

„Ham — ham!" udbrød hun dybt rystet „er Du ogsaa sikker paa, at det er ham. Bed ham vente lidt; mine Øine ere vist altfor røde; dog nei, lad ham kun træde ind."

Hun holdt begge Hænder paa sit bankende Hjerte og kunde neppe beherske sin Bevægelse: „Hvorfra kommer De?"

„Langveis fra. Igaar kom jeg imidlertid til Paris, og idag vover jeg at aflægge Dem et Besøg; det er næsten som i gamle Dage, thi Sylphiden saae jeg ogsaa komme for lidt siden."

„Jeg ogsaa. Ogsaa mine Tanker vare ved gamle Tider. Tag Plads og lad os tale sammen som i fordums Dage."

Begge vare dog generede og søgte gjensidig at skjule deres Uro. „Her er nu ingen Badegjæster?" spurgte Gaston.

„Nei, Alle ere borte."

„Har De seet nogle af Deres Venner i Sommer?"

„Ja, Julie med Mand og Børn."

„Det veed jeg, da jeg besøgte hende igaar og talte længe om Dem. Jeg troede dog ikke De var saa alene; at Chevalieren var reist, vidste jeg, men jeg stod i den Formening, at han var kommen tilbage."

„Nei — han elsker et godt Bord. Det er ingenlunde af Utaknemmelighed imod mig; han lystrer kun sin Maves uimodstaaelige Fordringer."

Mad. Durand har fortalt mig om Deres Liv her, om den Kjærlighed Befolkningen føler for sin gode Engel."

„Jeg huskede paa, hvad De fortalte mig om Deres Omhu for Deres brave Matroser og jeg handlede i Deres Aand troer jeg. Det er et ædelt Øiemed og det trøster, om end kun for et Øieblik; thi . . . ."

„Bliv ved," bad Gaston og greb hendes Haand.

„Jeg kan jo ikke — De maa jo indsee, at jeg elsker Dem — De har været min stadige Tanke i hele det lange Aar."

„Hvorfor græder De? Vi elske jo hinanden og idag vil De vel ikke forstøde mig igjen?"

„Ak, min Ven, jeg er beseiret. Bestem selv min Skjæbne, jeg har ingen forfængelig Stolthed mere i mig. De har Ret, jeg er kun en Qvinde, der elsker, men har maattet gaae en lang Vei inden det blev mig klart. Ak, jeg er desværre fattig og ønskede nu mine forrige Rigdomme for at give dem til ham jeg elsker."

Her blev hun afbrudt af Joseph. Den gamle Tjener aabnede med en vis Pomp Salens Fløidøre og meldte „Hr. Chevalieren!"

Det var virkelig Chevalieren pyntet, friseret, med spillende Øine og en vis Vigtighed, som ikke klædte ham: „Goddag, min Frøken — Goddag, Commandant!"

„Goddag, Chevalier," sagde Lucienne, „er det Glæden over atter at see mig, der giver Dem dette straalende Udtryk?"

„Ja, hovedsagelig, men dernæst ogsaa en Nyhed, jeg bringer sporenstrengs. Ja, jeg har virkelig fra Stationen maattet trave i Snavset, da man jo ikke engang kan faae en Vogn i dette uciviliserede Land."

„Ja, Deres Pynt seer rigtignok noget tilsølet ud, min stakkels Chevalier!"

„Men Nyheden?" spurgte Gaston.

„Har jeg da ikke fortalt den? Det er, at den Gavtyv Dourbal blev arresteret i samme Øieblik, han vilde realisere nogle af Deres Værdipapirer og Adkomstbreve. De faaer Deres Formue tilbage, en Smule beklippet vel, men De er atter rig."

„Og det er for at bringe mig denne Nyhed, at De saalænge har opholdt Dem i Paris?" spurgte Lucienne lidt ondskabsfuldt.

„Jeg maatte vente fra Dag til Dag efter den."

„Ja, jeg er ikke vred, og jeg veed godt, at De har tænkt tidt og ofte paa mig."

„Og for at betale Deres gode Nyhed med en lignende," sagde Gaston, „og da De for et Aarstid siden viste Dem som min Ven, saa vil jeg forestille min Kone, Mad. Dally, for Dem."

„Min oprigtige Lykønskning, Commandant. Jeg vidste nok, det vilde blive Resultatet, og jeg er saa lykkelig at være den Første, der erfarer det."

„Er De hungrig, Chevalier?" spurgte Lucienne.

„Aa ja — seer De — Reisen, Søluften, Glæden . . . ."

„Giv mig Din Arm, Gaston, vi ville spise den deilige Tunge, Fiskerne i Pornic have foræret mig, og feire den fortabte Chevaliers Hjemkomst."

Huusundersøgelsen.

„Jeg vilde ønske, vi kunde give vor Ane et bedre Udstyr, end det staaer i vor Magt at skaffe hende," sagde Anders Hansen, en høi, velvoxen Mand paa henved et halvthundrede Aar.

„Lad det ikke gjøre Dig Sorg," svarede hans Kone, „Ane faaer nøies med det Allernødvendigste, som hendes Forældre have gjort, vi ere komne frem i Verden; med Flid og Orden vil de unge Folk ogsaa gjøre det; desuden bygger Du dem jo et lille Sted; at have fast Tag over Hovedet, gi'er lettere Brød i Huset, siger et gammelt Ord, og det vil Ane og Jørgen nok sande."

„Du har nu, som altid Ret, Karen, men alligivel vilde det være mig ret en Hjerteglæde at kunne give vort Barn nogle blanke Dalere med, som hun kunde gjemme til en Nødstilling."

„Den Fugl faaer Du lade flyve; jeg gjør mig ingen unødvendige Sorger for de Unges Skyld; Ane har været en flink Datter, det er Borgen for, at hun bliver en dygtig Kone; for de færreste Mennesker flyver Alt ind ad Vinduet, det er Guds Villie, at vi skal arbeide for vort Brød, og det er ingen Skade til, men tvertimod en sand Velsignelse. Føler Du Dig ikke lykkelig og tilfreds ved det Lidet vi have?"

„Jo, Gud være lovet, lykkelig ere vi begge, og er Ungdommen gaaet godt, saa kommer vel intet Uveir og ødelægger Alderdommen for os," svarede Anders.

Han reiste sig op i det Samme, tog sin Hat og Øxe og gik henimod Døren.

„Maanen skinner saa deilig iaften, jeg troer jeg vil gaae til Kallehauge og see til min Søster. Da jeg var der iforgaars, var hun betydelig i Bedring."

„Kommer Du, Kjære, igjen iaften?"

„Nei, jeg bliver i Kallehauge inat, saa er det saa meget nærmere for mig at tage over til Møen imorgen tidlig, jeg har endeel Bygningsarbeide derovre."

Med voxende Bekymring spurgte hans Kone: „Gaaer Du ogsaa virkelig til Din Søster?"

„Tvivler Du derpaa?" svarede han i en temmelig ligegyldig Tone.

„Folk begynde hemmeligt at hviske om, at Du kun bruger Din Søsters Sygdom som et Paaskud, for at komme bort herfra om Aftenen. Man siger, at Dine natlige Vandringer har et heelt andet Øiemed. Nogle holde Dig for en Vildttyv, thi jeg har modtaget flere spottende Spørgsmaal om, hvor ofte om Ugen vi spiste Vildt."

Anders Hansen var lige ved at fare op i Vrede, men han fattede sig hurtig og svarede med tvungen Ro:

„Folk troer vel, at jeg løber efter Harerne og slaaer dem ihjel med min Øxe."

„Nei, man troer, at Du har Din Bøsse staaende i Kallehauge, og at en god Ven der følger med Dig om Natten i Skoven."

Tømmermanden vendte sig hurtig om imod sin Kone og spurgte hende med et mørkt Blik: „Troer Du paa denne Snak, Karen?"

„Nei, jeg troer det ikke," svarede hans Kone rolig, „men det gjør mig ondt, at Folk troer Sligt om Dig, og at Du fortier mig Grunden til, at Du saa ofte forlader Dit Hjem om Natten."

„Hav blot Taalmodighed en lille Stund endnu, saa skal Du faae Grunden til mine natlige Vandringer at vide, og lad Folk indtil da snakke saameget de har Lyst til."

Derpaa kastede han sin Øxe over Skulderen, sagde sin Kone Godnat og forlod Huset. Maanen skinnede klart og Landskabet laa for ham i al sin Skjønhed. Med et tilfreds Blik og en munter Sang vandrede han ud af Landsbyen.

Hans Kone saae efter ham med et dybt Suk, lagde saa sine Smaabørn i Sengen og satte sig flittig til at spinde.

Lidt efter traadte Jørgen og Ane ind. Det var to unge, smukke, livsglade Mennesker, for hvem Livet syntes at være en varm Solskinsdag.

„Godaften Mo'er! vi komme nok seent hjem, men Veiret var saa deiligt, saa gik vi heelt ned til Viemose og tænkte slet ikke paa, at det tog Tid at komme hjem igjen."

„Men nu gaaer jeg strax, at I kan komme til Ro," lagde Jørgen til. „Anders sover nok den Trættes Søvn?"

Ane gik hen til Sengen og fandt den tom. Hun spurgte med angstfuld Stemme: „Er han ude igjen inat?"

„Han er saa, mit Barn," svarede Moderen saa rolig hun formaaede.

Men Glæden slukkedes i de Unges Ansigter og Ane og Jørgen saae bedrøvede paa hinanden. Moderen opfangede dette Blik og vendte sig rask om til dem:

„Hvad Fader gjør i disse lange Nætter, han er borte fra os, det veed jeg ikke, men det kan jeg roligt forsikkre Jer, at han Intet gjør, som kan bringe Skam over hans Børn."

Saa gik Jørgen, og Moder og Datter lagde sig til Ro, Ane faldt snart isøvn, men Karen laa hele Natten og grundede paa, hvad vel hendes Mand kunde foretage sig. I 20 Aar havde de været gifte, og dette var den første Hemmelighed, han havde havt for sin Hustru. Hvad kunde da nu bevæge ham til at skjule den virkelige Grund til disse natlige Vandringer. Hun tænkte hid og did, men formaaede ingen gyldig Grund at finde. At han foretog sig noget Urigtigt, det hverken kunde eller vilde hun troe, men naar det ikke var Tilfældet, hvorfor skjulte han da sin Gjerning saa omhyggelig for hende.

At Anders skulde være en Vildttyv, som man i Landsbyen troede, blev ikke et Øieblik i hendes Tanke, dog det Slemmeste var, at denne løgnagtige

Sladder satte en Plet paa hans før saa ærlige Navn. Han havde skabt sig mange Fjender ved sit stolte Væsen, og disse vilde neppe lade saa god en Leilighed ubenyttet til at skade ham.

Dog trøstede hun sig med, at hendes Kjærlighed vel skulde faae Magten over hans Taushed, og at denne Sky, som saa mangen anden, vilde drage bort over deres Huus.

Men det blev anderledes, end hun havde haabet.

Aarets sidste Dag var tilende uden at der var foregaaet nogen Forandring med Anders. Og alt som Tiden gik, blev der lagt mere og mere Mærke til ham.

Nytaarsaften gik det lystig til i Landsbykroen, der blev dandset og jublet, røget og drukket, de Gamle sad fortrolig og spillede Trekort, skjøndt den tætte Tobaksrøg reent fordunklede Lyset, som de smaa Talglys udbredte.

Saa lystigt det var i Kroen, saa stille var det i den øvrige Landsby.

Lyset var slukket i Husene, kun Stjernerne, som glimtede igjennem de urolige Skyer, kastede et svagt Lys over Veien og de omliggende Haver og Marker.

Det var en stille Nat. Stormen, som havde raset hele Dagen, havde lagt sig, og en let Luftning gik nu og da igjennem Træernes bladløse Kroner.

Tolv dybe Slag lød fra Taarnuhret og angav Midnatsstunden. Da listede en Mand sig med sagte Skridt igjennem Landsbyen, saae sig ængstelig speidende om til alle Sider og sprang over Hækken ind i en Have, som var tæt beplantet med Grønkaal. Han rullede en lang Sæk op og fyldte den med Kaal, kastede Sækken hurtig over Skulderen og ilede bort. Han tilbagelagde en stor Omvei for at naae Landsbyen useet, og forsvandt pludselig bag en lille Gruppe høie Træer.

Noget efter kom den samme Mand uden Sækken frem fra Træerne og nærmede sig hurtig den oplyste Kro. Ubemærket sneg han sig ind ad en Sidedør og blandede sig med Gjæsterne. Glæden havde naaet sit Høidepunkt, de Unge dandsede og jublede, de Gamle lo og pratede, saa Ingen lagde Mærke til ham og lidt efter blandede han sig i Samtalen, som havde han været tilstede hele Tiden.

Nogle Dage efter var der Byraad hos Fogden. Der skulde afhandles flere vigtige Sager. De fleste af Landsbyens Gaardmænd vare samlede der.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Lavater, om hvem man urigtigen har paastaaet, at han sværmede for den groveste Catholicisme, var en ærlig Protestant, og sagde leilighedsviis i Spøg: „Dersom man valgte mig til Pave, saa skulde det være min første Embedsforretning, som jeg vilde udøve som Pave, at jeg vilde afsætte Paven og ophæve Pavedømmet."

— En Leverandeur, der var bleven meget rig, og nu var stolt og overmodig af sine mange Penge, sagde til en fattig Lærd: „Jeg troer ikke, De kan gjøre Dem et tydeligt Begreb om Rigdommens Værd." — „Aa jo," svarede den Tiltalte, „den giver en Hundsvot Overvægt over en ærlig Mand."

Charader.

1.

Det Første er kun et Tal af de smaa;
Det Andet den Reisende have maa;
Det Hele er Navn paa et Mineral,
Der blot til at smykke os tjene skal.

2.

Han var ofte det Sidste,
For det Første at glemme;
Men det Hele blev hans Qvinde,
Der ensom sad hjemme.

3.

Ikke videre høflig det lader,
Klinger kun kort det første Ord;
Hverken til Moder eller Fader
Bruges det andet her i Nord.
Paa det Hele vi haabe Alle,
Naar for Alvor vor Dom skal falde.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 10:

Tornskade — Roes — Orden — Snak — Orden — Sand — Tran — Nat — Rok — Torsk — Aske — Doner — Korn.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, En flink Pige fra Christianshavn, Otto Schäffer, En Ynder af Flæsk, En Stud fra Metropolitanskolen, En Fugl i Fangenskab, En kjælen Guttaperchadukke i Vandholm, En grilleret Stivelseskameel, Joh. P. M. Jean i Svendborg, Damp Søren, A. H. som venter Svar fra T. H. i Skanderborg.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar erholde strax det Udkomne af „Zigeunerbarnet" (11 Ark) og i Løbet af April Maaned „Hittebarnet", orig. Fort. af Forf. til „Planterens Datter" (18½ Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 19de Marts. Nr. 12.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Til Spillekortenes Historie (med Xylographi). — Michel Angelo (med Xylographi). — Huusundersøgelsen (Fortsættelse). — Contraster. — Gaade.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Det var umuligt andet end at føle for hende og fatte Interesse for hende. Arnold viste det ogsaa aabent ved sit Svar: „Alt, hvad jeg ønsker, Miss Silvester, er at være Dem til nogen Hjælp, hvis jeg kan. Kan jeg ikke gjøre Noget, hvorved Deres Stilling her bliver behageligere? De vil jo blive her i nogle Dage, ikke sandt? Geoffroy ønsker det, og De vil rimeligviis høre fra ham imorgen eller iovermorgen. Han sagde han vilde skrive."

„Tal for Guds Skyld ikke mere om ham. Jeg kan jo ikke vove at see Dem i Øinene." Hendes Kinder blussede og hendes Øine hvilede paa ham i faa Secunder med Fasthed: „Husk paa dog, at jeg er hans Hustru, hvis Løfter kunne gjøre mig dertil. Han har givet mig sit Ord og tilsvoret mig det ved Alt, hvad der er helligt. Dog hvorfor omtale dette? Hvad Interesse kan De have af at høre paa min ulykkelige Tilstand? Lad os lade den fare og jeg har desuden noget Andet jeg maa tale med Dem om, nemlig min Stilling her. Saae De Værtinden, da De kom?"

„Nei. Jeg saae kun Opvarteren."

„Hun gjorde Indsigelse imod at leie Værelserne ud til mig, fordi jeg kom alene."

„Nu vil hun ingen Vanskeligheder gjøre, thi jeg har ordnet Sagen."

„De?"

Arnold smilede. Efter hvad der var foregaaet var det en usigelig Lettelse for ham ogsaa at see den humoristiske Side af hans egen Stilling i Hotellet.

„Ja, naturligviis. Da jeg spurgte efter den Dame, som om Eftermiddagen var ankommet ene . . ."

„Ja da — hvad saa?"

„Ja man havde sagt mig, at jeg i Deres Interesse skulde spørge efter min Kone."

Anna betragtede ham — baade overrasket og forskrækket.

„Og De spurgte altsaa efter mig, som Deres Kone," gjentog hun.

„Ja. Og jeg har vel ikke handlet urigtigt? Geoffroy sagde, at De vare blevne enige om, at De skulde sige De ventede Deres Mand her."

„Det var naturligviis ham, der var meent."

„Ja, naturligviis, men han sagde udtrykkeligt, hvorledes jeg skulde bære mig ad, og det vilde da ogsaa have taget sig underligt ud, hvis jeg i min Alder var kommen her og havde spurgt efter Dem som Ven. Saa vilde vist Værtinden have gjort endnu flere Vanskeligheder."

Dette sidste var aabenbart, og Anna kunde jo ikke, da Aftalen skete, ane Geoffroys uventede Kaldelse til London. Hun følte dog en vis Frygt for, hvad Fremtiden vilde bringe; hun sad stille hen, knugede sit Lommetørklæde i Hænderne og svarede ikke.

„Det kan ikke hjælpe at tænke videre over vort lille Krigspuds, som jo var nødvendigt," sagde Arnold, „naar jeg skulde vise min Tjenstagtighed mod min gamle Ven og den Dame, der snart bliver hans Hustru."

Anna sprang hurtigt op og forbausede Arnold ved følgende Spørgsmaal: „Mr. Brinkworth, tilgiv mig et mindre artigt Spørgsmaal. Naar tager De bort?"

„Naar jeg mærker, at jeg ikke længere er Dem til nogen Nytte," sagde han leende.

„Ak Gud! tænk ikke mere paa mig!"

„Hvem skal jeg da tænke paa?"

Anna lagde sin Haand paa hans Arm og svarede: „Blanche."

„Blanche?" gjentog Arnold, ikke forstaaende, hvad hun meente.

„Ja — just Blanche. Hun fik lige Tid til at fortælle mig hvad der var foregaaet imellem Dem og hende imorges, før jeg forlod Windygates. Jeg veed De har friet og at hun har sagt Ja."

Det glædede Arnold at høre dette; han havde ikke været tilbøielig til at forlade hende nylig, og nu var han fast bestemt paa at blive hos hende.

„Forlang nu ikke, at jeg skal gaae," sagde han, „sæt Dem ned og lad os tale om Blanche."

Anna gjorde en benegtende Bevægelse, men Arnold var nu for meget interesseret i Gjenstanden for Samtalen til at han bemærkede det.

„De kjender hendes Smag, hvad hun synes om og hvad hun ikke synes om, og alt Dette maae

vi tale om," sagde han. „Naar vi ere blevne gifte skal Blanche have sin Villie i Eet og Alt — det er nu min Idee om en Mands Pligter — naar han er bleven Ægtemand. Men hvorfor staaer De? Lad mig give Dem en Stol."

Under andre Omstændigheder vilde det have været grusomt, ja næsten umuligt, at sige ham nei, men den ubestemte Frygt for Følgerne, som havde grebet Anna, vilde ikke forlade hende. Hun havde ingen tydelig Forestilling (og det havde Geoffroy heller ikke) om den Risico, som Arnold ubevidst udsatte sig for ved at paatage sig dette Ærinde for sin Ven. Ingen af dem (og faa Folk i det Hele) havde nogen Idee om, at den skotske Ægteskabslov er en reen Fælde, hvori ugifte Mænd og Qvinder fanges uden at have den fjerneste Anelse derom. Geoffroy saae kun hen til, hvad Øieblikket krævede, men Annas skarpere Forstand sagde hende, at et Land, som bød saa let Adgang til hemmeligt Ægteskab, som hun selv vilde benytte sig af, ikke var et Land, hvor en Mand kunde handle, som Arnold havde gjort, uden at udsætte sig for mulige ubehagelige Følger, hvorfor hun ogsaa, ledet af disse Motiver ikke vilde modtage den tilbudte Stol eller indlade sig i den foreslaaede Conversation.

„Hvad De vil sige mig om Blanche, Mr. Brinkworth, maa opsættes til en anden Gang; nu maa De endelig forlade mig."

„Forlade Dem?"

„Ja. Overlad mig til Eensomheden, som er bedst for mig, og til mine sørgmodige Tanker. Tak for Deres Godhed — og Farvel!"

„Dersom jeg absolut skal gaae, ja saa gaaer jeg," sagde Arnold, uden at lægge Skjul paa sin Forundring, „men hvorfor saadant Hastværk?"

„Jeg vil ikke have, at De atter kalder mig Deres Kone ligeoverfor Folkene her."

„Er det det Hele? men hvad i Alverden frygter De da for?"

Hendes Frygt stod ikke klar for hende selv og udtrykke den i Ord kunde hun ikke, og uden egentlig selv at ville det eller vide af det begyndte hun at tale om Blanche, hvilket hun jo nylig havde vægret sig ved.

„Jeg har mine Grunde — nogle jeg ikke kan nævne og een jeg kan tale om. Sæt at Blanche hørte, hvad De havde gjort? Jo længere De bliver her, jo flere Folk, der seer Dem — jo mere Sandsynlighed for, at hun hører det."

„Og hvis hun saa hørte det, troer De da hun vilde blive vred, fordi jeg søgte at være Dem til Nytte?"

„Ja, det troer jeg," sagde Anna skarpt, „hvis hun var skinsyg paa mig."

Arnolds ubetingede Tro paa Blanche viste sig uden ringeste Betænkning ved dette ene Ord: „Umuligt!"

Uagtet al sin Sorg og Ængstelse kunde Anna dog ikke bare sig for at smile.

„Sir Patrick vilde aldrig sige ‚Umuligt' hvor der er Fruentimmer med i Spillet — De kan ikke sætte Dem i Blanches Sted, men det kan jeg. Endnu engang beder jeg Dem gaae. Jeg holder ikke af at De er kommen her paa den Maade og jeg saae helst, at De tog bort snarest muligt."

Hun rakte Haanden frem til Afsked. I samme Øieblik blev der banket lydeligt paa Døren.

Anna sank om i Stolen, som stod ved Siden af hende og udstødte et svagt Skrig. Arnold, der slet ikke kunde forstaae dette, spurgte hvad hun var bleven bange for, og besvarede den udenfor Staaendes Banken med de sædvanlige to Ord: „Kom ind!"

Der blev banket endnu engang og stærkere paa Døren.

„Er De døv?" skreg Arnold.

Døren blev langsomt og tommeviis aabnet og nu viste sig Mr. Bishoprigg med en Serviet over Armen og en Tjener bag ved med Opdækningen.

„Hvad Fanden ventede De paa," sagde Arnold, „jeg raabte jo kom ind."

„Jeg sagde jo, at jeg ikke kom ind, før jeg havde banket to Gange. Troer De maaskee," sagde Mr. Bishoprigg efterat have bortsendt Tjeneren og selv bredende Dugen paa, „at jeg har levet her i Hotellet i blind Uvidenhed om, hvorledes Nygifte tilbringe deres Tid, naar de ere overladte til dem selv. To Gange bankes paa og Døren aabnes langsomt — det er det mindste, jeg gjør for dem. Hvor troer De nu, jeg vil sætte Couverterne for Dem og Ladyen?"

Anna gik hen til Vinduet for at skjule sit Mishag, hvorimod Arnold fandt, at Mr. Bishoprigg var uimodstaaelig, og svarede: „jeg tænker en ved hver Ende af Bordet."

„Paa ingen Maade. Begge Stole saa tæt ved hinanden som Stole kunne staae. Hi! hi! har jeg ikke fundet dem, skjøndt jeg bankede mange Gange paa Døren, siddende paa deres Mands Skjød og madende ham, som om han var et Barn. Ak!" sukkede denne Viismand af en Opvarter, „det er en kort, men lystig Tid, den Honningmaaned med Touren og Kurren, men Resten af Dagene undrer man sig ogsaa over, at man har været en saadan Nar og ønsker at gjort Gjerning kunde gjøres om igjen. Naa, De skal vel have en Flaske Sherry og en stærk Toddy til at hjælpe paa Fordøielsen?"

Arnold nikkede og gik hen til Anna. Mr. Bishoprigg betragtede dem opmærksomt og lagde Mærke til, at de talte hviskende sammen, som jo ogsaa er en af de Maader Nygifte meddele sig til hinanden paa i en Tredies Nærværelse.

„Ja, ja," sagde han, „man har jo Skriftens Ord for det. Manden skal forlade Fader (og jeg er her Faderen) og Moder og holde sig til sin Hustru. Men hvad er det? Papir paa Gulvet efter at jeg selv har støvet af," og han bukkede sig ned og tog det Brev, som Anna havde faaet fra Geoffroy, og som hun i den første Harme havde krøllet sammen og kastet hen i et Hjørne. „Det er beskrevet baade med Blæk og Blyant! Mon det tilhører Parret her? Det har de da reent glemt. Hvad vilde nu en Tosse gjøre med det, hvis han havde fundet det? han vilde tænde sin Pibe ved det og siden ærgre sig over, at han ikke havde læst det først — men hvad gjør den kloge Mand?" — Han besvarede Spørgsmaalet praktisk ved at stikke Brevet i Lommen; maaskee det var værd at beholde, maaskee ikke; fem Minuters private Undersøgelse af det vilde afgjøre det. „Nu kommer jeg strax med Maden," sagde han høit henimod Arnold, „og husk

nu paa, at det ikke er muligt at banke paa Døren, naar jeg har Bakken i begge Hænderne og hvad værre er, Gigt i begge Fødderne." Med denne venskabelige Paamindelse forlod Mr. Bishoprigg Værelset.

Arnold havde fortsat den afbrudte Samtale med Anna; „De kan jo selv indsee, at det er umuligt for mig at tage bort nu, da han kommer strax med Maden. Hvad vilde De tænke heri Huset, hvis jeg lod ‚min Kone' sidde alene ved Bordet?"

Det var fuldkommen rigtigt. Anna følte ogsaa, at Skinnet maatte bevares, men hun blev utaalmodig; hun lod Arnold staae ved Vinduet og satte sig selv i Sophaen, „Ulykken synes at forfølge mig," sukkede hun, „dette vil tage en daarlig Ende og jeg skal være ansvarlig for det."

Mr. Bishoprigg fandt Maden færdig og ventende paa ham. Han tog den dog ikke strax ind til de ventende Gjæster, men først i sit eget Værelse og lukkede Døren.

„Lig der min Ven til jeg faaer bedre Tid," sagde han, og lagde Brevet ned i en Skuffe, „og nu til de to Turtelduers Mad, som jeg først selv maa prøve, for at see om Kokkepigen har gjort sin Pligt — thi de stakkels to Væsener kunne slet ikke selv bedømme det." Han løftede Laaget af og tog en Bid hist og her; „ikke daarligt!" Næste Laag op. „Grøntsager! de ere vist daarlig Mad for en Mand i min Alder." Han rystede paa Hovedet og prøvede næste Ret. „Fisken! hvorfor har det tossede Fruentimmer stegt Forellen? den bør koges med en Smule Salt og en Skefuld Eddike." Han trak en Flaske Sherry op og heldte den paa en Karaffe. „Jeg maa selv prøve og smage den for en Forsigtigheds Skyld, det byder min Samvittighed mig." Han tilfredsstillede sin Samvittigheds Bud — i dygtigt Maal. Der var et tomt Rum i Karaffen, som han fyldte op med Vand fra Vandkaraffen, „det lægger ti Aar til Vinens Alder, Turtelduerne tabe intet derved og jeg „vinder et Glas Viin," med disse Tanker bestemte han sig til at bringe Turtelduerne deres Middagsmad.

(Fortsættes.)

Til Spillekortenes Historie.

Det gaaer med Spillekortene, som med saa mange andre Ting i Verden, deres Udspring og første Fremtræden er indhyllet i Dunkelhed. En Lærd paastaaer, at de 700 Aar før Christi Fødsel vare kjendte af Ægypterne — en Nation, der ligesom Chineserne i Almindelighed anføres, naar Talen er om, at der er intet Nyt under Solen. En anden Autoritet fortæller os, at de ere opfundne af Lydeerne for henved 3000 Aar siden under en stor Hungersnød, idet han anfører Historieskriveren Herodot, der siger: „at Lydeerne opfandt forskjellige Slags Spil for at mindske Forbrugen af Levnetsmidler, da de spillede hele den ene Dag uden at nyde Noget og spiste den næste, hvorved Halvdelen af det knappe Forraad blev sparet." Da Hungerstiden skal have varet i atten Aar have Lydeerne jo havt god Tid til ogsaa at opfinde Spillekortene foruden anden Tidsfordriv.

Den almindelige Mening iblandt Forfatterne er imidlertid, at Spillekortene ere opfundne i det fjortende Aarhundrede i Frankrig og navnlig for at adsprede den Tungsindighed, hvoraf den daværende franske Konge, Carl den Sjette, var bleven greben, og vist er det, at der endnu paa et af Bibliothekerne i Paris findes det Spil Kort, som Maleren Jacquemin Gringoneur malede for Carl den Sjette.

Et Spil franske Kort indeholdt 52 Stykker i 4 Afdelinger, som skulde betyde Geistligheden (Hjerter), Krigerne (Pique), Agerdyrkerne (Kløver) og Borgerstanden (Ruder), eller efter en anden Forklaring: 4 Compagnier, hvori Esset var Fanen, 2 til 9 menige Soldater, Tieren Staldmester, Ridder, Dame og Konge. Senere blev Staldmesteren, Tikortet, nedsat i de Meniges Klasse.

De saakaldte Herrekort have til forskjellige Tider havt forskjellige Navne. De fire Konger førte oprindelig Navnene David, Alexander, Cæsar og Carl den Store, og ved dem tænkte man sig de fire store Monarkier repræsenterede; det jødiske af David, det græske af Alexander den Store, det romerske af Cæsar og det gallisk-germaniske af Carl den Store. Damernes Navne vare: Rachel, Ruderdame, hvormed meentes Agnes Sorel den franske Kong Carl VII.s Elskerinde; Jeanne d'Arc, Piquedame, ogsaa senere betegnet som den spydbevæbnede Pallas; Judith, Hjerterdame, Kong Ludvig den Frommes Gemalinde Judith; Arpina var Navnet paa Kløverdame og dermed betegnedes Carl VII.s Dronning Maria af Anjou. Da ingen historisk bekjendt Dronning bærer Navnet Argina har man omsat Bogstaverne i dette Ord, og derved faaet Ordet regina, som paa Latin betyder Dronning.

Knegtene førte berømte Riddernavne, Hjerterknegt hed Lahire, en af Datidens tappreste Riddere, den samme hvis stadige Morgen- og Aftenbøn var: „Gid Gud vil gjøre mod Lahire, det som Lahire vilde gjøre mod Gud, hvis Lahire var Gud og Gud Lahire. Ruderknegt hed Hector, som skulde betyde Hector af Galandin, en dalevende Ridder. Piqueknegt hed Ogier, Holger fra Carl den Stores 12 Jevninge og Kløverknegt Lancelot, en af Ridderne i Romancerne om Kong Arthurs Hof.

De franske Konger Carl IX. og Ludvig IX. forandrede Navnene paa Konger og Dronninger flere Gange, men mere radikalt gik Revolutionen tilværks. Da den ikke tog i Betænkning at tage Livet af en virkelig Konge og Dronning, saa maatte Kortenes Konger og Dronninger ogsaa vige Pladsen. De fire Konger bleve kaldte Voltaire, Lafontaine, Rousseau og Molière; Damerne de fire første republikanske Dyder, og Ridderne (Knegte) de fire ivrigste Republikanere, men da disse skiftede ofte, eftersom Guillotinen virkede, fik Navnene ingen Stadighed.

Den første sikre Efterretning om Spillekort i England er fra 1463, thi i det Aar blev der ved en Parlamentsact efter Kortfabrikanternes Ansøgning nedlagt Forbud mod Indførsel af fremmede Spillekort.

De ældste italienske Spillekort kaldtes carta di Trapola, efter et Spil af dette Navn. De fire Slags i Spillet bleve kaldte Cupi (Bægre), Denari (Penge), Spadi (Sværd) og Bastoni (Stokke), istedetfor Damer fandtes Ryttere og fra disse nedstamme Nutidens Tarokkort.

De tydske Kort bleve især fabrikerede i Ulm, Augsburg og Nürnberg allerede i Begyndelsen af det 15de Aarhundrede (1402) og fik et stort Opsving ved Træskærerkunsten. Nürnbergerne mærkede deres Kort med et +, som Magistraten 1518 befalede forandret til ×, og med dette sidste Tegn findes der endnu Kort.

I det syttende Aarhundrede havde de tydske Kort følgende fire Rækker: „Klokker eller Bjælder", „Hjerter eller Rødt", „Blade eller Grønt" og „Agernfrugten". Disse sidste hængte som Frugter paa et Træ, der havde sin Rod i en Blomsterpotte, en Mands Hoved eller hans Mave. „Klokkerne" eller „Bjælderne" hænge altid med Underdelen opad. Vor Figur 1 er saaledes den gamle tydske „Tre'er" af „Klokke- eller Bjælderækken".

Disse „Agern" og „Klokker" findes endnu i Nutidens portugisiske Kort.

Vor Figur 2 er en tro Efterligning af den ældste „Hjerternes Dronning", som findes i Kortene.

De øvrige Figurer betegne forskjellige af Nutidens chinesiske Spillekort; thi det himmelske Riges, Verdens Midtpunkts, Beboere ere store Spillefugle. Kort hedder paa chinesisk „che-pae", det vil sige Papirsedler, og det Slags, der mest bruges, hedder „tseen-wou che-pae", det vil sige „tusind Gange titusind Papirsedler", men uagtet dette vældige Navn indeholder hvert Spil kun 30 Kort — nemlig tre Rækker af ni Kort hver og dertil tre af en høiere Orden, som vi vilde kalde Herrekort, og som hos Chineserne føre Navn af den „røde Blomst", den „hvide Blomst" og „Tusind Gange Titusind". De 27 simple Kort ere deelte i 3 Sorter: Penge, Kager og Kjæder.

Vor Figur 3 og 4 forestille et Par af Pengerækken, Figur 5 er af Kjæderækken og Figur 6 er et af Herrebladene.

Størrelsen af de chinesiske Kort er omtrent den samme som i vore Afbildninger med Undtagelse af at de ere forsynede med en smal hid Rand udenom den sorte.

1.

2.

3.

4.

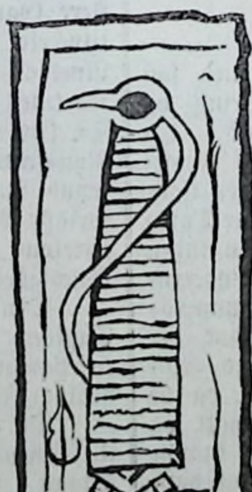

5.

6.

Michel Angelo.

Michel Angelo Buonaroti, en af de største Mestre, som Kunsthistorien kjender, blev født den 6te Marts 1474 i Settignano ved Florents og nedstammede fra Greverne af Canossas berømte Slægt. Den Green af Familien, hvortil Michel Angelos Fader, Luigi Leonardo Buonaroti Simoni, hørte, var imidlertid nedsunken i Armod, og dens sidste Repræsentant, der havde helliget sig Retsvidenskaben, lykkedes det kun med Møie at opnaae en Podestas eller Borgmesters Værdighed i Chiusi. Sine Sønner, af hvilke Michel Angelo var den ældste, bestemte han til enten at studere Lovkyndighed eller til at gaae Handelsveien, idet han betragtede disse tvende Livsstillinger som de eneste, der kunde gjengive Familien sin udslukkede Glands og Hæder. De rigeste Adelsmænd i Florents, Genua og tildels ogsaa i Venedig vare nemlig paa den Tid baade Kjøbmænd og Fabrikanter. Da Michel Angelo gjerne hengav sig til Grublerier og lagde en alvorlig og tænksom Aand for Dagen, saa troede Faderen ham kaldet til at beklæde et eller andet Statsembede og lod ham derfor faae en grundig og lærd Fordannelse. Men allerede tidlig yttrede der sig hos den unge Michel Angelo tillige en afgjort Tilbøielighed til at dyrke Kunsten og trods Faderens Misnøie med de Forsøg, som Sønnen, uden at have havt nogen Veiledning, gjorde i den Retning, fandt han dog stedse Leilighed til hemmelig at øve sig i at tegne. Gjennem en ung Kunstner ved Navn Francesco Granacci, en af den store Maler Domenico Ghirlandajo's mest udmærkede Elever, med hvem Michel Angelo havde stiftet Bekjendtskab, modtog han regelmæssig Fortegninger og Modeller, hvorefter han da, uafvidende sine Omgivelser, arbeidede med en saadan Iver og Interesse, at hans overordentlige Fremskridt i høi Grad vakte Granaccis Forbauselse. Han viste Ghirlandajo en Prøve paa Drengens Dygtighed, der bragte den henrykte Mester til den faste Beslutning: at anvende Alt, for at bevare dette Genie for Kunsten. Det var imidlertid ingen let Sag, at beseire Familiestoltheden og Faderens Fordom mod en Kunstners usikkre og kun lidet lønnende Kald, men omsider kronedes hans Bestræbelser dog med Held. Ghirlandajo, der ved Siden af sin udmærkede Sands for rene, ophøiede Former tillige besad usædvanlige Kundskaber i Perspectivlæren, gjaldt dengang — Leonardo da Vinci var nemlig reist til Mailand — for den bedste Læremester i Florents, og hos ham skulde den fjortenaarige Michel Angelo da uddanne sig i tre Aar. Mesteren erholdt ikke alene ingen Lærepenge for ham i det Tidsrum, men han forpligtede sig endog paa Grund af Drengens særlige Duelighed til at betale Faderen for de Arbeider, Sønnen udførte i de tre Læreaar, henholdsviis sex, otte og tolv Guldfloriner.

Det var Hertug Lorenzo af Medici, kaldet den Prægtige, som ved den Tid herskede over Florents. I hans Palads og i hans Haver fandtes der en udvalgt Samling af antike Marmorstatuer, Buster og Fragmenter, hvor et Antal unge Kunstnere under Ledelse af Billedhuggeren Bertolde, der var en Elev af Donatello, foretog deres Studier. Paa Ghirlandajos Anbefaling blev Michel Angelo optagen i dette nydannede, senere saa anseete

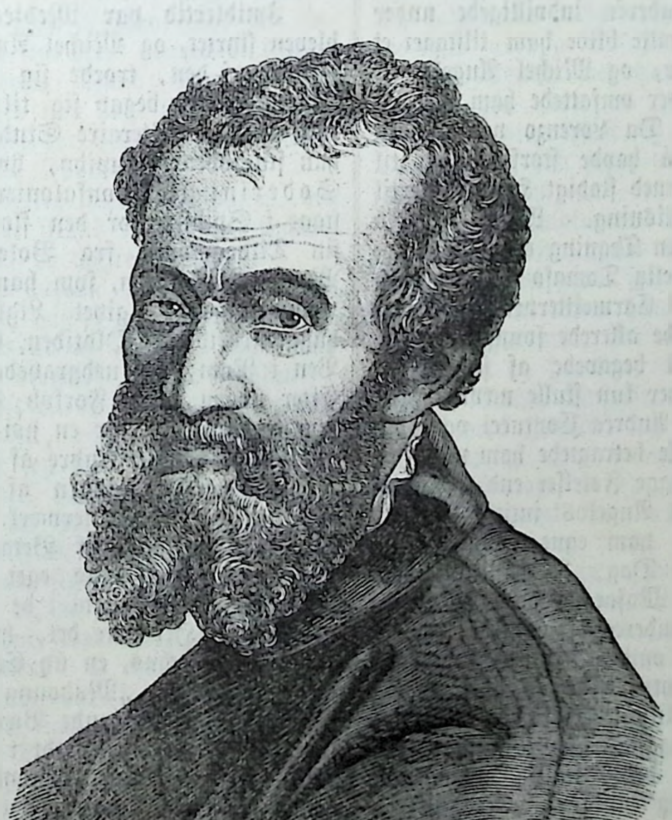

Michel Angelo.

og indflydelsesrige Akademi. Den sextenaarige Kunstner havde hidindtil kun sysselsat sig med Tegning, og i dette Fag gjort saa store Fremskridt, at han var istand til at foretage Forbedringer ved Mesterens Arbeider. Ghirlandajo, der var overbeviist om, at hans Elev vilde overgaae ham i Malerkunsten, henledede hans Opmærksomhed paa Plastiken, og, fortryllet ved Synet af de antike Kunstværker, begyndte Michel Angelo nu at modellere i Leer, for derpaa efter kort Tids Forløb at udføre sine Modeller i Marmor. Allerede disse første Forsøg vare prægede af et eiendommelig kraftigt Udtryk og, skjøndt Copier, sporedes der hos dem alle en umiskjendelig Originalitet i Opfattelsen og Behandlingen af Gjenstanden. Uden at have formet en Model, udhuggede han i sine Fritimer af en Marmorblok, som laa paa et afsides Sted i Haven, en grinende Faun. Hertugen, som tilfældigviis kom til, netop i det Øieblik, da Ynglingen havde fuldført sit Arbeide og var traadt tilbage for at betragte det, beundrede den mageløs charakteristiske Maske og tilkjendegav den ungdommelige Kunstner sit Bifald. Men idet han berørte Ansigtets fortrinlig udarbeidede Tandrække, spurgte han Michel Angelo, om Faunen ikke var for gammel til at have saa smukke Tænder. Den Tiltalte saae stift paa den ophøiede Critiker og lagde Meislen paa Tandrækken. „Har I ellers intet Videre at bemærke," sagde han, „saa behøver min Faun kun endnu et Slag for at være færdig," og med disse Ord slog han paa Meislen, og Tandgjerdet var sønderbrudt.

Lorenzo var saa begeistret over den unge Billedhugger, at han sendte Bud til hans Fader og lod denne vide, at han vilde optage Michel Angelo i sit Huus og drage Omsorg for hans Uddannelse og Ophold. Faderen indvilligede under den Betingelse, at der maatte blive ham tilstaaet et mere indbringende Embede, og Michel Angelo fik nu Bolig hos Hertugen, der omfattede ham med en Faders hele Kjærlighed. Da Lorenzo var af den Mening, at hans Protegé havde størst Anlæg til Skulpturen, ordnede han med stadigt Hensyn hertil Planen for hans Underviisning. Michel Angelo forsømte dog derfor hverken Tegning eller Malning, og det var da fornemmelig Tomaso Masaccio da San Giovannis Værker i Carmeliternes Kirke, som han studerede. Han havde allerede svunget sig saa høit iveiret over de mest begavede af sine Meddisciple, blandt hvilke vi her kun skulle nævne: Rustici, Lorenzo di Credi, Andrea Contucci og Torriggiani, at de næsten alle betragtede ham med Had og Misundelse, hvilke stygge Følelser end mere tiltog i Styrke ved Michel Angelos intime Forhold til Hertugen og ved det ham egne sarkastiske og noget stolte Væsen. En Dag, da han arbeidede med nogle andre Elever i Masaccios Capel og gjorde sig lystig over sine Misunderes Uduelighed, sprang Torriggiani, den forhen omtalte Kunstner, rasende frem og bibragte med knyttet Næve Michel Angelo et saadant Slag lige i Ansigtet, at han brækkede dennes Næsebeen. Torriggiani maatte flygte; men Michel Angelo blev fra det Øieblik endnu mere indesluttet og tilbageholden end før. Med sjelden Flid studerede han Anatomi, et Studium, som han uafbrudt fortsatte i tolv Aar, saa at han tilsidst erhvervede sig en Sikkerhed i Fremstillingen af det menneskelige Legeme i de vildeste og dristigste Stillinger, Vendinger og Forkortninger, som ingen Maler før ham havde været i Besiddelse af, samt en Bestemthed, Correkthed og Flugt i Tegningen, hvorom man tidligere neppe havde havt en Anelse.

Michel Angelo havde netop fyldt sit attende Aar, da Lorenzo, hans faderlige Velynder, døde og efterlod Hertugdømmet til sin Søn Pietro de Medici. Pietro lod Ynglingen forblive i Nydelsen af de Rettigheder og Gunstbeviisninger, som Lorenzo havde tilstedet ham; men han havde selv altfor liden Sands for Kunsten, til at han forresten skulde have brudt sig synderlig om Michel Angelo. Den Omstændighed, at denne Sidste engang maatte udføre en Statue af Snee i Paladsets Have for at more Pietros Gjester, vidner tilstrækkelig om den Hensynsløshed, hvormed den unge Kunstner blev behandlet.

Ved at udvide sine Studier og Kundskaber, søgte Michel Angelo at holde sig skadesløs for de overmodige Luner og Indfald, med hvilke Fyrsten stundom saarede hans dybe Kunstnersjæl. Omgangen med den lærde Digter Angelo Policiano, der stod i høi Anseelse ved Hoffet, førte den videbegjærlige Kunstner ind paa Literaturens Omraade. Dante med sin storslaaede, henrivende, ofte gyselig vilde Phantasi blev Michel Angelos Yndlingsdigter, og i en sildigere Periode af sit Liv gav han tidt hele Scener af dennes Divina Commedia, der ligesom syntes skreven for hans mægtige, gribende Fremstillingsgave. Tillige sysselsatte han sig med egne digteriske Forsøg, i hvilke man vel ikke sjelden finder en gløende Kraft og bidende Spot, men som ogsaa ligesaa ofte ere gjennemtrængte af de blideste og ømmeste Følelser, der nogensinde opfyldte en Menneskesjæl.

Imidlertid var Mediceernes berømte Familie bleven styrtet, og Michel Angelo, som var en Tilhænger af den, troede sig nu ikke længer sikker i Florents, men begav sig til Bologna. Her fortsatte han sine literaire Studier, og her modellerede han sin sovende Cupido, hvilken han, da Pietro Soderini som Gonfaloniere var kommen til at staae i Spidsen for den florentinske Regering, ved sin Tilbagekomst fra Bologna senere udførte i Marmor. Figuren, som han ved forskjellige kunstige Midler havde givet Lighed med et Billedhuggerarbeide fra Oldtiden, blev sendt til en betroet Ven i Rom, der nedgravede den i sit Viinbjerg. Efter nogen Tids Forløb blev Cupidoen opdaget som en Antik og for en høi Betaling kjøbt af Cardinal Riario, efter Andre af Cardinal San-Giorgio, der gjorde Hertuginden af Mantua en Foræring med det herlige Mesterværk. Kunstneren selv fik kun en ringe Part af Betalingssummen; men da Bedrageriet efter hans eget Ønske kom for Dagen, kaldte Cardinalen ham i de mest smigrende Udtryk til Rom. Her var det, hvor Michel Angelo udførte sin Bacchus, en ny Cupido samt sin berømte Marmorgruppe: „Madonna med den døde Christus". Det prægtige, gribende Værk, som er kjendt under Navnet „Pietá", er holdt i en bibelsk reen og simpel Stil, og i Figurernes Udtryk har Kunstneren lagt en uendelig Smerte, inderlig Hengivenhed og Forsagelse. Dette skjønne Arbeide, der smykker Capella della Pietá i St. Peterskirken i Rom, er det eneste, som Kunstneren har forsynet med sit Navn. Da to Fremmede

i hans Nærværelse stredes om, hvem der havde udført den overordentlig deilige Composition, og den ene af dem endog angav en Bologneser som Skaber af den, gik Michel Angelo ved Nattetid ind i Capellet og huggede ved Skinnet af en Lygte sit Navn i Madonnas Belte, hvor det strax maatte falde Beskuerne i Øinene.

(Sluttes.)

Huusundersøgelsen.

(Fortsættelse.)

Efter at flere Sager vare forhandlede, traadte en Gaardmand frem og klagede over, at flere Smaating vare frastjaalne ham, ja endnu sidste Aften havde man fra hans Have taget betydelig Grønkaal. Han tilføiede, at det ikke vilde være urimeligt, om Fogden ifølge med flere Bønder gjorde Huusundersøgelse hos forskjellige Smaafolk der paa Egnen, for at eftersee om intet Utilbørligt fandtes hos dem. I ingen Samfundsklasse spiller „rig" og „fattig" saa stor en Rolle som hos Bønder. Den rige Selveier seer med Stolthed ned paa den fattige Huusmand, og det var derfor heller ikke vanskelig at lede Mistanken hen paa en af de mindre Begunstigede i Landsbyen.

„Jeg synes, at den gamle Hyrdehans's Børn i de senere Tider have viist sig endeel langfingrede," sagde en af Gaardmændene, „jeg fandt den yngste Søn liggende paa Knæ ved Hundehuset og spise af Pasops Mad."

„Stakkel, han var vel sulten; naar man er fire Aar gammel, tager man Maden hvor den findes, og Nøden skal være stor der," svarede en Anden.

„Faderen er en ærlig Mand; har han end trangt for Brødet, spiser han dog kun hvad han ærligt har fortjent. Nei, der vil jeg ingen Huusundersøgelse gjøre," føiede Fogden til.

„Vi har en uforbederlig Tyv i Fattighuset, den gamle Mathias. Han er istand til at have begaaet Tyverierne!" sagde en af de yngre Mænd.

„Hvad nytter det at befatte os med ham, han er for gammel til Straf, han er saa grundfordærvet, at han fortjente at jages ud af Sognet, naar hans 80 Aar ikke frelste ham derfra," svarede Fogden.

„Jeg har ingen Lyst til at forsvare den gamle Skurk," sagde Ole Jensen, en af Sognets rigeste Gaardmænd, „dog troer jeg nok, jeg tør sige ham fri for disse Tyverier her, han har jo været syg i lang Tid. Nei, jeg har nu saadan mine egne Tanker; det huer mig ikke, de lange Nattevandringer Anders Hansen gjør, han siger rigtignok, at han besøger sin syge Søster, og da han ikke tidligere er straffet, er der Mange, som troer det, men jeg hører nu ikke til disse, jeg finder, at hans Opførsel er meget feilagtig; min Karl har flere Gange mødt ham tidlig om Morgenen med en Sæk paa Nakken snigende sig ind som en Tyv i sit eget Huus. Der tænker jeg vilde en Huusundersøgelse være paa rette Sted."

Anders Hansens Nabo reiste sig harmfuld op. „Du gjør den stakkels Mand Uret, Du var jo altid hans Uven, Ole Jensen; hvad hans natlige Vandringer betyde, skal jeg lade være usagt, men en ærlig Mand er han, det tør jeg indestaae for, hellere sultede han ihjel med Kone og Børn, for han spiste et Stykke stjaalet Brød."

„Det er netop fordi han lader saa ærlig, og med Hovmod seer ned paa Andre, at jeg ikke troer ham," svarede Ole.

„Du kan ikke dømme ham; hvor Had er inde, kommer god Tanke ikke ud — han har altfor ofte sagt Dig en drøi Sandhed, til at Du kan være hans Ven."

„Da forstaaer jeg heller ikke, hvorledes det skulde gaae til, at jeg skulde blive hans Ven; saadan en stakkels fattig Djævel klæder Ydmyghed bedst, især naar han opfører sig paa saa tvetydig en Maade."

„Det er ogsaa min Mening," sagde Fogden, som ligeledes var bleven flere Gange fornærmet af den altfor aabenhjertige Tømmermand. „Hans Opførsel er ogsaa forekommet mig fordægtig. Der er jo desuden ingen Skade skeet, om vi i al Hoflighed eftersee om han virkelig er saa uskyldig, som han giver sig Mine af. Har vi gjort ham Uret, saa give vi ham, som Skik og Brug er, en Tønde Øl og drikke Forlig med ham."

Da Forsamlingen blev hævet, gik Fogden, ledsaget af flere Gaardmænd hen til Anders Hansens Huus, for at foretage den paatænkte Undersøgelse.

Uden at banke paa Døren, traadte de ind og fandt hele Familien samlede om Kakkelovnen, der med sine klare Luer oplyste det mørke Værelse.

Da Fogden saae Anders med sin Familie sidde tilfredse og glade sammen, var det, som om en indre Stemme tilraabte ham: „Forstyr ikke disse stakkels Folk, som ere lykkelige i deres Fattigdom!" Og havde han været alene, da var han sikkert vendt om igjen uden at udrette sit Ærinde, men nu var der flere Bønder med ham, og den falske Stolthed, som saa ofte fører os paa Afveie, hævede ogsaa her sin mægtige Røst og bragte Hjertets Ord til Taushed, og han sagde med kort og barsk Stemme til Tømmermanden:

„Der er indkommet Klage fra flere Bønder, at der er blevet frastjaalet dem flere Ting. I har rigtignok hidtil gaaet for at være en ærlig Mand, men nu er det oftere hændet, at En og Anden her i Sognet har mødt Jer med en Sæk paa Nakken om Natten og har seet, at I sneg Jer ind i Jer Bolig. Denne Opførsel har vakt Mistanke imod Jer, Anders Hansen, og derfor faaer I at finde Jer i, at vi efter gammel Skik og Brug her i Sognet, foretage en Huusundersøgelse, for at see, om vor Mistanke har været begrundet."

Ved Fogdens første Ord sprang Anders op med flammende Øine, som vilde han kaste de uforskammede Gjæster paa Døren. Kun med stor Overvindelse betvang han sit heftige Sind. Dog, de rullende Øine og svulmende Aarer i Panden fortalte Fogden og hans Følge, hvilken mægtig Vrede, der rasede i Tømmermandens Indre.

Men da Anklagen var tilende, brød Vreden sine Baand, og med Raseri foer han imod sin Fjende.

„Altsaa fordi en Bonde har seet mig ved Nattetid bære en Sæk paa Ryggen ind i mit Huus, skal jeg være en Tyv?" raabte han forbittret. „I ere dog ret nogle jammerlige Mennesker! Fordi I

ere rigere end jeg, troer I at have Ret til at beskylde mig for saa ussel en Forbrydelse? — Hvem har seet mig? Hvem har anklaget mig?" raabte han til Fogden med truende Stemme.

Fogden taug.

„Hvem har anklaget mig?" henvendte han sig med stigende Vrede til de Andre.

Ingen svarede ham.

Han gik dem et Skridt nærmere. „Jeg vil vide, hvem der har anklaget mig!" sagde han med en Stemme, der fik dem til at skjælve.

„Det faaer I ikke at vide!" svarede Fogden ham barskt, skjøndt han hemmelig angrede sit overilede Skridt.

Anders gjorde en heftig Bevægelse imod dem, men fattede sig strax og sagde foragtelig:

„Gaae og søg! Naar I ere færdige dermed, tales vi ved."

Fogden og de tre Gaardmænd, som vare fulgte med ham, tøvede; de følte dem saa underlig uhyggelig stemte, de saae forlegne paa hverandre, de følte ingen Lyst til anstille Efterforskning i den vrede Mands Hjem, ja, de syntes tilbøielige til at gjøre ham en Undskyldning og atter begive sig bort.

„Nu, hvad vente I paa?" raabte han. „I har beskyldt mig for Tyveri — nu forlanger jeg, at I skal undersøge hele Huset, for at I ikke senere skal sige, at I af Barmhjertighed ikke have udført Eders herlige Ret! Naar I komme tilbage, skal I høre, hvad I for lang Tid siden kunde have faaet at vide."

Med en uhyggelig Følelse forlod de Værelset og begyndte paa Huusundersøgelsen, men de fandt Intet, som kunde berettige til den fjerneste Mistanke.

„Har I saa fundet de stjaalne Sager?" spurgte Anders dem med dyb Foragt, da de atter traadte ind i Værelset.

„Nei, vi fandt Intet!" svarede Fogden, „vi har beskyldt Dig uretfærdig, det er derfor ikke mere end billigt, at vi bede Dig tilgive os og betale Dig den brugelige Godtgjørelse."

Anders slog en høi Haanlatter op.

(Fortsættes.)

Contraster.

Hele Ugen et Skjødskind om sig, og — om Søndagen Sporer paa Støvlerne.

En Bouquet i Brystet, Blomster paa Hovedet, og — graae Haar.

Et Guldubr ved Siden, og — hullet Linned.

Et Gjæstebud, og — ikke en Skilling i Huset.

Betale Rangskat, og — lade sig pante for Præstepenge.

En glimrende Uniform paa Fælleden, og — en laant sort Kjole til Altergang.

Herre i Huset, og — en Slave af sine Folk.

Et stort Bibliothek, og — en Ignorant.

En Philosoph, og — en Vindbeutel.

Directeur eller Medhjælper ved en Opdragelsesanstalt, og — ugudelige, uopdragne Børn.

Østers og Champagne paa Bordet, og — Execution i Huset.

Et Englesmil, og — en Djævletunge.

En Kjærlighedsbillet, og — en Skrædderregning.

En Skarpretter, og — en Gjordemoder.

Et Læs Flyttegods, og — en Liigvogn.

En Abekat med en Generalhat og Sabel ved Siden, og — en Grenadeer spille Elskerinde paa et Privattheater.

En Danebrogsorden, og — en Redningsmedaille.

Gaade.

Mod al Fornuft jeg strider,
Mod alle Kloges Ord,
Og dog fra Arilds Tider
Jeg fandtes her paa Jord;
Vel spottes jeg og haanes,
Bestandig nu som før;
Men mildt jeg ogsaa skaanes, —
Dog helst — for lukket Dør.

De Ældre bedst mig kjende,
Vil nødigst krænke mig,
De Yngre Ryg mig vende,
Ved mig de skamme sig;
Men naar sig Ald'ren nærmer,
— Ja, skjøndt langt mere klog, —
Lidt efter lidt man skjærmer
Og freder om mig dog.

Opløsning af Charaderne i Nr. 11:

1. Topas. 2. Sorgfuld.
3. Naade (Naa! — De.)

Opløst af Ingeborg, Andrea og tvende Beufspisere i Troense, Mariane, Bøtterup fra Slottet.

Logogriphen i Nr. 10 er endvidere opløst af Den fordrukne Tobakspibe og Ham, der løber efter M., Konfusionsraadens Døttre, Den stolte Kort-Lang eller ham med Overfrakken paa Vestergade og Værten ved Sessionsgildet i Mariebo, Tydelig nok og Paa ingen mulige Maader i Skive.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

De nye Husfæller.

Skandinavisk Folkemagazin
Et Billedblad
for alle Stænder

1871. Søndagen den 26de Marts. Nr. 13.

Indhold: De nye Huusfæller (med Lithographi). — Michel Angelo (Fortsættelse). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Huusundersøgelsen (Fortsættelse). — Blandinger. — Gaade.

De nye Huusfæller.

„Nei see, hvad jeg fandt i den gamle Kurv,
I den, som henne bag Skuret staaer;
Jeg tog dem, da Missen sprang efter en Spurv,
Men aldrig han mere igjen dem faaer!"

Og medens nu Katten urolig stod,
Med Angst for sine Killinger smaa,
Den Lille just troede sig rigtig god,
Og tænkte, de deilig i Forklædet laae.

Thi Barnehjertet forstod kun slet,
At al den Omhu blot voldte Skræk;
At hvad hun mente var smukt og ret,
Gav Kattene Lyst til at liste sig væk.

Ak, gaaer det os Andre ei ligesaa?
Tidt skabe vi Harm, hvor vi ønskede Fred;
Vi bilde os ind, vi hinanden forstaae —
Og gjør mod vor Villie dog ofte Fortred.

Michel Angelo.
(Fortsættelse.)

I Florents, hvortil Michel Angelo, som tidligere anført, atter var vendt tilbage, udførte han en kolossal Marmorstatue, forestillende David som Hyrdedreng med Slyngen over Armen. Soderini, der var en Beundrer af Kunst, foreslog Senatet at benytte sig af de tvende berømte Mestre, Michel Angelos og Leonardo da Vincis Ophold i Staden, til at forherlige denne med forskjellige storartede Værker fra deres Haand. Senatet gik ind paa Forslaget og overdrog de nævnte Kunstnere det Hverv, at smykke den store Raadstuesal med Malerier, der skulde fremstille Florentinernes Seir over deres Naboer. Det var en ædel Kappestrid, i hvilken den ene Mester skulde søge at værne om sin allerede vundne Anseelse, den anden bestræbe sig for at seire over Den, der havde været berømt, førend hans langt yngre Rival endnu var bleven født. Leonardo valgte at gjengive Kampen mellem Milaneserne og Florentinerne i Aaret 1440. Den skjønneste Gruppe i denne Carton var en Hob Ryttere, der kæmper om Besiddelsen af en Standart. Figurernes Stillinger og Udtryk, Hestenes Fyrighed og Stridslyst, de pragtfulde Vaaben og Dragter, den utrolige Nøiagtighed og Lethed, hvormed Alt var udført, omtales af Samtidige med den største Beundring. Denne fortrinlige Carton delte imidlertid Skjæbne med saa mange andre af da Vincis Værker: den blev skaaren itu, og der existerer, med Undtagelse af en daarlig Copi af den midterste Gruppe, intet Mere af den.

Michel Angelo opfattede Emnet paa en ganske eiendommelig Maade. Han gav en Fremstilling af florentinske Soldater, som under Pisas Beleiring bade sig i Arno og pludselig høre Signalet, der kalder dem til Vaaben. Det er en overordentlig livlig og bevæget Scene: fuldstændig nøgne eller halvnøgne Krigere ile forvirret om imellem hverandre; nogle iføre sig hurtig deres Klæder; andre spænde Sværdet om sig, og atter andre gribe deres Vaaben for at styrte løs paa Fjenden. Den berømte Cellini siger, at Angelo ingensinde har skabt et Værk, der kan maale sig med dette i Fuldendthed. Der findes endnu Fragmenter af denne Carton, som Billedhuggeren Bandinelli skal have sønderrevet, samt en middelmaadig Copi, stukken i Kobber af Sciavonetto. Da Michel Angelos Maleri hverken fremstillede et Slag eller en Seir, blev Leonardo da Vincis Tegning erklæret for værdig til at udføres; men Maleriet blev aldrig færdigt. Begge Cartoner bleve imidlertid udstillede i Florents, hvor navnlig Michel Angelos Udkast ivrig studeredes af Kunstnerne for den sjeldne Fuldkommenhed, hvormed han havde gjengivet det menneskelige Legeme i de mest forskjellige Bevægelser og Forkortninger, samt for den Sandhed og Kraft, han havde vidst at lægge i Udtrykket.

I Aaret 1503 besteg Julianus della Rovero under Navn af Julius II. den pavelige Stol. Det var en heltemodig Herskeraand, hvis Kjærlighed til Kunsten var stærkere end hans Tilbøielighed for Videnskaberne. Denne overordentlige Olding med

de kloge, charakteristiske Træk, som Rafael har foreviget, kaldte gjentagne Gange Michel Angelo til Rom, for at han skulde opføre ham et Gravmonument, der i Storslaaethed og Skjønhed ikke maatte staae tilbage for Oldtidens Gravminder. I flere Maaneder grublede Michel Angelo, uden at gjøre en eneste Blyantsstreg, over Planen til det kæmpemæssige Arbeide, men derefter udkastede han ogsaa med forbausende Hurtighed Tegningerne til et Mausoleum, hvis Masse af Statuer og Reliefs frembød et saa harmonisk Hele, at ingen Kunstner før ham havde frembragt noget Herligere. Paven var henrykt over dette saa ophøiede Genies mægtige Værk, og gav strax Ordre til ufortøvet at lægge Haand paa det. Michel Angelo begyndte da Løsningen af sin Opgave med Udførelsen af „Moses", et af Billedhuggerkunstens mest beundrede Arbeider. Moses, holdende Lovens Tavler i den ene Haand, medens han med den anden i forbittret Smerte griber om det lange Skæg, er fremstillet i det Øieblik, da han truende reiser sig mod de til Afgudsdyrkelse forfaldne Jøder. Det bydende og imponerende Udtryk i den fortornede Lovgivers Aasyn, den Høihed og den Magt over Techniken, som Angelo her har udfoldet, vil stedse henrive Beskueren til Beundring. Flere Statuer til Mausoleet paabegyndtes, uhyre Blokke fra Carraras Marmorbrud hidførtes; men trods al den Iver, hvormed Michel Angelo fremmede Arbeidet, varede det dog den utaalmodige og heftige Pave, som maaskee nærede Frygt for, at han, der allerede var fireoghalvfjerdsindstyve Aar gammel, ikke skulde opleve at see Monumentet fuldført, for længe. De Omkostninger, der udkrævedes til det, vare desuden saa store, at den hellige Fader, som bestandig var indviklet i Stridigheder og vidtsvævende, diplomatiske Planer, kun med Møie saae sig istand til at udrede de nødvendige Summer, ja endog stundom aldeles ikke kunde fyldestgjøre de Fordringer, som Billedhuggeren stillede, hvorved der naturligviis maatte indtræde Standsninger i Arbeidet. Julius II., der tillagde Michel Angelo Skylden for disse idelige Afbrydelser, vilde tilsidst ikke mere modtage Kunstneren, som vedvarende trængte ind paa ham og med Heftighed forlangte, at der skulde skaffes Penge og Materialier tilveie. Forbittret og krænket herover, fattede Michel Angelo den Beslutning at forlade Rom, idet han lod den Besked blive tilbage, at saafremt Paven spurgte efter ham, skulde der svares, at Kirkens Fader nu maatte søge ham paa andre Steder. Michel Angelo begav sig derpaa til Florents, hvor han blev modtagen med Begeistring. Men Paven, der vilde have Kunstneren tilbage igjen, sendte ikke mindre end fem Ilbud til ham og tre Skrivelser til Senatet, for at dette skulde indvirke paa ham. Omsider sagde Gonfalonieren: „Du maa ikke lade Paven bede Dig længer om at komme. Det Forsøg, Du har gjort med ham, vilde ikke engang Kongen af Frankrige have vovet. Skulle vi nu, da vi neppe have faaet Erobreren stillet tilfreds, for din Skyld føre Krig med Julius? Følg derfor mit Raad og gaae til Rom; min Broder, Cardinalen, skal ledsage Dig, saa at Du kan være ganske tryg og sikker."

Michel Angelo traf Paven i Bologna, hvor denne ved sin Nærværelse havde tvunget de fjendtlige Partier til Rolighed. Cardinal Soderini, der ikke fandt det raadeligt at fremstille sig med Kunstneren for den iltre Kirkefyrste, sendte en Biskop i sit Sted. Skjøndt Paven sad ved Aftensmaaltidet, gav han dog strax Befaling til at føre Michel Angelo ind. Da Kunstneren traadte frem, saae Julius med et truende Blik paa ham og sagde: „Istedetfor altsaa at adlyde og komme til mig, venter Du, at jeg skal komme til Dig?" — „Hellige Fader," svarede Michel Angelo, „jeg flygtede ikke af Stridighed eller Trods, men fordi jeg, hvis jeg endnu længer skulde have taalt de Fornedrelser og Krænkelser, der bleve mig budte i Eders Helligheds Palads, vilde være død." — „Du døe!" udbrød Julius, hvis Vrede, ligeoverfor hans Yndlinger, sjelden varede længe; „det har Du vist ikke tænkt paa. Men Du revner nok engang af Hovmod og Halsstarrighed!" — „Hellige Fader," tog Biskoppen ydmygt til Orde, „den stakkels Michel Angelo har, efter hans Eminence, Cardinal Soderinis Forsikkring, kun feilet paa Grund af sin Uvidenhed, da han, ligesom de andre Kunstnere, blot følger sin Genius; de Sager, som ikke vedrøre hans Kunst, er han aldeles ubekjendt med og uerfaren i." — „Hvad, vover Du at kalde Den uvidende og uerfaren, som jeg høiagter og ærer?" raabte Paven opbragt og løftede sin svære Stav iveiret. Derpaa vendte han sig om til Michel Angelo og gav ham sin Velsignelse. Kunstneren lovede sin ophøiede Ven, aldrig at ville forlade ham, og Paven forsikkrede til Gjengjæld Michel Angelo, at denne i Et og Alt kunde stole paa ham. Denne særdeles mærkelige Scene mellem den høisindede Pave og den stolte, selvfølende Kunstner knyttede atter disse to Mænd til hinanden.

Det første Arbeide, Michel Angelo tog fat paa, var at udføre en Model til en kolossal Billedstøtte af Paven, for derefter senere at støbe den i Bronce. Støtten, der skal have veiet henimod 18,000 Pund, blev opstillet foran Cathedralkirken i Bologna. Da Pave Julius havde beundret det Kjække og Heltemæssige i Statuens Mine og Holdning, sagde han med et venligt Smil: „Men, Angelo, hvad er egentlig din Mening med min Billedstøtte? Velsigner den eller forbander den?" — „Den hersker," var Angelos simple Svar, „og fordømmer de Ulydige." — „Det passer for Bologna," svarede Julius, idet han pegede paa Statuens ene fremrakte Arm; men hvad gjør Du med den anden Arm?" — „Vil Eders Hellighed holde en Bog i Haanden?" — „En Bog?" gjentog Paven. „Hvad tænker Du paa? Giv mig et Sværd, for at jeg kan see ud som en Seirherre og Hersker, saaledes som Du selv forestiller Dig mig." Paven havde gjættet rigtig; det havde virkelig været Kunstnerens Hensigt at give et saadant Billede af ham. Det prægtige Værk, der fuldførtes i sexten Maaneder, blev efter kort Tids Forløb, da Bologneserne atter gjorde Oprør mod Paven, ødelagt af den rasende Pøbel og støbt om til en Kanon, som senere blev kaldt La Giuliana. Statuens herlig udarbeidede Hoved var det Eneste, som Hertug Alfonso d'Este formaaede at redde.

Michel Angelo ønskede at fortsætte de til det forhen omtalte Gravmonument hørende Arbeider, men Paven forlangte hans Bistand ved Udsmykningen af Loftet i det Sixtinske Capel. Til denne Opfordring var den hellige Fader sandsynligviis

hemmelig bleven tilskyndet af den ansete Architekt Bramante, der var en intim Ven af Rafael Santi, hvilken Sidste tilligemed sine talrige og fornemme Elever malede de verdensberømte Billeder i Camera della Segnature i Vatikanets øverste Afdeling. Michel Angelos Fjender og Misundere vare nemlig fast overbeviste om, at han, der ikke var vant til Frescomaleri, vilde blive overvunden af sin yngre, feirede Medbeiler Rafael. Pave Julius vilde ikke tage Angelos Indvendinger for gyldige, men sagde blot, da Kunstneren bemærkede, at han vär aldeles ukyndig i Væggemaleriets Technik: „Du kan gjøre Alt, hvad Du vil; jeg kjender Dig godt; læg derfor blot Haanden paa Værket, og Du vil paany blive overbeviist om, at Du ogsaa i den Retning vil komme til at staae uopnaaet." „Det troer jeg selv," svarede Angelo, holdt inde med alle Modsigelser og traf sine Foranstaltninger. Han lod nogle med Frescomaleri fortrolige Kunstnere af anden Rang komme fra Florents til Rom, for at de under hans Ledelse kunde udføre de af ham selv udkastede Tegninger; men neppe havde han afluret dem de techniske Greb i Kunsten, førend han erklærede de stakkels Malere for ude af Stand til at gjengive det Storladne og Ophøiede i sine Cartoner, ødelagde Alt, hvad der allerede var udført, betalte Medhjælperne og sendte dem bort, hvorefter han forbød Enhver, med Undtagelse af sin Tjener Urbino, at betræde Capellet, ja tillavede endog med egen Haand sine Farver. Endelig trængte Paven utaalmodig ind til Kunstneren og forlangte at vide, naar denne troede at kunne faae Arbeidet tilendebragt. „Saasnart jeg kan," svarede Angelo rolig. „Saasnart Du kan?" udbrød den pirrelige Pave. „Du er en saa uforbederlig Stivnakke, at jeg burde lade Dig kaste ned af Stilladset." — „Hellige Fader," gjenmælede Angelo, „hvis jeg var en Hofmand, som de andre Malere, vilde jeg takke Eder for det." Paven følte, at Michel Angelo med disse Ord sigtede til Rafael, som stod i særdeles høi Gunst, og fjernede sig stiltiende.

(Sluttes.)

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Medens Mr. Bishoprigg var borte, havde Anna pludselig reist sig, var gaaet hen til Arnold ved Vinduet og havde spurgt ham: „Hvor troer Deres Venner hos Lady Lundée at De nu er?"

„Man troer jeg holder Møde med mine Fæstere og overtager mit Gods."

„Hvorledes vil De naae Deres Gods endnu i Aften?"

„Med Jernbanen; men hvad skal jeg angive som Undskyldning for, at jeg reiser, ligestrax efter at jeg har spiist? Værtinden viser sig vist snart, og hvad vil hun tænke, hvis jeg tager med Jernbanen og lader ‚min Kone' blive her tilbage?"

„Mr. Brinkworth! den Spøg — dersom det skal være en Spøg — er nu allerede for gammel."

„Ja, jeg beder Dem ogsaa tilgive den!"

„Jeg skal nok finde paa en Undskyldning for Værtinden," sagde Anna, „men hvilket Tog tager De afsted med?"

„Med det opgaaende!"

Døren blev aabnet; Mr. Bishoprigg viste sig med Maden og Anna sprang bort fra Arnolds Nærhed. Mr. Bishopriggs ene brugelige Øie saae bebreidende paa hende og medens han satte Retterne paa Bordet, sagde han: „jeg varede Dem jo ad, at det var mig en Umulighed at banke paa Døren. Det er derfor ikke min Skyld."

„Hvor vil De sidde?" spurgte Arnold, for at afdrage Annas Opmærksomhed fra Fader Bishopriggs Næsvished.

„Hvorsomhelst!" svarede hun utaalmodigt og satte en Stol ved den ene Ende af Bordet.

Mr. Bishoprigg tog med Bestemthed men Heftighed Stolen og satte den paa dens forrige Plads. „For Guds Skyld, betænk dog hvad De gjør! Det er imod al Skik og Brug i Honningmaaneden at sidde langt borte fra Deres Mand."

„Hvad gjør det?" sagde Arnold beroligende til Anna, „lad den gamle Mand have sin Villie."

De toge altsaa Plads ved hinandens Side med Fader Bishoprigg bag dem i den blandede Egenskab af Huushovmester og beskyttende Engel.

„Her er Forellen," sagde han tagende Laaget af Fadet, „for en halv Time siden løb den i Vandet og nu ligger den stegt her. Det er et Billede paa Menneskelivet. Tænk paa det, naar De engang faaer Tid til at tænke paa Andet end Dem selv."

Arnold tog Skeen for at give Anna noget af Fisken, men Mr. Bishoprigg lagde i en Fart Laaget over Fisken og udbrød med skinhellig Rædsel: „er der Ingen, der vil bede Bordbønnen?"

„Kom nu blot," sagde Arnold, „Fisken bliver ellers kold."

Mr. Bishoprigg lukkede fromt sit ene Øie, holdt Laaget fast og sagde: „for hvad I have faaet, maa I begge være taknemmelige." Han aabnede Øiet og tog Laaget af. „Nu er min Samvittighed beroliget. Begynd kun! Begynd!"

„Send ham bort," sagde Anna, „hans Næsvished er utaalelig."

„De kan gjerne gaae, vi kunne hjælpe os selv," sagde Arnold.

„Nei, jeg er her for at hjælpe Dem. Hvem skal skifte Tallerkenerne, naar jeg er borte? Tag hende kun strax paa Skjødet," hviskede han til Arnold, og „mad ham kun og put hver Bid i Munden paa ham," hviskede han til Anna, „jeg skal see ud af Vinduet og betragte Naturen."

„Lad os saa begynde," sagde Arnold til Anna, „det har ogsaa sin comiske Side, og forsøg at betragte Sagen i samme Lys som jeg."

Mr. Bishoprigg vendte sig om fra Vinduet og sagde: „Det var vel De kom i Huus, thi en Storm er i Anmarch; der kommer Skyerne fra en Kant og det blæser fra den anden. Der brygges Noget sammen."

Det bankede paa Døren og Værtinden viste sig. „Jeg vilde blot selv forvisse mig om, at De havde faaet hvad De ønskede," sagde hun, ene henvendt til Arnold, „og spørge Dem, om De ønsker at beholde disse Værelser for Dem selv og Damen der — Deres Kone?"

Anna vilde tale, men Arnold gav hende et Vink og hun taug.

„Ja, jeg ønsker at beholde Værelserne for mig og denne Dame, min Kone."

Anna forsøgte atter at faae et Ord indført.

„Denne Herre —" begyndte hun.

Arnold standsede hende anden Gang.

„Denne Herre!" udbrød Mistress Inchbare, „mener De dermed Deres Mand her?"

Atter Advarsel fra Arnold; bleg og med Øinene paa Dugen, svarede Anna skjælvende: „Ja, min Mand!"

Mistress Inchbare aandede lettere og ventede nu paa, hvad Anna videre vilde sige, men Arnold kom denne til Undsætning og fik Værtinden ud af Værelset, idet han sagde: „Saadan er hun altid, naar en Storm er i Opkomst; men jeg veed, hvorledes hun skal behandles, og hvis jeg trænger til Hjælp, skal jeg ringe."

„Som De behager, Sir," svarede Mistress Inchbare, og vendende sig med en stiv Neien til Anna: „Undskyld mig, men De kom alene her og Hotellet har et godt Rygte, som det maa see at bevare," og forlod derpaa endelig Værelset.

„Jeg faaer Ondt," hviskede Anna, „giv mig et Glas Vand."

Der var intet Vand paa Bordet og Mr. Bishoprigg, der havde holdt sig i Baggrunden saalænge Hotellets Eierinde var i Værelset, gik for at hente det.

„Hvorfor besvarede De, Mr. Brinkworth, den uforskammede Qvindes Spørgsmaal? hvorfor tvang De mig . . . ."

„Hvorfor lod jeg ikke Hoteldøren blive slaaet i ligefor Næsen af Dem?" spurgte han venligt og overbærende, „medens en Storm er i Frembrud og der ikke er et eneste Sted at søge Ly i? Nei, det lod sig ikke gjøre, Miss Silvester! Jeg vil ikke dadle Dem for Deres Betænkeligheder, men ligeoverfor en saadan Qvinde som Værtinden her ere de ikke paa deres Plads. Jeg skal være Geoffroy ansvarlig for Deres Sikkerhed og han venter desuden at træffe Dem her. Dog lad os tale om noget Andet. Det varer længe med det Glas Vand. Drik et Glas Viin. Nei? Jeg drikker selv da Blanches Skaal — i den tyndeste Sherry jeg nogensinde har smagt." Han satte just sit Glas fra sig som Mr. Bishoprigg kom ind med Vandet. „Naa, har De endelig faaet fat i Vandet? eller har De maaskee brugt det Altsammen til Sherryen?"

Mr. Bishoprigg standsede som lynslaaet midt i Værelset ved at høre Vinen saaledes omtalt.

„Er det en Maade at tale om den ældste Flaske Sherry i Skotland paa?" spurgte han. „Hvad skal det nu blive til med Verden? Den nye Slægt forstaaer jeg mig slet ikke paa. Guds bedste Gaver ere spildte paa den."

„Har De saa bragt Vandet?"

„Ja, jeg har bragt Vandet — og mere end det. Det er Nyt udefra. Et Selskab af Herrer trave hen til, hvad de kalde Jagthuset."

„Hvad kommer det os ved?"

„Stop lidt! En af Dem har standset her og spurgt efter Damen, som kom alene. Damen er Deres Kone — det er sikkert."

„Venter De Nogen?" spurgte Arnold Anna.

„Kan det være Geoffroy?"

„Umuligt — han er paa Veien til London."

„Der er han," sagde Mr. Bishoprigg fra Vinduet af, „han er staaet af og kommer denne Vei. Gud bevares!" udbrød han halv forfærdet. „Hvad seer jeg? Det er jo den skinbarlige Satan selv, Sir Patrick i egen Person."

„Mener De Sir Patrick Lundée?" spurgte Arnold og reiste sig.

„Det er Sir Patrick," sagde Anna, som var gaaet hen til Vinduet, „skjul Dem førend han kommer ind."

„Skjule mig?"

„Ja, hvad maa han troe, hvis han finder Dem her hos mig?"

Dette var rigtigt. Sir Patrick var Blanches Formynder — og han troede, at Arnold i dette Øieblik var paa Veien til sin nye Eiendom. Hvad han vilde tænke, var ikke vanskeligt at forudsee. Arnold maatte bede Mr. Bishoprigg om et godt Raad.

„Hvorledes kan jeg slippe bort?"

„Der er jo Brudekammeret," sagde han og pegede paa Sovekammerdøren.

„Umuligt!"

Mr. Bishoprigg yttrede den høieste Grad af menneskelig Forbauselse ved en lang Fløiten. „Er det en Maade at tale om Brudekamret paa allerede?"

„Skaf mig et andet Sted — jeg betaler."

„Der er mit Fadebuur — det er Døren for Enden af Gangen."

Arnold styrtede afsted. Mr. Bishoprigg, der nu troede, at det var en Bortførelseshistorie, hvori Sir Patrick spillede Formynderens Rolle, henvendte sig til Anna og sagde: „Troe mig, Mistress — det er vanskeligt at narre Sir Patrick, dersom det er det, der gaaer for sig. Jeg var nemlig engang en Smule Skriver paa hans Comptoir . . . ."

Mrs. Inchbares Stemme kaldte paa Overopvarteren og Mr. Bishoprigg forsvandt. Anna stod hjælpeløs ved Vinduet; det var aabenbart, at hendes Tilflugtssted var opdaget. Mon Sir Patrick kom som Ven eller som Fjende?

Niende Capitel.

Tvivlen skulde snart løses. Døren blev aabnet og Sir Patrick blev viist ind med stor Ærbødighed af Mr. Bishoprigg, der ikke kunde afholde sig fra at sige: „Hjertelig velkommen, Sir Patrick! Ja, Sir! Synet af Dem gjør mine Øine godt."

Sir Patrick vendte sig om og betragtede Mr. Bishoprigg, som han vilde betragte et skadeligt Dyr, han havde kastet ud af Vinduet og som dog atter havde fundet Leilighed til at slippe ind.

„Hvad, er det Dig, Gavtyv! Er Du endelig begyndt at tjene Dit Brød paa en ærlig Maade?"

„Ja — De har altid Ret, Sir Patrick — tjene Brødet paa en ærlig Maade."

Sir Patrick gav Mr. Bishoprigg et Tegn til, at han skulde gaae, og henvendende sig til Anna sagde han: „Undskyld, at jeg saadan paa en Maade trænger mig ind hos Dem — men vil De blot høre mine Grunde, saa tilgiver De mig maaskee."

Han talte med overordentlig Høflighed, da han egentlig kun kjendte saare lidt til Anna. Han havde ligesom andre Mænd, følt sig tiltrukken af hendes

behagelige Væsen, ved de faa Leiligheder, han havde været sammen med hende; det var det Hele. Han var høflig mod alle Damer, og var altsaa ogsaa høflig mod Anna, og han viste hende snarere mindre Sympathi end han i Virkeligheden følte for hende.

„Jeg kan ikke forstaae, hvad der bringer Dem herhen, Sir! Tjeneren talte om et heelt Selskab af Gentlemen, som alle rede forbi Hotellet — undtagen De." Med disse forsigtige Ord indledede Anna Samtalen med den uvelkomne Besøger.

„Tjeneren har fuldkommen Ret og det er med fuldt Overlæg, at jeg lod Selskabet passere forbi her og gaae direkte til Jagthuset; men maa jeg maaskee udbede mig Deres Tilladelse til at omtale Grunden til mit Besøg?"

„Forklar mig Alt saa kort som muligt," sagde Anna, fuld af Mistanke, da han jo kom fra Windygates.

Sir Patrick bukkede. Han var ikke stødt paa hende — han morede sig kun. Da han vidste, at han kun var kommen for at handle i Annas og Blanches Interesse, fandt han det ganske morsomt at blive holdt i Arms Længde fra hende, hvem han vilde nærme sig i hendes egen Interesse. Det var stærkt at friste ham til at besørge sit Ærinde paa sin egen satiriske Maade. Han tog sit Uhr frem og lagde Mærke til Viserens Stilling, selv paa Secunder, før han atter talte.

„Jeg har en Opdagelse at meddele Dem, som vedkommer Dem, og to Budskaber at aflevere, som jeg haaber De vil modtage. Opdagelsen at meddele vil medtage een Minut — Budskaberne skulle ikke koste mere end to — altsaa tre Minuter af Deres Tid maa jeg udbede mig."

Han tog en Stol til Anna og ventede med selv at tage Plads indtil hun havde sat sig.

„Lad os begynde med Opdagelsen. Deres Ankomst her er ikke nogen Hemmelighed paa Windygates. Et af de qvindelige Thender saae Dem paa Fodstien til Craig Ferni, og deraf sluttede man strax, at De var taget til Kroen her. Da det maaskee kan være vigtigt for Dem at vide dette, har jeg omtalt det — altsaa eet Minut forbrugt."

„Hvem var det, der saae mig?"

Sir Patrick (med Uhret i Haanden) negtede at ville besvare alle mellemkommende Spørgsmaal: „Jeg har lovet kun at forlange tre Minuter; der er ingen Tid til Fruentimmeret, jeg maa strax til Budskaberne. Første Budskab: Lady Lundées Hilsen til hendes Steddatters forrige Gouvernante, hvis Konenavn er hende ubekjendt. Lady Lundée beklager at maatte tilstaae, at Sir Patrick, som Familiens Hoved, har truet med at vende tilbage til Edinburgh, hvis hun ikke vil følge hans Raad med Hensyn til den forrige Gouvernante. Lady Lundée kommer altsaa ikke personlig, hun overdrager Sir Patrick sine Pligter i saa Henseende, forbeholdende sig senere at anstille sine Undersøgelser. Hun meddeler igjennem sin Svoger, at al Forbindelse imellem hende og den forrige Gouvernante er forbi og vil ikke give Anbefalinger, hvis saadanne skulde ønskes — det er Budskabet ordret i Udtryk for Lady Lundées Betragtning af Deres pludselige Bortreise. Forbrugt Tid — ialt to Minuter."

Annas Stolthed blev oprørt: „Uforskammenheden i Lady Lundées Budskab," sagde hun, blussende af Harme, „er ikke mere end jeg kunde vente af hende, men at Sir Patrick vilde være Overbringer af det, det overrasker mig."

„Sir Patricks Bevæggrunde ville strax blive meddelte," svarede den uforstyrrelige gamle Herre, „men nu til det andet Budskab: Blanche sender sin kjærligste Hilsen, hun døer af Længsel efter at gjøre Bekjendtskab med Annas Mand og erfare hendes Konenavn. Hun er urolig for Anna. Ønsker strax at høre fra hende. Kan ikke styre sig før hun lader sit Ponykjøretøi bringe hende herhen. Giver nødigt efter for hendes Formynders bestemte Villie og overdrager til Sir Patrick, som er en født Tyran og ligegyldig for at knuse andre Folks Hjerter, at udtrykke hendes bedste Ønsker for Anna. Sir Patrick, der nu taler i sit eget Navn afleverer begge Budskaber til den Dame, han nu har den Ære at tale til; han vil ikke være paatrængende, men beder hende erindre, at hans Indflydelse paa Windygates ogsaa kan faae Ende og at hun under disse Forhold maa vælge selv, hvad hun finder bedst passende. Andet Budskab ordret afleveret. Tre Minuter gaaede. En Storm er i Opkomst, der er et Qvarteers Ridt endnu til Jagthuset. Min Frue! jeg har den Ære at ønske Dem Godnat!"

Han bukkede endnu dybere end før — og uden at sige et Ord mere forlod han Værelset.

„Jeg takker Dem, Sir Patrick," sagde Anna med et bittert Blik mod den lukkede Dør; „Deres Sympathi for en venneløs Qvinde kunde vanskelig udtrykkes paa en behageligere og morsommere Maade."

Den øieblikkelige Opbrusen forsvandt i samme Øieblik. Annas gode Forstand og sunde Fornuft viste hende hendes Stilling i et sandere Lys.

Hun indsaae, at Sir Patrick ved sin pludselige Bortgang havde, efter moden Overveielse, villet spare hende for at komme ind paa de nøiere Omstændigheder ved hendes Stilling. Han havde givet hende en venskabelig Advarsel og bedet hende selv at tage sin Beslutning og hun satte sig derfor ned for at skrive til Blanche.

„Hos Lady Lundée kan jeg Intet udrette," tænkte hun, „men Blanche har jeg Indflydelse paa, og jeg maa see til at forebygge enhver Collision imellem hende og Moderen."

Hun skrev derfor: „Min kjære Blanche, jeg har seet Sir Patrick og han har bragt mig Din Hilsen. Saasnart jeg kan, skal jeg give Dig alle Oplysninger; men fremfor Alt maa jeg bede Dig om at vise mig den store Tjeneste, ikke for min Skyld at blive uenig med Lady Lundée og ikke at begaae den Uklogskab — den unyttige Uforsigtighed — at komme her til mig." Hun standsede — Papiret svømmede for hendes Øine. „Min egen Blanche," tænkte hun, „hvem kunde have forudseet, at jeg nogensinde skulde gyse tilbage for at see Dig?" Hun sukkede dybt og skrev videre.

Himlen blev pludselig tykt overtrukken; en uhyggelig Stilhed i Luften bebudede den kommende Storm.

Imidlertid havde Arnold maattet finde sig i at være indelukket, og det var kun med Nød og Neppe, at han fandt sig deri; thi det var første Gang, at han havde maattet krybe i Skjul, og det for en Mand. To Gange var han gaaet hen til Døren, bestemt paa at møde Sir Patrick, men to Gange

havde han ogsaa opgivet Ideen for Annas Skyld; thi det vilde jo have været ham umuligt at komme til en Forklaring med Sir Patrick uden at forraade den Qvinde, hvis Ære var betroet til hans Varetægt. „Gid jeg aldrig var kommen her!" var det unyttige Udbrud, hvormed han tog Sæde, ventende indtil Sir Patricks Bortgang befriede ham.

Det varede imidlertid ikke saalænge som han havde ventet, inden Fader Bishopriggs Nærværelse oplivede hans Eensomhed.

„Nu vel," sagde Arnold, „er Kysten klar?"

„Ja, Sir! Værelset er lige bleven frit, Damen er alene og venter Dem."

Et Øieblik efter var Arnold hos Anna: „Naa, hvad Nyt fra Lady Lundée?"

Anna lukkede Brevet og skrev udenpaa til Blanche. „Nei, ikke Noget, der har Interesse for Dem."

„Hvad vilde Sir Patrick?"

„Advare mig. De vide paa Windygates, at jeg er her."

„Det var slemt."

„Aa nei. Jeg har ikke Noget at frygte for. Men tænk nu ikke mere paa mig — tænk paa Dem selv."

„Man har da ingen Mistanke om, at jeg er her?"

„Gudskeelov — nei! Men man kan ikke vide, hvad der kan skee, hvis De bliver her. Ring paa Klokken og spørg Tjeneren om Jernbanetogene."

Forbauset over den tordensvangre Luft saae Arnold ud af Vinduet. Regnen var kommen og faldt i Strømme og man kunde neppe see en Haand for sig for Taage og Mørke.

„Deiligt Veir at reise i," sagde han.

„Jernbanen!" udbrød Anna utaalmodigt, „det bliver seent. See efter Jernbanen!"

Arnold gik hen til Kaminen for at ringe. En Fartplan hang over den og mødte hans Øie.

„Her er Underretningen, jeg søger. Men hvem kan hitte Rede i den Confusion — jeg troer de gjør det med Forsæt."

Anna gik hen til ham: „Jeg forstaaer Planen, lad mig hjælpe Dem. Var det ikke det opgaaende Tog, De vilde med?"

„Jo."

„Hvad hedder Stationen, De vil standse ved?"

Arnold sagde hende det. Hun fulgte de indviklede Linier og Figurer med Fingeren — standsede pludselig — og saae heelt fortvivlet ud; thi det sidste Tog for den Dag var gaaet for en Time siden.

Under den Taushed, som fulgte paa denne Opdagelse, saaes det første Lyn og en fjern Torden forkyndte Uveirets Udbrud.

„Hvad skulle vi nu gjøre?" spurgte Arnold.

„Tag en Vogn og kjør afsted."

„Tilvogns? flere Mile fra Stationen til mit Hjem, ikke at tale om Distancen herfra til Stationen."

„Tal ikke om Afstanden, thi her kan De jo umulig blive, Mr. Brinkworth."

Tordenen nærmede sig. „Hører De?" sagde han, medens Regnen pidskede mod Ruderne, „troer De, at man i saadant Veir vilde lade mig faae Heste og Vogn? Mon Hestene kunne gaae igjennem? Nei, Miss Silvester, det gjør mig ondt, at jeg generer her, men Toget er gaaet, Storm og Regn ere komne, og jeg har intet andet Valg end at blive her."

„Betænk dog vor ulykkelige Stilling her, hvis De bliver her til imorgen, efter alle Deres Yttringer til Værtinden."

„Er det det Hele?"

Anna saae hurtigt og vredt op paa ham; nei! det var tydeligt, at han ikke anede at have sagt noget Krænkende; han saae kun Stillingen an med praktiske Øine.

„Sovekammeret tilhører jo Dem — jeg kan sove paa Sophaen."

„Dersom De absolut maa blive, kan De da ikke faae et Værelse i den anden Side af Huset?"

„Det vilde Værtinden forundre sig over, og Mr. Bishopriggs aldrig tillade."

„Spøg tilside; her er ingen Grund til at lee, og jeg kan ikke udstaae det."

„Naa, saa lad os faae Lys, lukke Skodderne og dermed lukke Stormen ude, som gjør Dem nerveus, og tage Sagen saa roligt som muligt. Jeg skal tage afsted tidligt imorgen — i det Veir nænnede De dog ikke at jage en Hund ud, Miss Silvester! Vi kunne endnu faae en god Aften ud af det," sagde han og ringede paa Klokken.

Denne hængte udenfor en Dør paa det Værelse, som var Overopvarterens private Forraadskammer, dette Ørkenens Patmos, som han kaldte det, hvor han just sad med et Glas Toddy og havde ført det til Læberne, da Arnold ringede.

„Hold Din skrigende Tunge," sagde Mr. Bishoprigg igjennem Døren til Klokken. „Du er værre end et Fruentimmer, naar Du først begynder."

Klokken lød atter — Mr. Bishopriggs blev rolig ved sit Glas.

„Ring saalænge Du vil — Du vil dog ikke faae en ægte Skotte til at skilles ved sit fyldte Glas. Det er maaskee Resten af Maden, de vil have — Sir Patrick, den Djævel han er, forstyrrede dem."

Klokken lød for tredie Gang.

„Ring væk, unge Mand! Det maa være Maden Du længes efter, thi Viin har Du ingen Forstand paa," tænkte Mr. Bishopriggs, der havde en ubehagelig Erindring om Arnolds Opdagelse af den fortyndede Sherry.

Arnold havde just løftet Haanden for at ringe fjerde Gang, da Mr. Bishopriggs, efter to Gange at have banket paa Døren, viste sig med Maden.

„Lys!" sagde Arnold.

Mr. Bishopriggs satte Maden paa Bordet, tændte Lysene og afventede nærmere Ordre før han vendte tilbage til sit andet Glas. Anna vilde ikke nyde mere og Arnold lod Mr. Bishopriggs sætte Skodderne for Vinduerne. „Vil De have Thee?" spurgte han Anna.

Anna afslog det.

„Hvad skal vi bestille for at faae Aftenen til at gaae?"

„Hvad De vil!"

(Fortsættes.)

Huusundersøgelsen.

(Fortsættelse.)

„Saa I har virkelig Intet fundet!" raabte han med usigelig Bitterhed. „Det var sikkert en stor Skuffelse for Eder! Hvor det vilde have glædet Eder at see mig ydmyget for Eder. Jeg veed det nok, jeg var Eder altid en Torn i Øiet; I Storfolk vilde, at jeg, som den Lille, skulde staae med krum Ryg for Eder — hvad kommer Eders Penge mig ved — jeg vil ingen have af dem, og som ærlig Mand kan jeg trodse Eder. Men nu skal I faae at vide, hvad jeg ved Nattetid bar til mit Hjem, og hvorfor jeg hele Høsten og Vinteren har gjort de lange Aftenvandringer til Kallehauge, og jeg tænker det vil give Eder rig Anledning til at skamme Eder over Eders usle Mistanke. Da min Ane skal ægte en brav, men fattig Mand, vilde jeg gjerne give hende en lille Sum rede Penge med i Udstyr, og da det var umuligt for mig at skaffe det ved mit Dagsarbeide, saa har jeg for Bønder i Kallehauge tærsket og hugget Brænde om Natten og kun undt mig selv faa Timers Søvn. Jeg har lagt mangen en blank Daler hen til Ane, men da jeg ikke vilde have, at min Familie skulde vide Noget om dette Extraarbeide, som anstrængte mig endeel, saa gjorde jeg en Hemmelighed deraf, og Bønderne i Kallehauge hjalp mig med at skjule det. Jeg tænkte nok, at det vilde give Folk her i Sognet Anledning til at tale om mig, men at man vilde gjøre mig til en Tyv derfor, det faldt mig dog ikke ind."

„Engang imellem fik jeg min Arbeidsløn betalt i Brød og Kartofler, og at jeg bar de surt erhvervede Sager om Natten hjem i en Sæk, var dog vel ingen Forbrydelse. Gaae nu til Kallehauge og spørg Bønderne der, om jeg har talt sandt. Havde det været Eder om at gjøre, paa en retskaffen Maade at komme til Kundskab om mine Handlinger, saa havde det vel ikke været vanskeligt dernede at faae dem opklarede, men det var nemmere for Eder i Hovmod at beskylde mig for Tyveri."

I andre Tilfælde vilde Fogden og de tre stolte Gaardmænd neppe have staaet saa rolig og hørt paa en ringe Mands Forsvar, men de vare i Grunden bange for Anders, og nu havde de givet ham gyldig Grund til Klage — hvis han meldte deres Opførsel for Retten, kunde de paadrage sig Straf for ubeføiet Beskyldning, og derfor svarede Fogden høflig:

„Naar det forholder sig saaledes, og jeg troer det uden at gjøre yderligere Forespørgsel, saa skylde vi Eder dobbelt Erstatning. I skal efter Skik og Brug faae en Tønde Øl og . . . ."

„Gaae bort fra mig!" afbrød Anders ham. „Jeres usle Tønde Øl kan I beholde. Jeg skal nok skaffe mig Opreisning paa en anden Maade."

„Hvad forlanger I da?" spurgte Fogden forsagt, „vi ere villige til at gjøre vor Uret god igjen."

„Saa tænker I vel sagtens, at to Tønder Øl kan opveie mit gode Navn og Rygte!" svarede Tømmermanden med vild Haan. „Skynd Jer ud af mit Huus — I skal nok faae at vide, hvad jeg forlanger!"

Alt hvad Fogden og de tre Bønder kunde sige for at formilde ham, var forgjæves; han vilde ikke tage imod noget af de Tilbud, som blev gjort ham. Han paastod haardnakket, at han nok selv skulde gjøre sin Fordring gjældende.

Der blev følgelig intet Andet at gjøre for dem end rolig at afvente hvad Anders vilde foretage sig i sit blinde Raseri.

Dette heftige Optrin havde gjort et saa dybt Indtryk paa de fire Bønder, at Ingen af dem tænkte paa at fortsætte deres Undersøgelse paa andre Steder. Deres Bondestolthed havde reent forladt dem og en underlig Frygt havde taget dens tomme Plads.

De indsaae, at de i Anders havde skaffet dem en Dødsfjende, som offentlig eller i Stilhed kunde tilføie dem Skade, og denne Tanke opfyldte dem med Bekymring, og de talte paa Hjemveien om, hvorledes de paa bedste Maade skulde unddrage dem Tømmermandens Hævn, hvis vilde, lidenskabelige Charakteer de først nu rigtig havde lært at kjende.

For at beholde Retten paa sin Side havde Anders bekæmpet sin Vrede saa godt han formaaede i Fogdens og de tre Bønders Nærværelse, og han slugte mangt et fornærmeligt Ord, som laa ham paa Tungen. Men da de vare gaaede, brød hans Vrede ud i sin hele Styrke, og det varede længe, før det lykkedes hans Kone og Datter at berolige ham saa vidt, at han laante Øre til deres Bønner og Raad.

At han paa en eller anden Maade maatte skaffe sig Opreisning af dem, stod fast hos ham, men paa hvilken Maade han skulde opnaae den og hvem af dem han først skulde lade føle sin Hævn, kunde han ikke blive enig med sig selv om.

Hans Kone var inderlig bedrøvet over den raa Behandling, som var tilføiet hendes Mand, og den krænkede hende dybt, men da hun ikke var i Besiddelse af hans Stolthed eller havde hans vilde Lidenskabelighed, og hellerikke troede at Følgerne af denne Fornærmelse kunde blive saa alvorlige, saa opbød hun Alt, hvad der stod i hendes Magt for at berolige sin Mand og stille det Passerede i saa godt et Lys, som hun formaaede, for at holde ham fra et overilet Skridt.

„Følg mit Raad og tag Dig den Sag ikke altfor nær," bad hun ham bønfaldende. „Du er istand til i Din Vrede at gjøre Noget, som Du ved rolig Eftertanke vil angre. Den, som er ringe og fattig, maa taale meget her paa Jorden af raa og overmodige Mennesker. Ordsproget siger: Alle vil over, hvor Gjærdet er lavest. Du er ikke den Eneste, som har maattet taale Uret."

„Hvis jeg, som en ringe og fattig Mand, maatte have taalt Ringeagt og Haardhed af de Rigere, da vilde jeg taalmodig have baaret det, det var jo saa almindeligt, men at blive behandlet som en Tyv, det er en Ondskab, og for den maa jeg have Opreisning. Her gives andre fattige Folk, hvis Liv ikke har været saa reent, som mit, men de ere blevne fri for Huusundersøgelse, men til mig ere de komne for at beskæmme mig. Dog, jeg kjender Grunden, jeg er dem ikke ydmyg nok."

„Saa klag dem an for Retten."

„Det vilde ikke hjælpe stort. Disse Huus-

undersøgelser ere forbudne — Fogden og Bønderne vilde blive dømte til en Bøde, den Opreisning, jeg der vilde faae, vilde Intet være værd, og mit gode Navn og Rygte var ikke frelst derved. Overalt i Sognet vilde det alligevel hedde: 'Der er bleven gjort Huusundersøgelse hos Anders Hansen'. — Nei, jeg maa selv skaffe mig Ret."

„Hvad har Du da isinde at gjøre, Anders?" spurgte hans Kone angst.

„Først og fremmest vil jeg vide, hvem den Mand er, som har udspioneret mig om Natten og beskylder mig for Tyveri."

„Og naar Du har faaet det at vide, hvad vil Du saa gjøre?" spurgte hans Kone med stigende Uro.

„Det veed jeg endnu ikke selv. Det var en haard Strid for mig at bekæmpe min Vrede før, da de vare her, derfor har jeg lovet mig selv, intet overilet Skridt at gjøre, men at tænke, før jeg handler."

Disse Ord beroligede hans Kone nogenlunde, og efter endnu engang i Guds Navn at have bedet ham om at lade en forsonlig Følelse faae Overvægt i hans urolige Sind, lagde hun sig med sine Børn til Hvile.

Hun haabede, at Nattens Stilhed vilde bringe Raad, og at han selv vilde føle, at et uoverlagt Skridt kunde styrte ham og hans Familie i Fordærvelse.

Anders var altfor urolig til at sove. Han blev alene tilbage i det kolde Værelse, for at tænke efter hvad der var at gjøre, for at faae sit gode Navn uplettet tilbage.

„Dengang jeg endnu var Barn og boede i mine Forældres Huus, drømte jeg ikke, at det skulde gaae mig saaledes i Verden," sagde han med sagte Stemme, siddende med Hovedet støttet imod Hænderne og stirrende sørgmodig ind i Lampens svage Flamme, som kastede et usikkert Lys i det tarveligt meublerede Værelse. „I min Faders Huus var Overflod, der fik jeg hvert lille Barneønske opfyldt, og alt mit Arbeide indbringer mig som Mand ikke saa meget, at jeg kan skaffe mine stakkels Børn en lille Fornøielse, og nu giver min Fattigdom slette Mennesker Mod til at behandle mig saa skjændigt."

Han sprang op og maalte Gulvet med lange Skridt. Mindet om Fortiden knuste næsten hans Hjerte.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— I Aaret 1613 holdtes en Rigsdag i Regensburg. Keiser Matthias's Hofnar Welle havde ladet en Bogbinder forfærdige sig en net lille Bog, hvilken han nogen Tid efter bar under Armen. „Hvad staaer der i din Bog?" spurgte Keiseren. — „Alt, hvad der er forhandlet paa Rigsdagen," svarede Narren. Keiseren aabnede nysgjerrig Bogen, og fandt lutter — hvide Blade.

— Perler fremkomme ved Perlemuslingens Sygdom, saaledes opstaae, ofte fromme Bønner kun ved de Bedendes Ildebefindende.

— „Ministeriel og antiministeriel! det hører man nu hver Dag," sagde en Borger fra en fransk Provinds til en anden fra Paris. „Hvori ere da disse Partier egentlig forskjellige?" — „Det skal jeg uden Vanskelighed forklare Dig," svarede Pariseren: „ministeriel vil sige: jeg **har** en Post; antiministeriel: jeg **søger** en!"

— Den berømte **Marcus Herz** (Læge i Berlin) sagde til en Mand, der af Bøger underrettede sig om sin Sundheds Tilstand og forskrev sig selv Medicin efter dens Recepter: „Min kjære Ven, De døer dog engang tilsidst af en **Trykfeil**!"

— Da En i Keiser **Sigismunds** Nærværelse beklagede sig over, at al Frihed var forbi i Costnitz, svarede Keiseren: „Dersom der ingen Frihed var mere, vilde Du sikkert ikke saa frit beklage Dig derover."

— En rig Mand havde gjort sig til Regel, blot at laane sine Fjender Penge, „thi," sagde han, „herved kan jeg maaskee dog forskaffe mig en Ven, men laaner jeg mine Venner, gjør jeg dem snart til mine Fjender."

Gaade.

De hige Alle efter mig at eie,
Men Alle dog paa høist forskjellig Viis;
En søger mig ad slige krumme Veie,
Der for en Anden vilde blive mit Forliis.
Jeg er et kosteligt Klenod, Enhver kan vinde,
Men som maa skjærmes vel for Fald og Stød;
Thi tabes jeg, da kan jeg ingensinde
Tilbagegives, om det blev din Død.

Opløsning af Gaaden i Nr. 12:

Overtro.

Opløst af S. B. og Dine B., Frederik Olsen.

Gaaderne i Nr. 11 ere endvidere opløste af Den indbildte Svedskeprinds, En Stud i Aalborg lærde Skole og 718 9 B. 4 C. i Aalborg, Den giftelystne Marie paa Østergade i Rønne, En flink Dreng ikke fra Christianshavn.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder

1871. Søndagen den 2den April. Nr. 14.

Indhold: En Gadescene (med Xylographi). — Michel Angelo (Slutning). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Huusundersøgelsen (Fortsættelse). — Blandinger. — Logogriph.

En Gadescene.

En Gadescene.

I enhver større By gives der forskjellige Maader, hvorpaa ungdommelige Døgenigte og Industririddere søge at drage Fordeel af Publicums Godmodighed. Et ikke ualmindeligt Forsøg er at rode i Rendestenen under Tuden og Skraalen over, at man har tabt en Fiirskilling eller lignende. Der samler sig naturligviis snart en nysgjerrig Hob, et Par godmodige Sjæle findes, der erstatte det fingerede Tab og Gavtyvene forlægge Scenen et andetsteds hen for at prøve Lykken paany.

Dersom man seer et Barn med en tom Mælkekrukke og dens Indhold spildt, hvem vilde saa have Hjerte til at negte hende et Par Skilling, naar hun under Taarer erklærer, at hun ikke tør komme hjem af Frygt for at faae en Dragt Prygl og dog vilde det vist som oftest være rigtigst først at undersøge Sagen lidt nærmere.

I flere Byer findes udenfor Kjældervinduerne mod Fortouget et aabent Rum, hvorover der er lagt en Jernrist, som kun kan løftes bort fra Kjælderen af. Naar nu et saadant Huus er ubeboet kan man altsaa ikke faae fat paa hvad der fra Fortouget tabes ned igjennem Risten. Heraf benytte Drengene sig; de lade med Forsigtighed en lille Mynt falde ned og ved deres Raab tiltrække de sig de Forbipasserendes Opmærksomhed; blandt Hundreder af Ligegyldige findes dog vel een medfølende Sjæl, som lader sig tage ved Næsen og punger ud. Naar Experimentet er tilstrækkelig forsøgt kommer Gavtyven frem med en Stok, der er forsynet med Skomagerbeg paa Enden og fisker paa den Maade sin Penny op.

Billedet viser vore Læsere et ældre Fruentimmer, som virkelig har tabt en Shilling og som hændervridende fortæller sit Uheld. Publikum møder naturligviis strax med Sympathi og gode Raad, men et Par Drenge gribe Sagen practisk an og gjennemrode Gadens Snavs. Et andet Spørgsmaal er om ikke de smaa Gavtyve ere saa behændige, at de forstaae at stikke Mynten til sig, selv under Politiets vaagende Øie eller om ikke den Person, der vender Ryggen til Læseren, har sat sin Fod paa den og bliver roligt staaende indtil Opløbet har tabt sig — et Kneb, som ikke er ualmindeligt.

Michel Angelo.

(Slutning.)

Paa den Tid forefaldt ogsaa Michel Angelos bekjendte Samtale med Rafael, den eneste, som skal have fundet Sted mellem de to Mestre. Den grublende, alvorlige, i sit eget Indre fordybede Michel Angelo mødte en Dag sin toogtyve Aar yngre Rival i Kunstens Rige, der, prægtig klædt og i Ungdommens Fylde, med en smuk Dames Handske fæstet paa sin Hat, kom gaaende over Gaden, fulgt af sine talrige Elever. Alle hilste de ærbødig den store Mester, der ensom vandrede dem forbi, og han blev derved nødt til, følgende Datidens Skik, at gjøre den ene temmelig besværlige Bøining efter den anden. Da Michel Angelo var kommen i Nærheden af Rafael selv og havde gjengjældt dennes Hilsen, sagde han i en fortrædelig Tone: „I har nu seet, hvilken Anstrengelse det er mig at besvare Eders høflige Hilsen, naar I har Ledsagere i Dusinviis, der ogsaa skulle hilses paa. Hils mig derfor ikke, naar I ligesom en Fyrste gaaer ud at spadsere med Eders Følge, men gjem den Artighed, til I gaaer alene og da møder mig." Rafael bøiede sig og svarede med et straalende Smil: „Den Opoffrelse, Signor, tør I ikke vente fra min Side, thi jeg overlader kun Bøddelen at gaae uden Ledsagelse."

Dette Svar hentydede til det forfærdelige, almindelig udbredte Rygte, at den tungsindige, alvorlige Michel Angelo engang skulde have ladet et Menneske nagle til Korset og døe, for ret at komme paa Spor efter Fibrenes og Musklernes gyselige Trækninger under en vaandefuld Kamp med Døden. Michel Angelos Studier af Cadavere, som først Prioren fra San Spirito i Florents udleverede ham, og som han selv senere med sand Lidenskab vidste at forskaffe sig, havde allerede tidligere, efter Udstillingen af Modellen til hans scalperede Bartholomæus, været Anledning til, at man havde givet ham Tilnavnet: „Rakkeren". Det er vel unødvendigt at bemærke, at Beskyldningen for hiin rædselsfulde Udaad maa falde fuldstændig til Jorden ligeoverfor Kunstnerens rene Moralitet, fromme Sind og usminkede Gudsfrygt.

Forstyrret i sin Ro ved idelige Krænkelser og Intriguer, forlod Michel Angelo i nogen Tid Rom, og denne Fraværelse skal Bramante have benyttet til hemmelig at føre Rafael ind i det Sixtinske Capel, for at den berømte Maler der kunde tilegne sig noget af det Storladne og Ophøiede, der udmærkede Angelos Frembringelser. Mesteren vendte imidlertid snart tilbage og fortsatte Udsmykningen af Capellet med sine herlige Compositioner, hvortil Emnerne vare tagne fra Bibelen, og som alle, mere og mindre, have bidraget til at sikkre ham et udødeligt Navn.

I Aaret 1513 døde Pave Julius II. og Leo X. besteg nu Thronen. En dyb Sørgmodighed bemægtigede sig Angelo, da den for Videnskab og Kunst begeistrede Aand, der var saa nær beslægtet med hans egen, forlod det Jordiske. Den høilærde og forstandige Leo, der havde draget Næring af den græske og den romerske Poesi, var vistnok en Beundrer af de rene Antiker, af Musik og den skjønne Literatur, men han betragtede Kunsten mere som en Nydelse, der blev budt til Livets Forherligelse, end som en Fører paa Phantasiens og Grubleriets Gebeet, hvor Aanden skulde ledes til Betragtninger over Tingenes Væsen og over Forgængelighedens, Dødens og Evighedens Hemmeligheder. Rafael og hans klare, rolige, indholdsrige Compositioner vare ligesom skabte for Leos noget verdslige og fine Smagsretning, og den unge, til Hoflivet vante Skaber af en af de meest glimrende Malerskoler i Italien blev derfor Pavens særlige Yndling. Ariosto, Sannazaro, Grev Castiglioni, Cardinal Bembo, Cardinal Ribiera — allesammen Venner af Rafael — udgjorde Leos stadige Omgangskreds. Michel Angelo var forglemt, medens Italiens første

Malere hyldede den blændende Rafael som deres Mester.

Med Bitterhed og Sorg i Hjertet construerede Angelo Maskiner til at transportere de uhyre Marmorblokke, der skulde anvendes til den Kirke, som Leo X. vilde lade opføre i Florents til Ære for den hellige Lorenzo og til Minde om Hertug Lorenzo af Medici, førte Tilsyn med Kirken Santa Croce, gik til Florents for der at lede de forskjellige Byggeforetagender, laa i stadig Trætte med de pavelige Embedsmænd, og udførte indtil Leo X.s Død, der indtraf i Aaret 1521, altsaa i næsten ti Aar, saagodtsom Intet af Betydenhed. Rafael var død det foregaaende Aar i en Alder af syvogtredive Aar. Clemens VII. beskjæftigede atter Michel Angelo paa en værdig Maade ved at lade ham udføre den mediceiske Families Gravmonumenter i Kirken St. Lorenzo, der ansees for at være nogle af hans ypperste Billedhuggerarbeider. Navnlig er Lorenzos Statue, som man paa Grund af dens tænksomme Stilling har givet Navnet „il Pensiero“, et Værk af første Rang. Ved Connetablen af Bourbons Angreb paa Rom, der fandt Sted i Aaret 1537, nødsagedes Michel Angelo til at begive sig til Florents, hvor Mediceerne atter vare blevne fordrevne. Her tog han ivrig Deel i sin Fødebyes Forsvar og benyttede sine Kundskaber som Ingenieur til at anlægge fortræffelige Fæstningsværker omkring den. Da Staden blev indtagen, flygtede han og modtoges derpaa igjen meget naadig af Paven. Fra hiin Periode skriver sig hans Buste af Brutus og en Apollo, som tager en Piil ud af sit Kogger, et Arbeide, der besidder en stor Skjønhed.

I Aaret 1534 valgtes Paul III. til Kirkefyrste. Den halvfjerdsindstyveaarige Olding vilde forherlige sin Regering ved Fremkaldelsen af et udødeligt Kunstværk, og efter hans udtrykkelige Ønske maatte Michel Angelo beslutte sig til at smykke den 60 Fod høie og 30 Fod brede Bagvæg i det Sixtinske Capel med Malerier.

Michel Angelo udfyldte da dette mægtige Rum med et eneste Billede — Dommedagen, hvortil han allerede tidligere havde fuldført forskjellige Cartoner. Han var 60 Aar gammel, da han lagde Haand paa det kolossale Værk, der først blev fuldendt og udstillet for Folket ved Julehøitiden i Aaret 1541. Det er et mageløst storslaaet Arbeide, der fornemmelig udmærker sig ved Figurernes dristige og vanskelige Stillinger og Forkortninger, ved Mesterskabet i Fremstillingen af det Nøgne og ved den beundringsværdige Kraft, der er lagt i Massernes Bevægelse. Den Virkning, som de til Helvede styrtende Fordømte frembringer, er i Sandhed næsten frygtelig ophøiet, hvorimod „Dommedag“ saavel med Hensyn til Grupperingen af det Hele som i Henseende til Mangel paa Skjønhed og ideel Høihed hos de salige Aander synes at staae tilbage for Angelos tidligere Loftsmalerier. Ikke længe derefter malede han Peters Korsfæstelse til Capellet la Paolina, og hermed var Michel Angelos Virksomhed som Frescomaler tilende.

I Aaret 1544 blev Kunstneren, da Bramante var død, udnævnt til Bygmester for Peterskirken i Rom, paa hvilken der allerede havde været arbeidet i lang Tid, uden at Værket derfor syntes at rykke sin Fuldendelse synderlig nærmere. Michel Angelo modtog Hvervet som et Arbeide i Herrens Tjeneste, og forlangte intet Vederlag for det. I et Tidsrum af fjorten Dage havde han udført en ny Model til den prægtige Kirke, som vel ikke blev fuldendt, medens han levede, men hvis herlige Kuppel han dog fra sit Dødsleie allerede saae rage høit, høit op imod Himlen. Dybt begrædt af hele Rom døde han den 17de Februar 1763.

Michel Angelo var en overordentlig stor Kunstner, en Genius, hvis vældige Skaberkraft kun bøiede sig for sine egne Love. Hans Fremstillingsgave stod i inderlig Samklang med hans dybe og dristige Tanker, og selv det Forfærdelige, det Vilde og det Rædselsfulde, som man saa ofte møder i hans Værker, ere Vidnesbyrd om, med hvilken Overlegenhed han beherskede sine Opgaver, saa at han ved Løsningen af disse udtrykte netop de Følelser og Stemninger, der havde fyldt hans egen mægtige Kunstnersjæl.

Blandt Michel Angelos Elever, der have udført Copier efter hans Tegninger og Modeller, maae nævnes: Sebastian Piombo, Marcello Venusti, Giacopo Pontormo og i Særdeleshed Daniel da Volterra og den tillige som Forfatter bekjendte Georg Vasari. Han var dem en kjærlig Ven, og i de sidste Aar af sit Liv var deres Selskab ham næsten uundværligt. En af Kunstnerens Biographer omtaler flere Gange, hvor bedrøvet den alderstegne Michel Angelo var over enhver Adskillelse, og da endelig hans Tjener Urbino døde, skrev han til Vasari: „Min Urbino er død — til min grændseløse Sorg og Smerte. Medens han levede, tjente han mig tro og ærlig, og ved sin Død har han lært mig at døe. Jeg har nu intet andet Haab, end snart at skulle gjensee ham i Paradiset.“ Saadanne Træk om en Mand, der i Almindelighed gjælder for at have været uvenlig og uomgængelig, vidne altfor meget om Hjertensgodhed og Sjælereenhed, til her at burde forties. Hans Been hvile i Kirken St. Croce, hvor Storhertug Cosmo af Medici lod dem bisætte under et kostbart Gravmonument.

Michel Angelos Elever forsøgte vel at efterligne deres store Læremesters Maneer, men Geniet manglede, og deres Virksomhed indskrænkede sig for det Meste kun til temmelig matte Routinearbeider.

Saaledes staaer da Mesteren alene og uopnaaet paa Kunstens Høidepunkt — uden Forgængere og uden Efterfølgere.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

„Nu har jeg det,“ udbrød han, „vi ville slaae Tiden ihjel ligesom Passagererne ombord. Opvarter, bring mig et Spil Kort!“

„Hvad behager?“ spurgte Mr. Bishoprigg, som om han ikke stolede paa sine egne Øren.

„Et Spil Kort!“ gjentog Arnold.

„Kort? Et Spil Kort? Djævelens Billeder i Djævelens egne Farver — rødt og sort. Nei, den Ordrer udfører jeg ikke; for Deres egen Sjæls

Skyld, jeg gjør det ikke. Har De levet saalænge og er ikke vaagnet til Erkjendelsen af, at det er en Synd at spille?"

„Som De vil," sagde Arnold, „men naar jeg tager bort, er jeg ogsaa vaagnet til Erkjendelse af, hvor dumt det er at give Drikkepenge."

„Jeg kan egentlig ikke røre ved Kort; men som man siger, man er nødt til meget, naar Djævelen tvinger En, saa vil jeg see, hvad jeg kan gjøre."

Medens han i en Skuffe søgte efter Kortene traf hans Haand paa et sammenkrøllet Papir, hvilket han gjenkjendte som det Brev, han for et Par Timer siden havde taget op fra Gulvet.

„Det er vist bedst at kaste et Blik i det, mens jeg husker paa det — Kortene kunne finde Vei til den unge Gentleman uden min Hjælp."

Han sendte Kortene med en Opvarter, lukkede Døren, glattede det krøllede Brev og pudsede sit Lys før han begyndte paa Brevet, der lød saaledes:

„Windygates, 12te August 1868.

Geoffroy Delamayn — jeg har ventet, at De vilde ride over fra Deres Broders Gaard og besøge mig — og jeg har ventet forgjæves. Deres Opførsel imod mig er Grusomheden selv — jeg vil ikke taale den længere. Overvei i Deres egen Interesse Alt vel, før De driver den ulykkelige Qvinde, der har troet Dem, til et fortvivlet Skridt. De har, ved Alt hvad der er helligt, lovet at ægte mig. Jeg forlanger Løftet opfyldt og at blive, hvad jeg er for Gud, Deres Hustru. Lady Lundée giver Selskab den 14de, De vil blive indbuden, modtag Indbydelsen. Seer jeg Dem ikke, svarer jeg ikke for noget. Jeg er bestemt paa at lade det komme til en Afgjørelse. Husk paa, hvad vi ere for hinanden, Geoffroy. Vær trofast og retfærdig mod Deres hengivne Hustru

Anna Silvester."

Mr. Bishoprigg standsede et Øieblik og hans Bemærkninger over Correspondancen lød: „Hidsige Ord (med Blæk) fra Ladyen til Herren," og efterat have læst Resten: „En Smule køligere (med Blyant) fra Herren til Damen. Verdens Gang. Fra Adams Tid til nu er det Verdens Gang."

Det andet Brev lød nemlig saaledes:

„Windygates, 14de August Kl. 4.

Kjære Anna!

I dette Øieblik ved Telegram kaldt til London til min syge Fader. Stol paa Overbringeren heraf. Ved min Sjæls Salighed, jeg holder mit Løfte. Deres hengivne Mand

Geoffroy Delamayn.

I Hast! Toget gaaer 4,30."

„Er nu den ene Gjæst af dem ‚Silvester' og den anden ‚Delamayn', eller hvad betyder dette hele Væsen?"

Han lavede sig et nyt Glas Toddy for at hjælpe paa Tænkeevnen, da Forholdet imellem Damen og Herren ikke var ham klart — maaskee de selv havde skrevet Brevene — maaskee kun Venner af dem, der havde skrevet dem. Hvorledes skulde man faae det afgjort?

I det første Tilfælde (at de selv havde skrevet Brevene) maatte jo Damen have vundet sin Sag, thi de havde jo begge i hans og Værtindens Nærværelse erklæret, at de vare Mand og Kone. I det andet Tilfælde kunde maaskee Brevene engang i Tiden faae Betydning, hvorfor ogsaa Mr. Bishoprigg, der ikke for Intet havde været „en Smule Skriver" hos Sir Patrick i Fortiden, tog Pen og Blæk og nedskrev de Omstændigheder, hvorunder han havde fundet Brevet. Det vil maaskee engang i Tiden være en Halvhundreddaler Seddel værd, tænkte han, og med denne beroligende Tanke gjemte han det stjaalne Brev til bedre Tider.

Arnold var imidlertid bleven færdig med sin Middagsmad, han reiste sig og trak et Bord hen til Sophaen, hvor Anna laa, og vilde have hende til at spille Ecarté for at fordrive Tiden. Hun var nær ved at give efter, da et rædsomt Tordenskrald idetsamme rystede Huset i dets Grundvold, der hørtes Fruentimmerskrig og en Hund gjøede. Anna sprang op: „Nei, jeg kan ikke — mit Hoved brænder og mit Hjerte er nærved at knuses," og hun vandrede op og ned ad Gulvet i rastløs Uro, greben af navnløs Skræk over den falske Stilling, hvori hun følte, at de begge befandt sig. De havde spist sammen som om de vare Ægtefolk og skulde tilbringe Aftenen paa samme Maade, lukkede inde med hinanden.

„Ak! Mr. Brinkworth!" bad hun, „tænk dog for Blanches Skyld paa, om der ikke er en Udvei for os til at komme ud af denne Stilling."

„Atter Blanche!" sagde han med sin uforstyrrelige Ro. „Gud veed, hvordan hun har det i denne Storm?"

„Nei, jeg tør ikke lade dette Bedrag vare længere," udbrød Anna og ilede henimod Døren, „jeg vil gjøre, hvad jeg burde have gjort tidligere. Komme hvad komme vil, jeg vil sige Værtinden Sandheden."

Hun havde aabnet Døren og vilde træde ud i Gangen, da hun pludselig studsede. Var det muligt, at hun hørte Raslen af Vognhjul i det Veir.

Det synes som Andre ogsaa havde hørt dem: Mr. Bishoprigg skyndte sig til Gadedøren. Anna lukkede Døren og sagde til Arnold: „Reisende paa denne Tid!"

„Og i saadant Veir!" tilføiede han.

„Kan det være Geoffroy?"

„Nei, Geoffroy kan det ikke være, hvem det saa forresten er."

Mrs. Inchbare traadte hurtig ind med flagrende Kappebaand og vidtopspilede Øine. „Hvem troer De er kommen i det Veir fra Windygates, for at see til Dem?" sagde hun til Anna.

Denne kunde ikke fremføre et Ord og Arnold spurgte derfor: „Hvem er det?"

„Hvem det er? det er just den søde unge Dame selv — Miss Blanche i egen Person."

Et Forfærdelsens Skrig undslap Anna, som Værtinden heldigviis tilskrev et stærkt Lynglimt, der i samme Øieblik belyste Stuen igjennem de slet sluttende Skodder.

„Ah, Mistress, Miss Blanche er en Deel modigere end at skrige over et Lynglimt. Her er hun — det yndige Væsen," sagde Mrs. Inchbare og trak sig neiende ud i Gangen for at give Blanche Plads.

Anna tog Arnold i Haanden og hviskede: „Gaae!" vendte sig derpaa om og pustede begge Lysene ud.

Nok et Lyn viste Blanches Skikkelse i Døren.

Tiende Kapitel.

Mrs. Inchbare raabte paa Lys og Arnold var heldig nok til at slippe forbi forinden Pigen bragte dem, og Blanche kastede sig, gjennemvaad som hun var, om Annas Hals.

Da Mrs. Inchbare forlod dem for at skaffe tørre Klæder til Blanche saae denne sig om i Værelset og hviskede til Anna: „Der var En, der smuttede forbi mig i Mørket. Var det Din Mand? Jeg længes efter at hilse paa ham — og siig mig, hvad hedder Du nu."

„Vent lidt," sagde Anna, „jeg kan neppe tale; jeg er saa nerveus."

„Der er da ikke forefaldet Ubehageligheder imellem Dig og min Onkel? Han har jo været her?"

„Ja."

„Bragte han Dig min Hilsen?"

„Ja, han gjorde, Blanche, og han sagde, at Du havde lovet ham at forblive roligt paa Windygates. Hvorfor, i Himlens Navn, er Du da kommen herover i Aften?"

„Dersom Du holdt halvt saameget af mig som jeg af Dig, vilde Du ikke spørge," svarede Blanche. „Jeg søgte at holde mit Løvte og det gik saalænge Onkel udstedte sine Ordrer, Lady Lundée raste, Hundene gjøede, Dørene bleve slaaede op og i, og Huset var i Oprør, men da Onkel var taget afsted, og den uhyggelige Stilhed blev forøget ved det graa, disede Veir — kunde jeg ikke styre mig selv længere. Uden Dig var Huset en Grav; jeg var ene, ikke en Sjæl at tale med. Havde blot Arnold været der. Jeg forestillede mig, at Du var omringet af alle mulige Farer, jeg kastede et Blik ind i dit Værelse — det afgjorde Sagen. Jeg styrtede ned ad Trappen, ud i Stalden, lod Jakob gjøre Ponyvognen færdig — Alt var et Øieblikks Værk og jeg handlede efter en øieblikkelig Indskydelse. Jakob vilde gaae i Døden for mig, hvorfor han nu drikker hed Grog, at han ikke skal blive forkjølet. Regnen blev værre og værre, men jeg brød mig ikke derom, Jakob brød sig ikke derom og Ponyen brød sig ikke derom; begge vare besatte af samme Indskydelse som jeg. Torden og Lynild frygtelig — Ponyen rystede paa sit lille Hoved og travede væk — den faaer ogsaa nu et Extrafoder, siden ville vi gaae ned i Stalden og give den et Kys — see, saaledes er jeg kommen her gjennemvaad, men fuld af Længsel efter Dig."

Hun dreiede Anna om mod Lyset, men forandrede strax Tonen, hun talte i, saasnart hun havde seet Annas Ansigt.

„Jeg tænkte det nok. Du vilde aldrig have havt en Hemmelighed for mig eller skrevet mig et saa koldt Brev til — hvis Alt var som det skulde være. Jeg tænkte det strax og nu veed jeg det. Hvorfor har Din Mand tvunget Dig til at forlade os saa pludselig? hvorfor smuttede han bort som om han frygtede for at blive seet. Anna! kjære Anna! siig mig, hvorfor modtager Du mig paa denne Maade?"

Heldigviis kom Værtinden i dette critiske Øieblik med de tørre Klæder; Anna tog Lyset og pegede paa Sovekammeret: „Skift først Dine vaade Klæder, saa kunne vi tale om Sagen, og lad Mrs. Inchbare hjælpe Dig."

Strax efter traadte Mr. Bishopriggs forsigtig ind, han havde et Stykke Papir i Haanden, som var beskrevet og undertegnet Arnold. Det lod saaledes:

„Jeg er i Rygestuen. Skal jeg forblive der. Jeg troer ikke Blanche er jaloux. Dersom jeg kunde forklare hende Alt, uden at skade Dem og Geoffroy, ilede jeg strax til hende. Tænk dog først paa Deres egen Stilling. De behøver blot at sige ‚Vent' til Overbringeren, og jeg forbliver hvor jeg er indtil jeg hører fra Dem."

„Bed ham vente og jeg skal sende ham Bud."

„Med mange Hilsener og Kys," tilføiede Mr. Bishopriggs som et nødvendigt Supplement til Budskabet. „Det er saa simpelt som Fod i Hose for en Mand af min Erfaring. I kan ikke have en bedre Mellemmand end Samuel Bishopriggs; han forstaaer Ier Begge fuldkommen, han er ikke blind, og Damen i Værelset der, er vel ikke den Eneste, han har narret. Naa, Deres Tjener Bishopriggs skal være en Fader for Eder Begge — han er luun, stol paa det." Han lagde Pegefingeren paa sin røde Næse og forsvandt.

Uden at betænke sig et Øieblik aabnede Anna Sovekammerdøren for at tilstaae Blanche Alt og befri Arnold for det tunge Offer.

„Er det Dig?" spurgte Blanche.

Ved at høre hendes Stemme var det som om Anna følte sin Skyld. Hun lukkede Døren igjen og sagde: „jeg kommer strax!"

Nei! hun kunde ikke gjøre det. Der var Noget i Blanches Spørgsmaal, saa almindeligt det endogsaa var, eller maaskee Noget i hendes Ansigt, som advarede Anna. Kunde hun virkelig tilstaae Blanche Forholdet med Geoffroy? og kunde hun, uden det, forklare og retfærdiggjøre Arnolds Nærværelse her hos hende? Hun maatte gjøre en uskyldig ung Pige en Tilstaaelse, som hun maatte undsee sig ved, hun kunde risikere at nedsætte Arnold i Blanches Agtelse og maaskee en heel Skandale her i Hotellet — see det var den mulige Priis for de tre Ord hendes første Indskydelse var at udtale, nemlig: „Arnold er her."

Nei, det gik ikke an. Hvorledes det saa end gik, saa maatte Blanche forblive uvidende om Sandheden, og Arnold holde sig skjult indtil hun var borte.

Anna aabnede Døren for anden Gang og traadte ind.

Toilettet var stillestaaende, men Passiaren gik desto raskere og Blanche spurgte just Mrs. Inchbare: „Siig mig dog, hvordan seer han ud?"

Anna traadte til og sagde: „Lad os ikke opholde Dem længere, Mrs. Inchbare, nu skal jeg nok hjælpe Miss Lundée."

„Jeg maa see ham, Anna. Er Du maaskee jaloux og frygter for, at jeg skal fortrylle ham i denne Dragt. Siig ham endelig ikke, at jeg er i Mrs. Inchbares Klæder, jeg vil pludselig vise mig for ham. Ak! dersom blot Arnold kunde see mig nu, Gud hvor det vilde vare deiligt."

Hun betragtede sig selv i Speilet og saae derved Annas Ansigt bag ved og studsede ved dette Syn.

„Hvad er der dog i Veien?" spurgte hun, „Udtrykket i Dit Ansigt gjør mig ganske bange. Jeg kan ikke udholde Din Taushed længere; det er ikke smukt af Dig, at Du ingen Tillid har til

mig, da vi dog i saa lang Tid have levet som Søstre med hinanden."

Anna sukkede dybt og kyssede hende paa Panden. „Du skal faae Alt det at vide, som jeg kan og tør fortælle," sagde hun venligt. „Gjør mig ingen Bebreidelser — det gjør mig mere Ondt end Du tænker."

Hun gik hen til Bordet og kom tilbage med et Brev i Haanden. „Læs det," sagde hun og gav det til Blanche.

„Hvad betyder det? det er jo et Brev med Udskrift til mig."

„Jeg skrev det, da Sir Patrick havde forladt mig, og jeg vilde have affendt det iaften for at forhindre ethvert uoverlagt Skridt fra Din Side. Alt, hvad jeg kan sige, er sagt deri. Læs det, Blanche, og lad mig slippe for at sige mere."

Blanche blev staaende med det uaabnede Brev i Haanden: „Et Brev fra Dig til mig, naar vi ere hos hinanden og alene i samme Værelse. Det er jo, som om vi vare i Strid med hinanden. Hvorfor vil Du ikke tale til mig?"

Annas Øine søgte Jorden og hun pegede atter paa Brevet.

Blanche aabnede det.

Hun gik hurtig hen over Indledningen og henvendte hele sin Opmærksomhed paa Resten: „Troe ikke, kjære Blanche, at der er nogen Forandring i mine Folelser imod Dig — men jeg er en ulykkelig Qvinde og i en Stilling, der tvinger mig til imod min Villie at være taus angaaende mine egne Forhold — selv imod Dig, min høitelskede Søster, skjøndt Du er det Væsen, der er mig kjærest af Alle. En Tid maa vel komme, da jeg kan aabne mit hele Hjerte for Dig, og jeg skal med Glæde hilse den Dag, den vil være mig en Trøst og en Husvalelse. For Øieblikket kan jeg ikke tale. For Øieblikket maa vi ogsaa holde os borte fra hinanden, skjøndt Gud veed, hvad det koster mig at skrive dette, naar jeg tænker paa de forbigangne Dage, naar jeg husker paa, at jeg lovede Din Moder, da hendes venlige Øine for sidste Gang hvilede paa mig — Din Moder, der havde været en Himlens Engel mod min — at jeg skulde være Dig en trofast Søster. Alt dette rinder mig nu i Hu og er nærved at knuse mit Hjerte. Men for Øieblikket kan det ikke være anderledes. Jeg vil ofte skrive til Dig — jeg vil tænke paa Dig Dag og Nat, indtil en blidere Skjæbne atter bringer os sammen. Gud velsigne Dig, Blanche, og Han hjælpe og styrke mig."

Blanche gik hen til Sophaen, hvor Anna sad. Hun betragtede hende et Øieblik, satte sig hos hende og lagde sit Hoved paa hendes Skulder. Hun gjemte Brevet ved sin Barm, tog Annas Haand og trykkede den til sine Læber.

„Alle mine Spørgsmaal ere besvarede — jeg kan vente, indtil Du vil tale."

Det var simple, men kjærlige og ædelmodige Ord.

Anna brast i Taarer.

Regnen vedblev, men Stormen begyndte at lægge sig.

Blanche forlod Sophaen og gik hen til Vinduet for igjennem de aabnede Skodder at see ud i Natten. Pludselig vendte hun tilbage til Anna:

„Jeg seer Lys, der bevæge sig ude paa Veien. Det er maaskee en Vogn, de sende efter mig fra Windygates. Gaae ind i Sovekammeret; det kan gjerne være, at det er Lady Lundée i egen Person."

Anna forlod Værelset, og da Blanche var ene tog hun atter Brevet frem og læste det paany, medens hun ventede paa Vognen.

Denne anden Læsning bestyrkede hende i en Beslutning, hun allerede havde taget, da hun sad hos Anna paa Sophaen; en Beslutning, der førte til langt alvorligere Følger end hun kunde tænke eller forudsee. Sir Patrick havde hun ubetinget Tillid til; i Annas Interesse vilde hun gjøre ham til sin Fortrolige og meddele ham Alt. „Han maa først tilgive mig, at jeg har brudt mit Ord, og saa vil jeg see, om vi ere enige i vore Tanker om Anna."

Vognen holdt og ind traadte ikke Lady Lundée, — men Lady Lundées Pige.

Hun fortalte, at Ladyen havde besluttet, selv at følge efter Blanche, men et Anfald af Svimmelhed, fremkaldt ved den urolige Dags Anstrængelser, havde tvunget hende til at overlade Alt til sin Pige, der paa Grund af hendes Alder og gode, sunde Forstand besad hendes fuldkomne Tillid. Pigen havde taget de nødvendige Klædningsstykker med til Blanche og sagde, at hun havde Ordre til, om det var nødvendigt, at opsøge Sir Patrick, hvorpaa hun forlod Værelset.

Blanche gik ind til Anna, for at omklæde sig.

„Jeg vender nu tilbage til en Skjændescene," sagde hun, „efter hvad jeg kjender til Lady Lundée. Det bryder jeg mig imidlertid ikke meget om, jeg er kun urolig for Din Skyld, Anna, Du lover mig da, at Du for det første bliver her?"

Da det Værste allerede var hændet og Intet kunde vindes, men Meget tabes, ved at forlade det Sted, hvorhen Geoffroy havde lovet at skrive, saa svarede Anna, at hun foreløbig forblev her.

„Og Du vil skrive mig til?"

„Ja."

„Dersom jeg blot kunde gjøre Noget for Dig, kjære . . ."

„Der er Intet at gjøre, kjære Blanche!"

(Fortsættes.)

Huusundersogelsen.

(Fortsættelse.)

Som Søn af en rig Gaardmand havde Anders i sin Faders Huus tilbragt en lykkelig Barndom og en glad Ungdom til sit fire og tyvende Aar, og altid saae han haabefuld ind i Fremtiden. Da hans Fader døde, fik den ældste Broder Gaarden, men af den Arvedeel, som tilfaldt den yngre Broder, havde han rigelig nok til at kjøbe sig et godt Huus for. Dog, da hans Broder trængte til Penge for at foretage flere Forbedringer med Gaarden, vilde Anders ikke trænge paa, for at faae sin Arvedeel udbetalt, og denne Eftergivenhed maatte han betale dyrt. Hans Broder, som led store Tab, ved Misvæxt og Qvægsyge, kom dybere og dybere i Gjæld, og blev tilsidst tvungen til at sælge Gaarden. Gjelden blev betalt, men begge Brødrene maatte vandre som to fattige Mænd ud af Landsbyen,

hvor de vare fødte. Den Ældste havde forladt Landet for i Amerika at forsøge sin Lykke; den Yngste var bleven Tømmermand, giftede sig og opslog sin Bolig i Viemose, hvor han ved sit Arbeide ernærede sig og Sine.

Ofte var det falden Anders svært paa Hjertet, at han kun kunde skaffe det Nødvendigste til sin Familie, men aldrig var Fattigdommen faldet paa hans Hjerte som en tungere Byrde end netop nu. Han følte godt, at aldrig vilde Nogen have vovet at kaste Mistanken for disse Tyverier paa ham, havde han været en velhavende Mand.

Efter længere Overveielse kom han til det Resultat, at ville gaae til Fogden næste Dag, og enten ved gode Ord eller Trusler tvinge ham til at nævne ham Angiverens Navn.

Det var nemlig ikke undgaaet ham, at Fogden angrede at have gjort Huusundersøgelse hos ham, og derfor haabede han, at denne vilde være villigere imod ham, naar de vare under fire Øine og sige ham, hvem der havde været hans Anklager og ophidset de Andre til at angribe ham.

Fogden var øiensynlig forlegen, da Tømmermanden traadte ind næste Morgen. Han frygtede, at han vilde faae et heftigt Optrin med ham.

„Jeg er kommet til Jer, Foged," sagde Anders efter en kort Hilsen, „for at bede Jer nævne mig Dens Navn, som har gjort mig mistænkt for at være en Tyv."

„Jeg har jo allerede sagt Jer, at jeg ikke vil nævne det!" svarede Fogden, som forgjæves anstrængte sig for at paatage sig en værdig Mine.

„Jeg tænker, at I bliver nødt til at beslutte Jer dertil!" svarede Anders rolig; „thi jeg forlader ikke Jert Huus, før I har opfyldt min Bøn."

„Saa faaer I Lov at blive her længe," svarede Bonden med en tvungen Latter, „maaskee længer end det vil behage baade Jer og mig."

„Jeg er ikke stemt til Spøg," svarede Anders med truende Stemme. „Og fra Hjertet kom den Latter heller ikke hos Jer, thi I veed godt, at I har gjort Noget, som er lovstridigt; hvis jeg angav Jer, vilde I blive straffet. Spar derfor Eders Ord, og svar mig kort og godt paa hvad jeg vil vide."

Tømmermandens faste Holdning i Forening med hans Trusel bevægede Fogden til at sige mere eftergivende:

„I hvilket Øiemed vil I da egentlig vide Eders Angivers Navn?"

„Troer I maaskee, at jeg vil dræbe ham?"

„Med Jeres heftige Charakteer var I vel istand dertil."

„Enhver maa finde min Fordring billig," svarede Anders rolig. „Bagtaleren skal træde offentlig frem for hele Sognets Bønder og give mig en Æreserklæring. Enhver anden Erstatning vil jeg Intet vide om. Hvis I elsker Ret og Retfærdighed bør I understøtte mig i denne min billige Fordring."

Fogden maatte tilstaae, at denne Fordring var overeensstemmende med Ret og Billighed, og da han troede, at denne Strid maaskee kunde ende langt bedre end han havde haabet, naar han opfyldte Anders' Ønske, saa svarede han efter kort Betænkning:

„Da jeg seer, at det er Jer om at gjøre, at faae den Sag klaret paa en fredelig Maade, saa er jeg beredt til at opfylde Jeres Forlangende, dog kun paa een Betingelse."

„Og hvori bestaaer den?"

„At I ikke fortæller til Nogen, at det er mig, som har sagt Eder hans Navn."

„Det lover jeg Jer, saasandt jeg er en ærlig Mand," svarede Anders med lettet Hjerte, thi Haabet, at faae sit gode Navn renset, oplivede ham synlig.

Derpaa fortalte Fogden hvorledes Alt var gaaet til, at Ole Jensen havde foreslaaet en Huusundersøgelse og at han selv havde indvilliget deri, mere af Ærgrelse over hans dristige Væsen end af Mistanke.

„Tænkte jeg ikke nok, at Anklagen kom fra den overmodige, ondskabsfulde Ole Jensen. At I og nogle Andre ere vrede paa mig, tilgiver jeg Eder gjerne; jeg kan nu engang ikke være anderledes end Gud har skabt mig — var I i mit Sted, havde I maaskee handlet og talt, som jeg har gjort."

Han takkede Fogden, fordi han havde opfyldt hans Bøn, og gjentog sit Løfte om, trolig at fortie, hvem der havde nævnet Ole Jensens Navn for ham. Derpaa begav han sig til sin Anklagers Hjem for at affordre ham den ønskede Æreserklæring.

Dog, Ole Jensen var ikke hjemme, han havde nemlig seet Tømmermanden komme, og da han følte Samvittighedsnag listede han i Stilhed bort.

Et andet, tredie og fjerde Forsøg havde samme Resultat. Hans Fjende var altid parat til at flygte for ham.

Det harmede Anders og han lovede sig at holde Øie med Huset, for at træde ham iveien, saasnart han lod sig see.

Efter at have ventet hele Formiddagen og en Deel af Eftermiddagen forgjæves paa ham, hørte han af en af Karlene, at Ole Jensen var gaaet til Langebæk, for at tage Deel i en Barnestads.

Denne Efterretning var meget velkommen for Anders. Han tog sin Øxe paa Nakken og begav sig paa Veien, som førte derhen. Han havde nemlig Bygningsarbeide ikke langt fra Langebæk og kunde saaledes arbeide og holde Øie med, naar Ole kom hjem fra Gildet.

Han arbeidede roligt i nogle Timer og Mørket begyndte at falde paa, da saae han den længe Ventede langsomt komme gaaende henad Veien. Hurtig forlod han sit Arbeide og gik ham imøde.

Ole studsede ved at see Anders, og blev staaende nogle Øieblikke raadvild, som vidste han ikke om han skulde gaae frem eller tilbage. Dog valgte han det første, for ikke at tage sig altfor feig ud i Tømmermandens Øine.

„Det er mig kjært, at jeg endelig træffer Jer," begyndte Anders i en fast og rolig Tone. „Jeg har hørt, at det er Jer, som har været min Anklager for Tyveri og saaledes er Skyld i den beskjæmmende Huusundersøgelse, som har fundet Sted hos mig. Er det sandt?"

„Nu ja, det var rigtignok mig, som gjorde det, fordi jeg troede at have Grund dertil. Vi have jo tilstaaet vor Uret og bedet Jer om Forladelse og ere villige til at betale Jer en Erstatning. Hvad forlanger I saa meer?"

„Jeg forlanger, at I i alle Sognets Bønders

Narværelse, skal give mig en høitidelig Æreserklæring, og at I udfinder hvem den egentlige Tyv er, eller ved en Ed erklærer, at I ikke veed hvem, der har begaaet disse Tyverier."

Disse Fordringer bragte ham i et underligt Oprør, og glemmende alt Overlæg og Forsigtighed raabte han med stor Heftighed:

„Det gjør jeg i al Evighed aldrig! Jeg har en Gang bedet Jer om Tilgivelse — det er nok! I teer Jer jo, som havde I Commandoen her i Landsbyen, I maa takke Gud, at vi give saadan en fattig Stakkel Arbeide, at han ikke skal sulte ihjel med sin usle Familie."

Anders havde fast besluttet, ikke at lade sig henrive af Vrede, hvis Ole skulde negte at give den forlangte Æreserklæring. Dog hvad betyde saadanne Forsæt for en lidenskabelig Charakteer, naar Fornærmeren tilføier ham nye Saar? Han var lige ved at fare løs paa sin Modstander, men med Magt trængte han Vreden tilbage og svarede med funklende Øine:

„Tag paa Øieblikket denne Fornærmelse tilbage, eller ved Gud, I kommer ikke levende herfra Pletten!"

„Hvad jeg har sagt, har jeg sagt," svarede Ole og skød til Tømmermanden for at komme ham forbi. „Gaae af Veien for mig. Man er jo ikke sikker paa sit Liv i Din Nærhed; med saadan en Skurk vil jeg Intet have at gjøre!"

Da overvældede Vreden Anders; han løftede Øxen og gav sin Modstander saa voldsomt et Slag, at denne styrtede til Jorden med et Skrig.

Men neppe saae han sin Fjende ligge blødende og som død ved hans Fødder, før Angeren over hans forfærdelige Gjerning kom over ham. Et Øieblik stod han bedrøvet og raadvild, da kastede han Øxen fra sig og knælede ned ved den Saarede, for at stille det fremstyrtende Blod.

„Gud være mig naadig, jeg har dræbt ham!" fremstammede han i navnløs Angst, da alle hans Anstrængelser vare forgjæves og Ole intet Livstegn gav fra sig. „Hvad skal jeg gribe til?"

Hans næste Tanke var at skaffe Hjælp tilveie. Han løftede Ole op og satte ham til Støtte imod et omhugget Træ som laa ved Grøftekanten, og ilede saa hen til Fogdens Huus. Det traf sig saa heldig, at han var hjemme.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En Skuespiller, der havde Thibaut d'Arcs Parti i Schillers Sørgespil „Jomfruen fra Orleans", var nærd med at sige de Ord: „Hvad for en Aand griber Pigen," netop som Souffleuren fik Hoste. Ulykkeligviis tilsagde han ham da Repliken som en afreven Sætning, og nu declamerede Helten: „Hvad for en Aand? — (her foer han sammen). Griber Pigen!"

Logogriph.

1 2 3 4 5.

Naar første Gang jeg mig viser, som oftest Du leer med Spot,
Men kjender Du mig lidt bedre, Du lider mig dog saa smaat;
Din Villie tilsidst jeg vender, trods Viden og god Forstand,
Og meer eller mindre snart bøie for mig sig Qvinde og Mand.

1 2 3.

En Dyd, man kun sjelden finder, og mindst paa sit rette Sted.

2 5 3.

En Egenskab, der tilskynder at gjøre Næsten Fortred.

5 2 3 4.

Samlet med sine Frænder den taler et herligt Sprog.

3 2 5 4.

For den fjedrede Sanger et Fængsel, naar ei han er listig og klog.

1 4 5.

Ofte det Alting forandrer, endskjøndt kun et lidet Ord.

2 1 4 5.

Taabelig er det tilvisse, at stundom paa det man troer.

3 2 5.

I et Land mod Syden en Titel, som skjænkes hver Adelsmand.

4 3.

Noget, der Tryghed skal love, men tidt flygtig som flyvende Sand.

Opløsning af Gaaden i Nr. 13:

Æren.

Opløst af Den er gruelig gal, Jomfru Hansine i Vartou, H. J. K. paa L.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

Lord Howe taler de oprörske Matroser til Rette.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad for alle Stænder.

1871. Søndagen den 9de April. Nr. 15.

Indhold: Et Mytteri paa den engelske Flaade (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Huusundersøgelsen (Fortsættelse). — En schweizersk Anna Colbjørnsen. — Blandinger. — Gaade.

Et Mytteri paa den engelske Flaade.

For omtrent 70 Aar siden herskede endnu i England det grusomme og uforsvarlige System: at presse Folk til Flaaden. Mænd af alle Klasser bleve tagne fra deres Hjem, Familie og Beskjæftigelser og slæbte ombord i Skibene, for at føre et Liv, som dengang næsten var utaaleligt. I Krigstilfælde bleve endogsaa Fængslerne tømte, og de værste Forbrydere, som i Land ikke maatte komme i Berørelse med skikkelige Mennesker, bleve bragte ombord, givet Vaaben i Hænde, ja endogsaa betroet Underofficiersposter. Over en saadan Skibsbesætning, der dels bestod af Folk, der meget imod deres Villie vare ombord, og dels af Forbrydere, maatte der naturligviis føres et strengt Regimente, men dette udartede ikke sjeldent til et virkeligt Barbari. Naar nu dertil kom, at Drikkevandet var slet, Provianten som oftest bedærvet og i utilstrækkelig Mængde, og at der sjeldent gaves Landlov, saa kan man ingenlunde finde det saa underligt, at et Mytteri kunde udbryde.

Lord Howe, der nylig havde nedlagt Commandoen over Canalflaaden, havde oftere modtaget anonyme Breve med Klager og Skildringer af Tilstanden, men, da alle Brevene vare skrevne med samme Haand, havde han anseet dem for et Værk af en Enkelts Misfornøielse og ikke taget videre Notits af dem.

Saaledes stode Sagerne, da Lord Bridport Løverdagen den 15de April 1797 gav Signal til at lette Anker, hvilket Besætningen paa Dronning Charlotte vægrede sig ved, entrede op i Vantene og brølede 3 Gange Hurra, det aftalte Tegn paa Mytteriet for de andre Skibe, som fulgte Exemplet, og næste Dag, Paaskesøndag, kom der Deputationer ombord i Dronning Charlotte for at blive enige om Klagepunkterne til Admiralitetet. De bleve enige om at forlange bedre Kost, lidt høiere Løn, retfærdigere Fordeling af Prispengene og hyppigere Landlov.

Forfærdelsen var stor i Landet; thi vi maa huske det var Krigstid, og naar Flaaden rebellerede var England uden Beskyttelse for en fransk Invasion. Admiralitetet var derfor næsten nødt til at underhandle med Rebellerne, og mange forgjæves Forsøg vare gjorte, da det endelig besluttede sig til at give Lord Hove Fuldmagt og sende ham ned til Spithead, eftersom han var høit anseet og afholdt af Folkene. Han gik først ombord i Royal George med tre andre Admiraler og talte her til den samlede Besætning (see Billedet) paa en saa indtrængende Maade at han fik Folkene tilbage til deres Pligt. Han lovede dem ubetinget Pardon, og at han skulde gjøre Alt, for at faae deres Ønsker opfyldte. De vidste han vilde holde sit Ord, og bade ham ligeledes skaffe sig Gehør paa de andre Skibe, hvilket ogsaa fuldstændig lykkedes, og saaledes drev den Byge over, for kort efter at afløses af en langt værre.

I Flaaden, der laa ved Udløbet af Themsen, havde der længe yttret sig Tegn paa Misfornøielse, og den 10de Mai udbrød Mytteriet aldeles som ved Spithead. Der blev valgt en ledende Comitee og de mest forhadte Officierer bleve sendte iland i Byen Sheernes.

Omtrent en Ugestid efter indsendte Comiteen sine Besværinger til Admiralitetet, indbefattet under otte Artikler. Den første var, at samme Fordele, som var tilstaaet Spitheadflaaden, ogsaa skulde tilstaaes Afdelingen her, og de 7 næste Poster gjorde mange Fordringer, som vel ikke vare ganske urimelige, men dog ikke lette at opfylde.

Admiralitetet afslog ubetinget de 7 sidste Fordringer, men lovede Tilgivelse og Opfyldelsen af deres første Fordring, hvis Rebellerne øieblikkelig vendte tilbage til Lydighed.

Deres Svar var, at alle Skibene bleve lagte tversover Themsen og Seiladsen til London spærret undtagen for Fiskerbaade, som fik et Pas paategnet: „Richard Parker, Præsident". Denne Parker, der var valgt til Formand i Oprørscomiteen, havde været Officier, deeltaget i den amerikanske Krig, var bleven afskediget og sat i Fængsel, hvorfra han var bragt ombord. Han var en Mand med et smukt Ydre og besad en Deel Opdragelse og Snuhed, og var derfor kommen til at indtage sin farlige Post.

Medens Skibene saaledes laa uvirksomme paa Floden, bleve Oprørerne splidagtige indbyrdes.

Mange Skibe vilde gjerne være faldne tilføie og have lusket sig bort, men de tre, der forsøgte det, bleve voldsomt beskudte af deres Kammerater, og kun de to kom vel fra det. Rebellerne bleve dog noget betænkelige og foresloge nu Regeringen, at de vilde falde tilføie mod to Maaneders Sold forud, nogle Klædningsstykker og fuldstændig Tilgivelse.

Ogsaa dette blev afslaaet, og Admiralitetet syntes endelig at ville gaae activere tilværks. En Flaade blev udrustet og bemandet med Frivillige, Batterier og Ovne til at gløde Kugler i opførte paa Kysten. Herover allarmeredes Oprørerne og et Raad blev holdt, hvori det blev bestemt, at de vilde søge den aabne Sø næste Dag; men da Richard Parker den 9de Juni gav Ordre til Afseiling, rørte ikke et Skib sig; thi Besætningerne havde fundet, at det skortede baade paa Vand og Provisioner og vilde ikke bort fra Landets Nærhed.

Efterhaanden deserterede flere af Skibene over til Regeringen, og nye Forhandlinger indlededes, hvoraf det endelige Resultat blev, at Besætningerne overgav Skibene til de Officierer, som vare blevne ombord, og udleverede Parker og Hovedlederne af Oprøret. Han og omtrent 30 Andre bleve hængte under Raanokken, og hermed var det sidste større Mytteri i den engelske Flaade endt, efterat have varet over en Maaned og været udbredt over en Snees store Skibe.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

„Men der kan indtræffe andre Omstændigheder. Dersom Du vil tale med mig, saa kan Du godt komme til mig. I Frokosttiden veed Du, at der ikke er Nogen i Bibliotheket, Du kan fra Buskadset udenfor smutte derind ad Havedøren og jeg skal hver Dag vente Dig der i et Qvarteer. Siig ikke nei: Ingen af os kan vide, hvad der kan hænde — altsaa derom ere vi enige og at Du skriver; er der ellers Noget, vi kunne tænke paa, hvad Fremtiden angaaer?"

Ved disse Ord tog Anna Blanche i sine Arme og trykkede hende op til sig: „Vil Du stedse i Fremtiden være det for mig, som Du er nu? eller er den Tid nær, da Du vil hade mig?" spurgte hun, og med et Kys forhindrende Blanche fra at svare, bad hun hende gaae med de Ord: „Farvel, vi have tilbragt mange lykkelige Aar sammen, lader os takke Gud for dem og ikke tænke paa Resten."

Hun aabnede Døren og kaldte paa Pigen; Blanche trykkede hendes Haand og forlod hende.

Neppe havde Lyden af den bortkjørende Vogn tabt sig, før Anna ringede. „Jeg bliver afsindig," sagde hun til sig selv, „dersom jeg bliver i denne Eensomhed."

Selv Mr. Bishoprigg følte Nødvendigheden af at holde sin Mund, da han saae hendes Ansigtsudtryk.

„Jeg vil tale med ham. Bed ham strax komme til mig."

Arnold kom.

„Er hun borte?" vare hans første Ord.

„Ja. Hun veed Intet — jeg har Intet sagt. Spørg mig ikke om Grunden."

„Det har jeg heller ikke i Sinde."

„De maa gjerne være vred paa mig derfor."

„Heller ikke det har jeg i Sinde."

Han talte og saae ud som en heel forandret Person; han satte sig ved Bordet, støttede sit Hoved paa sin Haand og var taus. Anna saae høist nysgjerrig og urolig paa ham; lidt efter lidt vendte et mere roligt Udtryk tilbage i hendes Ansigt. Hun lagde Haanden let paa hans Skulder.

„Dette har været en haard Prøve for Dem," sagde hun, „og Skylden er min. Tilgiv mig, Mr. Brinkworth, det gjør mig saa bedrøvet og jeg vilde blot ønske, jeg kunde trøste Dem."

„Tak, Miss Silvester. Det var just ikke en behagelig Følelse, at jeg maatte krybe i Skjul for Blanche, som om jeg var bange for hende, og jeg har, maaskee for første Gang i mit Liv været greben af alvorlige Tanker. Dog, nu er det forbi. Kan jeg være Dem til nogen Nytte mere?"

„Hvad har De tænkt paa at gjøre?"

„Min Pligt mod Geoffroy. Jeg har lovet ham at hjælpe Dem over Vanskelighederne her og sørge for Deres Sikkerhed indtil han kommer. Derfor maa jeg vedligeholde Skinnet og blive her i Værelset i Nat. Jeg er glad over at have kunnet være Dem til Nytte og haaber, at det maa være under heldigere Omstændigheder vi mødes næste Gang. Forøvrigt er jeg rimeligviis borte i Morgen før De kommer op."

Anna rakte ham Haanden til Afsked. Intet af hvad der var skeet, kunde gjøres om; Tiden var forløben.

„De har ikke viist Dem venlig mod en Utaknemmelig," sagde hun. „Den Dag kan maaskee komme, da jeg kan bevise det."

„Det vil jeg ikke haabe. God Nat, Miss Silvester, og Lev vel."

Hun gik ind i Soveværelset. Han lukkede Døren og kastede sig paa Sophaen for at hvile i nogle faa Timer.

Morgenen var klar og smuk. Arnold var borte før Anna forlod sit Værelse. Det hed sig, at han var bleven nødt til at reise pludselig paa Grund af Forretninger. Mr. Bishoprigg havde faaet gode Drikkepenge, og Værtinden var bleven underrettet om, at Værelserne vare leiede for en Uge.

Alt syntes at have faaet et roligere Udseende. Arnold var paa Veien til sit Gods; Blanche paa Windygates og Anna her i sin foreløbige Bolig. Det eneste uafgjorte Spørgsmaal var, hvorledes Geoffroy havde det, eller rettere, hvorledes det stod sig med hans Fader Lord Holchesters Helbred. Dog ogsaa i den Henseende var der egentlig ingen Grund til Frygt; thi levede Faderen kunde Geoffroy jo komme og gifte sig hemmeligt med hende i Skotland — døde Faderen derimod kunde Geoffroy ægte hende offentligt i London; men kunde hun stole ubetinget paa Geoffroy?

Anna gik udenfor; hvide Skyer foer over Himlen og kastede mørke Skygger af og til over den brune Hede — det var ligesom Haab og Frygt

afløste hinanden i hendes Sind, der var beskjæftiget med hendes usikkre Fremtid.

Træt af Grublen over det uigjennemtrængelige Slør gik hun atter ind.

Hun saae paa Uhret. Geoffroy og hans Broder maatte nu være ankomne til London.

Ellevte Capitel.

Lord Holchesters Tjenere, med Huushovmesteren i Spidsen, stode paa Udkig efter Mr. Julius Delamayns Ankomst fra Skotland. Begge Brødrenes samtidige Nærværelse forbausede dem, alle Spørgsmaal bleve henvendte til Julius, Geoffroy maatte nøies med at være Tilhører.

„Lever min Fader?"

„Mylord er inat bleven meget bedre, og hvis det gaaer saaledes frem i de næste otteogfyrgetyve Timer, glæde vi os Alle over, at Mylords Helbredelse er vis. Da Mylady telegrapherede til Skotland havde Lægerne opgivet Mylord.

„Er min Moder hjemme?"

„Hendes Naade er hjemme for Dem, Sir."

Huushovmesteren lagde specielt Eftertryk paa det personlige Pronomen, og Julius vendte sig om til sin Broder. Denne foregaaede Forandring med Faderens Helbredstilstand gjorde egentlig Geoffroys Nærværelse her generende. Det var jo bleven ham forbudt at betræde Huset, og at han overtraadte Forbudet var jo fordi han troede, at Faderen laa paa sit Yderste. Som Sagerne nu stode, forblev Lord Holchesters Forbud jo i fuld Kraft. Tjenerne saae fra Mr. Geoffroy til Huushovmesteren, denne fra Mr. Geoffroy til Mr. Julius og denne paa sin Broder. Det var en ubehagelig Pause. Den yngre Søns Nærværelse i Huset blev følt, som om det var et vildt Dyr, der var sluppet ind og som man ikke vidste, hvorledes man skulde blive af med igjen. Geoffroy løste selv Spørgsmaalet.

„Luk Døren op der, En af Jer Fyre," sagde han, „jeg gaaer min Vei."

„Vent et Øieblik," sagde Broderen, „det vil gjøre vor Moder ondt at høre, at Du har været her uden at hun har seet Dig. Gaae op med mig; jeg vil under disse Omstændigheder tage Ansvaret paa mig, eller Du maa idetmindste vente til jeg kan sende et Bud og Hilsen fra vor Moder."

„Send mig Budskabet til Nagles Hotel; der er mit Hjem — her har jeg intet."

Samtalen blev her afbrudt af en lille Terrier, som begyndte at gjøe af fuld Hals, da den saae Fremmede og alle Tjenernes Bestræbelser for at fange den gjorde kun Ondt værre. Geoffroy afgjorde snart Kampen, han sparkede til Hunden, saa at den faldt hylende om. „Gud, Myladys Yndlingshund," sagde Huushovmesteren, „De har knækket Ribbenene paa den, Sir." — „Jeg har knækket dens Lyst til at gjøe, mener De vel," svarede Geoffroy, og vendende sig til Broderen tilføiede han spøgende: „Dermed er Spørgsmaalet afgjort; thi nu er det vist bedst at jeg opsætter at hilse paa den kjære Moder til en bedre Leilighed. Du veed jo, hvor jeg er at finde, Julius, kom og spiis med mig — Du skal hos Nagle faae en Steg, der kan gjøre en Mand af Dig."

Han gik bort og hans Faders Tjenere saae efter ham med stor og dybtfølt Respekt; de havde seet ham ved det „christelige Nævefægters Selskabs" Aarsfest offentlig med Fægtehandskerne paa og de vidste, at han i et Par Minuter uden Anstrængelse kunde slaae den Stærkeste af dem til Jorden. Portneren bukkede dybt for ham og Alles Blikke fulgte ham, medens Julius ubemærket gik op ad Trappen til Moderens Værelser.

I Augustmaaned ere Gaderne tomme i London og en hed Østenvind blæser ofte paa den Aarstid saa brændende, at selv Geoffroy følte sig generet af den i Vognen. Han tog Hatten af, knappede sin Vest op og tændte sin Pibe, men han knurrede og bandede imellem Tænderne for hvert Drag han tog. Var det blot den hede Vind, der afnødte ham disse Tegn paa Misstemning? Eller var det maaskee ikke snarere en indre Uro i Forening med Veiret? Jo, der hvilede en Hemmelighed tungt paa hans Sind, og denne Hemmeligheds Navn var — Anna.

Hvad Beslutning skulde han under disse Omstændigheder fatte med Hensyn til hende, der sad og ventede ham i den skotske Kro?

Skrive eller ikke skrive? det var Spørgsmaalet for Geoffroy.

Hendes Adresse havde han og Navnet havde hun jo selv foreslaaet skulde være Mistress Silvester istedetfor Miss Silvester. Forsaavidt var Sagen let nok, men Spørgsmaalet var egentlig et andet, og efterat have overveiet det underveis i Vognen, besluttede han sig til at skrive til Anna hvorledes Sagerne for Øieblikket stode.

Men da han i Hotellet sad og skulde skrive Brevet, var det ham umuligt at blive enig med sig selv. Han skrev flere Gange og rev atter det Skrevne itu, og sprang tilsidst op med en drøi Ed, at det var ham umuligt, selv om det skulde koste ham Livet, nu at tage en Bestemmelse.

„Mit Sind er i Oprør," sagde han, „jeg vil tage et Bad."

Det var et udmærket Bad; han svedte, pustede, dykkede og blev overgydt med koldt Vand; han blev vendt og dreiet, trykket og æltet fra Top til Taa og følte sig som et nyt Menneske. Han prøvede atter at skrive; Ubestemtheden havde imidlertid ikke villet lade sig vaske ud, og denne Gang udbrød han: „Det forbandede Fruentimmer vil blive min Ruin," tog sin Hat og gik til et Gymnastiklocale.

„Et privat Værelse og de tungeste Haandvægte," bød han. Han tog sin Frakke af og arbeidede saalænge til at hans Muskler, haarde som Jern, truede med at sprænge Huden. Denne legemlige Øvelse vækkede hans Livsaander; „Pen, Blæk og Papir!" tilraabte han den beundrende Eier af Localet, „min Beslutning er tagen — jeg skriver og vil have en Ende paa det." Men ak, Brevet blev skrevet og revet itu gjentagne Gange, indtil han næsten ude af sig selv af Vildskab brølede: „Hent Crouch!"

Crouch er, som hver Englænder veed, en berømt Nævefægter. Han mødte og medbragte det tredie og sidste Middel, da hverken romersk Bad eller Haandvægte havde hjulpet, til at bringe Mr. Geoffroy Delamayns Tænkeevner i Orden, nemlig — et Par Fægtehandsker.

„Idag skal det ikke være Spøg," sagde Geoffroy, „fægt, Pjalt! som om Du stod paa Kamppladsen og sloges for Penge." Der var Ingen, der bedre

end Crouch vidste, hvilke Slag der kunde gives, selv med udstoppede Handsker, hvorfor han ogsaa lod som om han slog til — men Takken var, at han blev slaaet til Jorden. „Det var et godt Slag," sagde han roligt og reiste sig, „prov nu den anden Haand." Geoffroy var hidsig og bød Crouch at slaae ordentlig til, da han ellers vilde unddrage ham sin Beskyttelse. „Ja, jeg har jo en Familie at forsørge, og da De endelig vil det — saa tag det" — et Slag og et Fald saa Huset rystede; men Geoffroy var strax paa Benene igjen: „Ikke Kroppen, men Hovedet skal Du træffe," sagde han. Crouch adlød, de gave hinanden saadanne Slag snart paa den ene, snart paa den anden Side af Hovedet, saa at ethvert andet civiliseret Menneske vilde være bleven dræbt derved, hvorimod Geoffroy efter adskillige Omgange sagde for første Gang i en høflig Tone: „Tak, Crouch, det vil hjælpe mig; nu føler jeg atter, at mine Tanker ere klare." Han rystede Hovedet et Par Gange, tog sig en ordentlig Portion Ale og fik atter sit gode Humeur. Skrive til Anna? Han maatte være en Nar, hvis han gjorde det. Nei, vente og see, hvad de næste otteogfyrgetyve Timer bragte — saa var det tidsnok at tage en Bestemmelse eller lade Skjæbnen raade. Takket være Crouch, han havde nu fattet sin Beslutning.

De otteogfyrgetyve Timer gik imidlertid uden at Brødrene saae noget til hinanden. Julius blev hos Faderen og skrev korte Bulletiner til Broderen, og i den sidste stod: „Lægerne indestaae for, at han kommer sig, og jeg skal nok ved passende Leilighed lade falde et Ord om Dig. Vent i Hotellet."

Disse Ord syntes Geoffroy slet ikke om; thi kom Faderen sig, saa stod han selv i den samme kritiske Stilling som før. Han maatte altsaa skrive, hvor nødig han end vilde, for at hun i sin Fortvivlelse ikke skulde begaae et Skridt, der kunde bringe Ruin over ham og fremkalde en Skandale. Brevet lød: „Kjære Anna — jeg har just hørt, at min Fader nok gaaer det igjennem. Bliv hvor De er. Vil skrive igjen." — Da dette var besørget, tændte Geoffroy sin Pibe og afventede Resultatet af Lord Holchesters Samtale med sin ældste Søn.

Julius fandt Faderen meget forandret i legemlig Henseende, han kunde ikke røre et Lem, men hans Aand var klar og frisk.

„Tak for Dine gode Ønsker, Julius — Mænd af min Slags gaae ikke saa let bort. — Du maa vente lidt med at komme i Overhuset og begynde i Underhuset, som just er hvad jeg har ønsket — hvorledes har det sig med Dine Udsigter? — kan jeg være Dig til Nytte?"

„De er ikke rask nok til at tale om Forretninger, Sir."

„Jo vist — jeg maa beskjæftige mig med Noget, ellers vende mine Tanker tilbage til Fortiden og til Meget, jeg helst vilde glemme. Julius! har Du nogensinde hørt en ung Pige, Anna Silvester, nævne?"

„Nei." Baade Julius og hans Kone kjendte kun Blanche, som Medlem af Familien paa Windygates.

„Mærk Dig Navnet — Anna Silvester. Hendes Forældre ere døde. Jeg har kjendt hendes Fader. Moderen blev slet behandlet. Det var en styg Sag, som for første Gang i mange Aar er falden mig i Tankerne. Dersom Pigebarnet lever, husker hun vist vort Familienavn. Staae hende bi, Julius, hvis hun trænger til Hjælp og henvender sig til Dig." Den Syges Ansigt fik et pinligt Udtryk. Mon hans Tanker vare beskjæftigede med Fortiden, med den Sommeraften, da den forskudte Hustru besvimede for hans Fødder?

Faderen samlede sig dog snart og talte om Sønnens Valg, og fandt, at han ikke burde være kommen til London eller Moderen ladet ham hente, hvorved hans Valginteresser kunde lide.

„Nei, de ville ikke lide derved," sagde Julius, „og desuden vare vi begge, jeg mener Geoffroy og jeg, bekymrede og urolige over, at være borte fra vore Forældre. Geoffroy er kommen med mig til London."

„Har jeg ikke allerede sagt Dig," udbrød Lord Holchester med et satirisk Blik, „at min Aand er klar. Geoffroy bekymret for mig? Nei — den Slags Uro er en civiliseret Følelse, og et Menneske, der endnu lever i en vild Naturtilstand kan umuligt føle den."

„Min Broder er dog ingen Vild."

„Hans Mave er vel i Reglen fuld, og hans Hud bedækket med Klæder istedetfor med Olie og rød Okker; forsaavidt er han civiliseret — forøvrigt er han kun en Vild i Naturtilstand."

„Ja, jeg forstaaer nok hvad De mener. Geoffroy udvikler sin legemlige Kraft og sit Mod, og det er dog ogsaa gode Egenskaber — til sit Brug."

„Vist nok. Giv ham en Bog at læse — og han vil befinde sig ilde ved Synet af den, hvor stærk han end er, og bed ham skrive et ordentligt Brev — og hans Mod vil svigte ham. Du ønsker, at jeg skal see ham — paa ingen Maade — hvis han ikke aldeles forandrer sin Leveviis. Jeg har kun eet Haab til at det skulde lykkes, og det var, hvis en fornuftig Pige af god Herkomst, og rig naturligviis, kunde vinde ham. Lad en saadan tale hans Sag — saa ville hans Moder og jeg see til hvad vi kunne. Indtil da ikke et Ord til **mig** om ham."

Da Julius vendte tilbage til Moderen var dennes første Ord: „Har Din Fader talt om Geoffroy."

„Ja. Han giver Geoffroy endnu en Mulighed. Naar Geoffroy blot vilde gribe den?"

„Jeg veed det — den sidste Udsigt er at han skal læse og studere — ak forgjæves — aldeles haabløst. Havde det blot været noget lettere — noget jeg kunde hjælpe til med . . . ."

„Det kan De, kjære Moder, thi tænk Dem, Geoffroys sidste Mulighed og Udsigt beroer med eet Ord paa — Giftermaal."

„Ak, Julius! det er altfor heldigt, til at det kan være sandt."

Sønnen gjentog Faderens Ord og Moderens Ansigt opklaredes, medens hun hørte efter. Hun ringede paa Tjeneren og sagde, at hun ikke var hjemme for Nogen, hvem det saa var.

„Sæt Dig her, Julius, ved Siden af mig; vi ville overveie Alt, thi Geoffroy maa ikke lade denne Mulighed slippe sig af Hænderne. Jeg har tre unge Damer paa min Liste og han vil og skal synes om En eller Anden af dem. Lad os tale om,

hvilken af dem, der passer bedst for Geoffroy og for hans Faders Begreber om en Svigerdatter — og saa kan Du tage hen til Geoffroy paa hans Hotel."

Moderen og Sønnen satte sig til en Raadslagning om Tredíemands Vel og Vee, og de udsaaede i al Uskyldighed en Sæd, som skulde bringe en skrækkelig Høst.

„Forlad ham blot ikke før Du har hans Løfte," vare Moderens sidste Ord.

„Dersom Geoffroy ikke benytter denne Leilighed," sagde Broderen, „saa betragter jeg ham som redningsløs og opgiver ham ligesom Fader har gjort."

Det var strenge Ord i Julius's Mund. Han var saa forskjellig som mulig fra Broderen; han kunde fordøie Bøger, men ikke Øl i Masse — lære Sprog, men ikke at bruge en Aare — forstod sig paa Musik, men ikke paa Heste, og tilstod aabent i engelsk Selskab, at Hundeglam ikke var den fineste Musik i hans Øren.

Da han kom til Hotellet, traf han først paa Damen ved Kassen, men hun var saa fordybet i en Avis, at hun slet ikke hørte hans Spørgsmaal. I Kaffeværelset sad Opvarteren med sin Avis og tre Herrer, hver i sin Lænestol, fordybet i Avislæsning. Ingen tog Notits af ham, hvorfor han maatte forstyrre Tjeneren ved at spørge om Mr. Geoffroy Delamayn.

„Er De hans Broder, Sir?" spurgte Tjeneren, og sprang op ved Lyden af dette berømte Navn.

„Ja vel."

De tre Herrer betragtede ham nu med Interesse.

„De vil finde Mr. Geoffroy, Sir, i 'Hanen og Flasken' i Putney."

„Jeg havde aftalt et Møde med ham her."

„Har De da ikke hørt Nyheden, Sir?" spurgte Tjeneren yderlig forbauset.

„Nei."

„Gud bevares!" sagde Tjeneren og rakte ham Avisen.

„Gud bevares!" gjentog de tre Herrer og tilbød deres Avis.

„Hvad er det da?"

„Hvad det er? Det er det sørgeligste, der nogensinde er hændet mig. Det store Væddeløb til Fods i Fulham maa gaae overstyr. Tinkler er væk."

De tre Herrer sank tilbage i deres Stole og gjentoge i Chor: „Tinkler er væk."

Et Menneske, som staaer ligeoverfor en stor national Ulykke og ikke kan fatte den, gjør bedst i at holde sin Mund og skaffe sig Oplysning uden at spørge sig for. Julius tog derfor Avisen for af den at klare to Uklarheder for ham. Først om Tinkler betød et Menneske, og dernæst hvad det vilde sige, at han var væk.

Sagen var let nok. Alt var trykket med fremhævede Bogstaver og al Overdrivelse fraregnet, forholdt den sig saaledes: En berømt „Athletisk Forening" i Nordengland havde udfordret en lignende i Sydengland. De sædvanlige Sports skulde finde Sted og desuden et Løb af ualmindelig Længde og Vanskelighed imellem begge Partiers bedste Mænd. „Tinkler" var Sydens bedste Mand og store Væddemaal vare indgaaede, og nu havde Tinklers Lunger ikke kunnet udholde Traineringen. Syden havde nu Ingen at opstille istedetfor ham, med Undtagelse af een Mand, og det var i høieste Grad tvivlsomt, om han vilde optage Kampen. Og denne Mands Navn var, Julius læste det med Skræk og Rædsel, Geoffroy Delamayn.

Dyb Stilhed herskede i Værelset. Tjeneren noterede i sin Parébog; de tre Herrer noterede og beregnede i deres Parébøger; Julius lagde Bladet fra sig.

„Overtal ham endelig," bad Tjeneren, da Julius vilde gaae.

„Overtal ham endelig," bad de tre Herrer, da Julius aabnede Døren og gik.

Han vinkede ad en Droskekudsk, der ogsaa beregnede sin Parébog, og bød ham kjøre til „Hanen og Flasken" i Putney. Ved disse Ord fik Mandens Ansigt et andet Udtryk — det var unødvendigt at bede ham kjøre raskt — det gik alt hvad Remme og Tøi kunde holde.

Som Vognen nærmede sig Maalet bleve Tegnene paa en almindelig national Ophidselse tydeligere, Tinklers Navn hørtes allevegne, Folkemassen blev tættere, selv den londonske Gavtyv syntes at føle den nationale Ulykke, der truede Syden, og endogsaa Frugt- og Nøddesælgerne gjorde ingen Forretninger — thi hvem vilde vove at knække en Nød under saadanne Omstændigheder. Julius blev standset, han nævnede sit Navn — og fik et Hurra. „Hans Broder! det er hans Broder!" Man sluttede Kreds om ham, knugede hans Hænder og nedkaldte Himlens Velsignelser over hans Hoved. Julius var halvqvalt, da Politiet fik ham frelst og sat indenfor Døren. En Mand styrtede ham imøde: „Hurra, Hurra! han har lovet at tage Deel i Kampen!" brølede han ud til Mængden, som svarede med et tusindfoldigt Hurra, og Referenter til Bladene sprang i Vogne for hurtigere at faae Nyheden bragt til Trykkeriet. Værten førte Julius op ad Trappen. „Hans Broder! Gentlemen, hans Broder!" udbrød han med skjælvende Røst, og en Vei dannede sig for ham, en Dør aabnedes og Julius befandt sig pludselig midt i en Samling af sit Fødelands kæmpestærke Mænd. Beskrivelsen paa Geoffroy passer paa dem alle; der er ligesaalidt Forskjel imellem en Flok Athleter som imellem en Flok Faar og forsaavidt ligner Englands Manddom og Muskelkraft Englands Uld og Faarekjød.

Geoffroy var løftet op paa Bordet i sin Stol, for at kunne sees af Alle. De dandsede om ham, sang om ham, de knugede og klappede ham, kæmpestærke Mænd fældede Taarer, de prøvede hans Musklers Fasthed og omfavnede de herlige Been, der skulde løbe for dem og vinde Penge til dem. De fjernere Staaende, der ikke kunde naae hen til Bordet prøvede Kræfter. Herkules den Første gjorde Plads med sine Albuer og lagde sig paa Gulvet. Herkules den Anden løftede ham op i Tænderne. Herkules den Tredie greb Ildrageren og slog den over paa sin Arm. Herkules den Fjerde tog Ildtængerne og brækkede dem over sin Hals. Meubler og Huus vilde rimeligviis være blevne ødelagte, hvis Geoffroys Øine ikke tilfældigviis vare faldne paa Broderen, og han havde paabudt Stilhed. „Hurra for hans Broder! En, to, tre — op

med Broderen paa Skuldrene. Fire, fem, sex — løft ham op over vore Hoveder hen til Bordet." Helten har ham i Kjolekraven og sætter ham ned paa Bordet og modtager ham med en Salve af Eder: „Torden og Lynild! Død og Helvede! hvad er der, Julius? hvad er der nu paa Færde?"

Julius trak Veiret og ordnede sine Klæder.

„Du er vel ikke bange?" sagde Geoffroy, „Kameraterne ere noget raa, men de mene det godt."

„Bange er jeg ikke; men jeg forundrede mig kun over, at Englands Skoler og Universiteter kunne levere saadant Røverpak."

„Husk paa, hvor Du er, Julius! de kunne let faae isinde at kaste Dig ud af Vinduet."

„Gjør De det, saa bestyrker de kun den Mening, jeg har om dem; men jeg skal bringe Dig et Budskab før jeg vender tilbage til Skotland. Vor Fader har indvilliget i at give Dig en Mulighed for at gjenvinde hans Kjærlighed; lader Du den slippe Dig af Hænderne, saa er min Dør lukket for Dig saavel som hans."

Det er forøvrigt mærkværdigt, hvorledes Nutidens Ungdom forstaaer at vise Selvbeherskelse og sund Fornuft, naar den kommer i det Tilfælde, at dens Fordeel staaer paa Spil. Istedetfor at blive stødt over Broderens Tone, nedsteg han fra sit høie Sæde, afskedigede Vennerne og sagde til Julius: „Nu ud med det og lad det faae en Ende."

„Det skal ikke tage fem Minuter; jeg skal reise iaften og Meget venter endnu paa mig. Din Fader vil atter see Dig, hvis Du vil gifte Dig efter hans Ønske, og Moder vil skaffe Dig en Kone af god Familie, med Skjønhed og Penge. Tager Du hende, kan Du gjenvinde Din Stilling som Lord Holchesters Søn; vægrer Du Dig, maa Du seile Din egen Sø."

Ved at høre dette slog Geoffroy først med den knyttede Næve i Bordet, og bandede dernæst en Qvinde, hvis Navn han ikke nævnede.

„Damen, vi tænke paa," sagde Julius, „hed før Miss Newender, af en god gammel Familie; hun er en ung, barnløs Enke efter en rig Jernværkseier og hedder Mrs. Glenarm. Hun er smuk og har Titusind om Aaret, hvilket Fader kan gjøre til Femten, hvis I kunne blive enige. Moder indestaaer for hendes personlige Egenskaber. Min Kone kjender hende og jeg skal invitere hende til os, og det bliver da Din Sag at gjøre et godt Indtryk paa hende. Overvei Alt vel — modtager Du Forslaget, saa mød mig paa Stationen i Aften og vi reise sammen til Skotland. Vor Nærværelse er ikke længer nødvendig her, og min Kone og jeg skulle gjøre for Dig, hvad vi kunne. Kommer Du ikke, reiser jeg alene og vi ere færdige med hinanden." Han gav sin Broder Haanden og gik.

Da Geoffroy var ene, tændte han sin Pibe og sendte Bud efter Værten.

„Skaf mig en Baad. Jeg vil roe omkring en Timestid eller to. Læg Haandklæder i den, maaskee jeg tager mig et Bad."

„Gaae blot ikke ud af Gadedøren, thi Befolkningen er i heelt Oprør og lader Dem ikke slippe igjennem," bad den forsigtige Vært med skyldigt Hensyn til sin berømte Gjæst.

„Vel, saa gaaer jeg ad Bagdøren."

Han gik op og ned og overveiede Vanskelighederne ved sin Stilling. Vanskeligheden laa ikke i Væddekampen, thi han havde en Maaned til at øve sig i — ikke hos Mrs. Glenarm; thi vilde hun ikke, saa vilde nok en Anden — nei, Vanskeligheden laa hos hende, den Qvinde, han havde gjort ulykkelig.

„Lad os see Sagen an," tænkte han, „endnu engang, naar jeg først har faaet mig en Rotour."

Værten og Politiinspecteuren smuglede ham ud og bleve staaende ved Floden, da han roede bort.

„Det er en Mand, England kan være stolt af," sagde Politimanden. „Er man begyndt at parere paa ham?"

„Sex mod Fire," svarede Værten, „men der er ingen Lysthavende."

Julius mødte tidlig paa Stationen den Aften, da hans Moder bestandig havde skyndt paa ham. „Lad ikke Geoffroy finde en Undskyldning i Dit Exempel," sagde hun, „dersom han kommer i sidste Øieblik."

Den første Person, Julius saae, da han steg ud af Vognen, var Geoffroy, som allerede havde taget sin Billet.

(Fortsættes.)

Huusundersøgelsen.

(Fortsættelse.)

„For Guds Skyld, Foged, følg mig strax; Ole ligger død paa Landeveien; jeg har i Vrede slaaet ham ihjel med min Øxe."

Tømmermandens dødblege Ansigt og rædselsfulde Ord indjog Fogden en saadan Skræk, at han stod som rodfæstet paa Pletten og formaaede ikke at faae et Ord frem.

„Kom, kom!" bad Anders og trak ham i Armen for at slæbe ham med sig, „hvis der er Liv endnu tilbage, saa forbløder han sig."

Disse Ord vakte Fogden af sin Bedøvelse. Han kastede hvad han havde i Haanden og styrtede i vild Hast ud af Huset, saa Anders havde ondt ved at følge ham.

Da de naaede Stedet, hvor Ole var, standsede de begge, og saae med Glæde, at han var kommet til sig selv igjen. Han kaldte med mat Stemme paa dem og sagde, ofte standsende af Afkræftelse:

„Lad mig kun dø her — menneskelig Hjælp kommer for seent — jeg føler, at det snart er forbi. Hør derfor i nogle Øieblikke rolig paa mig. Det er kun en fortjent Straf for min Ondskab, som er truffet mig. Det var mig, som stjal Kaalen Nytaarsaften, af dum Overtro, for at mine Køer skulde æde den og blive fede hele Aaret. Da jeg havde fyldt den i min Sæk, skammede jeg mig over min Overtro og vilde skjule den for Alle, derfor blev jeg glad, da jeg kunde kaste Mistanken over paa Jer, Anders. Jeg frygtede ikke for at blive antaget for en simpel Tyv, det befriede min Rigdom mig for, men jeg frygtede for at blive til Latter i Sognet. Jeres hemmelige Nattevandringer vare mig mistænkelige og jeg holdt Jer for en Vildttyv, og da I her i Sognet har mange Fjender, var det ikke vanskeligt at faae en Huusundersøgelse tilveiebragt. Havde jeg anet de forfærdelige Følger min

Anklage vilde faae, havde jeg før tilstaaet Alt og taalt Latteren."

Medens han talte, saae Fogden stift paa ham og opdagede snart, at Saaret ikke var farligt, men at kun den heftige Smerte og Blodtabet havde forledet Ole til at troe, at Døden var nær. Øxen havde rammet den venstre Side af Hovedet og var gledet et Stykke ned ad Halsen uden at være gaaet dybt, først Skulderen havde modtaget det egentlige Slag, og der var det ikke dødeligt. Men hurtig Hjælp var nødvendig, og derfor raabte han til den fuldkommen bedøvede Anders:

„Død og Begravelse bliver her denne Gang Intet af. Men hjælp mig hurtig at bære den Saarede til Landsbyen, at Kulden ikke skal forværre hans Saar. Jeg giver Jer mit Ord paa, at i Løbet af et Par Uger vil Ole atter kunne arbeide."

Medens de bare Ole hen til Anders' Huus, fortalte denne hvorledes Alt var gaaet til.

Fogden opfordrede dem begge til at tie med det Forefaldne, da Retten ellers vilde tage Sagen i sine Hænder og en nøiere Undersøgelse af det Hele vilde finde Sted, som vilde blive ubehagelig for alle Paagjældende. De bleve enige om almindelig Taushed, og da nu Mørket fuldkommen var faldet paa, bragte de Ole ind i Anders' Huus — de vidste nemlig, at paa hans Kone og Datter kunde de trygt regne. Til alle Uvedkommende vilde de sige, at Ole i Mørket var faldet ned i en Grøft og slaaet sig farligt, og at Saaret var bleven ham tilføiet af en af det omhuggede Træes Grene.

Fogden havde Ret, den tilkaldte Læge erklærede Ole udenfor al Fare, Saaret saae kun slemmere ud end det i Virkeligheden var; efter Forløbet af nogle Uger vilde han være fuldkommen rask.

Da Alle vare beroligede ved Lægens Udsagn, troede Fogden at burde give begge Deeltagerne i dette uhyggelige Optrin en alvorlig Straffeprædiken for deres uforsonlige Opførsel, som kunde have styrtet begge i Fordærvelse. Han skaanede heller ikke sig selv, men dadlede strengt den Lethed, hvormed det var lykkedes Ole at faae ham til at gjøre Huusundersøgelse, som jo var Hovedaarsagen til al den Ulykke, der var skeet.

„Men, for at denne sørgelige Historie dog kan blive os til Nytte, saa lover jeg, at aldrig oftere skal der blive foretaget en Huusundersøgelse, saa længe jeg har Ordet her i Sognet. Har Nogen en begrundet Mistanke til sin Nabo — saa faaer han at henvende sig til Retten, jeg vil Intet have at skaffe med det. Enhver af Eder er bleven tilstrækkelig straffet for sin Forseelse," vedblev han, „Du, Ole, ved de Smerter, som Dit Saar foraarsager Dig, og Du, Anders, ved den Angst, Du har udstaaet, ved Tanken om at blive ført for Retten. Derfor bliver det mig, som det tilkommer at give Anders en Æreserklæring i alle Sognets Bønders Nærværelse. For at kunne gjøre det med fuldkommen Ret, vil jeg gaae til Kallehauge og tale med de Folk, Du der har arbeidet for, for at jeg selv kan bevidne Rigtigheden af Dit Udsagn. Derpaa vil jeg indbyde hele Egnens Folk i mit Huus og behandle Anders som min Æresgjæst, at ikke alene Mistanke kan forsvinde, men hver Skygge forlade Dit Navn. Og nu bør I to række hinanden en forsonende Haand og tilgive hinanden, som I ønsker at Gud skal tilgive Jer!"

Anders rakte Ole rørt Haanden og Fogden sluttede begges Hænder inden i sine.

„Ja, Anders, vi vil forsone os," sagde Ole, som havde faaet nyt Mod ved Lægens Udsagn, at han ikke skulde døe. „Vi vil tilgive hinanden Alt, saa vil nok Gud tilgive os vore Synder."

„Det er ogsaa mit inderlige Ønske," svarede Tømmermanden. „Jeg kan aldrig nok som takke Gud, at han ikke lod mig blive en Morder. Og jeg troer jeg vil elske Jer hele Livet igjennem, fordi I nu ligger her levende i min Seng."

Nogle Dage senere indbød Fogden alle Sognets Gaardmænd og Huusmænd, uden at meddele dem Øiemedet hvorfor de bleve samlede.

Den noget sparsomme Foged havde kun sjelden Gilde, og derfor vare Alle villige til at indfinde sig hos ham, og snart var hele Forsamlingen fuldtallig. Hele Huset var festlig smykket til Gjæsternes Modtagelse. Han sparede Intet ved Beværtningen, og da Alle vare tilfredse med Værten, herskede der en gemytlig og tilfreds Stemning.

Da Munterheden havde naaet sit Høidepunkt, traadte Fogden frem og sagde, at han havde indbuden samtlige Gjæster for at gjøre en Uret god igjen, som var bleven tilføiet den hæderlige Tømmermand Anders. Og derpaa fortalte han dem Alt, hvad vi allerede vide, med Undtagelse af det blodige Optrin, som blev omhyggelig skjult for Alle. Han tilføiede, at han havde forhørt sig i Kallehauge, og der faaet Vished om, at Alt var rigtig, hvad Tømmermanden havde sagt, og ikke alene vare hans natlige Vandringer faldne ud til hans Ære, men overalt hvor han havde arbeidet, blev der tildeelt ham stor Roes for Flid og Retskaffenhed.

„Men da Anders har vægret sig ved at modtage den brugelige Skadeserstatning, saa er det ikke mere end Fogdens Pligt at give denne Opreisning paa en anden Maade. Lad os derfor Alle række ham Haanden, for at vise ham, at vi ansee ham for en hæderlig Mand her i Sognet. Og lad os nu Alle være rigtig glade og i Forening tømme et Par Boller Punch."

Efter at have holdt denne lille Tale gik han hen til Anders og trykkede hjertelig hans Haand, hele Selskabet fulgte hans Exempel, og de, som tidligere havde behandlet ham slettest, bade ham om Tilgivelse. Det rørte Anders dybt, han fik Taarer i Øinene, og han gav sig selv det Løfte, aldrig oftere at lade sig henrive af sin lidenskabelige Heftighed til at gjøre et Skridt, som han ikke kunde være bekjendt for Gud og sine Medmennesker.

Oles Helbredelse gik hurtig fremad; efter en Maaneds Forløb kunde han atter tage fat paa sit Arbeide, og han og Anders bleve de bedste Venner.

(Sluttes.)

En schweizersk Anna Colbjørnsen.

Det er værd at lægge Mærke til, hvorledes stundom schweizerske og nordiske Folkesagn ere overensstemmende. Bekjendt nok er Fortællingen om Wilhelm Tells Pileskud, der omtrent meddeles paa samme Maade om Palnatoke; mindre bekjendt turde følgende Historie være, af en Krønike fra 1499. — I Krigen mellem Keiser Maximilian og Schweizerne, da man gjensidig var høist forbittret paa hinanden, sendte man tilsidst ingen Herold eller Trommeslager med Breve eller andre Budskaber til Fjenden, men lod en Bondepige eller en gammel Kone være Overbringerske. Engang sendte Schweizerne saaledes en uanselig Pige til Keiserens Leir. Imedens hun nu ventede paa Svar, indlod Keiserens Livvagt sig i Samtale med hende og spurgte, hvad Schweizerne gjorde i deres Leir. Hun svarede: „See I ikke, at de vente paa Eder?" Da man fremdeles spurgte, hvor Mange de vare, lød Svaret: „Saa Mange, at der netop er Nok til at drive Eder fra Grændserne." Men da man dog vedblev at ville vide Antallet, sagde hun: „Hvorfor talte I dem ikke selv ved Costnitz, da de dog kom Jer tæt nok under Øie?" En Anden gjorde det Spørgsmaal, om de ogsaa havde Noget at leve af. Hendes Svar var: „Ja, sikkerlig, og til Beviis ere de endnu Alle i Live." Nu stillede En sig an, som om han vilde dræbe hende, og trak sit Vaaben med en gruelig Mine. Til ham sagde Pigen: da han dog var en saa kjæk Mand, og havde saa stor Lyst til at slaae Folk ihjel, saa gjorde han bedst i, at løbe hen til Schweizernes Leir, thi der vilde han finde sin Ligemand; men han tænkte vist, at en stakkels værgeløs Pige var lettere at faae Bugt med, end en Mand med Vaaben i Haand.

Enhver indseer let, hvor næsten ordret liig denne Piges Dristighed og kjække Mod er Anna Colbjørnsens fra vor Fædrelandshistorie bekjendte Opførsel. — Krigen, som her omtales, var forresten foranlediget derved, at Max, ved den nye Rigskammerret og det schwabiske Forbund, vilde bringe Schweizerkantonerne indenfor snevrere Skranker. Efterat Tydskerne havde lidt sex Nederlag i neppe eet Aar, endtes Krigen omsider ved Freden i Basel.

Blandinger.

— En stærk Karl faldt med Hovedet mod et Jerngitter, og det med en saadan Heftighed, at han en Tidlang blev liggende som bevidstløs. Da han atter kom til sig selv, sagde han, idet han reiste sig: „Naa, nu veed jeg dog, hvorledes en Oxe er til Mode!"

— Da Klopstocks Jubilæum blev feiret i Quedlinburg, den 2den Juli 1823, var der foranstaltet en stor Musikfest, som C. M. von Weber dirigerede. Da han traadte frem for at føre an, sagde han: „Nu, meine Herren, jeg vil hermed blot erindre, at jeg Intet behøver at erindre!"

— Paa et Maskebal i Paris saae man engang tredive smukke unge Piger som — Frihedsgudinder. — Frihedsgudinden bestaaer ellers blot i en Eneste, og hun kan sige: Du skal ikke have andre Guder for mig. — Ulykken er, at Mange, navnligen iblandt de Franske, ved Siden af den ene ægte Frihed, bestandig endnu ville have niogtyve andre, uægte Friheder.

Gaade.

Om end Du føler Glæde,
Og Lykken er Dig med,
Naar jeg hos Dig tog Sæde,
Da tog jeg og din Fred;
Skjøndt ofte det er Venner,
Der mig til Liv har kaldt,
Det ikke sjelden hænder,
Du ved mig tabte Alt.

Tidt kan jeg være syndig,
Da jag mig hurtig bort,
Men, kraftig, stærk og fyndig,
Du ellers kom tilkort;
For Taarer ei jeg viger,
Og heller ei for Skjemt,
Just tyst jeg mig indsniger,
Naar vel Du troer mig gjemt.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 13:

Moden — Mod — ond — Node — Done — men — Omen — Don — Ed.

Opløst af Svantevits Datter, Rasmine Sørensen, V. U. T., Sandmanden, De hvide Balsløvler, Chrstiansen, En Discipel i Odense Latinskoles studerende Klasse H. U., En Ordsfordreier, En løsladt Fugl.

Gaaden i Nr. 13 er endvidere opløst af Den bedragne Elsker ved Dilettantforestillingen i A.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 16de April. Nr. 16.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Storthingsbygningen i Christiania (med Xylographi). — Huusundersøgelsen (Slutning). — En Aandemaner. — Blandinger. — Gaade.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Tolvte Capitel.

Bagværelset paa Windygates var det største og hyggeligste Værelse i hele Huset. Paa Reoler langs Væggene stode de Bøger, som Folk i Almindelighed beundre, men ikke læse — paa Bordene laa derimod de Værker, som Folk læse, men i Reglen ikke beundre. Til første Sort høre ældre og yngre classiske Forfattere — til sidste Nutidens Noveller og lettere Literatur.

Det var den fjerde Dag efter Annas Flugt, og der var endnu en Timestid inden Frokostklokken lød.

De fleste Gjæster vare i Haven; kun to Herrer, Arnold og Geoffroy, vare ved et Tilfælde trufne sammen i Bibliotheket. De vare begge samme Morgen komne til Windygates; den ene fra London, den anden fra sin Eiendom i Skotland. Efterat Arnold havde meddeelt Geoffroy Alt angaaende Anna, ventede han paa at høre, hvad Geoffroy havde at sige, men denne vendte sig om og vilde gaae sin Vei uden at sige et Ord.

Arnold standsede ham dog uden Ceremoni.

„Ikke saa hurtig, Geoffroy, jeg har nu en vis Interesse i Miss Silvesters Vel og Vee saavelsom i Dit. Hvad tænker Du nu paa, da Du er kommen tilbage til Skotland?"

Hvis han havde sagt Sandheden, vilde han have svaret, at lade Anna seile sin egen Sø og ægte Mrs. Glenarm, men nu svarede han, uden at rødme: „Jeg vil gjøre min Pligt. Tvivl ikke paa det."

„Det er rigtigt, men i Dit Sted var jeg allerede taget over til Fastlandet med hende, og jeg havde maaskee ogsaa spurgt Sir Patrick til Raads."

„Hvorfor spørge ham til Raads?" spurgte Geoffroy med et mistroiſt Blik.

„Fordi han kjender Alt og vi Intet til Formerne ved et skotsk Giftermaal. Gjør det endnu. Navnene ere jo ikke nodvendige. Du kan jo sige, det handler om en Ven."

Ideen var god og ny, og Geoffroy vilde gaae for at sætte den i Værk, men Arnold standsede ham atter og spurgte: „Hvor skal Du møde Miss Silvester? hun er alene og venter Dig. Som hendes Husbond kan Du ikke fremstille Dig i Hotellet og idag maa Du dog see til at faae talt med hende."

„Gamle Ven!" udbrød Geoffroy leende, „Du er da ikke bleven forelsket i Miss Silvester? Du synes at føle en sjelden Interesse for hende."

„Stille — her er ingen Anledning til Spøg. Jeg har bragt Dine Interesser et stort Offer, og det har hun ogsaa."

„Du har Ret," sagde Geoffroy undskyldende; thi hans Hemmelighed var i Arnolds Hænder, og han kjendte dennes Charakteer; „det var jo kun en daarlig Spøg."

„Spøg, saameget Du vil, naar I ere gifte — indtil da er Sagen alvorlig nok. Husk paa, at Du ikke omtaler, at jeg har været i Værtshuset."

„Det har jeg lovet eengang, og det kan vel være nok."

„Jeg er saa urolig. Husk paa, at jeg var i Craig Fernie, da Blanche kom der, og hun troede mig mange Mile borte. Jeg kan ikke udholde at see hende lige i Øinene, thi hvad maatte hun tænke, hvis hun kjendte Sandheden? Vær endelig forsigtig?"

„Det har jeg altsammen hørt eengang," sagde Geoffroy utaalmodig, „hvorfor atter komme tilbage dertil?"

„Ja — ja," sagde Arnold godmodigt, „undskyld mig. Mit Sind er saa uroligt — jeg veed ikke hvorfor."

„Sindet?" sagde Geoffroy foragteligt, „nei, det er Legemet — Du veier flere Pund over Din rette Vægt; prøv Haandvægtene og gjør et Løb med Overtøi paa op ad Høiene, saa sveder Du det nok ud, Arnold."

Med dette gode Raad vilde han gaae sin Vei, men blev for tredie Gang standset; thi en Tjener leverede ham et Brev med de Ord: „Budet venter."

Brevet var fra Julius, som han for faa Timer siden havde forladt paa Stationen; hvad kunde han have at skrive om?

Ordene vare ikke mange: „Lykken har været med os. Mrs. Glenarm kommer maaskee imorgen. Gjør Undskyldninger hos Lady Lundée, at Du atter af Familiehensyn maa forlade hendes gjæstfrie Huus, og hjælp os at modtage Enken imorgen."

Geoffroy bød Budet vente; han vilde sende et Brev tilbage.

Han var urolig. Hvad skulde han gjøre? Anna vidste, hvor hans Broder boede, sæt hun søgte ham der og gjorde Fordring paa ham i Enkens Nærværelse.

„Fra Craig Fernie?" spurgte Arnold pegende paa Brevet.

Geoffroy rynkede Panden og vilde give et ubehageligt Svar paa denne Mindelse om Anna, da en Kalden paa Arnold udefra Haven advarede de to Herrer om, at deres private Samtale nu vilde blive forstyrret.

Blanche traadte ind og spurgte Arnold, hvad han bestilte.

„Ingenting; jeg vilde just gaae ud i Haven til Dig."

„Haven er utaalelig idag," sagde hun og viftende sig med Lommetørklædet tænkte hun ved sig selv, da hun med slet skjult Mishag bemærkede Geoffroys Nærværelse: „Vent blot til jeg bliver gift, og Mr. Delamayn maa være meget kløgtigere end jeg troer, hvis han saa skal nyde sin Vens Omgang."

„En Smule for varmt idag — he?" spurgte Geoffroy, da han saae hendes Øine heftede paa sig og meente, han burde sige Noget. Da han saaledes havde opfyldt sin Pligt, ventede han rigtignok ikke til han fik et Svar, men gik hen til et Bord for at besvare sit Brev.

„Sir Patrick har fuldkommen Ret angaaende Nutidens unge Mænd. Her er En, som spørger, men ikke bryder sig om Svaret, og ude i Haven er der Tre, som ikke have talt om Andet end Heste og Styrkeprøver. Naar vi ere gifte, Arnold, maa Du ikke til Dit Hjem medbringe andre Mænd en dem, som ere over Halvtreds. Men hvad skulle vi nu tage os for? — her er saa deiligt køligt — læs lidt for mig — lidt Poesi."

„Mens han er i Værelset?" sagde Arnold, pegende paa Geoffroy.

„Det er jo kun et Dyr — ham tage vi ingen Notits af."

„Du er bitter i denne Morgenstund, som om Du var Sir Patrick selv, men imidlertid, hvad skal jeg læse?"

„Ligemeget — blot Du sidder, saa jeg kan see Dig, ellers kan jeg ikke holde mine Tanker samlede."

Arnold tog en Bog paa Lykke og Fromme, det var Miltons tabte Paradis, og sættende sig paa en Stol ved hendes Fødder, begyndte han at læse.

„Deiligt vist," udbrød Blanche kort efter, „men jeg er dog ikke rigtig oplagt til at nyde det. Jeg er saa urolig efter at jeg har seet Anna igaar. Hendes Mand har opført sig slet imod hende paa en eller anden Maade, det meente Onkel ogsaa og han sagde, at private Ægteskaber vare en farlig Ting i Skotland — thi det kunde afhænge af en reen Ubetydelighed om et saadant Ægteskab kunde kjendes gyldigt eller ikke."

(Arnold saae hen til Geoffroy. Han sad ubevægelig med Pennen i Haanden, og tænkte over sit Brev — men det var aabenbart, at Blanches Ord havde fundet Vei til hans Øren og at han lyttede.)

„Lad os antage det for beviist, sagde Onkel, at denne ubekjendte Mand har villet bedrage Miss Silvester, som Du og jeg jo troer — saa vil jeg dertil kun bemærke, at han ved sine Forsøg paa at narre og bedrage hende, selv meget let (uden at han aner det), kan have narret sig selv meest og selv være falden i den Grav, han gravede for en Anden."

(Geoffroy spilede Ørerne op.)

„Der gives nemlig i Skotland saakaldte irregulaire Ægteskaber, som ere aldeles forkastelige, men som dog i een Henseende have noget Godt ved sig. Det er nemlig overordentlig vanskeligt for en Mand, at lade som om han gifter sig i Skotland, uden at han ogsaa i Virkeligheden gjør det, og paa den anden Side kan ogsaa let en Mand i Skotland seile lige ind i Ægteskabets Havn, uden at han egentlig selv veed af det. Det var accurat Onkels Ord, Arnold. Naar vi gifte os, skal det visselig ikke være i Skotland."

(Geoffroy blegnede. Hvis det var sandt, kunde han jo let fanges i den Snare, han havde villet sætte for Anna. Han ventede og lyttede.)

„Miss Silvester gjør sig derfor maaskee Sorger uden Grund; thi i Skotland er der ti Gange saamegen Sandsynlighed for, at hin usynlige Mand i Craig Fernie maa betragtes som hendes Mand, end for det Modsatte (skjøndt hverken han eller hun ane det). Ogsaa det er Onkels egne Ord, som jeg naturligviis strax meddeelte Anna."

(Geoffroys Aasyn opklaredes. Den onde Aand indgav ham en Idee. Et lumskt Smil spillede om hans Læber: „Arnold Brinkworth udgav sig for at være gift med hende i Kroen. For Satan! Det er en Udvei, jeg ikke har tænkt paa før." Han sønderrev det halvfærdige Brev til Broderen.)

„Og hvad er saa Resultatet blevet af mit Brev?" vedblev Blanche. „Ikke et Ord har jeg hørt. Jeg kan ikke udholde denne Uvished længere end til imorgen; thi hvis Anna ikke kommer her idag eller jeg hører fra hende, saa maae Du gaae til Kroen imorgen, og hun vil modtage Dig vel for min Skyld."

Og dette Ærinde fik den Mand, der havde passeret for Annas Ægtefælle i Kroen!

Heldigviis traadte Lady Lundie ind og forlangte Blanches Hjælp ved at udfærdige nogle Indbydelser til næste Uges Middagsselskab, og begge gik hen til et Bord, hvor der fandtes Skrivematerialier.

Arnold gik hen til Geoffroy i den anden Ende af Værelset og sagde: „Hørte Du, at Blanche vilde sende mig imorgen til Kroen, hvis hun ikke hørte fra Miss Silvester idag?"

„Nei."

„Saa veed Du det nu, og der er en Grændse for, hvad en Mand kan vente af sin bedste Ven. Jeg hverken kan eller vil gaae til Craig Fernie imorgen."

„Du har havt nok af det — he?"

„Ja, jeg har havt nok af at bedrøve Miss Silvester og bedrage Blanche; thi Miss Silvester betragter ikke Sagen, at jeg har udgivet mig for hendes Ægtefælle, med samme Ligegyldighed som Du og jeg; men Alt det er nu forbi forsaavidt — der staaer nu kun tilbage, at Du hjælper mig ud af den vanskelige Stilling, hvori Blanche vil bringe mig imorgen, og derfor maa Alt ordnes idag med Miss Silvester."

„Alt skal blive ordnet, saasnart jeg har havt en Samtale med Sir Patrick."

„Egteskabet?"

„Ja, Egteskabet!" svarede Geoffroy, uden at see paa Arnold.

„Jeg hører Stemmer fra Haven. Jeg vil see efter Sir Patrick."

Arnold vendte ham neppe Ryggen før Geoffroy tog et Stykke Papir og skrev: „Memorandum: han spurgte efter hende som sin Kone; han sagde i Værtindens og Opvarterens Nærværelse: ‚jeg tager disse Værelser til min Kone,' og han lod hende sige, at han var hendes Egtefælle. Han blev der om Natten." Geoffroy puttede Papiret i Lommen; thi Sir Patrick traadte ind i Bogværelset med flere af Gjæsterne.

Blanche ilede Onklen imøde og leverede ham som Familiens Hoved efter Tantens Ordre Listen over Gjæsterne. Han satte sig for at løbe den igjennem, medens de andre Herrer, som Alle forstode sig vel paa Sport, Væddeløb, Væddemaal, Piber, Øl og Billard, og vare Gentlemen af Fødsel, men forresten vare fuldkommen uvidende om Alt andet, gik hen til Geoffroy og appellerede til hans Autoritet, som følger: „Tænk Dig, Delamayn, Sir Patrick gjør Nar ad os, siger vi ingen Opdragelse have faaet, at vi hverken kunne læse, skrive eller regne, hvis han vilde prøve os. Ja, at saadanne Naturmennesker ville begaae alle Forbrydelser — selv Mord. Da vi spurgte ham, om han vilde holde paa Dig i Væddeløbet, sagde han, at han vilde holde paa Dig — at Du aldrig vilde tage nogen Grad ved Universitetet. Ubehageligt og personligt. Ikke sandt?"

„Sir Patrick har Ret i Et og Alt," sagde Geoffroy.

Stor Forbauselse; Ingen vovede at ytre et Ord.

Geoffroy gik hen til Sir Patrick og henvendte sig specielt til ham. „De vil holde paa, at jeg aldrig tager min Grad, og deri har De Ret; at vi hverken kunne læse, skrive eller regne, deri har De ogsaa Ret. De siger, at Mænd, der begynde med at ro og løbe omkaps, kunne ende med Mord &c. — deri kan De maaskee ogsaa have Ret, thi hvem kan vide, hvorledes vi ende. See der har I min Mening i tydelige Ord."

Under den Taushed, som paafulgte, traadte en ny Gjæst ind i Værelset, en ældre Mand, der var kommen Dagen før og var en af Londons første Læger: „Forstyrrer jeg Samtalen?"

„Nei, paa ingen Maade — vi ere færdige," svarede Geoffroy.

Lægen standsede dog og holdt sig henne ved Vinduet, hvor han blev staaende og betragtede Geoffroy med saamegen Opmærksomhed, at Alle maatte have seet det, hvis deres Øine ikke havde været henvendte paa Sir Patrick.

„Vor Discussion i Haven," sagde Sir Patrick paa Blanches spørgende Blik, „reiste sig af en Artikel i Avisen om Mr. Delamayns Deeltagelse i et Fodløb i Nærheden af London. Min Mening om den Slags Øvelser, som nu ere i Velten her, er meget upopulær og jeg fremsatte den maaskee noget for afgjørende og bestemt."

„Ja, De sagde rigtignok, at Kaproning og Kapløben kunde føre til Fængsel, ja Galgen."

„Hør mit Forsvar, Gentlemen. Jeg indrømmede, at en Mand vil være bedre skikket til Aandsarbeide, hvis han dermed forbinder legemligt; men jeg paastaaer, at begge Dele skulle staae i et passende Forhold til hinanden, og det er ikke, hvad den offentlige Mening for Tiden hylder i England — den sætter Muskeludviklingen langt over Aandsudviklingen og roser langt mere den Dreng, der kan ro en Aare end Den, der kan løse et Problem. Hvad er nu Nytten deraf? Er Folket i det Hele blevet bedre? Eller er maaskee hver af os mere rede end tidligere til at opoffre vore egne Interesser for det offentlige Bedstes Skyld? Nei paa ingen Maade. Vore nationale Sæder blive tvertimod raaere og vor Smag mere fordærvet, ja, jeg paastaaer endogsaa, at det Menneske, der kan stole paa sin legemlige Kraft, er mere utilbøieligt til at underordne sig Samfundets Love end enhver Anden og at han kan blive en farlig Mand."

Alle de modsatte Anskuelsers Forsvarere udbrød her: „Naa, endelig ere vi ved Sagen! Har man hørt Mage, at en Mand, fordi han udvikler sit Legeme og lever meest i fri Luft, derfor er en farlig Mand?"

„Hør blot," vedblev Sir Patrick, „Landmanden og Matrosen leve begge meget i den frie Natur og bruge de Kræfter, Forsynet har givet dem, og ere desværre kun daarligt underviste, den sidste især, hvis han ikke i Orlogstjenesten bliver bibragt nogle flere Kundskaber, og hvad vise nu Listerne over de begaaede Forbrydelser? At de værste begaaes i Landdistricterne, og min Dom om Coffardimatrosen vil vist Mr. Brinkworth, der kjender dem tilbunds, bekræfte."

„Ja — ja; i enhver Henseende."

„Jeg siger altsaa, at en Mand, han være af god Herkomst, formuende, godt klædt og ikke sulten, som ikke har nydt god moralsk Opdragelse, men kun udviklet sine legemlige Kræfter, han vil, naar Fristelsens Time kommer, blive en farlig Mand. Sæt nu, at en saadan Person kommer i en Stilling, hvor hans egne Interesser komme i Collision med en Andens; sæt at han kan tilfredsstille sin Egenkjærlighed og Grusomhed (thi disse to Egenskaber ligge paa Bunden i vor Sjæl) Notabene uden Fare for sin egen kjære Person, mon da alle hans legemlige Færdigheder ville hjælpe ham til at vinde en moralsk Seir over sine slette Lidenskaber? Nei, mine Herrer! i Væddeму ...

(Fortsættes.)

Storthingsbygningen i Christiania.

Storthingsbygningen i Christiania, hvortil Grundstenen lagdes i October 1860, er opført efter Tegning af den svenske Architekt Langlet og blev i Marts 1866 første Gang tagen i Brug af Repræsentanterne for det norske Folk, der nu altsaa havde

faaet et eget Huus til deres Sammenkomster, efter i over et halvt Aarhundrede at have været henviste til at søge Ly hos Andre. Den smukke Bygning, som ligger i Nærheden af Universitetet og Slottet, bestaaer af en Rotunde, der støttes af tvende Fløie, og er bygget af gule og graae Muursteen med et Underlag af Granit. En Trappe af det sidstnævnte Materiale fører op til Rundbygningen, hvor Hovedindgangene findes. Gjennem Vestibulen kommer man ad en dobbelt Trappe op i øverste Etage, der blandt Andet indeholder den store, halvcirkelformede og pragtfuldt smykkede Forsamlingssal. Et rigt forgyldt Galleri, malet som Egetræ og hvilende paa Piller, er indrettet til at rumme et temmelig betydeligt Antal Tilhørere; fra Væggen ligeoverfor hæver Præsidentens Sæde sig, medens Repræsentanternes Stole hæve sig amphitheatralsk. Loftet, som har en smuk Dekoration af hvide, med Egeløv prydede Straaler, mellem hvilke de norske Nationalfarver, det Røde og Blaa, tilligere ere indflettede, løber sammen i en sexkantet Spids, hvori hænger en prægtig Lysekrone. Foruden den her nævnte Sal, den skjønneste i hele Bygningen, fremhæve vi blandt de andre nødvendige Lokaler: Læseværelset med sine to polerede Granitpiller, Statsraadernes Værelser, Comiteernes Værelser, Bibliotheksfalen samt Lagthingssalen. Endvidere findes her ogsaa Rigsarchivet og det topographiske Comptoir. Zirlighed, Hyggelighed og Beqvemmelighed gaae her Haand i Haand med hinanden; at der saaledes er indlagt baade Gas- og Varmeledninger, behøver vel neppe at bemærkes. Udgifterne til Bygningens Fuldendelse vare efter det oprindelige Overslag anslaaede til 165,000 Spdlr., hvilken Sum, som det gjerne er Tilfældet med slige Beregninger, imidlertid senere viste sig at være for ringe, saa at den maatte forhøies til 213,000 Spdlr.

Ved Foden af Trappen foran Bygningen sees tvende Løver i hvilende Stilling. Disse, hvis Størrelse angives til 3½ Alen i Længden og omtrent 2 Alen i Høiden, ere modellerede af den norske Billedhugger Borch og efter hans Anviisning huggede i Granit fra Grefsen, der ligger henved en Miilsvei fra Christiania, af Straffefanger paa Akershuus Fæstning. Dette lyder noget besynderligt og fordrer derfor en lille Forklaring. Allerede som Barn var Borch tilligemed sin Fader, der kjendte en af Opsynsmændene, oftere kommen i Besøg paa Fæstningen, hvor Synet af Slaverne med de svære Jern om Hals og Been havde gjort et saa uudsletteligt Indtryk paa Drengen, at han, da han blev ældre, stedse tænkte paa, hvad der dog kunde gjøres for at hjælpe disse ulykkelige Skabninger. Tilfældigviis opdagede han engang et mechanisk Geni iblandt dem, og nu faldt det ham ind, at der maaskee laa kunstneriske Evner skjult hos Flere af dem, men som hverken de selv eller deres Omgivelser agtede paa. Her var Veien angiven: Borch, der selv var Kunstner, vilde af al Magt bestræbe sig for at fremdrage de slumrende Talenter, som ellers visnede hen uden Røgt og Pleie. Han gav sig da til at lære dem at tegne, at skære i Træ, at gravere og at forme Stenen. Da Commandantskabet gjerne saae hans Virksomhed, lagde det ham ingen Hindringer iveien, men lod ham frit gaae ud og ind

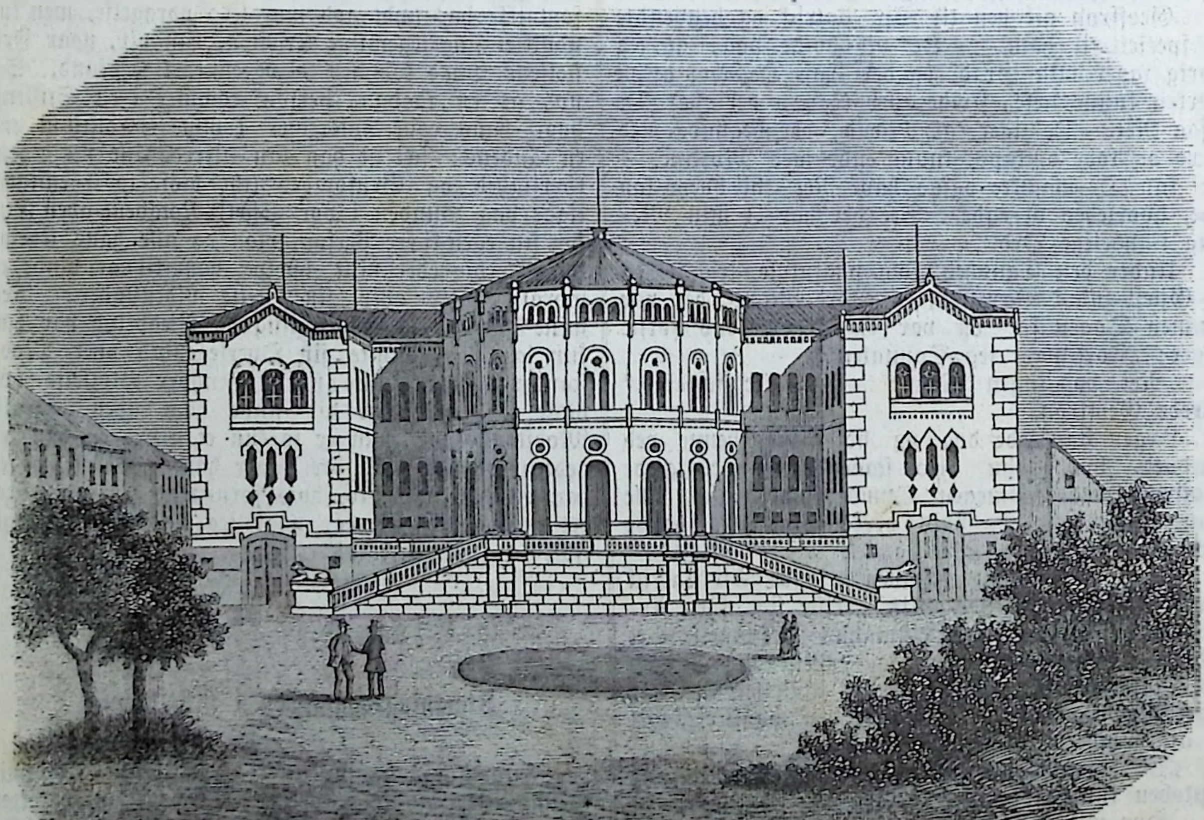

Storthingsbygningen i Christiania.

imellem Fangerne. Han oprettede nu en heel Tegne- og Kunstskole for dem, og de hertil fornødne Reqvisiter tilveiebragte han dels selv, dels skrabede han dem sammen hos Venner og Bekjendte. Det var et menneskekjærligt Hverv, som han havde paataget sig, og det lønnedes med rig Velsignelse. En af Borchs Elever blev en fortrinlig Graveur, en anden dygtig Xylograph, en tredie Billedskærer o. s. v., og Arbeider af dem ere endog blevne indsendte til Industriudstillingen i Stockholm, hvor de have tildraget sig ikke ringe Opmærksomhed.

To af saadanne stakkels Fanger paa Akershuus oplærte Borch til at blive Steenhuggere, og det er dem, som under hans Veiledning have udført de omtalte Løver. Skjøndt de Begge viste stor Flid og Stadighed ved Arbeidet, begyndte dog Borch at frygte, at Løverne ikke skulde blive færdige til den rette Tid, men de ham hengivne Elever beroligede ham med den Forsikkring, at der fra deres Side ikke skulde være Noget iveien, og saa huggede de, saa Sveden sprang ud af dem, og Løverne kneiste ogsaa virkelig den fastsatte Dag paa de for dem bestemte Pladser.

Ved at anvende Granit har Borch forøvrigt vundet et Materiale, som er langt billigere end det, der sædvanlig anvendes til slige under aaben Himmel staaende Figurer, nemlig Bronce. Granitløverne have kun kostet en Trediedeel af hvad tilsvarende Bronceløver vilde have kostet.

Husundersøgelsen.

(Slutning.)

Den stærke Sindsbevægelse, i Forening med den Overanstrængelse som hans Arbeide om Natten foraarsagede, kastede Anders paa et langt og smertelig Sygeleie. Under denne Sygdom blev det Venskab, som nys var knyttet, bundet endnu fastere. Baade Fogden og Ole tilbragte mangen Nat med at vaage ved Vennens Seng, og skjøndt ingen af dem ellers vare villige til at røre ved deres Penge, tilbøde de dog Anders' Kone Penge i denne sorgelige Tid. Dog hun kjendte kun altfor godt sin Mands Stolthed til at tage imod deres Tilbud, og saaledes gik ikke alene deres egne Sparepenge, men Alt, hvad Datteren havde faaet.

Det saae mørkt ud; den sidste Daler var byttet, de faa Overflodigheds Gjenstande vare solgte og Nøden var Vært der i Huset. Dog Anders laa i lykkelig Uvidenhed og kæmpede en tung Strid med en farlig Hidsigfeber.

I sine Feberphantasier talte han stadig om sin ældste Broder, hvem han havde elsket høit og for hvis Skyld han nu levede i Fattigdom. Tiden og Modgang havde ikke formaaet at lægge sin kolde Haand paa den varme Kjærlighed i hans Hjerte, Broderens Billede levede stedse i hans Erindring.

Moderen og Ane vidste ikke mere hvad de skulde gribe til; de sultne Børn bade om Mad, den syge Mand skulde have Pleie og Medicin, og de havde nu ikke Andet at leve af, end hvad Spinderokken formaaede at indbringe.

Da kom Jørgen hjem en Dag, og med et veemodigt Smil lagde han en, efter deres Forhold stor Sum Penge paa Bordet.

„Hvor har Du faaet de Penge fra?" spurgte Ane med angstfuld Stemme.

„Seer Du, Ane, Penge maatte vi have, det skjønnede Du vel nok; Du og Mo'er slide Livet af Jer og dog mangle I Brødet i Huset; jeg kan ikke hjælpe Jer, da min Tid hører Andre til, det Lidet, jeg havde lagt tilside er gaaet med — saa tænkte jeg, at vi begge ere unge endnu og godt kunne vente en Stund med at komme sammen, saa solgte jeg det lille Huus, Fa'er byggede til os — han er dog nærmest til at faae Pengene for sine Hænders Arbeide, og her bringer jeg dem; de strække nok til, indtil han bliver rask igjen."

Moderen sad taus en Stund og saae kjærligt paa Jørgen, men Ane slyngede sine Arme om hans Hals og sagde grædende:

„Ja, vi har Tiden for os — nu bliver Fa'er nok rask igjen, nu behøver han Intet at savne."

Noget efter spurgte Moderen: „Og hvem kjøbte saa det lille Huus?"

„Det gjorde Ole Jensen, og han betalte det godt."

Storken var kommen for at melde Vaar, og Vintergjæk og Crocus raabte: „Velkommen, velkommen!" men Sneen laa endnu i Skov og Mark; dog hist og her havde Solens varme Straaler smeltet det hvide Dække, og den friske lysegrønne Rug smilede venligt til den første Svale.

Solen skinnede varmt ind i Anders's Værelse, hvor han sad i en stor, gammeldags Lænestol, som Fogden havde laant ham. Han saae bleg og mager ud, men hver Gang hans Øie faldt paa Hustruen og Børnene, gled der et Smil henover hans Ansigt, som fik et veemodigt Skjær, naar han saae paa Ane.

„Saa min Sygdom maatte koste Dig Din Lykke, Barn," sagde han med svag Stemme.

„Nei, Fa'er, det var Din Helbredelse, der gav baade Jørgen og mig vor Lykke, thi uden Dig var jo vort Ægteskab begyndt i Sorg og Kummer. Vi ere desuden altfor unge begge to, det er godt, at vi lære lidt mere af Verden at kjende, før vi selv skal styre Huus. Præsten har tilbudt mig en Stuepigeplads med høi Løn, jeg tænker, jeg tager imod den, saa kan jeg lægge Lidt op og falder ikke Jer til Byrde."

„Det var haardt at miste Dig, jeg havde aldrig troet, at min Datter skulde behøve at tjene, dog det faaer vel blive saaledes — den Stolthed, som før var min Ulykke, den har jeg taget Afsked med i den lange Sygdom; at tjene for sit Brød er da heller ingen Skam, mit Barn."

„Det er det ikke Fa'er, og Jørgen er enig med mig! han har ogsaa faaet en bedre Plads. Ole Jensen har fæstet ham til Mai som Avlskarl."

„Det var jo ogsaa Ole Jensen, som kjøbte Huset. Ja, han viser sig som en trofast Ven."

Anders var atter begyndt at gaae paa Arbeide, men det var ikke Stort, han kunde taale, Kræfterne vilde ikke rigtig komme tilbage. Det var en trist Dag. Børnene hang med Hovedet, Ane havde paataget sig en kjæk Mine, men hvert Øieblik kom

Taarerne hende i Øinene, dog strøg hun dem hurtig bort med Bagen af Haanden og smilede strax igjen.

Anders stirrede veemodig op imod den klare, blaae Himmel og Mo'er satte Middagsmaden paa Bordet, som var usædvanlig festligt den Dag; det var nemlig den første Mai, og om Aftenen skulde Ane i sin Tjeneste hos Præsten. Da kom der en Vogn kjørende henad Veien, som førte forbi deres Huus, og der sad en rød Kudsk paa det forreste Sæde.

Alle styrtede til Vinduet, en Postvogn i en Landsby er altid Noget, som fremkalder Nysgjerrighed.

Hvor forundrede bleve de ikke, da Vognen gjorde Holdt udenfor deres beskedne Huus og Kudsken blæste nogle vældige Toner i sit Horn.

Anders ilede hurtig ud; han troede den Reisende trængte til hans Hjælp, men før han kom til Døren, havde den Fremmede naaet Jorden og bredte Armene ud imod ham.

„Anders, Anders! Gud skee Tak, at Du lever!"

Anders rev sig ud af den Reisendes Arme og saae forundret paa ham, da udstødte han et Skrig og Brødrene hvilede ved hinandens Bryst.

Ja, nu skinnede Solen klart ind i Stuen og lyste op i alle Hjerter, og ikke en Sky fordunklede dens varme Glands.

Den længe savnede Broder var vendt tilbage fra Amerika og kunde nu med Rente betale sin Gjæld til Anders. Han havde stræbt haardt i mange Aar for Brødet, først de sidste Aar var der kommet Velsignelse til hans Arbeide. For hver Dollars han lagde hen, nævnede han Anders' Navn og hurtig voxede hans lille Capital til en Formue. Da tænkte han paa at vende hjem og opsøge sin Broder, og Lykken lod ham komme til rette Tid.

Nu var der ikke mere Tale om at tjene for Ane og Jørgen, de maatte sætte Folk for sig, nu skulde der være stort Bryllup, og Onklen vilde gjøre det, saa vilde han boe hos Anders; de to Brødre skulde ikke mere skilles ad.

Og Fogden og Ole vare med at bygge Plan og Vorherre lagde sin Velsignelse til dem.

Saa havde Ane og Jørgen Bryllup og hele Sognets Folk vare indbudne. Det var en glad Dag; thi her mødtes Kjærligheden, og Venskabet rakte den Haanden.

Fogden gav de unge Folk en Ko i Brudegave, men Ole vilde have, at det Huus, som Faderen havde tømret med venlig Tanke for sine Børn, skulde de boe i, derfor gav han dem Huset og det var en kjærlig Gave.

Da Farbroderen havde udbragt Brudeparrets Skaal, tog Ole Jensen Ordet og sagde: „Seer Du, Anders, idag har Du gjort Begyndelsen til at give Dine Børn bort — jeg tænker, at Ane ikke bliver den eneste, Du kan undvære. Jeg er nu ene i mit store Huus og har ingen at efterlade Gaarden til, Du har derimod Reden fuld, hvad om Du gav mig Din ældste Søn, saa gjorde jeg ham til min, og det jeg efterlader faaer han efter min Død!"

Denne Tale vakte almindelig Røre, og mange ønskede sig at være i Drengens Sted, og da Anders havde lært Ole at kjende som en retskaffen Mand med et kjærligt Hjerte gav han ham Sønnen og fik aldrig Grund til at angre det.

En Aandemaner.

Historisk Episode.

Paa en deilig Sommeraften i Slutningen af forrige Aarhundrede bevægede en Mængde Spadserende sig paa den brühlske Terrasse i Dresden; to Personer holdt sig noget i Baggrunden. Den ene var en høi, velvoxen Mand i en elegant Dragt; han var smukt skabt, havde smukke Ansigtstræk, en deilig formet Næse og stærkt fremtrædende Øienbryn. Den anden Herre bar det sachsiske Garderegiments Uniform. De syntes at være i en ivrig Samtale og den Uniformerede sagde:

„Men jeg beder Dem, bedste Herre, hør blot nogle Minuter efter hvad jeg vil sige. Sagen er af stor Vigtighed for min Herre. En Mand som De, hvis Fremtræden i Dresden er bleven hilset med Glæde — bange Forventning og . . . ."

„Tør jeg bede Dem tie. Alt dette skulde Deres Herre have betænkt tidligere. Det var ham, der angreb mig og De var hans villige Redskab. Da De hævede Stokken for at prygle mig — havde jeg blot behøvet et Ord, mine tjenende Aander havde været tilstede og strax sønderrevet Dem — men jeg turde ikke udgyde Menneskeblod; derfor bøiede jeg Ryggen for Deres Stok, modtog en Dragt Prygl af Dem og gav Dem endogsaa Qvittering derfor — det er dog vel, min ærede Herre, saamegen Ydmyghed, som De kan forlange."

„Ja, jeg maa med Skam tilstaae — De opførte Dem som en Marthyr, og jeg . . . ."

„Lader os ikke tale mere derom. De kommer altsaa fra Deres Herre, der beder mig om Hjælp i en vanskelig Sag? Jeg maa tilstaae, jeg har ikke Lyst til at hjælpe en Mand, der har ladet mig prygle."

Efter denne Prøve paa Underholdningen er Læseren vel nysgjerrig efter at erfare, hvem de to Herrer vare?

Herren i Uniform var Oberst Carl v. Sydov. Den civile Herre var en berømt eller berygtet — frygtet eller hadet Personlighed — Mester i de frie Kunster — Schröpfer fra Leipzig — eller som han da kaldte sig: Baron von Steinbach, Oberst i den franske Armee. Schröpfers Navn var dengang i Alles Munde; han optraadte som Guldmager, Prophet, Aandemaner og Mirakelmand, og hans Forretning var blomstrende. Publikum gik den franske Revolution imøde, det var overmættet af de naturlige Begivenheder og det Overnaturlige, Uforklarlige, fandt en villig Jordbund. Grev Saint-Germain havde viist sine Diamanter og Livselixirer, forhandlet dem og opvakt almindelig Forbauselse. Han sagde, han var 5 à 600 Aar gammel og havde levet sammen med alle Generationer og Mænd fra det 12te Aarhundrede af; hans Ædelstene bleve undersøgte og befundne ægte, og man sagde, at Mad. Pompadour skyldte sin Ungdom og Skjønhed til hans Elixirer. — Senere optraadte en anden Mirakelmand, Cagliostro, et af disse mystiske Væ-

sener, der underminere Alt, saa at det falder ved første Tryk og Rystelse, hvortil senere endnu sluttede sig Illuminater, Rosenkreuzianere og forskjellige andre Sekter, der arbeidede i Mørket.

Fra en af disse Sekter stammede Schröpfer. Hans exalterede Sind tillod ham ikke at spille en underordnet Rolle i Logen; han troede sig særlig kaldet til at reformere Frimureriet. Han stiftede en egen Loge i Leipzig og erklærede, at han stod i Forbindelse med Aandeverdenen, navnlig kunde han mane de Afdødes Aander op af Gravene — en Artikel, som da var meget efterspurgt. Han kaldte sig Oberst Steinbach i fransk Tjeneste, optraadte med stor Sikkerhed og fandt uhyre Tillid. Han blev beruset af sit Held, blev overmodig og fornærmede endogsaa høitstaaende Personer. En af disse var Hertug Carl af Kurland. Han havde som Stormester en Strid med Schröpfer, hvori denne fornærmede ham. Hertug Carl vilde ikke personlig tage Revanche — men sendte Sydov til Leipzig. Denne lod Propheten tildele en Portion Prygl og forlangte og fik Qvittering for den.

Dette forklarer Samtalen vi hørte, men hvori bestod Tjenesten, som Schröpfer skulde vise Obersten?

Da Schröpfers Ry som Aandemaner og Besværger stod paa sit Høieste, kom han til Dresden. Kort efter døde i denne By Chevalier de Saxe, en uægte Søn af den tidligere Konge, og Onkel til Hertug Carl, der var Chevalierens Arving. Foruden flere Godser efterlod Chevalieren sig store Grundbesiddelser i Dresden.

„De vil dog vel være saa fornuftig, Hr. Baron," fortsatte Sydov, „at glemme den ubehagelige Sag?"

„Nei, jeg vil Intet glemme og maa bede Dem lade mig gaae min Vei i Fred. De maa vel kunne tænke Dem, at en Aften som denne, hvor Maanen skinner saa smukt, ikke bør blive ubenyttet af Folk af min Slags, og at jeg har meget at bestille."

Han opslog en saa uhyggelig Latter, at det løb iiskoldt nedad Ryggen paa den tappre Kriger. Dog fattede denne sig snart og sagde: „Hvad Revanche skal Hertugen yde Dem? Jeg er i hans Navn bemyndiget til at tilbyde Dem hvad De forlanger."

„Velan da! Lad Hertugen imorgen komme til mit Hotel og i Vidners Nærværelse gjøre mig en Undskyldning — saa skal jeg senere være ham til Tjeneste."

Baron v. Sydov maatte bide i det sure Æble, han gav sit Samtykke og de skiltes ad. Sydov gik til Grevinde Hohenthals Hotel, hvor et udvalgt Selskab ventede ham med Længsel og ikke mindst Hertugen.

„Bringer De ham med? Kommer han? Saa tal dog — indvilliger han?" saaledes lød de stormende Spørgsmaal.

„Qvæl mig ikke, mine Damer og Herrer — lad mig trække Veiret. Han kommer ikke — men han indvilliger."

„De bringer ham altsaa ikke med? Det er et stærkt Stykke!" udbrød Hertugen.

„Isandhed, Deres Høihed! jeg troer De er stødt over, at jeg ikke strax er heldig i mit Ærinde til en Mand, som De ved mig har ladet give en Dragt Prygl," udbrød Sydov krænket.

„Eh bien! Sydov — tal blot!"

„Jeg maatte i flere Timer holde Vagt ved hans Dør imellem Folk af alle Stænder og Aldre, inden han gik ud — vi forfulgte ham — jeg var heldig, tvang ham til en Samtale og han gav efter, hvis Deres Høihed imorgen i Vidners Overværelse vil gjøre ham en Undskyldning."

„Godt, det vil jeg finde mig i — for at De, mine Damer og Herrer kunne faae en Prøve paa hans Kunst og jeg opnaae den tilsigtede Fordeel."

„Hvad kan dog bevæge Deres Høihed til at give en Eventyrer, en selvgjort fransk Oberst, et saadant Beviis paa Gunst og Bevaagenhed?" spurgte en ung Mand, der nylig var traadt ind i Selskabssalen. Det var den franske Legationssecretair.

„Monsieur de Marbois!" sagde Hertugen, „jeg veed, De er en Modstander af Manden, derfor beder jeg Dem blot at lægge Mærke til Facta."

Legationssecretairen talte imod Planen, men alle de Tilstedeværende vare imod ham, navnlig Damerne, saa at Hr. de Marbois tilsidst udbrød: „Jeg tier — men hvad vil Deres Høihed egentlig spørge Manden om?"

„Jeg skal meddele hele Selskabet det, naturligviis under Taushedsløfte," sagde Hertugen. „Det er vor Tids Troldmænds Opgave at lade de Afdødes Aander atter vise sig i Oververdenen og jeg vil bede Baron Steindorf eller Hr. Schröpfer — Navnet gjør Intet til Sagen — om at citere min afdøde Onkels, Chevalierens Aand, for at jeg af ham kan erfare, hvad jeg ønsker at vide. Min salig Onkel har ikke blot efterladt sig Godser, men ogsaa store Summer contante Penge. Men hvor? see det er Spørgsmaalet — det er maaskee i Palaiet — jeg vil bede min salig Onkel om, at angive mig Skjulestedet."

„Og De troer, Magieren vil gjøre det Experiment?" spurgte den vantro Marbois.

„Det er jeg overbeviist om, at han baade vil og kan."

„Saadanne Ting vil jeg dog først see, og helst selv høre Aanderne tale."

„De benegter altsaa alle overnaturlige Ting?" sagde en temmelig ung Mand, og dog har jeg selv i Leipzig været Vidne til en saadan Aandemanen af Hr. Schröpfer med et høist overraskende Resultat."

„Deres Ord tvivler jeg ikke paa, Hr. v. Bischoffswerder: nemlig at De har troet at see en Aand."

„Fortæl!" lød det fra alle Sider, „for at Tvivleren Marbois kan faae Troen i Hænde."

„Sagen er meget ligefrem," sagde Bischoffswerder. „Jeg var tilstede ved en Citeren af Aander. Schröpfer overlod de Tilstedeværende selv at vælge, hvilke Afdøde de vilde have fremmanede. De Tilstedeværende bleve enige om at forlange de henrettede Grever Struensees og Brandts Aander manede frem. Magieren indvilligede og de Afdøde viste sig."

Grevindens Gjæster kunde ikke undertrykke et uvilkaarligt „Ah!"

„Og hvoraf vidste De, at det virkelig var de henrettede Grever?" spurgte Hertugen.

„Jeg havde kjendt dem personlig, og flere Tilstedeværende ligeledes. Ansigtstrækkene vare fuldkommen lignende; men det mærkeligste og uhygge-

ligste ved denne Aandebesværgelse var, at begge de Henrettede bare deres Hoveder under Armen."

„Den Historie har jeg ogsaa hørt," lo Marbois, „men siig mig, hvorfor vægrede Magieren sig ved at mane Professor Gellert frem."

„Fordi Gellert var en strengt troende Christen, hvis Gravfred man ikke maatte forstyrre."

„Hvor hensynsfuldt — nei, det var fordi at der i Leipzig levede altfor mange Folk, som endnu kunde huske Gellerts Ansigt," meente Marbois.

„Men hvorledes seer da disse Aander ud?" spurgte en Dame.

„De have naturligviis intet fast Omrids, men lade sig bedst sammenligne med Taage og Skyggebilleder; de holde sædvanlig Armene krydsede over Brystet og tale i en huul, dyb Tone, som med en Gravstemme."

Marbois var bestandig tvivlende og fandt en Ligesindet i den unge Lord Keith, der sagde: „Jeg vil være taknemmelig for at faae Leilighed til at see en Aand — og seer jeg den — well — saa vil jeg alligevel endnu engang overveie Sagen."

„Jeg har ogsaa været Tvivler," sagde Hertugen, „men er bleven omvendt. Imorgen aflægger jeg Hr. v. Steinbach mit Besøg, gjør ham en Undskyldning, beder ham om at opfylde mit Ønske, og hvis han tillader mig at modtage Tilskuere — saa ere de her Tilstedeværende naturligviis de først Indbudte.

Snart efter tog Selskabet Afsked.

„Xaver! hvor er Xaver?" spurgte Værtinden.

Xaver var den første Kammertjener og havde efter Datidens Brug den Pligt at ledsage Gjæsterne til Porten. En af de yngre Lakaier meldte, at Xaver var bleven syg og havde maattet lægge sig, hvorfor det øvrige Tjenerskab nu maatte ledsage Damerne til deres Portechaiser."

„Hvad mener De om den Historie," spurgte den unge Lord Attacheen efter at de vare komne udenfor.

„Atter et Beviis paa la houte volées barnagtige Tankegang. Ikke nok, at kløgtige Bedragere lette deres Pung, men de forvirre ogsaa deres Begreber. Det maa tage en Ende med Forskrækkelse."

(Sluttes.)

Blandinger.

— Kort efter at Lord Sidney var bleven udnævnt til Pair, bemærkede han engang i et Selskab, at Skribenterne ofte begik latterlige Misgreb i de Titler, som de uddelte. „Naa, Herregud," sagde en af de Tilstedeværende, „det er en Feil, hvori selv Konger synes at gjøre sig skyldige."

— Vinen er en staaende Krigshær for Livets Glæder og mod dets Sorger og Besværligheder. Almindelig Gammelviin og Medoc ere Infanteriet — Champagne Cavalleriet — Burgunder Artilleriet — Madeira Jægerne — Desertviin Adjudanterne — Ungerskviin og Tokaier gamle Generaler o. s. v.

— Kjærlighedsstrid ligner Skyerne, der et Øieblik skjule Solen; naar de drive bort, skinner den klarere end tilforn; Venskabsstrid ligner Aftenskumringen, som skjuler Dagen — Solen daler, og i det Høieste skinner kun Maanen siden efter.

Gaade.

(Begyndelsesbogstaverne til hver af de ti Blomster ville, naar de lægges sammen, danne Ordet.)

En Dyd jeg vel kan kaldes, det troer jeg nok forvist,
Men, hvis den overdrives, en Last jeg bli'er tilsidst.

1. Fra Blomsterrigets Dronning mit halve Navn jeg tog;
2. Man hilser glad min Ankomst, naar Vinteren bortdrog;
3. Jeg Farvepragt Dig giver, men ikke Haabets Fryd;
4. Sød Duft jeg vel kan yde, dog saare ringe Pryd;
5. Kun Ukrud jeg benævnes, langs Grøften helst jeg groer;
6. I Syden er min Hjemstavn, ei trives jeg i Nord;
7. Du først lidt Agt mig skjænker, naar længst min Vaar hensvandt;
8. Ei Blomsten blot, men Qvinden, ved mig et Navn sig vandt;
9. Jeg stedse er den samme, om man fortæller ret;
10. Og jeg i Haven plantes, dog ei til din Bouquet.

Opløsning af Gaaden i Nr. 15:

Tvivl.

Logogriphen i Nr. 14 er endvidere opløst af Den skaldede Barbeer, En Brostensliber fra Klosterstræde, Hvide Tirsdag, Den forlibte Laps paa Østergade, Niels Rasmus Petersen, P. Rota, Munken, Bajads Kl. paa Slottet, Chineseren i Tulten, Langulamisosovodidorius og den fordrukne Tobakspibe i Horsens, A. J. H. som rigtig har modtaget Brev fra „bitte Mine" i Skanderborg, Peder Pardon, Den lille Dumling, De 5 kaffeelskende Damer, Nalle og Nelle i Skive, Den givtelystne Marie paa Østergade i Rønne.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 5te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Den franske Kyradseers Dröm ved Vagtilden.

Skandinavisk Folkemagazin
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 23de April. Nr. 17.

Indhold: Den franske Kyradseers Drøm ved Vagtilden (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Aandemaner (Slutning). — Til Knappenaalens Historie. — Blandinger. — Dobbeltgaade.

Den franske Kyradseers Drøm ved Vagtilden.

Sig Natten stille nærmer, i Leiren er der tyst,
De søge Alle Hvile for nys udstandne Dyst,
Og glemme Dagens Møie, hver Fare, de udstod,
Og sanke nye Kræfter og vinde atter Mod.
En af de unge Kjække, som paa hver Vandring lang
De Andre Veien lette ved Skjemt og munter Sang,
Har først sit Øie lukket og fundet Søvnens Fred,
Imedens lyse Drømme mildt svæve til ham ned.
Han drømmer sig paa Marchen igjen mod Fjendens Hær,
Og altid er han forrest, bestandig Fanen nær;
Han stormer Fæstningsværker, bestiger Muur og Vold,
Ei træffes han af Kugler, thi Modet er hans Skjold.
Hans Navn med Roes gjenlyder — i Drømme glad han leer —,
Det røde Kors de skjænke den tappre Kyradseer.
Og Fjendeskaren flygter, med Skam den vige maa,
For Landets kjække Sønner ei Nogen kan bestaae.
Han seirskrandset kommer til Hjemmets sikkre Havn,
Hvor Ven og Frænde længes, at trykke ham i Favn;
Sin Brud han fast omslynger, hun græder ved hans Bryst,
Og Smil og Taarer blandes med sød, veemodig Lyst.

Ak! det er skjønt at drømme, men Drømmen varer kort,
Og neppe er man vaagen, før Alting veires bort.
Da Lyset hist fra Østen fortalte klart om Dag,
Den unge Kriger vaktes paany til Kamp og Slag. —
Det var en blodig Kæmpen, ei Ærens Røst blev hørt,
Med grusom Kløgt og Vildhed hvert Vaaben her blev ført.
Han rives med af Strømmen, nedhugger Fod for Fod,
Og ændser ikke Livet, men vil kun Død og Blod.
Tæt ved ham segne Venner, han hævner deres Liig,
Mens Luften om ham lyder af Suk og Jammerskrig.
Da hvislede en Kugle, hans Hjerte blev dens Maal,
Han følte Dødens Smerte, qvad dog med stille Taal:
Farvel, Du skjønne Verden! Farvel, mit Haab om Navn!
End har mit Frankrig Sønner, der kan det bringe Gavn.
Jeg drømte mig en Lykke, saa stor, men, o forvist,
En større mig dog venter hos Ham, som kalder hist.

Mand og Hustru.
(Fortsættelse.)

Geoffroy, der havde siddet hensunken i Tanker, sprang frem med knyttet Næve og skreg: „Hvem er denne navnløse Person, som kun tænker paa sig selv, er uden Medlidenhed og ikke lader sig standse af Noget? Giv ham et Navn!"

„Det er jo kun et Exempel, jeg anfører."

„Hvem giver Dem Ret til at vælge et saadant Exempel imellem den Slags Folk, da Fyren jo kan være ligesaa god — ja bedre end den, der nogensinde stod i Deres Sko."

„Da det ene ligesaa godt kan være Tilfældet som det andet, har jeg jo Lov til at vælge, hvilket jeg vilde. Jeg har berettet Alt upartisk — det er mit Forsvar — og mit Haab staaer til de unge Mennesker, som have vidst at holde sig frie for Nutidens Barbari. Jeg er færdig."

Før Geoffroy kunde svare traadte Lægen, der hidtil som en opmærksom Iagttager havde holdt sig i Baggrunden, frem og sagde:

„Der mangler maaskee noget i Sir Patricks Beviisførelse, som jeg kan supplere af min egen Erfaring. Før jeg udtaler mig vil jeg dog først bede Mr. Delamayn undskylde, at jeg giver ham et godt Raad — han maa see til at beherske sit Sind bedre. Der er mange Folk, der kunne taale lidenskabelige Ophidselser uden Skade for deres Helbred — det kan De ikke."

„Hvad mener De?"

„Jeg mener, at Deres Helbred ikke er saa overordentlig stærkt, som De vist selv troer."

Muskelmanden Geoffroy lo, hans Beundrere lo, Arnold og Blanche smilede, ja selv Sir Patrick vidste ikke hvad han skulde troe, naar han saae denne Herkules ligeoverfor den lille Mand, der sagde, at

Hr. Herkules ikke var saa stærk som han troede, medens Herkules dog med eet Slag kunde have pustet Livet ud af den lille Prophet.

„Der kan gjøres Indvendinger ogsaa fra det physiske Standpunkt imod Nutidens overdrevne Legemsøvelser. Jeg har i min egen Erfarings Kreds mange unge Mænd, som have ødelagt deres Helbred derved. Publikum, der overværer Øvelserne og Kampene, ane det ikke; men Forældrene og Hjemmet faa det at føle, og der findes Familier, hvor der nu ere Invalider for Livstid. Man betænker ikke, at der foruden det ydre Liv, Muskelkraftens, ogsaa findes et indre, Hjertets, Hjernens og Lungernes. Jeg har for Tiden blandt mine Patienter en ung Mand, der er saa physisk udviklet og tilsyneladende stærk, at han kunde være Model for en Samson — og dog besvimede han forleden Dag i sin Moders Arme, som om han var en ung Pige. Han vil leve, men han vil aldrig komme sig."

„Hans Navn!" skreg Geoffroys Beundrere.

„Navnet gjør Intet til Sagen, og jeg pleier ikke nærmere at omtale mine Patienter. Det er imidlertid mit Kald at udfinde hvad der foregaaer i Folks Legemer og for at kunne det, maa jeg ofte studere deres Ansigtstræk og hvad der foregaaer i deres Sind. Dette har jeg ogsaa gjort idag, og hvis De absolut forlanger det, kan jeg anføre et Exempel paa en ung Mand, hvis Helbred er ødelagt ved overdrevne Legemsøvelser."

„Gjør det! Hvem er det?"

„De kjende ham Alle meget godt."

„Er han i Doctor-Hænder?"

„Endnu ikke."

„Hvor er han da?"

„Der!"

Under en lydløs Stilhed — med Alles Øine fæstede paa sig — løftede Lægen sin Haand og pegede paa Geoffroy Delamayn.

Alles Blikke bleve derved henvendte paa Geoffroy, og i dem alle laa et Udtryk, som sagde, at Lægen tog feil; selv Lady Lundée udbrød: „Nei, De faaer os ikke til at troe, at Mr. Delamayns Helbred er nedbrudt."

„Og dog mener jeg, hvad jeg har sagt, men maa først gjøre Mr. Delamayn en Undskyldning, fordi jeg har henvendt Alles Opmærksomhed paa ham, dog blev jeg paa en Maade opfordret dertil af hans Venner."

„Blot De var tyve Aar yngre," sagde Geoffroy, „saa vilde jeg bede Dem om at træde udenfor paa Grønningen med mig."

„Dersom jeg var tyve Aar yngre, og dersom jeg gik udenfor med Dem — saa havde det Ingenting med Spørgsmaalet at gjøre. Deres Muskelkraft er stor nok, men Deres Livskraft har faaet et Stød; vær tilfreds med de Seire, De har vundet; undskyld, at jeg siger dette i Fleres Nærværelse og ikke i Eenrum — men fremfor Alt, glem ikke min Advarsel!"

„Stop lidt," sagde Geoffroy, „nu er det min Tour. Jeg har lovet at tage Deel i et Væddeløb — vil jeg gaae det igjennem?"

„Muligviis — men hvis De gjør det —"

„Hvis jeg gjør det?"

„Saa vil det være sidste Gang, De løber paa den Maade."

„Næste Foraar skal jeg tage Deel i en Kaproning . . . ."

„Det vil De til den Tid ikke være istand til."

„Jeg holder lige Ethundrede paa, at jeg kan tage Deel i Universitetets Kaproning næste Foraar. Hold Dem, Doktor, paa Deres egen Mening!"

„Jeg vædder aldrig, Mr. Delamayn," sagde Lægen og gik hen i den anden Ende af Værelset til Lady Lundée og Blanche.

„Er der ingen af Jer, der vil holde paa Doktoren," sagde Geoffroy.

Men Alle vare jo hans Beundrere, og Geoffroys engelske Blod var nu i Oprør over, at ingen Englænder vilde vædde med ham.

„Dersom det endelig skal være og intet Andet kan berolige Dig — saa vil jeg holde de hundrede Pund," sagde Arnold, „men husk paa, at jeg ikke spekulerer i Din Svaghed, men kun gjør det for at behage Dig."

„Et Væddemaal er et Væddemaal — og Fanden i Vold med Følelserne," sagde Geoffroy, hvis Stolthed nu var tilfredsstillet, „men jeg har vel fornærmet den Gamle? Sir Patrick mener jeg, og jeg har endnu ikke talt med ham om det bevidste Ægteskab."

„Gjør ham en Undskyldning."

„Ja, det vil jeg."

Sir Patrick sad fordybet i en Bog, da Geoffroy gik hen til ham.

„Hvad ønsker De?" spurgte Sir Patrick koldt.

„At gjøre Dem en Undskyldning for min Heftighed. Det var ikke Mangel paa Ærbødighed. Tilgiv mig og forglem det Skete!"

„Lad os ikke tale mere derom," sagde den høflige gamle Mand, „jeg har maaskee ogsaa udtalt mig temmelig skarpt," og han vilde atter begynde sin Læsning.

Men Geoffroy bukkede sig ned og hviskede til ham: „Jeg vilde gjerne tale et Par Ord privat med Dem."

(„Aha!" tænkte Sir Patrick, „det er Grunden til Undskyldningen.")

„Det er en Ven af mig, der er kommen i en forlegen Stilling og ønsker at høre Deres Mening. Der er et Fruentimmer med i Spillet, og han veed ikke om han er gift eller ikke."

Sir Patrick blev lutter Øre og førte ham hen i en Vinduesfordybning med de Ord: „Naa, saa meddeel mig alle Omstændighederne."

Geoffroy begyndte ogsaa derpaa, men da han jo havde Noget at skjule, blev han confus og uklar, saa at Sir Patrick maatte tage Sagen i sin Haand og ved Spørgsmaal faa Alt ud af ham. Det var en drøi Tour for Geoffroy, der forøvrigt havde leveret Sir Patrick det ovennomtalte Memorandum, som viste sig at være af stor Betydning, forinden denne, efter lang Betænkning, endelig sagde: „Efter at have overveiet alle Omstændigheder og Forhold, maa jeg ansee Deres Ven for en gift Mand."

Til Trods for sin Selvbeherskelse lyste et Glædesglimt ved disse Ord ud af Geoffroys Øine — og det gik ikke tabt for Sir Patrick, der strax tænkte: „skulde ‚Vennen' maaskee være Mr. Delamayn?" men som de fleste Retslærde havde han ingen Tillid til det første Indtryk og tog derfor ikke videre Notits deraf. To Ting troede han at

være sikker paa: nemlig at Geoffroy virkelig talte i en Vens Navn, men ogsaa, at han havde en vis Interesse i at denne Ven efter skotsk Lov maatte betragtes som gift Mand. Hvorvidt Anna Silvester var indviklet i Sagen, var ham en Gaade, og derfor fortsatte han: „Den skotske Lov om irregulaire Ægteskaber er en Skandale. Selv en skotsk Dommer siger: ‚at naar Parterne ere enige er det nok. Ingen Ceremonier, borgerlige eller kirkelige, ere nødvendige, hverken Tillysning, Proclamation eller Vidner.' Enhver Dreng og Tøs kan gifte sig i Skotland uden at Forældrenes Samtykke er nødvendigt. Selv Tilfælde gives, hvor hverken Mand eller Kone ane, at de ere gifte, men forskjellige Omstændigheder tale for det, (som f. Ex. nævnt i Deres Memorandum), og det er derfor jeg troer, at Deres Ven, om end ikke legalt, saa dog ad de logiske Bevisers Vei maa betragtes som Ægtemand."

„Men sæt nu," sagde Geoffroy efter nogen Betænkning, „at min Ven havde en anden Dame i Kikkerten, vilde De saa under disse Omstændigheder raade ham til at ægte hende?"

„Nei, paa ingen Maade."

„Tak, det er nok for mig og ham," sagde Geoffroy og gik uden videre Complimenter bort fra Vinduesfordybningen.

„Den Karl forstaaer jeg mig ikke rigtig paa," tænkte Sir Patrick.

En Tjener ventede paa Geoffroy og meddeelte ham at Budet fra hans Broder ikke turde opholde sig længere.

„Kom herhen og tag Svaret med," sagde Geoffroy og gik hen til en Skrivepult. Han gjennemløb endnu engang Broderens Brev. Han overtænkte Svaret, tre Mennesskers Lykke beroede paa det. Annas, der havde elsket ham; Arnolds, der havde gjort ham Tjenester, og den uskyldige Blanches, hun, der aldrig havde krænket ham. Blev han, hvor han var — saa maatte han tage sig af Anna; gik han tilbage til Broderen, kunde han forlade Anna under det Paaskud, at hun var gift med Arnold Brinkworth.

„Jeg holder paa Mrs. Glenarm," sagde han til sig selv, skrev: „Kjære Julius, vent mig imorgen. G. D.," og afgav Brevet.

„Alt i Orden?" spurgte en venlig Stemme bagved ham.

Han vendte sig om og saae Arnold, ivrig efter at høre Resultatet paa Samtalen med Sir Patrick.

„Ja!" svarede Geoffroy, „Alt er i bedste Orden."

„Har Sir Patrick været ubehagelig?" spurgte Arnold, overrasket ved Geoffroys korte Svar.

„Nei, paa ingen Maade."

„Var der Vanskeligheder ved Ægteskabet?"

„Nei."

„Ingen Frygt for at Blanche . . . ."

„Hun vil ikke forlange, at Du skal gaae til Craig Fernie imorgen." Med disse Ord tog han sin Hat og gik ud i Haven.

Man raabte efter ham, men han lod som han ikke hørte det. Han tændte sin Pibe og søgte Ensomhed; han fulgte en Gang, der førte ham ind i Kjøkkenhaven, hvor han vidste, at han ikke vilde blive forstyrret. Han satte sig paa en Træbænk under et Valnødtræ og tænkte: „Gid det var vel overstaaet."

Han havde ingen Ro paa sig; Samvittighedsnag følte han ikke, men han ønskede blot, at han havde fuldført sin Plan. Den var nederdrægtig, men hvad generede det egentlig Naturmennesket, Geoffroy Delamayn — han havde efterhaanden gjort sig fortrolig med den — dog var han urolig over, hvorledes Anna vilde optage den og hvorledes han skulde indlede den med hende; før Dagen var tilende maatte og skulde Anna vide Alt. Men hvorledes?

Selv at gaae til Kroen og spørge efter Mrs. Brinkworth — nei, det gik jo ikke an — desuden holdt han ikke af at staae ligeoverfor Anna, Ansigt til Ansigt.

Det var lettere at skrive omtrent saaledes: „At De ikke har gjenseet mig, er Deres egen Skyld. Jeg veed, hvad der er passeret imellem Dem og Arnold. En Lovkyndig har sagt, at De maa ansees som hans Kone. Jeg ønsker Dem til Lykke, Mrs. Arnold Brinkworth, og siger Dem Farvel." Herved var dog atter en Indvending — et Brev med den Udskrivt vilde ikke blive modtaget — en nem Udvei var der jo, men i sin Forvirring kunde han, der havde oversprunget store Vanskeligheder, ikke rede sig ud af en lille.

Han gik rundt om Træet saalænge til han næsten blev svimmel; han tænkte paa Alt, hvad der vedkom det forestaaende Kapløb, hvorledes han vilde forberede sig, løbe og overliste Modstanderen; han forbandede Fruentimmerne, thi de skulle altetider lade Munden gaae, derfor kunne de ikke løbe, og desuden fylde de Maven med tynd Thee — de vare ikke en Tanke værd, det var bedre at stoppe Piben og lade Tankerne faae en anden Retning.

Men hvad var det han saae lidt tilhøire? En Qvindeskikkelse, som bøiede sig ned og samlede Urter. Hvad hængte ved hendes Belte? En Tavle. Han trængte til noget, der kunde afvende hans Tanker fra det, der nylig beskjæftigede dem og han kaldte paa hende.

„Hvad skal den Tavle til?"

Hester Dethridge betragtede ham med sine dybtsunkne Øine, steenhaarde Træk, sorgfulde Udtryk og berørende sine Læber med Haanden rystede hun paa Hovedet.

„Stum?"

Hun nikkede.

„Hvem er De?"

Hun skrev det paa Tavlen.

„Er De født stum?"

Hun skrev „nei" og „af et Slag."

„Hvem slog Dem?"

Rysten paa Hovedet.

„De vil ikke sige mig det?"

Gjentagen Hovedrysten.

Hendes Øine hvilede kolde, udtryksløse, næsten som et Liigs, paa ham, medens han talte. Han var ellers nervestærk, men dette Blik indgjød ham en særegen Afsky; han havde Lyst til at gaae sin Vei — men han kunde ikke røre sig fra Pletten; han tog nogle Penge frem og vilde give hende dem for at faae hende til at gaae, hun rakte Haanden frem for at modtage dem — men standsede, hendes Arm blev halvt udstrakt, en mørk Skygge foer over hendes Træk, hendes Læber hængte ned, hendes Øine stode stive og stirrede henover ham, som om

hun saae noget Rædselsfuldt bagved ham. „Hvad Djævlen gloer De efter?" spurgte han og saae sig om — der var Intet at opdage; da han vendte sig om igjen til hende, var hun borte; hun løb afsted, det var som om hun flyede Synet af ham, som om en pludselig Rædsel havde grebet hende.

„Gal," tænkte han, og satte sig atter under Valnødtræet. „Det er nok paa Tiden, at jeg atter begynder mine Kraftøvelser igjen, siden en gammel Kjærling kan indjage mig Skræk."

Han saae paa sit Uhr; det var tæt ved Frokosttid nu. En Bestemmelse maatte tages. Han kastede sig i Græsset og overtænkte atter Brevet. Pludselig gik der et Lys op for ham. Dobbelt Convolut! paa den indvendige Mrs. Brinkworth — paa den ydre Mrs. Silvester, — hvor simpelt et Problem at løse; at han ikke strax havde fattet det, maatte være fordi hans Mave var tom og han havde røget formeget Tobak paa fastende Hjerte — ja, det maatte ogsaa være Grunden til hans uforklarlige Angst for det stumme Fruentimmer — en Angst og et Syn, han ikke ganske kunde blive fri for.

Han maatte legemlig styrkes; han gik til Huushovmesterens private Kammer og forlangte Brød, Ost og stærk Ale — et Glas — endnu et, og da Manden sagde til ham: „Jeg har holdt sex Pund paa Dem, Sir, paa Kapløbet," holdt han det tomme Bæger frem for tredie Gang og sagde smilende: „Gamle Ven! De skal vinde Deres Penge," og klappede ham nedladende paa Skulderen.

Geoffroy var atter sig selv — den stumme Qvinde var forsvunden som i en Taage — hun kunde ikke skimtes mere.

Han vilde gaae ind i Bogværelset for at skrive sit Brev til Anna, men han kunde høre mange Stemmer der — Gjæsterne vare forsamlede for at vente paa Frokostklokken — han bestemte sig til at gaae en Tour.

I Bogværelset talte flere i Munden paa hverandre — de vilde blot fordrive Tiden — i en Krog sad Sir Patrick og Blanche.

„Onkel! jeg har betragtet Dig i de sidste Par Minuter, og jeg kan see noget."

„Ja, Du kan see en gammel Herre, som trænger til sin Frokost."

„Nei, Onkel, der er Noget, Du tænker paa — jeg lader mig ikke saaledes afvise og jeg vil nok vide . . . ."

„Stop, Blanche! en ung Dame som siger: ‚hun ønsker at vide,' udtrykker et meget farligt Ønske. Eva ‚ønskede at vide,' og hvad ledede det til? Faust ‚ønskede at vide', og han kom i slet Selskab."

„Kan gjerne være, Onkel, men Du er urolig over Noget. Hvad kunde Du og Mr. Delamayn have at tale om? Nu er Din Pande rynket, det var den ikke før Din private Samtale med ham."

„Mr. Delamayn raadspurgte mig i et tørt Retsspørgsmaal paa en Vens Vegne. Det er spildt Videbegjærlighed, mit Barn. Sagen er ikke en Dames Opmærksomhed værd."

„Du kan ligesaa godt sige, at Du ikke vil fortælle mig Noget derom. Hvor jeg er ulykkelig! jeg trænger til Sympathi, og bliver allevegne stødt tilbage. Ikke eet fortroligt Ord fra Anna, ikke et fortroligt Ord med Dig."

„Miss Silvester! ja, har Du hørt fra hende idag?"

„Nei, og jeg er mere ulykkelig derover end jeg kan sige."

„Naa, naa, vær blot rolig. Maaskee en vis Person kunde kjøre til Craig Fernie og udfinde Grunden til Miss Silvesters Taushed."

„Du vil da ikke selv?" og hun kyssede hans Haand.

„Jeg er jo rigtignok den sidste Person, der burde gjøre det, og det er en meget svag Opførsel af ‚Familiens Hoved' at vende sine egne Principer Ryggen, men jeg kunde maaskee kjøre derover ad og kunde maaskee træffe paa Miss Silvester — hvis Du har noget at sige hende."

„Noget at sige hende?" gjentog Blanche, lagde sin Arm om Onklens Hals og tilhviskede ham et af de vidtløftigste og vanskeligste Budskaber, som et menneskeligt Væsen nogensinde sendte et andet.

Medens denne Scene foregik i Bibliotheket, sagde Huushovmesteren udenfor i Hallen til Lady Lundée:

„Jeg maa melde Mylady, at Hester Dethridge vil have Fridag idag, hun siger hun er overanstrængt — og jeg maa indrømme, at da hun nylig kom ind fra Haven, saae hun ud, som om hun var fra Sind og Samling."

„Aa Snak, Roberts, det er kun Dovenskab og Uforskammenhed. Nu kan hun jo opsiges med en Maaneds Varsel, og hvis jeg giver hende Tilladelse til at gaae ud idag, hvem skal saa lave Maden?"

„Ja, saa maa en af Pigerne gjøre sit Bedste."

„Dersom Hester vil ud idag, saa kan hun blive borte med det samme. Ikke et Ord mere derom. Bring saa hendes Bog ind og læg den paa mit Skrivebord i Bibliotheket — efter Frokosten skal jeg gjennemsee den — hun skal faae sin Afregning og dermed Basta. Ring saa paa Klokken."

Ved Klokkens Lyd gik alle Gjæsterne til Spiseværelset; Sir Patrick med Blanche sidst. Ved Døren bad hun Onklen gaae ene ind, hun skulde strax komme; hun havde glemt noget.

Hun gik tilbage til Bibliotheket; i tre Dage havde hun ventet paa Anna her, idag, fjerde Dagen, sad hun atter trofast og ventede — i fem Minuter saae hun intet levende Væsen uden Fuglene, som hoppede om paa Græsset — i næste Minut hørte hun en Damekjoles Raslen — hun sprang op og drog Anna triumpherende ind med sig. „Det er den bedste Maade at besvare mit Brev paa — jeg tilgiver Dig Din Taushed."

Hun lod Anna sætte sig og slog hendes Slør tilbage.

En uhyre Forandring var foregaaet med denne; hun saae mange Aar ældre ud, et trøstesløst Udtryk hvilede over hende, Aanden var borte — kun Hylstret tilbage.

„Ak, Anna, hvad er der hændt? Er Du bange? Det behøver Du ikke at være, Ingen vil forstyrre os her. Du seer saa svag ud. Er Du træt? Du skal ikke gaae tilbage, det skal jeg nok sørge for."

Anna talte, hendes Stemme var lavere og sorgfuldere end naturligt for hende: „Jeg har forladt Hotellet — jeg vender ikke mere tilbage til det."

„Forladt Hotellet? Med Din Mand?"

„Jeg kan ikke vende tilbage," sagde Anna, besvarende det første Spørgsmaal og uden at tage Notits af det andet, „jeg har været Aarsag til Uenighed der, uden min Skyld. Den ældste Tjener var paa sin Maade god imod mig, hvilket Værtinden bebreidede ham. De kom i Skjænderi og han opgav sin Tjeneste. Hun giver mig Skylden og har været meget ubehagelig imod mig. Jeg har mistet et Brev der, og da jeg spurgte om det, sagde hun, at jeg beskyldte hende for Tyveri. Hun er en ond og haard Qvinde — jeg ønsker aldrig at see hende oftere."

„Kom op paa mit Værelse, Anna — Du kan ikke tage bort — Du er syg."

„Her kan jeg ikke blive — og jeg veed ikke hvad jeg skal gjøre. Dog siig mig engang, Blanche, hvilke Herrer ere her i Besøg nu? Jeg har Grunde hvorfor jeg spørger."

En ubestemt Frygt greb Blanche, men hun nævnede Navnene og tilsidst de to, som vare komne samme Dag: „I Morges kom Arnold Brinkworth og hans afskyelige Ven — Mr. Delamayn."

Annas Hoved sank tilbage i Stolen. Han var altsaa først idag kommen tilbage til Skotland, han holdt ikke af at skrive og havde neppe endnu kunnet see Leilighed til at slippe bort til Craig Fernie — der var dog altsaa en Udsigt til, at han ikke havde forladt hende, endnu engang slog hendes Hjerte forhaabningsfuldt — hun kunde neppe udholde Bevægelsen, Blodet brusede i hende, hun var nærved at besvime.

„Du er altfor svag, Anna — Du er syg — jeg maa bringe Dig noget Viin til at styrke Dig paa," sagde Blanche, skjød hendes Stol hen til et aabentstaaende Vindue og forlod Værelset.

Hun var neppe borte, før Geoffroy traadte ind fra Haven af; med Brevet i Tankerne gik han hen til det nærmeste Bord. Anna hørte Fodtrinene, hun saae sig om, gjenkjendte ham, og Synet af ham gav hende Kraft til at reise sig op og med svagt rødmende Kinder at nærme sig ham.

„Geoffroy!"

Han saae paa hende, men han svarede ikke, han rørte sig ikke; hans Øine havde et ondt Udtryk. Tausheden var dræbende; han havde besluttet aldrig at see hende igjen og nu var han dog fanget — han havde besluttet at skrive, og nu blev han nødt til at tale — Fornærmelsens Bæger var fyldt — han kjendte ingen Medlidenhed mere.

Hun forstod ikke hans Taushed — hun gjorde Undskyldninger, den stakkels Sjæl, for ham, der vilde støde hende hjælpeløs ud i Verden. „Kun Blanche veed at jeg er her. Jeg fik kun et kort Brev, jeg hørte Intet mere, Geoffroy, og jeg var saa eensom og ulykkelig."

Hun maatte standse og støtte sig ved Bordet. Hendes Svaghed vilde atter overmande hende, hun kunde ikke faae flere Ord frem.

„Hvad vil De egentlig her?" spurgte han i en ligegyldig Tone.

(Fortsættes.)

En Aandemaner.

(Slutning.)

„Jeg kunde dog ønske at overvære en saadan Scene," sagde Lord Keith.

„Det kan vist let skee," meente Marbois, „thi jeg tør nok vædde ti mod en paa, at Hr. Schröpfer opfylder Hertugens Ønske og kalder den salig Chevalier frem af Graven."

„Troer De virkelig?"

„Ganske vist — ganske vist. Kan De med Bestemthed afgjøre, om Gjøgleren ikke har Hjælpershjælpere her i Dresden? Har han ikke allesteder troende Tilhængere? Disse Vinkel- og Illuminatloger ligne Ukrud, som trives allevegne. Schröpfer finder nok paa Noget, som sætter Folk i Forbauselse. Er De tilstede saa husk paa, ikke at nyde nogensomhelst pirrende eller spiritueus Drik — thi Aanderne ere ikke Taagebilleder, naar man ikke selv har omtaagede Øine. — God Nat, Mylord, og bring Hexen fra Endor en Hilsen fra mig, dersom De skulde komme til at soupere i hendes Selskab."

Den næste Dag var en stor Menneskemasse samlet foran det Hotel, hvori Baron von Steinbach boede. Alle betragtede Hertugen af Curlands Stadskareth, Løbere og Pager; Alle kjendte den tidligere Strid imellem Hertugen og Mirakelmageren og dennes Actier stege høit ved at Hertugen maatte krybe til Korset.

Da Carl af Curland traadte ind i Værelset, fandt han Schröpfer siddende i en forgyldt Lænestol omgiven af flere ansete Personer fra Byen, som han havde valgt til Vidner til sin Triumph, som heller ikke udeblev.

Hertugen nærmede sig og blev modtagen med et Haandtryk.

„Hr. Baron," sagde Hertugen, „jeg beder Dem i disse Vidners Overværelse om Forladelse for den upassende Opførsel, jeg har viist imod Dem. Det var en Overilelse, som — jeg haaber De tilgiver."

„Den være Dem tilgivet," sagde Schröpfer, „behag at tage Plads."

Smigret over, at en Prinds af Blodet maatte gjøre ham en Afbigt, holdt Schröpfer nu til Gjengjæld et Slags Forelæsning over Aandens Løsrivelse fra alt Sandseligt og over Muligheden af som en Følge af denne Frigjørelse at kunne træde i Forbindelse med den anden Verden.

„Maa jeg spørge Dem, om De kun maner de gode Aander frem?" sagde en af de Tilstedeværende.

„Ikke altid," svarede Besværgeren, „jeg inddeler Aanderne i gode, onde og neutrale — men ofte vise alle tre Sorter sig, naar jeg experimenterer; jeg kjender imidlertid hver Sort paa den Lyd, der gaaer foran dem. Det er enten en Klingen, en Torden eller en Brusen."

I denne Tone fortsatte han en Tidlang Talen og afskedigede endelig Vidnerne med sin Velsignelse. Kun Hertugen blev tilbage.

„Deres Høihed har idag givet mig et Beviis paa Deres gode Villie, hvorfor jeg er Dem taknemmelig," sagde Magieren.

„Det glæder mig, at De er i saa godt Humeur, da jeg kommer for at . . ."

„De behøver ikke at sige mere, Deres Høihed,"

afbrød Nekromanten ham, „jeg veed hvorfor De kommer til mig. De ønsker, at jeg skal fremmane Chevalier de Saxes Aand, for at den kan sige Dem, hvor en Skat er skjult."

Forbauset og forfærdet traadte Hertugen nogle Skridt tilbage.

„Hvorfra veed De — at jeg kommer — for at bede?"

„Som om Noget kunde blive skjult for mig," lo Schröpfer foragteligt. „Jeg veed Alt — hvad jeg vil vide."

„Og De giver mig Haab?" udbrød Hertugen. Schröpfer rynkede Panden.

„Det er Ting, jeg ikke gjerne giver mig af med. De ere og blive farlige. Det er ikke første Gang, at en saadan Aandemanen har taget en slem Ende."

„Men De beviser mig en stor Tjeneste," forsikkrede Hertugen.

„Lad gaae da," sagde Schröpfer med et Suk. „Jeg giver efter, men jeg indestaaer ikke for Noget. Aanderne ere ofte vrede, og der kan, som jeg har sagt, indtræffe et eller andet Ulykkestilfælde. Jeg skal imidlertid bevæbne mig med mine bedste Besværgelsesmethoder og forlanger blot, at De, Hr. Hertug, tillader mig Valget af Selskabet."

„Ganske som De bestemmer."

„Alle hvem Deres Høihed vil medtage, maae være tilstede, med Undtagelse af Hr. de Marbois, Hofraad Ferber, Oberst Agorlo og General Benningsen. De ere Tvivlere og Aanderne hade den Slags Folk."

„De skulle blive udelukkede fra Selskabet. Hvor skal Stedet være?"

„I Deres Palais, Hrr. Hertug, hvor Skatten ligger skjult."

„Og naar?"

„Imorgen Aften — to Timer før Midnat."

Hertugen gik meget tilfreds sin Vei. Han forsamlede endnu samme Dag Selskabet der havde været hos Grev Hohenthal Aftenen i Forveien; man blev enig om hvem der skulde indbydes, som indskrænkedes til Faa, saa at Selskabet kun skulde bestaae af Hertugen, Minister v. Wurmb, Kammerherre Hopfzarten, Generaladjudant Baron v. Fröden, Kammerherre Bischoffwerder, Lord Keith, Grev Hohenthal og Gemalinde, den smukke Frøken Gersdorff og endelig Baron v. Sydov.

Udelukkede var altsaa de fire Herrer, Schröpfer havde udpeget.

De Indbudne afventede ikke uden en vis Angst den bestemte Time. Efter Schröpfers udtalte Ønske havde man indrømmet ham et langt Galleri i Hertugens Palais. Han havde indfundet sig der et Par Timer før Besværgelsen skulde finde Sted, for som han sagde, at rense og indvie Stedet ved sine Bønner. Gjæsterne indfandt sig enkeltviis, incognito, uden at blive seete af Tjenerskabet, som man under forskjellige Paaskud havde deels bortsendt, deels ladet tage Ophold i Kjælderetagens Værelser. Lysene vare efter Schröpfers Ordre ikke tændte og Lamperne brændte kun med halv Kraft; Trapper og Gange vare belagte med Tæpper, hvorpaa Gjæsternes Skridt ikke kunde høres. Den høitidelige Stilhed og Ro blev ikke forstyrret af nogen Støi fra Omverdenen. Byen laa fredelig i Maanelyset og Palaiet aabnede sig for de Indbudne, der mødte fuldtallige og ventede i det Værelse, der laa foran Galleriet. Lord Keith var kommen med det faste Forsæt, ikke at lade sig tage ved Næsen. Han vilde kunne aflægge Marbois nøiagtigt Regnskab.

„Det var maaskee ganske fornuftigt, hvis vi lukkede Døre og Vinduer forsvarligt," sagde han, „thi der maa hverken kunne finde et Overfald Sted, eller vi maa kunne sige, at en af Aanderne er sluppen ud af en eller anden af Aabningerne."

„Vi kan jo gjøre en Runde," sagde Sydov.

Begge Herrer gjorde en Inspectionsvandring igjennem hele Palaiet. Intetsteds fandtes noget Mistænkeligt; enkelte af det tjenende Personale vare i Kjælderværelserne beskjæftigede med det dem anviste Arbeide. Keith og Sydov lukkede omhyggelig alle Døre og Skodder og vare nu overbeviste om, at intet levende Væsen kunde komme indtil eller udfra den valgte Skueplads.

Da de vare vendte tilbage gav en sølvklar Klokketone Tegn til Høitidelighedens Begyndelse. Galleriets Døre aabnede sig. I Spidsen for de Indtrædende gik Prinds Carl, derefter de to Damer og endelig de Øvrige. Keith og Sydov vare de sidste og saasnart disse havde betraadt Galleriet befalede Schröpfer med høi Røst, at Dørene skulde lukkes.

Nu først bleve de Magieren vaer; han nærmede sig en lav Urne, hvoraf blaa Flammer luede op. Han var iført mørke Beenklæder, Sko og Strømper og en hvid Skjorte med vide Ærmer. Han holdt et Crucifix i Haanden. I Salen selv, bevidner flere Øienvidner, var der ikke truffet nogensomhelst usædvanlig Foranstaltning eller Arrangement; kun et Bord med et sort Tæppe over og en Sølv Kjedel stod tilvenstre for de Stole, der vare bestemte for Tilskuerne.

Schröpfer var meget bleg. Han bad Selskabet tage Plads og sagde: „Mine Herrer og Damer! Jeg er af Hans fyrstelige Høihed bleven anmodet om at foretage en Aandebesværgelse. Jeg vil opfylde Hans Høiheds Ønske og forsøge at fremmane en Aand, som skal give Hans Høihed visse Oplysninger. Saml Dem — Sagen er farligere end De troer — det staaer ikke i min Magt at sige hvad Resultatet vil blive — naar jeg raaber om Hjælp maa De begynde at bede Deres Fadervor høit — thi da er Faren nær. See til at bevare Deres Ro og Ligevægt i Sindet og styrk Deres Nerver ved denne Drik, som jeg tilbereder." — Han tog Laaget af den omtalte Sølvkjedel og der steg en Duft op, som lignede Lugten af svensk Punsch.

Flere af de Tilstedeværende vare allerede ved hans indledende Foredrag blevne urolige, de følte at noget Overordentligt ventede dem og de følte at de nok kunde trænge til noget Styrkende, hvorfor Alle drak af nogle smaa Glas som Schröpfer fyldte — kun Keith vægrede sig.

„De vil ikke nyde noget?" spurgte Besværgeren.

„Nei Tak — jeg vil see Alt eller Intet," sagde Britten; „jeg er kommen for at see en Aand og De vil ikke kunne faae mig til at nyde en eneste Draabe."

„Ah, nu forstaaer jeg Dem. De er Lord Keith,

Ven eller Tilhænger af Hrr. v. Marbois — godt — lad være at drikke — De vil snart blive omvendt."

Sydow spildte ubemærket Indholdet af sit Glas paa Gulvet og stillede sig ved Udgangsdøren, hvorfra han kunde oversee hele Scenen.

„Jeg spørger endnu engang Deres Høihed," sagde Schröpfer, „om det er Deres alvorlige Villie at Chevalier de Saxe's Aand skal manes frem."

„Ja!" svarede Hertugen med fast Stemme.

„Saa behag atter at indtage Deres Pladser."

Schröpfer gik nu til den anden Ende af Galleriet. Han vendte Ryggen til Tilskuerne — alle ventede i den største Spænding, man kunde høre dem trække Veiret. Aandemaneren bad, han sank paa Knæ, hans Bøn blev lydeligere, hurtigere, gjorde Tegn og Besværgelser imod alle Verdenshjørner, slog Kors i Luften, holdt Crucifixet fast omklamret og begyndte at antænde indtil ni indviede Kjerter; han gjorde rasende Gebærder og Trækninger lig Fakirernes Dands, Haarene reiste sig paa hans Hoved, Aarerne i hans Pande svulmede, Øinene traadte frem, han var badet i Sved og fra hans skumbedækkede Læber lød en hæs Sang.

Aanden lod længe vente paa sig. Besværgeren var aldeles udmattet — han fremgispede sine Formularer — pludselig slukkedes paa eengang de ni Lys — Schröpfer taug.

Der hørtes en stærk raslende Lyd, som om en Hagelbyge slog imod Ruder og Vinduesskodder — men igjennem denne Raslen hørtes en nervepirrende Klang, der lignede den Tone, der fremkommer ved at gnide med en vaad Finger paa Glas.

„Gode Aander nærme sig," sagde Schröpfer og begyndte atter sine Besværgelsesformularer. Pludselig lød en forfærdelig Hylen og Tuden fra sex, otte forskjellige Steder paa eengang — hele Selskabet var allerede enten lamslaaet af Skræk eller i en til det yderste spændt og ophidset Stemning — nogle sad og krøb sammen — da sprang med et Knald som af et Pistolskud en Dør op — og en Gjenstand, som man ikke strax tydelig kunde skjelne rullede ind i Værelset, men man saae dog snart at det var en Kugle. Den syntes at bestaae af Dunster og Gas, var omgiven af Røg, røde, grønne og blaa Farver spillede i den og udaf hele dette Chaos dannede der sig et menneskeligt Ansigt, som nøiagtig gjengav den afdøde Chevaliers Træk, betragtede Hertugen med vilde Blikke, aabnede den blege Mund og raabte med vred tordnende Stemme: „Carl, hvad vil Du mig? hvorfor forstyrrer Du min Ro?"

Hele Selskabet var i den Grad grebet af Skræk og Rædsel, at ingen vovede sig nærmere hen til den gyselige Skikkelse. Hertugen var den meest angstfulde, han anklagede sig selv for Gudsbespottelse, faldt paa Knæ og bad Phantomet gaae sin Vei. De øvrige af Selskabet bade, skreg og forlangte at Schröpfer skulde faa Synet væk. Aandemaneren havde ogsaa den bedste Villie dertil, men den slemme Gjæst vilde ikke bort — den blev næsten en halv Time foran det rystende Selskab og udstødte frygtelige Trusler. Endelig rullede Kuglen bort og de Tilstedeværende begyndte at komme sig af deres Angst — da Døren atter sprang op og Phantomet rullede paany ind i Galleriet. Nu naaede Angsten og Forfærdelsen sin høieste Grad, Alle trængte sig mod Udgangsdøren og Schröpfer selv var nærved at falde i Afmagt, saaledes arbeidede han med Besværgelser og Bansættelser. Endelig lykkedes det ham at overvinde Phantomet saa at det forsvandt. Den skarpe Klang tonede atter, Lysene tændte sig af sig selv og skinnede paa de rystende og bævende Dienvidners blege Ansigter. Schröpfer laa halvt besvimet paa Gulvet og hverken Keith eller Sydow formaaede at yttre et eneste Ord. — Ligesaa lydløst som de Indtrædende vare komne, ligesaa stille og tause gik de fra hinanden. Hensigten med Besværgelsen var forfeilet, da Hertugen af bare Forskrækkelse ikke havde formaaet at udspørge Aanden om Skatten.

Marbois besøgte næste Morgen Lord Keith, der endnu paavirket af Gaarsdagens Indtryk, fortalte ham med Liv Alt, hvad der var passeret under Aandescenen. Marbois rystede paa Hovedet og sagde: „Men har De da aldrig hørt Tale om, hvilke Underværker man kan frembringe ved Huulspeile og Røgsøiler?"

„Hvorfra skulde vel Schröpfer have faaet disse Ting? Vi havde jo i Forveien undersøgt Alt nøiagtigt."

„Var han ikke en Tidlang alene i Galleriet førend Besværgelsesscenen begyndte?"

„Jo vel."

„Saa havde han jo Tid til at træffe sine Forberedelser!"

„Men nu Phantomet — Synet selv — Chevalierens lignende Ansigtstræk, hvorledes kunde han frembringe dem?"

„Jeg paastaaer, at Schröpfer allerede fra iforgaars var forberedt. Han havde let ved at fortælle Hertugen, hvad denne ønskede af ham. Husk blot paa, at Kammertjeneren Xaver savnedes hos Grev Hohenthals strax efter vor Samtale, og jeg vædder paa, at Xaver er en af hans Medhjælpere. Han har hjulpet ham med Forberedelserne i Palaiet og skjøndt jeg ikke veed, hvorledes han fik Kuglen til at bevæge sig eller Chevalierens Træk til at afpræge sig i den, saa veed jeg dog med Bestemthed, at han har holdt hele Selskabet for Nar. Han har klogeligen spekuleret i Skrækken, thi den forhindrede Hertugen i at spørge om Skatten, som Hr. Schröpfer vel neppe kunde pege paa. Følg mit Raad: Tal ikke om Sagen, ellers blive de Alle til Latter for Tvivlerne."

Skjøndt Raadet blev fulgt, kom Historien dog ud blandt Folk; mange lo vel over den, men mange troede paa den og Schröpfers Anseelse blev snarere forøget end formindsket ved den. En Deel af Tilskuerne bleve syge efter Rystelsen og bade deres Venner aldrig at omtale en Sag, som berøvede dem deres Nattero, naar de tænkte paa den.

Hertug Carl overøste Kunstneren med Æresbeviisninger; men Schröpfer maatte dog kort efter forlade Dresden fordi Hr. de Marbois forbød ham at kalde sig Oberst i fransk Tjeneste, da han ikke havde Ret til denne Titel.

Denne Prophet havde forøvrigt snart udspillet sin Rolle, thi han skjød sig en Kugle for Panden i October 1774 i Nærheden af Leipzig.

Alle hans Trylleapparater kjøbte den Kammerherre v. Bischoffwerder, der senere arrangerede

Aandescener for den sygelige Konge af Preussen, Friedrich Wilhelm den Anden og manede Leibnitz, den store Churfyrstes og den unge Greve von der Marks Aander frem for ham.

Man er maaskee ikke langt fra Sandheden, naar man holder Schröpfer for at have været Redskab for et vist Parti, som vilde ryste og forfærde Gemytterne ved uforklarlige Syner og Experimenter, og at hans eget Parti har ladet ham falde og af en eller anden Grund slaaet Haanden af Aandemaneren.

Til Knappenaalens Historie.

Knappenaalen, denne saa overordentlig nyttige lille Gjenstand, om hvilken man skulde troe, at den allerede var bleven opfunden af Eva i Paradiset, skriver sig først fra det femtende Aarhundrede, da den hos de Fattige fortrængte Brugen af spidse Torne og hos de Rige og Fornemme traadte istedetfor de Sølv- eller Guldstifter, hvormed de heftede deres Klæder sammen. Opfinderen af Knappenaalen var en Traadtrækker fra Paris ved Navn Tourangeau, hvem en mægtig Trang til at erhverve sig Formue drev til Dag og Nat at spekulere paa, hvorledes han skulde blive mere og mere dygtig i sit Haandværk. Vanskeligheden ved Forfærdigelsen af Naalene gjorde dem i Begyndelsen til en sjelden og kostbar Luxusartikel, og man fandt dem derfor i Almindelighed kun paa Dronningers og andre fyrstelige Damers Toiletborde. Saaledes saae man f. Ex. blandt de Foræringer, som Fru de Beaujeu, Ludvig IX. af Frankriges Datter, modtog ved sin Formæling, en Æske med Knappenaale, og Udtrykket „Naalepenge", der jo endnu bruges i vore Dage, tyder noksom paa, at Udgifterne til denne nu saa ringe og værdiløse Gjenstand tidligere have udgjort en egen Rubrik i Huusfruernes Regnskaber over de til deres Paaklædning nødvendige Summer. I England kjendte man ikke til Knappenaale førend under Henrik VIII.s Regering, idet nemlig den skjønne og senere saa ulykkelige Anna Boleyn bragte dem med fra Frankrige, og det er ikke usandsynligt, at den blandt Almuen gængse Overtro, at det bringer En Ulykke, naar man forærer ham en Knappenaal, fordi denne „stikker Kjærligheden ud", kan føres tilbage til hiin beklagelsesværdige Dronning. — Medens i næsten alle civiliserede Lande Fabrikationen af Knappenaalene er overladt til Fruentimmer og Børn, bliver i Habessinien denne Beskjæftigelse tildelt Mændene.

Blandinger.

— Man har paastaaet om Christendommen, at den ikke har nogen poetisk Side. Men havde man ret opfattet den, vilde man snart have bemærket, at den aldeles ikke har nogen Side selv, men kun Sjæl for alle det menneskelige Livs Sider. Den lader enhver Vei aaben til Forskning, har frigjort alt Stof for Kunstdannelsen, paalægger ikke Statsudviklingen nogen Tvang, foreskriver det borgerlige Liv ingen strenge Hjulspor, ja lænker selv ikke Livets uskyldige Munterhed med asiatiske Veibomme.

— Bahrdt havde endnu som Professor i Erfurt pantsat sit fra Erlangen modtagne theologiske Doktordiplom til sin Ven Riedel, der laante ham 300 Daler derpaa. Bahrdt indløste det aldrig. Da Riedel reiste til Wien ned ad Donau, sønderrev han Diplomet og kastede det i Floden. „Bahrdt — sagde han siden — kan takke mig for Meget: ved mig kom hans Navn idetmindste til det sorte Hav."

Dobbeltgaade.

(Af Cl. N.)

(Første Betydning.)

En Kæmpemasse for de Svages Øie,
Et Sandskorn for det store Almagtsblik,
Fra Støvets Hjem op i det hvalte Høie
Min hvide Straalekrone ofte gik.
Skjøndt jordisk Magt mod mig kan lidet nytte,
Kan en usynlig Kraft — kan Tro mig flytte.

(Anden Betydning.)

Naar Snekken dandser efter Stormens Pibe,
Og knækker Mast, nedtynger splintret Vrag;
Naar blegnende skibbrudne Sømænd gribe
Om Planken, stillende til Gud sin Sag;
Naar Regnskyl Bondens Neg paa Marken sprede —
Da gjælder det til mig at være rede.

Opløsning af Gaaden i Nr. 16:

Sparsomhed. Stokrose — Primula veris — Aster — Reseda — Smørblomst — Orangeblomst — Mælkebøtte — Hortensia — Evighedsblomst — Dild.

Opløst af En Gartner, Svantevits Datter, Aurelia L., Rasmine Sørensen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 30te April. Nr. 18.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Det store Theater i Bordeaux (med Xylographi). — Hvorledes vi fik Julegrønt til vor Kirke. — Blandinger. — Charade.

Mand og Hustru.
(Fortsættelse.)

Et sidste Glimt af den gamle Energi blussede op hos hende: „Mit Hjerte er knust og fornærm mig ikke yderligere ved at tvinge mig til at minde Dem om Deres Løfte."

„Hvilket Løfte?"

„Skam Dem, Geoffroy, skam Dem dog — De har dog vel ikke kunnet glemme Deres Løfte at gifte Dem med mig."

„Og det vover De at forlange, efter Deres Opførsel i Hotellet?"

Hun maatte støtte sig til Bordet og holde den anden Haand paa Hovedet; hun svimlede, hun kunde neppe holde sine Tanker samlede. „Hotellet? hvad har jeg da gjort?"

„Jeg veed godt, hvad jeg taler om; jeg har raadspurgt en Lovkyndig."

Hun syntes hverken at have hørt eller forstaaet ham — hun gjentog: „Hotellet? hvad har jeg gjort?" hun gik hen til ham, lagde sin Haand paa hans Arm og spurgte: „Vil De da ikke ægte mig, Geoffroy?"

Han greb Leiligheden og sagde: „De er jo allerede gift med Arnold Brinkworth."

Uden en Lyd styrtede hun bevidstløs om for hans Fødder — ligesom hendes Moder i Fortiden var falden foran hans Faders Fødder.

„Nu er det gjort," sagde han og saae ned paa hende; han hørte en Lyd, lette Fodtrin nærmede sig igjennem Forhallen, hvis Dør ikke havde været heelt lukket. Han flygtede ad den Vei han var kommen.

Blanche kom med et Glas Viin og fandt Anna paa Gulvet; hun blev egentlig ikke overrasket, hun tilskrev sig selv Skylden, fordi hun havde været saa længe om at hente Vinen. Havde hun blot strax seet ud af Vinduet, saa havde hun kunnet faae et Glimt at see af Geoffroy og denne Opdagelse vilde have forandret meget baade i hendes og i Andres Liv. I al vor Blindhed ere vi saaledes selv vor Skjæbnes Skabere og Tilfældet spiller sin Deel med — det er just ikke smigrende for Skabningens Herrer.

Blanches Forsøg paa at bringe Anna til Bevidsthed vilde ikke lykkes; hun blev ængstelig og vilde raabe om Hjælp, da Hester traadte ind for at lægge sin Bog fra sig paa Myladys Bord, fordi hun vilde forlade Tjenesten strax.

Hester gik hen til Anna, der laa med Hovedet i Blanches Skjød idet denne laa paa Knæ ved hendes Side, og hun betragtede de to Pigebørn uden Spor af Bevægelse i sit steenhaarde Ansigt.

„Hjælp mig! Er hun levende eller død? Seer Du ikke, hvad der er hændet, Hester?"

Denne rystede paa Hovedet og skrev paa sin Tavle: „Hvem er Skyld i det?"

„Dumme Væsen! der er Ingen Skyld i det."

Hesters Øine læste i det blege Ansigt, hvad Blanche ikke saae; Hester huskede paa sit eget ægteskabelige Liv og skrev: „En Mand er Skyld deri. Lad hende være i Fred og Gud vil tage hende til sig."

„Grusomme, ufølsomme Qvinde! hjælp mig dog!"

Hester nikkede, tog Anna i sine Arme medens Blanche skulde løse hendes Klæder.

I det Øieblik Hester berørte hende gik en Gysen igjennem hende fra Hoved til Fod, hendes Øienlaage skjælvede — aabnede sig halvt og lukkedes igjen. Hester gav hende tilbage i Blanches Arme og skrev: „En Gysen gjennemfoer hende, da jeg rørte ved hende — det betyder, at jeg har gaaet over hendes Grav."

„Gaae Din Vei, Du forskrækker mig og Du vil kyse Livet af hende."

Hester kastede et sidste Blik paa Anna, neiede stivt for Blanche og havde en Time senere, efterat hun var bleven betalt af Huushovmesteren, forladt Huset.

Blanche aandede friere, hun tvang Vinen ned i Anna, der snart følte dens oplivende Virkning og vilde reise sig.

„Nei, bliv rolig siddende, Anna! Ingen har seet Dig og vi have et heelt Qvarteer fuldstændig Fred her endnu. Jeg vil ingen Spørgsmaal gjøre Dig, men Du vilde befri mig for megen Ængstelse, hvis Du vilde gjøre een Ting."

„Og det er?" spurgte Anna aldeles aandsfraværende.

„Du skal betroe Dig til min Onkel, Sir Patrick. Han er den bedste, viseste og elskværdigste gamle Mand. Han har megen Interesse i Dig og han foreslog selv imorges, at kjøre over til Craig Fernie for at see, hvorledes Du havde det. Siig blot eet Ord — Ja eller Nei."

Annas Øine vare i Haven, hendes Tanker andetsteds; uvilkaarligt sagde hun „Ja".

„Det er det fornuftigste Ja, Du har sagt i Dit Liv. Vent mig her — jeg gaaer, for ellers kunde de maaskee sende Bud efter mig. Sir Patrick har holdt min Plads aaben ved Siden af sin egen; jeg skal forklare ham Alt og han vil finde et Paaskud til at reise sig før de Andre. Gaae hen til Lysthuset — der skal jeg om faa Minuter træffe Jer begge."

Anna holdt hende tilbage og sagde: „Er Du bestandig lige lykkelig med Arnold?"

„Ja, han er elskværdigere end nogensinde før."

„Er Bryllupsdagen bestemt?"

„Der er længe til — ikke før til Efteraaret."

„Giv mig et Kys, Blanche! og vil Du love mig, altid at holde ligesaa meget af mig, som nu?"

„Hvorledes kan Du spørge om det?"

„Jeg sagde nylig Ja — siig Du nu ogsaa Ja."

Blanche kyssede hende, sagde Ja og løb sin Vei, mere urolig end hun egentlig vilde tilstaae sig selv, og hun følte, at Sir Patricks Raad var mere nødvendigt end nogensinde før.

Gjæsterne sad endnu ved Bordet, Blanche gjorde en Undskyldning og gled ned i Stolen ved Siden af Sir Patrick. Conversationen gik livligt ved Bordet, saa at Blanche kunde hviske til Onklen med forskjellige Ophold: „Lad Dig ikke mærke med Noget. Anna er i Bibliotheket. Gaae til hende. Hun venter Dig. Gaae til Lysthuset med hende. Jeg følger siden. Men snart, ellers bliver det forsent."

Før Sir Patrick kunde svare, bød Lady Lundée ham et Stykke Kage af hendes egen Composition, en Blanding af Syltetøier og Smør. Han betakkede sig.

„Min Kage! Kan den ikke friste Dem?" og hun holdt et Stykke henimod ham paa en Gaffel.

„En svag Dødelig fristes over sine Evner. Hvad gjør saa den kloge Mand?"

„Han spiser Kagen."

„Nei," sagde Sir Patrick, som her saae en hoflig Maade at slippe bort paa, „han gaaer af Veien for Fristelsen og det gjør jeg, kjære Svigerinde." Han bukkede og slap heldigt bort.

Han skyndte sig til Bibliotheket. Det var tomt, intet Spor af Anna var at see.

„Gaaet sin Vei! det er ikke gode Tegn!"

Han gik til Forhallen, for at hente sin Hat og ringede paa sin egen Tjener, en paalidelig Person, næsten af samme Alder som han selv.

„Tag Din Hat, Duncan, og følg med mig."

Herren og Tjeneren fulgtes ad i Taushed. „Vent mig her," sagde Sir Patrick, da han var tæt ved Lysthuset. Forsigtigheden var overflødig. Det var tomt og ingen levende Sjæl at see nogetsteds.

„Gaae til Stalden, Duncan, og lad der blive spændt for Miss Lundées Ponyvogn. Hold Dig selv færdig der og skaf en Liste over Jernbanetogene. Har Du seet Miss Silvester den Dag, vi kom her?"

„Ja, Sir Patrick!"

„Troer Du, at Du kan kjende hende igjen?"

„Ja, ganske vist."

„Troer Du, hun har lagt Mærke til Dig?"

„Det har hun vist neppe."

„Meget vel. Tag Penge til Dig og noget Linned; maaskee Du maa gjøre en Jernbanetour. Det er en Sag, der beroer paa min og Din Discretion."

„Tak! Sir Patrick."

Duncan gik til Stalden, Sir Patrick til Lysthuset for at vente paa Blanche. Hun lod vente paa sig, Tiden til at sætte efter Anna gik tabt, han tog den ene Priis efter den anden og gik ud og ind. Endelig saae han hende — han gik hende imøde — „jeg er alene," sagde han.

„Du har da ikke ladet hende gaae?"

„Mit kjære Barn, jeg har slet ikke seet hende."

„Ak, Onkel, jeg holder saa meget af hende og hun har Intet tilovers for mig."

„Lad os ikke dømme hende for haardt; vi kan jo ikke vide, hvilken Tvang hun er under. Hun sagde jo kun Ja til Dig for at faae Dig bort og spare Dig Afskeden. Hjælp mig og vi skulle nok opdage, hvorhen hun er gaaet; men fortæl mig nu Alt, hvad der foregik i Bibliotheket — selv de mindste Ubetydeligheder saavelsom Secunderne ere vigtige."

Hun fortalte og han lyttede. „Følg mig nu til Stalden, saa skal jeg underveis meddele Dig, hvad jeg har isinde. Jeg har laant Dit Kjøretøi."

„Onkel, maa jeg kjøre for Dig?"

„Nei, Kjære! Din Tantes Mistænksomhed er vaagen og Du maa ikke sees sammen med mig, hvis jeg skulde blive nødt til at tage til Craig Fernie. Bliv hvor Du er og jeg skal fortælle Dig Alt, naar jeg kommer tilbage. Slut Dig til de Andres Planer for Eftermiddagen og hør nu hvad jeg har isinde og hvad Dine Oplysninger have hjulpet mig til. Der er nu for det Første hvad der passerede i Bibliotheket og dernæst hvad Miss Silvester fortalte, at der var passeret i Hotellet. Var nu for det Første Besvimelsen en Følge af Udmattelse eller af Noget, der passerede medens Du var ude af Værelset? Ingen af os veed Noget derom, men vi lægge Mærke dertil. Er Miss Silvester svag og lidende, kan hun ikke være kommet langt herfra uden fremmed Hjælp, hun maa være i en af Gaardene eller Husene heromkring, medmindre hun har truffet en Vogn, der skulde til Stationen."

„Onkel, jeg skal spørge mig for i Gaardene, medens Du er borte."

„Nei, mit Barn, det vilde tage hele Eftermiddagen for Dig, opvække Lady Lundées Mistanke og bringe meget for Dagen, som skal holdes hemmeligt, og selv om Du traf den Bolig, hvori Miss Silvester var skjult, saa vilde Du dog Intet faae at vide, hvis Eieren havde lovet hende sin Hjælp, idetmindste efter mit Bekjendtskab til den skotske Bonde. — Hun vil rimeligviis forlade Egnen her snarest muligt og sandsynligviis med Jernbanen. Jeg skal nok være der før næste Tog afgaaer; træffer jeg hende skal jeg handle paa bedste Maade; træffer jeg hende ikke lader jeg Duncan, der kjender

hende, vente til det sidste Train og følge hende, hvorhen hun end gaaer. Dersom hun har leiet en Vogn maa vi have en paalidelig Person paa Vagt hvor Veien deler sig til Stationen."

„Det kan vi bruge Arnold til."

„Han er en prægtig Fyr, men kunne vi stole paa hans Discretion?"

„Han er, næst Dig, Onkel, den meest discrete Person, der kan tænkes," sagde Blanche med Bestemthed, „og jeg har desuden fortalt ham Alt om Anna. Han kan tie, og desuden elsker han mig jo."

„Jeg tvivler ikke — Du er jo i den Retning en Autoritet. Bed ham være opmærksom. Jeg maa selv til Hotellet."

„Du har jo glemt, Onkel, hvad jeg har fortalt om Anna, at hun har forladt Hotellet."

„Stop lidt. Miss Silvester har forladt Hotellet, men selv har hun jo fortalt, og det er det andet Punkt jeg tænkte paa, at hun har mistet et Brev der og at Bishoprigg blev uenig med Værtinden og opsagde sin Tjeneste. Brevet er enten stjaalet eller tabt — faae vi Fingre i det, kan det lede os paa Spor. Bishoprigg kan dernæst være mig til Nytte — han er en gammel Bekjendt og Ven af mig."

„Ven af Dig?"

„Arbeidere kaldes nu Herrer, jeg maa altsaa følge med Tiden og kalde min Skriver min Ven. For faa Aar siden var han paa mit Comptoir; han er en fiffig, samvittighedsløs Gavtyv og jeg opdagede, at han havde skaffet sig et Duplicat af mit Signet og vist havde forfalsket nogle Papirer. Jeg lod ham løbe — men han kjender min Mening om ham. Er Miss Silvesters Brev værdiløst, saa er det vist kun tabt, og vi faae nok Fingre i det; har det derimod Udsigt til at kunne bringe en Uvedkommende nogensomhelst, endogsaa fjern Fordeel, saa vil jeg indestaae for, at Bishoprigg har taget det."

„Og han er jo desværre borte."

„Han vil vende tilbage. Han vil blive savnet af de Reisende, som han blev savnet paa mit Comptoir, thi han er meget pudsig og Mrs. Inchbare vil vist ikke lade sin Værdighed vinde Seir over sin Fordeel. Jeg lader et Brev blive tilbage hos hende, og har han Miss Silvesters Brev skal jeg nok faae det."

„Men dersom han nu har stjaalet det?"

„En fornuftig Indvending af Dig; men jeg veed, hvordan han skal tages og hvordan jeg skal faae hans Mund paa Gang. Men beskriv mig nu Miss Silvesters Dragt idag, og husk paa jeg er et Mandfolk."

„Straahat med Kornblomster og hvidt Slør. Mærk: Kornblomsterne sad paa Siden og ikke som sædvanlig i Panden. Et let graat Shavl og en Piqué —"

„Stop, det er nok, og Alt hvad en Mand kan huske. Vi ere nu ved Stalden og maa skilles ad. Du veed jo, hvad Du har at gjøre, mens jeg er borte?"

„Jeg skal sende Arnold til Korsveien og selv lade (hvis jeg kan) som Ingenting."

„Godt. Du har Opfattelsesevne. Du vil herske i Dit fremtidige huuslige Rige, Arnold vil kun blive constitutionel Regent, og de ere ogsaa de lykkeligste. Duncan! Du har Alt? Tag Tømmen — jeg skal tænke. At styre Hestene er uforenelig med al Tænken. Farvel, Blanche! Til Stationen i en Fart, Duncan."

Vognen rullede afsted, Hundene gjøede og Sir Patrick vinkede til Afsked med Haanden ad Blanche, der blev staaende i Staldgaarden og klappede Hundene, der ligesaagodt som hun fandt det haardt, at de skulde blive tilbage.

Arnold kom hen til hende. Han var sendt afsted af Lady Lundée for at finde Blanche, der skulde være med paa en Udsflugt, som Ladyen havde foreslaaet, men som Publikum ikke syntes at have Lyst til. Mr. Delamayn var forsvunden, Sir Patrick var forsvunden og ligeledes Blanche, hvem Arnold nu raadede til at forsone Stedmoderen ved at tage en Plads i hendes Vogn.

Blanche havde jo en Bestemmelse for ham; hun satte ham derfor ind i Forholdene og fortalte ham hvad der var forefaldet i Bibliotheksværelset, og kunde kun glæde sig over den Medfølelse og Iver, han viste for hendes Veninde; han gik med Glæde ind paa at tage Post paa Korsveien (han var jo bange for atter at blive sendt til Craig Fernie) og lovede at holde Sagen hemmelig.

De vendte tilbage og fik en meget kold Modtagelse af Lady Lundée, hvis Vrede fik Luft, da Arnold bad sig undskyldt.

„Geneer Dem blot ikke, gaae i Guds Navn. Maaskee De kan møde Deres Ven, Mr. Delamayn, der ikke engang kan vente til Maaltiderne ere forbi. Og Sir Patrick! mon det er min stakkels Kage, der har jaget ham bort? Anvend Din Eftermiddag som Du vil, Blanche, det er jo ikke første Gang, jeg har maattet kjøre alene."

Heldigviis kom Lægen til og bad om, at maatte være Deeltager; ligeledes Smith og Jones, og Blanche, og Smitten greb om sig, saa at Ladyen atter smilede og sagde: „Lad os tage Førerbogen med os, saa spare vi Drikkepengene til Manden, der viser Ruinen frem," — en saa smudsig Gjerrighed, som kun meget rige Folk kunne udvise.

Arnold tog Plads ved Korsveien, tændte sig en Cigar og overtænkte Alt, hvad der var passeret; han gjorde sig selv mange Spørgsmaal, som han ikke kunde tilfredsstillende besvare: hvorfor Anna var kommen her, hvorfor hun var flygtet, hvor hun var, og om Geoffroy og hun vare gaaede feil af hinanden?

Efter en halv Times Forløb hørte han Rullen af Vognhjul — han saae sig om, det var Sir Patrick alene — Duncan var ikke med.

Begge udvexlede deres gjensidige Erfaringer. Intet var opdaget. Duncan skulde blive og afvente Alt ved Stationen. Sir Patrick vilde tage til Craig Fernie og Arnold skulde blive her og holde godt Udkig med Veiene. „Det kan jo kun være en behagelig Post," fortsatte Sir Patrick, „i det deilige Sommerveir, skjøndt De forgifter Luften med Deres Cigar. Hvordan mon Deres Mave vil være, naar De kommer til min Alder?"

„Jeg skal ikke klage, Sir Patrick, dersom den kan taale en saadan Middag, som Deres kan."

„Apropos, om Middagsmad. Paa Stationen mødte jeg Hester, som har forladt Windygates, hvor

vi nu for Fremtiden ingen ordentlig Dinér vilde faae. Jeg bad hende huske paa mig før hun tog en ny Plads. Et Fruentimmer, der ikke kan tale men derimod udmærket kan koge, er jo et fuldkomment Væsen og en saadan Skat skal ikke komme ud af Familien, hvis jeg kan gjøre noget dertil. Farvel."

Han tog Veien til Craig Fernie. En Timestid gik langsomt for Arnold, en Lastvogn og nogle faa Fodgængere passerede ham, og træt af at ligge med Øinene fæstet paa den flade Egn og den nærliggende Bondegaards Steengjærder, reiste han sig og vandrede frem og tilbage. Paa en af disse Vendinger opdagede han et Punkt i Frastand, som var en Fodgænger, en Mand — ja, Mr. Delamayn. Arnold ilede henimod ham — Geoffroy standsede og støttede sig paa sin Stok.

„Har Du hørt, hvad der er passeret? Men, hvad gaaer der af Dig, Du seer saa vred ud?" spurgte Arnold.

„Hvad er der passeret?" spurgte nu Geoffroy, men med barsk Stemme og Mine.

„Miss Silvester har været paa Windygates."

„Hvem saae hende?"

„Ingen Andre end Blanche."

„Godt."

„Hun var syg og daarlig; hun besvimede, og Blanche forlod hende for at tale med Sir Patrick, men da hun kom tilbage, var Miss Silvester forsvunden og Ingen af os har seet hende siden."

„Oprør og Spektakel i Huset?"

„Nei — kun Blanche, Sir Patrick og jeg kjende Sagen."

„Ingen Flere? Mærkeligt. Forresten ikke noget Nyt?"

„Nei," sagde Arnold, efter en kort Betænkning, da han jo skulde tie og Geoffroy forekom ham saa underlig.

„Farvel," sagde denne og vilde gaae.

„Stop lidt. Hvad er der i Veien? Ere I gaaede feil af hinanden?"

Intet Svar.

„Har Du seet Miss Silvester, siden hun forlod Windygates?"

Taushed.

„Veed Du, hvor Miss Silvester nu er?"

Endnu intet Svar, og baade Blik og Væsen vare stødende.

„Hvorfor svarer Du mig ikke?" udbrød Arnold med mere Heftighed.

„Fordi jeg har havt nok af det!"

„Hvoraf?"

„Af at blive trættet og piint med Miss Silvester. Det rager jo ikke Dig."

„Husk paa, Geoffroy, at jeg, tvertimod mit Ønske, er bleven indblandet i den Affaire."

„Det skal jeg ikke let kunne glemme, saa tidt maa jeg høre det. Fanden i Vold med mine Forpligtelser — jeg er led og ked af det Hele."

„Naar Du bliver rolig, Geoffroy," sagde Arnold med slet dulgt Harme, „saa vil jeg huske paa gamle Dage og være rede til — at modtage en Undskyldning af Dig for Din Opførsel her, og dermed Farvel."

Geoffroy traadte et Skridt nærmere, men Arnolds Øie mødte hans med et saa fast og udfordrende Blik, at han følte, at denne Mand, skjøndt physisk svagere end han, besad et stort Mod — den eneste Egenskab, han havde Respekt for — hvorfor han vendte ham Ryggen og gik sin Vei.

Arnolds bedste Følelser vare saarede, hans eneste Ven havde forladt ham og fornærmet ham, og han søgte endnu at bekæmpe den Bevægelse, han var kommen i, da der hændtes noget paa Korsveien.

De fire Veie pegede næsten hen mod de fire Verdenshjørner; Arnold var gaaet hen ad den mod Øst, for at møde Geoffroy, og var derved kommen nogle hundrede Skridt bort fra Bondegaarden, hvorom Veien mod Vest dreiede og førte til næste By. En let Vogn kom ud fra Gaarden, en Mand og en Qvinde vare i den; det var Anna Silvester og Gaardens Eier; de dreiede om Hjørnet og vendte jo Ryggen til Arnold, der neppe bemærkede dem, idet han tog Veien til Windygates; Vognen til Byen.

Da Arnold var bleven noget roligere, saae han sig om — Kjøretøiet var da et Punkt i det Fjerne — en Minut senere ude af Sigte.

Altsaa havde Anna Silvester fundet Medfølelse hos Forpagteren, der tog hende med til Byen og hun undslap heldig den tredobbelte Fare, der truede hende, fra Geoffroy, der var paa Tilbageveien; fra Arnold paa Vagtposten, og fra Duncan, der ventede hende paa Jernbanestationen.

Geoffroy var den Første, der vendte tilbage til Windygates; han gik lige til Tobaksværelset, tændte sin Pibe og begyndte at overveie sin Stilling. Alt var egentlig gaaet ham heldigt, ingen Skandale offentlig; de tre Personer, Blanche, Arnold og Sir Patrick, kjendte jo hans Hemmelighed, men syntes at være ligesaa ivrige som han selv, for at skjule den — hvorfor Anna flygtede for ham, kunde han derimod ikke forstaae — „er det i hendes Interesse at holde reen Mund, saa er det ogsaa i min, og dermed Basta." Hende var han altsaa foreløbig fri for, og fra Arnold kunde han vel heller ikke vente flere Spørgsmaal, efter den sidste Scene imellem dem.

I Løbet af den næste Time kom Sir Patrick; han var tankefuld, men ingenlunde haabløs. Han gjorde sig det mageligt, da han var træt af Kjøretouren og blev i sine egne Værelser.

Lidt senere vendte Lady Lundée tilbage med sit Selskab. Hun var den Eneste, der var tilfreds med Resultatet; hun havde jo ogsaa snydt Opsynsmanden for Drikkepengene, og fandt Leilighed til at sige til Geoffroy: „De har tabt meget ved ikke at være med, Mr. Delamayn. Naar De en anden Gang vil spadsere, vil De ikke fortryde at sige Deres Vært det først."

(Fortsættes.)

Det store Theater i Bordeaux.

Bordeaux, som fra Begyndelsen af December 1870 indtil Marts 1871 har været Sædet for den franske Forsvarsregerings Delegation, var allerede i Romernes Tid en anseelig Stad og Hovedstad i Aqvitanien, hvorfor den ogsaa har mange Levninger fra Oldtiden at fremvise. Den hører nu til en af Frankriges største og skjønneste Stæder og ligger

paa den venstre Bred af Garonne, omtrent 13 Miil fra dennes Munding. Over Floden fører en næsten 1500 Fod lang og 45 Fod bred Bro til Landsbyen La Bastide. Staden, der har 162,750 Indbyggere, driver en betydelig Handel, som befordres ved en udmærket sikker og rummelig Havn, i hvilken de største Koffardiskibe ved Flodtid uden Vanskelighed kunne løbe ind, samt ved Forbindelsen med det sydøstlige Frankrige gjennem Languedoc-Canalen. Blandt de mange smukke Bygninger, der udmærke Bordeaux, fremhæve vi Kathedralkirken (indviet 1096), det gamle erkebiskoppelige Palads og det store, pragtfulde Theater, hvoraf her leveres en Afbildning. Den kolossale Bygning, hvis trende Sider ere omgivne af Arcader for Spadserende, ligger frit og er opført i Aarene 1775 til 1780 i den halv antike Stil fra den sidste Halvdeel af det forrige Aarhundrede. Hovedfaçaden er smykket med tolv herlige corinthiske Søiler. Tilskuerpladsen kan rumme 4000 Mennesker og er ligeledes særdeles prægtig udstyret. Som bekjendt, holdt Nationalforsamlingen indtil for kort Tid siden sine Møder i „Grand Théâtre", der saa godt som mulig var blevet indrettet til dette Brug. Til de Deputerede var der indrettet Pladser i Logerne, Orchestret og en Deel af Scenen; Talerstolen var anbragt i Midten, og Journalisterne sade mellem Coulisserne. I en af Logerne var der 45 Pladser til Diplomaterne; de øverste Logerækker indeholdt Tilhørerpladser for 600 Personer. De Deputerede siges iøvrigt at have været meget misfornøiede med Arrangementet, hvilket jo dog ialtfald kun maatte betragtes som et Omstændighedsværk. I Theatret i Bordeaux fandt Vedtagelsen af de for Frankrige saa haarde og grusomme Fredsbetingelser Sted.

Til Beroligelse for Bourgeoisiet i Bordeaux udtalte Napoleon III. den 9de October 1852 de berømte Ord: „Keiserdømmet er Freden!" Disse Ord syntes Kjøbmandsstanden i Staden saa godt om, at den meente at burde forevige denne mindeværdige Udtalelse ved at lade den indhugge i en Marmortavle, der skulde pryde Børsen. I næsten to Aartier har nu denne Tavle vidnet om den napoleonske Sandhedskjærlighed, men efter Katastrophen ved Sedan blev den slaaet istykker og delte saaledes Skjæbne med alt Skjønt og Forgængeligt her paa Jorden.

Hvorledes vi fik Julegrønt til vor Kirke.

I Landsbyen Granvale laa et lille smukt Sted, som vi ville kalde Rosenlund, thi dets Vinduer vare

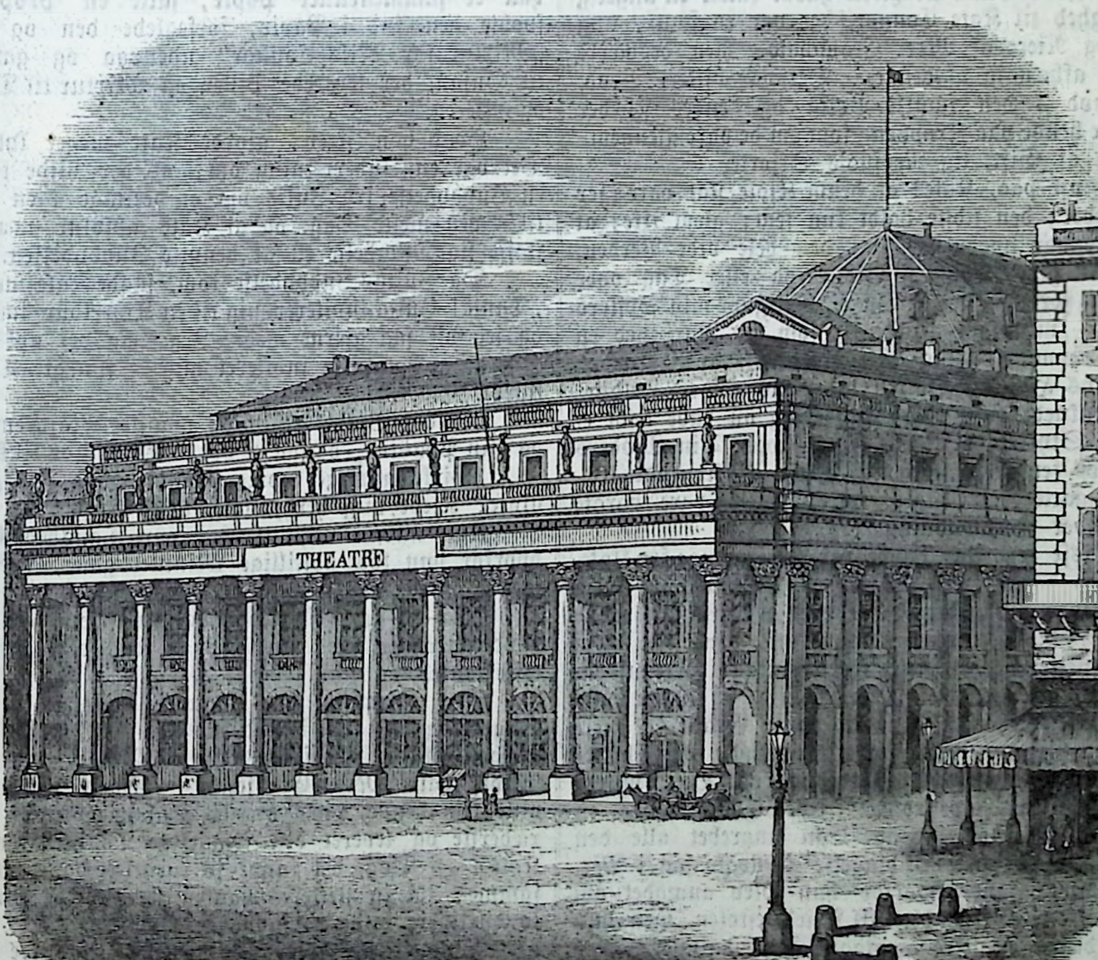

Det store Theater i Bordeaux.

altid fyldte med Blomster, dets Plaine og Gangsti vare altid velholdte, og det syntes at være et Hjem for Venskab og Kjærlighed.

Eierinden syntes ogsaa ved det første Syn og første Indtryk, at svare til Boligens Ydre, hvis Indre forresten var i en saa fuldkommen Orden, at man følte sig overbeviist om, at Ingen vilde vove at sætte en Ting paa en feil Plads eller efterlade Spor af sin Nærværelse. Eierindens afdøde Mand, Mr. Crabschaw, havde ægtet hende, da han var 60 Aar, og havde kun villet skaffe sig en hengiven Alderdomsplejerske, hvorfor hun til Gjengjæld modtog en god Arv, da hun snart havde seet ham blive bragt til Graven.

Alle, der gjorde nærmere Bekjendtskab med Enken, fandt imidlertid, at hun var et høist ubehageligt Væsen, og hvis hun ikke havde subskriberet til alle Velgjørenhedsanstalter og været mindre formuende, vilde mange Døre være blevne lukkede for hende. Hun var den værste Sladdertaske og Sammensætterske i hele Byen, og hendes Udfritten af Andres Tjenestefolk var for hende, efter hendes Vadskerkones Udsagn, baade „Mad og Drikke — ja hele hendes Tilværelse.“ Hvad dette kraftige Udtryk egentlig skulde mene, kunde Ingen bedre forklare end Julia Maxwell og hendes Fader Majoren, som vare vante til godt Selskab og nu ofte bleve plagede af Mrs. Crabschaw. Hvorfor taalte de hende? Fordi Julia Maxwell havde fattet en usigelig Kjærlighed til Kate Connor, der var en smuk, ung Pige og Niece af Mrs. Crabschaw, men desværre aldeles afhængig af denne. Det var bittert Brød, Kate nød i den smukke Bolig og hendes Klæder brændte hende paa Kroppen, som om de vare gjennemtrængte af Gift, lig Nessus's Skjorte.

„Husk paa, Kate! at denne Kjole skal vare i sex Maaneder; den sidste holdt kun fem; glem ikke, at Du ikke har nogen Sjæl i den hele vide Verden, som vil give Dig en Bid Brød eller Tag over Hovedet foruden mig. Du er rigtignok min Søsters Barn — men hun giftede sig som en Nar med en fattig Sømand, hvis hele Formue var Cocarden paa hans Hat og Dolken ved hans Side. Heldigviis druknede han, ellers kunde jeg nu have havt et Dusin Stykker at sørge for, siden Din Moders Død for fem Aar siden.“ Disse og lignende Udbrud maatte Kate daglig høre, og de vare parate ved enhver Foranledning.

Disse fem Aar havde vel været tunge for Kate, men hun havde fundet Trøst og Tilhold hos Julia Maxwell, i maanedlige Breve til og fra sin eneste Broder, Tom, der var draget til Amerika, og i glade Anelser og hemmelig Fortrøstning til Fremtiden.

Det var ved den kjære Juletid, og til den Høitid pleiede Beboerne altid at pryde Granvale Kirke med det Grønne, som Aaret frembød, og Christtornen med sine blanke Blade og røde Bær spillede sædvanlig en Hovedrolle. Uheldigviis havde en Sygdom det Aar i denne Egn angrebet alle den Slags Træer med Undtagelse af nogle faa i Mr. Crabschaws Have, hvorfor hun blev anmodet om nogle enkelte Grene blot til Prædikestolen, men hun afslog denne og flere gjentagne Anmodninger.

Heldigviis boede der i Byen behageligere Folk end Enken, og Ingen var vakkrere end den unge Doktor Fleming, der var optaget af den ældre Læge som Associé i Forretningen, og allerede havde forstaaet at vinde Indpas i Byen og Nabolavet. Mr. Fleming var en flittig Gjæst hos Maxwells, men mærkværdigt var det, at hans Besøg tilfældigviis — thi det var naturligviis et reent Tilfælde — altid indtraf naar Miss Kate var sluppen fri for sine Lænker og tilbragte sin Fritid hos Maxwells. Hun rødmede meer end nødvendigt, naar han talte til hende og han saae mere forlegen ud, end det passede sig for en Doktor, naar Majoren eller hans Datter gjorde spøgefulde Bemærkninger om Courmageri 2c.

Da Mrs. Crabschaws Pige, Susan, en Dag skulde hente en Æske Piller, der kunde hjælpe paa hendes Herskerindes Fordøielse, som var slet paa Grund af formegen Galde, sagde Doktor Fleming, efter at have hostet og rømmet sig flere Gange: „Vil De gjøre mig en Tjeneste, Susan?“

„Ja, Sir, hvis jeg kan,“ svarede hun.

„Vil De give Miss Connor et Brev fra mig?“

„Et Brev til Miss Connor! Det kan koste mig min Plads, og skjøndt Missus er slem, saa har jeg dog havt saamange daarlige Conditioner, at jeg nødig vil skifte. De maa derfor ikke bede mig derom.“

„Velan, som De vil; men vent saa et Øieblik.“

Mr. Fleming forlod Værelset og tog en lille Flaske med en vid Hals med sig. I Flasken puttede han et sammenrullet Papir, satte en Prop for, svøbte den ind i Papir, forseglede den og skrev „Mixtur for Miss Connor“ udenpaa og gav den til Susan, der leverede Piller og Mixtur til Tanten og Niecen.

Hvad han skrev, gjorde Kate meget lykkelig. Det var en Underretning om, at der vilde komme en Indbydelse fra Julia om at deeltage i en Tour til Byen næste Dag, og at Kate absolut maatte skaffe sig Tilladelse til at benytte Indbydelsen.

Da Julias Indbydelse kom, sagde Kate modigt: „Tante! Julia inviterer mig til en Kjøretour imorgen og jeg vil saa gjerne med. Jeg maa vel nok?“

„Har hun ikke inviteret mig?“ spurgte Tanten skarpt.

„Ikke i Brevet til mig; maaskee Majoren tager os i sin Phaëton, og saa er der jo ikke Plads til flere.“

„Virkelig meget opmærksomt! Hvad skal jeg da gjøre? Kjede mig herhjemme, tænker jeg.“

Kate meente vel, at her var Taushed Guld, hvorfor hun lod adskillige Minuter gaae, før hun sagde: „Jeg maa vel saa tage med?“

„Ja—a—a,“ svarede Tanten, som om hun havde mere at sige, men opgav det ved nærmere Eftertanke.

Mr. Fleming var kommen tilbage fra sine Sygebesøg og sad i god Ro ved sin kjære Pibe, da han fik en pludselig Skræk i Blodet, thi man meldte ham Mrs. Crabschaw. Hvad kunde hun ville paa denne Tid? Havde Susan været en Forræderske og leveret den frygtelige Tante Brevet til Kate? — Dog, det kunde jo egentlig være ham det samme; thi jo slettere Tanten behandlede Kate — jo hurtigere vilde de jo holde Bryllup.

„Luk Døren godt, Mr. Fleming,“ sagde Mrs. Crabschaw, uden at tage Notits af hans Smil og Buk.

„De er nok forbauset over at see mig paa denne Tid af Aftenen?“

„Jeg kunde være kommen til Dem."

„Jeg holder ikke af Doktorvisitter i min Bolig; det giver Anledning til Forespørgsler og Folkesnak. Jeg har ikke sovet i de sidste Nætter og jeg trænger til Søvn, giv mig derfor noget Søvndyssende, som hurtigt kan skaffe mig Ro."

Mr. Fleming gik til sit Laboratorium. Hvorfor smilede han, medens han lavede Sovedrikken? Hvorfor kunde han neppe bare sig for at lee høit? Hvad tænkte han paa? Han vilde dog vel ikke give den barske Tante en Drik, der kunde holde hende sovende hele næste Dag? — I saa Henseende kunde han let blive narret, thi hun puttede Flasken rolig i Lommen og sagde ham Farvel.

Det var en deilig Decembermorgen, da Touren skulde gaae for sig; Kate og Julia havde længe talt om ham, hvilken ham? — naturligvis Doktoren, og ventede blot paa Majoren, der ellers som gammel Militair pleiede at være Præcisionen selv, indtil de fandt Tiden for lang og gik ned i Spisestuen, hvor begge udstødte et forfærdet Skrig ved Synet af Majoren, der med lukkede Øine og snorkende Aandedræt sad i sin Lænestol, aldeles uimodtagelig for alle Bestræbelser for at vække ham.

Doktoren blev hentet og efter en omhyggelig Undersøgelse sagde han: „Det er et usædvanligt Tilfælde. Hvad har han nydt idag?"

„Kun hans Kaffe, saavidt jeg veed," sagde Kokkepigen, forskrækket over, at man maaskee vilde beskylde hende for at have forgivet sin Herre.

Doktoren lugtede til Kaffekandens Indhold og hans Ansigt opklaredes.

„Har Deres Tante været ude idag, Miss Connor?"

„Nei, ikke det jeg troer," svarede Kate, forundret over Spørgsmaalet.

„Jo, hun har, Miss," sagde Kokkepigen hurtigt, „hun har imorges været i Kjøkkenet hos mig. Hun vilde laane et Par friske Æg."

„Naa saaledes — ja gaae De kun," sagde Doktoren til Pigen, og vendende sig til de to unge Damer tilføiede han: „Vi maa opsætte Touren til imorgen, thi Majoren vil sove fast og længe. Der er imidlertid ingen Fare og hans Søn skal skaffe os Grønt til Kirken — Adieu." Han rakte Damerne Haanden og holdt Kates en Secund længere i sin end Julias.

Mr. Fleming gik lige til Rosenlund; han ventede ikke til han blev meldt, men gik lige til det Værelse, ved hvis Vindue han havde seet Mrs. Crabschaw med sit Strikketøi. Han slog Døren i og udbrød: „Himlen være lovet! Hvilken Lykke! De har altsaa ikke taget Medicinen, jeg gav Dem iaftes?"

„Nei — men hvis jeg havde?"

„Saa havde De nu ikke siddet i Stolen og kunnet strikke. Jeg opdagede imorges, at jeg havde begaaet en Feiltagelse og lavet en Drik, der kan bringe Døden."

„Hvad mener Mennesket?" spurgte Mrs. Crabschaw, springende op. „De mener da vel ikke, at der var Gift i Flasken?"

„Jo — jo; men De er jo frelst. Jeg maa nu tilbage til Major Maxwell, som lider af Symptomer paa Forgiftning efter Nydelsen af en Kop Kaffe. Vil De dog maaskee først tilbagelevere mig den Flaske Medicin, De fik iaftes."

„Ak! min Gud! jeg har den ikke — jeg — jeg . . . ."

„Nu forstaaer jeg Alt," udbrød Mr. Fleming, som i høi Grad forfærdet, „De har givet Majoren den dødbringende Drik."

„Nei, nei!"

„Jo, De er bleven seet i hans Kjøkken imorges. De er skyldig, Mrs. Crabschaw."

„Nei, jeg har ikke villet tilføie ham noget Ondt. De er den eneste Skyldige — De lavede Drikken."

„Ja, men De gav ham den! Han kan dog maaskee endnu frelses."

„Saa frels ham! Gjør det strax!"

„Hvem skal betale mig? Det er et farligt Tilfælde — Modgiften er dyr og jeg kan dog ikke lade Familien betale den."

„Jeg vil betale — jeg vil betale," udbrød hun i Forskrækkelsen.

„Ja, nu lover De mig Alt; nei, jeg maa have det skriftligt, skriv: 'Lad ham faae, hvad han forlanger! Sarah Crabschaw.'"

„De er meget mistænksom af Dem. Naa, saa tag det, der! men saa lover De, ikke at forraade mig, Mr. Fleming, hvis jeg betaler raisonabelt."

„Nei, hvis jeg kan undgaae det; dog derom senere. Jeg haaber, at spare Deres Samvittighed for Anger over, at Majoren ved Deres Hjælp var sovet ind for evigt. Farvel!"

Mrs. Crabschaw blev siddende aldeles betagen i sin Lænestol, men Mr. Fleming løb næsten hele Veien til Majorens Bolig.

Majoren sov, men Doktoren sagde, at Alt var i Orden, og han benyttede Leiligheden til at blive i flere Timer og underholde Damerne, og da han gik fulgte Kate ham til Døren.

Mrs. Crabschaw var i en meget urolig Stemning, som tydelig fremgaaer af, at Doktor Fleming ved sin Hjemkomst fandt følgende tre Billetter ventende paa sig.

Nr. 1. Hr. Doktor! — Hvorledes har han det? — S. C.

Nr. 2. Hvistærede Hr. Doktor! — Er han bedre? — S. C.

Nr. 3. Kjære Hr. Doktor! — Hvorfor svarer De ikke? — S. C.

Doktor Fleming lo hjerteligt over hendes Forskrækkelse og svarede: Høistærede Frue! Bedring — dog ikke tilfredsstillende — Deres Arthur Fleming.

„Ikke tilfredsstillende Bedring! Manden døer bestemt, og det vil Fleming nok lade mig bøde ordentlig for. Susan! jeg er syg — jeg gaaer tilsengs — hent Kate hjem."

Klokken otte vaagnede Majoren, og hans Forbauselse var stor; en nærmere Forklaring forlangte Doktoren dog opsat til næste Dag.

Med Kirkens Dekoration gik det imidlertid fremad, og det sidste Grønt var kommet, da Daniel Denman til Decorateurernes store Glæde og Overraskelse ankom og afleverede et halvthundrede Grene af Christtorn med deilige røde Bær, rødere end de smukke Pigers smilende og leende Læber, da de modtoge Gaven.

For Middag var Mrs. Crabschaw bleven

underrettet om, at hendes Træer vare blevne plyndrede, og at Prædikestolen i Granvale Kirke rødmede af Bær fra hendes Have. Hendes Vrede var frygtelig, og den stakkels Denman vilde være bleven hængt, havde hun været eneraadig i Granvale. Hun kastede sit Overtøi paa sig og ilede afsted til Kirken, i Hastværket glemmende sin Paraplui, der ellers var uadskillelig fra hende, og som Folk sagde hun tog med sig i sin Seng. Paa Veien mødte hun Synderen Dan Denman.

„Du Vagabond," udbrød hun, „jeg skal lade Retten faae fat i Dig; jeg vil forfølge Sagen til det Yderste; jeg vil have Dig transporteret, vil jeg."

„Hvorfor, Frue? Hvad Galt har jeg gjort?"

„Hvorfor? Fordi Du har stjaalet mine Christtorn," svarede hun og truede ham med knyttet Næve i Ansigtet.

„Det kan De da ikke kalde at stjæle, naar man tager hvad man har Deres skrivtlige Tilladelse til."

„Min Tilladelse! Hvad mener Du?"

„Her er den," sagde Dan, og tog et Stykke Papir op, som han viste Smeden, der var kommen til ved Skjænderiet. „Her er den, Ben — læs selv —"

„Lad ham faae hvad han forlanger. Sarah Crabschaw."

Damen blev aldeles forbauset, hun aabnede Munden og kunde ikke strax tale, medens Dan roligt puttede Papiret i sin Lomme.

„Giv mig det Papir," vare de første Ord, hun fremstammede.

„Nei Tak. De vil sagsøge mig ved Retten, og saa maa jeg gjemme denne Tilladelse, for at vise Dommerne den."

Mrs. Crabschaw følte, at her var ikke mere for hende at gjøre, hvorfor hun gik sin Vei og styrede sine Skridt lige til Lægens Bolig, som hun traadte ind i uden at ringe paa.

„Naa, Sir!"

„Ah, er det Dem, Mrs. Crabschaw. Jeg tænkte just paa Dem, thi nu skal jeg hen til Majoren."

„Det er en smuk Streg, De har spillet mig, Sir! Skammer De Dem ikke over Dem selv?"

„Jo saamæn, paa en vis Maade — men jeg vil søge at gjøre min Feil god igjen ved at tale Deres Sag hos Majoren. Han er saa urolig over sit Tilfælde, at jeg finder det at være min Pligt at meddele ham Sandheden, og at De har givet ham Sovedrikken; men jeg skal nok bede ham om, ikke at anlægge Sag imod Dem."

„Anlægge Sag imod mig?"

„Ja; men jeg har ogsaa andre Grunde, som jeg skal meddele Dem inden faa Dage, hvorfor jeg vil see at befrie Dem for en Retssag. Jeg maa nu sige Dem Farvel, da min Patient venter," og hermed skiltes de ad.

Mr. Fleming meddeelte Majoren med stor Forsigtighed Grunden til hans Sovesyge, efter først at have faaet det Løfte af ham, at Ingen skulde bøde derfor; et Løfte han var nærved at fortryde, men lod sig tilfredsstille med, at Mrs. Crabschaw maatte forlade Landsbyen.

Den følgende September Maaned var Granvale Kirke atter pyntet, men ikke med Christtorn eller Vintergrønt; nei, deilige Blomster prydede Alter og Prædikestol, og mange glade, unge og gamle Ansigter vare samlede i Kirken paa den Dag, thi Kate Connor blev viet til Arthur Fleming.

Blandinger.

— Da man spurgte Keiser Frederik III. hvilken af sine Raadgivere han havde kjærest, svarede han: „Den, der frygter Gud mere end mig."

Engang underrettede man ham om, at Nogle talte ilde om ham. Da sagde han: „Vide I ikke, at store Herrer ere den Sigteskive, som enhver ond Tunge bestræber sig for at træffe, og at Lynet hellere søger det høie Taarn, end den lave Hytte? Det gaaer nok an, saalænge de kun lade det beroe ved Ord."

Charade.

(Første Stavelse.)
Et Ord jeg stedse betyder,
Der bringer Dig Gjenstanden nær;
Dog om det just altid Dig fryder,
Det kan ikke afgjøres her.

(Anden og tredie Stavelse.)
En Gjerning, som synes Dig herlig,
Naar frivillig selv Du den vil,
Men bliver Dig tung og besværlig
Saasnart Du skal tvinges dertil.

(Det Hele.)
Tidt vil Du det heller end gjerne,
Tidt vægrer Du koldt Dig derved,
Skjøndt Tvedragt og Had det kan fjerne,
Og bringe Dig Venskab og Fred.

Opløsning af Dobbeltgaaden i Nr. 17:

Bjerge — bjerge.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Tre lystige Ungersvende, A. J. H. i Skanderborg.

☞ Imod franco Indsendelse af Postqvittering for April Qvartal, med Paategning at Vedkommende er tiltraadt Subskriptionen paa „Skandinavisk Folkemagazin" fra Nytaar, ville Abonnenterne, som have erholdt Bladet gjennem Postcomptoirerne, gratis og franco erholde tilsendt „Hittebarnet" complet.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 6te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

E. Triers Forlag

Den forbudne Vei.

Skandinavisk Folkemagazin
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 7de Mai. Nr. 19.

Indhold: Den forbudne Vei (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Lyset i Vinduet. — Horoskopet. — Logogriph.

Den forbudne Vei.

(Efter Karl Stelter.)

Vogt Dig, Du lette, unge Raa!
Forbuden Vei Du skal undvige;
Og at Du ikke her tør gaae,
Det kan den stumme Vagt Dig sige.

Du veed jo Intet om det Sprog,
Som Mennesket, din Fjende, fører,
Kun paa hans Bøsse er Du klog,
Naar dybt i Skoven Du den hører.

Thi ellers vist med kjække Spring
Du jog forbi hiin Fugleskræmmer,
Og vidste, at den stumme Ting
Din glade Frihed ikke hæmmer.

Og dog, foragt dog Vinket ei,
Maaskee sig dølge skjulte Farer;
Vend om, og iil en anden Vei,
Forsigtighed mangt Liv bevarer!

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Mr. Brinkworth kom sidst og blev ventet med Længsel af Blanche.

„Har Du seet hende?"

„Nei — ad Korsveien er hun ikke kommen, det kan jeg svare for."

Hun maatte saa udspørge Sir Patrick. Han erklærede hende, at han ikke havde fundet Anna, men gjort nogle Opdagelser, som han vilde meddele hende efter Maaltidet.

Dette var en Pine for flere end Blanche; thi Arnold, der sad ligeoverfor Geoffroy vexlede ikke et Ord med ham, og Sir Patrick savnede i Madens Tilberedelse Hesters kyndige Haand, hvorfor han ogsaa betragtede Dagen som tabt og hurtigt reiste sig.

Efterat Lady Lundée var falden i sin sædvanlige Eftermiddagsslummer listede Blanche sig ind i Bibliotheket, hvor hun traf Sir Patrick med Duncan og Stationsforvalteren, der berettede: Damen var kommen fra Byen af, var gaaet med Toget opefter og havde taget Billet til Edinborg.

Sir Patrick skrev strax et Telegram til denne Byes Sherif, som var en god Ven af ham og bad ham have et Øie med Damen, overleverede det til Stationsforvalteren til videre Besørgelse, lod Duncan gaae og maatte nu anvende alle sine Evner paa at berolige Blanche, der var bange for, at Anna skulde blive borte i den store By, og nysgjerrig efter at høre nærmere om de Opdagelser, Sir Patrick havde gjort paa sin Reise til Craig Fernie.

„Naa, Onkel?" hviskede hun og tog ham fortroligt under Armen.

„Ja vel! jeg begaaer en letsindig Handling ved at betroe saa alvorlige Sager til et attenaars Pigebarn."

„Vær rolig, Onkel, vel er jeg kun atten Aar, men jeg kan tie."

„Godt, jeg vil risikere det. Du kan være mig til Nytte, men Du maa beherske Dig selv, thi jeg har udfundet, at der er et Væsen, som er i Besiddelse af det, Miss Silvester har skjult baade for Dig og mig. Vedkommende Person er ikke langt borte, han er i Nærheden af os — ja endog i dette Værelse."

„Udpeg Personen for mig," bad hun med megen Selvbeherskelse.

Han pegede paa Geoffroy, som sad sovende i en Lænestol: „Det er Manden!"

„Mr. Delamayn?"

„Ja! Mr. Delamayn veed Alt."

Han forklarede hende nu yderligere Alt, hvad der var passeret i Dagens Løb og de Slutninger han drog af dem, men til noget sikkert Resultat var han ikke kommet, hvorfor han besluttede selv at kjøre til Craig Fernie og udspørge Værtinden. „Det var en drøi Forretning," fortalte han, „thi en mere muggen, udspeculeret og snu Qvinde er vanskelig at træffe paa, men hun havde en gammel Procurator for sig — kort sagt, var hun smidig som en Hunkat, saa var jeg det som en Hankat. Hun maatte

tilstaae, at en Herre og Dame, den Dag Miss Silvester forsvandt herfra, havde tilbragt et Døgn sammen under de Omstændigheder, Mr. Delamayn har omtalt, og at Damen havde kaldt sig Mistress Silvester. Jeg skal ikke negte, det var noget besynderligt."

„Men Herren, Onkel, som var hos hende? Hvem var det?"

„Jeg lod Værtinden beskrive mig ham, og saameget er vist, at han, som sover i Stolen derhenne, er det ikke, og at han kun har omtalt en Vens Forhold i sin Samtale med mig."

„Hvem er da Vennen? Det er det jeg vil vide; jeg har jo levet hele mit Liv sammen med Anna og maa jo vel have seet Mennesket. Hvorledes beskrev Mrs. Inchbare ham?"

„Kan Du udfinde ham, maa Du være klogere end jeg. Ung, middelhøi, mørkhaaret, mørkøiet, godmodig og munter — med Undtagelse af ung passer jo Intet paa Mr. Delamayn; men vist paa en halv Million unge Mænd i England; ja indtil Enkelthederne paa en af Tjenerne her."

„Og paa Arnold," sagde Blanche.

„Ja, paa Arnold," gjentog Sir Patrick.

Ordene vare neppe udtalte for Arnold nærmede sig Sir Patrick med et Spil Kort i Haanden.

I samme Øieblik de to havde gjættet Sandheden uden at have den fjerneste Idee derom — stod Aabenbaringen personlig for dem — Tilfældet, Skjæbnen, eller hvad man vil kalde det, kunde ikke gaae videre. De to af Personerne lo over det mærkelige Sammentræf, den tredie blandede et Spil Kort og sagde: „nu skal der spilles Whist — vil De trække et Kort, Sir Patrick?"

„For hurtig ovenpaa Middagen for mig. Men hvorledes er det gaaet til, at De ikke har seet Miss Silvester, da hun er sporet paa Veien til Kirkandrew?"

„Hun kan ikke have gaaet ad min Vei, Sir Patrick — ellers maatte jeg have seet hende." Med disse Ord gik han hen til Whistbordet.

„Og han, det sovende Dyr, skulde vide mere end vi," sagde Blanche, pegende paa Geoffroy, „det er til at blive gal over."

I samme Øieblik vaagnede han, saae sig omkring og fandt i Blanches Blik noget, der bragte ham til at udbryde: „Undskyld, vil De tale med mig?"

„Miss Lundée og jeg haaber, at De maa have sovet vel, Mr. Delamayn," sagde Sir Patrick spøgende, „det er det Hele."

„Ah! saaledes. Lang Spadseretour — svær Middag — den naturlige Følge et lille Blund." Og dermed gik han sin Vei til Billardværelset.

„Vær forsigtig ligeoverfor ham — han er maaskee snuere end vi troe," sagde Sir Patrick.

„Vær rolig, Onkel, men tænk blot, at han og ikke jeg er indviet i Annas Fortrolighed."

„Det vil egentlig sige i hans Vens; maaskee vi snart kunne opdage, hvem denne Ven er. Mr. Delamayn vender imorgen tilbage til sin Broder, som er heldigt, thi saa kan han ikke læse Hemmeligheder ud af en vis ung Dames Øine. Han kommer nok igjen og spørger mig om Raad. Men nu skal jeg fortælle Dig noget om Bishopriggs og det tabte Brev."

„Er det fundet?"

„Nei, det er stjaalet og Bishopriggs har faaet Fingre i det. Jeg har skrevet et Par Ord til ham og givet dem til Værtinden. Han savnes allerede baade af hende og af Gjæsterne, og kommer snart tilbage. Nu giver Værtinden Miss Silvester Skyld for, at hun maatte jage Bishopriggs bort — thi han vilde kun opvarte hende og forsømte de Andre. — Kom saa og lad os spille Whist!"

„Men Du har endnu ikke sagt mig, Onkel, om Anna er gift, hvem saa Manden forresten er."

„Ja, hvem Manden end er, saa lad ham blot ikke prøve paa at ægte en anden Dame."

Saaledes var Niecens Spørgsmaal og Onklens Svar paa det, hvorpaa Blanches hele Fremtids Lykke beroede. „Manden". Hvor let de talte om „Manden".

„Du mener altsaa, at hun er gift, Onkel?"

„Saameget tør jeg ikke paastaae."

„Mener Du da, at hun ikke er gift?"

„Heller ikke det er ganske min Mening. Jeg troer kun, at hun har Grund til at ansee sig for den Mands Kone — mere kan jeg ikke sige nu. Kom saa til Whistbordet; Telegrammet kommer ikke før om nogle Timer."

„Jeg vil hellere tale med Arnold."

„Det er rimeligt, men yttre ikke et Ord om det, vi have talt om. Husk, Arnold og Mr. Delamayn ere gamle Kammerater. Jeg burde vel ikke tale saadan til et skyldfrit ungt Væsen, men den Vise har Ret, som sagde: at jo ældre en Mand bliver, jo slettere bliver han."

Sir Patrick trøstede sig ved en Priis og gik til Spillebordet, ventende til en Plads blev ledig.

Blanche fandt sin Elsker opmærksom som sædvanlig, men han var just ikke i godt Humeur og foregav Træthed; Sagen var, at han længtes efter en Forsoning med Geoffroy, hvorfor han søgte denne i Billardværelset, hvorhen Blanche fulgte ham, men Mr. Delamayn lod som om han hverken saae eller hørte ham.

Whistpartiet vilde ingen Ende faae. Ved Midnat reiste Lady Lundée sig, men Herrerne bleve ved, thi Sir Patrick vilde først vente saalænge som muligt paa Telegrammet. Endelig bragte Duncan det — Anna havde ikke været med Toget ved dets Ankomst til Edinborg og Blanche maatte den Aften gaae utrøstet tilsengs.

„Jeg er bange for," sagde Sir Patrick, da Duncan hjalp ved Afklædningen, „at min Niece skal tage sig denne Skuffelse altfor nær. Hun har altid holdt saameget af Miss Silvester."

„Hun er endnu saa ung, Sir Patrick."

„Ja, min Ven, men de Unge have varme Hjerter!"

„Jeg haaber dog, at Miss Lundée vil slippe lettere over det end De troer, Sir Patrick."

„Og Dine Grunde, Duncan?"

„Dersom hun tager sig Miss Silvesters Forsvinden altfor nær, vilde jeg fremskynde hendes eget Bryllup og see, hvad Virkning det vilde have paa hende."

„En meget fornuftig Mening, Duncan, som jeg skal tænke over."

I al Uskyldighed havde Duncan her givet Sir Patrick en uheldsvanger Idee, at fremskynde Niecens

Bryllup og forkorte Mellemtiden fra 3 Maaneder til 3 Uger.

Blanche tilbragte en søvnløs Nat; hun kunde ikke udholde Uvisheden længere; hun vilde udspørge Geoffroy om Anna; vel vidste hun, at det var tvertimod hvad hun havde lovet sin Onkel, men hun kunde ikke modstaae Fristelsen.

Hun ilede ud i Forhallen, hvor Geoffroy stod reisefærdig med Hatten paa og ifærd med at stoppe sin Pibe.

„Saa tidligt oppe — hvad? Jeg er paa Veien til min Broder."

Hun svarede ikke, men hendes Øine søgte at læse hans Tanker, saa at han spurgte: „Har De noget Ærinde for mig maaskee?"

„Jeg vilde blot gjøre Dem et Spørgsmaal."

„Behag," sagde han smilende, med Tobakken imellem Fingrene.

„Mr. Delamayn," spurgte hun med Forsæt uden Indledning, „veed De hvor Anna Silvester er i denne Morgenstund?"

Han tabte noget af Tobakken, men fattede sig og svarede: „Nei."

„De veed slet Intet om hende?"

„Slet Intet."

„Paa Æresord som Gentleman?"

„Paa mit Æresord som Gentleman."

Han stak sin Tobakspung i Lommen; hans Ansigtstræk vare steenhaarde; men springende over i en spøgende Tone, sagde han: „Er De saa færdig, Miss Lundée?"

Blanche saae, at hun havde begaaet et Misgreb og svarede: „Ja, jeg er færdig."

„Saa er Touren til mig. De ønsker at vide, hvor Miss Silvester nu er, ikke sandt? hvorfor spørger De just mig?"

„Fordi jeg hørte, at da Miss Silvester forlod os, var De ude at spadsere, og derfor troede jeg, at De kunde have mødt hende."

„Naa, saa det er Grunden."

„Ja — den eneste og dermed Farvel."

Geoffroy gik ned ad Trappen og tændte sin Pibe. Han var tilfreds med som Sagerne stode og begav sig paa Veien til Broderens Bolig.

Blanche derimod var fortvivlet og spurgte sig selv, om hun virkelig ikke ved sit ubetænksomme Forsøg havde afskaaret sig selv al Udsigt til at faae noget at vide om Anna. En Opklaring desangaaende var hende nærmere end hun troede — Postsækken blev hende bragt, i den fandtes et Brev fra Anna.

„Jeg har forladt Dig for bestandig, Blanche. Gud velsigne Dig og være god imod Dig og han gjøre en lykkelig Qvinde af Dig. Du vil maaskee kalde mig grusom og egenkjærlig og dog har jeg aldrig handlet mere søsterligt imod Dig — kun det kan jeg sige Dig og ikke eet Ord mere. Tilgiv mig og forglem mig. Fra idag af ere vore Veie adskilte."

Da Blanche ikke mødte ved Frokostbordet blev Duncan af Sir Patrick sendt til hende. Duncan havde Annas Brev med til sin Herre med Anmodning om at læse det.

Da han havde læst det, blev hans Tanke at fremskynde Bryllupet endmere befæstet, og han sendte Duncan til Lady Lundée med Bøn om en Samtale.

Sir Charles havde ikke stor Glæde af sin Frokost; thi han savnede Blanche og Miss Silvesters Brev foruroligede ham. Han gjennemlæste det paany og kunde ikke faae anden Mening ud af det, end at hun var flygtet fra Blanches Nærhed for Blanches Skyld og det kunde han nu slet ikke forstaae.

Arnold traadte ind i Værelset og Sir Patrick bad ham læse Annas Brev. Han læste det og gav det tilbage uden at sige et Ord. Efter det Lys, han nu saae Geoffroys Charakteer i, maatte han antage, at Geoffroy havde forladt Anna.

„Naa! forstaaer De, hvad hun mener?" spurgte Sir Patrick.

„Jeg kan kun nu forstaae Blanches Sorg, da hun har læst det," sagde han blot og taug. Han kunde jo ikke sige mere: Hensynet til Annas Rygte og den Forklaring, han maatte give Blanche om hans Nærværelse i Kroen, bandt hans Tunge i Forveien og hertil kom, at han nu, efter Striden med Geoffroy, endnu mindre end før, troede det foreneligt med sin Ære, at forklare sig nøiere.

„Ja vist, det er jo let nok at forstaae Blanches Sorg, men hvad har hun at gjøre med Annas Forsvinden? — forklar mig det!"

„Jeg? Blanche er jo selv aldeles forbauset, hvorledes skal saa jeg kunne forklare det?"

Og forsaavidt talte han fuldkomment oprigtigt; thi han forstod ikke Annas Frygt for Følgerne af deres Samværen i Kroen og havde derfor nu heller ingen Idee om, hvorfor hun var flygtet fra Blanche igjen.

„Lad det saa blive derved," sagde Sir Patrick, „at vi ikke anstille flere Efterforskninger, da Miss Silvester jo absolut vil undgaae os. Det vil være haardt for Blanche, men vi ville ikke lade hende svæve i Uvished længere; vi ville derimod bringe hendes Tanker til at beskjæftige sig med en anden Gjenstand. Der er desuden et Raad, vor Ven Doktoren har givet os."

„Og det er?"

„Har hun ikke Noget at tænke paa, hvad Fremtiden angaaer, som er behageligere at dvæle ved, end Tabet af Anna? De er jo selv, unge Mand, interesseret i Midlet som skal anvendes. De er en af Bestanddelene i den moralske Recept. Kan De saa gjætte, hvad jeg mener?"

„Jo — jo — dersom Blanche blot vil sige ja, vil jeg tage til Kirken med hende, saasnart hun blot vil vise sig."

„Meget vel og mange Tak, men saa hurtigt gaaer det ikke. Hvis Blanche samtykker og vi kunne faae Ægteskabsdocumenterne i Orden kan Bryllupet maaskee staae om tre til fire Uger; thi i Virkeligheden gaae saadanne Sager ikke saa let som i Bøgerne. I ere begge to rige og Orden maa der være i enhver Sag."

„Kom ind i Bibliotheket, Sir Patrick, og jeg skal strax bringe den Sag i Orden. En Stump Papir og en Pen. ‚Herved testamenterer jeg Alt hvad jeg eier, til min kjære Blanche.' Punktum og dermed ere vi vel færdige."

„Ikke ganske, skjøndt der synes at være gaaet en Lovgiver tabt i Dem. Nei, lad mig dictere og skriv De."

Sir Patrick læste det atter igjennem og lagde det i Posttasken. Han forbød Arnold at omtale

Sagen for Blanche nu strax, da han først maatte indhente Lady Lundées Samtykke — af Hoflighedshensyn, ingenlunde fordi det var nødvendigt — og bad Arnold forføie sig bort, da han maatte overveie sin Plan til at erhverve hendes Samtykke endnu engang. „Gud veed paa hvad Maade min salig Broder, den stakkels Tom, behandlede hende for at faae sin Villie med hende. Dersom hun havde været gift med en Arbeidsmand, vilde hun vist være bleven holdt i Skindet ved en regelmæssig Anvendelse af Mandens Næver; men Daglejer var Tom jo ikke og jeg kan ikke begribe, paa hvad Maade han regerede hende — naa, Ende maa jeg have paa Sagen og stole paa mit gode Lune og gode Humeur," med disse Tanker forlod han Biblioteket og bankede paa Lady Lundées Dør.

„Forstyrrer jeg?"

„Nei, jeg er ganske til Deres Tjeneste. Det er blot ikke noget Ubehageligt?"

„Nei, det er kun om Blanches . . . ."

„Er det nødvendigt," bad hun, efter et lille Skrig og med Hænderne for Øinene. „Oh, Sir Patrick! er det absolut nødvendigt?"

„Ja, aldeles nødvendigt."

„Saa bliv ved," sagde Ladyen med himmelvendte Blikke. „Qvindens Lod er Selvopoffrelse. Tag intet Hensyn til mig, men gaae videre."

„Det var om Blanches Anfald i Morges . . . ."

„Ak, det Eneste jeg ikke kan taale at høre om! den grusomme, frygtelig grusomme Opførsel imod mig, som jeg vilde glemme og som De nu vender tilbage til."

„Kommer tilbage til — jeg —?"

„Ja — ja — Blanches Opførsel imod mig imorges. Blanches hjerteløse Hemmelighedsfuldhed, Blanches pligtstridige Taushed imod mig."

„Tillad mig et Øieblik, Lady Lundée . . . ."

„Nei, tillad mig, Sir Patrick! Gud veed, at jeg taler kun nødig derom og at mine Læber Intet have yttret før nu, da De tvinger mig til at tale. Som Husets Frue, som christelig Qvinde, som Enke efter Deres dyrebare Broder og som Moder til det stakkels vildledte Barn, maa jeg handle imod mine Ønsker, og skjøndt jeg veed, at De vilde skaane mig, maa jeg dog fortælle Dem de faktiske Forhold."

Sir Patrick bukkede taust. (Havde han blot været en Arbeidsmand og Ladyen ikke været, hvad hun upaatvivlelig var, den stærkeste af de to.)

„Saasnart jeg hørte, Blanche var syg, var jeg paa min Post, og der skal Pligten altid finde mig til mit sidste Aandedræt, Sir Patrick. Jeg lukkede mine Øren for hendes voldsomme Udbrud, men da jeg hørte Navnet paa den Person, som ikke maa nævnes, da sagde jeg til min Kammerpige: ‚Hopkins — dette er ikke Hysteri, det er den onde Aand selv, der taler ud af hende. Hent mig Chloroformen."

(Chloroform som djævlebesværgende Middel var noget aldeles Nyt, men Sir Patrick bekæmpede sin Lyst til at lee og Lady Lundée fortsatte.)

„Hopkins er en brav Pige, men hun har en Tunge. Hun møder vor Ven og Gjæst, Doktoren, og fortæller ham Alt. Skjøndt jeg meente, Tilfældet snarere fordrede en Præsts end en Læges Nærværelse, saa var derved nu Intet at gjøre."

„Lægens Mening har jeg hørt — spar Dem kun Gjentagelsen."

„Spare mig Gjentagelsen?" udbrød hun fornærmet. „Ak, Sir Patrick, den Heftighed — den Heftighed maa dog have generet Dem ofte! Hvor vi Alle ere Slaver af vore Lidenskaber! — vil De ikke hellere gaae et Par Gange op og ned ad Gulvet?"

Enhver anden Mand vilde have tabt Taalmodigheden, men Sir Patrick sagde blot: „Hvilket skarpt Øie De har! Ja, jeg var heftig og jeg er endnu utaalmodig efter at høre, hvad Blanche sagde, da hun blev roligere."

„Ikke eet Ord!" sagde Ladyen med sammenbidte Læber.

„Hvad behager — ikke eet Ord?" udbrød Sir Patrick.

„Nei — jeg gav hende selv med mine egne Hænder hvad hun skulde have — jeg klippede hendes Snørebaand over med min egen Sax — jeg skiftede det Kolde paa hendes Hoved — jeg tog hende i mine Arme og trykkede hende til min Barm, jeg sendte Alle ud af Værelset og sagde: Kjære Barn, betroe mig Alt! — Og hvad var Takken jeg høstede? jeg har sagt det allerede: „Hjerteløs Hemmelighedsfuldhed — utilgivelig Taushed."

„Hun var maaskee bange for at . . . ."

„Bange? Jeg maa dog vel have misforstaaet Dem, ikke sandt? De kan umuligt have sagt bange?"

„Jeg sagde blot, at hun sandsynligviis var bange for . . ."

„Nei, stop nu; jeg kan dog ikke lade Dem sige mig lige op i Øinene, at jeg har forsømt mine Pligter imod hende. Meget kan jeg bære, men det ikke. Efter Alt, hvad jeg har gjort for hende, saa at lade mig sige, at hun skulde være bange for at betroe sig til mig — nei, det er formeget," og Ladyen holdt sit Lommetørklæde for sine Øine.

„De misforstaaer mig. Jeg meente blot, at Blanche var bange for at omtale den sande Grund til sin Nervøsitet — nemlig hendes Ængstelse for Miss Silvester."

Lady Lundée udstødte dennegang et høit Skrig og lukkede Øinene af Skræk og Rædsel.

„Jeg kan forlade mit Huus," udbrød Ladyen heftigt, „jeg kan flygte til en Afkrog i Verden og skjule mig der — men den Persons Navn kan jeg ikke taale bliver nævnt i min Nærværelse og i mit Huus, saalænge jeg er Herskerinde over Windygates."

„Undskyld Lady Lundée, men mit Ærinde byder mig at berøre, og det skal skee saa let som muligt, at der er foregaaet en Begivenhed i Deres Huus, som ikke er kommet til Deres Kundskab."

Hun aabnede Øinene og man skulde næsten troe, at hun var nysgjerrig.

„Igaar, medens vi vare ved Frokostbordet, havde Huset et Besøg. Hun . . . ."

„Jeg lover — som en Qvinde, der er vant til at beherske sig — jeg lover Dem, Sir Patrick, at beherske mig selv, men paa een Betingelse — jeg vil ikke høre hendes Navn. Jeg vil ikke høre Kjønnet nævnet. Behag at benævne Vedkommende som ‚Personen'."

„Personen altsaa," fortsatte Sir Patrick med et Buk, „kom ind her i Biblioteket og havde en Sammenkomst med Blanche."

„Er der blevet noget borte? Savnes der noget?" afbrød hun ham.

„Nei, egentlig ikke, kun hende — undskyld jeg glemte Forbudet — kun Personen selv savnes. Hun har skrevet et Par Afskedsord til Blanche, og Ingen veed, hvorhen hun er gaaet. Derover er Blanche bedrøvet, og da hun kjender Deres Tanker om Miss — Personen — har hun været bange for at betroe sig til Dem. Vor kjære Doktor har nu raadet til en moralsk Behandling snarere end medicinsk, og at vi skulle faae Blanches Tanker til at beskjæftige sig med andre Gjenstande. Jeg er vel hendes Formynder?"

„Ja, takket være Gud, at jeg ikke har det hjerteløse, stivsindede og uforbederlige Pigebarn at regere alene."

„Dersom hun er saa uforbederlig og ligger Dem saameget til Byrde, saa maa jeg see til, som hendes Formynder, at befrie Dem for denne Byrde."

„Jeg ønsker ikke at befries for en Byrde, som jeg engang har paataget mig, selv om jeg skal dø paa min Post."

„Men sæt nu, at det var i Overeensstemmelse med den Selvopoffrelse, som er Qvindens Bestemmelse. Dog, det vilde være at forlange formeget; der gives Grændser for, hvad man kan forlange af den menneskelige Natur."

„En sand christelig Qvindes Selvopoffrelse kjender ingen Grændser," sagde Ladyen og stillede sig selv høit paa Dydens Piedestal, „og jeg er beredt til et hvilketsomhelst Offer, for at opfylde min Pligt."

„Jeg takker Dem, Lady Lundée, og da det jo maa være Deres Pligt at følge en lægekyndig Autoritets bestemte Raad med Hensyn til vor kjære Blanche, saa har jeg herved den Ære som hendes Formynder, at foreslaae Dem, at hendes Bryllup holdes i den første Halvdeel af næste Maaned," og med disse Ord lukkede han den Fælde, han havde sat for sin Svigerinde for at afvente Resultatet.

Lady Lundée følte hun var overlistet og fangen. Hun hadede i dette Øieblik sin Svoger, men hun beherskede sig og sagde spydigt: „Min kjære Sir Patrick, De har spildt megen kostbar Tid og mange veltalende Ord for at fralokke mig et Samtykke, De kunde have havt for blot at forlange det. Deres Idee er fortrinlig og jeg er glad over at kunne lægge Ansvaret for et Væsen som min Steddatter over paa den ulykkelige unge Mand, som vil paatage sig det. Jo mindre han lærer hende at kjende, jo hellere vil han gifte sig med hende. Skynd paa Sagen, Sir Patrick, og lad Bryllupet hellere finde Sted en Uge før end senere, dersom De vil handle mig til Behag."

Hun reiste sig i al sin Høihed og gjorde ham en satirisk-høflig Compliment idet hun gik ud, som Sir Patrick besvarede med et dybt Buk og Smil, som sagde: „Adieu! beundringsværdige Qvinde! jeg troer ikke et Ord af hvad Du har sagt."

Saaledes forstod Sir Patrick ved snild Behandling at vinde sin Svigerindes Samtykke til Fremskyndelsen af et Ægteskab, som hun egentlig ikke bifaldt.

Sagen var dog ikke dermed bragt i Orden, thi Blanche vægrede sig paa det Bestemteste ved at tænke paa Giftermaal, medens hun var sønderknust ved Tanken om, at Anna havde forladt hende for bestandigt.

„Hvad skal jeg dog fange an med hende?" spurgte Arnold i sin Fortvivlelse Sir Patrick, „hun er rasende opbragt over mit Forslag at fremskynde Ægteskabet."

„Hvad gjør man ved en Ild, man ikke kan slukke? — man lader den brænde ud. Hvad gjør man ved et Fruentimmer, man ikke kan berolige? — man lader hende rase, indtil hun er træt."

„Jeg troede, De vilde have hjulpet mig til at bringe Fred tilveie igjen med Blanche?"

„Jeg hjælper jo Alt, hvad jeg kan. Lad hende nu i Ro, tal ikke om Ægteskabet, og begynder hun derpaa, saa gjør en Undskyldning for Deres Opførsel og siig, at Sagen jo ikke haster. Jeg skal indrette min Tale derefter. Modsiig hende ikke angaaende Anna, og vær overbeviist om, at naar Ægteskabscontracten er færdig, saa er hun ogsaa beredt."

Før Frokosten talte Sir Patrick med Blanche; hun var roligere, men meget tankefuld; senere syntes det, som om Arnold havde faaet Tilgivelse, og da Sir Patrick gik op for at klæde sig om til Middagen, troede han Alt var nu i bedste Gang — og dog var det en stor Feiltagelse.

Medens Duncan hjalp ham med sit Toilette, blev der bragt ham et Telegram saalydende: „Damen forlod iaftes Toget i Falkirk og tog med det første Morgentog til Glasgow. Nærmere Oplysninger ventes."

Dette var en meget ubeleilig Efterretning for den Mand, der just havde bestemt sig til at lade Miss Silvester seile sin egen Sø, og under hele Maaltidet var han taus og forstemt, hvorimod Lady Lundée var veltalende. Hun havde havt Besøg af et Par Folk, Mr. og Mrs. Julius Delamayn, som boede i Nærheden og som havde inviteret alle Beboerne fra Windygates til et Selskab hos sig. Mr. Julius Delamayn havde givet en meget morsom Beskrivelse over sin Broder Geoffroy, som nu var under en Londonnertraineurs Behandling, hvorledes hele Befolkningen hjemme hos ham var gaaet op i Broderens Trainering, og „De vil selv see ham for sidste Gang i længere Tid," tilføiede Mr. Julius, „ved Selskabet, thi efter det trækker han sig tilbage til sin athletiske Eensomhed i en Hytte dybt inde i Parken, og lever kun for sine Øvelser og sine Muskelers Udvikling."

Sir Patrick iagttog Blanche og kom til det Resultat, at han vilde ikke omtale Telegrammet; han frygtede for at vække Forhaabninger, der atter vilde skuffes, og befalede derfor Duncan ikke at omtale Telegrammet, og selv afsendte han intet Svar til sin Ven i Edinborg, ja, for end større Sikkerheds Skyld brændte han egenhændig den modtagne Underretning.

Da han næste Dag saae det gamle Forhold imellem Blanche og Arnold gjenoprettet, roste han sin egen kloge Beslutning og takkede Gud for, at Alt syntes atter at være vendt tilbage i de gamle Folder.

Trettende Capitel.

Samme Dag Sir Patrick modtog det andet Telegram fra Edinborg, bleve fire hæderlige Beboere i Glasgow rykkede ud af deres daglige monotone Tilværelse ved en usædvanlig Begivenhed.

Disse fire vare Vært og Værtinde i Hotellet „Faarehovedet" og d'Hrr. Camp og Crump, Advokater.

Tidlig paa Dagen kom en Dame til Hotellet. Hendes Gods bestod af en sort Kuffert og en brugt Natsæk, som hun bar i Haanden. Navnet, som man kunde see, nylig var skreven paa Kufferten, var et i Skotland og England temmelig almindeligt, Mrs. Graham.

Værten, Mr. Karnegie modtog hende i Døren og efterat have fort hende til et Værelse, meddelte han sin Kone, at den nylig ankomne Dame var en af de yndigste Qvinder, han havde seet, men at han frygtede for, at hun var alvorlig syg.

Mrs. Karnegies Øine fik et eget Udtryk ved disse Ord, og hun fik travlt med personlig at overbevise sig om, at Mrs. Graham ogsaa var en passende Gjæst for Hotellet, og hendes Mand gjorde, hvad han altid gjorde, han bifaldt sin Kones Beslutning.

Mrs. Karnegie var kun kort Tid borte; hun beordrede nogle Forfriskninger bragte op til Gjæsten, og uden nogen Anledning sagde hun til sin Mand: „Mr. Karnegie, Du er en Tosse!" — „Hvorfor det, min Elskede?" — Mrs. Karnegie slog et Knips med Fingrene og sagde: „Saameget giver jeg for hendes Deilighed — men det er jo ogsaa Noget, Du ikke forstaaer Dig paa." Mr. Karnegie var ogsaa her af sin Kones Mening.

„Snak ikke om hendes Helbred, Mand," sagde hun efter en Pause, hvori Manden ikke havde mælet et Ord. „Svaghed! nei! det er Sindet, der er sygt hos hende."

„Nei, er det virkelig Sindet?"

„Ja, og naar jeg har sagt ‚det er', anseer jeg det for en Fornærmelse, hvis Nogen spørger: ‚er det virkelig'?"

Mr. Karnegie var af samme Mening.

Efter en halv Times Forløb kom Mrs. Graham ned; en Vogn blev hentet, Mr. Karnegie blev beordret til at følge Damen tilvogns, og hørte her, at Kudsken fik Ordre at kjøre til Mr. Camp, hvoraf han sluttede, at Damen maatte have betroet sig til hans Kone, da Mr. Camp just var Hotellets retskyndige Consulent.

Mr. Camp sad i sit Allerhelligste, da hans Skriver meldte ham, at en Dame, anbefalet af Mrs. Karnegie, ønskede en Samtale med ham.

Damen blev ført ind og tilbudt en Stol. Hun satte sig og løftede sit Slør. Samme Indtryk hun havde gjort paa Hotelværten, gjorde hun ogsaa her — for første Gang i sit Liv følte Mr. Camp Interesse for en vild Fremmed; maaskee det laa i hendes Øines Udtryk eller i hendes Væsen, nok er det, at Mr. Camp var begjærlig efter at høre hendes Ærinde.

Damen meddeelte ham, at hun ønskede at høre hans Mening om et Ægteskabs Gyldighed (efter skotsk Lov) da hendes egen og en hende dyrebar Persons Lykke beroede derpaa, og hun meddelte ham de faktiske Forhold.

Efterat have gjort hende flere Spørgsmaal, erklærede han: „Jeg maa, efter Alt hvad der er passeret, ansee Dem for at være lovlig gift."

Virkningen paa Damen efter denne Dom var saa stærk, at Mr. Camp sendte Bud efter sin Kone, og Mrs. Camp viste sig for første Gang i sit Liv paa sin Mands Comptoir i Forretningstiden.

Da Damen ved Mrs. Camps Omhu atter var kommen til sig selv, søgte den rørte Advocat at trøste hende, sagde, at han maaskee tog Feil og bad hende at tage et Par Ord med til Mr. Crump, hans Collega, og høre hans Mening.

Skjøndt Mr. Crump var en ældre Mand, var han dog ogsaa greben af hendes vindende Væsen; han hørte hende rolig, gjorde nogle Spørgsmaal og sagde med Bestemthed: „Nei, det kan ikke kaldes et Ægteskab — saameget mindre som De jo ingen Fordring gjør paa Manden."

Ved at høre dette, følte Damen sig lettet, og Mr. Crump gav hende endnu følgende Raad: „Underret vedkommende Herre om, hvorledes Sagerne staae, vælg en Person, de Begge have Tillid til, at han kan raade Dem, og da De endnu har Tiden for Dem inden Veninden Bryllup skal staae, saa benyt den — Tiden er kostbar."

Damen sagde, at hun fra Hotellet strax vilde skrive baade til den paagjældende Gentleman og til en paalidelig Ven af begge.

Da hun reiste sig for at tage Afsked, blev hun overvældet af en saa pludselig Smerte, at hun atter maatte sætte sig, dødbleg og næsten besvimet. Mr. Crump havde ingen Kone, men en Huusholderske, som han vilde sende Bud efter; men Damen afslog det, hun drak et Glas Vand, bad ham undskylde, at hun havde uleiliget ham og lod sig bringe til sin Vogn.

„Brevet!" sagde hun, da hun var ene, „blot jeg maa leve saalænge til jeg faaer det skrevet."

Mrs. Karnegie var en Kone med ringe Forstandsevner og heftigt Sind; let til at blive fornærmet og i Reglen ikke let at faae god igjen, men hun havde — som vi vel Alle have — foruden sine Feil ogsaa sine gode Egenskaber, og disse ventede ofte kun paa en Leilighed til at lægge sig for Dagen og en saadan Leilighed fandtes, da Drosken bragte Mrs. Graham tilbage.

Denne saae saa daarlig og hjertesyg ud, at Værtinden udbrød: „De har overanstrængt Dem, maa jeg ikke sende Dem noget Styrkende op?"

„Send mig Pen, Blæk og Papir. Jeg skal skrive et Brev — jeg maa gjøre det strax."

Det blev sendt op og Mrs. Karnegie lavede en Drik af Æg og varm Viin, som hun et Par Minuter efter sendte Datteren afsted med.

Faa Øieblikke efter hørte hun et Angstraab og ilede op ad Trappen, hvor Datteren modtog hende med de Ord: „Moder! Moder! see dog! see dog!"

Brevet laa paa Bordet med de første Linier skrevne; Mrs. Graham paa Sophaen med Lommetørklædet imellem sine Tænder, og hendes Ansigt var fordreiet af Smerte. Mrs. Karnegie løftede hende op, undersøgte hendes Tilstand nærmere, skiftede Farve og sendte Datteren ned med Ordre til at lade en Læge hente.

(Fortsættes.)

Lyset i Vinduet.

(Efter K. Dallas.)

„Jeg skal lade Lyset staae i Vinduet, til Du kommer tilbage, Gotfred."

„Det behøves ikke, Moder," svarede Knøsen, hvem disse Ord vare henvendte til, med en lidt dirrende Stemme, medens Haanden allerede hvilede paa Dørlaasen; „det behøves virkelig ikke. Jeg kan godt finde Veien i Mørke, og . . . . og . . . . det kunde desuden maaskee blive seent, inden jeg kommer hjem."

„Jovist behøves det, min Dreng; Veien er knudret og ujevn, og Du kan let fare vild mellem Klipperne. Det kommer da heller ikke an paa en Stump Lys eller en Smule Olie. Lyset skal saamænd nok brænde, naar Du kommer tilbage, det kan Du stole paa!"

Gotfreds Moder var en fattig Enke efter en Sømand og boede nede ved Stranden i et lille Huus, som laa i en af de mest uveisomme Egder der paa Egnen, hvor man kun saae enkelte usle Hytter ligge spredte hist og her omkring. Det var en kjernesund, stræbsom, ærlig og redelig Qvinde, der var bleven veirslaaet og hærdet i Prøvelsernes Skole, som hun trolig havde gjennemgaaet, og som hun vidste, at hun maatte vedblive at gjennemgaae, hvis hun vilde skaffe sig selv og sine fem Børn det nødtørftige Udkomme. At vaske og stryge for tarvelige Folk, navnlig Fabrikarbeidere, Fiskere og Sømænd, var hendes Erhvervsgreen, det forstod Moer Cameron sig paa, og dermed syslede hun baade tidlig og silde. En stor Kurv fuld af Strygetøi, blændende hvidt som nyfalden Snee, stod ved Siden af hende, da hun hiin mørke Aften sagde Farvel til sin Førstefødte.

Gotfred var atten Aar gammel og en smuk, rask Gut med fyldige Læber og røde Kinder. „Naar han dog blot var lidt stadigere!" pleiede hans Moder at sige om ham; men Stadighed og Udholdenhed vare just ikke de Egenskaber, der faldt i Gotfreds Smag. Hans Hu stod til Søen, og det var netop den, hans Moder vilde drage ham bort fra, fordi hun i sit Ægteskab med en Sømand, der næsten altid havde været paa Reiser, havde døiet Ondt nok, ligesom hun i det Hele taget kun nærede en meget daarlig Forestilling om de materielle Fordele, der vare forbundne med Livet paa de gyngende Planker.

Til Gotfreds øvrige Feil hørte ogsaa den, at han ofte kom seent hjem om Aftenen. „Det kunde endda være det Samme," meente hans Moder, „naar han ellers var, som han burde være," og saa skjælvede hun mangengang ved Tanken om, at han skulde blive ligesom „den rige Pielers Drenge", der altid havde været hende en Rædsel, fordi de drak saameget og gjorde alle Slags gale Streger.

Med alt Dette elskede hun dog denne Søn, og da han saaledes stod i Døren, høi og velvoxen, med et kjækt, men dog mildt Udtryk i sit Ansigt, straalede hendes Øine af inderlig Fryd og Glæde. „Det vil nok engang gaae ham godt," tænkte hun, da han havde forladt hende, „og han vil alligevel blive en Trøst og en Støtte for Dig, naar den Tid kommer, at Du ikke mere kan bruge dine gamle Lemmer."

Og saa satte hun Lyset i Vinduet, for at det skulde skinne langt ud over Stranden og Søen, og Tiden gled hen, hun blev færdig med sit Arbeide og faldt derpaa i Blund i den gamle, læderbetrukne Lænestol; men da hun vaagnede og Gotfred endnu ikke var kommen hjem, gik hun i Seng, og Lyset brændte ned, Dagen gryede, men hendes Ældste vendte ikke tilbage.

Ak! han havde jo netop valgt denne Nat til at flygte bort fra Hjemmet og hendes stadige Opsyn. Det var ikke et Liv for ham derhjemme, og heller ikke kunde han finde sig i de idelige Formaninger og strenge, bebreidende Blikke. Han havde det faste Haab, at han engang vilde blive rig, eller dog i det Mindste en dygtig Sømand. I den nærliggende Havn laa der et Skib, med hvilket han havde ladet sig hyre som Matros; tidlig den næste Morgen, efterat han var tagen bort, skulde det lette Anker, og fra nu af begyndte hans vilde, sorgløse, omtumlende Liv og Færden.

Det var Noget, han syntes om. Stundom kunde det vel hænde, naar Stormen rasede i majestætisk Vælde og Fyrtaarnets røde Ildøie skuede ud over de oprørte Bølger, at han mindedes det lille flagrende Lys, som Moderen havde sat hen i Vinduet, for at det skulde lede ham til hendes Tag, og det forekom ham da, som om hendes Stemme klang dybt i hans Hjertes Inderste; undertiden var det ogsaa for ham, som om der midt i Mandskabets raae og tøilesløse Lystighed tonede en af de gamle skotske Ballader, hvormed hans Moder pleiede at nynne de mindre Søskende i Søvn, henover den stille Vandflade; men hverken Stemmen eller de kjendte Sange kunde alligevel bevæge ham til at forandre hans Leveviis og vende hjem igjen. Aarene randt, og tilsidst ophørte han ganske at lytte til den manende Røst, der fortalte ham om Barndomshjemmet og om den sønlige Pligt, han saa ukjærlig havde sveget. I de Tider var det en heel Sjeldenhed, at træffe ædruelige Søfolk; alle drak de Brandy, ligefra Capitainen og ned til den simpleste Skibsdreng. Gotfred drak ligesom de Andre. Han blev bredskuldret og kraftig, hans Kinder fik en brunlig Farve, det lyse Haar blev mørkere, og hans Stemme blev dyb og raa. Han var paa ingen Maade et godt Menneske, men han var en flink Sømand.

Alt eftersom Tiden svandt, opnaaede han større og større Anseelse blandt sine Kammerater. Søen var bleven hans Hjem, og naar han engang imellem gik i Land, førte han altid hint vilde, uordentlige Levnet, der udelukkede enhver Tanke om Moder og Søskende. Han havde „Venner", — det troede han i alt Fald, — Mennesker, der til Punkt og Prikke vidste, naar hans Hyre var bleven ham betalt, og „Veninder", som ikke rødmede ved at modtage hans Foræringer. I saa Henseende var han ingen Gnier; engang tømte han saaledes sine Lommer i Skjødet paa „en Tiggerske", der i Forbigaaende sagt var en meget smuk Pige.

Gotfred var nu bleven første Styrmand paa „Agamemnon." Hvor der var Fare paa Færde, eller hvor det gjaldt om at hjælpe et andet Skib, der var Gotfred Cameron stedse „den Braveste blandt de Brave". Kun var han hverken retsindig eller brav nok, til at styre tilbage til den østlige Havn, hvor hans Moder og det brændende Lys i Vinduet ventede paa ham.

Der forløb fem, ti, femten Aar. Gotfred var bleven en Mand i de Tredive, en Mand, der førte det forfærdeligste Liv under Solen, en Mand, for hvem Rom og Genever var det samme, som Mælk eller Vand er for Barnet, en Mand endelig, der kun mindede sin Skaber ved de Eder og Forbandelser, han i Almindelighed udstødte, da „Agamemnon", efter en lang og stormfuld Reise, fik Englands Kyst i Sigte — forsaavidt som man kunde slutte sig dertil af Blinket fra et Fyrtaarn, den eneste i det dybe, uigjennemtrængelige Mørke synlige Gjenstand.

Slynget frem og tilbage af Bølgerne og hist og her splintret af Klipperne, kæmpede „Agamemnon" endnu i nogen Tid modig for at naae Maalet. Alle vare henrykte over det ledende Lysglimt, ja selv Cameron forsikkrede med en frygtelig Ed, at det var et forbandet herligt Fyr.

Men det blev en skjæbnesvanger Nat for „Agamemnon". En Gnist af en antændt Cigar, som en usikker, af Drikfældighed rystende Haand havde holdt, fandt Vei ned til Lasten, i hvilken der laa sammenstuvet en Masse brændbare Sager, og i et Øieblik oplystes den mørke, uhyggelige Nat af røde og gule Flammetunger, der brød ud igjennem Plankerne under Skibsbesætningens Fødder.

„Ild! Ild!" lød det fra alle Sider op imod den sorte Himmel.

(Sluttes.)

Horoskopet.

Monsieur, Ludvig XVI.s Broder, havde holdt Dauphinen over Daaben og fandt den samme Aften paa sin Servante et Brev i dobbelt Omslag; ethvert af disse indeholdt den Bemærkning, at aabne det uden Vidner, og Ingen vidste, hvorledes det var kommet der. Det inderste Papir var sort, Blækket derimod hvidt. Indholdet lød:

„Trøst Dig! jeg har læst den Nyfødtes Skjæbne i Stjernerne; han vil ikke røve Dig Kronen, og hans Liv vil ende med hans Faders Regering. Efter denne vil rigtignok følge en Anden, desuagtet vil Du dog engang blive Konge i Frankrige. — Vee Den, der følger efter Dig! Glæd Dig over, at Du ingen Efterkommere har, en Række af Ulykker vil ramme dem, da din Slægt vil komme til at tømme Skjæbnens bittreste Kalk indtil den sidste Draabe. Levvel! men skjælv for dit Liv, hvis Du søger at opdage mig. Jeg er

Døden!!!"

Monsieur kunde, efter Læsningen af disse Linier, ikke sove, og gav sig til at afskrive den frygtelige Spaadom. Men idet hans Øine endnu vare fæstede paa de hvide Bogstaver, bleve disse, sandsynligviis som en Følge af det brugte chemiske Blæk, bevægelige — som om de hævede sig, — Ordene blegnede, bleve gule, forsvandt, og lode blot Pletter blive tilbage paa Papiret, der om Morgenen var fuldt af Huller.

Logogriph.

1 2 3 4.

For Tvende jeg kun blev tænkt og skabt,
Ved En eller Trende jeg vil gaae tabt;
Men godt kan jeg fattes af Mange, som Faa,
Og tale til Hjertet hos Store og Smaa.

2 1.

Et Ord, der just altid ei lyder vel.

3 4.

Det mindste af Tal i den lille Tabel.

1 2 3.

Om Freden et Bud, skjøndt i Krigen tidt brugt.

3 1.

Et Pant, som al Tvivlen skal jage paa Flugt.

4 2 3.

Ei Bjerg eller Bakke, en Høining paa Jord,
Der liden, dog gjemmer endeel vel jeg troer.

4 2 1 3.

Naar Sang bliver hæslig, naar Graad bliver vild,
Da vil han det kalde, som lytter dertil.

Opløsning af Charaden i Nr. 18:

Tilgive — til — give.

Opløst af Emilie, Den gamle Mand i Porten, Bagersvend Hans Nielsen, Den exalterede Spradebasse paa Østergade, P. Sorensen, Den megettalende Barbeer, Wilhelmine Hansen, Frøken Pellerine i Skindergade, Den halvforrykte Urtekræmmer i Maanen.

Dobbeltgaaden i Nr. 17 er endvidere opløst af Det dumstolte Personale i Nykjøbing paa Falster, Pomadekrukken i Odense, En gammel Spidsborgers Onkel i Middelfart, Plattenslageren i Aalborg.

☞ Imod franco Indsendelse af Postqvittering for April Qvartal, med Paategning at Vedkommende er tiltraadt Subskriptionen paa „Skandinavisk Folkemagazin" fra Nytaar, ville Abonnenterne, som have erholdt Bladet gjennem Postcomptoirerne, gratis og franco erholde tilsendt „Hittebarnet" complet.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 14de Mai. Nr. 20.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Frederikshald (med Xylographi). — Lyset i Vinduet (Slutning). — Okadanga. Blandinger. — Charade.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Mrs. Karnegie bar hende hen til Sengen og da hun saae en Ring paa hendes Finger udbrød hun medlidende: „Stakkels Sjæl! Hvor er Deres Ægtefælle? Forsøg at meddele mig det!"

Lægen kom og faa Minuter efter lod han sende Bud efter en Sygevogterske — hun kom — Tiden gik — og da Mrs. Karnegie noget efter kom ned til sin Mand og Datter besvarede hun deres spørgende Blikke med: „Et dødfødt Barn og den stakkels Moder døende, saavidt jeg kan see."

Noget senere kom Lægen. Død? Nei. — Vilde hun leve? Umuligt at sige, vent til imorgen.

Morgendagen kom; hun var bedre; men ikke ved sin Bevidsthed.

„Det kan vare i Uger eller ende med en pludselig Død," sagde Lægen, „see at finde hendes Slægt og Venner."

(Hendes Venner! Ak, hun havde jo forladt den eneste Ven hun havde, for evig.)

Mr. Camps Raad var at benytte det ufuldendte Brev, men det eneste, de kunde finde ud af var: „Kjære Mr. Brinkworth . . . . Blanches Interesser . . . . for Guds Skyld . . . tænk slet ikke paa mig."

Disse Navne havde Lægen og Sygevogtersken ogsaa bestandig hørt hende mumle, og om et Brev, hun skulde have sendt afsted. Der var Forhindringer for at afsende det og disse udgik fra en Mand, hun saae i sine Phantasier — hans Navn syntes at være „Geoffroy".

Man undersøgte hendes Tøi og Reisegods. Den sorte Kuffert med Indhold var aldeles nyt og kjøbt samme Dag hun kom til Hotellet i selve Glasgow. I Vadsækken fandtes 80 til 90 Pund i Banknoter, Toilet- og Hæklegjenstande, et Photographi af en ung Dame med Paaskrift „til Anna fra Blanche", men ingen Breve eller Noget, der kunde lede til en Oplysning.

I hendes Kjolelomme var en Pengepung, en tom Æske til Visitkort og et Lommetørklæde uden Mærke.

„En Dames Tøi uden Breve," sagde Mr. Camp, „tyder paa, hun vil ikke være kjendt. Brevene har hun revet itu og derfor har hun heller ingen Visitkort hos sig."

Denne Mening bekræftedes af Mrs. Karnegie, der havde fundet, at paa den saakaldte Mrs. Grahams Tøi var Navnet allevegne skaaret bort.

Der var nu intet Andet at gjøre, end at sætte et Avertissement i Avisen, som maaskee kunde komme hendes Venner for Øine, og afvente hendes Helbredelse eller Død.

De ventede i tre Dage, men Ingen meldte sig og ingen synderlig Forandring fandt Sted hos den Syge. „Vi have gjort vort Bedste," sagde Mr. Camp, „vi maa afvente Udfaldet."

Langt herfra i Windygates var denne tredie Dag mærket ved en glædelig Begivenhed; Blanche havde endelig givet efter for Arnolds Ønsker og skrevet til London efter sin Brudestads.

Swanhaven Lodge var Navnet paa den Eiendom Mr. Julius Delamayn besad i Skotland. Bygningen var vel ikke saa stor som Windygates, men den var hyggelig, Parken smuk og stor og en Sø ved Udkanten var bekjendt for sine Svaner, som ynglede der i talløse Skarer.

Det var den sidste August og et talrigt Selskab var samlet til den landlige Fest Eieren vilde give.

Mr. Julius Delamayn gik med en Deel af Selskabet ud til Svanesøen, som Gjæsterne vilde besøge før den egentlige Forlystelse skulde finde Sted, og et Par Damer fulgte efter. Den ene var lille og tarvelig klædt; den anden stærkt pyntet; den første var Mrs. Delamayn, den anden var Lady Lundée. Denne lod Munden løbe, hun beundrede Alt, beklagede at Sir Patrick og Mr. Brinkworth gik glip af den smukke Fest, da Familieforretninger kaldte dem til Edinborg, for at ordne Alt til Blanches Bryllup, der skulde finde Sted om otte Dage og desværre ikke i Skotland, men paa Sir Patricks Eiendom i England, der jo havde tilhørt hendes afdøde Mand, og derfor opvakte sørgelige Minder hos hende, men derved var jo Intet at gjøre — hendes Steddatter var egensindig og blev føiet af Sir Patrick og Mr. Brinkworth i alle, selv de urimeligste Ønsker.

Bemeldte Steddatter nærmede sig med en jevnaldrende ung Pige under Armen. De holdt sig

lidt tilbage for at tale fortroligt med hinanden — hvorom? — naturligviis om Bryllupet.

„Men, kjære Blanche, hvorfor skulle I ikke holde Bryllup paa Windygates?"

„Jeg afskyer Windygates, spørg mig ikke hvorfor, Janet, og jeg har lovet mig selv at mit Giftermaal ikke skal finde Sted i Skotland."

„Hvad har da det stakkels Skotland gjort, at Du har opsagt det Huldskab og Venskab?"

„Stakkels Skotland er et Land, hvori Folk ikke vide om de ere gifte eller ikke, Janet. Det har jeg hørt af min Onkel, og jeg kjender desuden En, som er bleven et Offer for et skotsk Ægteskab."

„Jeg er Skotlænderinde, kjære Blanche, husk paa det, og jeg forsikkrer Dig, at Du kan blive ligesaa godt gift i Skotland som i England."

„Jeg hader Skotland!"

„Men Blanche dog!"

„Jeg har aldrig været saa ulykkelig som her, jeg vil holde Bryllup i England og ønsker aldrig at see Skotland mere. Min Onkel forstaaer mig og føler for mig."

„Det er vist bedst jeg gaaer min Vei, thi jeg kan ikke taale at høre mit Land blive nedsat, uden at forsvare det."

„I Skotter gjøre altid saamange Ophævelser af Jert Land!"

„Vi Skotter! Du er jo selv af skotsk Herkomst og maa skamme Dig over en saadan Tale. Farvel!"

„Farvel da."

Et Par Minuter tidligere havde de to unge Damer været som to Roser paa een Stilk. Nu skiltes de fra hinanden — med blussende Kinder, skarpe Ord og uvenlige Følelser. Ungdommen har saadant varmt Blod og det qvindelige Venskab er saa skrøbeligt.

De fleste Gjæster vare nu fulgte med Vært og Værtinde og Terrassen var et Øieblik tom, da der paa den viste sig en Herre med en Blomst i Munden og Hænderne i Lommen — Mr. Geoffroy Delamayn.

Et Øieblik efter viste en Dame sig, klædt efter nyeste og kostbareste Parisermode. Hun listede sig frem for ikke at blive hørt og saae ud til at være hvad hun ogsaa var, en Person med Overflødighed af Penge men ikke af Forstand — nemlig den store Jernværkseiers unge, barnløse Enke, Mrs. Glenarm.

Hun slog den stærke Mand coquet paa Skulderen med sin Vifte: „Naa, endelig fandt jeg Dem da!"

Geoffroy drev henad Terrassen, ladende hende gaae bagefter, og sagde: „Jeg lovede at komme, naar jeg fik en halv Times Frihed, og her er jeg." Han saae paa Uhret og tyggede paa Blomsten.

Hun saae op paa ham med et Blik, som kun en ung Qvinde turde vove, og Alle, som kjendte Mrs. Glenarm, indrømmede, at hendes største Skjønhed laa i hendes pigeagtige Blik og Væsen, og ingen Fremmed, som tiltalte hende, vilde have brugt andet Udtryk end „Frøken" til hende.

„Er det en Maade at behandle en Blomst paa, som jeg har givet Dem. De tygger jo paa den, som om De var en Hest."

„Jeg er jo ogsaa mere Hest end Menneske — jeg skal jo løbe og Folk parere paa mig. Fem mod Fire."

„Han tænker kun paa Væddeløbet — men jeg vil til Svanedammen. Følg mig derned."

„Kan ikke. Skal være hos Perry inden en halv Time."

(Perry var Traineuren fra London og han havde tiltraadt sine Functioner for tre Dage siden.)

„Tal ikke om ham. Lad ham vente."

„Men om en Maaned skal Løbet finde Sted."

„Gaae saa — jeg hader Dem og haaber De maa tabe. Bliv borte fra mig og kald mig aldrig mere ‚min Kjære'."

„Vent til Løbet er forbi — saa skal jeg gjerne gifte mig med Dem," sagde Geoffroy og vendte sig om, som om han vilde gaae sin Vei. Mrs. Glenarm udstrakte sin lille, behandskede Haand, kneb ham i Armen (hvis Jernmuskler vare hans og Englands Stolthed) og sagde: „Menneske dog! Deres Lige har jeg aldrig truffet før."

Disse Ord skjulte den hemmelige Grund til den Magt, Geoffroy havde vundet over hende.

I en halv Snees Dage havde de været sammen i Swanhaven Lodge; i et Øieblik han havde fri Dagen før Selskabet, havde han friet i faa Ord, hun havde sagt „Ja", men fordret at Forholdet skulde foreløbigt holdes hemmeligt — thi at overgive sig strax fandt hun upassende at tilstaae, da hun i de sidste to Aar havde sagt „Nei" til en halv Snees Mænd, som i enhver Henseende, undtagen i legemlig Styrke, vare Geoffroys Overmænd.

Der er Grunde for Alt — saaledes ogsaa for dette.

Qvinden trænger til en Herre. Hidtil havde Mrs. Glenarm kun truffet Slaver; hendes gamle Mand var hendes Luners ærbødigste Træl og da hun senere viste sig i Verden kastede denne sig tilbedende ned for hendes Ungdom, Skjønhed og Rigdom, og nu traf hun for første Gang en Mand, der havde en Villie selv.

Hun havde, før Traineuren kom, forsøgt sin Magt over Geoffroy, men forgjæves, og fra Perrys Ankomst var han Nummer Et og hun først Nummer To. Hun var saa skinsyg paa Perry som om han havde været en Qvinde. Hun coquetterede, hun græd, hun bad og blev heftig, hun truede med at reise sin Vei — Alt forgjæves. Geoffroy forsømte aldrig sine Øvelser; hun kunde aldrig lokke ham til at nyde, hvad Perry havde forbudt ham. Hun kæmpede og blev overvunden, hun foragtede og tilbad ham i samme Øieblik, og Nøglen til hendes hele Opførsel var — Mrs. Glenarm havde fundet sin Mester og Herre.

„Gaae saa med mig til Søen, Geoffroy."

Han saae paa Uhret og sagde: „Om tyve Minuter venter Perry mig."

„Uhyre!" udbrød hun i Heftighed og gav ham et Slag med Viften, saa den gik itu.

Geoffroy tog den roligt: „jeg skal lade den gjøre istand — kom, giv mig et Kys og lad det være glemt." Han løftede hende op og holdt hende som et Barn medens han kyssede hende paa begge Kinder.

„Hvor tør De vove det — jeg klager til Deres Broder — dog jeg tilgiver Dem," hviskede Evas Datter, bestemt paa at lokke Adam til at smage Eblet, „hvis De lader Perry denne Gang vente forgjæves."

„Jeg har kun femten Minuter tilbage."

Hun tog sin Tilflugt til Taarer.

„Kan De gjøre mig sikker paa at vinde Væddemaalet? Ja eller Nei?"

„Nei."

„Saa tør Deres Øine og lad Perry gjøre sin Pligt."

Hun tørrede Øinene, men erklærede, hun kunde ikke lade sig see og fløi ind i Huset igjen.

Geoffroy overveiede — Titusind om Aaret — og fulgte efter.

Damen blev forsonet og hun fulgte ham ud; han førte hende ind i en lille Fyrreskov og sagde: „De er et af den Slags Fruentimmer jeg holder af, derfor skal De ogsaa være Vidne til et Øvelsesløb, men saa maa De ikke være slem ved Perry."

De vandrede til Øvelsespladsen, hvor de traf Perry, der ligesaalidt elskede Mrs. Glenarm, som hun ham og da Geoffroy kom til Cottagen for at omklæde sig, efterat have ladet Mrs. Glenarm tage Post længere borte, erklærede Perry, at sligt stred imod deres Aftale, han vilde ingen Tilskuere have.

Geoffroy havde sin Nød med at berolige ham med at Sligt ikke skulde skee oftere, da Damen tilmed reiste om to Dage.

„Jeg har holdt hver Skilling jeg eier paa Dem," sagde Perry, „og derfor skærer det mig i Hjertet, hvergang jeg seer et Fruentimmer hænge ved Armen af Dem."

„Stop saa og hjælp mig til at vinde Væddemaalet," sagde Geoffroy, og de forsvandt begge indenfor Cottagens Dør.

Faa Minuter efter viste han sig i en let, elastisk, tætsluttende Dragt — Mrs. Glenarms Øie slugte ham i taus Beundring — han lignede en ung, mythologisk Gud — en Statue, der havde faaet Liv og Farve. „Ak, min Geoffroy!" udbrød hun. Han svarede ikke eller saae hen til hende; hans Opmærksomhed var henvendt paa Perry, der stod med Uhret i Haanden for at give Signalet. „Nu da!" sagde Perry og Løbet begyndte. Da det var forbi og Perry vilde putte Uhret i Lommen, sagde Mrs. Glenarm: „Hvorlænge tog det?"

„Ja, det er der nok mange foruden Dem, der ønskede at vide."

„Mr. Delamayn vil nok sige mig det selv."

„Det beroer paa, Madam, om jeg siger ham det," og dermed gik Perry fra hende til Cottagen, og uden at mæle et Ord fra nogen af Siderne blev Geoffroy underkastet den kunstmæssige Behandling, indtil Perry trak en Lænestol frem som Geoffroy kastede sig i.

„Hvor lang Tid brugte jeg?"

„En passende Tid."

„Ja, men hvorlænge?"

„Naar var det, at Damen vilde reise, Mr. Delamayn?"

„Om et Par Dage."

„Saa skal jeg om et Par Dage saavel sige Dem ‚hvorlænge'."

Geoffroy smilede svagt, gjorde ingen Indvendinger, strakte Benene fra sig og lukkede Øinene.

„Er De søvnig?"

„Nei," sagde Geoffroy, men Ordene vare neppe over hans Læber før han sov ind.

„Det huer mig ikke," sagde Perry, og lagde et Par Fingre paa Geoffroys Puls. Den var langsom og tydede paa Mathed.

Traineuren skiftede Farve og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet; han gjennemlæste sine Optegnelser fra forrige Aar om Geoffroy: „God Puls — Manden munter — kan strax gaae an igjen," og nu laa samme Mand udmattet og sovende.

Perry tog Pen, Blæk og Papir og skrev to Breve, begge mærkede „Privat". Det første var til en Læge, en Mand der nød Anseelse blandt Traineurerne. Det andet til hans egen paalidelige Agent i London, hvem han paalagde hemmelig at holde ligesaa stor en Sum paa Geoffroys Modstander, som han selv havde tegnet sig for paa Geoffroy.

„Han vil aldrig kunne vinde," sagde Perry atter med et Blik paa den sovende Kæmpe.

Selskabet havde imidlertid beundret baade Svanerne og Søen, og Værten, Mr. Julius Delamayn førte sine Gjæster hen til de velbesatte Borde. Han tog de to nærmeste Damer til Bords, uden at tage Hensyn til Alder eller Rang, og til Lady Lundées endnu større Forbauselse valgte han de nærmest for Haanden værende Pladser saa at han ikke indtog Høisædet ved sin egen Fest. Hans Kone tog Blanche og til dem sluttede sig Lady Lundée. Blanche var taus og det var ikke muligt at faae hende mere meddelsom, hvorimod Lady Lundée var fuld af Spøg og Livlighed. Rigtignok vare hendes Bemærkninger ikke altid behagelige, thi hun kunde ikke dy sig for at sige til Værtinden, hvor forundret hun var over Svogeren Geoffroys Fraværelse, samt at hun fandt det besynderligt, at hun ikke kunde faae Øie paa Mrs. Glenarm, men man kunde maaskee af disse to Personers Fraværelse slutte sig til, at det var efter Aftale og at man snart kunde gratulere 2c.

Fra det Øieblik Talen faldt paa Geoffroy og Mrs. Glenarm mærkede Blanche en besynderlig Duft af Spiritus bagved og ovenover sig, og da den blev mere og mere tydelig vendte hun Hovedet for at see hvor den kom fra, og opdagede strax et Par gigtsvage gamle Hænder, som bød hende en Vildtpostei.

„Unge Dame!" hviskede en overtalende Stemme i hendes Øren, „følg mit Raad — denne Ret er den bedste paa Bordet."

Blanche saae op.

Ja, det var ham — Manden med det faderlige Væsen, den store Næse og de skjælmske Øine — Bishoprigg som tjenende Aand ved Festen.

Blanche havde vel kun seet ham nogle Øieblikke den stormfulde Aften hun besøgte Anna i Kroen, men hun gjenkjendte ham strax, hun erindrede, at Sir Patrick var overbeviist om, at Bishoprigg var i Besiddelse af det Brev Anna havde tabt og at hun maaskee her kunde finde Spor af Anna.

(Fortsættes.)

Frederikshald.

Frederikshald, der er bleven mærkelig i Norges nyere Historie ved det Mod og den Fædrelandskjærlighed, som Byens Indvaanere have lagt for Dagen under de Beleiringer, for hvilke den som Grændsefæstning hyppig har været udsat, ligger ved en Bugt af Idefjorden, omtrent 11 Miil fra Christiania, 3 Miil fra Frederiksstad, 54 Miil fra Stockholm, 20 Miil fra Göteborg og 47 Miil fra Kjøbenhavn. Staden deles af Tistedalselven, der har sit Udløb i Idefjorden, i tvende næsten lige store Dele, som bære Navn af Nordsiden og Sydsiden og forenes ved en over Elven gaaende 150 Alen lang Bro, hvilken Sidste forøvrigt henregnes til et af Byens mange historisk bekjendte Punkter. Frederikshald var fordum et Ladested under Frederiksstad og hed Halden, der betyder en Klippe, et høitliggende Sted. Man fortæller, at en Fisker skal have været den Første, som boede her, og hans Hytte siges at have staaet paa Tangen mellem Havnen og Elven, der nu kaldes Bagertangen. Ved kgl. Reskript af 10de April 1665 blev Stedet fuldstændig adskilt fra Frederiksstad, samt erholdt til Belønning for Indbyggernes kjække Forsvar under Fjendens Angreb i 1658, 1659 og 1660 Kjøbstadrettigheder og Navnet Frederikshald. Hertil kom senere adskillige Privilegier og temporaire Begunstigelser, hvorved Regeringen navnlig tilsigtede at ophjælpe Byen efter Ildebranden i 1716. Den sidste Confirmation af Stadens almindelige Privilegier er af 10de Februar 1767.

Frederikshald driver en betydelig Handel, fornemmelig med Trælast, hvoraf der udføres en anseelig Mængde fra de temmelig udstrakte Skovegne, som findes paa begge Sider af Grændsen. Byen har tillige en god og rolig Havn, men da Indløbet dertil fra Svinesund er meget snevert, behøver man en føielig Vind for at komme derigjennem. Farvandet har imidlertid Dybde nok, saa at Skibene kunne seile lige op til Frederikshald, dog ganske nær Byen kan intet Skib komme, som stikker dybere end 10 Fod, hvorimod der ved de nærliggende Øer Sauøen og Bratøen er tilstrækkelig dybt for de største Skibe. Naar Isen om Vinteren spærrer Skibene Veien til Byen, kunne de losse ved Sponvigen, en Miil udenfor Frederikshald ved Fjordens Munding.

Til Frederikshald høre store og vidtløftige Jorder, hvis Afgifter bidrage ikke lidet til at bestride Byens Communeudgifter. Disse Jorder bestaae af det saakaldte Ous-Gods, som tidligere udgjorde 7 Bøndergaarde foruden den adelige Sædegaard Ous, paa hvis Grund Byen ligger, hvilket Gods Christian V. tilkjøbte sig af Admiral Christian Bjelke ved Skjøde af 23de Marts 1683 og skjænkede Byen til Eiendom under 17de April samme Aar.

Frederikshald har, som allerede berørt, mere

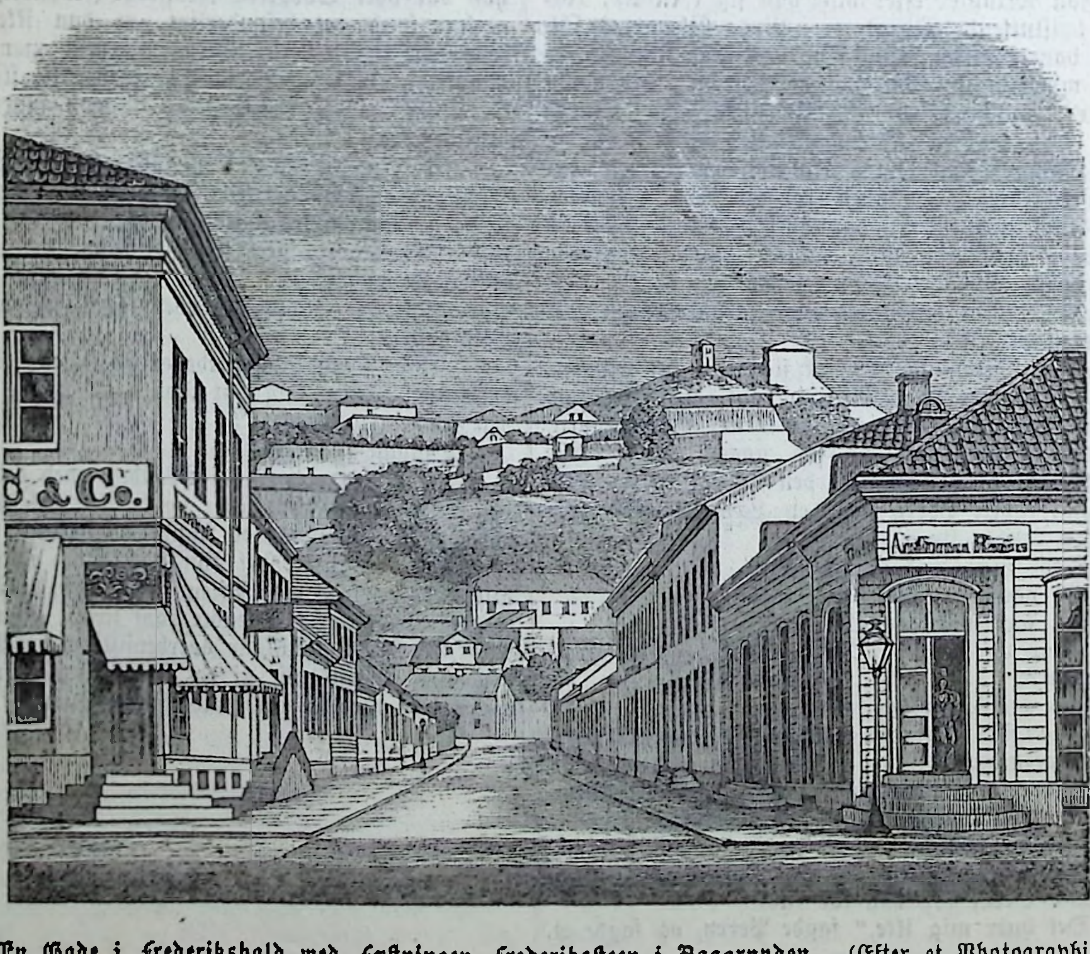

En Gade i Frederikshald med Fæstningen Frederikssteen i Baggrunden. (Efter et Photographi.)

end nogen anden Byen i Landet været hjemsøgt af Ødelæggelser, dels ved Fjendehaand og dels ved Ildebrande. I Aarene 1667, 1676 og 1703 afbrændte den største Deel af Staden; den 4de Juli 1716 satte Borgerne, opmuntrede dertil af Brødrene Peder og Hans Colbjørnsen, selv Ild paa deres By for at fordrive de Svenske, der havde taget den i Besiddelse, trods den kraftigste Modstand, og som nu herved, i Forbindelse med forskjellige andre Omstændigheder, nødtes til at trække sig tilbage og omsider ophæve Beleiringen; 1759 afbrændte den halve Deel af Staden, nemlig Nordsiden; i 1814 tog Frederikshald betydelig Skade ved Bombardement; den 25de December 1817 brændte atter en Deel af Nordsiden, og den 18de Juni 1826 blev paa tre Smaagader nær hele Byen et Rov for Luerne. Som Følge af al denne Ildsvaade have Husene nu fordetmeste et nyt Udseende, om end Anlæget ikke er synderlig regelmæssigt. Byen har to Torve, hvoraf det ene ligger paa Sydsiden, det andet, Fisketorvet kaldet, paa Nordsiden.

Blandt Frederikshalds mærkelige Bygninger og offentlige Anstalter fremhæves her: Kirken, Latinskolen, Borgerskolen, Almueskolen, Ebenezer, et vel indrettet Hospital for Fattige, Raadhuset, Skuespilhuset og desuden adskillige Palais'er og Gaarde, som til forskjellige Tider have været beboede af fyrstelige Personer og berømte Mænd. Kirken kan ikke rose sig af Ælde, da den først er opført efter Branden 1826. I Aaret 1629 opbyggedes et Capel, Christi Krybbe, som under Beleiringen i 1660 blev nedrevet af Borgerne for at give Plads for et Batteri. I 1661 opførtes der paa samme Sted en Kirke, Christi Herberg kaldet. Denne afbrændte i Juli 1716, da Befolkningen, som ovenfor meddelt, selv stak Ild paa Byen, for at Fjenden ikke skulde have noget Tilhold. Siden reiste der sig en rummelig Korskirke, som fik Navnet Immanuels Kirke og blev tagen i Brug den 6te Juli 1729. Ogsaa denne Kirke ødelagdes ved den ommeldte, voldsomme Ildsvaade i 1826, og for Assurancesummen (8500 Spd.) samt ved Hjælp af Carl Johans Gave (14,500 Spd.) opførtes da den nuværende Kirke. Alteret er smykket med en af Billedhugger Bystrøm udført Figur, forestillende Christus, der velsigner Kalken. I Liigkjælderen under Kirken ere blandt Andre Peder Colbjørnsen og Oberst Landsberg bisatte. — Byens Valgsprog er: „Gud er med os", og dens Vaaben er en Krigsmand med Hjelm, Skjold og draget Sværd staaende paa en Klippe.

Omegnen af Frederikshald har ikke faa smukke Steder at fremvise. Her er Tistedalen, som sorterer under Byens Jurisdiction, og hvor der findes flere Fabriker og Støberier; her er „Udsigten" ved Gaarden Rød med den deilige Have og yppige Trævegetation, og her har man endelig den yndige og romantiske Dal, Refnedalen, med en mineralsk Kilde.

En Miil fra Frederikshald er Færgestedet Svinesund, i Nærheden af hvilket kneiser et Fjeld, som har Lighed med en Hjelm og derfor kaldes Hjelmkollen.

Henved $2^3/_4$ Miil nord for Staden bruser den prægtige Sarpfos. Endskjøndt denne hverken er saa høi eller saa brat som flere andre af Landets Fosse, ansees den dog med Rette for et af Norges skjønneste Vandfald. Især udmærker den sig ved sin overordentlig store Vandmasse og ved den forfærdelige Kraft, hvormed den styrter sig frem.

Mellem Svinesund og Strømstad seer man Dynekilen, hiin navnkundige Havn, hvor Tordenskjold den 8de Juli 1716 dels ødelagde, dels erobrede den svenske Transportflaade og derved væsentlig bidrog til, at Carl XII. af Mangel paa Tilførsel for denne Gang maatte forlade Norge.

Frederikshald forsvares af den paa en 400 Fod høi Klippe malerisk anlagte Fæstning Frederikssteen, hvortil Statholderen Niels Trolle den 14de August 1661 nedlagde den første Steen. Den er befæstet som en uregelmæssig Femkant og har følgende Hovedbastioner: Prinds Christian, Overdragen, Overkongen, Prinds Georg og Dronningen. I Aaret 1675 byggedes Borgerskandsen, der henregnes til Udenværkerne, i den Hensigt, at Byens Borgere, naar Faren bød det, kunne søge Tilflugt i den. Til Fæstningen høre ogsaa de trende hosliggende Forter: Overbjerget, Gyldenløve og Stortaarnet, af hvilke de to første ere rigelig forsynede med Vand. Fæstningen selv er ligeledes forsynet med Kilder og adskillige store Vandbeholdninger.

Frederikssteen har ofte været angreben, men aldrig erobret, dog blev den, som Følge af Conventionen til Moss den 14de August 1814, to Dage derefter indrømmet de Svenske, der beholdt den til Marts 1815, da den atter besattes af de Norske. Mellem Fæstningen og Skandsen Gyldenløve staaer en Støtte, reist til Minde om Carl XII., der, som bekjendt, blev skudt her, ved et gjentaget Forsøg paa at komme i Besiddelse af Frederikshald, den 18de December 1718, om Aftenen.

Lyset i Vinduet.

(Slutning.)

Den følgende Scene spotter enhver Beskrivelse. Ingen, som har overlevet den, vil nogensinde kunne glemme den. Da Ilden brød ud, var den eneste Udvei til Redning kun at søge i Baadene, som i et Øieblik bleve fyldte. Capitainen, hvis dødblege Træk vare prægede af dette Heltemod og denne Sjælsstorhed, som blot Sømænd og tappre Krigere undertiden ere i Stand til at lægge for Dagen, var fra en gammel Drukkenboldt bleven en ædruelig, paapassende og høisindet Mand, der med en næsten romantisk Følelse knyttede sin Skjæbne til sit Skib, og som, medens han gjorde Alt for at bringe hver levende Skabning i Sikkerhed i Baadene, forglemte sig ganske selv, idet han høit og dyrt svor, at han vilde gaae til Grunde med det.

Gribende Billeder oprulledes i hiin gyselige Nat. Hist saae man en ung Pige klynge sig til sin Brudgom; her laa en Moder, som havde bundet sin Patteglut fast til sig, paa Knæ og bad brændende og inderlig midt under den forfærdelige Tummel; og hist atter stirrede den lille Forældreløse, som skulde reise til sine Bedsteforældre, halv forundret og halv frygtsomt omkring, uden at vide, hvad det Altsammen skulde betyde.

Matroserne vare som forvandlede, det var Helte,

der ikke ændsede deres Liv, og øverst blandt dem Alle stod den gigantiske Cameron, overalt hjælpsom, modig og opoffrende. Enhver, der slap uskadt fra den rædselsfulde Begivenhed, mindedes senere den broncefarvede Mand med de herkuliske Kræfter.

Saa blev da Baadene gjort flotte, nogle for at naae den sikkre Strandbred, andre blot for at gaae tilbunds. Spøgelseagtig belyste af de hvirvlende Flammer fra „Agamemnon", gled de alle ud i den mørke, stormfulde Nat, og kun Cameron og Capitainen vare endnu tilbage paa det ildspyende Skib.

„Capitain, Alt er forbi!" sagde Cameron.

„Ja vel, min Gut, det seer jeg. Ræk mig din Haand, Kammerat, vi have havt mangen haard Dyst sammen, men det bliver den sidste."

„Maaskee er der dog endnu Redning; gjør et Forsøg, Capitain!"

„Nei, nei, gamle Dreng, jeg bliver paa Skibet og gaaer under med det; jeg har jo hverken Hustru eller Børn — Skibet var min Hustru, og med det vil jeg døe. Men prøv Du engang!"

Det var de sidste Ord, som vexledes imellem dem. Der lød et vældigt Brag — Ilden havde naaet Spiritusforraadet, og efter faa Øieblikkes Forløb var det Hele et gruopvækkende Chaos af Bragstumper og ødelagte Gjenstande.

Cameron havde faaet fat i en Planke, paa hvilken han kæmpede halv bevidstløs med Bølgerne. Da han igjen kom til Besindelse, laa han paa det vaade Sand ved Strandbredden, og Lyset fra Fyrtaarnet blinkede over til ham. Det var næsten ved et fuldstændigt Mirakel, at hans Liv var blevet frelst. Halv afmægtig og ligesom sønderslaaet blev han længe liggende paa sit fugtige Leie, da reiste han sig op og vaklede fremad, og see! der opdagede jo hans skarpe Blik de Klipper, som han kjendte saa godt, og over hvilke den opstigende Maane nu kastede sit dæmrende Skjær. Søen havde kastet ham op paa den hjemlige Strand, og histhenne gik Kystvogteren, der sang den gamle skotske Sømandssang:

„Bag Ruden, Broder, skinner Lyset for Dig,
Bag Ruden skinner Lyset for Dig!"

Da strømmede Taarerne pludselig ned over Gotfred Camerons Kinder, det haarde Sind bøiedes og Moderens Ord: „Jeg skal lade Lyset staae i Vinduet, til Du kommer tilbage, Gotfred," randt ham i Hu og fyldte hans Hjerte med Veemod og Smerte.

Atten Aar vare næsten henrundne og hans Moder maatte nu være henved de Treds, men hun var vistnok allerede død for længe siden. Maaskee levede der dog En og Anden der paa Egnen, hvor hun havde liidt og stridt, som kunde give ham Besked om hende, og med denne Tanke begav den barske Sømand sig i Nattens Taushed og Mørke paa Veien til den Plet, hvor han var født og opvoxet. Hans Hjertes Compas ledede ham lige til Gyden med det gamle Huus, til hans Barndoms Paradis.

Gyden var ikke mere til at gjenkjende, der var bygget en Række nye Huse paa hver Side. Men hvad var det? Der, ved Enden af Gaden, saa at man allerede kunde see det i en temmelig betydelig Afstand, skinnede jo et Lys! Var det ikke et Vindue i hans fordums Hjem? Drømte han, eller var det Virkelighed? Med raske Skridt ilede han nærmere og nærmere.

Nei, det var intet Sandsebedrag, Lyset stod virkelig i den smalle Vindueskarm. Hans Been rystede under ham og hans Hjerte slog i feberagtig Bevægelse, da han med sin haardføre Haand bankede paa den gamle, velbekjendte Dør.

Han ventede i Angst og Bæven, Døren blev lukket op, og i dens Aabning viste sig en gammel Kone med hvidt Haar og indfaldne Kinder — det var hans Moder.

„Hvem er det?" spurgte hun med sin haarde skotske Accent.

„En stakkels Sømand, der har liidt Skibbrud," svarede Gotfred med halvqvalt Stemme.

„Kom ind og varm Jer," vedblev den Gamle. „Det er en slem Nat, ikke sandt? Sandsynligviis er det Lyset i Vinduet, som har ført Jer herhen. Ja, saadan har det nu brændt snart i tyve Aar. I er maaskee forundret derover? Men jeg har jo tændt det for min Søn, der har forladt mig og endnu ikke er vendt tilbage. Mangengang har jeg sultet og undværet Alt, for at Lyset kunde brænde der hver Nat; thi hvorledes skulde han ellers finde hjem? De Andre ere allesammen døde, Alle, Alle — kun jeg er bleven tilbage, fordi jeg maa vente paa min Dreng, paa min Gotfred, og naar han kommer, vil jeg ogsaa gjerne døe."

Gotfred havde ikke Kraft til at udholde det længere. Hulkende styrtede han ned for hendes Fødder, omklamrede dem og kyssede den gamle Kjole, hun havde paa. Først stirrede hun aandsfraværende paa ham, og han mærkede da, at det var Moderkjærlighed, parret med et Slags Vanvid, der havde bragt hende til i denne hele lange Aarrække at sætte hver Nat et tændt Lys i Vinduet — men endelig vaagnede hendes eget gamle, trofaste Jeg, og hun tog den skæggede Sømands Hoved mellem begge sine magre Hænder og trykkede det fast op til sig. „Seer Du, Gotfred, jeg vidste, at Du vilde komme igjen!" sagde hun, og hendes Taarer flød sammen med hans.

En bedre Søn end Gotfred Cameron fandtes der fra nu af ikke paa hele Jorden.

Han blev Capitain paa et Dampskib, giftede sig og opnaaede den Lykke, endnu i mange Aar at kunne ved Ømhed og kjærlighedsfuld Omsorg gjøre endeel af den Uret, som han havde tilføiet sin Moder, god igjen.

Moderkjærlighed er stærkere, inderligere og varigere end al anden Kjærlighed — see, det er Moralen af vor lille Historie.

Okadanga.

En afrikansk Fortælling.

At jage Løver, Tigre og Elephanter i de afrikanske Urskove er meget fashionable for os Englændere, og truer næsten med at blive ligesaa forslidt et Emne, som Bestigningen af Montblanc.

Berømte Sportsmen, som ere i Besiddelse af lidt Ærgjerrighed, trække haanligt paa Skulderen, naar Talen er om Jagt i Europa, hvad Under derfor, om vi unge muntre Fyre med mange Penge og en stor Portion Kjedsomhed, fik den Idee at prøve en Gorillajagts Farer og Glæder.

Vi fik ikke alene Ideen, men vi udførte den. Rigtignok fandt jeg langt mere Interesse i det, som hændte os paa den lange og besværlige Vei, som førte fra Kysten ind i selve Gorillaskoven, end de uhyggelige Brøl og Grimacer, som disse afskyelige Kæmpeaber opvartede os med.

Idetmindste vil jeg ikke trætte mine Læsere med vore Jagthændelser, den Slags have de læst nok af; kun udbeder jeg mig deres Opmærksomhed for et lille Eventyr, som hændte os i Kong Jambais Land paa Veien til Gorillaegnen.

Jambai, Fraadser af Tilbøielighed og Konge over 6000 sorte, halvnøgne Undersaatter, modtog naadig vore store Presenter og gjorde sig Umage for at beholde os i sin Nærhed, han critiserede, paa sin Maade, Nabopotentaten og gjorde sig tilgode med vort Jagtbytte, en stor Elephant, og andre Delicatesser, som vi opvartede ham med, til han i Ordets bogstavelige Forstand havde forædt sig og blev alvorlig syg.

Hans Overpræst og Læge skjød behændig Skylden for denne Sygdom over paa hans ildesindede Undersaatter og Kongen troede ham — slig Blindhed er han ikke ene om, vore oplyste Monarker give ham intet efter i den Retning — naar deres egne Feil have vakt Folkets Utilfredshed, lade de med Glæde et enkelt Parti bære Skylden for begaaede Misgreb og fryde sig ved egen Ufeilbarhed.

Kongen, som var en uforbederlig Fraadser, havde grundig fordærvet sig ved vort rigelige Jagtbytte, og det var næsten umuligt for Lægen at helbrede ham, da han daglig fremturede i sin Umaadelighed. Lægen turde naturligviis ikke sige, at Kongen selv var Skyld i sine Lidelser, (det vover en Livlæge aldrig), men Skurken forsikkrede høitidelig, at onde Aander iblandt Folket havde forhexet ham. Han fordrede, at de Mistænkte skulde rense sig ved en „Gudsdom" eller lide Straf for deres Brøde.

Vi ville snart faae at see, hvilken kanibalsk Bihensigt den sorte Metternich havde med dette Forslag.

Vi havde forladt hans sorte Majestæts Residents paa en lille Udflugt og fandt ved vor Tilbagekomst Indvaanerne grebne af den høieste Bestyrtelse. Det var bleven bekjendt, at Kongen og Overpræsten vilde holde en „Gudsdom".

Vi tog vor Tolk med paa Raad, han var Kong Jambais meest civiliserede Undersaat, en prægtig Fyr, som vi holdt meget af. Han hed Makacuru, et Navn, som var meget for langt for os Englændere, derfor forkortede vi det paa gammel brittisk Maneer til „Mak".

Mak havde opholdt sig paa Missionsstationen og der lært lidt Engelsk, lidt Christendom og alt for megen Civilisation for hans Tid og hans Landsmænd.

Denne Civilisation kom os og endnu mere Kongerigets skjønneste Pige tilgode.

Hun havde det smukke Navn Okadanga, var Maks Brud og en af de yndigste, qvindeligste og dydigste Piger, jeg har truffet, ikke alene i Jambais Rige, men i civiliserede Lande. Hendes stille Væsen, Huuslighed og nette Dragt gjorde hende ildeseet af Landets sorte Befolkning.

Den høiere Dannelse og Indsigt i mange Ting, som Mak og Okadanga undertiden kom til at forraade, gjorde dem farlige for Overpræsten. Kongens Sygdom og Luner og Folkets vanvittige Overtro gjorde det muligt for ham ved en „Gudsdom" at skille sig af med dem og deres Venner.

Denne Kirke- og Statspolitik af Overpræsten og Livlægen gjorde nogle Bemærkninger af Mak let forstaaelige for os.

„Ja, han er netop i Begreb med at ophidse Folket med sit ‚Djævleri'," sagde Mak, ganske bleg under den sorte Hud. „Vi ville snart faae Masser af Døde her, maaskee endnu i denne Aften."

„Naar blot den sorte Djævel af en Doktor ikke vil invitere os med til Giftdrikken*)," sagde en af Vore.

„Nei, nei," raabte Mak og rystede heftig paa Hovedet. „Kong Jambai er glad i Eder, han seer op til de hvide Mænd, det veed Doktoren og tør ikke kaste sin Mistanke paa Eder, han vover kun at lade sorte Mænd og Qvinder dræbe. Naar blot min Okadanga . . . ."

Han afbrød her sin Tale og begyndte at skjælve saa heftig, at Tænderne klapprede i Munden og vi bleve formelig ængstelige paa hans Vegne.

Vi talte ham tilrette saa godt det lod sig gjøre og lovede ham, at hvis en saadan Ulykke skulde naae hende, vi da ikke blot vilde anvende al vor Indflydelse hos Kongen, men hvis det var nødvendigt vilde bruge Magt. Dette Løfte beroligede ham noget, thi han frygtede stærkt for, at hun vilde blive nævnt iblandt de Mistænkte, og han gjorde os bekjendt med Udførelsen af den paatænkte „Gudsdom".

Vi lovede ham at holde os parat hele Aftenen og Natten med, og begave os til Kongen hvor vi bleve godt beværtede og tilbragte Resten af Tiden paa Vagt.

En Tid var alt rolig, Trætheden overvældede os og vi faldt isøvn, da bleve vi pludselig vækkede af en forfærdelig Hylen og Skrigen, som tog til med hvert Minut.

Endelig styrtede Mak aandeløs ind i vort Værelse og raabte jamrende:

„Oh, Massa! Massa! Kom! Min Okadanga! Frels min Okadanga!"

Vi sprang hurtig op og fulgte vor bevæbnede Tolk ud paa Pladsen. Her mødte os et forfærdeligt Syn — Hundreder af nøgne, afskyelige Skikkelser omringede os snart og saae paa os med store, af Rædsel stive Øine, med aaben Mund og de uhyggelig hvide Tænder naaende fra det ene Øre til det andet, de skreg og gesticulerede og teede dem med stor Vildhed. Det Skrækkeligste af det Skrækkelige er dog Mennesket i sin blinde Fanatisme, og i Særdeleshed Negeren.

Det var en uhyggelig Scene, som dannede sig for vore Øine. I Midten af en tæt Klynge af sorte, nøgne Trolde, stod Kongen med sin Livlæge. Den Sidste bar en stor, broget, vaiende Fjerbusk paa Hovedet. Ansigtet havde han oversmurt med hvid Farve, hvilket tager sig meget værre ud, end naar en Hvid er sværtet. En rød Stribe omgav Hovedet og en lignende var trukket fra Panden

*) Det er Formen hvorunder Gudsdommen viser sig.

ned over Næsen. Det nøgne Legeme var bemalet med afskyelige Decorationer, saa han saae ud som den grangivelige Djævel.

Jordbunden var slibrig af størknet Blod og bestrøet med sønderslaaede Arme, Been og Indvolde af forfærdelig mishandlede Mennesker.

Der var kun to Offre tilbage, en gammel Mand og Okadanga.

Den gamle Mand med den hvide Uld paa Hovedet var maaskee en Byrde for sine Slægtninge; et lille Vink, ledsaget af en Present til Doktoren var nok til at faae ham paa de Mistænktes Liste.

Okadanga stod der bleg og skjælvende, som et levende Billede paa Uskyld og Angst, iblandt disse Kannibaler. I samme Øieblik tømte den Gamle Giftbægeret, han gjorde nogle forgjæves Forsøg paa at holde sig opret og sank med et smerteligt Skrig sammen. Den rasende Mængde trængte sig om ham, og før han havde naaet Jorden var hans Legeme sønderhugget.

Med Rædsel banede vi os Vei mellem disse Uhyrer, for at naae Kongen. Mak fulgte os og tjente os som Tolk, vi lode ham sige til Majestæten, at vi øieblikkelig vilde forlade hans Land, hvis han ikke vilde skaane dette sidste Offer.

Kongen blev synlig forlegen ved denne Tale, men svarede dog, at hans Folk nu engang var kommet i Raseri, og at han umulig kunde holde det tilbage.

„Jeg er forhexet," vedblev han, „og min Doktor siger, at denne Pige hører til de meest Skyldige. Hvis hun ikke overlever Giftbægeret, maa hun dø. Saaledes byder Loven og Religionen hos os. De hvide Mænd maa ikke ansee det for nogen Fornærmelse imod dem, men roligt gaae hjem og lægge dem til Hvile."

„Vi hverken kan eller vil sove, medens slig Rædsel udøves i vor Nærhed," raabte jeg. „Kong Jambai maa ikke lade det skee, som vil fylde os med Afsky for ham. Han bør paany lade hendes Sag undersøge og lade hende leve til det er gjort, er hun da skyldig, er der altid Tid nok til at lade hende dræbe."

Men Kongen svarede majestætisk, at han var i sin gode Ret.

Da hviskede jeg til vor Tolk: „Siig til Doktoren, at jeg forærer ham min nye Bøsse, hvis han skaffer os Opsættelse til imorgen."

(Sluttes.)

Blandinger.

— Da Philip, Markgreve af Croja, Hertug af Arschott, engang spadserede med en Hr. von Brecht fra Antorf og drev allehaande Spøg med ham, sagde Markgreven tilsidst: „Det glæder mig, at her dog ogsaa er en Nar i Selskabet." Brecht svarede hurtig: „Hvor meget gladere vilde da ikke Deres Durchlauchtighed være, dersom De vidste, at her er To?"

— Grove Folk holde sig for ærlige, og det lykkes dem som oftest at paanøde Andre denne deres Selvoverbeviisning.

Charade.

(Første Stavelse).

Et af de kjære, gamle Træer,
Som helst man elsker og beskjærmer;
Det hjemlig er i Landet her,
Men gulnes snart, naar Høst sig nærmer.

(Anden Stavelse.)

Naturen gav den ingen Fod,
Ei heller Fuglens Fjedervinger,
Og dog, hvis Skjæbnen er den god,
Engang den sig mod Himlen svinger.

(Det Hele.)

I fordums Dage var jeg til,
(Det troede man), og grumt jeg trued';
At fælde mig var Ridderspil,
Mens Borgens skjønne Jomfru grued'.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 19:

Duet — ud! — et — Due — Ed — Tue — tude.

Opløst af Jutta, Niels Rasmus Petersen, Sine Nielsen, Tjenestekarl Peter Christensen i Nestved, Gardisten i Nykjøbing paa Falster, En Brostensliber fra Klosterstræde, Alle Kryberne og Gosen i Reden i Skive.

☞ Imod franco Indsendelse af Postqvittering for April Qvartal, med Paategning at Vedkommende er tilraadt Subskriptionen paa „Skandinavisk Folkemagazin" fra Nytaar, ville Abonnenterne, som have erholdt Bladet gjennem Postcomptoirerne, gratis og franco erholde tilsendt „Hittebarnet" complet.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 7de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag.

Lovisa,

Dronning af Sverig og Norge.

Skandinavisk Folkemagazin
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 21de Mai. Nr. 21.

Indhold: Dronning Lovisa af Sverige og Norge (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Okatanga (Slutning). — En bedraget Præst. — Blandinger. — Gaadespørgsmaal.

Dronning Lovisa af Sverige og Norge.

Det var med det første Vaarpust, førend Birken og Bøgen endnu havde hvælvet Tag, at Dødens Engel fløi over Kongeborgen ved Mælarens Strande, sænkede sine Vinger og udkaarede den elskelige og hidtil saa livskraftige Dronning Lovisa til sit Bytte. De milde Øine, der saa ofte havde opsøgt Trængende og Lidende, lukkedes, og de Læber, hvorfra der saa tidt havde lydt Trøstens Ord til Sørgende og Forladte, paatryktes den evige Taushheds Stempel. En tung Sorg har ramt de nordiske Rigers Kongehuus ved hendes Bortgang, og denne Sorg er ikke alene bleven delt af de Folk, hvis Kroner hun bar, og hvor hun har efterladt sig et hædret og elsket Minde, men den har ogsaa fundet dyb og inderlig Gjenklang i danske Hjerter, der med Taknemmelighed og Erkjendtlighed ville bevare Erindringen om den ædle, henfarne Qvinde, som var Moder til hende, der engang, om Gud vil, skal bestige Danmarks Trone og udfolde de Dyder, som den Hedengangne ved sit lysende Exempel har bibragt hende.

Dronning Vilhelmine Frederikke Alexandra Anna Lovisa, Prindsesse af Oranien, var født i Haag den 5te August 1828 og Datter af Prinds Vilhelm Frederik Carl og Prindsesse Lovise Augusta Vilhelmine Amalie af Nederlandene, af hvilke den Sidstnævnte, som bekjendt, for ikke lang Tid siden er afgaaet ved Døden. Den 19de Juni 1850 formæledes hun med daværende Kronprinds Carl af Sverige og Norge, der den 8de Juli 1859 succederede som Carl XV., og tilligemed hvem hun kronedes i Stockholm den 3die Mai og i Trondhjem den 5te August 1860. Af dette Ægteskab lever der kun en eneste Datter, vor Kronprindsesse Lovisa, der blev født den 31te October 1851 og formæledes med Kronprinds Frederik af Danmark den 28de Juli 1869.

Det ligger i Sagens Natur, at fyrstelige Personer, eller i det Hele taget vel Enhver, hvem Skjæbnen har stillet paa et høiere Trin i Samfundet, maae være udsatte for speidende og bevogtende Blikke, offentlig Bedømmelse og som oftest for alt Andet end skaanselsfulde Angreb og velvillig Omtale. Ligeoverfor den nys hensovede Dronning forstummede dog al Dadel. Ædeltænkende og forstandig, fordringsfuld og beskeden, kjærlig og velgjørende, vandt hun Alle, saavel Høie som Lave, og for det smukke Tilnavn „den Gode", som hun medbragte fra sit Fødeland Holland, gjorde hun i alle Maader Fyldest. Sine Pligter som Hustru og Moder opfyldte hun trolig og samvittighedsfuldt, men ingensinde blandede hun sig i Statsstyrelsen, hvorimod hun med varm og livlig Deeltagelse fulgte og fremmede saadanne Institutioner, ved hvilke navnlig de arbeidende Klasser kunde opdrages til Omsorg for deres Fremtids Vel. En sand christelig Fromhed, fri for alt Bigotteri og kunstlede ydre Lader, udmærkede den høie Afdøde, der udøvede det Gode i Stilhed, uden at vække Opsigt, og helst søgende at skjule sin Virksomhed for Verden. Derfor har hun ved sin tidlige Død ikke alene bragt Sorg og Savn blandt sine Nærmeste, men hun begrædes ogsaa af Tusinder af Fattige, og Alle tale de kun med Hengivenhed om den „gode" Dronning, der altid var rede til at aftørre Lidelsens og Kummerens Taarer.

For kun faa Maaneder siden kaldtes Dronning Lovisa til sin egen Moders Dødsleie, og man mener, at hun paa denne Reise har paadraget sig den Forkjølelse, der fremkaldte hendes sidste Sygdom, en heftig Lungeaffection, der i Løbet af nogle Dage tog i saadan Grad Overhaand, at der intet Haab var om hendes Liv, hvorfor vor Kronprindsesse tilligemed hendes Gemal bleve tilkaldte for at kunne være hos hende i hendes Dødsstund. Natten til den 30te Marts fik Dronningen et stærkt Qvælningsanfald, der yderligere svækkede hendes alt medtagne Kræfter, og hvorefter Tilstanden blev mere og mere foruroligende. Mellem Kl. 3 og 4 om Morgenen forsamlede hele den kongelige Familie sig ved hendes Leie og forblev der til det Sidste. Dronningen var hele Tiden ved sin fulde Bevidsthed og tog Afsked med sine Omgivelser paa en Maade, som dybt rørte alle de Tilstedeværende. Det sidste Ord, hun tydelig udtalte, var „Kongen". Hen paa Formiddagen indtraadte Dødskampen, og mellem Kl. 11 og 12 drog hun mildt og stille det sidste Suk,

medens Kronprindsessen af Danmark knælende bad „Fader vor" for den Døende.

Fredagen den 21de April fortes Dronning Lovisas jordiske Levninger med stor Høitidelighed til det Bernadotteske Capel i Ridderholmskirken i Stockholm. Skjøndt Dagen var vinterlig og sludfuld, vare alle Gaderne dog fra Morgenstunden af opfyldte af talrige Tilskuere, der ønskede at medgive den høitelskede Dronning det sidste Farvel, forinden hun bragtes til sit Hvilested. Alle Boutiker vare lukkede, og Skibene langs Quaierne havde alle Flag paa halv Stang. Kl. 12 satte Processionen sig i Bevægelse fra Slottets vestlige Fløi over Storkirkebrinken til den sort beklædte og med pragtfulde Gasblus oplyste Ridderholmskirke. Foran Liigvognen bares de svenske og norske Kronregalier, efter Liigvognen fulgte Sørgemarskallen, Kronprindsen af Danmark, begge Kongens Brødre og Prindsen af Wied. Kongen selv og Enkedronningen vare ved Sygdom forhindrede fra at være tilstede. Da den høitidelige Handling var tilende, blev Kisten, der var rigt smykket med Krandse og Bouquetter, af hvilke flere vare omvundne med Silkebaand, hvorpaa den Afdødes Slægtninge havde skrevet deres Afskedshilsen, baaren ned i Gravhvælvingen, hvor den, ledsaget af vor Kronprinds, de svenske Prindser og Dronningens Hofpersonale, hensattes paa en Katafalk. Bisættelsen sluttedes Kl. 2, hvorefter det kongelige Følge under Klokkeringning forlod Kirken.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Han lod som om han ikke kjendte hende. Han havde imidlertid Brevet hos sig og var paa Udkig for at gjøre sig det saa profitabelt som muligt. Han havde taget Tjeneste i et lille Hotel i nærmeste By, og da han hørte Navnet paa den Mand, ved hvis Fest han skulde opvarte, vare gamle Erindringer vaagnede, han besluttede at holde Øine og Øren aabne for at indsamle mere Stof, der kunde forklare ham det Uklare i det Brev, han havde stjaalet fra Anna. Blanche havde han strax gjenkjendt; Samtalen om Geoffroy og Mrs. Glenarm havde han hørt, og nu følte han sig overbeviist om, at et gunstigt Tilfælde havde ført ham i en tjenende Skikkelse til Festen i Swanhaven Lodge.

Efterat Maaltidet var forbi søgte Selskabet til Dandsepladsen, medens Tjenerskabet trak sig tilbage for at spise. Den sidste, der forlod Bordet, var Bishoprigg; han lod som om han børstede Krummerne af Dugen, men det var kun for at tømme Glassene og lure paa Leilighed til en Samtale med Blanche.

Denne lod ikke længe vente paa sig.

Hun kom og bad ham om et Glas koldt Vand fra Kilden.

Skjøndt Vand aldrig var den Drik, han anbefalede, saa fattede han dog snart, at det nærmest var for at faae Leilighed til at tale med ham, uforstyrret og uden at vække Opsigt.

De havde neppe naaet Kilden, før Blanche sagde: „Husker De mig fra den Nat i Kroen, da den voldsomme Storm rasede?"

„Nei, jeg kan ikke erindre at have seet Dem før," svarede den forsigtige Bishoprigg.

For at hjælpe paa hans Hukommelse tog Blanche sin Pung frem og tømte den i hans gigtiske graadige Haand idet hun takkede ham for den Godhed han havde viist imod den unge Dame, der var hendes bedste Veninde, og til Erstatning fordi han havde mistet sin Tjeneste.

Med den ene Haand tog han Pengene og med den anden lod han som han aftørrede de Taarer, han ikke fældede, og spurgte, hvor den unge Dame nu var og hvorledes hun havde det.

„Det veed jeg ikke; hun er reist, jeg veed ikke hvorhen."

„Og Manden da — der var hos hende — men borte næste Dag før Sol stod op?"

„Jeg har aldrig seet ham. Hvordan saae han ud?"

Mr. Bishopriggs Beskrivelse var uforstaaelig, og for ikke at spilde Tiden gik Blanche lige til Sagen og sagde: „Min Veninde tabte eller mistede dengang et Brev — har man eller De ikke hørt noget til det siden?"

„Hvorfor spørger De just mig derom?" sagde Bishoprigg med vaagnende Mistanke.

Havde Blanche her sagt: „Her er ti Pund, giv mig Brevet," saa vilde meget have været anderledes, men Penge havde hun ikke i det Øieblik, og derfor udbrød hun: „Sir Patrick sagde, at jeg skulde henvende mig til Dem."

Ved at høre dette Navn lukkedes Bishopriggs aabne Haand, der allerede var rede til at aflevere Brevet og modtage Belønningen.

„Sir Patrick? Naa! ja saa! hvad sagde saa Sir Patrick?"

Blanche bemærkede noget forandret i Tone og Væsen, og sagde derfor forsigtigt: „Han troede, at De kunde have fundet det og glemt at aflevere det."

Bishoprigg gjennemgik i Tankerne sit gamle Bekjendtskab til Sir Patrick og sagde til sig selv: „Nei, den gamle Djævel kjender mig bedre end som saa," og svarede derfor den ventende Blanche: „Om Brevet veed jeg ikke det mindste — nu hører jeg for første Gang Tale derom."

„Det gjør mig ondt at høre, at Sir Patrick har gjættet feil; men jeg troer han vil gjerne tale med Dem og han har skrevet et Brev, der ligger i Craig Fernie og venter paa Dem."

„Det faaer vente længe, inden jeg henter det."

„Siig mig da, hvor Sir Patrick kan finde Dem."

„Vil han mig noget, saa er her min Adresse," og han gav Blanche et Kort, hvorpaa stod: „Samuel Bishoprigg — Adresse: Slagter David Dov — Edinborg."

Blanche tog Kortet og sagde Farvel med de Ord: „De vil snart høre nærmere fra Sir Patrick."

„Sir Patrick vilde idetmindste kunne gjøre Mirakler," sagde Bishoprigg, da han var ene, „hvis han finder Samuel Bishoprigg efter den Adresse," og han smilede, beundrende sin egen Snildhed.

Endnu engang havde Sandheden været nærved at komme for Dagen, før Bryllupet var holdt, og atter havde Blanche, uden at ahne det, hjulpet til at indhylle det Hele i Mørke.

Bishoprigg kastede sig under et Træ, for at overveie, hvorledes han bedst skulde gjøre sig Brevet frugtbringende.

Blanche var der altsaa ikke mere at vente af, og hvad Sir Patrick angik, da besluttede han at undgaae ham saalænge det paa nogen Maade var muligt. Han maatte altsaa see at faae noget ud af de „andre Personer", som vare interesserede i Brevet. Hvem de vare, hørte han jo af Lady Lundées Tale om Geoffroy Delamayn, der snart skulde giftes med Mrs. Glenarm, og han, Bishoprigg, havde jo et Brev, hvori Mr. Geoffroy for 14 Dage siden talte om Ægteskabs-Sager med en Dame, der underskrev sig „Anna Silvester" og ikke Glenarm.

Han reiste sig saa hurtigt, hans Gigt tillod ham det, og besluttede sig til at vende tilbage til Swanhaven Lodge for af det hjemmeværende qvindelige Tyende at skaffe sig Oplysninger og om muligt at faae Øie paa Mr. Geoffroy. Dette sidste lykkedes før han ventede det; thi medens han, fordybet i Tanker, var paa Veien til Bygningen, var han kommen Traineerpladsen for nær og blev tilraabt af Perry: „Halloh! Hvad vil De her?" og af Geoffroy: „Hvad Djævlen er De for en Person?" Bishoprigg aabnede Læberne for at gjøre en Undskyldning, da Traineuren udbrød: „Det er en Spion, Sir Geoffroy, som skal see Dem arbeide," og Geoffroy løftede allerede sin mægtige Næve, da Perry holdt ham tilbage med de Ord: „Nei, Sir — Manden er for gammel — og han kommer vist heller ikke igjen." Og deri havde han Ret. Synet af den rasende Geoffroy havde givet Bishoprigg Ungdommens Lethed i Benene; han løb, som han ikke havde gjort i de sidste tyve Aar og standsede først, da han havde tabt Cottagen af Syne og ikke kunde trække Veiret mere.

Eet havde han dog vundet ved denne Expedition: denne rasende Kæmpe, Geoffroy Delamayn, var fremmed for ham, var ikke den, der var optraadt som Damens Mand i Craig Fernie Hotel — men dog havde han en Rolle i Brevet. Det var imidlertid en altfor farlig Mand at nærme sig oftere til — især da Bishoprigg jo endnu havde Mrs. Glenarm, der jo ogsaa var i Swanhaven, tilbage, og det maatte være hende magtpaaliggende at faae Klarhed i en Sag, hvor en anden Dame gjorde Fordring paa hendes Forlovede.

„Gudskeelov jeg har, som man siger, to Strænge paa min Bue, og Damens troer jeg er den bedste," mumlede han, da han vendte tilbage for at udfinde Mrs. Glenarm iblandt Selskabets Medlemmer.

Dandsen og Glæden var paa det Høieste, da Bishoprigg vendte tilbage for at anstille sine Betragtninger og udfinde den paagjældende Dame.

Den, der først tiltrak sig hans Opmærksomhed var forøvrigt en ældre Herre, der ved alle Kunstens Hjælpemidler søgte at spille den Ungdommelige, han var den ufortrødneste Dandser og holdt sig bestandig til de unge Medlemmer. Han var afskediget Søofficier, hed Capitain Newenden, var det sidste mandlige Skud af en gammel Familie og blev i Almindelighed af sine Underordnede kaldet „Tartaren".

Han var forresten Onkel til en Dame, hvis Skjønhed og rige Paaklædning strax tiltrak sig Bishopriggs Opmærksomhed og som alle de tilstedeværende Herrer kappedes om at hylde og som bestandig var omgiven af en Sværm Tilbedere. Bishoprigg udfandt snart, at det var Mrs. Glenarm.

At nærme sig hende her, var en Umulighed, og at gjøre det skrivtligt havde ogsaa sine Vanskeligheder, thi hun vilde utvivlsomt henvende sig til Mr. Geoffroy, hvis knyttede Haand og truende Miner endnu stode klare for Bishopriggs frygtagtige Sind.

Her vare altsaa gode Raad dyre, og efterat have overveiet Sagen, da Dandsen og Selskabet vare forbi og Bishoprigg paa Veien til sit Hjem, blev han enig med sig selv om, at han vilde skrive hende til under Navn af „En sand Ven" og advare hende, at han vilde tage Ophold i Perth i Nærheden af hende, at han vilde befale sin Ven, Slagteren i Edinborg, at sige, at hans Opholdssted var ham ubekjendt, og saa vilde han forøvrigt lade Omstændighederne raade.

Da Traineuren Perry samme Dags Aften sad i sit Værelse i Cottagen, hørte han fra Geoffroys Soveværelse en lydelig Stønnen og Sukken. Han gik derind og fandt Geoffroy med fordreiede Ansigtstræk, knyttede Hænder og Sveden perlende paa Panden i vilde Drømme: „Hvorfor gloer Du saaledes paa mig — gaae Fanden i Vold og tag Din fordømte Tavle med Dig!" stønnede han.

Perry vækkede ham: „De har drømt Mr. Delamayn."

Geoffroy vaagnede og saae sig forundret om: „Ja! jeg turde bande paa, hun stod og gloede paa mig i Frugthaven — nu veed jeg hvor jeg er — men lad Lyset brænde — ellers drømmer jeg vel atter om den døvstumme Huusholderske i Windygates."

Fjortende Capitel.

Sir Patrick eiede i Kent et Gods, Ham Farm. Det var her Familien og nogle faa Venner vare samlede for at overvære Blanches Bryllup, der skulde finde Sted næste Dag.

Aftenen før kaldte Sir Patrick Arnold ind til sig og sagde: „Før De bliver en gift Mand vil jeg nok tale et Par Ord med Dem om et Par Forhold, og navnlig om en Dame — Miss Silvester."

Arnold studsede og Sir Patrick betragtede ham et Øieblik før han vedblev: „Min kjære Niece Blanche kan have sine Feil, men hun har een god Egenskab, som veier meget — hun er trofast som Staal, som Folk siger. Den der eengang er hendes Ven, er det for Levetid. Hun har ikke yttret Noget, men hun har ikke opgivet en Tomme af sin eengang tagne Beslutning, hun vil søge Miss Silvester til hun finder hende — vil De hjælpe hende?"

„Ja, af al min Kraft, og dersom De, Sir Patrick, kan lette os vore Bestræbelser, vil det være en Venlighed baade imod Blanche og mig."

„Det troer jeg egentlig ikke, men det bliver Deres Sag. Altsaa samme Aften jeg sagde Dem, at jeg vilde lade hende seile sin egen Sø, fik jeg Underretning om, at hun var sporet til Glasgow. At jeg hverken til Blanche eller Dem omtalte det dengang, havde jeg mine Grunde til; nu meddeler jeg Dem det, fordi det er det eneste Bestemte jeg veed i dette Øieblik; men jeg troer, at der er to

Mænd, som vide Besked om hende. Den ene er Bishoprigg, tidligere Opvarter i Værtshuset i Craig Fernie."

Arnold studsede og skiftede Farve, hvilket Sir Patrick tilskrev Ideen om, at Bishoprigg var i Besiddelse af Annas tabte Brev; en Idee han jo selv nærede.

„Uheldigviis har Blanche," tilføiede Sir Patrick, „selv talt til Bishoprigg og bragt ham til at være paa sin Post, og aldeles fordærvet Sagen. Han har naturligviis narret Blanche med sin Adresse og skulde De nogensinde høre Noget om ham, saa siig det ikke til Deres Kone men til mig — jeg vil ikke efterspore Miss Silvester, men hjælpe til at opdage Brevtyven, har jeg ikke noget imod. Det var altsaa den ene Person. Den anden Person er Deres Ven, Mr. Geoffroy Delamayn."

Arnold sprang op og var stum af Forbauselse.

„Det forbauser Dem maaskee," sagde Sir Patrick, „men jeg er overbeviist om, at Mr. Delamayn er indviet i Alt Miss Silvester vedkommende. Hvorledes veed jeg ikke, men at han er det, er vist, og jeg overlader nu Resten til Dem, der nu er ligesaa nøie underrettet om Alt som jeg selv. Kun eet Spørgsmaal endnu: anede De, at der existerede nogensomhelst Forbindelse imellem Miss Silvester og Mr. Delamayn?"

„Derpaa kan jeg ikke svare. En Hemmelighed er betroet mit Æresord og jeg har siden den Tid været uenig med Geoffroy og er altsaa dobbelt forpligtet til at tie. Grunden til vor Uenighed maa ligeledes blive en Hemmelighed; kun det kan jeg sige, at Geoffroy ikke har svaret til mine Forventninger."

„Var det dog maaskee ikke bedst at sige mig Alt. Overvei det vel, Arnold."

„Jeg er bunden til Taushed — ingen Overveielse kan forandre det."

„Saa god rolig Nat, min Ven."

Da Arnold kom ud i Forhallen, stod Blanche der; hun gav ham et Brev, som han skulde læse, naar han var ene.

Blanches Bryllupsdag skinnede Solen og Solskin var i de to Unges Hjerter, da de mødtes i Sir Patricks Bogværelse tidligt om Morgenen.

„Har Du læst Brevet?"

„Jeg er kommen for at besvare det herfra; men hvorfor skrive til mig, hvorfor ikke sige mig det?"

„Af hundrede forskjellige Grunde, men det er ligegyldigt — nu har jeg ingen Hemmelighed paa mit Hjerte, og jeg er glad ved det, da Onkel siger, at det er Uret af mig, ikke at ville opgive Anna."

„Hele Din Hemmelighed var Gjenstand for Sir Patricks og min Samtale iaftes, og Resultatet deraf er blevet, at jeg i dette Øieblik beder Dig at hjælpe mig med at skrive til min Advocat i Edinborg for at paalægge ham at fortsætte Eftersøgelserne og rapportere til mig under Sir Patricks Adresse."

Et varmt Kys var Takken, Brevet blev skrevet og det unge Par skiltes ad for at mødes i Kirken.

Ceremonien foregik i den blomstersmykkede Kirke, Brudeklokkerne ringede frydeligt og ingen ildevarslende Feiltagelser fandt Sted.

En Time senere, efter en kort Bryllupsfrokost, kjørte en Vogn bort med et lykkeligt Par under Slægts og Venners Affskedsraaben. Viede i Kirkens Helligdom med Familiens Samtykke og inderligt elskende hinanden, hvem skulde saa troe, at deres unge Kjærlighed inden kort Tid skulde forgiftes ved det frygtelige Spørgsmaal: „Ere vi ogsaa rette og lovlige Ægtefolk?"

To Dage efter Bryllupet blev en Pakke Breve sendte fra Windygates til Familien paa Ham Farm og imellem disse var der et til „Mr. Arnold Brinkworth, anbefales Lady Lundée paa Windygates."

Sir Patrick tog det, men da han ikke kjendte Haandskriften, gav han det til Lady Lundée, der ikke saasnart havde seet Udskriften før hun lod det falde, som om hun havde brændt Fingrene. „Og den Person vover at tilskrive Mr. Brinkworth i mit Huus."

„Miss Silvester?" spurgte Sir Patrick.

„Hendes Navn skal ikke besmitte mine Læber, ikke engang i Deres Huus, Sir Patrick; ikke engang for at gjøre Dem en Fornøielse."

Det var jo tydeligt nok. Miss Silvester skrev altsaa til Blanches Ægtemand — aa, det var vel en Lykønskning, thi Brevet var just paa Bryllupsdagen kommen til Windygates.

Da Sir Patrick vilde lægge Brevet ned i en Skuffe, sagde Lady Lundée: „De burde vist egentlig aabne det Brev."

„Men hvor kan De dog fatte en saadan Tanke?"

„Det er just fordi jeg tænker paa Arnolds moralske Vel."

„Om et Par Dage høre vi vist, hvor Arnold er og saa skal jeg sende ham Brevet."

Underretningen kom, at det lykkelige Par var i Baden, og derhen sendte Sir Patrick Brevet tilligemed et andet, som var kommet fra Edinborg, og neppe otte Dage efter modtog Sir Patrick i sin Ensomhed, thi alle hans Gjæster vare nu borte, et Brev fra Arnold, der ved sin Størrelse og Ordene „Privat" og „Haster" foruroligede ham, selv inden han lærte Indholdet at kjende. Da han aabnede det faldt to andre Breve ud, dem han selv havde sendt over og eet heelt beskrevet Ark fra Arnold.

Dette tog han først for. Det var dateret Baden og uden Begyndelse, Midte eller Slutning fortalte Arnold Historien om sin skjæbnesvangre Forbindelse med Anna Silvesters Sorger fra den Dag, da Geoffroy sendte ham til Craig Fernie Kro og lige til den Aften, da Sir Patrick forgjæves søgte at faae ham til at aabne sine Læber paa Ham Farm. Han tilstod, at han havde været en Nar i at agte Geoffroys Hemmelighed, men han kunde jo ikke tale uden at røbe Miss Silvester dengang, nu løste hun ham selv, hvorfor han udbad sig Sir Patricks Raad.

Brevet fra Advokaten i Edinborg var kort og klart. Miss Silvester havde ligget syg i Glasgow indtil Begyndelsen af September; den 5te havde hun forladt Hotellet, var samme Dag seet paa Jernbanestationen, men derefter forsvunden.

Med sorgbetynget Hjerte aabnede Sir Patrick hendes Brev — det Brev, der kastede en Skygge paa hans Nieces Ægteskab.

„Glasgow, 5te Septbr.

Mr. Brinkworth!

For tre Uger siden vilde jeg skrive, men blev pludselig syg og har været Døden nær. Selv i dette Øieblik er jeg saa svag, at jeg neppe kan holde

Pennen og samle mine Tanker, men Sagen taaler ingen Opsættelse og jeg maa derfor strax bede Dem tænke tilbage paa den Dag, da Geoffroy Delamayn sendte Dem til mig i Craig Fernie.

Husker De ikke — skjøndt dengang gjorde det desværre ikke Indtryk paa Dem — at jeg mere end eengang udtrykte mit Mishag med, at De udgav mig for Deres Kone. Jeg veed nok, det var nødvendigt for at skaffe mig Ophold i Kroen, og havde jeg modsagt Dem, kunde Skandalen have naaet Blanches Øren. Min Samvittighed bebreider mig nu, at jeg taug; men det var kun en svag Anelse om noget Ondt jeg var greben af, og jeg kunde jo ikke vide, at De løb nogen virkelig Fare ved Deres Opførsel. Havde jeg vidst det, havde jeg talt bestemtere, hvad der end var fulgt paa. Saavist som jeg elsker og ærer min Moders Minde og stoler paa Guds Barmhjertighed, saavist er dette Sandhed.

De forlod mig næste Morgen og siden have vi ikke seet hinanden. Min Ængstelse voxede; jeg søgte Blanche paa Windygates og i nogle Øieblikke hun forlod mig, traadte Geoffroy ind, han behandlede mig som en Fremmed, han kjendte hvad der var passeret imellem os i Kroen, sagde han havde raadspurgt en Lovkyndig, negtede at ægte mig — thi han sagde jeg var gift — ja ud med det hvor grusomt det end er — han sagde, jeg var Deres Hustru.

Det var mine Anelser, der ikke bedrog mig — jeg er uskyldig og dog er det min Feil.

Om den Mand, der bedrog os begge, vil jeg Intet skrive; dersom han i dette Øieblik fortrød sin Opførsel og tilbød mig Alt, hvad Rang og Rigdom kan give, saa vilde jeg dog hellere være hvad jeg nu er, end blive hans Kone.

Jeg burde strax have sagt Alt til Dem, men Stødet kom saa uventet, at jeg besvimede, og da jeg kom til mig selv, havde jeg blot een Idee — den at løbe min Vei og skjule mig.

Da jeg blev roligere, adspurgte jeg to Lovkyndige om jeg var gift efter skotsk Ret — den Ene sagde ja, den Anden nei, og denne Sidste, at jeg strax skulde skrive til Dem, men da blev jeg syg.

Dog takker jeg Gud, at denne Opsættelse ingen Betydning kan faae, thi Blanche sagde, at Brylluppet først skulde staae til Efteraaret.

Brug Tiden — gaae strax til Sir Patrick Lundée — viis ham dette Brev og følg hans Raad, hvordan det saa end lyder angaaende mig. For Deres og Blanches Skyld taaler jeg Alt, og jeg løser Dem fra det Taushedsløfte, De har givet mig, og som jeg er overbeviist om De har holdt. Tag intet Hensyn til mig — jeg vil taale og lide Alt for Blanches Skyld — vore Mødre vare Søstre og jeg har lovet at være en Søster for Blanche — jeg vil stræbe at holde mit Ord.

Jeg veed ikke hvorledes De vil handle, men lader os tage os iagt for atter at komme i en falsk Stilling.

Min Adresse vil De kunne erholde hos min Advocat i Glasgow, i hvis Nærhed jeg maa opholde mig, hvor? er ubestemt, men langt kan jeg ikke reise, dertil er jeg for svag.

Jeg har Penge nok og naar jeg bliver raskere kan jeg arbeide for mit Brød.

Naar Blanche engang er bleven Deres Hustru, saa giv hende et Kys og siig det er fra Anna.

Tilgiv mig om De kan. Jeg har nu sagt Alt.

Deres taknemmelige
Anna Silvester."

Efter at have læst dette Brev følte Sir Patrick, at ogsaa han var under Indvirkning af det Trylleri, som Miss Silvester udøvede paa alle de Mænd, hun kom i Berøring med og hans Tanker vare længe fængslede ved det Spørgsmaal: hvilken Forblindelse der vel kunde have kastet denne ædle Qvinde i Armene paa en Mand som Geoffroy Delamayn.

Sir Patrick maatte indrømme sig selv, at han ikke kunde besvare det, og desuden havde han Andet at tænke paa.

Resultatet heraf var, at han maatte udsporge Arnold om de mindste Ubetydeligheder, og at Blanche skulde holdes i Uvidenhed om Alt indtil videre, hvorfor han telegrapherede, at de maatte vende tilbage snarest muligt, da deres Nærværelse var nødvendig førend videre kunde foretages angaaende Anna.

Faa Dage efter holdt en Vogn for Døren og Sir Patrick hørte Blanche udbryde: „er hun funden, Onkel?" saasnart hun fik Øie paa ham.

„Ikke ganske."

„Er jeg kommen tidligt nok for at være tilhjælp?"

„I god Tid. Imorgen skulle vi tale nærmere derom."

Arnold syntes at være ængstelig og urolig: „Vær ikke vred paa mig, Sir Patrick, men siig, hvorledes komme vi ud af dette Virvar?"

„Lad mig gjennemtænke det endnu i Nat — imorgen vil Alt staae klarere for mig."

Medens disse Dage ere gaaede paa Ham Farm har Geoffroy Delamayn forladt Swanhaven og taget Ophold nær det Sted, hvor han skulde vise sin Hurtigløber-Færdighed og ved at passere igjennem London benyttede Capitain Newenden Leiligheden til at raadsporge en Procurator, hvorledes han skulde opdage en anonym Brevskriver, der i høi Grad generede hans Niece, Mrs. Glenarm.

Saaledes samledes de efterhaanden fra forskjellige Hjørner i Nabolavet af den store By, hvor Alle for første og sidste Gang i denne Verden stode Ansigt til Ansigt med hinanden.

(Fortsættes.)

Okadanga.

(Slutning.)

Disse Kannibalers høie Præst kastede først et knusende Blik til mig, men da det gik op for ham, hvad Talen var om, sagde han hurtig til Kongen, at han dog burde gjøre de hvide Reisende denne lille Villighed, at lade Pigen leve til den paafølgende Nat.

Kongen vendte sig om imod sit Folk og meddeelte det sin høie Beslutning. Derpaa lod han Pigen bringe til en nærliggende Hytte og skarp bevogte af fire Sorte.

Den sorte Mængde spredtes ad; vi vendte til-

bage til vor Bolig og „Gudsdommen“ var foreløbig sluttet.

Vi satte os omkring Ilden for at raadslaae, og besluttede, det koste hvad det vilde, at frelse den stakkels Pige, baade for hendes egen og for Maks Skyld.

„Vi vil kæmpe for hendes Frihed, Mak,“ raabte jeg ham imøde.

„Kæmpe!“ sagde Negeren og viste alle sine Tænder, og Øinene rullede i ualmindelig meget Hvidt. „Ja, kæmpe vil vi, jeg vil kæmpe, hjælp mig dertil. Vi kan dræbe Vagten og tage Okadanga ved Haanden og flygte til det hvide Christenland langt borte over Havet. Men Vagten døer ikke uden at skrige, ligesom Gorillaen, og sorte Mænd løbe hurtig — derfor kan denne Plan ikke lykkes.“

„Der er intet Umuligt under Solen for tappre Hjerter og stærke Arme!“ raabte jeg. „Fire Vogtere siger Du. Godt! Det er ikke mere end vi magte, Fire imod Fire. Vi skal nok befrie Din Okadanga, det er et Ord, men hvorledes skal vi faae hende ført bort og skjult, thi Kongen og hele Folket vil forfølge hende som ligesaa mange Djævle?“

„At skjule hende vil ikke være vanskeligt,“ sagde Mak. „En Miil herfra findes den forfærdelige Hule, som Ingen her i Landet vover at betræde, da den er befolket af Djævle med Vinger og Aander af onde Mennesker.“

„Det er rigtig, Mak!“ sagde en af vore Venner. „Man gaaer igjennem Skjærsilden til Himlen. Hvor ingen Anden tør vove sig ind, der findes først et sikkert Asyl for os. Men er Du ogsaa fuldkommen vis paa, at Ingen af Kong Jambais Folk vil have Mod til at trænge ind til os?“

„Hulen er vort Helvede!“ svarede Mak. „Og Ingen gaaer frivillig derind.“

„Den er skabt for os!“ raabte jeg begeistret. „Altsaa til Værket, mine Venner.“

Jack, som var vor lille Expeditions „gode Hoved“, gjorde sig Umage for at bevare sit gode Renomee. Han tog en god Deel Krudt, gjorde det fugtigt og æltede det til tre Kugler, som han forsigtig lagde i Nærheden af Ilden for at tørres. Derpaa lavede han en forunderlig Hovedpynt af tørrede Rør og Græs og tilskar og forfærdigede en egen Dragt af vore Klæder. Alt dette gjorde han uden at sige et Ord, ja ikke engang vore meest indtrængende Spørgsmaal bleve besvarede, før det hele Kostume var færdigt.

„Saa, nu er Djævelen færdig!“ raabte han. „Hør nu godt efter: det var dog ikke umuligt, at disse Karle fik Mod til at trænge ind i Hulen i Masse; men Djævelen vil ikke taale deres Nærværelse der. Saasnart vi sikkert ere indstallerede i Helvede, overtager jeg Erkedjævelens Rolle. Den ene Krudtkugle anbringer jeg i min Djævlekrone, de to andre lægger jeg paa mine med Støvler beskyttede Hænder. Saasnart de trænge ind til os, tænde I Ild i Fyrværkeriet og jeg begynder en Dands, som skal lære dem Helvedes Rædsler at kjende, og de sorte Uhyrer skal i de tre første Aarhundreder fuldt og fast troe paa Djævelen. Hvad er Eders Mening?“

Vi fandt hans Indfald fortræffeligt og stolede paa dets gode Virkning.

Men nu gjaldt det først og fremmest at befrie vor Fange og bringe hende i Sikkerhed; det var ingen let Opgave, det følte vi Alle, men vi vare ogsaa overtydede om, at vi med vor aandelige Overlegenhed og de materielle Midler, som stod til vor Raadighed, vilde kunne beseire dem, naar vi for Alvor søgte at drage Nytte af begge Dele.

Efter halvanden Times Forløb brød vi op og listede os forsigtig udenom Byen for paa eengang at overfalde Vagten og føre vore Venner til Helvede. I Byen laa Alle i dyb Søvn; da vi vare omtrent hundrede Skridt fra Fangehytten, indskærpede Jack, Expeditionens Anfører, os endnu engang vore Roller. Først skulde vi med katteagtige Fjed liste os ind paa dem, saa pludselig overfalde dem og af al Kraft holde Munden fast sammen paa dem, til det var lykkedes os at kneble dem, at intet Skrig skulde tilkalde Hjælp — kun i yderste Nød var det os tilladt at udgyde Blod. Mak var det overdraget at føre Okadanga ud af sit Fangenskab og bringe hende hen til den frelsende Hule. Naar de havde faaet et lille Forspring, kunde vi slippe Vogterne og følge dem.

Nu vare vi naaede til den sidste Busk foran Hytten, som stod aaben og var fuldkommen oplyst af et vældigt Baal. De fire Vogtere laa om Ilden og talte ivrig med hverandre, men holdt deres Spyd fast omsluttede. Okadanga sad i Baggrunden, ubunden med Hovedet hvilende i Hænderne. Jack viste enhver af os sin Mand, stillede sig selv i Spidsen, gav Tegnet og i et Nu holdt Enhver sin Modstander fast omsluttet.

Okadanga sprang op med et svagt Skrig, men i det næste Øieblik var hun i sin Elskers Arme og paa Veien til den frelsende Hule. Vi slap vore af Skræk halvdøde Offre og ilede efter vor Fører, der fløi over Stub og Steen med sin kjære Byrde, og vi behøvede hele vor Muskel- og Lungekraft for at følge ham. Endelig syntes hans Kræfter at være udtømte, han standsede for at trække Veiret og vi med ham, men i næste Øieblik naaede en sig nærmende Støi vore Øren, og med fornyet Iver tog vi fat paa Flugten; pludselig vaklede Mak og slap sin Byrde, og vi standsede Alle for at finde et Øieblikś Hvile; da lød uhyggelige Brøl og vilde Signalraab fra alle Kanter af Skoven, og vi begyndte vor Flugt paany med Okadanga ved vor Side, men bleve standsede af et Par store Negere, som udstødte et skingrende Triumphskrig. Vi vare opdagede. Deres Skrig blev besvaret. Da fik Mak fornyet Kraft, den overhængende Fare gav ham Modet tilbage, han udstødte et Hyl, som ikke stod tilbage for hans Forfølgeres, og tagende Okadanga ved Haanden styrtede han frem og vi andre sluttede os tæt til dem. Ved at see vore blanke Vaaben, som blinkede i den lyse Nat, vege vore Fjender et Øieblik forskrækket tilbage. Dette Øieblik frelste vort Liv, thi det bragte os i den frygtede Hules Nærhed. De saae os ile ind i deres Helvede, men turde ikke følge os — i flere Skridts Afstand gjorde de Holdt, men vedbleve at give deres Kammerater Signaler, som kun bleve altfor godt forstaaede; thi en liden Stund efter var hele Banden foran Hulens Aabning.

Alle trængte sig tæt om Kongen og Overpræsten og kastede ængstelige Blikke ind i den mørke Hule.

„De ere derinde!" sagde Kongen, „vi maa Alle følges ad derind for at hente dem ud igjen. Tænd Faklerne!"

„De onde Aander inde i Hulen vil allerede have gjort det af med dem!" raabte en Stemme iblandt Mængden.

„Det Ord kom fra en Feig," svarede Kongen, „Faklerne frem! Overpræsten anfører os!"

Kongens Ord vare en Befaling. Overpræsten stod netop i Begreb med at stille sig i Spidsen for det sig dannende Fakkeltog, da Jack pludselig iførte sig sin Djævlehabit, ordnede Ildkuglerne og skjulte sig bag en fremspringende Steenmasse, idet han befalede os paa givet Tegn at sætte Ild i Fyrværkeriet.

Overpræsten og Fakkelbærerne marcherede brølende ind ad Hulens Aabning. Da lød Tegnet fra Jack, vi gjorde vor Pligt, og med vilde Skrig og Dands sprang han dem imøde. De gnistrende Ildkugler paa Hoved og Hænder fyldte hele Hulen med Fyrværkeri. Dette Ildhav opskræmmede en stor Masse kæmpestore Flagermuus, som med deres store Vinger ilede imod de tændte Fakler og slukkede dem med deres Legemers Vægt, saa kun Djævelen ene blev tilbage i Lyshavet.

Dette spruttende Lys, disse brændende Klæder, som flagrede om ham, hans forfærdelige Hyl og vilde Dands, den tætte Masse af Flagermuus og de slukkede Fakler i Forening med de Sortes uhørte Overtro, gjorde en Virkning, hvis uhyre Latterlighed ingen Pen formaaer at beskrive. De forfærdede Negere tabte Faklerne og styrtede over hinanden ud af Hulen, ofte med Benene høit i Luften, med vilde Blikke og et Raseri, som selv de vildeste Dyr ikke formaae at opvise Mage til. De ændsede ingen Hindringer, men reve Alt bort med sig og bleve forfulgte af Jacks vilde Haanlatter.

Da vi vare komne til Kræfter efter vor Latter, Skræk og Træthed, tændte vi nogle af de omkringliggende Fakler og udhvilede os i Hulen paa vore surt erhvervede Laurbær.

Okadanga kyssede os Alle og græd høit ved sin tappre Helts Bryst.

Da vi, efter Jacks Ord, i tre Aarhundrede kunde være sikkre i Hulen, overilede vi os ikke med vor Flugt.

I en anden Konges Land fandt vi ny Gjæstfrihed, ja bleve endog kraftig hjulpne med vor Gorillajagt.

Mak og Okadanga bo i en engelsk Missionskoloni ved Kysten. De ere almindelig agtede og gjøre god Nytte som Mellemmand ved Handelen med de Vilde, men glemme dog aldrig Djævlehulen eller de engelske Reisende, som frelste hendes Liv og hans Lykke.

En bedraget Præst.

For nogle Aar siden blev Prædikestolen i St. Peters, en af de væsenligste tydske Kirker i St. Petersborg, beklædt af Pastor B—, der ligesom de fleste Præster af dette Troes-Samfund havde samlet en betydelig Formue og var meget agtet og afholdt af Menigheden. Der gik ikke en Dag, uden at utallige Mennesker henvendte sig til ham om Hjælp af forskjellig Slags, og ikke en af dem blev sendt bort, uden at have erholdt Trøst eller mere materielle Gaver.

En Dag, da han formedelst Upasselighed ikke kunde forlade sit Værelse, kom en Kone til ham og bad om han vilde tage sig af hende. Hun sagde, at hun nylig var flyttet til St. Petersborg med sin Mand, som var Guldsmed, og hvem det var lykkedes at etablere sig saa godt, at han rigeligen fortjente hvad de behøvede; men han gjorde hende ulykkelig ved sin vedholdende, voldsomme Mishandling, uden den ringeste Anledning fra hendes Side, hvilket hun indtil nu, Altsammen havde baaret med Taalmodighed.

Præsten yttrede sin Sorg over at hans Ildebefindende forhindrede ham i at forlade Huset; „men bring Deres Husbond hen til mig," sagde han.

„Det vil ikke blive saa let en Sag," gjensvarede Konen, „thi naar han faaer Mistanke om, at der venter ham en Irettesættelse, saa kommer han ikke. Nei, han maa ikke vide noget derom i Forveien. Men dersom jeg siger ham, at De ønsker at kjøbe Noget af ham, da vil det ikke feile, at han vil indfinde sig hos Deres Velærværdighed."

„Det er en heldig Tanke," sagde Præsten, „thi jeg vil netop kjøbe et complet Theeservice af Sølv."

„Og han er just bleven færdig med et meget smukt," sagde Konen. „Det er virkelig overordentlig smukt."

Den næste Dag kom Guldsmeden med sin Kasse, ledsaget af Konen.

Pastoren var i al Stilhed forbauset over at see hende med ham, og gik hen for at modtage ham idet han sagde: „Ah, Sølvtøiet?"

„Ja, Deres Velærværdighed," svarede han, „jeg har ifølge Deres Forlangende bragt Servicet."

„Meget vel," sagde Præsten. „Hav den Godhed at følge ind med i mit Studerekammer."

Da de vare blevne ene, begyndte den gode Præst at tale indtrængende om en Husbonds Pligter, og dvælede med megen Veltalenhed ved Helligheden af det Løvte, som Ægtefolk aflægge hinanden for Alteret.

Hans Tilhører lod til at være meget forbauset, og forsøgte flere Gange at afbryde hans Tale; men Pastoren bad ham om at høre ham tilende.

„Hvad kan De anføre, som kan tjene til Undskyldning for Deres Opførsel?" spurgte han til Slutningen. „Hvad er Grunden dertil? De seer saa mild og saa godmodig ud, min Ven. Hvor kan det dog være, at De er saa slet en Ægtemand?"

„Men lad mig dog fremkomme med et eneste Ord, Deres Velærværdighed. Jeg er —"

„Jeg veed, hvad De vil sige. De er sædvanligviis saa blid og from som et Lam, og kun heftig til visse Tider; men at gaae saa vidt som at slaae sin Kone!"

„De har taget feil af Personen, velærværdige Herre, jeg har aldrig slaaet min Kone —"

„Hvorledes?" sagde Pastoren. „Benægter De det? — fy!"

„Fordi," vedblev Manden, „jeg er ikke gift."

„Hvad, Deres Kone venter jo inde i det andet Værelse."

„Hvem? min Kone? Deres Velærværdighed tager feil. Jeg har ingen Kone. Hiint Fruentimmer er jo Deres egen Huusholderske, som kom til mig med den Commission fra Dem, at bringe et Sølvservice, som De ønskede at see."

Pastoren begyndte at see noget urolig ud. „Hun er ganske vist ikke min Huusholderske. Hun maa være afsindig," sagde han.

„Eller en Tyv," tilføiede Guldsmeden.

De skyndte sig nu ind i det andet Værelse, — men det var tomt. Konen var forsvunden med Kassen og Sølvtøiet, og alle Politiets Bestræbelser for at faae det tilbage, vare spildte.

Denne Begivenhed er beregnet paa at fremkalde mange vægtige Betragtninger. Listen var saa godt udtænkt og iværksat, at den vilde være lykkedes mod de klogeste og meest mistænksomme Mennesker. Guldsmeden havde ladet Sølvtøiet staae i det ydre Værelse, under Bevogtning af den formodede Huusholderske, ifølge Præstens udtrykkelige Ønske, medens den Sidste betroede det til den Andens soi-disant Kone. Dersom Sagen var gaaet til Proces, hvem vilde saa blive den Tabende? Lykkeligviis havde den gode Pastor ikke nogen Tanke om et saadant Alternativ. Han følte Medlidenhed med den stakkels Mand, som skulde leve af sit Arbeide, og da han selv var rig nok til at bære Tabet, bar han det ene.

Blandinger.

— En forhenværende fransk Soldat anvendte et ganske nyt Middel til at indsmugle Varer. Han manglede et Been og lod sig gjøre et af Træ, i hvilket han skjulte Kniplinger, indtil han omsider blev forraadt; man fandt i det hule Been for henved 1500 Francs Kniplinger.

— Venskab er som gamle Bøger: Aarstallet gjør dem kostbare.

— „Christian! veed Du, hvad Ret og Uret er?" spurgte en Skoleexaminator en firskaaren Dreng. — „Nei!" svarede Drengen. — Examinatoren rystede paa Hovedet og vilde oplyse den Uvidende ved et Exempel. „See, Christian," sagde han, „naar Frits der faaer en Tvebak af sin Moder, og Du tager den fra ham, tænk engang efter, hvad gjør Du da?" — „Jeg spiser den," var Svaret.

— Spar paa Raad, hvor Du har Mangel paa Daad!

— De gode Digtere gjengive i deres Digte deres Elskedes Billede, de middelmaadige hendes Portrait, de slette hendes Stikbrev.

— I et Leiebibliothek begjærede en ung Pige „Napoleos Levnet". — „Det gjør mig ondt, den er ikke hjemme." — „Nu, saa kan De give mig en anden Røverhistorie."

— Den Gjerrige skulde, ligesaavel som Ødelanden, sættes under Værge. Begge ere farlige for Staten: Hiin tilstopper og udtørrer den almindelige Velstands Kilder; Denne hidfører Oversvømmelse.

— Man siger, at en stor General maa stedse gjøre det Modsatte af Det, Fjenden kan formode. Den, der vil handle moralsk stort, gjør aldrig, hvad den store Hob venter af ham.

— En Skorsteensfeier og en Møller stødte noget ublidt imod hinanden ved at mødes paa et Gadehjørne; ved Berørelsen blev Hiin hvid og Denne sort. Begge fordrede Skadeserstatning, og Sagen kom for Retten. Dommeren var i nogen Forlegenhed, og spurgte om Vidner og Beviis. Omsider erklærede han meget skarpsindig Skorsteensfeieren for strafskyldig, da Mølleren kunde dokumentere sig med Sort paa Hvidt.

Gaadespørgsmaal.

1.

Siig, hvad er det for et Kast,
Hvortil Haanden ei behøves,
Men hvorved i største Hast
Tidt vor Kraft og Villie røves?

2.

Hvornaar er Tyven mest lastelig,
Og naar er i Sandhed den Fattige rig?

3.

Hvad er det for et Bogstav, som
Hvis Mangel heelt kan skabe om
Flux til et Dyr en haardfør Mand,
Der færdes meer paa Vand end Land?

Opløsning af Charaden i Nr. 20:

Lindorm. Lind — Orm.

Opløst af Adelaide i Springgade, From som et Lam, Torskeslagteren i Veile, En Sørøver i Buenos Ayres, Peder Sørensen, A. J. H., Den blaa Mandril Mummi i det høiere Skoleridt.

Logogriphen i Nr. 19 er endvidere opløst af Muldvarpen fra Jebjerg, Keiser Mumbo-Gumbo-Gong-Gong den Store og en Lærd i Horsens Latinskole, Kragelund i Hobro, Plattenslageren i Aalborg.

Charaden i Nr. 18 er endvidere opløst af Hans Peder Broby i Freltofte.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong".

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 28de Mai. Nr. 22.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — En Gadescene (med Xylographi). — Flo. — Den originale Grund. — Blandinger. — Dobbeltgaade.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Da Sir Patrick og Arnold næste Dag vare uforstyrrede, spurgte den Sidste ængsteligt: „Er Sagen alvorlig? er jeg at dadle?"

„Paa en Maade fortjener De Dadel fordi De saa ubesindigt har overtaget at være Geoffroys Budbringer til Miss Silvester; De er kommen i en falsk Stilling, og det er Feilen. Deres senere Handlemaade har vel ikke kunnet være anderledes, som Mand af Ære, hvem en Qvindes Hemmeligheder var betroet."

„Han havde frelst mit Liv og jeg troede, at burde vise ham en ringe Gjentjeneste."

„Sagen er ikke alene alvorlig, men saalænge det ikke er afgjort at Blanche er Deres retmæssige Kone, er den uudholdelig. Tænk paa Alt hvad der kan skee. Geoffroy Delamayn har Interesse af at udgive Miss Silvester og Dem for Ægtefolk, og Omstændighederne kunne til en vis Grad tale derfor. Baade Bishoprigg og Værtinden ville bevidne, at I begge have udgivet Jer for at være Mand og Kone — senere kunne I være blevne enige om, da Miss Silvester er fattig, at De skulde ægte Blanche, der er rig, og paa anden Maade holde Miss Silvester skadesløs. Selv om saadant ikke skeer nu, kan det skee senere, og Børnene af Deres Ægteskab med Blanche blive ansete for uægte. See derfor maa vi tage ordentlig fat paa Sagen og strax sætte os i Forbindelse med Miss Silvester; maaskee det endogsaa var bedst, at vi meddelte Blanche hvorledes Tingene egentlig staae."

Ved dette Forslag skiftede Arnold Farve; han reiste sig op, gik flere Gange rundt i Værelset, satte sig atter og saae aldeles fortvivlet og hjælpeløs ud. Efterat have samlet sig noget maatte han erklære Sir Patrick, at dette aldeles ikke gik an og meddele ham, hvorledes han i Kroen i sin Tid havde maattet skjule sig for Blanche, og da denne senere havde udtrykt sin Forundring over denne usynlige Person, havde han ikke vovet at sige hende Sandheden, for ikke at forraade Miss Silvester, og hvad vilde Blanche nu sige, hvis han fortalte hende Alt.

Sir Patrick fandt, at dette gjorde Stillingen vanskeligere og at Arnold vilde have staaet i et bedre Lys for sin Kone, hvis han havde aabenbaret hende Alt før Bryllupet, men derved var jo nu Intet at gjøre, og da han selv ved at fremskynde Blanches Bryllup havde bevirket at Miss Silvesters Brev kom for sildigt, fandt han, at han selv havde nogen Skyld og at han aldeles maatte tage Sagen i sin Haand.

Arnold blev nu underkastet et fuldstændigt Forhør angaaende hver Enkelthed ved hans Ophold i Kroen samtidig med Miss Silvester, og Sir Patrick noterede, hvad han fandt vigtigt. Størst Rolle spillede det Brev, som Anna havde tabt, og hvis fjerde Side var beskreven af Geoffroy, der paa Dag og Minut deri gjorde Undskyldning for sin Fraværelse. Dette Brev erklærede Sir Patrick for at være af største Vigtighed, han var overbeviist om, at Bishoprigg havde stjaalet og beholdt det, just af den Grund, og at de for enhver Priis maatte see til at komme i Besiddelse af det.

Medens denne Forhandling fandt Sted og et Brev blev skreven til Advocaten i Glasgow for at udfinde Miss Silvester, havde Blanche ikke været ledig, hun havde skrevet til Lady Lundée og meldt deres Tilbagekomst og traadte nu ind til Herrerne og meldte dem triumpherende, hvilket Arbeide hun havde fuldført og sin Glæde over at det var overstaaet.

Dette Brevs Afsendelse fandt slet ikke Sir Patricks Bifald, hvilket han senere i Fortrolighed tilstod Arnold, og at han havde god Grund dertil, viste Svaret med omgaaende Post. Det var adresseret til hendes Svoger og ikke til Blanche, som maatte tilstaae, at hun havde nævnet Annas Navn i Brevet til Stedmoderen og derved fortørnet denne.

Hovedindholdet af den christelige Dames Brev var, at skjøndt hun nok vidste, at hendes afdøde Mands Familie ikke brød sig om hende, saa havde hun dog ikke troet at være i den Grad overseet, at hun ikke fik Underretning om almindelige Familiesager. Hun spurgte nu Sir Patrick, som Familiens

Hoved, om han fandt det passende, at hun af Fremmede skulde høre, hvad Grunden var til Blanches uventede Tilbagekomst 2c. Hun var ikke nysgjerrig, nei Gud bevares; men det maatte dog være bedre, naar Skandalen, thi en saadan var det dog vist, kom ud imellem Folk, at hun var forberedt 2c.

Sir Patrick foldede roligt Brevet sammen, sagde til Blanche, at han havde mange Hilsener til hende og aabnede et andet Brev, som var fra Mr. Crump i Edinborg, og hvori en Avis var indlagt.

Indholdet var ikke tilfredsstillende. I nogen Tid havde Anna opholdt sig paa Landet nær Glasgow, men for en Uge siden havde hun tilskrevet ham, at en Nyhed hun havde læst i Dags Avisen, tvang hende til, øieblikkelig at reise Nord paa, hvorfra hun vilde skrive. Dette havde hun ikke gjort, og al den Underretning, Mr. Crump kunde give, var at sende medfølgende Dags Avis.

Blanche tog Avisen og løb den igjennem. „Jeg kan ikke finde Noget, der kan vedrøre Anna, men nok Lady Lundée, thi det lader til at være sandt, at Geoffroy Delamayn ægter Mrs. Glenarm."

„Hvad beha —!" udbrød Arnold, thi han anede strax, at det var den Nyhed, som drev Anna nord paa.

Sir Patrick gav ham et advarende Blik og tog selv Avisen med de Ord: „Jeg maa dog selv see ad, Blanche," og ganske rigtigt, under Rubrikken fashionabelt Nyt stod, hvad Blanche havde sagt.

Han gav Bladet til Arnold, og for dem, der kjendte Anna Silvesters Historie var det klart, at den forladte Stakkel havde samlet sine sidste Kræfter, for om muligt at stoppe Mrs. Glenarms Ægteskab med Geoffroy Delamayn.

„Jeg kan ikke negte," sagde Sir Patrick, da han var bleven alene med Arnold, „at dette kuldkaster alle mine Planer, og at det er umuligt at forudsee, hvad der vil skee, naar disse to Qvinder mødes, eller hvad Geoffroy Delamayn vil vove, naar han bliver dreven til det Yderste."

Han tog mekanisk Avisen og lod sine Øine glide over den. „Men hvad er det? Atter Mrs. Glenarm — hun bliver jo næsten en offentlig Charakteer!"

Enkens Navn figurerede atter i Bladet, men i en Artikel fra en „tilfældig Correspondent", der fortalte, at Mrs. Glenarm havde modtaget et anonymt Brev, hvori hun blev underrettet om, at der var en Hindring i Veien for hendes Ægteskab med Mr. Delamayn. At denne havde indladt sig i et compromitterende Forhold til en Dame, der var i Besiddelse af Breve fra ham, der gave hende Ret til hans Haand, ligesom hun allerede havde hans Hjerte. Brevene kunde imidlertid blive udleverede til Mrs. Glenarm mod en opgiven Sum Penge og under Løfte om, ikke at eftersøge vedkommende Sælger.

Mrs. Glenarm henvendte sig til sin nærmeste Slægtning, Capitain Newenden, og denne til Politiet. Alt blev gjort for at finde og fange den anonyme Brevskriver, men han var dem for snild — han truede tvertimod med, at Prisen vilde stige, og i sin Harme var Capitain Newenden taget til London, for at henvende sig til Opdagelsespolitiet.

„Det synes at trække sammen," sagde Arnold.

„Tvertimod, det klarer op, takket være Bladet her. Jeg er nu vis paa, at det er denne Artikel, der har bevirket Miss Silvesters Afreise. Hun har ikke ladet sig narre — hun veed, at den anonyme Brevskriver enten er Værtinden Mrs. Inchbare eller Bishopriggs, snarest dog denne sidste. Hun vil nok see til at faae fat i Brevene, og hvad enten hun er heldig eller ikke, saa maa vi see til at hjælpe hende. Jeg vil endnu afvente et Brev fra Mr. Crump i Glasgow i to Dage — kommer der intet, reiser jeg selv til Skotland."

Men Brevet kom og underrettede dem om, at Miss Silvester for Fremtiden vilde tage Ophold i London og ernære sig som Concertsangerinde. En Musiklærer, der havde kjendt hendes afdøde Moder, havde lovet at hjælpe hende med Raad og Daad. Denne Mands Adresse var opgivet.

Saasnart Sir Patrick havde læst dette Brev sendte han Duncan til London med Hilsen til Miss Silvester og Anmodning om, at bestemme en Tid til en Sammenkomst. Svaret var, at Miss Silvester endnu ikke var ankommen, men Sir Patricks Budskab skulde blive hende bragt, saasnart hun kom.

„Endelig," udbrød Blanche, straalende af Glæde, „endelig skal jeg da atter træffe min kjære Søster."

Arnold var ogsaa i bedre Humeur end han havde været siden Hjemkomsten fra Baden. Sir Patrick kunde derimod ikke rigtig dele de Andres glade Forhaabninger. „Jeg veed ikke, hvad der gaaer af mig, men jeg vilde give meget til at næste Uge var vel overstaaet. Er det en aandelig Misstemning eller skriver det sig fra Leveren? See det er Spørgsmaalet, Arnold. Giv mig et Lys! God Nat! og lad os haabe, det er Leveren."

Femtende Capitel.

Paa en Septemberaften sad en gammel Mand med rindende poliske Øine i Værtshuset „Skotlands Harpe" i Perth og lod nogle Stykker Sukker efterhaanden falde ned i et Glas Whiskypunsch. Vi have hidtil seet ham optræde som Anna Silvesters selvbeskikkede Fader, som Blanches ærbødige Opvarter i Swanhaven og finde ham nu i Færd med at gjøre Bekjendtskab med en tredie Dame — han er nemlig Mrs. Glenarms anonyme Brevskriver.

Dagen efter Festen i Swanhaven Lodge drog han til Perth, og da han kjendte den første Opvarter i „Skotlands Harpe", henvendte han sig til ham. Bishopriggs havde Held med sig, thi vedkommende Tjener, Thomas Pennygnick, var skrantende og modtog med Taknemmelighed Bishopriggs Tilbud om at udføre hans Tjeneste en Tidlang for Logi og Kost, hvorimod Thomas, der havde Kone og Børn, skulde beholde de øvrige Emolumenter. Bishopriggs fik altsaa sit Ønske opfyldt og blev desuden rost for at have gjort en god Gjerning mod den stakkels Thomas.

Fra dette Sted var det han udsendte sine anonyme Breve, som han for en Sikkerheds Skyld skrev med venstre Haand, og herfra var det han gik ud for at modtage Svaret paa Brevene og hidtil heldig havde undgaaet de Snarer, Politiet havde lagt for ham.

Han blev imidlertid opdaget fra en Kant, han ikke havde ventet. Anna Silvester var i Perth, thi Avisens Omtale af de anonyme Breve til Mrs.

Glenarm havde strax ført hendes Tanker hen paa Bishoprigg, hvem hun snart udfandt at være i „Skotlands Harpe".

Bishoprigg sad altsaa i sit eget lille Rum og ventede paa, at Sukkeret skulde smelte. Det var paa en Tid af Aftenen, da der var en forholdsviis rolig Time forinden Nattecommersen begyndte, og denne Tid blev af Bishoprigg anvendt til at tage sig et Glas og anstille Betragtninger. Punschen forekom ham vel tillavet og hans Udsigter gode, thi Politiet havde han foreløbig narret og behøvede blot at vente indtil Brevene havde gjort den behørige Virkning — saa vilde Guldet komme af sig selv.

Disse behagelige Betragtninger bleve imidlertid afbrudte af en af Hotellets Piger, som raabte ind ad Døren: „Eh! Mr. Bishoprigg! her er en pæn ung Dame, som spørger efter Dem!"

„En Dame!" udbrød han foragteligt, „hvad antager Du mig for? Gaae Du til Dine Potter og Pander og bed den vandrende Dame søge sin Lykke andetsteds."

For Pigen kunde svare, blev hun lempeligt skudt tilside fra Døren og for Bishopriggs forbausede Blikke viste sig nu Anna Silvester.

„De maatte hellere sige Pigen, at vi ikke ere fremmede for hinanden," sagde Anna.

„Ak, min egen Søsters Barn," raabte han, altid parat til en Løgn. „Gaae kun Din Vei, Maggie — det er jo mit eget Kjød og Blod. — Men i Herrens Navn hvad vil De her?" spurgte han med forandret Stemme, da Pigen havde lukket Døren.

„Jeg maa tale med Dem. Giv mig en Stol, jeg er træt."

Bishoprigg adlød i Taushed medens han lod sit ene brugelige Øie hvile mistænksomt paa hende. „Jeg ønskede nok at vide ved hvilket Mirakel De har udfundet mit Opholdssted?"

Anna fortalte ham aabent, hvorledes hun havde baaret sig ad.

„Ja, er det ikke det, jeg siger," udbrød han beroliget og med sin gamle Uforskammenhed, „en Mands gode Gjerninger følge ham. Hele Byen er fuld af min opoffrende Tjenstvillighed mod den stakkels Thomas Pennygnick, og enhver Fremmed kan strax finde Samuel Bishoprigg. Men De vilde jo tale med mig?"

Anna sagde ligefrem og i saa faa Ord som muligt sit Ærinde: „jeg vil have det Brev, der blev borte for mig i Craig Fernie."

Selv Bishopriggs Selvbeherskelse blev rystet ved dette ligefremme Angreb; hans smidige Tunge var som lamslaaet og det var først efter et Ophold, han kunde sige: „jeg veed ikke, hvad De mener."

„Jo, De veed. De har Brevet og har udbudt mine private Breve tilsalgs. Det tillader jeg ikke og jeg vil have Brevet før jeg forlader dette Værelse." Hun tog Avisen frem og viste ham Artiklen om Mrs. Glenarm. „See, her har jeg funden Alt, hvad jeg behøver at vide."

„Gid Helvedes Ild til evige Tider maa fortære alle Bladudgivere, Bogtrykkere, Papirfabrikanter og Bladsælgere!" — med dette fromme Ønske — holdt indvendig, men ikke yttret i Ord — satte han sine Briller paa og læste Artiklen i Avisen. — „Jeg seer ikke mit Navn her eller Tabet af Brevet omtalt," vedblev han, forsøgende en sidste Udflugt.

Annas Stolthed oprørtes; hun reiste sig hurtigt og sagde: „Jeg veed nok, at Penge hos Dem er vægtigere end Alt andet og skjøndt jeg er fattig, saa skal De faae hvad jeg har." Hun tog en Banknote paa 5 Pund frem og vedblev: „Denne vil jeg give i Findeløn, hvis De udleverer mig Brevet. Dersom De vægrer Dem, saa skal jeg sørge for, at det Brev, De har stjaalet fra mig, bliver uden Værdi for Dem. Seet, jeg selv gaaer til Mrs. Glenarm og aabenbarer hende Alt, hvad har De saa at sælge hende? Svar mig paa det!"

Hendes Kinder rødmede og hendes Øine hvilede paa ham med gjennemborende Foragt. „Naa, faaer jeg et Svar?" gjentog hun med et Udbrud af sin gamle Energi, som viste hvilken Ild og Lidenskab, der endnu ulmede i hende.

Bishoprigg havde en god Egenskab. Naar han følte sig overvunden, forstod han at gjøre et hæderligt Tilbagetog.

„Gud bevares!" udbrød han med den uskyldigste Mine af Verden, „er det Dem selv, som har skrevet Brevet til Geoffroy Delamayn og han svaret med Blyant bagpaa? Hvor kunde jeg vide, at det var det Brev? De har jo aldrig sagt mig, at De hed Anna Silvester. Ja, nu jeg veed, det er Deres Brev, vil jeg med den største Glæde give det tilbage."

Han aabnede sin Tegnebog og tog Brevet frem med de Ord: „jeg vil tage Pengene som en Erindring om den Tid, da jeg var Dem til en Smule Nytte i Mrs. Inchbares Værtshuus: men De maa give mig en Smule Beviis for det."

Anna snappede Brevet, tilkastede ham Banknoten og sagde: „Der behøves intet Beviis — Brevet skal ikke komme til at vidne imod Dem," og hun vilde rive Brevet i Stykker, men Bishoprigg greb hende om begge Haandled.

„Stop lidt! Uden Beviis faaer De ikke Brevet. For Dem er det nu, da De har ægtet den anden Mand, maaskee det samme om Geoffroy Delamayn lovede Dem Ægteskab i tidligere Dage, men jeg vil have et Beviis, da De har beskyldt mig for at have stjaalet og villet sælge det — jeg vil retfærdiggjøres — saa kan De gjøre for mig, hvad De vil."

Anna slap Brevet og han tog det op fra Gulvet, uden at hun hindrede ham deri.

„Det er maaskee uden Værdi for Dem, nu da De har ægtet en anden Mand, at Geoffroy Delamayn i tidligere Dage har lovet Dem Ægteskab," disse Ord satte Annas Stilling i et nyt Lys for hende. Det kunde aldrig falde hende ind at ægte Geoffroy, selv om han vilde affone sin Brøde imod hende, og at Andre skulde misforstaae hendes Stolthed, kunde hun ikke tænke sig — først nu gik det op for hende, at hvis hun lod sine Fordringer paa ham fare, kunde det udtydes som om hun allerede var viet til en Anden. Hun blegnede ved denne Tanke og følte, at hun endnu ikke havde opnaaet Alt, hvad denne Reise kunde bringe hende.

„Siig hvad jeg skal skrive, og det skal skee."

Bishoprigg dicterede og hun skrev. Han lagde Beviis og Banknote i Lommebogen og gav hende Brevet.

„Værsgo, riv det nu kun istykker — mig er det ligegyldigt."

En Gysen gjennemfoer hende — en advarende Rost, at Brevet kunde blive hende af Vigtighed, holdt hendes Haand tilbage. „Nei, jeg vil opbevare det," sagde hun, lagde det i sin Lomme og vendte sig om for at gaae, „dog endnu eet: veed De Mrs. Glenarms Adresse?"

„Vil De virkelig opsøge hende?"

„Det vedkommer jo ikke Dem. De kan lade være at besvare mit Spørgsmaal eller besvare det, ganske som De behager."

„Unge Dame! De er heftigere end i gamle Dage i Hotellet. Dog, De har givet mig Penge og jeg vil sige Dem, hvad jeg veed. Mrs. Glenarm er reist incognito til Swanhaven. Det skulde være en Hemmelighed, men . . . . . hvad! hun er borte, uden Farvel!" sagde han, da Anna forlod ham efterat have hørt, hvad hun vilde. — „Naa, meget var ikke tjent ved den Sag, men hvad vedkommer Geoffroys Giftermaal hende? Mon det ikke var hendes sande Ærinde at udfinde, hvor Mrs. Glenarm nu er? Mon Du ikke har været et Fæ, Samuel Bishoprigg?"

To Dage efter forlod Anna Perth med et Morgentog for at komme til Swanhaven Lodge.

Samme Dags Aften spadserede Julius Delamayn paa Terrassen ved Swanhaven da en fremmed Dame nærmede sig ham med de Ord: „Tjeneren sagde, jeg vilde træffe Husets Herre her og jeg kommer for at bede ham om Tilladelse til at see og tale med en Dame, som er Gjæst i hans Huus."

„Mener De Mrs. Glenarm?" spurgte han lidt forundret over det formelle i hendes Forlangende.

„Ja."

„Dertil behøves ingen Tilladelse. En Veninde af Mrs. Glenarm vil altid være velkommen i mit Huus."

„Jeg er ingen Veninde af hende — jeg er hende fuldkommen ubekjendt. Mit Navn er," hun standsede, skiftede Farve og maatte bekæmpe sin Bevægelse „— Anna Silvester."

Julius studsede og betragtede hende med taus Forbauselse.

Navnet var ham bekjendt paa en dobbelt Maade. For ikke lang Tid siden havde han hørt det fra sin dødssyge Faders Læber. Lord Holchester havde paa det høitideligste paalagt ham at huske dette Navn og hjælpe den Qvinde, der bar det, hvis hun skulde forlange Hjælp af ham. I den sidste Tid havde han hørt dette Navn i en skandaleus Forbindelse med hans Broders. Mrs. Glenarm havde nemlig i Anledning af de anonyme Breve fordret Forklaring af Geoffroy og meddeelt Julius Sagen. Geoffroys Forsvar havde ikke tilfredsstillet Broderen ganske, og naar han nu saae Anna Silvester for sig, følte han, at hun umulig kunde være den lave Skabning, hun var beskrevet at skulle være. Denne Qvinde var, hvad Stemme, Blik og Væsen angik, en fuldkommen Dame.

„Deres Navn er mig bekjendt. Min Fader nævnede det, da jeg sidst saae ham i London."

„Deres Fader? det er jo Lord Holchester? hvorledes kom han til at nævne mig?"

„Han var dengang meget syg og tænkte tilbage paa Begivenheder i sit Liv, hvormed jeg er ubekjendt. Han sagde, han havde kjendt Deres Fader og Moder og at jeg skulde staae Dem bi i enhver Henseende, hvis De nogensinde skulde ønske min Hjælp."

Disse Ord fra Julius var af langt større Betydning for Anna end han anede. Den Mand, som havde bedraget hende var altsaa en Søn af den Mand, der var Skyld i, at hendes Forældre bleve skilte ad, thi det var ham, der udfandt Manglen ved det irske Ægteskab. Det var med en overtroisk Frygt, hun hørte dette — forfulgte da en ubønhørlig Skjæbne hende? Hendes Barndoms Aar stode for hende — hun saae i Aanden sin Moder, hvem man havde negtet en Hustrues Navn.

Efter en Pause spurgte hun: „Kjender da Deres Broder mere end De til hvad Deres Fader tænkte paa, da han udtalte hine Ord?"

„Nei, visselig ikke; men da De synes at vide, hvad min Fader kan have meent, maa jeg saa spørge . . . ."

„Spørg mig ikke. Det er glemt og har Intet at gjøre med mit Ærinde her; men har De aldrig hørt mig nævne, Mr. Delamayn, af andre Medlemmer af Deres Familie?"

„Er det nødvendigt at berøre den Sag?" spurgte han koldt, da han havde ventet mere Delicatesse fra hendes Side og ikke selv havde villet berøre den.

„Hvis det ikke var nødvendigt," svarede hun med høitrødmende Kinder, hvorledes kunde jeg da have overvundet mig selv til at tale derom til Dem. Jeg maa tale aabent og har Noget at meddele Mrs. Glenarm angaaende de anonyme Breve, men De burde vide, hvem jeg var, og derfor maatte jeg nævne Deres Broder. Har jeg saa Deres Tilladelse til at tale med Mrs. Glenarm?"

„De har viist mig Tillid og jeg skal ikke skuffe den. For at tale med Mrs. Glenarm behøver De blot at gaae ind ad den Dør der, hun er i Værelset indenfor," og han pegede paa Glasdøren, der førte ind til Musikværelset.

Anna neiede og forlod ham. Hun traadte et Par Trappetrin op og standsede et Øieblik før hun traadte ind. Hun følte, at det Skridt hun nu gjorde, kun skete for Blanches Skyld og for at hjælpe Arnold ud af den falske Stilling, hvori hun uskyldig havde bragt ham til sin Hustru, og skjøndt hun nu følte en Uro ved det forestaaende Møde, mandede hun sig dog op ved den Tanke, at det nu var for seent at vende om, og hun traadte ind i Værelset, som var Husets Musikstue.

Mrs. Glenarm reiste sig fra Pianoet og ligeoverfor hinanden stode nu de to Qvinder og hilste fremmed paa hinanden og uden at tale.

Mrs. Glenarm brød Tausheden med de Ord: „Behag at tage Plads."

Anna satte sig og følte at hun maatte forklare sin Nærværelse og sagde derfor: „Det er med Mr. Delamayns Samtykke, at jeg henvender mig til Dem angaaende Noget, der hændte Dem, medens De opholdt Dem i Nærheden af Perth."

Forundringen i Mrs. Glenarms Ansigt afløstes med et Udtryk af Mishag og hun udbrød: „jeg erindrer hverken Deres Ansigt eller Navn, men jeg har i saa Henseende en daarlig Hukommelse. Ere vi trufne sammen tidligere?"

„Nei, aldrig!"

„Og dog vil De tale med mig om Familie-

sager — det forstaaer jeg ikke. Tør jeg spørge om Deres Navn?"

„Strax, men jeg vilde gjerne først overbevise Dem om, at jeg kommer som Veninde . . . ."

„Men hvorfra skriver denne Venlighed sig hos en fuldkommen fremmed Person?" spurgte Mrs. Glenarm med høflig, men kold, næsten impertinent Tone.

Anna følte det, men lod som Intet og sagde: „Den anonyme Brevskriver alluderede til en Correspondance — den er ikke længer i hans Hænder — og jeg svarer for, at den ikke skal blive misbrugt."

„Hvorledes kan De svare for det? Hvoraf veed De hvad Personen skrev? I hvis Hænder er Correspondancen? Hvem er De?"

Før Anna kunde svare, sprang Mrs. Glenarm op, electriseret af en ny Idee: „Manden talte om et Fruentimmer — ja nu har jeg det," udbrød hun med et Udbrud af skinsygt Raseri: „De er Fruentimmeret!"

Ogsaa Anna reiste sig, men rolig og selvbehersket: „Berolige Dem og jeg lover at overbevise Dem om, at De er mere interesseret, end De selv troer, i hvad jeg har at sige. Jeg tilstaaer, at De har gjættet rigtigt. Jeg er den elendige Qvinde, som er ruineret og forladt af Geoffroy Delamayn."

„Det er Løgn! Hvor tør De komme til mig med en saadan Historie og Julius Delamayn udsætte mig for dette — jeg ringer paa Tjeneren og lader Dem kaste paa Døren."

Hun vilde gaae hen til Klokken, men Anna, som stod den nærmere, gjorde en afværgende Bevægelse. Der indtraadte en Pause og de stode ligeoverfor hinanden med Øinene fæstede paa hinanden. Mrs. Glenarm traadte et Skridt tilbage.

„Hør mig!" sagde Anna.

„Høre Dem! Nei — De har ingen Ret til at være her i dette Huus — gaae Deres Vei!"

(Fortsættes.)

En Gadescene.

Naar man seer Folk ile henad Gaderne i de større Byer, skulde man troe, at de havde saa travlt at de ikke havde noget Øieblik at spilde, men man kan være overbeviist om, at der kun behøves saare lidt til at pirre deres Nysgjerrighed og faae dem til at standse deres travle Færden. Et Par Spasmagere behøve blot at blive staaende og glo op ad et Huus, og de have strax samlet en nysgjerrig Hob om sig, og om end ikke de hjelmklædte Brandfolk med

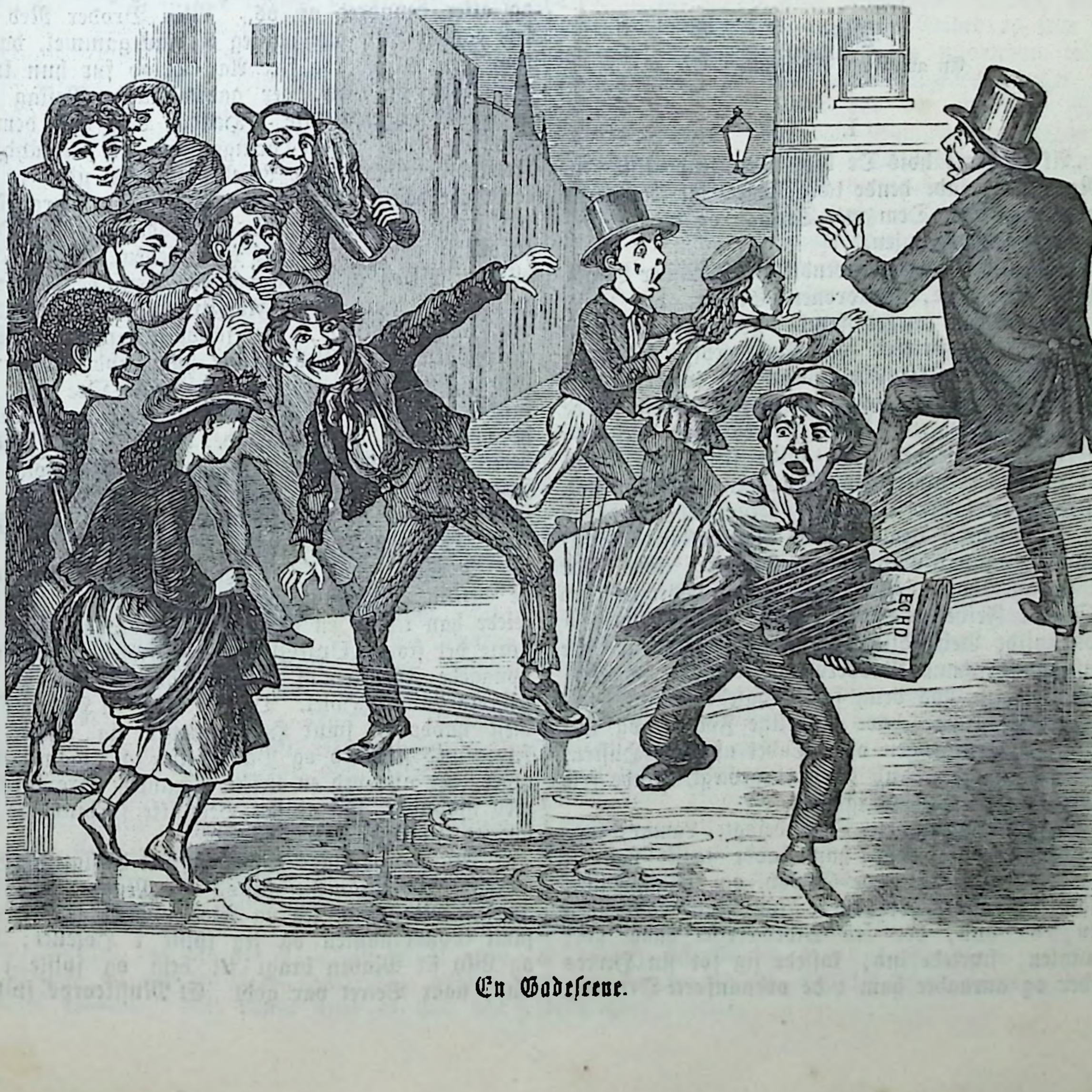

En Gadescene.

den rumlende Sprøite tiltrække sig saamegen Opmærksomhed som tidligere, da Klokkeklemten og Vægterpiben kaldte mangen Mand fra sit Hjem, ja ud af sin varme Seng, for at overvære en Ildebrand, vistnok ogsaa i den salige Tro, at han kunde være til Nytte naar blot Politi og Brandcorps vilde lytte til hans Raad, saa viser vort Billede idag dog ogsaa en Begivenhed, som tiltrækker sig Opmærksomhed.

Vel er det nærmest Gadeungdommen, der til egen stor Moro har samlet sig om det Vandrør, der er bleven aabnet for i Sommerens varme Dage at udskylle den stinkende Rendesteen og afkøle den glohede Brolægning, men Exemplet er smittende og den forsamlede Hob voxer efterhaanden.

Naar Opsynsmanden vender tilbage, for atter at skrue Røret til, kan man være overbeviist om, at fra utallige Læber lyder da Spørgsmaalet:

„Hvor er Ilden? er den slukket?"

„Ilden! det er ogsaa et Spørgsmaal," lyder den værdige Functionairs ufravigelige Svar, „som om man nogensinde har hørt om en Ildebrand, hvor Sprøiterne ikke have mødt først og maattet vente til man endelig fandt Vandrøret og Nøglen til det."

Flo.

En amerikansk Fortælling.

I.

„Ak! Herre! hvis De blot vilde sende lille Flo til Norden og lade hende lære Noget, vil jeg gjerne blive her og tjene Dem med Troskab og aldrig forlange at see hende igjen."

Disse Ord bleve henvendte til Dommer Lamar af hans Slavinde, Kvadronen Sophy, der i sin Tid havde været meget smuk og derfor af ham bleven kjøbt og foræret som Kammerpige til hans afdøde Hustru. Et Document var underskrevet, ifølge hvilket Sophy og hendes fem Børn skulde have deres Frihed ved deres Herres Død og desuden en Sum Penge, som vilde sætte dem istand til at grunde et nyt Hjem i Norden. Mere stod det ikke i den brave Dommers Magt at gjøre for dem; han levede nemlig i en slaveholdende Stat, Louisiana, og var omgiven af Plantere, som vilde have forjaget ham, hvis han havde vovet at give sex Slaver Friheden paa eengang. Selv hans velkjendte milde Behandling af hans Slaver var ofte Gjenstand for hans Naboers Bemærkninger og opvakte Mistanke hos dem, som frygtede for at hans Exempel let kunde have skadelige Følger, og kun Troen paa, at Sorgen over Tabet af hans Hustru, havde bragt hans Sind ud af Ligevægt, kunde frie ham for større Ubehageligheder.

Da min Fader en Dag besøgte Lamar, fortalte denne ham, hvad han havde tænkt paa at gjøre for den gamle, troe Sophy, og beklagede just, at han ikke kunde gjøre mere for hende og hendes Børn, da hun, der fra Sideværelset havde hørt Samtalen, styrtede ind, kastede sig for sin Herres Fødder og anraabte ham i de ovenanførte Ord om, at hendes yngste Barn, den lille Flo, maatte blive sendt til Nordstaterne og opdraget der. For hendes Herre kunde svare hende, tog hun sit Forklæde op over sit Hoved og rendte grædende ud af Værelset.

„Stakkels Soph," sagde Dommeren, „jeg vilde ønske jeg kunde ordne mine Sager her, forlade Landet og tage dem Alle med mig til Norden. Dersom De, Harlan, imidlertid vil tage Flo med og opdrage hende, saa vil jeg give hende til Deres Børn som Tjenerinde indtil hun er voxen, saa kan hun enten blive hos Dem eller vende tilbage til sin Moder, efter eget frie Valg."

Sophys Afsked med den lille fireaarige Flo var rørende og min Fader kunde aldrig glemme den Scene, ligesaalidt som min Moder kunde lade være at smile ved Tanken om at Flo i de første Aar kunde være os til nogen Nytte; thi hidtil havde hun jo ikke kjendt anden Beskjæftigelse end at tumle sig om i det Frie udenfor Hytten, hvor de gamle Koner, der ikke mere kunde arbeide, passede paa alle Plantagens Unger. Vi Børn derimod betragtede Flo i et ganske andet Lys; vi havde saa ofte længtes efter en levende Dukke til at lege med — her havde vi endelig faaet Fingre i en. Det glindsende, silkebløde Haar, der i Lokker hængte heelt ned ad Ryggen, hendes mørke, blide Øine, koralfarvede Læber, røde Kinder, blege Pande, smaa Hænder og Fødder og yndige lille Figur, blev atter og atter beundret af os. Min Broder Ned var sex, Søster Lily otte og jeg ti Aar gammel, da Flo kom hjem til os, og fire Aar forløb før hun kunde være Ned og Lily, der ganske lagde Beslag paa hende, til nogen Nytte. Hendes Ord var dem en Lov, og Intet kunde bringe dem til at nyde en Fornøielse eller besøge Legekammerater uden at Flo ledsagede dem. At bringe hende til at lære Noget var umuligt, hverken med det Gode eller det Onde, forøvrigt var hun opvakt og lærenem. Fik Moder eller vi Besøg af en eller anden Veninde i en paafaldende Dragt, kunde Flo strax lave en Dukke i det samme Costume, som fandt almindeligt Bifald og opvakte Alles Beundring; hun havde en klar og blid Altstemme og et meget musikalsk Øre, og ofte fandt vi Ned og Flo staaende med en Nodebog, hvis Indhold de ikke havde Begreb om, medens deres smukke Stemmer i fuldkommen Harmoni udførte en eller anden Sang; det syntes, som om Neds Sopran fik mere Styrke og Frihed, naar Flo's klare Toner ledsagede den.

I Sommeren 18.. blev min Fader kaldet til de vestlige Stater i Forretninger, og i den Tid leiede han til os en Cottage i Saratoga, som tilhørte det store „United States" Hotel, hvorved vi opnaaede Fordelen af at leve for os selv og dog tildeels paa et Hotel. Dette gik ud til Hovedgaden, men havde en smuk Have bagved sig og et Par Fløie med Billard og Balværelser og mange Cottager, der alle ved en lukket Veranda vare forenede med hinanden, saa at slet Veir ikke forhindrede Beboerne fra en Tour i det Frie.

Fra vor Cottage havde vi fuld Udsigt til Balværelset; vor Familie bestod af Moder, Gouvernanten, Ned, Lily, jeg og Flo og vore Folk. Moder samt Gouvernanten og jeg spiste i Hotellet; Ned og Lily fik Maden bragt til dem og spiste i fri Luft, naar Veiret var godt. Et Musikcorps spillede

medens Gjæsterne spiste, og de Musicerende forundrede sig ofte over at see Ned forlade sit gode Maaltid for at valtse rundt paa Pladsen, naar hans Yndlingsdandse bleve spillede. Ak, een Dands blev skjæbnesvanger for hans og vor Fred i mange Aar. En Dag, da Børnene og Flo sad ved deres Maaltid, gik en spansk Gentleman forbi i samme Øieblik som Musiken begyndte et nyt Nummer. Ned sprang op og dandsede omkring med sin sædvanlige Friskhed og Ynde. Spanieren standsede, som slaaet ved det smukke Syn af det glade Ansigt, greb derpaa pludselig Barnets Haand, valtsede et Par Gange rundt med ham, løftede ham op og kyssede ham gjentagne Gange. „Hvor det var en deilig Dands, Herre," udbrød Ned, og vandt derved ganske den varmblodige Sydboer.

Den næste Morgen spadserede vi Alle over til en Skov, hvor et Selskab af Indianere vævede og flettede Maatter, Kurve og Vifter samt broderede med Perler forskjellige Sager, der solgtes til Badegjæsterne. Desuden havde de leiet en Jernbane-Carousel, som de dreve ved Haandkraft og som havde en særegen Interesse for os Børn.

Vi nærmede os en Hytte foran hvilken nogle indianske Børn tumlede sig. Ned og Flo fulgtes ad; han havde hende ved Haanden og vilde de skulde gaae tæt hen til Børnene for at give dem nogle Kager, men Flo holdt sig tilbage og Ned gik derfor alene. En gammel Indianerinde reiste sig, tog Neds fagre Lokker i sine Hænder og glædede sig lydeligt derover, hvorfor Flo efterhaanden nærmede sig mere og mere, da hun frygtede for, at den gamle Kjærling skulde gjøre Ned noget Ondt. „Kom, Master Ned," sagde hun, „lad os gaae til Carousellen og kjøre en Tour." Den gamle Kone betragtede hende og syntes at sluge hende med sine Blikke; hun tog en af hendes mørke Haarlokker, og holdende den ved Siden af Neds udbrød hun: „Du ikke hans Søster — smukke Begge — Du mørk, han lys — see engang!" og hun satte en Krands af lyserøde Roser paa Neds Hoved og en af mørkerøde Fuchsier paa Flo's glindsende sorte Haar. Medens vi stode i taus Beundring af de to smukke Børn, der forøvrigt vare fuldkomne Modsætninger, forskrækkedes vi Alle ved det pludselige Udraab: „Du store Gud! mit Barns Gjenfærd!" og ved at vende os om saae vi den fornemme Spanier, der Dagen før havde valtset med Ned, med dødblege Træk staae ved Siden af os. Han søgte at samle sig, gjorde Undskyldninger for min Moder og bad om at Ned maatte kjøre en Tour med ham. Da Tilladelsen var given, brød Flo ud i en Taarestrøm, som om hendes Hjerte skulde briste. Spanieren saae først forbauset, senere medlidende paa hende og sagde: „Du er jaloux, trøst Dig, imorgen skal jeg tage Dig med, hvis Din Frue tillader det?"

Siden erfarede vi, at vor nye Bekjendt hed Della Cora, at han havde oftere besøgt Vandfaldene her og været munter og glad, men at en ukjendt Sorg dette Aar hvilede over hans Væsen. Min Moders Medfølelse blev derved levende for ham, og næsten hver Dag kjørte nu Ned, Flo og jeg en Tour med ham.

En Morgen bad Flo om Tilladelse til at gaae til en Boutik og lovede os en Foræring, hvis vi vilde blive hjemme. Ikke længe efter at hun var gaaet, savnede jeg en Guldcapsel med Miniaturbilleder af de to Børn. Jeg tænkte, at Flo havde taget den for at vise den frem til Boutiksjomfruen og besluttede at holde en Straffeprædiken for hende, naar hun vendte tilbage; men Flo kom aldrig tilbage; ogsaa Della Cora var forsvunden, og den stakkels Sophys Løfte var prophetisk, hun saae aldrig Flo mere. Vor Sorg og min Faders Frygt for Flo's Skjæbne ere kun sørgelige Erindringer nu. Flo var bleven seet sammen med Della Cora af Boutiksdamen, som hun havde viist Capslen og af hvem hun havde kjøbt nogle Smaating til Ned og Lily. Fra det Øieblik forsvandt hvert Spor af hende, og alle Bestræbelser for igjennem Aviser eller Politiet at opdage hende, vare forgjæves.

II.

Tyve Aar vare forløbne og Intet var hørt om den Forsvundne. Mange baade sørgelige og glædelige Begivenheder vare foregaaede i vor Familie; vor Fader var død, Broder Ned havde holdt de Løfter, hans skjønne Ungdom lovede, Lily var forlovet med en Ven af ham og jeg selv var gift med en Mand, som var mit Hjertes Valg, saa at min Moder kunde glæde sig ved sine Børns Lykke, hvorvel hendes egen var forbi med vor Faders Død. Hans gamle Ven, Dommeren Lamar, havde ladet sine Negerslaver nyde fuld Frihed og selv var han med Sophy og hendes Børn udvandret til en nordlig Stat. Tiden havde saaledes tumlet om med os Alle, men hvad var vor Yndling Flo's Skjæbne bleven. Paa vore Sommertoure havde vi altid undgaaet at besøge Skuepladsen for hendes Forsvinden, og jeg blev derfor forundret da min Mand i 1863 foreslog mig at ledsage ham til Saratoga, hvor han havde lovet i „United States" Hotel at træffe sammen med nogle Venner. Da vi kom vare alle Værelser besatte, undtagen en lille Cottage, den anden fra Hotellet og forenet ved en Træveranda med det og den hele Række af ni Cottager i den Fløi. Saavel Eieren som Folkene vare alle fremmede undtagen den gamle Gartner, der hilste mig som Miss May, da jeg havde opfrisket hans Erindringer om Ned og Flo. Jeg sad paa en Bænk og var saa aldeles hensunken i Drømmerier om Fortiden, at jeg slet ikke lagde Mærke til Forberedelserne til en stor Fest om Aftenen for den engelske Gesandt, indtil min Opmærksomhed pludselig blev vækket ved at høre en Stemme af en usædvanlig Blødhed og Klang, at den sendte som en Bæven igjennem hver Nerve. Den tilhørte en Dame af Middelstørrelse, klædt med Smag og Elegance og med en Holdning lænende sig paa en Herres Arm, som viste at hun var vant til godt Selskab og fine Sæder. Et sort Kniplingsslør, baaret som Halvmaske og fæstet med Enderne op om en rund Havehat, skjulte for en Deel hendes Ansigtstræk, men jeg saae dog i Forbigaaende et Par glimrende Øine, som straalede af Glæde ved en Bemærkning af hendes Cavalier, som aabenbart var hendes Mand. Da Mr. Carleton faa Øieblikke efter kom hen til mig, spurgte han, om jeg havde lagt Mærke til den cubaeske Herre og hans Hustru, som for et Øieblik siden vare gaaede forbi mig.

„Ja, jeg gjorde, men hvorfor spørger Du derom?"

„Den gamle Gartner fortæller mig, at det er et Par Nygifte, uhyre rige og i Forening Arvinger til en af de største Plantager paa Cuba og begge af gamle og fornemme Slægter. De ere Sødskendebørn og Ægteskabet et Arrangement af Forældrene for at Godserne ikke skulde gaae ud af Familien."

„Børnene synes at have været ligesaa enige som Forældrene, hvis jeg skal dømme efter hvad jeg saae, da de nylig passerede her forbi."

„Ja, det er vist og sandt," sagde min Mand, „og Gartneren fortæller mig desuden at Damen, Mrs. Ludlow, ansees for Dronningen her; hun er den smukkeste Dame, den der er klædt med mest Smag og Elegance, den der dandser med meest Gratie og synger fortryllende."

„Visselig Egenskaber nok til at hæve hende til Saisonens Dronning," sagde jeg og smilte ad min Mands Enthusiasme, da han opregnede alle Fuldkommenheder hos dette Lykkens Skjødebarn.

(Sluttes.)

Den originale Grund.

Veit Wenzel, en velhavende Borger i det Dessaueske, havde været gift i 15 Aar og, efter alle Naboers Vidnesbyrd, levet lykkelig og veltilfreds med sin Hustru. Efter denne Tid havde han hver sjette Maaned, altsaa tvende Gange om Aaret, Strid og Klammeri med Konen, hvilken huslige Uenighed stedse endte med, at den stakkels Margarethe blev pryglet af den opbragte Veit, hvorpaa hun, under en Strøm af Taarer, sagde Ting om Manden, som ikkun en saadan mishandlet Ægteviv er istand til at fremkomme med. Var et saadant Optrin forbi, saa blev Alt igjen ved det Gamle, og begge Folk levede saa fornøiet som hidtil. En gammel Nabo besluttede endelig at udfritte Veit, for at erfare Grunden til, at den ellers saa sagtmodige Mand hvert Halvaar handlede saa ilde med den retskafne Kone. Svaret lød: „Kjære Nabo! Sagen kan nu engang ikke indrettes anderledes, min Hukommelse har i de sidste Par Aar slaaet mig feil. Naar den Tid nu kommer, at vi ville til Communion, saa er det mig ikke muligt at huske, hvilke Synder jeg har begaaet. Godvillig siger Margarethe Intet. Nu søger jeg en Anledning og gaaer hende en Smule alvorlig tillivs, da bliver hun tilsidst desperat, og river mig Løst og Fast i Næsen. Paa denne Maade erfarer jeg bedst, hvorledes jeg har det fat, og kan da den næste Dag skrifte Alt og lette min Samvittighed. Gud give, jeg endnu havde min gode Hukommelse! Men der er ikke Andet for, nu maa jeg vedblive, som jeg har begyndt; jeg kan dog ikke fare til Himmels beladt med Synder og uden Absolution."

Blandinger.

— Der gives Tanker, som man meddeler hele Verden, Tanker, som man kun meddeler smaa Cirkler, Tanker, som man blot meddeler en Ven, og Tanker, som man beholder hos sig selv. Men de værste Tanker ere de, som man neppe tør betroe sig selv. Og dog har ethvert Menneske saadanne Tanker, og naar han stiller sig med dem for Speilet, maa han rødme.

Dobbeltgaade.

(Første Betydning.)

Livets Kilde sagte strømmer
Gjennem mig
Og dølger sig;
Mennesket om Velstand drømmer,
Naar han hører,
At jeg fører
Skjulte Skatte i mit Skjød.

(Anden Betydning.)

Halvt i Vandet, halvt derover
Færdes jeg
Og gavner Dig;
Mangen kraftig Gut mig lover,
Naar han svinger
Mig og bringer
Lette Baad til sikker Havn.

Opløsning af Gaadespørgsmaalene i Nr. 21:

1. Et Øiekast. 2. Naar han er tilfreds.
3. Bogstavet d i Ordet Lods.

Oploste paa Vers af A. J. H. i Hobro.

Nr. 1 opløst af Den polidske Barbeer paa Hjørnet, Camilla Sørensen, Peter Jens Svendsen, En Brostensliber fra Klosterstræde.

Charaden i Nr. 20 er endvidere opløst af Abracadabra, Diederich v. Menschenschreck i Kolding, Jens Selencium paa Fyen, Niels Viggo i Aalborg, Den gamle graa And og Alle Kryberne i Skive.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 8de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

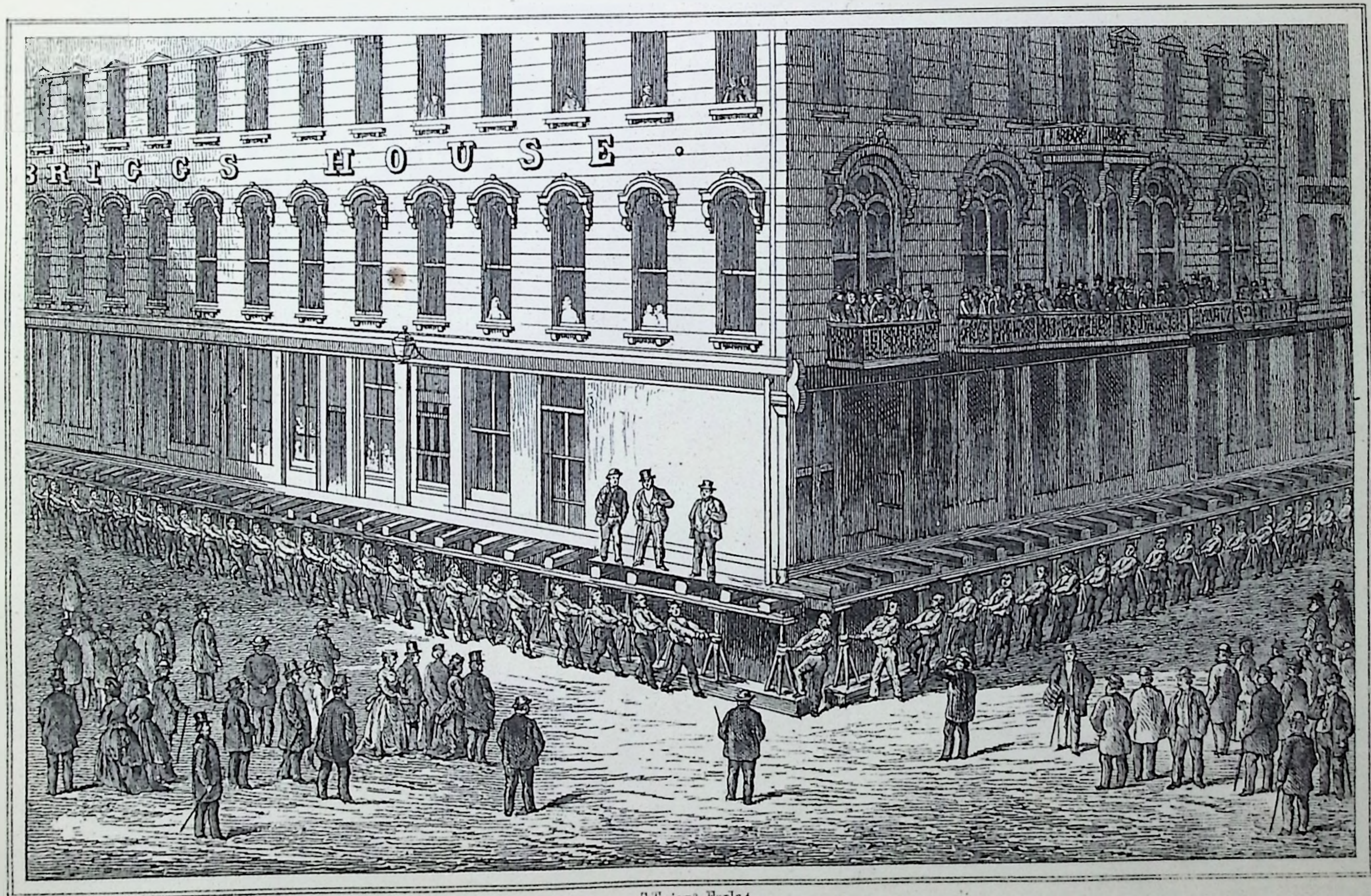

J. Friers Forlag

Et Huus løftet i Veiret.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 4de Juni. Nr. 23.

Indhold: Et Huus løftet i Veiret (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Flo (Slutning). — Kjærlighedens Guddommelighed — Blandinger. — Logogriph.

Et Huus løftet i Veiret.

I det Indre af Nordamerika er der faa Byer, der ere voxede i en saa utrolig Grad som det ved Bredden af Michigan Søen for Handel og Samfærsel saa beqvemt beliggende Chicago, der i Løbet af en Menneskealder er blevet fra saa godt som Intet til en By med flere Hundredetusinder af Indvaanere.

Da Byen og Egnen er et Sted, hvorhen den store Strøm af skandinaviske Udvandrere i mange Aar har søgt og endnu søger, hvilket man med Lethed kan overbevise sig om hver Gang et Udvandrerskib afgaaer herfra, thi en Masse Kasser og Kister ere da paamalede Navnet „Chicago", saa have vi troet at medfølgende Billede med Text kunde have Interesse for vore Læsere.

Chicago ligger ved Mundingen af Chicago Floden, hvor denne flyder ud i Michigan Søen og Byen er gjennemstrømmet af flere Arme af Floden, hvorved Samfærselen jo lettes betydeligt, men Sundhedstilstanden ikke vinder. Byen strækker sig over en Fjerdingvei langs med Søens Bredder, men Grunden, hvorpaa den hviler, er deels mosagtig deels løst Sand paa et dybere liggende Leerunderlag. For at de største Dampskibe og Seilfartøier kunne løbe ind i Floden, har man i de senere Aar bortskaffet den Sandbarre, som laa lidt udenfor Flodmundingen, men ogsaa derved i Tidens Løb gjort den ubehagelige Erfaring, at Søens Vande nu ved vedholdende Paalandsvind stemme Flodvandets Udløb og derved foraarsage Oversvømmelse i den lavtliggende By, foruden det Høivande, der er en Følge af Tøbrud og langvarigt Regnveir. Gaderne blive saaledes ofte forvandlede til sande Sumpe og Moradser. Husenes Fundamenter stode i Vand og Chicago fik et slet Rygte som en af Unionens usundeste Byer.

For at afhjælpe disse ubehagelige Forhold greb man til det Middel at forhøie baade Gader og Fortouge dygtigt, men den naturlige Følge deraf var jo, at Husene, hvis man ikke vilde nedrive eller flytte dem, kom til at ligge endnu mere under Jorden end tidligere, og det var jo til Tab baade for den almindelige Sundhedstilstand og for Eieren.

Under disse Omstændigheder fandt de amerikanske Ingenieurer paa at løfte hele Huse i Veiret ved Hjælp af Dunkrafte indtil de havde naaet den forønskede Høide.

Efter mange forskjellige Forsøg med meer eller mindre heldigt Udfald lykkedes det efterhaanden at løfte mindre Huse paa en à to Etager i den lavere liggende Deel af Byen, at sætte dem paa et Bjælkeværk og paa Ruller bringe dem hen til det høiere Parti af Byen for her at sættes paa et høiere Fundament — en Udvei, som man ogsaa har taget sin Tilflugt til i andre amerikanske Byer.

Men i Chicago blev man ikke staaende derved, man gik videre, og igjennem forskjellige Forsøg og Forbedringer kom man saavidt, at man hævede de største Bygninger paa 4 à 5 Etager til den nødvendige Høide, og vort Billede viser, hvorledes et af de største Gjæstgiversteder i Chicago, Brigg's Hotel, blev løftet 12 Fod op over sit hidtilværende Niveau.

Dette mærkværdige Foretagende blev udført i 27 Dage ved Hjælp af 600 dertil construerede Skruer eller Dunkrafte paa en saa umærkelig og præcis Maade, at Hotellets Bedrift gik sin daglige Gang, og Gjæsternes Antal var endogsaa større end sædvanligt, da Mange vare hidlokkede af Rygtet om den usædvanlige Begivenhed, som de vilde være Vidne til paa første Haand og derfor toge Bolig i selve Hotellet.

Dette har en Høide af fem Etager, og man regner Vægten af Bygningen, Meublement og Beboere, som skulde hæves 12 Fod, til omtrent 450,000 Centner.

Denne Opfindelse er af uberegnelig Nytte for Bygningskunsten og Techniken, og vil ganske vist finde Efterlignelse inden kort Tid i Europas større Stæder og ved Jernveisbygningen.

I Chicago kan man hver Dag blive Vidne til Operationen, thi endskjøndt man har udøvet den over Aar og Dag, saa vente dog Hundreder af Huse i den ældre og lavere liggende Deel af Byen endnu bestandig paa denne Niveau-Forandring.

Mand og Hustru.
(Fortsættelse.)

„Tag Dem iagt, Mrs. Glenarm! jeg er ikke af Naturen meget taalmodig. Vel har Sorger kuet og tæmmet mig — men der er Grændser for Alt. Jeg har Ret til at blive hørt og De skal høre mig."

„De har ingen Ret. Skamløse Qvinde! De er gift med Arnold Brinkworth."

„Fortalte Geoffroy Delamayn Dem det?" Der var et Udtryk i Annas Øine og en Klang i hendes Stemme, som viste, at hun nu var tirret.

„Ja!"

„Saa løi han!"

„Nei — jeg troer ham — jeg troer ikke Dem."

„De troer altsaa, at jeg er Arnold Brinkworths Kone?"

„Jeg skal sige Dem min sande Mening. Det kan være at De har været Geoffroy Delamayns Elskerinde — men vist er det at De nu er Arnold Brinkworths Hustru."

Ved disse Ord glemte Anna alle sine tidligere Beslutninger, Harmen fik Overhaand — selv den ædleste Qvinde kan i et saadant Øieblik ikke ophøre at være Qvinde.

„Jeg protesterer mod Deres Ægteskab med Geoffroy Delamayn — jeg forlanger han skal holde det Ægteskabsløfte, han har givet mig skriftlig. Hans Elskerinde sagde De jo? Hans Hustru, Mrs. Glenarm, inden Ugen er omme, siger jeg."

Disse vilde Ord bleve ledsagede med en triumpherende Fremvisen af Brevet.

„Men jeg giver ikke Slip paa ham. Brevet er falsk og De har ingen Beviser."

„Her ere hans egne skrevne Ord. Saalænge jeg lever kan De ikke blive hans Kone."

„Jo, Dagen efter Væddeløbet — jeg reiser til London for at advare ham."

„Og De vil finde mig i London med dette i min Haand — kjender De hans Skrift?"

Hun holdt Brevet aabent hen for sig. Mrs. Glenarm vilde snappe det, men Anna var hurtigere og de to Qvinder stode ligeoverfor hinanden; den ene med udstrakt Arm, den anden holdende Brevet bag sig, da Glasdøren aabnedes og Mr. Julius Delamayn traadte ind. Han henvendte sine Ord til Anna: „Behøver denne Sammenkomst at vare længere?"

Skamfuldhedens Taarer stod Anna i Øinene og trillede ned ad hendes Kinder. „Tilgiv mig," sagde hun, „men jeg er bleven grusomt tirret. Jeg gaaer min Vei."

Hun vendte sig om for at gaae — Julius aabnede Døren for hende — intet Ord blev talt — hun gik.

„Dersom det er med Deres Samtykke, at jeg er bleven nødt til at see det Fruentimmer, saa skylder jeg mig selv at forlade Deres Huus."

„Jeg gav hende kun Tilladelse til at udbede sig en Samtale med Dem, og forøvrigt troer jeg hun fortjener mere Medlidenhed end Dadel."

„Sagde De Medlidenhed? Hvis De har forglemt hvad Deres Broder sagde om hende, saa husker jeg det."

„Jeg ogsaa, men efter hvad jeg kjender til Geoffroy . . . ."

„Saa troer De ham ikke?"

„Saavidt gaaer jeg ikke; men jeg kan ikke bringe Geoffroys Ord i Harmoni med hendes Ydre og Væsen."

„Hendes Ydre! Ak, de Mænd! — dog undskyld, jeg burde have husket paa, at Smagen er saa forskjellig — jeg beder bliv ved, det gaaer saa godt."

„Jeg finder heller ikke det let forklarligt, at Sir Patrick Lundée skulde tillade sin Niece at begaae Bigami."

„Det er jo et privat og hemmeligt Ægteskab, der har fundet Sted imellem dette rædsomme Fruentimmer og Mr. Brinkworth. Sir Patrick kan jo være uvidende derom."

Julius maatte tilstaae Umuligheden heraf, men han troede dog, at Mrs. Glenarms Tiltro til Geoffroy var rystet, da hun kastede sig i en Stol og udbrød: „De har altid hadet den stakkels Geoffroy og nu frakjender De ham al Retskaffenhed."

„Det skulde De være den sidste til at sige, Mrs. Glenarm — jeg, der bragte ham hele Veien fra London af, blot for at introducere ham hos Dem."

„Saa gid De havde ladet ham blive i London! jeg var en lykkelig Kone før jeg saae ham — men jeg opgiver ham ikke — hun skal ikke have ham — det kan være det samme han har narret mig — jeg vil gifte mig med ham — hjælp mig — jeg holder saameget af ham?"

„Jeg skal gjøre hvad jeg kan — berolige Dem blot."

„Hvor skal jeg faae Sandheden at vide? Hvem skal jeg henvende mig til? Traineuren vil ikke lade mig faae Geoffroy i Tale og Mr. Brinkworth kjender jeg ikke."

„Vor Veninde paa Windygates," sagde Julius i fuldkommen Uskyldighed, „maa vel have hørt lidt derom, og De skulde opsøge Lady Lundée — det er jo ikke saa langt herfra."

„Det er just den rette Person!" udbrød Mrs. Glenarm henrykt, „Lady Lundée er saa elskværdig og saa medfølende."

Og det blev bestemt, at Mrs. Glenarm og Mrs. Delamayn næste Dag skulde kjøre over til Windygates.

Hvis Læseren erindrer, at Lady Lundée intet vidste fra Familiens Side, at hun var stødt derover, at Sir Patrick ikke havde svaret paa hendes Brev — saa kunne vi nok tænke os, hvad en saadan Sammenkomst vilde lede til.

Lady Lundée var syg. Hun laa idetmindste tilsengs, og et Par Læger havde erklæret hendes Sygdom for Nervøsitet, foreskrevet en Mixtur, stukket Honoraret i Lommen og tilkastet hinanden betydningsfulde Blikke.

Hun laa med lukkede Øine da hendes Kammerpige traadte ind med en Hilsen fra Mrs. Delamayn og Mrs. Glenarm, der havde villet gjøre hende et Besøg, og beklagede nu, at hun var sengeliggende; men Mrs. Glenarm, der havde Ting af Vigtighed at tale med hende om, forespurgte om det ikke var muligt, at hun vilde tilstaae hende en kort Samtale.

Myladys Nysgjerrighed var stærkt pirret —

hun kunde ikke modstaae Fristelsen. „Det er vel min Pligt at see hende. Giv mig Speilet, Hopkins!"

Hopkins rakte hende et lille Haandspeil og fik Ordre til at bede Mrs. Glenarm træde ind.

Et Par Minutter senere seilede den unge Enke ind i Sygeværelset, lidt overlæsset med Pynt og med lidt for overdrevne Taknemmelighedsyttringer fordi hun var bleven modtagen af Mylady. Denne stoppede snart hendes Talestrøm og bad hende komme til Sagen.

Mrs. Glenarm tøvede lidt og legede med sin Parasol inden hun vovede sig frem med det Spørgsmaal: „Har De aldrig hørt et Ord om, at Mr. Brinkworthy stod i Forbindelse med en anden Dame før han ægtede Miss Blanche?"

„Nei — hvem har fortalt Dem det?"

„Mr. Geoffroy Delamayn!"

„Mr. Brinkworthys bedste Ven! han kan vide Sandheden. Hvorfor har Geoffroy Delamayn fortalt Dem det?"

„Fordi vi have isinde at gifte os med hinanden og fordi han maatte forklare mig Alt i Anledning af de anonyme Breve, De jo nok har hørt om. Geoffroy er uskyldig — hun — det rædsomme Fruentimmer forførte ham til at coquettere med sig — thi hendes Mand, med hvem hun var hemmelig gift — havde forskudt hende — Geoffroy nævnte hans Navn, og jeg veed ogsaa, at han nylig har ægtet en anden ung Dame."

„Stop!" skreg Lady Lundée, „intet Ord mere! nu veed jeg Alt — De har Ret. Derfor vendte de tilbage fra Bryllupsreisen, derfor toge de til Sir Patrick, derfor blev mit Brev ubesvaret — ja, jeg seer hele Complottet imod mig. Men hvem er Fruentimmeret?"

„Hun trængte sig ind til mig igaar i Swanhaven — hun sagde, hun var ugift og rystede virkelig min Tro paa Geoffroy; nu seer jeg, Gud være lovet, at han er fri, og Mr. Brinkworthy maa altsaa være gift med — Anna Silvester."

At beskrive Lady Lundées Udtryk ved at høre dette Navn er umuligt, alle onde Lidenskaber vare prægede i hendes Aasyn i de faa Øieblikke hun taug og samlede sine Tanker inden hun udbrød: „Jeg har været uretfærdig mod Blanche — hun kjender ikke Sandheden — de skjule den for hende som for mig — stakkels Barn! vil ingen Anden aabne hendes Øine, saa vil jeg. Sir Patrick skal finde at Blanche har en sand Veninde i mig — hun skal stille sig under min Beskyttelse — jeg er kun en svag Qvinde til at udføre en saadan Retfærdighedshandling — men jeg vil finde Styrke i min gode Samvittighed."

„Men hvad vil De kunne gjøre, kjære Lady Lundée?"

„Jeg har ogsaa en Overraskelse i Behold, ligesaa godt som De. Jeg veed, hvorhen Personen gik, da hun pludselig forlod os, under Paaskud af, at hendes Mand forlangte hendes Nærværelse — jeg kan opspore og forfølge Alt hvad hun og Mr. Brinkworthy foretoge sig, og det skal skee endnu idag. Lad nu ikke Mrs. Delamayn vente længere, men kom herover igjen imorgen."

De to Veninder toge en hjertelig Afsked og Lady Lundée var alene.

Hendes Naade faldt i dybe Tanker med rynkede Bryn og sammenpresfede Læber, hun støttede Hovedet paa Haanden og Albuen paa Puden og hendes Øines mørke Udtryk lovede intet Godt. Efterhaanden klaredes hendes Aasyn, hun tog en Skefuld af Mixturen, som havde en smuk Farve og smagte ganske behagelig, og ringede.

Kammerpigen Hopkins viste sig. Mylady erklærede, at skjøndt hun maatte blive i Sengen, følte hun dog at det var hendes Pligt, ogsaa at modtage Mrs. Inchare fra Craig Ferni, skjøndt hun faa Timer før var bleven afviist, da hun nu havde modtaget Mrs. Glenarm. Hopkins fik derfor Ordre at sende Bud til den nærliggende Kro.

Mrs. Inchbare lod ikke længe vente paa sig; hun blev udspurgt og udfrittet og fortalte Alt, hvad hun vidste. Hendes Beskrivelse af ham, der spillede Mandens Rolle, kunde næsten gjælde enhver ung Mand, men for Lady Lundée, der havde Tanken henvendt paa Arnold var Betegnelsen klar nok; Sir Patrick havde derimod ikke kunnet forstaae den, som vi erindre; men det var rimeligviis fordi hans Tanker ikke vare fæstede paa en bestemt Personlighed. Mrs. Inchbare blev naadigst afskediget efterat hun var tilstrækkelig pumpet.

Dermed vilde maaskee en anden Qvinde have ladet sig nøie, men ikke saa Lady Lundée. Det var den 14de August Anna forsvandt fra Windygates og samme Dag reiste Arnold Brinkworthy til sit Gods, som kunde naaes i faa Timer. Var han altsaa samme Dag kommen til sit Hjem, kunde han ikke have tilbragt Natten i Craig Ferni. Under Paaskud af en lille Dispute desangaaende i Familien skrev Lady Lundée strax til hans Forvalter paa Godset og spurgte ham om, hvad Dag hans Herre var ankommen, da Besvarelsen af dette Spørgsmaal vilde afgjøre et venskabeligt Væddemaal.

Da Brevet var afsendt tog hendes Naade endnu en Dosis af Mixturen og lukkede sine Øine for at sove den Retfærdiges Søvn, med den Overbeviisning, at hun havde gjort sin Pligt.

Næste Dag kom der ikke heller noget Svar fra Sir Patrick til Lady Lundée — hun noterede det som en Gjæld hendes Svoger skyldte hende og som han nok skulde komme til at betale med Renter, naar Regnskabsdagen engang kom.

Fra Mr. Brinkworthys Forvalter kom derimod det Svar, at hans Herre først var ankommen den 15de August, skjøndt han havde skrevet at han vilde komme den 14de. Med denne yderligere Bekræftelse paa sin Mistanke bestemte hun sig til personlig at møde sin Svoger, hvis der ikke i Løbet af Dagen kom Brev fra ham eller Blanche.

Da Doktoren kom for at spørge til hendes Befindende blev han som himmelfalden. Patienten var oppe, paaklædt og pyntet, og vilde næste Dag reise til London: Mixturen havde i al sin Uskyldighed gjort Underværker, man ikke havde tiltroet den. „Det er et Offer, jeg bringer — men min Pligt byder mig at reise, Doktor! og jeg har aldrig været Pligtens Stemme ulydig — jeg maa afsted." Doktoren gav hende vidtløftige Forsigtighedsregler, modtog sit Honorar, bukkede og forsvandt.

Sidst kom Mrs. Glenarm: „Nu vel! hvad Nyt?"

Lady Lundée meddelte hende vidtløftig alle sine Opdagelser og hendes Beslutning at tage til London om Løverdagen.

„Jeg reiser med for at denne Qvinde ikke skal komme os i Forkjøbet. Jeg skriver strax til min Onkel, Capitainen. Forresten har jeg, siden vi saaes, hørt fra Perth."

„Flere anonyme Breve?"

„Ja eet. Den anonyme Brevskriver gaaer fra sit Tilbud og har skrevet til mig, at han forlader Perth. Min Onkel skal nu ikke sætte Londoner-politiet i Bevægelse; men, kjære Lady Lundée, naar vi have naaet vor Reises Maal, hvad vil De saa gjøre?"

„Søndag Morgen vil Sir Patrick paa Ham Farm modtage et Brev fra mig, hvori jeg skriver, at da jeg for Forretningers Skyld har gjort en Reise til London, vil jeg ogsaa aflægge ham et kort Besøg paa Mandag. Han vil vel neppe vove at holde sin Dør lukket for mig. Intet Ord skal komme over mine Læber for jeg i Eenrum har talt med Blanche, og hvor haardt det end er for mig, saa byder Pligten mig dog at aabne hendes Øine for Sandheden. Sir Patrick og Mr. Brinkworth vil paa Mandag faae at bestille med en Anden end det uerfarne Barn. Jeg vil være paa Pletten."

Med denne frygtelige Trusel endte Samtalen.

„Vi mødes altsaa paa Jernbanen, Lady Lundée?"

„Paa Jernbanen paa Løverdag."

Sextende Capitel.

„Jeg kan ikke troe det! jeg vil ikke troe det! De vil kun fjerne mig fra min Mand og fra min bedste Ven. Det er nedrigt! Ak, mit stakkels Hoved! vil De da gjøre mig afsindig?"

Med saadanne Ord besvarede Blanche de Meddelelser hendes Stedmoder Lady Lundée havde gjort hende og hvorved hun var bleven indviet i det sande Forhold.

„Jeg var forberedt paa et saadant Udbrud — disse vilde Ord ville lette Dit Hjerte, mit kjære Barn — jeg kan vente — jeg kan vente, Blanche."

„Vi have aldrig syntes om hinanden; jeg tog altid Annas Parti imod Dem og jeg har tydelig viist Dem, at jeg var glad over at blive gift og komme bort — skal dette være Deres Hævn?"

„Hvor kan Du dog bruge saadanne Ord. Alt, jeg har gjort, er til Dit eget Bedste, og i denne sørgelige Sag er jeg Din eneste Ven — hvis Du kunde see mig ind i Hjertet — det bløder for Dig."

„Lady Lundée! De er gudfrygtig og jeg spørger Dem, om De paa Deres Bibel vil tilsværge mig, at De har sagt mig Sandheden."

„Min Bibel! Er det ikke ogsaa Din Bibel?"

„De tør altsaa ikke sværge! Godt — det er nok for mig."

„Dette maa have en Ende — Du troer mig altsaa ikke — har Du Mod til at blive overbeviist? — Velan! Sir Patrick er ude, men hvor er Mr. Brinkworth?"

„I Rygeværelset."

„Det var heldigt — Du skal høre Sandheden af hans egen Mund. Følg mig ned i Haven. Jeg taler med Mr. Brinkworth igjennem Vinduet og Du bliver staaende bag Hjørnet, hvor Du kan høre hvert Ord."

De gik ned i Haven og Blanche indtog den aftalte Plads og ventede lidt. Strax efter hørte hun Stemmer: Lady Lundée og Arnold hilste paa hinanden; hun bad ham blive ved at ryge, da hun ikke vilde træde ind, men blot meddele ham, at hun vidste, at han havde været i Craig Ferni den Nat han forlod Windygates.

„For Guds Skyld dog, hvorledes har De udfundet det?"

„Jeg veed ogsaa hvem De mødte — Miss Silvester. Og nu siger man, at de ere Mand og Kone."

„Tal ikke saa høit — man kan høre os — Blanche aner Intet."

„Hvad! har hverken De eller Sir Patrick underrettet Blanche om den frygtelige Situation hun er i."

„Endnu ikke. Jeg har ikke kunnet det, og imorgen kommer hendes Veninde fra London hertil — hun vil bedst kunne gjøre det — det er nu min Mening. Vil De allerede gaae?"

„Blanche kan komme, hvis jeg bliver her længere."

„Blot eet Ord."

„Siden — senere opad Dagen."

Lady Lundée gik om Hjørnet og hviskede: „Er Du saa overbeviist, Blanche?"

„Dersom De har Medlidenhed med mig, Lady Lundée, saa bring mig strax bort fra dette Huus."

„Mit kjære Barn! det er jo derfor jeg kom."

Arnold sad vel en Tid og udpustede Røgskyer, men han var urolig i Sindet over den Meddelelse han havde faaet, og greb sin Hat for at gaae ud og finde Damerne, da han ikke holdt af at Lady Lundée var ene med Blanche.

Han søgte dem imidlertid forgjæves og vendte tilbage til Rygeværelset for at fordrive Tiden saa godt som muligt. Hans Tanker faldt paa et Par Ord Sir Patrick havde yttret Dagen før ved Modtagelsen af Underretningen om Lady Lundées Visit. Sir Patrick yttrede nemlig, at der vist var noget skjult derunder, at han fortrød, han ikke havde taget hende med ind i Hemmeligheden; thi hørte hun et Ord andetsteds fra, blandede hun sig strax deri.

Tiden gik og Sir Patrick maatte snart komme tilbage, hvorfor Arnold gik ud paa en ny Expedition, men den var ogsaa forgjæves — Ingen havde seet — Ingen havde hørt noget til Damerne.

Han gjennemløb Værelserne; de vare alle tomme. Han bankede paa Blanches Dør, intet Svar; han aabnede den og saae ind. Værelset var tomt, men paa Tæppet tæt ved Døren laa et Brev — det var til ham med Blanches Haandskrift. Ordene vare disse: „Nu kjender jeg den rædsomme Hemmelighed, Du og min Onkel har holdt skjult for mig. Jeg kjender Din og hendes skammelige Opførsel og den Situation jeg er i. Jeg har stillet mig under Lady Lundées Beskyttelse. Det hjælper ikke, at Du vil see mig — jeg er gaaet bort og kommer aldrig tilbage. Blanche."

Han styrtede i Spring ned ad Trappen og løb lige imod Sir Patrick, der med eet Blik saae, hvorledes Sagerne stode og standsede ham: „De er en Mand — bær det som en Mand!"

„Jeg maa og vil see hende — hun er min Kone!"

„Læs saa det Brev, jeg har faaet — Blanche er hos den Qvinde, som skrev disse Linier.

Arnold læste.

„Kjære Sir Patrick! Dersom De havde viist mig den Ære, at gjøre mig til Deres Fortrolige havde jeg ikke uden Deres Vidende taget Blanche med mig. Deres afdøde Broders Datter er nu under min Beskyttelse. Dersom De vil vise Deres Myndighed, maa det være med Vold og Magt — jeg viger kun for den, men dersom Mr. Brinkworth vil vise sin, saa skal Loven først afgjøre om han har nogen. Deres Julie Lundée."

Sir Patricks klare Fornuft maatte kæmpe stærkt for at faae Bugt med Arnolds Heftighed. „Det er jo Stedmoderen, der taler i begge Breve. Vær derfor blot rolig. Jeg lover at ordne Forholdet imellem Dem og Blanche, naar De vil give Sagen i mine Hænder. De kan skrive Blanche til om De vil, men De faaer ikke Lov til at løbe efter hende. Let Sindet og skriv, vær et fornuftigt Menneske, naar jeg kommer tilbage."

Da Arnold var færdig med Brevet, kom Sir Patrick og lovede selv at bringe Blanche det, men paa Arnolds Bøn om at følge med, svarede han: „Nei ikke idag. Jeg skal komme tilbage til Middag Klokken syv og fortælle Alt, — dersom jeg finder det nødvendigt maa De følge med imorgen. Blanche skal faae Brevet, og jeg skal ikke skaane hendes Stedmoder, hvormegen Respekt jeg end ellers har for Damerne." Med disse Ord skiltes de ad — Sir Patrick for at tage med Toget til London — Arnold for at hengive sig til Grublerier.

Tiden var gaaet langsomt for denne Sidste; Klokken var imidlertid bleven syv og Bordet var dækket, da Sir Patrick traadte ind. Da Tjenerne vare nærværende kunde han kun hviskende meddele Arnold, at Blanche havde modtaget Brevet, og først da de vare ene kunde Sir Patrick forklare sig nøiere angaaende Resultatet af sin Reise.

Blanche havde faaet Brevet og nu skulde man lade det virke i Ro paa hende. Sagens Vanskelighed laa ikke hos Blanche, men hos Sir Patrick og Arnold; thi vilde Sir Patrick benytte sin Myndighed som Formynder, saa erklærede han jo, at han ansaae sin Niece for Ugift og Arnold kunde ikke forlange sin Myndighed som Ægtemand respekteret før det var beviist, at han og Miss Silvester ikke vare gifte. Næste Dag, som var en Tirsdag, skulde Sir Patrick træffe Anna i London; Arnold maatte gjerne tage med op til London, men love ikke at gjøre noget for at faae sin Kone at see for Løverdag.

Hos Lady Lundée havde Sir Patrick truffet to Personer, som vare fremmede for ham, nemlig Mrs. Glenarm og Capitain Newenden. Lady Lundée vilde føre Sir Patrick ind i et andet Værelse, men han afslog det; hvad han havde at meddele, maatte de Tilstedeværende gjerne høre. Dette syntes ikke at smage Ladyen og en kort Samtale med Blanche kunde hun ikke negte ham i Vidners Overværelse. Capitain Newenden, der jo ogsaa var kommen i Anledning af Miss Silvester indlod sig dernæst i Passiar med Sir Patrick, og Capitainen erklærede, at han betragtede sin Nieces Forhold til Geoffroy for løst indtil denne havde beviist, at Miss Silvester var gift med Mr. Brinkworth. Geoffroy havde vægret sig ved selv at gjøre noget ved Sagen,. da alle hans legemlige og aandelige Evner vare tagne i Beslag i Anledning af Væddeløbet paa Torsdag, hvorfor Capitainen havde citeret Vidnerne (naturligvis paa Geoffroys Bekostning) til at møde i London og indbød Sir Patrick til en Conference hos Lady Lundée næste Løverdag. Begge Herrerne bleve enige derom og talte i al Venskabelighed med hinanden til stor Forbauselse for Damerne, da Mændene jo havde modsatte Anskuelser at forfægte. Dette meddeelte Sir Patrick Arnold og endte med: „Hvad Resultat Løverdagen vil bringe, er vanskeligt at sige — Alt beroer paa Udfaldet af min Sammenkomst med Miss Silvester imorgen."

„Gud give jeg aldrig havde seet hende," sagde Arnold.

„Ønsk hellere, at De aldrig havde seet Geoffroy Delamayn, det var der mere Fornuft i," svarede Sir Patrick skarpt og reiste sig.

I et Værelse i London, hvis Indhold tydede paa, at det var beboet af en musikalsk Dame, havde Sir Patrick havt en lang Samtale med Anna Silvester angaaende den Sag, der laa dem begge saameget paa Hjerte. Han havde gjort hende en Mængde Spørgsmaal, som hun aabent havde besvaret, og Samtalen nærmede sig sin Ende, da han udbrød: „Men hvorfor har De villet opsøge Geoffroy Delamayn, thi det forekommer mig, at De engang yttrede, at De nu hadede og afskyede ham?"

„Det gjør jeg ogsaa, men jeg havde fattet den Idee, at da min Sammenkomst med Mrs. Glenarm ikke havde bragt os nogen Nytte, saa burde jeg gjøre et Forsøg med Geoffroy, og jeg er saa taabelig endnu at troe, at hvis han havde villet høre mig, saa skulde jeg nok have overtalt ham til at give Sandheden Æren."

„Fortæl mig da, hvorledes Alt gik til."

„Jeg havde nogen Vanskelighed ved at finde hans Opholdssted. Det er en lille Cottage i en stor Have, omgiven af en høi Muur. En høi Trædør i Muren med en Aabning med Gitterstænger foroven, syntes at være Indgangen. Jeg ringede. En Tjenestepige aabnede Gitterlaagen, men vilde ikke lukke mig ind, da hendes Frue aldeles ikke modtog Fremmede og allermindst Damer. En Drikkeskilling fik hende til at spørge ad. Jeg ventede, og faa Minuter efter saae jeg bag Stængerne et Ansigt, jeg kjendte; Døren aabnedes pludseligt og hvem troer De stod for mig?"

„Var det En jeg kjender?"

„Ja!"

„Mand eller Qvinde?"

„Det var Hester Dethridge."

„Hester Dethridge! hende, der lovede at overtage Bestyrelsen af mit Kjøkken, da hun blev afskediget af Lady Lundée?"

„Ja, Hester i sin sædvanlige Dragt, med sit sædvanlige Udseende og sin uadskillelige Ledsager, Tavlen, ved sin Side. Hun lever i Fulham som sin egen Herre i et Sted og af en Livrente, hun har arvet. Hun stod taus og betragtede mig og jeg maatte tænke paa Tyendet i Windygates, der sagde hun var gal. ‚Husker De mig ikke?' fik jeg endelig fremstammet. Hun tog Tavlen og skrev: ‚Jo — da De laa besvimet i Bogværelset i Windygates. Dengang sagde jeg: „Det er en Mands Skyld" — havde jeg Ret?' — Jeg veed ikke hvoraf det kom, Sir Patrick, men hendes Blik aftvang mig et Svar — jeg sagde ‚Ja'. — Dernæst tog

hun mig ved Armen, trak mig indenfor Døren og lukkede den. Det gos i mig, da hun rørte ved mig, men mit Mod var borte. Hun slap min Arm og stod stille og betragtede mig. Hendes Tanker vare endnu ved min Besvimelse paa Windygates og hun skrev atter: ‚Hvad gjorde Manden ved Dem — havde han pryglet Dem og kastet Dem til Jorden?' — Jeg sagde ‚Nei', hun rystede paa Hovedet og det var som om hun ikke troede mig — ‚Hvor er han nu?' skrev hun. — Da jeg havde Selvbeherskelse nok til ikke at besvare dette Spørgsmaal, aabnede hun Døren og pegede paa den, at jeg skulde gaae min Vei. Jeg gjorde Modstand, hun greb atter Tavlen og skrev: ‚Er det da den Mand, som boer her hos mig?' Havde jeg ikke svaret, havde hun stødt mig ud af Døren. — Jeg sagde derfor: ‚Ja — jeg ønsker at tale med ham,' — hun tog mig haardt ved Armen og førte mig ind i Huset i sit eget Værelse; hun bød mig Thee, som jeg afslog, og hun gjorde mig ved Tegn forstaaelig, at Huus og Have var hendes, og førte mig hen til et Vindue, hvorfra jeg saae Geoffroy Delamayn og tre andre Mænd i Haven, derfra trak hun mig hen til Kaminen og bød mig læse et beskrevet Ark Papir, som var sat i Glas og Ramme, og hvoraf hun syntes at være stolt. Det var hendes Broders Testamente. Han beklagede, at de havde været hinanden fremmede i Livet og at hun havde lidt saameget i sit Ægteskab af sin afdøde Mand — hvorfor han testamenterede hende dette Huus og tohundrede Pund aarlig saalænge hun levede. Da jeg spurgte hende, hvorfor hun, da hun ikke trængte til det, leiede Værelser ud, blev hendes Udtryk haardt — ja frastødende — og hun skrev: ‚Jeg har ikke en eneste Ven i hele Verden — og jeg tør ikke være alene.' Desuden havde den, der leiede Værelserne, taget mere Hensyn til Haven end til Huset. Jeg forlangte nu at blive viist ud i Haven. Hun satte sig først ved Vinduet, hvorfra hun kunde oversee hvad der vilde foregaae, og jeg syntes i hendes Blik at læse, at hun ventede jeg skulde blive behandlet paa samme Maade som hendes salig Mand havde behandlet hende. Jeg følte mig uhyggelig i hendes Nærhed og traadte ud i Haven henimod Mændene. De to vare i alvorlig Samtale med Geoffroy — en fjerde Person, en ældre Herre, stod i en ringe Frastand og ventede — de to vilde overtale Geoffroy til at raadspørge denne fjerde, som var Læge.

„Hørte De hans Navn?"

„Jeg syntes De kaldte ham Mr. Speedwell."

„Accurat ham jeg paa Windygates hørte sige til Mr. Geoffroy, at hans Constitution var svækket. Det er overordentlig interessant, Miss Silvester. Fik de ham da til at raadspørge Lægen?"

(Fortsættes.)

Flo.

(Slutning.)

Aftenen kom: Balsalen, Værelserne og Pladsen udenfor var glimrende oplyst, Luften var fyldt med Blomsterduft og de unge Pigers Skjønhed og glade Stemmer i Forening med de ældre Damers kostbare juveelbesatte Dragter, et Carneval af Ungdom, Skjønhed og Rigdom, bedøvede Sandserne og opflammede Phantasien. For Æresgjæsten, den engelske Gesandt, bleve de Fornemste præsenterede og blandt dem Cubaneren Mr. Ludlow og Hustru. En Bifaldsmumlen lød igjennem Salen, da hun som en sand Skjønhedens Dronning neiede for Gesandten, men mine Følelser ere ikke til at beskrive, da vore Øine mødtes idet hun vendte sig mod den Vinduesfordybning, hvori jeg stod og i samme Øieblik gjenkjendte Flo. Mit Hjertes Slag standsede — jeg var forstenet af Forbauselse.

De foregaaende Begivenheders Udvikling stod dog snart klart for mig. Della Coras Melancholi, da vi saae ham for en Snees Aar siden, paa Grund af Tabet af Datteren, og Gartnerens Fortælling om Ægteskabet for at holde Familieeiendommen sammen, gav mig en Idee om, at vor lille Flo var bleven sat i Stedet for det afdøde Barn, og Ludlow, den stolte Cubaner, der roste sig af sin Familie og sit ublandede spanske Blod, var bleven holdt for Nar. Da jeg betragtede ham og saae hvor forelsket og stolt han var af sin smukke Hustru, maatte jeg gyse alene ved Tanken om at Bedrageriet kunde opdages, et Bedrageri som den stakkels Flo ogsaa var et uskyldigt Offer for. Jeg forlod Balsalen med den Beslutning at opsøge hende næste Morgen og lære hendes Historie at kjende fra den Tid hun forsvandt fra os. Een Ting var sikker — hendes Glæde maatte være paataget; thi Byrden af en saa frygtelig Hemmelighed maatte hvile tungt paa hendes Hjerte.

III.

Havde Flo gjenkjendt mig? Hun gik flere Gange frem og tilbage forbi den Plads hvorpaa jeg stod, uden at lægge Mærke til mig, og jeg forlod tidligt Ballet for i Ro at overveie om jeg skulde give mig tilkjende for hende eller afvente hvad Tiden vilde bringe. Da vi vare komne hjem, spurgte jeg min Mand om han endnu i lige høi Grad beundrede Mrs. Ludlow.

„Ja, hun var glimrende iaften, men der var dog Noget i hendes Udtryk — en vis Mangel paa Frihed, synes jeg — som i høi Grad formindskede hendes Skjønhed."

Da min Mand og jeg vare gaaede hver til sit Værelse og jeg nærmede mig Vinduet for at trække Gardinet for, forundrende mig over, at min Pige ikke var tilstede, hørte jeg hende hviske udenfor Balkonen med En, som jeg strax gjenkjendte var Flo. „Tag denne lille Æske," sagde Flo, „og læg den paa hendes Natbord, og læg Mærke til, om hun synes vred, naar hun finder den."

Det var ikke nogen vanskelig Sag at practisere Æsken ind paa Bordet, thi jeg forlod Værelset og vendte først tilbage da Gjerningen var fuldbragt. Jeg ilede til Bordet og aabnede nysgjerrig Æsken, der indeholdt Guldcapslen med mine Søskendes Portraiter — den eneste Ting Flo havde taget med sig, da hun forlod os. Paa et Visitkort var skreven: „Hav Medlidenhed med mig og forraad ikke Leoni Ludlow." Jeg maatte berolige mig selv ved

at betroe Alt til min Mand, hvis Forbauselse var grændseløs og hvis uvilkaarlige Udbrud: „Jeg tør ikke staae inde for Ludlows heftige Blod, dersom han opdager det frygtelige Bedrageri," fuldkommen bekræftede den Frygt, jeg selv nærede. Vi bleve enige om, at den bedste Plan vilde være at søge hendes Selskab saa lidt som muligt og lade hende gjøre de første Skridt.

Den følgende Dag, som var en Søndag, var min Mand gaaet til Guds Huus, men jeg bleven hjemme, da mit Sind endnu var i Oprør fra den foregaaende Dag, og jeg sad i min Ensomhed, da min Pige Lucy bragte mig et Brev fra Flo. Brevet lød saaledes:

„Kjære Miss May! (jeg tiltaler Dem med det gamle Navn endnu engang). Lucy siger mig, at De er upasselig og jeg frygter, jeg er Aarsagen. Det er min Skjæbne at bringe Lidelser over mine kjæreste Venner og at blive smigret og beundret af dem, der vilde forstøde mig, hvis de kjendte Sandheden. Jeg veed, De bevarer endnu de gamle, venlige Følelser mod Flo. Jeg saae Dem blegne og bemærkede enhver Forandring i Deres kjære Træk, da De saa pludselig opdagede mig i Balsalen; jeg kunde have kastet mig for Deres Fødder, men jeg vovede ikke engang at tiltale Dem. Dog vil jeg nu fortælle Dem min Skjæbne og lade Deres Hjerte dømme. De erindrer maaskee den Dag, da Della Cora fulgte med os til de indianske Hytter og hans uvilkaarlige Udbrud: ‚Min Gud! mit Barns Gjenfærd!' Vi troede Alle han meente Ned, thi han forgudede ham jo aldeles fra den Dag af; men den Mands Forstillelseskunst var uhyre. Enhver Gave til Ned var kun for at aflede Opmærksomheden fra mig, hvem han fortryllede med Fortællinger om hans skjønne Hjem i Syden, om den tabte Datter Anita, der var et Ideal af Skjønhed og Godhed, og om hvor sorgfuld den smukke, unge Leon vilde blive, naar han erfarede sin Forlovedes Død. Endelig kom han en Dag frem med sin Plan. Han vilde sætte mig i samme Skole, som Datteren havde gaaet i, og naar min Opdragelse var fuldendt adoptere mig og tage mig som hans virkelige Datter til Cuba, stolende paa min forunderlige Lighed med hende og paa at Tiden kunde bære Skylden for de Forskjelligheder Leon og hans Fader vilde finde. Han bad og besvor mig om at opfylde hans Ønske, og jeg gav efter fordi jeg derved undgik den nedværdigende Behandling, der ofte venter en couleurt Pige; jeg forlod Alt hvad jeg elskede, medtog kun Børnenes Portraiter, og hjulpet af den gamle Negerinde, som Della Cora havde underkjøbt, slap vi bort i Forklædninger. I Løbet af faa Aar indhentede jeg Alt, hvad jeg manglede, og min Fader tog mig med til Cuba. Leon modtog mig med Kjærlighed og hans Fader med Beundring. Et halvt Aar efter bleve vi gifte. Faa Aar efter døde vore Fædre og efterlod os uhyre Rigdomme. Vi elske hverandre og dog frygter jeg hans Vrede mere end Døden. See, det er min Historie. Jeg lider ved at bære paa Hemmeligheden, hav derfor Medlidenhed med mig og tilgiv om muligt Deres lille Flo."

Efter at have læst dette Brev besluttede jeg at opsøge Flo; hun var ikke hjemme, men paa Observatoriet over Balsalen, hvor jeg traf hende alene. Det er vanskeligt at sige om Sorg eller Glæde var fremherskende ved vort Møde, jeg forsikkrede hende om min Taushed og hendes Taarer fik frit Løb ved min varme, søsterlige Medfølelse; jeg huskede paa min Faders Ord: „Dersom I finde hende saa vær venlig imod hende, ihvad hun end har gjort. Hendes Lod i Livet maa være haard."

Vi havde talt sammen en Timestid, da vi bleve opmærksomme paa en usædvanlig Summen af Stemmer og Løben af Folk i Gaderne, da pludselig Brandklokken lød fra flere Taarne. „Hvor kan det være?" udbrød jeg, „jeg seer ingen Røg i Byen;" men faa Øieblikke efter hørte vi Larm under vore Fødder; tunge Slag og Lyden af sprungne Glasruder viste os den rædsomme Sandhed, at Balsalen stod i Luer under os og at Ildens Tunger slikkede opad Vægge, Tag og Trapper, som alt var af Træ, og os ventede kun en rædselsfuld Død, da enhver Udsigt til Flugt var os afskaaren.

Sammenstimlingen af forfærdede Folk i Haven nedenunder, Skrigene af Qvinder og Børn, Larmen af Reisegods, Meubler og alleslags Gjenstande, som bleve udkastede fra hvert Vindue i Hotellet, medens Luerne udbredte sig langs Balconer og Verandaer, der løb langs alle Cottagerne og indesluttede det brændende Hav af Træbygninger — Alt dette saae og hørte vi tydeligt; men Ingen saae os eller drømte om at vi vare indesluttede af en Ild, som nu begyndte at skolde vore Ansigter. Pludselig udbrød Flo, der først havde staaet som lamslaaet af Skræk: „Flagrebet! det er her endnu, det naaer til Vinduerne paa Husene paa den anden Side af Gaden. Forsøg at svinge Dem derover — jeg troer det vil lykkes."

„Ja, vi maa forsøge det. Det er vort eneste Haab. Gaa først — jeg følger." Vi hørte ogsaa Naabene fra neden, da man nu havde opdaget os: „Benyt Flagrebet — hurtig — spild ikke Tiden!" Med et Blik til Himlen, som om hun paakaldte dens Hjælp, greb Flo Rebet, svingede sig ud og havde i faa Øieblikke næsten naaet Vinduet, hvor Folk stode rede til at modtage hende, da slap hendes udmattede Hænder og jeg saae Intet mere.

Flere Dage efter erfarede jeg, at Flo's dødelige Levninger, der vare knuste til en formløs Masse, strax vare lagte i en Kiste og senere af hendes fortvivlede Husbond bragte til Della Coras Familiebegravelse.

Denne Fortælling er grundet paa en virkelig Begivenhed.

Kjærlighedens Guddommelighed.

„Den guddommelige Kjærlighed", hedder det tidt; men derfor er det ikke afgjort, at Kjærligheden just er saa guddommelig. Gud er Kjærlighed, men Kjærligheden er ikke Gud; idetmindste har den ikke mange af de Egenskaber, vi tillægge Guddommen — her menes naturligviis Kjærligheden saaledes, som den i daglig Tale tages. Den er hverken evig eller uforanderlig, medmindre man mener en

politisk Evighed, f. Ex. en evig Fred, en evig Alliance o. s. v.; hvor uforanderlig den er, kunne vi see Prover paa fra Borg til Hytte. Almægtig er den da heller ikke, og Gud skee Lov! at den ikke er det; vi fik da Rosenhaver og Jasminlysthuse, istedetfor Rugmarker og Kartoffelagre, aldrig Regn og altid Maaneskin. Med dens Alvidenhed er det kun Lidet bevendt; den lever i Præsens, bryder sig ikke meget om Perfectum og giver Futurum en god Dag; det vilde just heller ikke være godt, om Kjærligheden var alvidende — Gud hjælpe da mangen utro Ægtemand! Hvorvidt den er alviis, ville vi lade staae ved sit Værd; at den har det bedste Øiemed, ville vi antage; men at den bruger de bedste Midler til at udføre det, maae vi paa det Bestemteste benegte. Snarere turde man indrømme den et vist Slags Allestedsnærværelse; dens Kraft naaer rigtignok over hele Verden, skjøndt den kun meget sjeldent viser sig. Er Kjærligheden god og barmhjertig? Hvorledes kunde man da være skinsyg? Havde man da vel saa mange Hyrdeviser om den grusomme Skjønne? — Kjærligheden er heller ikke hellig; ingen nautisk Bande-Ordbog skal kunne fremvise flere Eder, end Kjærligheden. Elskeren kalder Himmel og Jord, Sol, Maane og alle Stjerner til Vidne paa evig Troskab; men da Kjærligheden ikke kan være evig, kan den jo heller ikke være hellig. — Hvor retfærdig Kjærligheden er, lærer den daglige Erfaring; har man vel seet Kjærligheden belønne og straffe efter Fortjeneste? Hvor partisk er ikke Elskeren! Han tillægger den Udkaarede hundrede Fortrin, som hun i Virkeligheden ikke besidder; men trættes Parret, da give de, trods deres uhyre Kjærlighed, sjeldent hinanden Ret; — Kjærlighed har kun det tilfælles med Retfærdighed, at den er blind, hvorimod de afvige fra hinanden i Ubestikkelighed. At Kjærlighed ikke er sanddru, behøver intet Beviis; uudtømmelig, hvor det gjælder List og Opfindelser, maa den snoe sig frem ved at lyve for Onkler, Formyndere og andre Paapassere; ja, den er kun da lykkelig, naar den ret paa en fiffig Maade har kunnet dreie dem en Voxnæse. Endelig tillægge vi Guddommen: Trofasthed, saa at Guds Forjættelser og Løfter ere urokkelige; men, trofast er Kjærligheden endnu mindst af Alt, derom ere vi Alle enige.

Der bliver altsaa ingen Egenskab tilovers for den kjære Kjærlighed, uden den: at være en Aand. At den besidder et saadant Fortrin, er afgjort vist; thi Kjærligheden kan nuomstunder, ligesaalidt som en Aand, sees af noget Øie.

Blandinger.

— Fragmenter efter Börne:

Voltaire kom før Revolutionen, som Lynet før Tordenen.

Mangen Lærd ligner Kassereren hos en Bankier: han har Nøglen til mange Penge, men Pengene høre ham ikke til.

I Middelalderens lange Nat var Troen Nordlyset.

Det farligste Menneske er et frygtsomt. Et saadant er mest at frygte for.

Naar Jupiter svor ved Styx, holdt han sin Ed; Olympen havde ingen Præster.

Vor Tid er ikke Videnskaben gunstig, man har saa travlt med at pudse Lyset, at man slet ikke kommer til at see.

Havde Naturen saamange Love som Staten, Gud selv kunde ikke regere den.

Logogriph.

1 2 3 4 5 6.
Et Væsen, der skabtes af Overtro,
Bag Granen i Elven det søger sin Bo.

5 2 4 6.
Det taaler just ikke, at haardt man det slaaer.

2 3 4.
I Reglen det gives os af vore Faar.

1 2 3 6.
En Bolig for Dyr, tidt for Mennesker med.

3 2 6.
Kan volde os Gavn, men dog ogsaa Fortred.

1 2.
Vi bære den maae, er den tung eller let.

3 2 5 6.
Som oftest en Gjerning, der ikkun er slet.

2 4 6.
Man kan det ei være, er man i sit Hjem.

3 6 4.
En Standsning paa Veien, naar rask Du vil frem.

Opløsning af Dobbeltgaaden i Nr. 22:

Aare.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, En forhenværende Guldgraver, B. G. & Nadir, Ham som staaer for den Skab og Alle Krylerne i Skive, og paa Vers af A. J. H. i Hobro.

Gaadespørgsmaalet 1 i Nr. 21 er endvidere opløst af Wiggo & Frederik i Aalborg.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. -- Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 11te Juni. Nr. 24.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Den midterste Bro ved Via mala (med Xylographi). — Fiskemusik ved Greytown (med Xylographi). — Dræbe en gammel Mand. — En Kunstnerindes Hjerte. — Blandinger. — Gaade.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

„Nei. Han huskede ogsaa hvad De husker: ‚See den Mand, der sagde jeg var en Pjalt — aldrig i al Evighed!' svoer han med en høi Eed og vendte sig bort fra de Andre. Uheldigviis var det i den Retning, jeg stod, og han opdagede mig — det blotte Syn af mig syntes at gjøre ham rasende — at gjentage hans Ord er umuligt — det er nok at have maattet høre dem. Og en af de Mænd, der stode hos ham, var ligesaa grov. Heldigviis traadte Mr. Speedwell frem og gav mig Armen. ‚Dette Sted er hverken passende for Dem eller mig,' sagde han og førte mig ind i Huset, hvor Hester mødte os og vilde standse mig. Da Mr. Speedwell spurgte hvad hun vilde, saa saae hun først paa mig, saa ud i Haven, og gjorde en Bevægelse med den knyttede Haand, som om hun førte et Slag. Jeg troer det var første Gang i mit Liv jeg saae hende smile. — Mr. Speedwell førte mig ud, ‚de passe godt til hinanden i det Huus — Fruentimmeret er ligesaa vildt og raat som Mændene,' sagde han og førte mig til sin Vogn, der ventede i Nærheden, og bragte mig til nærmeste Jernbanestation. Hester fulgte os til Døren, hun gjorde samme Bevægelse med sin knyttede Haand som før — saae paa mig — tilbage til Haven og nikkede, som om hun vilde sige: ‚Han finder nok Leilighed en anden Gang.' Jeg haaber, at jeg aldrig skal see hende mere. Underveis fortalte Doktoren mig, at de andre Mænd vare Traineuren og en Læge, paa hvis Anmodning Mr. Speedwell var mødt til en Consultation, hvis Resultat jeg var Vidne til. Forøvrigt var det især Husets Beliggenhed i den store Have, der havde bevæget Traineuren til at leie det, men da Geoffroy første Gang mødte Eierinden, Hester, var han bleven som lynslaaet af Forfærdelse; han syntes at have en egen uforklarlig Rædsel for hende og vilde strax have løbet sin Vei, hvis ikke Traineuren havde truet med at frasige sig ham aldeles. Siden denne første Dag maatte Hester bestandig søge at undgaae at støde paa ham og han taalte hende kun i Huset, fordi han følte, hvor heldbringende hendes Kogekunst var for ham. Forresten fortalte Mr. Speedwell mig meget, hvis Enkeltheder jeg har forglemt, men Resultatet var, at hvis Geoffroy Delamayn løber paa Torsdag, kan det gjerne koste ham Livet og han kan styrte død om paa Banen."

Sir Patrick sad længe i dybe Tanker efterat Anna havde ophørt at tale. Endelig brød han Tausheden og sagde: „Alt hvad jeg her har hørt af Dem er af stor Betydning og kan faae megen Indflydelse paa Undersøgelsen, vi skulle anstille paa Løverdag. Jeg troer, De vil kunne være os til stor Nytte."

„Befal kun over mig."

„Maa jeg regne paa Deres Nærværelse paa Løverdag?"

„Ganske bestemt."

„Husk blot paa, at Blanche nu, under Lady Lundées Indflydelse, har ophørt at være Deres søsterlige Veninde og vil møde Dem som en Fremmed."

„Blanche kan ikke sige eller gjøre Noget, som vil forandre mine venlige Følelser for hende. Jeg vil holde af hende saalænge jeg lever. Siig mig blot, hvorledes jeg kan tjene hendes Interesser."

„Ved at lade mig læse det Brev, hvori Geoffroy Delamayn lover Dem Ægteskab og som De jo nu har faaet vristet fra Bishoprigg i Perth. Jeg har tidligere bedet Dem derom, men jeg mærkede, at De lod som om De ikke forstod mig."

„Er det ikke nok, at jeg fortæller Dem Indholdet?"

„Nei — det kommer her maaskee an paa Ord og Vendinger, som gaae tabte ved et Referat; det gjør mig ondt at forlange det — men . . . ."

„Der har De dem," sagde Anna, „men jeg beder Dem erindre, hvorledes Geoffroy Delamayn har opført sig imod mig siden jeg skrev disse Linier, og De vil saa nok undskylde min Undseelse over dem."

Hun gik hen til Vinduet og Sir Patrick læste:

I.

Windygates House, 12. August 1868.

Geoffroy Delamayn. Jeg havde haabet, at De vilde ride over fra Deres Broders Eiendom og see til mig — og jeg har ventet forgjæves — Deres Opførsel imod mig er grusom og jeg vil

ikke taale den længere. For Deres egen Skyld beder jeg Dem vel betænke Dem inden De driver den ulykkelige Stakkel, der troede Dem, til Fortvivlelse. — De har, ved Alt hvad helligt er, lovet at gifte Dem med mig, og jeg forlanger, at De holder Deres Løfte. — Jeg forlanger at blive, hvad De har lovet mig for Guds Aasyn, nemlig Deres ægteviede Hustru. Jeg veed, at De er bleven inviteret til Selskabet den 14de hos Lady Lundée, og jeg venter, at De modtager Indbydelsen. Seer jeg Dem ikke der, vil jeg ikke svare for, hvad der kan hænde. — Jeg er fast besluttet paa ikke at taale denne Uvished længere. Geoffroy! husk paa, hvad der er foregaaet imellem os! Vær tro — vær retfærdig mod Din Hustru

Anna Silvester.

II.

Dyrebare Anna. I dette Øieblik er jeg bleven kaldt til London, for at see min Fader, som er meget syg. Bliv hvor Du er og jeg vil skrive. Hav ubetinget Tillid til Overbringeren. Ved min Sjæls Salighed, jeg vil holde mit Løfte. Den, der snart haaber at blive Din Ægtemand, Din

Geoffroy Delamayn.

Sir Patrick læste Brevene med spændt Opmærksomhed og da han var kommen til Enden gjorde han, hvad han ikke havde gjort i tyve Aar — han sprang op i eet Sæt og gik tvers over Gulvet uden at støtte sig paa sin Elphenbeens Stok.

Anna vendte sig om og betragtede ham med taus Forundring. Han syntes at være i stærk bevæget Sindsstemning.

„Hvor længe havde De været i Skotland, da De skrev dette — mere end tre Uger?"

„Ja!"

„Er De sikker paa det og kan De føre Vidner paa det?"

„Med Lethed."

Hvor længe havde han været i Skotland, da han skrev dette? Ogsaa mere end tre Uger vel?"

Anna betænkte sig et Øieblik.

„For Guds Skyld, tænk Dem om. Meget afhænger af Deres Svar. Er De ikke sikker i Deres Sag, saa siig det hellere."

„Jo, jeg tænkte mig blot om. Han havde, da han skrev dette, været længere end tre Uger hos sin Broder i Swanhaven og før han kom der flere Dage i Esk-Dalen."

„Kjender De Nogen, som saae ham paa det sidste Sted?"

„Ja, en Person, som bragte ham et Brev fra mig."

„Og Vedkommende kan let findes?"

„Ja, med største Lethed."

Sir Patrick gav hende Brevet og greb begge hendes Hænder.

„Hør nu," sagde han. „Denne Correspondance tilintetgjør hele Sammensværgelsen imod Dem og Arnold Brinkworth. Da De og han mødtes i Værtshuset var De allerede efter skotsk Lov en gift Kone, og den Dag og den Time han skrev disse Linier paa Deres Brev til ham var De Geoffroy Delamayns ægteviede Hustru."

Han saae paa hende og hun paa ham — Rædsel var afpræget i hendes Aasyn og en Kuldegysen rystede hende.

Ved dette Syn maatte Sir Patrick erkjende, at han over Blanches Fremtid havde glemt hendes — hende, som var gift med den Skurk, der ikke havde taget i Betænkning, at bagvaske den Qvinde, han havde ruineret — med den Forræder, der havde misbrugt Arnolds Tillid til ham — med den raa Karl, der vilde have slaaet hende, hvis hans Venner ikke havde holdt ham tilbage. „Tilgiv," sagde han, „at jeg tænkte først paa Blanche, og jeg maa spørge mig selv, har jeg, har Blanche nogensomhelst Ret ...."

Hun standsede ham og sagde blidt: „jo, dersom Blanches Lykke er afhængig deraf."

Syttende Capitel.

Den vigtige Dag, da det skulde afgjøres om Norden eller Syden kunde løbe et Stykke Vei hurtigst, var kommen. Tusinder af Tilskuere havde samlet sig uden omkring den indhegnede Plads og ventede med Begjærlighed paa, at de tvende Kæmper skulde vise sig og Løbet begynde. Dette skulde foregaae inden i Kredsen paa en smal Vei, tyndt belagt med Aske og Sand ovenpaa Græsset, for at betage dette al Glathed, og hvert Løb rundt udgjorde henved 800 Alen, som skulde gjentages 16 Gange, altsaa i Alt omtrent en Miil.

To Mænd fik, til de udenfor Staaendes Ærgrelse, Adgang til Kredsen indvendig. Disse to Mænd vare Lægen Mr. Speedwell og Sir Patrick. Denne Sidste var langtfra i sit sædvanlige gode Lune. Siden han rigtig kjendte Anna Silvesters Stilling følte han, at den eneste Frelse for hende var — Geoffroys Død. Denne Tanke forfulgte ham, skjøndt han gjorde Alt for at banlyse den, og han kunde ikke lade være bestandig at vende tilbage til dette Punkt i sin Samtale med Mr. Speedwell.

De bleve afbrudte af en voldsom Raaben og Haandklappen fra Tilskuerne, og de saae Nordens Kæmpe, Fleetwood, klædt i røde Farver, stige fra Pavillonen ned paa Rendebanen.

Ung, smidig, elegant, med Styrken præget paa hvert Lem og fast Villie udtrykt i det smukke Aasyn, vandt han øieblikkelig alle qvindelige Tilskuere — Mændene derimod, navnlig dem, der forstode sig paa Sagen, vare ikke saa hurtige i deres Dom. „En Smule for fiint bygget maaskee?" — „Vist godt traineret — men maaskee en Smule overtraineret for et Løb paa en Miil."

Han blev fulgt ind af sine Venner og dem, der parerede paa ham. Hans Traineur havde en Blikkande med Vand i Haanden for at give ham en Overgydning, hvis han skulde trænge til den.

Atter hørtes Klappen og Raaben. Delamayn i gule Farver fremtraadte som Sydens Kæmpe.

Den store Forskjel imellem de to Mænd slog strax Forsamlingen. Delamayn var et Hoved høiere end sin Antagonist og langt kraftigere bygget — han gik frem med bøiet Hoved og Øinene fæstede paa Jorden uden at tage Notits af Bifaldsraabet eller de mange Øine, der hvilede paa ham. De ægte Kjendere fandt i hans Udseende den Kraft, der just vilde gjøre sig gjældende i de sidste Omgange. De Nygter, der vare blevne hviskede i

Krogene om hans Svækkelse, bleve slaaede til Jorden ved Synet af ham, og den eneste Tvivl var, om han var bleven traineret nok. Nye Væddemaal bleve indgaaede, den almindelige Mening var dog: „Fleetwood for en kortere Distance, men Delamayn for et Løb paa en Miil."

De to Mænd stode og ventede med Foden paa Mærket — Signalet lød — de satte af i samme Øieblik.

Fleetwood tog Forspringet og Delamayn fulgte et Par Alen bag efter. I denne Orden løb de de tre første Omgange medens Traineurerne ilede frem og tilbage og holdt Øie med dem. I fjerde Omgang sprang Delamayn pludselig rask foran Fleetwood, der smilede ad ham og lod ham i en Omgang beholde Forrangen, indtil han paa et Vink af Traineuren sprang frem, og nu fulgtes de Side om Side i hele sjette Omgang. I syvende Omgang var Delamayn lidt foran, men da det ottende Løb sluttede og den halve Distance var gjennemløbet i 10 Minuter 23 Secunder var Fleetwood i Spidsen. Ved Begyndelsen af den ellevte Gang raabte Fleetwood „Hurra for Norden", et Raab som Tilskuerne gjentoge, thi jo mere Kampen nærmede sig sin Ende — jo større blev Ophidselsen paa begge Sider. I fjortende Omgang løb de en Tidlang Side om Side og skiftedes flere Gange til at være forrest henimod Slutningen af det — Klappen og Skrigen, Hurraraab og Eder lød om Ørerne paa de forpustede, blussende Kæmper, da den næstsidste Omgang skulde begynde. Delamayn var foran, men Fleetwood elektriserede pludselig Forsamlingen ved at vise sin hele Styrke og ile foran Delamayn, som det var tydeligt, han havde lokket til at bruge formegen Kraft i Begyndelsen af Løbet. Delamayn gjorde sine yderste Anstrængelser for at indhente det Tabte og midt under de brølende Stemmer og Viftningen med Hatte og Tørklæder, medens Udfaldet endnu var tvivlsomt tog Mr. Speedwell Sir Patrick ved Armen og hviskede til ham: „Pas paa — det er strax forbi."

Neppe vare disse Ord over hans Læber forend Geoffroy Delamayn vaklede — hans Traineur gav ham en Kande Vand over Hovedet — han samlede sig — løb et Par Skridt — vaklede — løftede Armen op til Munden med et hæst Skrig — bed sig som et vildt Dyr i Armen og faldt bevidstløs til Jorden.

En babylonisk Forvirring indtraadte. De, der havde væddet og holdt paa Fleetwood, raabte Hurra, og Alle brode ind over Skrankerne. Det var med Nød og Neppe, at der kunde banes en Vei for Fleetwood, da han løb den sextende Omgang.

Geoffroy var ikke død og de Hurraer, der hilste Seirherren, lode endnu, da han blev løftet fra Jorden, for at blive bragt ind i Pavillonen. Sir Patrick fulgte efter, og da han satte sin Fod paa Trappen, rørte En ved hans Arm. Det var Capitain Newenden.

„Ville Lægerne svare for hans Liv?" spurgte Capitainen, „jeg kan ikke faae min Niece til at tage bort før hun veed Besked derom."

„For Øieblikket — ja," svarede Mr. Speedwell, der havde hørt Spørgsmaalet.

I Pavillonen blev Geoffroy bragt til sig selv. Der laa han, den overvundne Athlet — en død Masse Muskler med en nedbrudt Livskraft.

„Om en halv Times Tid kan han bringes bort," sagde Mr. Speedwell til Traineuren Perry, „han har jo en Broder?"

„Ja — men han er i Skotland, Sir!"

„Hans Fader da?"

„De leve nok ikke i godt Forhold sammen."

„Lever hans Moder endnu?"

„Ja!"

„Jeg skal skrive til hende og forberede hende; men i Mellemtiden maa hans Venner tage sig af ham."

„De ville ikke være lette at finde."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi de have holdt høie Summer paa ham, Sir — og de have Alle tabt."

Det viste sig ogsaa, at Perry havde Ret; ingen Venner meldte sig.

„Jeg skal sørge for ham," sagde Perry, „og De kan stole paa mig."

„Og jeg skal ogsaa tage mig af ham," sagde Traineurens Læge.

Paa Sophaen laa imidlertid Kæmpen — hans blodskudte Øine bevægede sig fra den ene til den anden, som om han søgte Noget. Mr. Speedwell bøiede sig over ham og spurgte: „Hvad vil De?"

„Skal — jeg — dø?" yttrede han med tykt Mæle.

„Det haaber jeg ikke?"

Han vendte nu Øinene til Perry og sagde: „Min — Frakke — Lomme."

Perry følte i Lommen og fremtog den Bog, hvori Væddemaalene vare indførte.

„Læs!"

Traineuren læste forskjellige Væddemaal med forskjellige Personer, indtil Geoffroy sagde: „Stop — der." Det var det Væddemaal, som Geoffroy paa Windygates havde tvunget Arnold til at indgaae med sig: nemlig næste Foraar at være med at ro ved Universiteternes Væddeроning.

„Men hvad mener De, Sir?" spurgte Perry.

Den Syge samlede al sin Kraft og fremstammede: „Skriv — Broder — Julius. Betal — Arnold — vinder."

Hans Haand faldt magtesløs ned ved hans Side, han lukkede Øinene og faldt i en tung Søvn. Hvor slet en Karl han end var, saa maae vi dog lægge Mærke til, at i dette Øieblik, hvor Livet stod paa Spil for ham, glemte han ikke det Eneste, hvori Folk af hans Slags holde Tro og Love — nemlig deres Væddemaal, selv om de vare tabte.

Sir Patrick og Mr. Speedwell fulgtes ad paa Hjemveien, og den første kunde ikke bare sig for at spørge om Geoffroys Tilfælde var andet end en almindelig Besvimelse fremkaldt ved Overanstrængelse.

„Det er nu unødvendigt at skjule det længere," sagde Mr. Speedwell, „han har været lige ved at faae et apoplektisk Anfald. Det var det, jeg saae i hans Ansigt, da jeg advarede ham paa Windygates, og da han faldt om i Dag troede jeg, at han var død med det Samme."

Anna Silvesters Fremtid laa endnu Sir Patrick paa Sinde, hvorfor ogsaa hans næste Spørgsmaal var, om der var Udsigt til, at Geoffroy snart vilde komme sig.

„Han vil aldrig komme sig aldeles. Hvorlænge han kan leve, er det umuligt at sige. Meget afhænger af ham selv. Enhver Uforsigtighed eller heftig Sindsbevægelse kan dræbe ham i et Øieblik."

„Vil han snart kunne forlade Sengen og gaae ud?"

„Upaatvivleligt."

„Jeg veed, han har aftalt et Møde paa Løverdag; mon han vil kunne komme?"

„Det er sandsynligt."

Sir Patrick sagde ikke mere, thi Annas Ansigt stod for ham, som han havde seet hende i det Øieblik han fortalte hende, at hun var Geoffroy Delamayns Hustru.

(Fortsættes.)

Den midterste Bro ved Via mala.

En af de mest befarne Alpeveie, der ogsaa er bleven stærkt benyttet i Middelalderen, er den, som fører over Splügen fra Chur i Graubünden til Chiavenna i Italien. Ved Thusis ved Bagrhinen, 2,182 Fod over Havet, skyder en mægtig Bjergvold sig frem, hvilken Rhinen har gjennemsavet til en næsten milelang Kløft. Her ved Indgangen til Svælget staae Ruinerne af Borgen Realt (Hohenrhätien). Langs Strømmen er Veien høist farlig, og tidligere forlode derfor de Reisende Rhindalen og gik over Høiderne, da de tilligemed deres Varer kun paa den Maade kunde naae til de øvre Dale. Dette var den saakaldte gode Vei, hvorimod hiin Vei nede i Dalen, der ene betraadtes af øvede Bjergvandrere og Gemsejægere, var den slemme Vei, og hele Kløften benævntes „Undergangens Hul". I Tidens Løb ere forøvrigt forskjellige Forsøg blevne gjorte paa at danne Veie i enkelte Partier af Dalbunden, men en egentlig Vei blev paa dette Sted først anlagt i Aaret 1822. Paa de vildeste Strækninger kaldes denne Vei endnu den Dag idag Via mala. Rhinens Leie ligger her paa mange Steder saa dybt og er tilmed saa indeklemt mellem steile og snevre Klippevægge, at Floden næsten fuldstændig forsvinder under disse. Ved en saadan Jordbeskaffenhed kunde der naturligviis ikke være Tale om Anlæget af en Vei nede i Dybet, men kun langs ad Afgrundens Vægge; snart løber Stien paa den ene, snart paa den anden Side af Floden, gjennem Huulgange, over Klippeskrænter, Skraaninger og fremspringende Punkter af kunstige Muurhvælvinger, og derpaa stundom over Broer, under hvilke Rhinen bruser i en Dybde af tre til fire Hundrede Fod. Saaledes vedbliver man stedse at vandre opad og fremad, indtil Bjergkløften omsider aabner sig til begge Sider.

Umiddelbart bagved Thusis hæve sig Klippevæggene, mellem hvilke Veien snoer sig i en Høide af henved 1000 Fod. „Undergangens Hul" er et 216 Fod langt, gjennem Steenmassen brudt Galleri. Længere hen komme vi til den første Bro, der danner en Overgang over den omtrent 130 Fod dybe Revne i Bjerget. Hiinsides samme bugter Veien sig opad Klippevæggene og gjennembryder den mægtige Steenvold. Paa den Maade naae vi endelig den midterste Bro ved Via mala, under hvilken Rhinen styrter frem i en næsten 400 Fods Dybde. Folk i Graubünden fortælle, hvad man forresten ogsaa kan erfare af Reisehaandbøgerne, at Floden den 27de August 1834 efter et heftigt Uveir steg saa høit, at Vandet naaede heelt op til Brobuerne; det Stykke Træ, som endnu stikker frem af den øverste Klippespalte, angiver den Høide, hvortil Vandet hævede sig. Snart derefter har man med Møie og Besvær arbeidet sig hen til den tredie Bro, og dermed er den egentlige Via mala tilbagelagt; Afstanden fra Thusis til den sidste Bro er omtrent en Miil. Nu fører Veien videre gjennem Schamser- og Rheinwalddalen til Landsbyen

Den midterste Bro ved Via mala.

Splügen (4,448 Fod), og her deler den sig da i tvende store Alpeveie, af hvilke den ene gaaer over Splügen til Chiavenna (Passets Høide angives til 6,510 Fod over Havets Overflade), den anden over Bernhardin til Bellinzona.

Fiskemusik ved Greytown.

Greytown eller San Juan del Norte, en lille By ved San-Juanflodens Udløb i det caraibiske Hav, bliver regelmæssig besøgt af engelske Postdampskibe. Selve Havnen er imidlertid saa opfyldt med Sand, at Skibene ere nødte til at kaste Anker og udlosse deres Varer omtrent to engelske Miil fra Staden. Saa ofte Capitain Charles Dennehy, Fører af Dampskibet „Shannon", lagde til her, hørte han en eiendommelig Larm, der forvoldte ham meget Hovedbrud. I den Anledning indgav han forrige Sommer til det engelske Ugeskrift „Nature" følgende Beretning:

Hver Midnat, nøiagtig paa samme Tid, hørte jeg en sælsom metalagtig, vibrerende Lyd, der var saa stærk, at den største Deel af Mandskabet, om det end var nok saa træt, vækkedes derved. Denne Lyd vedvarede med ringe Afbrydelse i fulde to Timer. For nogle Aar siden blev den første Gang bemærket paa Jernskibene „Wye", „Tyne", „Eider" og „Danube"; derimod havde man aldrig lagt Mærke til den ombord paa de kobberforhudede Dampere „Trent", „Thames", „Tamar" og „Solent". Fortalte man Officiererne paa de sidstnævnte Skibe om denne vidunderlige Havmusik, saa erklærede de det ligefrem for Spøg.

Paa Jernskibene, der bleve liggende fem eller sex Dage udenfor Greytown, havde man rigelig Leilighed til at gjøre sig nærmere bekjendt med den hemmelighedsfulde Støi. Da Negermatroserne hørte den første Gang, bleve de ikke lidet forskrækkede og tænkte strax paa Aander; de engelske Matroser meente derimod, at Tonerne hidrørte fra Trompetfisken. Men — vedbliver Capitain Dennehy — hvorledes skulde denne Larm kunne stamme fra en Fisk, da den kun blev hørt paa et bestemt Sted og til bestemte Timer af Natten? Ombord er Alt jo ligesaa stille mellem Kl. 2 og 4, som mellem Kl. 12 og 2; dog den underlige Lyd hørtes altid mellem Kl. 12 og 2, aldrig mellem Kl. 2 og 4. Skibet selv er uden Tvivl et Hovedinstrument ved denne Production; det er i Virkeligheden blevet forvandlet til et Claveer.

Det er ikke ganske let at beskrive selve Tonen, thi Enhver, som har hørt den, giver en forskjellig Beskrivelse af den. Den er musikalsk, metallisk, med en vis Cadence, og høres bedst i Nærheden af Dampskorstenen, over Rummet, hvor Maskinerne befinde sig, og rundtom Ydersiden af Skibet. Lyden kan ikke angives som kommende fra et bestemt Punkt, thi den synes stedse at fjerne sig fra den lyttende Iagttager. En siger, at Tonen har Lighed med den Lyd, som man frembringer ved at blæse i et stort Sneglehuus; en Anden sammenligner den med Wolsharpens Musik; en Tredie med Efterklangen af en stor Klokke; en Fjerde med Vindens Susen gjennem Telegraphtraade o. s. v. Roligt Vand og klart Veir bidrage til at forplante og tydeliggjøre Lyden. Hverken Vandets Pladsken mod Fartøiets Planker eller Brændingen ved den fjerne Strandbred kan forvexles med den omtalte Larm. Hvad er nu Grunden til denne forunderlige Støi? spørger endelig Capitain Dennehy. Hvorfor hører man den kun ved Greytown, og hvorfor ikke ligesaa godt i Havnene ved Aspinwall, Porto Bello eller Cartagena, hvor dog Forholdene ere ganske de samme?

Som det i England sædvanlig pleier at gaae med slige Forespørgsler, saaledes gik det ogsaa her: Capitain Dennehy modtog forskjellige Besvarelser. Blandt disse meer eller mindre heldige Løsninger af de ovenfor fremsatte Spørgsmaal, ville vi her kun tage Hensyn til den Forklaring, som Kingsley har givet over Phænomenet. Kingsley tilstaaer reentud, at det er paafaldende, at Larmen blot hørtes til bestemte Tider og paa Jernskibe; men hvad der er Foranledningen til den, kan ikke være nogen Tvivl underkastet. Han har selv hørt den omtalte Støi paa Øen Monos i Nærheden af Trinidad, og det baade ved Midnatstid og om Morgenen. I begge Tilfælde var Søen rolig, og hverken Vinden eller Bølgekastet kunde have frembragt den tidtnævnte Lyd, som han nærmest vilde sætte i Sammenligning med den Brusen, som Dampen foraarsager, naar man lader den slippe ud af Lokomotivet. De Indfødte fortalte ham, at denne Larm hidrørte fra en Fisk. Man bragte Kingsley Fisken, og det viste sig da, at det var den i de vestindiske Have hyppig forekommende Fistularia tabacaria, som man paa Dansk kalder Pibefisken. Den samme Lyd er ligeledes ofte bleven bemærket ved Point à Pitre (Guadeloupe). Englænderen Joseph, der har udgivet et Skrift om Trinidad, og som laa for Anker der i Nærheden med en Træskonnert, fortæller, at han lige under Skibet hørte en dyb og velklingende Tone, der forekom ham at have Lighed med en Wolsharpes melodiske Klang; denne Lyd ophørte, og nu fulgte

Pibefisken.

der nogle enkelte Toner, der lode, ligesom naar man under Vandet slog paa en chinesisk Gonggong. Denne Larm tilskriver han tre Slags Trompetfisk, hvilke sidste — siger han — fastgjøre deres trompetformige Mund til Bunden af Skibet eller hænge sig fast ved Klipperne. Efter den Beskrivelse, som Joseph giver af disse Fisk — han omtaler saaledes den pidskedannede Hale —, kan her kun være meent Fistularia. Den egentlige Trompetfisk (Centriscus scolapax) forekommer ikke i Vestindien. Til de musikalske Fisk henregnes endvidere adskillige Pogonias- og Labrusarter. Forøvrigt skal man ogsaa oftere have hørt Fiskemusik ved Kysten af Ecuador, altsaa paa Vestsiden af Sydamerika, saaledes navnlig ved Manta. Fiskerne og i det Hele taget de Folk, som boe nede ved Strandbredden, skulle der være saa vante til denne særegne Musik, at de aldeles ikke finde noget Paafaldende ved den.

Dræbe en gammel Mand.

Kort efter Aabningen af den store Udstilling i 1851 gik jeg under Seil fra England, for at gaae til Guldbjergene i New South Wales, med et Hjerte opfyldt af Haab og Forventninger, og med Lommer, Æsker og Vadsække, forfærdigede af tilstrækkelig indholdsrige Dimensioner, til at rumme hvilketsomhelst Beløb af det kostbare Metal (naar jeg først havde fundet det) foruden min noget mangelfulde Garderobe.

Jeg husker godt Indpakningen i den sorte Læder-Vadsæk, og den spidsskjødede Kjole, som min Moder paastod at ville pakke i den; men da jeg havde en Forudfølelse af, at saadanne Klædningsstykker ikke vare brugelige i Guldbjergene, satte jeg mig haardnakket derimod. Jeg erindrer ogsaa de mange Dusin Par af varme, graa Sokker, som vare spundne og strikkede med søsterlig Kjærlighed, af fem Piger — fra Julia, den ældste, nitten Aar gammel, ned til Susan, den yngste, der netop havde fyldt sit niende Aar. Sluttelig har jeg en tydelig Erindring om, hvorledes min ugifte Tante med sin hele Vægt af ti Lispund sprang op paa den omtalte Vadsæk og udførte en Slags Krigsdands paa den, for at sætte Kudsken Tom og Stuepigen Mary istand til at lukke den, og efterat mange Taarer vare udgydte af min Fader og Moder, mine Brødre og Søstre, og især af min ugifte Tante, blev jeg kjørt til Jernbanestationen, for at afgaae med Toget til London Kl. 9,15′ Formiddag.

Jeg vil ikke dvæle ved Udreisen, da den var ganske lig andre Reiser. Det vil være tilstrækkeligt at anføre, at netop efter hundrede Dages Forløb ankom vi til Sydney, Hovedstaden i New South Wales, og her opdagede jeg, at Dagens meest yndede Guldbjerg var ved Ophir, i Nærheden af Bathurst, 145 engelske Miil op i Landet. Her havde man i den senere Tid gjort nogle betydelige Fund, og Folk havde her opgravet Guldklumper, ligesom Irlænderne opgrave Kartofler.

Efter en fjorten Dages møisommelig Reise, i en med Oxer forspændt Karre, som ogsaa indeholdt min Seng, min Hakke og Spade, mit Telt og andre Leir-Reqvisiter, saavelsom alt mit personlige Reisetøi, ankom jeg til Guldbjergene, og havde paa denne korte Reise hørt flere besynderlige Eder end i hele mit foregaaende Liv.

Driverne sige, at Oxerne ikke ville gaae uden en Mængde Eder, og jeg troer virkelig, at efterat de ere blevne vante dertil, ville de ikke flytte sig en Tomme ved mildere Tiltale. Jeg vil her meddele en meget god Historie i den Anledning.

Der var engang en Squatter, som ægtede en gudsfrygtig Kone, der boede 45 Mile borte fra hans Eiendom, og en eller to Dage efter Bryllupet sendte han sin største Vogn med Forspand af Oxer, for at bringe hans smukke Brud og hendes Bagage til hans Hjem.

„Tom," sagde han til Driveren, „Fruen er noget egen, Du maa derfor omhyggelig vogte Dig for at lade en Ed undslippe Dig paa hele Hjemreisen. Dersom Du kan bare Dig for en eneste Gang at saare hendes Øren med Dit sædvanlige hæslige Sprog, saa vil jeg give Dig fem Souvereigns ved Din Tilbagekomst."

Manden lovede beredvillig at opfylde hans Ønske, og begav sig paa Reisen. Han kom til Byen i bedste Velgaaende; thi han udstrøede sine sædvanlige Forbandelser til høire og venstre med sin tilvante Tungefærdighed, og Dyrene forstod Sproget kun altfor vel. Men paa Tilbagereisen, da den nygifte Kone udgjorde en Deel af Ladningen, havde Sagerne forandret sig meget. Det var forgjæves, at Tom raabte med sin Stemmes fulde Kraft. Det Sprog, han nu tiltalte Dyrene i, kunde ligesaa godt have været Hindostansk eller Sanscrit, saa lidet forstod de det, og da Natten faldt paa, havde de kun tilbagelagt 2¼ Miil fra Morgenstunden.

Den næste Dag var det ligesaa galt, og omsider kom de til en Bakke, opad hvilken de slet ikke vilde gaae. Smæk! smæk! knaldede Pidsken, og Tom lod sin Stentorstemme høre; men Alt forgjæves, Oxerne vare forstokkede.

Da Tom tilsidst indsaae, at moralske Overtalelser vare frugtesløse, nærmede han sig Damen med Huen i Haanden og bad ydmygst: „Madame, vil De tillade mig at bande Oxerne; thi de gaae ikke af Stedet førend jeg gjør det."

Da Damen indsaae Nødvendigheden deraf, indvilligede hun omsider. Virkningen var magisk; tiltalt i Buskmandens brede Modersmaal, trak Dyrene i Forening med god Villie og naaede Stationen i meget kort Tid. Men om Tom erholdt de lovede fem Souvereigns, skal jeg ikke kunne sige.

Jeg maa nu vende tilbage til min oprindelige Gjenstand; thi Læseren vil naturligviis spørge: „Hvad har alt dette at gjøre med Ophirs Guldbjerge og ‚dræbe en gammel Mand'?"

Jeg fandt, at Ophir var et besynderligt og dog romantisk udseende Sted. To Høie hævede sig pyramidedannede op imod Skyerne. De lavere Skraaninger af disse Høie vare tæt besaaede med Guldgravernes Telte og Summer-Hill-Creek snoede sig rundt om deres Basis.

Paa den Tid jeg naaede Guldfjeldet, antog man, at Gravningen omfattede et Rum af 300 Miil, skjøndt Tilstedeværelsen af Guld i hvilkensomhelst Deel af Australien for otte Maaneder siden var aldeles ukjendt.

Jeg skyndte mig med at faae mit Telt opreist

og skaffe mig Berettigelse til at grave, og efter 24 Timers Forløb var jeg ligesaa ivrig beskjæftiget som de andre Guldgravere.

Mit Telt var opreist tæt ved et andet, som beboedes af to store, stærke Karle, af den gamle Forbryderklasse, idetmindste ansaa jeg dem derfor, paa Grund af den besynderlige Maade paa hvilken de begge løftede det venstre Been, naar de gik, hvilket er eiendommeligt for de fleste Mennesker, som i længere Tid have været vante til at gaae med Jernbøile om Benet. De vare bestandig meget høflige imod mig, og jeg var det naturligviis ogsaa mod dem; men hvordan det var eller ikke var, havde jeg dog en Slags Frygt for dem, som jeg ikke var istand til at beherske, og naar undertiden den ene eller den anden af dem, med Piben i Munden, slentrede hen til Kanten af min Gravning og spurgte hvorledes det gik mig, troede jeg bestandig, at det kun var for at see, om jeg fandt noget, som var af Værdi, og følgelig værd at røve; jeg pleiede derfor at skjule mit Guld paa saadanne Steder, hvor jeg troede de mindst vilde falde paa at søge det.

En Nat havde jeg en frygtelig Aabenbaring, som bestyrkede min Mistanke mod disse Mænd. Og nu kommer jeg til Hovedgjenstanden for min Fortælling.

Jeg har sagt, at mit Telt stødte tæt op til det mine to fordægtige Bekjendte beboede, ja det ene Telts Lærred berørte virkelig det andet, og fra mit Telt kunde jeg meget tydelig høre den Samtale de holdt i deres. Jeg havde aldrig før lyttet til deres Conversation; men en Aften, netop som jeg var nær ved at gaae i Seng, hørte jeg den ene sige til den anden: „Ja, denne lille Kniv gjorde det af med ham; jeg dræbte den gamle Mand med et Stød, Sir."

Denne rædsomme Tilstaaelse rystede mig og jeg følte, at jeg nu maatte lytte til Slutningen af deres Samtale, ihvad jeg saa udsatte mig for; jeg lagde altsaa Øret til Lærredet og hørte hans Kammerat sige: „Naa, gjorde Du det, og satte Karlen sig til Modværge?"

„Ja, det gjorde han rigtignok," svarede Morderen. „Han greb mig i Struben, til han nær havde qvalt mig og forsøgte paa at sønderrive mig med sin Spore, men jeg jog Kniven i ham lige til Skaftet, og derpaa skar jeg Hovedet af ham."

„Bravo, Charlie!" raabte den Anden, „det er den syvende gamle Mand vi have dræbt, siden vor Ankomst til Colonierne, er det ikke?"

„Nei, den ottende," var Svaret. „Husker Du ikke den sorte Karl?"

„O, ja vist, Du har Ret," sagde den Anden, „men hvad har Du gjort med den Døde i nærværende Tilfælde."

„Jeg lod Legemet blive liggende i Buskene, med Undtagelse af Benene, som ere her i Teltet."

Her ophørte Samtalen, som ikke blev fornyet, og en stærk Snorken sagde mig snart, at den ikke vilde blive optaget paany den Nat; jeg krøb altsaa i min Seng, ikke for at sove (hvor kunde jeg det efter saa rædsom en Opdagelse) men for at overtænke alt hvad jeg havde hørt.

„Den ottende gamle Mand havde de dræbt! og en af dem en ulykkelig sort Karl. O, de skjændige Umennesker!" mumlede jeg for mig selv; og jeg kunde ikke fatte, hvorfor de altid myrdede gamle Mænd, eller hvorledes det hang sammen, at deres sidste Offer forsøgte paa at sønderrive sin Drabsmand med en Spore, et saa besynderligt Forsvarsvaaben, og hvad i Alverden kunde have bevæget Ugjerningsmændene til at skære Benene af sit Offer og bringe dem til Teltet. Omsider faldt jeg alligevel i en forstyrret og ikke vedergvægende Slummer, og havde en frygtelig Drøm, i hvilken jeg indbildte mig, at en af mine nære Naboer knælede ned paa min Kiste og overskar min Hals fra Øre til Øre.

Der var alligevel i Virkeligheden noget hvortil min Drøm kunde støtte sig, thi jeg blev vækket af en plump Haand, som rystede mig i Skulderen, og da jeg aabnede Øinene, saae jeg netop den Mands skjæggede Ansigt, om hvem jeg havde drømt.

Jeg var iværk med at ville skrige „Mord!" thi jeg troede at min sidste Time var kommen, men da jeg saae mig om, blev jeg vaer, at det var høilys Dag, og at Karlen kun bad mig om en Svovlstik, for at tænde sin Pibe ved. Denne gav jeg ham strax og han gik, idet han mumlede Tak.

(Sluttes.)

En Kunstnerindes Hjerte.

Den berømte Sangerinde Henriette Sontag begyndte sin Carriere i Wien. Enhver som kjender noget til Forholdene i den theatralske Verden vil let fatte, at den unge, elskværdige og høitbegavede Kunstnerinde maatte kæmpe mod Misundelse; men hendes Debut var glimrende, til Trods for hendes Collegers Skinsyge. Hun blev alligevel ligesaa ivrigen udhyset af Snogene imellem Coulisserne, som hun blev modtaget med Bifald af Løverne i Parquettet. Frøken Amalie Steininger var en af de meest opirrede af disse Snoge — en Sangerinde, hvis Stemme i lang Tid havde været reduceret til nogle faa hæse Toner. Ikke destomindre havde Frøken Amalie sine Riddere, som endnu bestandig bar hendes Farve og fægtede for hendes Skjønhed, og ved Hjælp af dette Ridderskab lykkedes det hende at drive sin Rivalinde paa Flugten.

Nogle Aar senere sang Frøken Sontag paa et af Berlins første Theatre, tilligemed den berømte Tenorist Fagan, og triumpherede over Signora Catalina. Enthusiasterne talte, og Journalisterne skreve kun om hende, og der var ingen Have i eller rundtom Berlin, som ikke var bleven plyndret for at offre hende Blomster. Hendes Eqvipage var altid omringet af Folk af de første Familier, og nogle Aftener spændte de endog Hestene fra og trak Vognen. Det kunde man i Sandhed kalde Enthusiasme! Hun var saaledes sin Tids Catalina, med den Undtagelse, at hun var ung og smuk, medens hiin var mærkværdig for sin Hæslighed.

En meget smuk Morgen, da Henriette Sontag kjørte gjennem en af de fornemste Gader i Berlin, omgiven af en Mængde Ridende, hørte hun den wienske Nationalsang sungen af et Barns blide Stemme. Den store Sangerinde lod Vognen holde og kaldte paa den lille Sangerske.

„Hvad hedder Du, min søde lille Pige?" spurgte hun, idet hun lænede sig ud af Vognens Vindue.

„Nannerl!" lød den Lilles Svar i østerrigsk Dialekt.

„Hvem er den Kone, Du leder der?" vedblev Sontag.

„O, det er min stakkels blinde Moder, Madame," svarede Barnet.

„Og Din stakkels blinde Moders Navn?" spurgte hun.

„Amalie Steininger!" svarede Pigen.

„Amalie Steininger?" gjentog Henriette Sontag med den største Forbauselse.

„Ja, Amalie Steininger," sagde Barnet. „Min Moder var en berømt Sangerinde, førend hun tabte sin Stemme og sit Syn; thi hun havde grædt saa meget. Derpaa forlod vore Venner os. Vi maatte sælge Alt, hvad vi eiede, og maa nu tigge for at faae det daglige Brød."

Henriette Sontag var ikke istand til at tale, Taarer perlede i hendes store, klare Øine og Graaden qvalte hendes Stemme. De Ridende vare ogsaa standsede og deltog med den største Interesse i den gribende Scene.

„Mine Herrer!" sagde endelig den berømte Sangerinde, „tillad mig her paa Gaden at foranstalte en Indsamling for en Collega, som har mistet sit Syn. Her er min Pung," vedblev hun, „og gid det ikke maa blive den eneste, som maa tilflyde det stakkels Barn."

I et Øieblik havde den lille Pige begge Hænderne fulde af Guld og Sølv, og troede, at Himlen havde sendt en Engel for at hjælpe hendes fattige, ulykkelige Moder.

„Hvor boer Din Moder, mit Barn?" spurgte Henriette, idet hun glædede sig over den Lilles Forundring.

„Bagved Königsmauer," svarede Barnet, „i Nr. 19."

„Nannerl, hils Din Moder kjærligt fra hendes gamle Collega og Veninde Henriette Sontag, og siig hende, at jeg kommer til hende i Eftermiddag," sagde Sangerinden, „jeg kommer for at see Dig og tale med Dig."

„Henriette Sontag!" sagde den lille Pige i den høieste Forbauselse og skyndte sig, det bedste hun kunde, hen til Moderen, for at sige hende, hvem den unge, smukke Dame var.

Ak! det gode Barn forstod ikke sin Moders Taarer. Henriette Sontag holdt Ord. Hun besøgte Amalie i Løbet af Dagen, i Selskab med en gammel, venlig Herre, og omfavnede sin ulykkelige Collega med hjertelig Medfølelse, og vogtede sig meget omhyggeligt for at tale om Wien, for ikke at minde Amalie om, hvor slet hun havde behandlet hende. Sangerindens Ven var en berømt Øienlæge, som undersøgte den blinde Kones Øine, men rystede sørgmodig paa Hovedet, thi der var ikke noget Haab om at han kunde helbrede hende. Henriette sang den populaire „Ephigenia", til Fordeel for en ulykkelig Kunstnerinde, og vi behøve ikke at tilføie, at den stakkels Amalie var denne Kunstnerinde. Henriette Sontag tog sig af hende, saalænge hun levede, og gav den lille Pige (som nu er en berømt Skuespillerinde, og bestandig mindes med Kjærlighed og Taknemmelighed Sangerindens ædle Hjerte) en meget god Opdragelse.

Blandinger.

— Den ærværdige Pave Pius VII. holdt, som Borger-Cardinal og Biskop af Paola under den Cisalpinske Regering i Aaret 1797, en Prædiken til sin Menighed, hvori det blandt Andet hedder: „Ja, mine elskede Brødre! værer Alle gode Christne, og I ville da Alle være fortræffelige Demokrater."

Gaade.

En Plante, der vel kjendes,
Skjøndt ei den groer i Nord,
Nei, hid til os den sendes,
Fra varme Landes Jord;
Den bruges tidt af Læger,
Vel og som Krydderi,
Ja, tidt en Drik os qvæger,
Naar vi den kom deri.
Men, hvis man Ordet vender,
(Dog føi et Bogstav til),
Et Bjerg, som Biblen kjender,
Man strax da have vil.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 23:

Huldre. Rude — Uld — Hule — Lue — Hu — lure — ude — Led.

Opløst af En dygtig Mekanikker, Træarmene i Amaliegade, Rode Fru Rudi i Svendborg, Julius B. i Nykjøbing paa Falster, Den afskedigede Meelhandler i Sundbyøster, En Skolebestyrerinde i Aarhuus, Smalbeen og Dukken i Maribo, C. A., Constantinopolitanischerdudelsackpfeifermachergesell.

Dobbeltgaaden i Nr. 22 er endvidere opløst af Herregud er De fra Rødby, En Dampgris Maribo Markedsdag, Den giftelystne Marie paa Østergade i Rønne.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 9de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Et Overfald.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 18de Juni. Nr. 25.

Indhold: Et Overfald (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Dræbe en gammel Mand (Slutning). — Lidt om Løven. — Charader.

Et Overfald.

(Efter Pauline Schanz.)

Udenfor Landsbyen statelig skrider
Fru Moder Ged med sin yngste Buk.
„Ak, hvad det er for slemme Tider!"
Siger den Gamle, og drager et Suk.

„Mærker Du Bulder og Lyden af Trommen?
Hør fra det Fjerne Larmen og Skrig!
Fjenden herind i Landet er kommen,
Og dette kalder Mennesket Krig.

Tydske og Franske nu kæmpe og stride" . . . .
„Aa, men hvorfor mon hinanden de slaae?"
„Det kan ei Smaa, som Du, faae at vide,"
Svarer hans Moder; „kom, lad os blot gaae!"

„Ja, men jeg vilde dog gjerne lære,
Hvad der i saadan en Krig vel kan skee;
Troer Du ei, Moder, troer Du ei, Kjære,
Jeg kunde faae en Soldat at see?"

Hu! hvor det rasler og knager bag Gjerdet,
(Nævner man Fanden, er tidt han os nær),
Bukken sig klynger til Geden forfærdet,
Ilsomt to Fjender alt nærme sig der.

Fremad de Grusomme leende springe,
Og med utrolig Vildhed og Hast
Geden til Stedet veed de at tvinge,
Ved den at gribe om Hornene fast.

Dog den begynder at bræge og kalde,
Medens den Lille af Angst skriger med,
Saa det gjenlyder, og vækker snart Alle,
Som i den rolige By søge Fred.

„Blinker og lyner ei hist Bajonetten?
Fjenden! o, Preussere, Røvere, Mord!"
Hunden og Qvinden flux styrte til Pletten,
Vente at finde de blodigste Spor.

„Nei, see min Ged og dens Kid! ak, de Stakler!"
Raaber hun, vridende Hænder med Gru.
„Slagtet og død! Gjør ei Himlen Mirakler,
Selvsamme Skjæbne os times vel nu!"

Men hende Krigerne leende svare:
„Hør blot, og tag ikke saadan paa Vei!
Al denne Skrigen og Støi kan Du spare,
Thi den dog nytter Dig ligesuldt ei.

Ikke vi kom for at myrde og røve,
Men vi var plaget af Tørst, maa Du troe;
Naa, vi har taget den Drik, vi behøve,
Nu har vi malket — og I kan faae Ro!"

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Det var Løverdagen den 3die October, at Arnolds Ægteskab med Anna Silvester skulde underkastes en Prøve. Forsamlingen skulde finde Sted hos Lady Lundée, og hun tilligemed Blanche traadte Kl. 2 ind i Selskabsværelset. Det havde regnet hele Dagen, og Alt saavel ude som inde havde et særegent trist Præg og de to Damer sadde i forventningsfuld Taushed.

Den første, der traadte ind, var Lady Lundées Advocat, der strax erklærede hende, at han kun mødte efter hendes Ønske, som privat Person, da han ikke kjendte noget til skotsk Lov og Ret.

Den næste der kom, var Capitain Newenden, der sminket, udstoppet og forsynet med en smuk Paryk saae ungdommelig ud. Han havde en Blomst i Knaphullet, smilede, bukkede og bragte lidt Liv med sig. Han syntes at være lidt forundret over at see Blanche, men lo og viste sine prægtige Tænder; hans Niece, Mrs. Glenarm, var hos Mrs. Delamayn. Julius var i Skotland — hans Forældre, Lord og Lady Holchester vare uvidende om alt dette.

Ind traadte Mr. Geoffroy og hans Advocat, Mr. Moy. Geoffroy hilste Husets to Damer, tog ingen Notits af de andre Tilstedeværende, satte sig, støttede sine Albuer paa sine Knæ og tegnede Figurer med sin svære Spadserestok paa Tæppet. Hans Tanker syntes at være langt borte.

Capitain Newenden nærmede sig for at tale

med ham — standsede halvveis — betænkte sig og henvendte sig til Mr. Moy.

Endelig traadte Sir Patrick ind med Anna Silvester under Armen. Arnold Brinkworth fulgte med dem.

Baade Sir Patrick og Anna hilste taust paa de Tilstedeværende. Lady Lundée besvarede sin Svogers Hilsen, men lod som om hun ikke bemærkede Anna. Arnold vilde give Blanche Haanden, men Lady Lundée reiste sig og viste ham tilbage. „Endnu ikke, Mr. Brinkworth," sagde hun, og Arnold maatte vende tilbage til det Bord, hvorved Sir Patrick og Anna havde taget Plads.

Geoffroy forandrede ikke sin Stilling, han trommede blot nu med Stokken istedetfor at tegne Figurer.

Sir Patrick brod Tausheden og spurgte sin Svigerinde om Alle, hun ventede, vare samlede.

„Ja, Alle, og flere end jeg havde ventet," tilføiede hun med et giftigt Blik paa Anna.

Sir Patrick spurgte dernæst om der var Nogen, som repræsenterede Mr. Geoffroy Delamayn.

Denne svarede ikke, men viste med sin store, brune Haand paa Mr. Moy.

Lady Lundée blev utaalmodig og sagde: „Mine Herrer maa jeg bede Dem om at begynde — vi kunne ikke udholde denne pinefulde Situation ret længe."

Sir Patrick sagde: „Jeg forestiller her Mr. Brinkworth for Dem, Mr. Moy! han er min Nieces Ægtemand og viet til hende sidste 7de September. Her er Vielsesattesten — vil De selv see, Mr. Moy?"

„Det er unødvendigt, Sir Patrick; jeg indrømmer, at en Ægteskabs-Ceremoni kan have fundet Sted, men den maa være ugyldig, da min Client, Mr. Delamayn erklærer, at Mr. Brinkworth allerede tidiigere, nemlig den 14de August, var gift med en her tilstedeværende Dame — Miss Silvester. Vi ere jo her for at prøve dette og for saavidt muligt at undgaae at gjøre Sagen offentlig."

„Jeg vil nu have Lov til at forklare," sagde Arnold med fast Stemme, „hvorledes Alt er gaaet til — og jeg opfordrer Mr. Delamayn til at benægte det, om han kan."

Mr. Delamayn reiste sig og betragtede Arnold med forbittrede Blikke.

Arnold talte, og det var tydeligt, at hvert et Ord han sagde, var sandt, og tilsidst henvendte han sig til Geoffroy med det Spørgsmaal: „Benægter De Sandheden af mine Ord?"

Geoffroy løftede langsomt sit tunge Hoved og svarede: „jeg benægter hvert eneste Ord!"

„Arnold Brinkworth," sagde nu Sir Patrick, „svar nu i Alles Nærværelse om De vel, medens De var sammen med Miss Silvester i Craig Fernie tænkte paa Andet end at gjøre hendes Stilling saa lidt pinefuld som muligt og udføre, hvad Mr. Geoffroy Delamayn havde paalagt Dem? Er det hele Sandheden?"

„Ja, det er hele Sandheden, Sir Patrick!"

„Og den Dag, De gik til Craig Fernie, havde De jo faa Timer i Forveien forlangt mit Samtykke til at ægte min Niece?

„Forlangt det og faaet det, Sir Patrick!"

„Og De har intet Øieblik fra De kom til Værtshuset og til De forlod det, tænkt paa at indtræde i Ægteskab med Miss Silvester?"

„Ikke med en Tanke."

„Paa Deres Æresord, som Gentleman."

„Paa mit Æresord."

Sir Patrick henvendte sig til Anna:

„Var det en absolut Nødvendighed, Miss Silvester, at De den 14de August i Craig Fernie maatte optræde og udgive Dem for at være gift?"

„Jeg kom alene til Kroen, og Værtinden nægtede at modtage mig, hvis jeg ikke var gift."

„Hvem af de to Gentlemen ventede De vilde komme, Mr. Arnold Brinkworth eller Mr. Geoffroy Delamayn?"

„Mr. Geoffroy Delamayn, og da Mr. Brinkworth kom og sagde, at det var nødvendigt at berolige Værtinden, modsatte jeg mig paa det Bestemteste, at Mr. Brinkworth derved kom i en falsk Stilling, fordi jeg frygtede for, at det kunde give Anledning til Folkesnak, der kunde blive bragt til en Person, som jeg elsker af mit fulde Hjerte."

„Er denne Person min Niece?"

„Ja!"

„Og Mr. Brinkworth vilde ikke følge Deres Raad? Og De tænkte intet Øieblik paa at indgaae Ægteskab med Mr. Brinkworth?"

„Nei — nei — nei."

„Og dette sværger De mig til ved Alt, hvad der er Dem som Christen helligt?"

„Ja og atter ja! jeg sværger."

Sir Patrick saae hen til Blanche. Hun havde skjult sit Ansigt med sine Hænder og hendes Stedmoder søgte forgjæves at berolige hende.

„Jeg vil blot bemærke," sagde nu Mr. Moy, „at dette kun er ubeviste Paastande af de to Personer, i hvis Interesse det er at komme ud af det ubehagelige Forhold. Ægteskabet, som de benægte, skal jeg bevise og det ved gyldige Vidner."

„Vil De føre Vidnerne frem strax, saa for mig gjerne," sagde Sir Patrick, „kun forbeholder jeg mig Ret til, saa atter at tage fat, da jeg ikke er færdig."

Mr. Moy betænkte sig lidt — hans Modstander maatte have noget i Baghaanden — han havde endnu ikke viist sine Kort — lad os see om han vil spille aabent.

„Behag at blive ved, Sir Patrick," sagde Mr. Moy, „idet jeg forbeholder mig Ret til at gjøre mine Bemærkninger."

Sir Patrick henvendte sig til Blanche og sagde: „Jeg har nu et Spørgsmaal at gjøre Dig, Blanche, som Du kan svare paa om Du vil. Du har nu hørt, hvad Arnold Brinkworth og hvad Miss Silvester have sagt, og husk paa hvad Du kjender til dem fra Fortiden, og siig mig saa — troer Du de have talt usandfærdige Ord?"

„Nei, Onkel, jeg troer de have talt Sandhed, og jeg beder dem Begge tilgive mig, da jeg har gjort dem Begge Uret."

Hun saae først paa sin Mand — dernæst paa Anna. Arnold vilde reise sig, men Sir Patrick standsede ham og hviskede til ham: „Vent lidt — jeg er ikke færdig."

Sir Patrick henvendte sig nu for sidste Gang til sin Niece: „Vil Du nu, Blanche, efter hvad Du her har hørt og inden vi gaae videre, atter give Dig under Din Mands Beskyttelse og overlade

Resten til mig, stolende paa min Forsikkring, at selv ikke den skotske Lov kan erklære, at et Ægteskab er indgaaet i Craig Fernie."

Lady Lundée reiste sig. Begge Advocaterne ligeledes, Arnold sad i stum Forbauselse og selv Geoffroy løftede Hovedet i Veiret. Blanche svarede roligt: „Jeg haaber ikke, Onkel, at De anseer mig for utaknemmelig, og jeg er overbeviist om, at Arnold ikke med sit Vidende har gjort mig Uret, men jeg kan ikke vende tilbage til ham førend jeg er fuldkommen vis paa, at jeg er hans Hustru."

„Godt svaret, mit kjære Barn," udbrød Lady Lundée hurtigt.

Sir Patrick mumlede: „Ak, Blanche! Blanche! Du veed ikke, hvad Du tvinger mig til!"

„Ogsaa jeg maa af ganske Hjerte bifalde den Bestemmelse, den unge Dame har taget," sagde Mr. Moy, „og jeg kan ikke begribe, at Sir Patrick tør sætte sin Mening saa bestemt frem, da andre Lovkyndige ere uenige derom og Loven selv ingenlunde klar." (Mon det ikke kan irritere ham, saa han viser sit Spil — tænkte Mr. Moy).

„Har De Noget at indvende imod, at jeg taler til Deres Client?" spurgte Sir Patrick.

„Til Mr. Geoffroy Delamayn?"

„Ja."

Alles Øine rettedes paa Geoffroy. Han sad halvtsovende, med Armene omkring sine Knæ og Hagen støttet paa Haandtaget af sin Stok.

Mr. Moy gav sin Tilladelse.

Sir Patrick sagde til Geoffroy: „De har hidtil ikke taget megen Deel i denne Sag, som dog vedkommer Dem. Behag at see paa Miss Silvester."

Geoffroy rørte sig ikke.

„Jeg har allerede seet nok af hende," sagde han grovt.

„Ja, De maa nok skamme Dem ved at see paa hende, men De kunde have gjort det i bedre valgte Ord. Tænk imidlertid tilbage paa den 14de August, og tør De saa nægte, at De lovede at indgaae et hemmeligt Ægteskab med Miss Silvester i Craig Fernie?"

„Det Spørgsmaal behøver min Client ikke at svare paa," sagde Mr. Moy.

„Jeg besvarer det alligevel," sagde Geoffroy heftig, „men jeg benægter Alt," og han kastede for første Gang Øinene paa Anna med et fortærende Tiger-Blik. „Det er hendes Skyld, at jeg ikke er bleven gift med Mrs. Glenarm; det er hendes Skyld, at jeg og min Fader ere Uvenner; det er hendes Skyld, at jeg ikke seirede i Væddeløbet — see, det er Alt dette, jeg skylder hende, og intet Andet." Hans Hoved sank ned paa hans brede Bryst og han henfaldt atter i sin sløve Tilstand.

Ingen rørte sig — Ingen talte et Ord — en uhyggelig Taushed herskede indtil Sir Patrick reiste sig, tog Anna ved Haanden og sagde: „Kom med ind i næste Værelse — jeg maa tale med Dem."

„Hvad betyder det?" spurgte Capitainen Mr. Moy.

„Det betyder, at Sir Patrick maa have Et eller Andet i Baghaanden, som kan compromittere Mr. Delamayn. Nu maa han rykke frem med det. Men hvorfor har De ikke sagt mig Noget derom i Forveien?" spurgte Mr. Moy sin Client.

„Fordi jeg ikke veed Noget."

Lady Lundée vilde følge efter Sir Patrick, men Mr. Moy standsede hende: „Dersom jeg ikke tager feil, maa Alt snart opklares, vær derfor blot taalmodig og lad os afvente Enden."

Lady Lundée gav efter og satte sig. Alle ventede i Taushed paa, at Døren skulde blive aabnet.

Da Sir Patrick og Anna vare ene i Værelset tog han Annas Brev og Geoffroys Svar paa det frem af sin Lomme og sagde: „Jeg har gjort og forsøgt Alt for at undgaae at fremlægge disse."

„Jeg takker for al Deres venlige Tanke, Sir Patrick; men fremlæg dem kun nu, hvis det er nødvendigt."

Annas Ro stod i en mærkelig Modsætning til hans bevægede Stemning. „Tag Brevet tilbage — jeg vover ikke — efter hvad jeg nu har hørt og seet, at forlange af Dem, at De skal vedgaae at være Geoffroy Delamayns Hustru."

„Tænk paa Blanche!" var hendes korte Svar.

„Selv ikke for hendes Skyld — saa lad det hellere komme til en Retssag — jeg skal nok vinde den."

„Er De ogsaa sikker paa at vinde den, Sir Patrick?"

Han svarede ikke paa Spørgsmaalet, men sagde: „Riv det istykker og stol paa min Taushed."

„Før jeg gjør det — saa hør mig. Dersom jeg fremlægger Brevet, maa Blanche jo blive overbeviist og kan vende tilbage med sin Mand strax — thi er jeg Delamayns Hustru, kan Mr. Brinkworth jo ikke have giftet sig med mig. Svar mig paa Deres Æresord: Kan De klare hans Sag paa en anden og bedre Maade?"

Han slog Øinene ned — og svarede ikke.

„Mit Spørgsmaal er besvaret," sagde Anna og gik hen til Døren.

„Vent lidt — for min Skyld. Overvei Sagen vel — intet overilet Skridt — der er jo Intet, der forpligter Dem til et saa frygteligt Offer."

„Veed De, Sir Patrick," sagde hun med et sørgmodigt Smil, „hvad jeg tænkte paa for et Øieblik siden? Gamle Dage, da jeg var en lille Pige. Jeg saae Livets mørke Sider tidligere end de fleste andre Børn. Min Moder blev nedrigt behandlet — dette Lands Ægteskabslove vare endnu haardere mod hende end mod mig — hun døde med et knust Hjerte. — Kun een trofast Veninde trøstede hende i det sidste Øieblik og lovede hende at være en Moder for det forældreløse Barn. — Jeg husker ikke een sørgelig Dag fra den Tid af, at jeg levede sammen med denne Dame og hendes Datter — indtil den Dag, da vi sidst skiltes ad. — Hun reiste bort med sin Mand — vi Børn skulde blive tilbage. — Da sagde hun til mig: ‚Jeg trøstede Din Moder, Anna, ved at love hende, Du skulde være som en Datter for mig — berolige Du, Anna, nu mig før jeg reiser, maaskee Døden imøde — lov mig, Anna, at Du, ihvad end Aarene maa bringe med sig, altid vil blive, hvad Du nu er, en Søster for Blanche!' — I disse Erindringer, Sir Patrick, er der da ingen Overilelse, og naar jeg husker paa den Fortid, kan intet Offer, jeg kan bringe Blanche, være for stort — kan det vel, Sir Patrick?"

Hun rakte ham Haanden, som han tog og kyssede.

„Kom," sagde han, „lad os ikke forlænge denne

Samtale," og han aabnede Døren til det andet Værelse, hvor Taushed herskede.

Sir Patrick gjorde først en Undskyldning, fordi han saa pludselig havde forladt dem og taget Anna med sig og henvendte sig dernæst til Blanche. „Jeg foreslog Dig nylig at vende tilbage til Din Mand og overlade Resten til mig. Du vægrede Dig, fordi Du først vilde være sikker paa, at Du var hans Kone .— takket være Miss Silvesters opoffrende Hengivenhed for Dig — et Offer, jeg tilstaaer, jeg har modsat mig — kan jeg nu bevise, at Arnold var ugift, dengang han ægtede Dig."

Alle bleve opmærksomme. Lady Lundée og Capitainen hviskede sammen. Arnold blev bleg og Blanche henflød i Taarer.

„Vel ere de skotske Love," vedblev Sir Patrick, „ufornuftige med Hensyn til Ægteskabet, men herpaa har den engelske Ret raadet noget Bod, idet den har dømt, at et skriftligt Ægteskabsløfte vexlet mellem Mand og Qvinde i Skotland gjør dem ifølge skotsk Lov til Ægtefolk. — Dersom altsaa vedkommende Personer levede i Skotland, dengang Ægteskabsløftet blev givet, er der ikke ringeste Tvivl om, at de ere lovligt Mand og Hustru. — Derfor spørger jeg Dem, Miss Silvester, for sidste Gang, om jeg skal fremlægge Brevet?"

Hun bøiede sit Hoved bekræftende.

„Det er altsaa min sørgelige Pligt," sagde Sir Patrick, „i denne Dames Navn og paa Grund af skriftligt Ægteskabsløfte, udvexlet i Skotland imellem hende og en Gentleman her — at hun fordrer fra den afvigte 14de August at blive betragtet som Mr. Geoffroy Delamayns ægteviede Hustru."

Der indtraadte en kort Pause.

Derpaa reiste Geoffroy sig langsomt og fæstede sine Øine paa den Qvinde, der gjorde Fordring paa ham. Han yttrede ikke et eneste Ord, men i hans Blik laa Løftet om grusom Hævn.

Efterat Sir Patrick og Mr. Moy havde vexlet nogle Ord sammen, henvendte Geoffroy sig til denne sidste og spurgte: „Har altsaa skotsk Lov gjort hende til min Kone?"

„Ja."

„Byder Loven hende at følge sin Mand?"

„Ja."

Geoffroy smilede og vinkede hende til sig.

Hun adlød. Da hun gjorde det første Skridt henimod Geoffroy, kunde Blanche ikke styre sig — hun sprang op og kastede sig grædende i hendes Arme. „Ak, Anna! Anna!" hulkede hun.

Denne hviskede: „tænk ikke paa mig!" kyssede hende atter og atter og overgav hende i hendes Mands Arme. Arnold Brinkworth maatte uvilkaarlig tænke paa Annas Ord, da de skiltes ad i Craig Fernie: „De har været venlig mod en stakkels Qvinde, som maaskee en Dag kan vise Dem, at hun ikke er utaknemmelig."

Anna vendte sig nu til Geoffroy. „Her er jeg. Hvad vil De mig?"

Et ondt Smil spillede om hans Læber. Han bød hende Armen.

„Mrs. Geoffroy Delamayn," sagde han. „De skal følge mig hjem."

Hun tog ham under Armen og gik henimod Døren forbi Sir Patrick. Denne gjorde Mine til at standse dem. Geoffroy stod stille og betragtede Sir Patrick stivt: „Loven byder hende at følge sin Mand og forbyder Dem at skille Mand og Hustru fra hinanden."

Det var en uigjendrivelig Sandhed.

Geoffroy aabnede Døren, Mr. Moy lagde sin Haand paa Sir Patricks Arm og Anna kastede et sidste Blik paa de Tilbageblivende, der med yderst forskjellige Følelser fulgte hendes Bortgang.

Døren lukkedes. Manden og Hustruen vare gaaede.

Attende Capitel.

„Hans Herlighed er farlig syg, Sir. Hendes Naade modtager ingen Besøg."

„Bring Lady Holchester mit Kort. Jeg maa tale med hende personlig — det dreier sig om hendes yngste Søn."

Det var Lord Holchesters Kammertjener og Sir Patrick Lundée, der førte denne Samtale en halv Time efter Scenen hos Lady Lundée.

„Jeg kan maaskee miste min Plads hvis jeg gjør det," sagde Tjeneren.

„De vil ganske bestemt miste den, hvis De ikke gjør det," sagde Sir Patrick; „jeg siger Dem — det er alvorlige Sager, det dreier sig om."

Denne Tone virkede — Tjeneren gik.

Sir Patrick ventede og hans eneste Tanke var: „Annas Fremtid beroer paa, hvad jeg kan gjøre for hende her," — og denne Tanke havde bragt ham hid.

Tjeneren kom tilbage og førte ham ind til Geoffroys Moder, der modtog ham høfligt med de Ord: „De vil tale med mig, Sir Patrick, om min yngste Søn. Jeg er i sørgmodig Stemning allerede, og er det daarlige Nyheder, saa lad mig faae dem strax; jeg skal bestræbe mig for at bære dem."

„Maa jeg blot spørge, om De har hørt, at der er en alvorlig Hindring i Veien for Deres Søns Ægteskab med Mrs. Glenarm?"

„Jo, jeg har hørt om en saadan Hindring. Mrs. Glenarm har fortalt mig, at en Person ved Navn Silvester, en skamløs Eventyrerske . . . ."

„Undskyld! men De gjør stor Uret, Mylady, mod den ædleste Qvinde, jeg nogensinde er truffet paa."

„Jeg kan ikke beundre hende, Sir Patrick. Hendes Opførsel mod min Søn har været, jeg gjentager det, en skamløs Qvindes."

„Siig ikke mere om hende — hun er nu Deres Søns Hustru."

„Min Søn har ægtet Miss Silvester?"

„Ja!"

Hun blev dødbleg. Det syntes for et Øieblik, som om Stødet havde overvældet hende. Men Moderens Svaghed var snart forbi, hvorimod den fornemme Dames dydige Indignation lod hende udbryde: „Jeg tænker, at Deres Ærinde hermed er forbi?"

„Undskyld, Mylady, at jeg endnu et Par Minuter lægger Beslag paa Deres Tid. Omstændighederne ved Deres Søns Ægteskab ere temmelig ualmindelige og jeg beder om Tilladelse til, i Deres Families Interesse, at forklare Dem samme."

Han fortalte nu i faa, klare Ord hvad der var forefaldet. Hun lyttede opmærksomt efter,

men det syntes ikke, at hun blev meget berørt deraf.

„De kan dog ikke vente, at jeg skal have Interesse i en Person som forhindrer min Søn i at ægte den Dame, som baade er hans og mit Valg. I Lord Holchesters farefulde Tilstand vil jeg ikke vove at meddele ham, hvad De har sagt mig. Jeg har gjort for min Søn hvad jeg kunde, men uden Nytte. Lord Holchester har i Morges forandret sit Testamente — jeg har ikke været tilstede; jeg veed Intet og selv om jeg vidste . . . .“

„Vilde Deres Naade naturligviis ikke meddele en Fremmed noget.“

„Nei, visselig ikke. En af Executorerne er her endnu. Ønsker De at see ham, maa De gjerne sige ham fra mig, at jeg overlader det ganske til hans Discretion, at meddele Dem hvad han vil.“

Lady Holchester ringede og sagde til den indtrædende Tjener: „Viis Sir Patrick ind til Mr. Marchwood!“ gjorde en Compliment og forsvandt.

I et Værelse foran det, hvori den Syge laa, sad Mr. Marchwood og skrev. Han reiste sig, da Sir Patrick blev meldt, og da de vare gamle Bekjendte, fortalte Sir Patrick ham strax Alt angaaende Geoffroys Giftermaal med Anna.

„Gift? Og med hende? Er det sikkert?“ vare de forundrede Udraab.

„Jeg har selv været et af Vidnerne.“

„Vidunderligt! Og nu er Lord Holchesters Advocat gaaet, og der er en Codicil til Testamentet, som ikke er underskrevet — og Lægerne sige, at Mylord kan dø hvad Øieblik det skal være.“

„Jeg forstaaer Dem ikke — forklar mig det nærmere.“

„Det kan jeg maaskee kun ufuldkomment. Med Anna Silvesters Navn synes der at opdukke Erindringer i Mylords Hukommelse, som ikke ere behagelige. Det synes som om han i sine tidligere Aar har gjort Noget, som var fuldkommen retfærdigt — men som har havt sørgelige Følger. For faa Dage siden hørte han (fra Mrs. Glenarm eller sin ældste Søns Kone), at Miss Silvesters Navn blev nævnet. Dengang sagde han Intet, men imorges, da han skulde underskrive, at et Legat skulde gives Geoffroy, vægrede han sig. ‚Find Anna Silvester — bring hende til min Dødsseng — jeg skylder en Afdød Alt for at faae Sandheden frem — I siger vel min Søn er skyldfri — men kun hvis Anna Silvester selv siger det, faaer Geoffroy Legatet — ellers ikke.‘ — Han var urokkelig — et andet Codicil blev strax opsat — vi Executorer skulle undersøge om Geoffroy har forurettet hende — har han det, faaer hun et Legat — forudsat hun er ugift.“

„Og hendes Ægteskab tilintetgjør hendes Udsigter?“ spurgte Sir Patrick.

„Ja. Det sidste Codicil er værdiløst nu og det første er ikke underskrevet før vi kunne faae fat paa Miss Silvester. Der er for flere Timer siden gaaet Bud til Geoffroy i Fulham og vi vente det hvert Øieblik tilbage.

„Det er overflødigt at vente, thi Geoffroy har ikke været hjemme, men i Forsamlingen hos Lady Lundée. Men siig mig, hvad er der i Testamentet bestemt for Geoffroy?“

„Hans Navn er ikke nævnet deri.“

Sir Patrick reiste sig. „Det er en alvorlig Sag; her staaer Liv og Død paa Spil. Lady Holchester taler og føler som en Veninde af Mrs. Glenarm. Jeg maa tale med Mylord, sige ham, at hans Søn høilig har forurettet Miss Silvester og maaskee derefter tilføie, at han kan endnu gjøre det godt igjen, thi han har ægtet hende.“

„Efter hans Yttringer skulde jeg troe, at han saa underskrev Codicillen strax.“

„Saa lad mig for Guds Skyld strax see ham!“

„Det maa jeg først spørge Lægen om.“

„Gjør det strax!“

Med Testamentet i Haanden gik Mr. Marchwood hen til Sovekammerdøren. Den aabnedes indefra før han kunde naae den. Doktoren viste sig; han løftede Haanden afværgende i Veiret, da Mr. Marchwood vilde tale til ham.

„Gaa til Lady Holchester,“ sagde han, „det er forbi!“

„Død?“

„Død!“

Da Geoffroy forlod Lady Lundées Bolig kaldte han paa den nærmeste Cab, aabnede Døren og bød Anna stige ind. Hun adlød ham mechanisk, han satte sig ligeover for hende og bød Kudsken kjøre til Fulham.

Ingen af Ægtefolkene talte. Anna lagde Hovedet tilbage, lukkede Øinene, hun hverken følte, saae eller frygtede Noget og havde næsten mistet Evnen til at tænke over hendes frygtelige Stilling.

Ogsaa Geoffroy sad taus i Tanker, da han pludselig blev greben af en Idee og lod Kudsken kjøre til et Værtshuus, som blev holdt af Perry, hvor han blev forsynet med en Tjener, og derfra kjørte han til Mr. Moy. Før han forlod Vognen gav han Tjeneren Ordre til at passe paa Anna.

„Hvad ønsker De?“ spurgte Mr. Moy.

„Jeg har faaet en Idee, som jeg ønsker at tale med Dem om.“

„Behag at henvende Dem til en Anden — jeg ønsker ikke at have mere med Deres Sager at bestille.“

„Hvad behager? Vil De lade mig i Stikken nu?“

„Ja, hvad alle nye Sager angaaer — dem jeg har taget fat paa, skal jeg bringe til Ende. Jeg reiser i Aften tilbage til Skotland.“

„Hvor finder jeg Bishopriggs og Mrs. Inchbare?“

Mr. Moy skrev Adressen paa et Stykke Papir og gav det til Geoffroy, der uden at sige et Ord tog det og gik sin Vei — lod Tjeneren sætte sig hos Kudsken og lod ham kjøre til Perrys Procurator. Hos denne opholdt han sig en Timestid, og da han kom ud fra ham, lod han Tjeneren sætte sig ind til Anna og tog selv Plads hos Kudsken, som nu endelig kjørte dem til Cottagen i Fulham.

De stege ud og Geoffroy aabnede Trædøren i Muren med sin egen Nøgle og bød Anna træde ind.

„Paa hvad Betingelser?“ spurgte hun uden at røre sig.

Geoffroy lod Tjeneren træde indenfor og sagde: „Paa de Betingelser, der behage mig.“

„Intet i Verden vil kunne bringe mig til at leve med Dem som Ægtemand,“ sagde hun fast.

„De kan dræbe mig — men kue mig vil De ikke kunne."

„Jeg har Noget at sige Dem i Vidners Paahør — og jeg hverken forlanger eller ønsker at see Dem uden i Andres Nærværelse," svarede han efter nogen Betænkning og i en rolig Tone.

Hun studsede ved denne Rolighed og skjælvede lidt ved Tanken om den Forandring, der syntes at være foregaaet hos ham — men samlede sig og traadte ind. Geoffroy og Tjeneren fulgte efter.

Huset havde en Dør paa Midten og paa høire Side deraf et Kjøkken og bagved samme et Værelse, hvilket Hester benyttede tilligemed to smaa Værelser ovenpaa, oven over dette Værelse, hvori hun og Pigen sov. Et større Værelse oven over Kjøkkenet stod ubrugt. Paa venstre Haand af Døren fandtes to større Værelser forneden og lignende foroven; de tre benyttede Geoffroy til Dagligstue, Spisestue og Sovekammer, det fjerde foroven var ubrugt.

Han førte hende ind i Dagligstuen, lod Pigen hente Mrs. Dethridge og lod Døren staae aaben til Tjeneren i Gangen.

Hester kom fra Kjøkkenet. Ved Synet af Anna var det som om et Glædessmil foer over hendes Ansigt, hun nikkede med Hovedet og en dump Lyd undslap hendes Læber.

„Denne Qvinde," sagde Geoffroy, „er min Hustru, men jeg siger hende i Eders Nærværelse, at jeg aldrig tilgiver hende, og at jeg kun har bragt hende herhen for at afvente, hvad jeg bestemmer mig til med hende. Hun skal leve for sig selv og jeg vil kun tale med hende i en Tredies Nærværelse. Forstaaer I mig?"

Hester nikkede. De to Andre svarede „Ja" og vilde gaae deres Vei, men da Anna reiste sig, gav Geoffroy dem et Tegn til at vente og høre hvad hun havde at sige.

„Jeg erklærer Deres Ord for en Fornærmelse mod mig, og jeg har ikke ved min Opførsel fortjent dem. At jeg skal leve for mig selv er jeg taknemmelig for — lad mig faae mit Værelse anviist."

„Før hende ovenpaa," sagde han til Hester, „lad hende vælge et af de ledige Værelser, forsyn hende med Mad og Drikke, faae Adressen hvor hendes Tøi er og send Tjeneren efter det. Gaa!"

Hester gik og Anna fulgte hende. Hester skrev paa Tavlen: „Jeg vidste, De kom igjen. Alt er endnu ikke til Ende imellem Dem og ham. Jeg veed hvad en slet Mand vil sige — Deres er saa ond som den værste — han vil knuse Dem." —

„Seer De ikke, hvor træt og mat jeg er?" sagde hun blidt. Hester betragtede hende — nikkede og førte hende ind i det ene ledige Værelse.

(Fortsættes.)

Dræbe en gammel Mand.

(Slutning.)

Istedetfor at gaae til mit Arbeide den Dag, gik jeg til Politicommissairens Telt, og naaede det efter en lang Vandring. Jeg maatte vente meget længe inden jeg kunde faae Audients; men da jeg blev fremstillet for den frygtede Embedsmand, og saa kortfattet som muligt havde fortalt ham Sagens Omstændigheder, og hvorledes jeg havde hørt Kjeltringerne vedgaae deres utallige Forbrydelser, og i Særdeleshed deres sidste Mord, for hvilket Beviserne var i deres Telt, blev Commissairens Fyrighed fuldkommen vækket, og han var ligesaa forhippet paa at faae dem arresteret og straffet, som jeg selv. Han besluttede, at to Betjente, forklædte som Guldgravere og vel bevæbnede, skulde komme til mit Telt den samme Aften, under Foregivende af at ville aflægge mig et Besøg som en gammel Bekjendt, og at vi, naar det var bleven mørkt, og de to Mordere vare komne hjem, skulde styrte ind i deres Telt og gribe dem.

Dette var en meget udførlig Plan, og jeg gik med Glæde ind paa den; jeg beskrev altsaa nøiagtigt Beliggenheden af mit Telt, og for at gjøre det endnu lettere at finde det, lovede jeg, at et skinnende rødt Lommetørklæde skulde blive ophængt, som til Tørring, paa et iøinefaldende Sted af Teltet, og efterat have truffet disse Forberedelser, tog jeg Afsked.

Da jeg var vel kommen hjem til min Bolig, omtrent Klokken Et om Eftermiddagen, og efter i en Fart at have indtaget et Maaltid, gik jeg, for at en heel Dag ikke skulde gaae tabt, til mit Arbeide, og gav mig til at grave en tre Timerstid. Besynderligt nok havde jeg ikke været ved Arbeidet i fem Minuter, førend jeg fandt en smuk lille Klump, omtrent saa stor som en Valnød, og fem Minuter efter et andet Stykke, saa stort som et vildt Æble. Jeg var netop ved at putte det sidste i Lommen, da jeg saae op og mærkede, at en af Forbryderne stod og stirrede paa mig.

„En lykkelig Fangst, Kammerat!" sagde han med et bredt Grin, som i mit forudindtagne Sind syntes at sige: „ja, men det skal være mit inden ret lang Tid."

„Ganske god," svarede jeg tørt, idet han gik. Jeg fandt ikke flere Klumper ved denne Leilighed; Klokken fem holdt jeg op, begav mig til mit Telt, og efterat have vasket mig godt, trak jeg en gammel Geneverkelder udenfor, satte mig paa den, tændte min Pibe og ventede rolig mine Besøgeres Ankomst.

Jeg ventede ikke ret længe. Strax efter saae jeg to stærkt byggede Mænd komme drøsende i Retningen mod mig, som om de paa Maa og Faa slentrede omkring imellem Gravningerne. Da de kom ligeoverfor mig, studsede den ene af dem og tiltalende mig udbrød han: „Hallo, Fed! hvorlænge har Du været i Ophir, og hvor kom Du sidst fra?" og idet han traadte frem greb han med Varme min Haand.

Da jeg saae, hvad man ventede af mig, gjengjældte jeg hjertelig hans Haandtryk, idet jeg sagde i en høi Tone: „Nu, omtrent tre Uger. Men naar forlod Du Sydney? Kom ind, Mand, og tag Din Ven med Dig. Gamle Venner, som Du og jeg, skulle drikke en Dram sammen, førend Spørgsmaal blive fremførte og besvarede," og ind i Teltet gik vi alle tre.

En af de to Mænd, som vi havde isinde at fange, var baade Øien- og Ørevidne til alt dette, men det gik saa naturligt til, at han ikke kunde have nogen Idee om, at mine to Bekjendte hørte til Politiet.

Jeg fandt, at hver af mine Gjæster vare forsynede med en Revolver og et Par Haandjern. De vare begge stærke, kraftfulde Mænd og i enhver Henseende de Andre overlegne. For at være sikkre i alle Tilfælde og forhindre unødvendig Blodsudgydelse, var det Meningen at vente saalænge, indtil Røverne vare gaaede tilsengs og faldne isøvn, da vilde vi liste os ind og forsøge at give dem Haandjernene paa, førend de kunde vaagne.

Vi maatte vente flere kjedelige Timer, førend denne Tid indfandt sig, men omsider begyndte Snorkningen for Alvor, og dette var vort Signal. Med Haandjernene i Hænderne krøb Betjentene ind i det tilstødende Telt, og jeg fulgte dem med min Revolver i Beredskab, for ifald en eller begge Skurkene skulde vaagne op, og være dem for hurtige. De vaagnede alligevel ikke og Bøilerne bleve lagte om deres Haandled og lukkede, uden at de endog blinkede med Øielaaget.

Men nu bleve de barsk vækkede og den første Betjent sagde: „Tom Jackson og Ben Wilton, jeg arresterer Jer for forsætligt Mord. I maa Begge staae op og følge med os. Jeg er Politibetjent Sinclair fra New South Wales."

Jeg har aldrig seet to Mennesker saa slaaede af Forundring og Forbauselse, som disse To. Tilsidst fremstammede En af dem. „Mord! forsætligt Mord! Betjent Sinclair, I maa være gale Alle tilhobe!"

„Husk paa, at Vidnesbyrdet om deres Forbrydelse er i Teltet," sagde jeg til Sinclair, idet jeg stødte til ham med Albuen. „Lad os søge efter Levnerne af deres sidste Slagtoffer."

Der blev strax taget Hensyn til Vinket. Vi grebe Spader og Hakker, og i ringere end ti Minuter var hele Grunden, som Teltet bedækkede, opgravet til en Alens Dybde.

Ingen gammel Mands Been bleve fundne; men vi lode os ikke forbløffe og vedbleve at ransage Teltet heelt igjennem, dog uden at nogen gammel Mands Been kom tilsyne, skjøndt vi fandt to smukke Bagbeen af en Kænguruh, som vare ophængte i en mørk Krog.

„Naa, er De nu tilfredsstillet?" spurgte en af Fangerne. Er De nu bleven overbeviist om at De er paa en eller anden Vildgaasejagt? Dersom det er Tilfældet, tag saa disse fordømte Jern af os og gaae Deres Vei."

„Nei, vi ere ikke overbeviste," svarede Sinclair noget skarpt. „Denne værdige Gentleman," idet han pegede paa mig, „hørte Eder afvigte Nat bekjende, at I havde myrdet ikke mindre end otte gamle Mænd, og saadanne Forbrydelser skal I kræves til Regnskab for. Han hørte Eder ogsaa bekjende, at I havde skjult Benene af Eders sidste Offer her i Teltet; men udentvivl have I idag flyttet dem til et sikkrere Skjulested."

„Naa, det fortalte han Eder? den unge Abekat!" raabte en af de Anklagede, med en skingrende Latter. „Og det har vi ogsaa — gammel Mand, Kænguruhs Been — og der ere Benene, vi talte om, ophængte i Hjørnet, for at spises imorgen. Ha, ha, ha! han har bragt Eder paa Vildspor, det er vistnok," og begge Mændene opsloge en Latter, som rungede i Teltet.

Begge Betjentene saae meget fortrydelige ud, og dog kunde de ikke bare sig for at lee. Uden at sige et Ord til mig, toge de Haandjernene af Mændene, og puttede dem i Lommen. Derpaa sagde Sinclair, „hvad skal jeg give Dig for at holde denne Sag hemmelig? Du vil kunne indsee, at vi ved denne nye Sovekammerats ulykkelige Feiltagelse vil blive udleet af Guldgraverne, med mindre Du vil være medlidende. Jeg vil give Dig en Fempundsnote af min egen Lomme, dersom Du vil holde denne ulykkelige Affaire skjult.

„Jeg vil forøge Sinclairs Tilbud med den største Guldklump som jeg opgrov idag," sagde jeg, da jeg følte, at med Hensyn til den almindelige Frygt for at blive udleet, stod jeg i den værste Stilling af os tre.

„Pokker i Vold med Eders Stikpenge!" var Svaret. „Jeg vilde ikke give Slip paa den Fornøielse, at sætte saa prægtig en Historie i Circulation, for ti Gange saa meget som I tilbyder. Jeg vil alligevel fortælle den saa skaansomt som muligt. Og hvad denne nye Sovekammerat angaaer," vedblev han, vendende sig til mig, „da kan jeg ikke dadle ham, thi da jeg først kom her til Colonien, var baade jeg og min Kammerat grønne nok til at begaae ligesaa dum en Streg. Kom, lad os nu sidde ned og faae en Dram gammel Jamaica-Rom, af hvilken vi har en uanstukken Dunk i Behold."

Indbydelsen blev beredvillig modtaget, og vi holdt gaaende lige til Dagbrækningen med Grog, Sang og Skaaler.

Saaledes endte Tragoedien: „Dræbe en gammel Mand", som jeg nu erfarede var et Navn, der almindelig tillagdes en stor Han-Kænguruh. Disse Dyr ere, naar de blive angrebne, meget glubske, og naar de ikke kunne slippe bort, men blive overfaldne, ville de omslutte Dig med deres korte Forbeen, og idet de trykke Dig tæt op til deres Bryst, hæve de et af deres stærke Bagbeen, som er forsynet med en frygtelig lang, stærk Spore, der er skabt som en Kniv, og sønderriver Dig med den, saa at Døden, næsten øieblikkelig paafølger. Naar de blive jagede med Hunde, vil „den gamle Mand" i Almindelighed, naar han er omsluttet, rive Indvoldene ud af to eller tre af sine fiirbenede Modstandere, førend han bliver trukken ned og expederet, og den menneskelige Fjende bliver undertiden behandlet paa samme Maade.

Disse to frygtelige Mordere, for hvilket jeg havde anseet dem, viste sig at være to gode Knøse; den Ene havde været Cornet i et Cavalleri-Regiment, den Anden Capellan ved en Kirke i England. Vi bleve snart hjertelige Venner og arbeidede i Fælledsskab. I Aaret 1867 vendte vi Alle tilbage til England som rige Folk.

Lidt om Løven.

Alexander Dumas fortæller, at Araberne i Algerien nære den største Høiagtelse for Løven og dennes Charakteer, og at han der har hørt en Mængde Sagn og Historier om Dyrenes Konge, der ofte lyde utrolige nok. De kalde den Sidi eller

Herre, naar de tale om den, men, naar de tale til den, titulere de den: „Sid dscho-hau-ben-el dschohan," d. e.: Hr. Johan Johansen (Johans Søn). Men hvorfor have Araberne givet Løven et Menneskenavn, og hvorfor tiltale de den med „Hr."? Fordi den, som de sige, besidder de samme Egenskaber som et ædelt og høisindet Menneske, fordi den er tapper og høimodig, fordi den forstaaer, hvad Mennesket siger, ligemeget i hvilket Sprog man henvender sig til den, fordi den agter de Modige, viser Ærbødighed mod Qvinderne og er skaanselsløs imod Kujonerne. Naar Araberen møder en Løve, saa standser han sin Hest, der ryster under ham af Angst, og tiltaler sin frygtelige Modstander paa følgende Maade: „Ah, er det Dig, Hr. Johan Johansen! Troer Du, at jeg er bange, jeg, Den og Den, og Søn af Den og Den? Du er af ædel Byrd, det er jeg ogsaa; Du er modig og dristig, jeg ligeledes; lad mig derfor, som en Broder, drage videre; thi, seer Du, jeg er en Mand, som forstaaer at haandtere Kugler og Krud, en Mand, der bringer mørke, onde Dage." Med disse Ord lægger han den høire Haand paa Sablen, hæver sig i Stigbøilerne og rider lige løs paa Løven, der nu gaaer til Side og lader ham frit passere forbi. Viser Manden derimod Frygt og vender om, saa er han fortabt, thi øieblikkelig springer Løven da frem og sønderriver ham. Løven betragter skarpt sin Modstander og læser i hans Træk, hvad han føler; er der det mindste Spor af Angst i Menneskets Aasyn, saa kommer Løven nærmere, skubber Manden bort fra sin Vei og forkynder ham med et hæst Brøl, at han er dødsens; derpaa trækker Dyret sig, bedækket med Skum, noget tilbage og omkredser sit Slagtoffer, medens det med Halen knækker endeel unge Træstammer, hvorefter det undertiden fjerner sig og forsvinder. Mennesket fatter nu paany Mod og troer at kunne undgaae Løven ved Flugt; men neppe er han gaaet hundrede Skridt, førend Skovenes Konge igjen staaer for ham og spærrer ham Veien, lægger først den ene og saa den anden Klo paa hans Skuldre og slikker ham derefter med sin skarpe Tunge saa længe i Ansigtet, indtil Blodet strømmer ned ad det, hvorpaa Dyrets angrebne Fjende da i Almindelighed styrter afmægtig om. Nu forlader Løven ham atter og gaaer bort for at drikke, stundom endog en heel Fjerdingvei, thi nu tilhører Mennesket den, og den kan derfor vende tilbage, naar det behager den. Har den faaet sin Tørst slukket, kommer den igjen, slikker endnu engang sit Bytte og begynder da at æde det. Af og til hændes det vel, at en og anden Araber, der saaledes har ligget afmægtig paa Jorden, medens Løven havde fjernet sig for at drikke, er bleven reddet, enten af en forbidragende Karavane, eller af en Araber, der var bedre kjendt med Løvens Eiendommeligheder og Vaner. Men den menneskekjærlige Araber, der tager sig af sin mindre tappre Kammerat, maa fremfor Alt vogte sig for, at det ikke seer ud, som om han vilde hjælpe denne med at flygte, thi da ere de Begge Døden visse, efterdi Løven snart vil indhente og overfalde dem. Den kjække Redningsmand maa tvertimod med Rolighed oppebie Løvens Tilbagekomst, gaae Dyret et Par Skridt imøde og tiltale det saalunde: „Hr. Johan Johansen! Den, som ligger der paa Jorden, er en Kryster, men jeg er Den og Den, Søn af N. N., og jeg er aldeles ikke bange for Dig; imidlertid beder jeg Dig dog om Naade for hint usle Menneske, der ikke er værd at blive spist af Dig; jeg skal binde hans Hænder og føre ham bort, for derpaa at gjøre ham til min Slave." Efter denne Tiltale udstøder Løven et Brøl, og den dristige Araber siger da: „O, Herre! vær kun rolig, han skal nok blive straffet, som han fortjener det," og med disse Ord binder han med sin Kameeltømme Hænderne paa Løvens udsete Offer. Saaledes tilfredsstillet, fjerner Løven sig og forsvinder da, for ikke mere at vende tilbage.

Charader.

1.

At raabe det Første skal Afsky udtrykke,
At være det Andet, man regner for Lykke;
Det Første og Andet en Egenskab bliver,
Som ikke just Lyst til Besindighed giver.

2.

Gjæt paa et ganske lille Ord, der Hæderspladsen skjænkes,
At sætte det bag nogen Ting, kan ingenlunde tænkes;
Hvis Du en langsom Skyldner har, da ved de tvende Sidste,
Du faaer omsider vel engang hans Sindsro til at briste.
Det Hele er en Gjerning, som sig næsten aldrig lønner,
Thi ham, hvem den udføres for, kun sjelden det paaskjønner.

Opløsning af Gaaden i Nr. 24:

Anis — Sinai.

Opløst af Svenskeren i Amaliegade, Djævelskabel Galerois i St. Croix, Den Promenerende paa Bryggerlængen, Søren Tykmelk i Nykjøbing paa Falster, En Brosteensliber fra Klosterstræde, og paa Vers af A. J. H. i Hobro.

Logogriphen i Nr. 23 er endvidere opløst af Niels Aanst, Rasmus Jensen, Greger Gregersen og H. C. P. S. i Ribe, A. J. H. i Hobro, Fire Postheste i Ringkjøbing, Den Lille i Skive, Den slemme Dreng fra Leerbeck pr. Aalborg, Den hule Broder i Rudkjøbing.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 25de Juni. Nr. 26.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Ligrøverne (med Xylographi). — Søstrene. — Blandinger. — Dobbeltgaade.

Mand og Hustru.
(Fortsættelse.)

Det var Værelset over Dagligstuen. Det var forsynet med Sengested og Meubler, og havde kun een Dør fra Gangen af, og denne var forsynet med to Slaaer indvendig; men da Anna hørte, at Værelset ved Siden af var Geoffroys Soveværelse, saa vilde hun ikke blive i dette Værelse, hvorfra der forøvrigt ingen Dør var ind til Geoffroy, men forlangte at see det andet ledige Værelse.

Det andet Værelse var af samme Størrelse, men da det laa længere borte fra Geoffroy og havde en Dør ind til det af Hester benyttede Sovekammer, valgte Anna dette, opgav Adressen paa sin Bagage og lod Hester gaae ned for at sende et Maaltid Mad op til hende.

Da Anna var alene, lukkede hun Døren af og kastede sig paa Sengen; hun aabnede en Kapsel, hun bar om Halsen, hvori hendes Moders og Blanches Portraiter fandtes, kyssede dem og faldt i en urolig Søvn.

Geoffroy gav Tjeneren sine sidste Ordrer: „Naar Du har faaet Tøiet, gaaer Du til Procuratoren og bringer enten ham selv eller et Brev fra ham. Skynd Dig."

„Forsaavidt er Alt i Orden," sagde Geoffroy til sig selv, „jeg kjørte ikke med hende — jeg har i Vidners Paahør sagt, at jeg aldrig tilgiver hende — hun boer for sig selv og skal jeg see hende, bliver det i Hesters Nærværelse. — Altsaa jeg har nu gjort mit, der staaer nu tilbage, at Procuratoren gjør sit."

Geoffroy tændte sin Pibe og slentrede omkring i Haven; han tændte nok en Pibe, men det blev koldt og begyndte at regne — han maatte gaae ind. Han tog en Avis — nei, læse kunde han ikke. Han ventede. Postbudet bragte et Brev; han kjendte Udskriften: det var Mrs. Glenarms. „For at lykønske mig til mit Giftermaal," sagde han bittert og aabnede Brevet.

Det var egentlig kun et Udbrud af hysterisk Nonsens, men Hovedindholdet var og blev, at hun, med samt sine Tønder Guld, ikke paa nogen Maade vilde give Slip paa sin elskede Geoffroy, og denne, der blot behøvede at række Haanden ud efter sin gyldne Kjærlighed — forbandede endnu heftigere den Qvinde, der stod ham hindrende i Veien.

„Vent til jeg hører fra Procuratoren," sagde han truende, „det er den nemmeste Maade at komme ud af det paa, og det er Loven selv jeg holder mig til."

Han ventede længe, endelig ringede det. Han gik Procuratoren imøde. Denne havde baade i Blik og Væsen Udseende af, at han var vant til at vandre ad Lovens smudsigste Krogveie.

„Har De seet og talt med Vidnerne," spurgte Geoffroy, da de vare komne ind i Spisestuen.

„Ja og dertil examineret begge hver for sig og samlede, baade Mr. Bishoprigg og Mrs. Inchbare."

„Naa og saa?"

„Det er desværre kun et daarligt Resultat jeg er kommen til."

„Hvad mener De?"

„Ingen af dem kan aflægge det Vidnesbyrd vi ønske."

„De maa have baaret Dem dumt ad. De forstaaer ikke Sagen."

„Naa, saa det gjør jeg ikke. Jo, meget vel, men Skilsmissen De vil bringe istand, gaaer ikke; thi for det første har jo Mr. Brinkworth handlet efter Deres Ordre, og det taler jo imod Dem, Mr. Delamayn, og dernæst for det andet har intet af Vidnerne kunnet opdage det mindste Uforsigtige i Damens og Herrens Opførsel, medens de vare i Kroen. Der kan endogsaa føres Beviis for, at hver af dem var i sit Værelse. Paa saadanne Vidnesbyrd vil De ikke kunne faae en Skilsmisse bragt istand."

Geoffroy sad længe taus; endelig reiste han sig og sagde med tilkæmpet ydre Ro: „Har De da opgivet Sagen?"

„Under disse Omstændigheder, Mr. Delamayn, er der egentlig ingen Sag."

„Og intet Haab, om at blive skilt fra hende?"

„Hvad Fremtiden bringer, veed jo Ingen. Hvad Fortiden angaaer derimod, saa er der intet Haab."

„Tak! God Nat!"

„God Nat! Mr. Delamayn."

Altsaa bunden til hende for hele Livet og Loven magtesløs til at løse Baandet.

Han grundede og grundede; han læste atter Mrs. Glenarms Brev: Hun ventede paa at blive hans Hustru, hans Fader ventede paa at modtage hende som Svigerdatter og sørge for sin Søn — see det var Udsigterne paa den ene Side, og paa den anden — Qvinden her ovenpaa var en Lænke om Benet paa ham.

Han gik atter ud i Haven i den mørke Nat; han vandrede rundt om Huset, Vinden blæste forfriskende paa hans blottede Hoved — han standsede udenfor et af Annas Vinduer og saae derop.

„Hvorledes? — Paa hvad Maade?" sagde han til sig selv, „ja, see det er Spørgsmaalet."

Han gik ind og ringede. Tjenestepigen blev forskrækket ved Synet af ham. Han var ligbleg; hans Øie stirrede tankeløst paa hende, Sveden rislede i store Draaber ned ad hans Pande.

„Er De syg, Herre?"

Han bad hende med en Eed at holde sin Mund og bringe ham noget Cognac. Da hun bragte det stod han med Ryggen til hende og saae ud i Nattens Mørke, han rørte sig ikke, men han mumlede, som om han talte med sig selv.

„Hvorledes? — Paa hvad Maade?" — det var det endnu uløste Problem.

Han vendte sig om og søgte Raad hos Flasken.

Da Anna vaagnede næste Morgen, skinnede Solen klart; hun stod op og aabnede Vinduet. Den friske Morgenluft oplivede hende; hendes Tanker klarede sig, hun kunde atter føle og tænke og stille sig det skrækkelige Spørgsmaal: „Hvad vil Enden blive?"

Var der noget Haab for hende? — Hvad kunde hun selv gjøre for Exempel? Saa godt som Intet. Hvad formaaer Hustruen mod Manden og Verden, der i Reglen tager hans Parti — Intet.

Hvad kunde Andre gjøre? Blanche vilde jo nok besøge hende, men det var jo afhængigt af Geoffroy om han vilde tillade det. Sir Patrick havde trykket hendes Haand og bedet hende stole paa ham; han var ganske vist hendes sande, oprigtige Ven, men hvad kunde han gjøre? Der var Tilnærmelser fra hendes Mands Side, som deres Ægteskab berettigede ham til, men som hun maatte grue for — kunde Sir Patrick beskytte hende for dem? Nei. Baade guddommelige og menneskelige Love gav Ægtemanden Rettigheder, som hun ikke kunde unddrage sig, thi hun var hans Hustru.

Altsaa ingen andre Udsigter end at vente med Troen paa et barmhjertigt Forsyn. Hun tog en Andagtsbog frem, der havde tilhørt hendes Moder. Hun læste og faldt i Tanker over den Lighed, der nu fandtes imellem hendes egen og hendes Moders Skjæbne. Begge giftede sig med Mænd som hadede dem; begge Mændene havde Pengegiftermaal i Udsigter med andre Damer, og begge Mændene længtes blot efter snarest muligt at blive frie for deres Koner.

Forskjellige Veie havde ført Moder og Datter til samme sørgelige Skjæbne.

Skulde Ligheden holde ud til Enden?

„Mon ogsaa jeg skal dø," tænkte hun ved Erindringen om Moderens Endeligt, „i min kjære Blanches Arme?"

Hun blev udreven af disse Tanker af Tjenestepigen, som udenfor Døren raabte til hende, at Herren ønskede hun skulde komme ned.

Hun gik ned; Pigen aabnede Døren til Spisestuen, hvor Geoffroy stod ved Vinduet og Hester ved Døren. Han traadte hen til hende med et Smil paa Læberne og rakte hende Haanden. Det var Anna ikke forberedt paa — Hester fæstede sine Øine ufravendt hele Tiden paa ham — og han sagde med en blidere Stemme end sædvanlig: „De vil ikke give Deres Ægtemand Haanden; men hvis han nu beder derom?"

Hun gav ham mekanisk Haanden, som han øieblikkelig slap med det Udbrud: „Kold som Iis!" Hans egen brændte som Ild.

„Ønsker De maaskee hellere at spise Frokost oppe hos Dem selv?" spurgte han.

„Ja."

„Saa vent blot et Øieblik og hør hvad jeg vil sige. Natten har gjort et andet Menneske af mig. Tilgiv min Opførsel igaar — jeg var ikke mig selv mægtig — jeg vidste ikke hvad jeg gjorde eller sagde — forglem den Dag. Jeg vil nu bestræbe mig for at blive en god Ægtemand. Stil mig paa Prøve. Vi ere jo nu engang gifte med hinanden og det er til ingen Nytte at græmme sig derover. Bliv her paa Deres egne Betingelser, jeg erklærer i Hesters Nærværelse, at jeg ikke ønsker at lægge Baand paa Deres Følelser, men tænk over hvad jeg har sagt. God Morgen."

Han havde sagt disse Ord som en Dreng, der havde lært dem udenad, med Øinene fæstede paa Gulvet og Fingrene uafbrudt beskjæftigede med at knappe Kjolen op og til.

Anna forlod Stuen og maatte læne sig til Væggen i Gangen; hans usædvanlige Høflighed indjog hende Skræk, hun havde aldrig været saa bange for ham, som i dette Øieblik.

Hester kom ud og lukkede Døren efter sig. Hun betragtede Anna, skrev paa Tavlen og holdt den op for hende: „Troer De ham?"

Anna skjød Tavlen tilside, løb op ad Trappen — aflaasede Døren for sig og kastede sig i en Stol.

„Han har Noget i Sinde mod mig," sagde hun til sig selv, „men hvad er det?"

En saavel legemlig som sjælelig Frygt greb hende. Hun gik til det aabne Vindue. Det ringede paa Døren. Mistænksom som hun var, stillede hun sig bag Gardinet.

En Tjener med et Brev i Haanden blev lukket ind. „Jeg kommer fra Lady Holchester og maa strax tale med Mr. Delamayn," sagde han til Pigen, da han passerede under Vinduet.

Kort efter gik Tjeneren og der blev banket paa Annas Dør. Hester bragte Frokosten og nogle Linier fra Geoffroy: „Min Fader døde igaar. Bestil Sørgeklæder. Drengen vil bringe det Forlangte fra London."

Hester skrev: „Hans Moder kommer her idag. Hans Broder er kommen fra Skotland. Han selv var fuld iaftes. Han drikker igjen idag. Jeg veed hvad det betyder. Tag Dem iagt, Frue, pas paa!"

Anna gjorde Tegn at hun skulde gaae.

Det ringede atter. Det var Drengen, som gik Ærinder og Postbudet med Breve. Strax efter kom Geoffroy op ad Trappen, Anna vilde skyde Slaaerne for Døren, men for seent: „Et Brev

til Dem," sagde han staaende udenfor, „hvem er det fra?"

„Fra Blanche," sagde Anna, efter at have seet Udskriften.

Han satte Foden ind imellem Døren og Dørposten og ventede indtil hun havde læst Brevet.

„Maa jeg see det?" og han stak Haanden indenfor Døren.

Havde det været i fordums Dage havde Anna neppe fundet sig deri, men nu var hendes Mod knækket. Hun gav ham det aabne Brev.

Det var kort. Blanche underrettede Anna om, at hun, ledsaget af sin Onkel, vilde komme til hende om Eftermiddagen og bad hende derfor blive hjemme.

„Igaar døde min Fader," sagde Geoffroy, idet han gav hende Brevet tilbage, „og min Kone kan ikke modtage Besøg før han er begravet. Kun min Familie kan faae Adgang. Drengen kan tage Brevet tilbage til London." Med disse Ord forlod han hende.

Denne Appel til Skik og Brug i Geoffroys Mund betød enten, at han gjorde Nar ad hende — eller at han havde et fjernere Maal isigte. Mon han ikke vilde udelukke hende fra Omverdenen og forhindre hende fra at tale med sine Venner.

Hester kom for at hente Brevet og skrev paa Tavlen: „Han har lukket Laagen og selv beholdt Nøglen. Han har skrevet et Brev. Mrs. Glenarm er Udskriften. Han har forlangt mere Spiritus. Accurat som min Mand. Vær opmærksom paa Alt."

Før hun havde været fire og tyve Timer i Cottagen var hun altsaa som en Fange, afspærret fra sine Venner og med sin Mand som Arrestforvarer.

Hun traadte til Vinduet. Geoffroy lukkede Budet ud og gjentog: „Forglem ikke Bøgerne!"

„Bøgerne? Hvilke Bøger?" Den mindste Ting fremkaldte hendes Mistanke, og i flere Timer var hun urolig over hvad hun havde hørt.

Geoffroy lukkede Laagen og puttede Nøglen i Lommen. Han gik hen under hendes Vindue og raabte: „Haven er til Tjeneste, hvis De ønsker Luft og Bevægelse," og gik ind i Huset.

Hun tog sin Hat og gik ned i Haven. At undfly var en Umulighed, Muren var høi og besat med Glasskaar, intet Menneske i Nærheden, og skjøndt London ikke var langt borte, var Anna dog saa fuldkommen isoleret fra Menneskene, som om hun laa i sin Grav.

Efter en halv Times Forløb hørte hun en Vogn komme kjørende og Klokken ringe. Anna holdt sig bag Bygningen, men tæt op til den, bestemt paa at tale til den Besøgende, hvem det endogsaa var, hvis blot en Leilighed tilbød sig.

Igjennem det aabne Vindue hørte hun Geoffroys og en Dames Stemme. Hvem kunde det være? Mrs. Glenarms var det ikke. Kort efter hævede Damen Stemmen og sagde: „Hvor er hun? Jeg vil see hende."

(Fortsættes.)

Ligrøverne.

„Der findes meget Faa, der nutildags kjende mere til Ligrøverne end jeg gjør," sagde en Stemme. „Naar Folk nu tale om dem, have de det blot fra Rygtet, men jeg har levet imellem dem." Taleren var en høi, graahaaret Mand i en Sømandstrøie, der tog et Par stærke Drag af sin korte Pibe og derpaa lod Samtalen falde.

Det var ved Skjænken i „De fem Klokker", at jeg hørte de ovennævnte Ord, da jeg en varm Sommeraften var traadt ind med en Bekjendt for at drikke et Glas Ale. En Gruppe Mænd vare samlede, der vare af samme Slags og Udseende som ham, jeg har omtalt. Jeg opfangede Ordene, og da jeg havde læst meget om de saakaldte „Opstandelsesmænd", og nok havde Lyst til at faae mere at vide om dem, ventede jeg til deres Kruse vare tømte og Mændene efterhaanden gik deres Vei. Den sidste, der reiste sig, var just ham, jeg havde fæstet mine Øine paa, og jeg spurgte ham derfor, om han ikke vilde offre et Par Fremmede en halv Times Tid og drikke et Glas med dem. Han svarede høfligt, at han var til vor Tjeneste; vi gik ind i et Sideværelse, og da vore Kruse og Piber vare fyldte, og vi havde meddeelt ham Gjenstanden for vore Ønsker, begyndte Robert, eller som han sædvanlig kaldtes, Bob Purrell, den Fortælling som følger.

„Seer De, Gentlemen, for tredive til fyrgetyve — ja, lad os sige fyrgetyve Aar — siden, var Verden meget forskjellig fra nu. Dengang havde vi endnu ikke faaet det nye Politi, og de faa Gas- og Olielamper og Charleyerne — som vi pleiede at kalde Vægterne — vare just ikke til stor Nytte. Loven er ogsaa siden den Tid bleven forandret paa en Maade, som jeg ikke forstaaer mig paa, saa at der nu ikke er nogen Anledning mere til at stjæle Ligene fra Kirkegaardene. Kort sagt, i hine Dage blev der tjent mange Penge af Mænd, som forsynede Anatomerne og Lægerne paa Hospitalerne med Lig — eller Subjecter, som Doktorne kaldte dem — men de vare ogsaa udsatte for alle Slags Farer, og bleve straffede, hvis man greb dem i Tyveriet. Jeg har imidlertid aldrig hørt, at nogen Doktor er bleven straffet, fordi han kjøbte Ligene, og det er en af de Ting, jeg aldrig rigtig har kunnet faae i mit Hoved.

„Naa, Gentlemen, De kan troe, der var dengang megen Støi og Snak om den Ting, det var ganske almindeligt, at Slægt og Venner holdt Vagt i en Uge eller to ved deres Kjæres Grave, især naar den Afdøde var bleven bortkaldt af en usædvanlig Sygdom og saaledes kunde have særegen Interesse for Lægerne, eller dersom en fremmed Vogn var seet nær Kirkegaarden — og det var for at overvinde disse forskjellige Vanskeligheder, at jeg kom i Forbindelse med Ligrøverne.

„Jeg var dengang, som nu, Prammand, og farede langs ad en lille Canal til et Værft, hvorhen jeg bragte, hvad Landmændene skulde bruge, og tog deres sværere Varer samt Muursteen tilbage, og saaledes gik Arbeidet ganske jevnt hele Aaret rundt. Ved Londonner-Enden af Canalen kjendte jeg mange raa og simple Folk, og en af dem hed

Bill Simmons. Jeg havde længe kjendt ham som Hundeælsker og Hundeklipper og som en Fyr, der hængte i Værtshusene og spillede i Forening med nogle andre Gavtyve falsk Spil og trak de Uindviede op, især i Domino. En Dag, da vi sad ene i Værelset, sagde han: „Bob," sagde han, „vil Du saadan engang imellem tjene en halv Snees Daler uden synderlig Uleilighed?" Naturligviis sagde jeg ja, og saa sagde han: „jeg kjender Long Hayslip, hvorhen Du seiler, det er en rolig Plads med en net, lille, rolig Kirkegaard, og hvis Du sætter et Par af os iland noget før, saa kunne vi med Lethed naae to tre andre saadanne Steder, som kunne betale sig. Jeg har for Øieblikket en Deel Forretninger med Subjecter til de bedst betalende Hospitaler og jeg forlanger blot, at Du af og til hjælper os lidt med Din Pram — Dig vil Ingen mistænke," og han forklarede mig nu hvorledes enhver Vogn, som kjørte om Natten strax blev forfulgt, fordi man troede den indeholdt Lig, men at vi skulde mødes paa forud aftalte censomme Steder langs Canalen og jeg der modtage ham og Kammerater samt hans blinde Passagerer, som han spøgende kaldte Ligene. Jeg gik ind paa Planen, men jeg sagde ham, at jeg ikke troede, der var meget at gjøre paa den Plads, da kun Faa døde og bleve begravede der, men han svarede dertil, at i Nærheden vare tre à fire andre Begravelsespladser, hvorfra der var let Adgang til Canalen. De vare ogsaa gode Venner med Opsynsmændene eller idetmindste med Graverkarlene, som lode dem vide, naar der var en gunstig Leilighed, og der var heller ikke gaaet en Uge før Simmons lod mig vide, at næste Dag vilde han og et Par Kammerater seile med i min Pram til Mendham, en lille By, jeg passerede paa min Vei til Long Hayslip, hvor jeg den næste Morgen igjen skulde tage dem op saa tidlig, at Folk endnu ikke vare paa Benene. Jeg nægter ikke det væmmede mig noget, da næste Morgen tre Mænd sprang ombord med en svær Sæk, som de strax tildækkede, og lagde sig selv øieblikkelig til at sove. Jeg vækkede dem paa det aftalte Sted, de bragte Sækken iland, gave mig et Guldstykke, og saa hørte jeg ikke noget fra dem i et Par Uger.

„Jeg gjorde naturligviis efterhaanden Bekjendtskab med den øvrige Bande, og skrækkeligere Karle har jeg aldrig truffen paa; Matroser og Sjouvere ere rene Børn imod dem. Den Maade, de bandede og svor paa, naar deres sidste Udflugt ikke havde bragt det forventede Udbytte, gjorde mit Blod til Iis, navnlig udmærkede en vis Steewe Morrak sig; han var den værste af dem alle, men han drak sig aldrig fuld og holdt Styr paa de Andre, naar de lode deres Mund løbe vel frit. Simmons var udentvivl den skikkeligste af hele Banden, men jeg havde dog en svag Mistanke om, at hvad enten de havde drukket eller ei, saa var der dog nogle imellem dem, som ikke vilde tage i Betænkning at gaae en Deel videre, end at røve Lig, og jeg ønskede ofte, at jeg aldrig havde indladt mig med dem, men jeg tjente tidt et Guldstykke uden egentlig at gjøre Noget, og saaledes overvandt jeg mine Betænkeligheder.

„En Dag, medens Tingene gik deres sædvanlige Gang, saae jeg en udmagret og forsulten, men gentilt udseende Mand staae paa Pladsen og betragte os medens vi ladede Prammen, og han blev staaende saa længe og gloede paa os til jeg tilsidst sagde: „De vil nok bide Mærke i os for at kjende os igjen." — „Nu behøves det ikke, da jeg har hørt Din Stemme. Du er Bob Purrell og Din Fader var min Faders Skovfoged." — Det kan nok være, jeg blev forundret, men Sagen havde sin Rigtighed. Denne forarmede Mand var den unge Mr. Frederik Arrowley, hvis Slægt havde været de fineste Folk paa min Fødeegn. Jeg tog til Huen og spurgte hvordan det gik ham. „Det er der ikke mange, Purrell, der bryder sig om; men Du kan gjøre mig en Tjeneste." Kort sagt — han havde Venner ad min Vei, som gjerne vilde give ham Mad engang imellem, og da han trængte dertil, bad han om, at han af og til maatte tage derned med min Pram. Jeg gav med Glæde mit Samtykke, og den gode, venlige Sjæl har mange, mange Gange opmuntret mig paa vore langsomme Farter. Han var saa dygtig og lærd en ung Mand, saa at jeg aldrig har kunnet forstaae, hvorfor han ikke har kunnet gjøre sin Lykke i Verden; men det er maaskee ikke altid de dygtigste, der komme bedst frem i Verden — see, det er nu saadan min Mening, Gentlemen.

„Hvormangen kold Efteraarsaften er han ikke mat og svag, af Mangel paa Føde kravlet ombord og sagt: „Halloh, Bob! jeg haaber, Prammen er klar og at Skipperen har lidt Tobak," og naar han saa havde faaet Piben stoppet, kunde han være glad og sorgløs, som om hans Liv ikke hængte i en Traad. Efterhaands lærte han jo Ligrøverne at kjende, skjøndt jeg ikke troer, at han var paa det Rene med, hvad der var deres egentlige Forretning. Han var høflig mod dem som mod Alle, og han spøgte ogsaa med dem, men han kunde ikke lide dem. „Bob," sagde han, „Dine Venner ere nogle slemme Gaster, og naar jeg engang faaer mit eget Lystfartøi vil jeg ikke invitere dem ombord som Passagerer."

„Tiden gik, Vinteren kom og Mr. Arrowley blev svagere og svagere. Han havde nok intet fast Arbeide, men tjente lidt af og til ved Afskriveri — det kan jo være meget fint at kunne skrive, men der er ikke noget at tjene derved, idetmindste har jeg kjendt flere fattige Folk, der kunde skrive, end der ikke kunde skrive. Vinteren var baade lang og streng, og Banden havde selv i de lange mørke Nætter ikke Held med sig; Folk vare blevne mistænkelige og holdt ivrigt Vagt ved de nylig Afdødes Grave, og hvis Graverne ikke havde været i Ledtog med Tyvene, var Alt blevet opdaget langt tidligere; men paa de fire Kirkegaarde, der laa langs min Canalvei spionerede de for dem og kastede Jorden kun løselig paa. Tre Gange havde de imidlertid gjort en forgjæves Udflugt og uheldigviis traf Mr. Arrowley sammen med dem den sidste Gang, og deres hidsige, uforsigtige Yttringer lod ham ane Sandheden. Han lo kun ad dem, men gjorde tillige saameget Nar ad dem og spottede dem, at de bleve som rasende og havde kastet ham overbord, hvis jeg ikke havde blandet mig deri. Jeg bad ham vogte sig for en saadan Røverbande, men han lo kun ad mig og lovede sig selv, at de ikke skulde slippe for bedre Kjøb næste Gang.

„En Uges Tid efter Julen var det et væmmeligt Veir med Tøsnee og Prammen saa glat, at man

neppe kunde staae paa den. Manden, der kjørte Hesten, som trak Prammen, kunde neppe holde sig langs Canalranden, da Simmons kom og sagde: „Inat gaaer det løs, Bob! jeg maa tidlig afsted med Dig, da vi skulle ind i Landet, hvor en Vogn henter os." — „Vel," sagde jeg, „gaae nu ind nedenunder — thi her er forbandet vaadt," og det gjorde han, og jeg var lige ved at sætte af, da jeg faaer Øie paa Mr. Arrowley, der springer ombord og siger paa sin sædvanlige muntre Maade: „Afsted, Bob!" og afsted gik vi. Jeg var sædvanlig glad ved at see ham, men den Dag havde jeg hellere seet ham ethvert andet Sted end just i Prammen, og det samme tænkte Simmons, thi da jeg gik nedenunder i Lukafet for at hente min Regnfrakke, sagde denne: „Hvad vil den Fyr her — send ham iland igjen." — „Men det kan jeg ikke." — „Saa bed ham holde sin Mund, naar mine Kammerater komme, for ellers kan der let skee en Ulykke." — Jeg blev ikke meget glad ved at høre dette og vidste ikke hvad jeg skulde gjøre, da de andre Tyveknegte tumlede ombord, halvt drukne. Ogsaa Arrowley var ikke ganske ædru, og saasnart han saae dem, gav han sig til at udlee og spotte dem istedetfor at tie. Der vilde være opstaaet et ordentlig Slagsmaal flere Gange, hvis jeg ikke havde lagt mig derimellem — men Arrowley og Morrak havde dog en Kamp sammen, hvori den første, skjøndt han var mager som et Skelet, slog den sidste i Dækket. Dette gjorde Morrak fuldkommen ædru, skjøndt rigtig fuld var han aldrig, han reiste sig op igjen og satte sig hen uden at optage Kampen paany. Simmons sagde til mig: „Hold Øie med Din fine Ven, thi Morrak stikker ikke saadan op for Ingenting." Det

gjorde jeg og var glad ved at være kommen til Reisens Ende, da de Alle gik iland i Long Hayslip. Jeg stod og løste Hesten fra Trækketouget, da en fremmed Mand kom hen til Simmons og talte til ham. Denne studsede og kaldte paa sine Kammerater og alle syntes at være i en saadan Bevægelse, at jeg spurgte, hvad der var paafærde. „Manden her,“ sagde Morrak, „fortæller, at hele Planen maa opgives, thi fire Karle holde Vagt i de første fjorten Dage — det er til at blive gal over.“ — „Hvad, ere I narrede igjen?“ sagde Mr. Arrowley, som stod hos og lyttede. — „Gaa væk,“ sagde Simmons, „ellers svarer jeg ikke for Noget.“ — Men Arrowley vilde ikke gaae, og da jeg kort efter havde spændt Hesten fra, sagde Morrak: „Hør, Bob, hold Udkig efter os imorgen tidlig, maaskee vi dog pudse dem, og De, gamle Dreng,“ sagde han til Arrowley, „haaber jeg ikke er vred, fordi vi have havt en Smule Slagsmaal med hinanden?“ — „Vred? ikke en Smule?“ sagde Arrowley. — „Naa, saa lad os gaae ind i Kroen og tage et Glas Varmt, thi her er forbandet koldt.“ — „Du er en prægtig Fyr,“ sagde den stakkels Arrowley, „og hvis der nogensinde gaves en Karl, som er bedre end han seer ud til, saa er det Dig.“ — De gave hinanden Haanden og gik deres Vei sammen. — „Jeg vil være evig fordømt,“ sagde Simmons, „hvis jeg nogensinde har seet Mage til det. Dersom Nogen havde fortalt mig, at Steewe Morrak vilde tilgive en Mand, som havde slaaet ham til Jorden, saa vilde jeg sige . . . .“ her overvældede hans Følelser ham og han kunde ikke fuldføre hvad han vilde sige.

„Da jeg var vaad og træt og skulde tidligt op, gik jeg strax tilsengs. Om Natten stormede og regnede det; om Morgenen var Veiret lige slet, da jeg spændte Hesten for, og da jeg kom til vor aftalte Venteplads, stod Morrak der, og da han kom hen til mig, saae jeg, at hans Ansigt overalt var fuldt af Skrammer og Rifter.

„Hallo! gamle Ven!“ sagde jeg, „hvor har Du været og hvor har Du de Andre?“ — „De vente henne under Træerne, og mig skal Du ikke bryde Dig om — jeg har blot tjent et Guldstykke til Dig.“ — „Nei virkelig?“ udbrød jeg overrasket, „det gik saa alligevel?“ — „Tys, hold Mund,“ sagde han heftig, „her er ingen Tid eller Leilighed til at føre Passiar.“ — „See Dig for, Steewe,“ sagde jeg, thi det slette Veir havde sat mig i slet Humeur, „jeg har taalt meget af Dig mange Gange, men det maa ogsaa have en Ende, og dersom Du ellers trænger til en Dragt Prygl, saa vil jeg fortsætte, hvad Mr. Arrowley begyndte.“ — Hans Ansigt, som ikke var behageligt i Forveien, fik et endnu fælere Udtryk; han kastede Trøien og vilde begynde at slaaes, men de andre løb til og holdt ham, og jeg bemærkede strax, at de ikke vare i en bedre Tilstand end han; deres Ansigter vare dog ikke forkradsede. — „Steewe vil maaskee komme paa bedre Tanker,“ sagde jeg, „naar han har betænkt sig. Men hvor er Mr. Simmons?“ — „Spørg ikke om ham,“ sagde En af Banden, „han har forladt os og vi have Alle havt en slem Nat. Snak blot ikke, men lad os faae Krammet ombord. Giv os en Haandsrækning! Du og Din Medhjælper ere tilstrækkelige.“ — „Hvad har jeg og min Mand med det at gjøre. I ere jo tre — det skulde jeg troe var nok — kom saa med det.“ — Efter en Deel Hvisken og Snakken gik Morrak og En til hen til det Hjørne, hvor de altid gjemte Sækken, og slæbte den ned til Prammen. Jeg veed ikke hvoraf det kom, men den Gang kunde jeg ikke hjælpe dem, skjøndt jeg ofte havde gjort det tidligere, og jeg var ganske glad, da de vilde gaae langs Canalen og jeg saae dem vandre afsted. Mine Øine kunde jeg imidlertid ikke faae bort fra Sækken, som vel var bedækket med Straa, men hvis Brede, Længde og Tykkelse jeg tydelig kunde see skinne igjennem Halmen. Jeg lagde et Par Gange mere Halm derover, men det hjalp Altsammen Intet, saa at jeg tilsidst maatte lade min Mand styre Prammen medens jeg selv kjørte Hesten, skjøndt det var noget, jeg egentlig ikke havde Lov til.

Veiret var blevet slettere, Vinden havde lagt sig, men i dens Sted var det blevet taaget, og i Nærheden af Byen maatte jeg atter selv tage Roret, og aldrig saasnart havde jeg gjort det, før Sækken atter stod for mit Øie. Det var mig derfor en Trøst, da jeg gjennem Taagen skimtede nogle Personer staaende udenfor det lille Krosted, hvor vi pleiede at samles; men da jeg kom nærmere, saae jeg, at det var Folk, som jeg ikke kjendte. Herover blev jeg urolig, thi jeg kunde kun vente faa Minuter og hvorledes skulde jeg saa komme af med Sækken. Til min Glæde traadte Simmons ud af Huset og jeg sprang iland med de Ord: „Hvor har Du været, Simmons, og hvor ere de Andre?“ — Han vendte sig bort fra mig, en af de fremmede Mænd lægger sin Haand paa min Skulder og siger: „Robert Purrell! De er min Fange!“ en anden holder min Arm, men dengang var jeg ung og stærk og rystede dem af mig, og dog var jeg, jeg veed slet ikke hvorledes det gik til, faa Secunder efter godt forsynet med Haandjern paa begge mine Hænder. „Hvorfor behandler De mig paa den Maade?“ spurgte jeg naturligt nok. — „Aa, det dreier sig kun om et Mord,“ sagde den første Mand. — „Men husk paa,“ sagde Simmons, idet han vendte sig om til dem, „at han har ikke havt noget med Mordet at gjøre.“ — „Ja, det vil vise sig — kom frem med Sækken,“ og den blev nu bragt over i Kroen. De toge ogsaa mig med, og i Kjøkkenet traf jeg Morrak og hans to Kammerater, lænkede ligesom jeg og lignende mere Døde end Levende. Ingen talte et Ord uden Simmons, som gik bag efter mig og hviskede: „Vær blot rolig og siig kun Sandheden,“ hvorfor jeg ogsaa henvendte mig høfligt til den Forneimste af de Fremmede og sagde: „Hvem er myrdet? min Herre! vel veed jeg at vor lille Trafik ikke er tilladt, men dog . . .“ — „Ja, Prammand, kom saa med og see selv,“ og han førte mig ind i et Værelse, hvor et Par Mænd vare beskjæftigede med at lægge et nøgent Lig frem paa et Bord. „Kjender Du ham?“ — Ja, jeg kjendte ham og jeg troede jeg skulde dø i samme Øieblik — thi det var min stakkels, godmodige Frederik Arrowley — ham som jeg Aftenen før havde været sammen med. Steewe Morrak havde druknet ham, fortalte Simmons os senere. Den stakkels Fyr gik jo med Morrak til Kroen og drak med ham og blev desværre fuld, hvorpaa Morrak foreslog de andre at lade Arrowley forsvinde, Ingen vilde savne ham, og saa havde de dog Noget for deres Uleilighed.

Dette vilde Simmons ikke høre Noget om og i et Slagsmaal mellem ham og Morrak, blev dennes Ansigt slemt skamferet. Værten jog dem ud og de søgte nu ind i en Stald, hvor Simmons faldt i fast Søvn og vilde være bleven myrdet, hvis ikke en Enkelt havde modsat sig at dræbe en Kammerat. Under Retssagen hørte vi senere, at Morrak gav Arrowley noget søvndyssende ind og Alle slæbte ham hen til en Dam, men Modet feilede de to Hjælpere, hvorimod Morrak var saa rasende opbragt paa den Stakkel, at han holdt hans Hoved under Vandet og saaledes dræbte ham. Liget blev lagt ind i Stalden og de Andre lagde sig til at sove ved Siden af det. Simmons var den første, der vaagnede, og da han snart udfandt, hvorledes Sagerne stode, forlod han hemmeligt Stalden og gik lige til London, henvendte sig til Politiet og førte det til vort almindelige Mødested.

„Vi bleve jo førte for Retten og jeg var forfærdelig angst, men jeg slap dog billigst derfra, da jeg blev benyttet som Vidne. Morrak blev hængt for Mord; det var nemlig i Tider, da man hængte Folk for langt mindre."

„Men hvordan gik det Simmons?" spurgte jeg, „han syntes at være den skikkeligste af dem Alle."

„Ja, ham gav man Penge og Reise til Australien, men han slog sig til Drik i en utrolig Grad, og da han havde Penge i Overflod gjorde han Ende paa sig selv forinden han kom til at reise. Han døde i Bartholomæus Hospitalet og blev solgt til de samme Doktorer, som han selv havde solgt saamange ‚Subjecter' til. Maaskee de fik ham for Intet, eftersom han døde der, hvilket vilde have ærgret ham dygtigt, hvis han kunde ane det. Seer De, Gentlemen, jeg har nu fortalt Dem hvorledes jeg kom til at gjøre Bekjendtskab med Ligrøverne og hvorledes jeg tog Afsked med dem."

Kostrene.

Første Capitel.

Det var en stormfuld Aften og Regnen styrtede ned i Strømme, og dog vandrede en ung Englænder rastløs frem og tilbage paa Skibsbroen ved Calais; det var som om denne legemlige Anstrængelse gjorde ham godt. — „Det var mig umuligt at holde det ud inde i Værelset," mumlede han, „den evindelige Tikken af Uhret var nok til at gjøre mig gal. Men kunne de ogsaa hjælpe hende, disse Læger og Jordemødre? Ak, min Elskede! jeg føler, jeg er en Kryster, at jeg har forladt Dig i denne alvorlige Time, men jeg kunde ikke udholde det. Igaar var hun saa rask — og idag — ak, hvis hun skulde dø — hvis hun skulde dø!"

Hans Tanker vandrede tilbage til den gamle Herregaard i England, hvorhen han for et Aarstid siden var kommen for at deeltage i et Jagtparti, hvorledes den Gamle havde syntes godt om ham, kun ikke Mødrene, der havde giftefærdige Døttre, thi han saae godt ud, men eiede ikke en Skilling; hvorledes han tilfældig en Dag ved Bordet havde faaet Plads ved Siden af en deilig ung Pige med ravnsorte Lokker og blide, drømmende Øine; hvorledes han havde vundet hendes Hjerte og hvorledes de i deres ungdommelige Kjærligheds første Dage aldrig havde tænkt over Fremtiden eller hvilke Sorger den kunde bringe; hvorledes den unge Pige i sin fuldkomne Tillidsfuldhed og Tro paa ham, havde hengivet sig til ham, og hvorledes hun villigt, da ingen anden Udvei stod dem aaben, havde ladet sig bortføre uden at tænke over denne Handlings alvorlige Følger for begge.

Det unge Par handlede vistnok urigtigt og meget letsindigt, men de vare saa unge og elskede hinanden saa inderligt, og Mr. Bruce var en fuldkommen Gentleman, saa at det maatte dobbelt pine ham, at hans elskede Miss Algernon endnu i denne Time ikke havde skiftet Navn og var bleven hans ægteviede Hustru.

Han havde fuldkommen vel vidst, at han vilde blive gjort arveløs, hvis han giftede sig med hende, men hverken han eller hans Nina vilde have veget tilbage af denne Grund, hvis ikke mange forskjellige Aarsager havde bragt dem til at opsætte dette Skridt, indtil det nu var for sildigt.

Dette „for sildigt" var det, som beskjæftigede Mr. Bruces Tanker, medens han rastløs vandrede frem og tilbage, og han var saa fordybet i sine egne Betragtninger, at han foer sammen, da den unge franske Læge gav ham et let Slag paa Skuldrene, og neppe kunde fremstamme Ordene: „Er det forbi?"

„Forbi!" gjentog Lægen, „nei, Herre, Livet er just nu begyndt for en deilig lille Datter med kraftige Lunger, og jeg glæder mig over at være den første, der bringer Dem den gode Nyhed. Men det er seent — lad Deres Kone have Ro — og jeg kommer igjen imorgen."

„Og hun er frelst?"

„Ja — for Øieblikket — hvis De blot ikke forstyrrer hende. Da hun imidlertid har ønsket at see Dem, vil jeg indrømme Dem to Minuter til at see hende i og kysse Deres lille Datter. Ere vi enige?"

„Ja."

Mr. Bruce blev ført ind i det Værelse, som han for et Par Timer siden havde forladt med Angst og Hjertesorg, og fandt der sin elskede Nina, der med svag Stemme spurgte: „Er det Charlie? jeg vilde saa gjerne vise Dig dette."

Dette var Noget, der indsvøbt i Tepper hvilede i Moderens beskyttende Arm, hans Barn, hvoraf Synet fremkaldte hans Taarer og afbrudte Ord, som tolkede hans Glæde og Taknemmelighed.

Hun vilde have beholdt ham hos sig, men en svag Banken paa Døren underrettede ham om, at Tiden var udløben og Mr. Bruce var altfor lykkelig til at være ulydig.

„Lad dem sove, Monsieur," sagde Lægen, da de gik ned ad Trapperne sammen. „Søvnen vil være bedre for dem end al min Kunst og Deres Omhu. Imorgen kommer jeg igjen, og da De nu er Familiefader, bør De gaae tidligt tilsengs. Altsaa god Nat!"

Mr. Bruce gik til sit Værelse, men iseng gik han ikke; han afførte sig sine vaade Klæder, tændte Gassen og tog sig en Cigar. For hvert Drag han tog blev han mere og mere rolig, og den oprørte

Stemning han havde været i, veg Pladsen for en vis Tilfredshed, men det varede ikke længe inden hans Tanker atter vendte tilbage til den Begivenhed, der nylig havde fundet Sted, og han forbandede den Letsindighed, der havde ladet ham opsætte Ægteskabsceremonien — men nu skulde den ikke opsættes længere, og han gik til Skrivebordet for at ordne Sagen, saasnart hun var stærk nok dertil.

Paa Bordet laa mange Breve, som i Dagens Løb vare sendte efter ham fra hans Bolig i England. De vare just ikke af opmuntrende Indhold, nogle endogsaa temmelig truende Regningskrav og det sidste af dem havde et saa forretningsmæssigt Udseende, at han besluttede ikke at læse det før næste Dag, for ikke at blive forstyrret i sin Søvn, som han følte han trængte til.

Han skyndte sig i Seng og neppe fem Minutter efter sov han saa roligt, som om han aldrig havde kjendt Angst eller Sorg, og han vaagnede først næste Morgen efterat Solen havde været oppe i flere Timer og skinnet fra en skyfri Himmel over en Verden, hvor Alt aandede friskt Haab og Liv.

Han takkede Gud, fordi Moder og Barn vare bevarede for ham, og i sin Taknemmeligheds Ruus gav han Opvarteren et Femfrancsstykke i Drikkepenge, uden at tænke paa, at den Tid maaskee ikke var fjern, da Femfrancsstykker vilde være mere sjeldne hos ham end hidtil. Denne Tankegang bragte det uaabnede Forretningsbrev paany i Minde hos ham, han tog det og aabnede det med en vis ubehagelig Følelse.

Han blev dødbleg, da han læste det første Gang, men ved den anden Læsning steg Blodet ham atter i Kinderne; thi det var ingen Regning fra en Creditor, men en Meddelelse fra Familiens Forretningsfører, der underrettede ham om, at hans Grandonkel var død uden Testamente, at han var Arving efter Loven, og at Firmaet haabede, ogsaa for Fremtiden at maatte nyde den nye Arvings Tillid.

Mr. Bruce var som lynslaaet, men efter den Sort Slag reiser man sig snart. Han var lykkelig, glad og taknemmelig, men i al hans Glæde blandede sig dog en bitter Draabe ved Tanken om det nyfødte, uskyldige Væsen, som i næste Værelse hvilede i Moderens Arm, og som hans Letsindighed og Mangel paa Omtanke havde bragt i en falsk Stilling lige ved dets Indtrædelse i Verden.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Da en Skuespiller beklagede sig over, at man tilsidesatte ham og nu kun tildelte ham smaa Roller, saasom Tjenerroller og deslige, endskjøndt han dog tilforn paa andre Theatre havde spillet Helte og Konger, — svarede Directeuren: „De forstod dengang ikke at befale, derfor lærer De nu at adlyde."

— „Jeg gad nok vide — siger Sevilla (i Comoedia humana): — om der bag mit Liv kommer et Punktum eller et Semikolon."

— En Mand, med hvem Benjamin Franklin tidligere havde staaet paa paa en fortrolig Fod, yttrede for ham, at hans gamle Venner med Bedrøvelse bemærkede, at han saa ofte havde forandret politiske Grundsætninger. „Tro De mig, kjære Ven, de tage Alle feil," svarede Franklin; „jeg er stedse gaaet min Vei ligefrem; men naar de nu, idet de gik tvers over Veien, stødte paa mig, saa troede de at jeg, og ikke de selv, havde gjort en Zigzag."

Dobbeltgaade.

(Første Betydning).

Skal tjene til Støtte, men ogsaa til Pryd,
Det Kirker og Slotte maa bære;
Er ofte af Marmor, men ofte kun Træ,
Ja, hyppig af Kalk kan det være.

(Anden Betydning.)

Det triller og ruller, og lidet det er,
Skjøndt Meget i sig det dog gjemmer;
Maaskee det itide kan frelse fra Død,
(Men det nok Vorherre bestemmer).

Opløsning af Charaderne i Nr. 25:

1. Fyrig. Fy! — rig.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Marie paa Halmtorvet.

2. Formane. For — mane.

Opløst af Skolemesteren.

Gaaden i Nr. 24 er endvidere opløst af De tre lystige Baadsmænd paa Fregatten Rundebrød, Confusionsraadens Døttre, der sende Hilsen til Sine paa Salling, Herregud skal Jernbanen til Rødby, Marie og Jane i Aalborg, Tsugua Tdnerheb Esnedo.

☞ Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 10de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag

Johan Vilhelm Gertner.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 2den Juli. Nr. 27.

Indhold: Johan Vilhelm Gertner (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Søstrene (Fortsættelse). — Tyrkiske Anekdoter. — Gaade.

Johan Vilhelm Gertner.

Der hengaaer neppe noget Aar, uden at et og andet florombundet Billede paa Kunstakademiets Foraarsudstilling minder de Besøgende om, at den hensynsløse Død atter har bortrykket en af dem, der meer og mindre have glædet os med deres Frembringelser paa Malerkunstens Omraade. Ogsaa i Aar have to yndige, i sorttilhyllede Rammer indfattede Barneportraiter fortalt Beskueren, at en fremragende Kunstner var gaaet bort, — en Mand, der, hvorledes man end opfatter og bedømmer hans Talent, dog i mange Henseender var en eiendommelig Fremtoning i den nordiske Kunstskole, og som tillige har leveret Arbeider, af hvilke adskillige kunne stilles ved Siden af det Bedste, den danske Malerkunst har produceret i Portraitfaget.

Johan Vilhelm Gertner var Søn af jevne Borgerfolk i Nyboder og blev født i Kjøbenhavn den 10de Marts*) 1818. Allerede i sit trettende Aar kom han paa Akademiet, hvis Skoler han forøvrigt ikke gik særdeles hurtig igjennem, idet han først i 1837, altsaa i sit nittende Aar, vandt den lille Sølvmedaille og derpaa, med et Fjerdingaars Mellemrum, den store dito. Aaret forinden havde han første Gang udstillet to Malerier, hvoraf det ene fremstillede et Portrait af en gammel Mand, det andet „Thorvaldsens Atelier paa Charlottenborg", hvilket sidste lille Arbeide, der vel i meget røber Begynderen, men som ogsaa bærer Præg af Flid og Omhu i Behandlingen, blev kjøbt af den kongelige Malerisamling, hvor man endnu kan tage det i Øiesyn. Ikke mindre heldig var Gertner to Aar efter, da han for et smukt lille Billede, „Nogle Børn i Nærheden af Vedbæk, ved Solens Nedgang", fik 200 Rdlr. af Kunstforeningen. Til et af Kunstnerens mest tiltalende Ungdomsarbeider henregnes ligeledes „En Hyrdedreng, der driver en Flok Faar", som udstilledes i 1839 og strax kjøbtes af Billedgalleriet.

Efterhaanden vendte Gertner sig imidlertid fra Genre- og Landskabsmaleriet for at kaste sig over Portraitfaget, hvilket han derefter helligede næsten hele sin fremtidige kunstneriske Virksomhed, og hvorved han erhvervede sig sin største Anseelse og Yndest. I 1842 malede han Thorvaldsens Portrait, der vakte almindelig Beundring paa Grund af dets Dybde og Runding. Udstillingsmedaillen fik Gertner i 1843 for et Portrait af Stiftsprovst Tryde, der omtales som et overordentlig prægtigt Billede. I de nærmest følgende Aar udstillede Kunstneren kun enkelte Stykker hvert Aar, indtil han i 1850 blev Medlem af Akademiet, ved hvilken Leilighed han som Receptionsstykke malede et fortrinligt Portrait af C. V. Eckersberg. Til Professor udnævntes han i 1858, og 1869 blev han Ridder af Vasaordenen.

Gertner var i endeel Aar meget søgt af den fornemme Verden, og saagodtsom alle de kongelige Personer ere fremstillede af hans Pensel. Endvidere har han udført Portraiter af de fleste berømte Mænd hertillands, saaledes f. Ex. af Cultusminister Hall, Biskop Monrad o. s. v., hvilke sidste Arbeider dog ikke tør betragtes som de mest vellykkede, hvormed han har beriget sit Portraitgalleri. Som et af Kunstnerens Hovedværker maa nævnes Portraitet af hans Moder (malet i 1846 og kjøbt af Malerisamlingen i 1856), et sjelden skjønt opfattet og med stor Fiinhed og Delicatesse behandlet Billede. Paa Gertners mageløse techniske Dygtighed og Elegance i Udførelsen af de mindste Detailler fik man et slaaende Beviis i Portraiterne af Baron Gedalia og A. P. Schuldt i Hamborg, der fandtes paa Udstillingen i 1869.

Gertner var ikke alene i sit Fødeland høit anseet som Portraitmaler, men han blev ogsaa efter Fortjeneste skattet i Broderlandene, hvor Budskabet om hans Død vakte megen Beklagelse. Forrige Sommer kaldtes han til Stockholm for at male Kong Carl XV.s Portrait, og der blev i den Anledning indrettet et Atelier til ham paa Slottet; derfra drog han til Göteborg, hvor man særlig satte Priis paa hans Kunst, og hvis Museum eier flere af hans Malerier. Iøvrigt reiste han meget lidt udenlands, og hans Reiser udøvede ingen sporlig Indflydelse paa hans Kunstnervirksomhed; han

*) Flere Blade have feilagtig angivet den 10de Mai som Kunstnerens Fødselsdag.

var tidlig gaaet sin egen Vei, og den forlod han ikke. Under den store Verdensudstilling var han i Paris, hvor han selv havde Billeder udstillet, blandt andre sin Moders Portrait.

Gertner havde i længere Tid været svagelig, uden at man dog derfor nærede Frygt for hans Liv, da en stærk Lungebetændelse greb om sig og gjorde Ende paa hans Kunstnerbane. Den 29de Marts d. A. døde han, og den 5te April jordfæstedes han paa Frederiksberg Kirkegaard, hvor en smuk Kampesteen med hans Navn samt Fødsels- og Dødsaar betegner Kunstnerens sidste Hvilested.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Anna ilede til og stod pludselig ligeoverfor en hende aldeles ubekjendt Dame.

„Er De min Søns Kone?" spurgte Damen.

„Jeg er Deres Søns Fange!" svarede Anna.

Lady Holchester studsede. Det var tydeligt, at Annas Svar bekræftede en Mistanke, som Sønnen havde vakt hos hende.

„Hvad mener De?"

„Siig det til Sir Patrick Lundée," hviskede Anna.

„Hvem nævner Sir Patrick?" spurgte Geoffroy.

„Jeg vil tale med ham, og Din Kone veed hvor han boer."

Anna nævnede hans Bolig og Moderen vilde gaae, men Sønnen standsede hende.

„Min Moder," sagde han til Anna, „troer ikke at vi ville kunne udholde at leve sammen. Siig nu Sandheden! Sagde jeg ikke, at jeg vilde bestræbe mig for at blive en god Ægtemand?"

Anna maatte bekræfte det.

„Hvad tænker De saa om mig, Moder?"

Lady Holchester yttrede ikke et Ord om hvad hun tænkte. Hun sagde derimod til Anna: „De skal enten see mig eller høre fra mig i Eftermiddag."

Geoffroy gjentog sit ubesvarede Spørgsmaal.

Hans Moder betragtede ham med et fast Blik og han maatte slaae Øinene ned.

Hun nikkede til Anna og lod sit Slør falde ned. Sønnen fulgte hende i Taushed til Laagen.

Anna gik op paa sit Værelse i høi Grad trøstet over det nylig Passerede.

„Hans Moder er bleven allarmeret," sagde hun til sig selv, „der vil indtræde en Forandring her."

Ja vel — den kommende Nat bragte en Forandring.

Henved Solnedgang holdt atter Lady Holchesters Vogn udenfor.

Der var tre Personer i den. Lady Holchester, hendes ældste Søn Julius, nu Lord Holchester, og Sir Patrick Lundée.

„Vil De vente i Vognen," spurgte Julius, „eller vil De komme med ind, Sir Patrick?"

„Lad mig blive her — kan jeg være hende til nogen Nytte, saa lad mig det vide. Glem blot ikke den Betingelse, jeg har raadet til. Det vil være den bedste Maade at prøve Deres Broders sande Følelser paa."

Julius og hans Moder bleve førte ind i Dagligstuen, og Pigen sagde, at Herren havde lagt sig, men vilde strax komme.

Hverken Moder eller Søn havde Lyst til at tale. Julius gik omkring i Værelset og fandt i et Hjørne nogle Bøger, det var de saakaldte Criminalhistorier om Rov og Mord, som udannede Folk saa ofte finde Lyst til at læse.

„See, det er Geoffroys Smag," sagde Julius.

„Læg Bogen," sagde Moderen, „og siig mig, om Du har seet Geoffroys Kone i tidligere Dage."

„Ja, paa Swanhaven, og jeg er enig med Sir Patrick i, at hun er en usædvanlig interessant Person."

Geoffroy traadte ind, hans Øine vare underløbne med Blod, hans Ansigt blussede, hans Talestemme tyk — kort, han havde Udseende af en halvdrukken Mand.

„Hvad har bragt Dem herud for anden Gang idag?" spurgte han Moderen.

„Julius har et Forslag at gjøre Dig og jeg er enig med ham deri."

„Hvad kan en rig Mand, som Du er," sagde han til Julius, „vente af en fattig Djævel som jeg."

„Jeg vil vise Retfærdighed imod Dig, Geoffroy, hvis Du vil komme mig imøde paa Halvveien. Moder har vel fortalt Dig om Testamentet?"

„Jeg veed jeg faaer ikke en Skilling — det er kun hvad jeg ventede. Hvad videre?"

„Vor Fader har dog sørget for Dig i et Tillæg til Testamentet; men dette Tillæg fik han ikke underskrevet — dog er jeg villig til at opfylde det, naar Du til Gjengjæld vil gjøre mig een Indrømmelse."

„Og det er?"

„Du fører her et ulykkeligt Liv med Din Kone, Geoffroy."

„Hvem siger det? Jeg klager ikke."

„Spøg tilside. Eders Ægteskab er en Ulykke for Eder begge — og derfor bør der finde en Skilsmisse Sted. Gjør Du det, saa betragter jeg Codicilet til Testamentet som underskrevet af vor Fader."

„Jeg siger Nei."

„Din Broders ædelmodige Tilbud fortjener nok et bedre Svar," sagde Lady Holchester.

„Mit Svar," gjentog Geoffroy, „er og bliver nei — nei — og atter nei."

„Det er jo Galskab," sagde Julius, „at sige nei i den Situation Du er. Jeg antager heller ikke, at det er Dit Alvor."

„Som Du vil. Jeg giver ikke Slip paa min Kone; hun bliver her."

Den brutale Tone, hvori han sagde dette, stødte Lady Holchester. „Tag Dig iagt," sagde hun, „Du er ikke alene utaknemmelig mod Din Broder, men Du fremkalder ogsaa Mistanke hos mig om, at Du har skjulte Grunde til denne Opførsel."

Geoffroy vendte sig mod Moderen med en saadan Vildhed i Blikket, at Julius sprang op. Det næste Øieblik slog han Øinene mod Jorden og den Djævel, der havde grebet ham, var atter rolig.

„Mine Grunde maa I gjerne skrige ud over hele London. Jeg er forelsket i hende."

Hans Moder vendte sig bort, hun kunde ikke udholde at see sin løgnagtige Søn. I dette Øieblik havde hun Medlidenhed med Anna og udbrød: „Stakkels Væsen!"

„Jeg vil ikke have min Hustru beklaget af hvem det saa er. Anna, kom ned!" brølede han.

Hun traadte ind i Stuen. Julius gik hende venlig imøde og tog hendes Haand: „Det er kun en lille Affaire, som Geoffroy er bleven varm over," sagde han for at berolige hende.

Geoffroy henvendte sine Ord til Moderen.

„Betragt hende!" sagde han. „Er hun forhungret? er hun klædt i Pjalter? eller er hun fuld af Saar og Buler?" og vendende sig til Anna vedblev han: „De foreslaae en Skilsmisse — de troer jeg hader Dem — men det gjør jeg ikke. Skjøndt jeg er gjort arveløs for Deres Skyld, saa tilgiver jeg det — skjøndt jeg gaaer Glip af en Kone med en Tønde Guld, saa tilgiver jeg Dem ogsaa det; derfor er det en Fornærmelse, naar min Moder og Broder kommer her og byder mig Penge — nei, jeg vil blive Dem en god Ægtemand, og Skam og Skjændsel over dem, som blande sig i Mandens og Hustruens Sager. Ja, det er skammeligt — skjændigt!"

„Har De foreslaaet ham en Skilsmisse?" spurgte Anna.

„Ja — paa fordeelagtige Vilkaar for ham og med al muligt Hensyn til Dem. Gjør De Indvendinger?"

„Ak, Lady Holchester, hvor kan De spørge derom? Hvad siger han?"

„Han har afslaaet Alt."

„Afslaaet!"

„Ja," sagde Geoffroy, „jeg holder mig til hvad jeg sagde imorges. Jeg vil gjøre det godt igjen — jeg vil blive en god Ægtemand." Han standsede lidt og tilføiede som sin sidste Grund: „jeg holder af hende."

Julius følte Annas Haand knuge hans; de svage, kolde Fingres Tryk og hendes bedende Blik syntes at sige i klare og tydelige Ord: „Lad mig ikke være uden en Ven i denne Nat!"

„Selv om I begge blive her til Dommedag," sagde Geoffroy, „saa forandrer jeg dog ikke den Bestemmelse, jeg engang har taget."

Han satte sig ned i et Hjørne af Stuen og ventede aabenbart paa at hans Moder og Broder skulde tage Afsked.

Deres Stilling var ikke behagelig. At discutere med ham var haabløst, at kalde Sir Patrick til Hjælp vilde naaskee fremkalde et Vredesudbrud hos Geoffroy, og at lade den stakkels Anna i Stikken, vilde, efter hvad der var passeret, være umenneskeligt.

„Iaften," sagde Julius efter nogen Betænkning, „ville vi ikke tale mere om den Sag, men imorgen maaskee, hvis Du kan tilbyde mig en Seng for inat?"

„Aa ja," sagde Geoffroy, da han mærkede, at hans Moder holdt Øie med ham, og hans Kone jo vidste, at der var et ledigt Værelse, „det kan gjerne skee. Bliv kun, hvis Du har Lyst, men imorgen vil Du finde mig at være den Samme som idag. — Vil De betroe hans Herlighed til mit Tag?" henvendte han sig til Moderen, og uden at afvente Svar sagde han til Anna: „Gaae til den Gamle og lad hende lægge Lagener paa Sengen og siig hende, at der er en virkelig Lord i Huset og at hun maa give os en bandsat fiin Aftensmad."

Han brast ud i en høi og tvungen Latter. Hans Moder reiste sig, da Anna vilde gaae og sagde til hende: „jeg er gaaet, naar De vender tilbage, lad mig derfor sige Dem Farvel."

Hun gav hende Haanden og med det samme et lille Brev fra Sir Patrick. Anna gik og Lady Holchester tog Julius's Arm og lod ham føre sig til Vognen, medens Geoffroy fulgte bagefter med Nøglen. „Vær ikke bange, Moder," sagde Julius, „jeg skal holde ham fra at drikke mere iaften, og imorgen vil han vel være fornuftigere. Forklar alle Omstændighederne underveis til Sir Patrick. Adieu."

Moderen kjørte til London og begge Brødrene vendte tause tilbage til Cottagen.

Da de vare komne ind i Stuen, sagde Geoffroy: „Hvad vil Du drikke?"

„Ingenting!"

„Vil Du ikke gjøre mig Selskab ved et Glas Grog?"

„Nei. Du har allerede nydt meer end nok af den Drik."

„Det er muligt, men det kan snart rettes." Han gik uden videre Forklaring ud og kom tilbage med et vaadt Haandklæde om Hovedet. „Hvad vil Du da bestille medens Mad og Værelse bliver gjort istand? Her har Friheden hjemme — gjør hvad Du vil — jeg vil læse."

Han tog Bøgerne, der indeholdt interessante Røver- og Mordhistorier og gav Julius den ene.

Julius gav ham den strax tilbage.

„Den Slags Bøger," sagde Julius, „due ikke. Slette Handlinger fortalte i et slet Sprog, afgive kun en slet Læsning, Geoffroy, i enhver Betydning af Ordet."

„Det passer bedst for mig," sagde Geoffroy, „jeg er ikke vant til Bedre."

Med denne aabne Tilstaaelse tog han en af Bøgerne og begyndte at blade i den. Julius bemærkede, at han sprang mange Sider over og atter læste andre gjentagne Gange. Havde han kunnet kigge over Broderens Skulder, vilde han have seet, at Geoffroy gled let hen over de mindre Forbrydelser, men at han til eget privat Brug syntes at lægge særdeles Mærke til alle Mordhistorierne.

Det var bleven Nat. Klokken var over tolv, da Pigen bad Anna komme ned til Herrens Broder.

Hun traf Julius i Dagligstuen.

„Undskyld jeg forstyrrer Dem," sagde han, „men jeg frygter for at Geoffroy er alvorlig syg. Han kan ikke holde sig rolig et Øieblik. Det begyndte medens han læste, og jeg fik ham tilsengs. men der er det blevet endnu værre — han stod op og vil nu ‚løbe det bort' i Haven. Kom og see selv."

I Maaneskinnet kunde man see Geoffroy løbe rundt om Huset i Skjorteærmer. Det var tydeligt, at han bildte sig ind, at være paa Væddeløbsbanen ved Fulham; han raabte stundom Hurra for „Syden" og det var at befrygte, at en saadan Anstrængelse kunde blive farlig for ham.

„Jeg vil hente Lægen herfra Landsbyen," sagde Julius, „dersom De ikke er bange for at være alene."

De fandt Nøglen i Geoffroys Kjolelomme og

Anna lukkede Julius ud. Hun lod Pigen vække Hester og saae ud i Haven, hvor Geoffroy endnu vedblev at bevæge sig rundt Huset, men nu kun i Skridt.

Hester aabnede Døren og traadte ind. Hendes Hudfarve var ellers bleg, nu blussede hun; den forstenede Dødsro over hendes Træk var afløst af Liv, Øinene glindsede, og hun havde det Udseende som Tjenestefolkene paa Windygates kjendte saa godt og som de gik af Veien for.

„Undskyld jeg har ladet Dem vække!" sagde Anna.

„Jeg er glad derover," skrev hun, „thi jeg drømte slemme Drømme. Jeg drømte om Fortiden. Hvorfor har De vækket mig? Er De bange for ham?" og hun pegede ud i Haven.

„Ja, frygtelig angst."

„Jeg kan tænke mig det," skrev hun, „jeg har gjennemgaaet det hele — De er kun ved Begyndelsen. Han vil skaffe Dem baade Rynker og graa Haar. Der vil komme en Tid, da De vil ønske Dem død og borte — men De vil alligevel udholde at leve. See blot paa mig."

Da Anna læste de sidste Ord hørte hun Havedøren blive aabnet og slaaet i og Geoffroys tunge Fodtrin i Gangen. Han snakkede med sig selv: „Fem imod tyve paa Delamayn. Delamayn svarede. Tre Hurraer for Syden. Et fordømt langt Løb. Allerede Nat. Perry! hvor er Perry?"

Han vaklede op ad Trapperne, som knagede under hans tunge Fodtrin. Hester tog et Lys og stod ovenover Trappen ventende ham. Da han saae op paa hendes af Lyset beskinnede Ansigt — standsede han pludselig og skreg: „Aand! Spøgelse! Djævel! tag Dine Øine bort fra mig!" knyttede rasende Hænderne imod hende, sprang tilbage i Gangen og ind i Spisestuen, hvis Dør han slog i efter sig. Den samme Skræk, der engang tidligere havde grebet ham i Windygates Kjøkkenhave ved Synet af den stumme Huusholderske greb ham ogsaa her. Han følte Rædsel for Hester Dethridge.

Det ringede. Det maatte være Julius med Lægen.

Anna gav Pigen Nøglen. „Jeg bliver i Kjøkkenet forneden," skrev Hester, „mit Sovekammer heroppe er fuldt af slemme Drømme."

Anna blev staaende ovenpaa og sagde til Julius: „Deres Broder er i Spisestuen, Hester i Kjøkkenet, jeg venter i mit Værelse."

Kort efter bragte Mændene Geoffroy op til hans Sovekammer, skjøndt han gjorde Indvendinger af Frygt for at møde Hester, og kun gav efter, da de erklærede Veien for fri.

Da Julius vendte tilbage fra at have lukket Lægen ud, saae han saa træt og udmattet ud, at Anna fik ham til at søge Hvile, da han havde reist ele foregaaende Nat, og selv satte hun sig paa Sophaen, efterat have forvisset sig om at Geoffroy nu sov. Klokken var imidlertid bleven to.

Kort efter traadte Hester ud af Kjøkkenet, gik ovenpaa og lukkede Døren op til Værelset, hvori Geoffroy laa i en dyb og rolig Søvn. Hun saae hen paa ham og hendes Øine bleve som fastgroede paa et Punkt over Sengens Hovedgjærde; den samme Forandring i hendes Træk som Geoffroy havde seet i Haven paa Windygates foregik her. Hendes Øine udvidede sig og fulgte Noget langs den bare Væg, hvor Sengen stod, og fæstede sig stive og stirrende paa Noget ligeover hans Hoved — det var som om et rædselfuldt Syn bandt hende til Stedet. Den Sovende udstødte et let Suk, og denne ringe Lyd var nok til at hæve Fortryllelsen — hun vred fortvivlet sine Hænder over sit Hoved, styrtede ind i sit eget Sovebærelse og kastede sig paa Knæ ved sin Seng.

Her i den stille Nat skete en mærkelig Forandring med hende. Hester Dethridge talte. I en lav, utydelig Tone bad hun til Gud om at blive befriet fra den onde Aand; hun bad om at blive blind, ja om Døden — for at hun ikke oftere skulde see det skrækkelige Syn — hun sukkede — Taarer fløde ned ad hendes Kinder — hun gøs fra Hoved til Fod. „Lys! Lys! Lys!" thi det frygtelige Syn var allevegne. — Hun tændte et Lys, som stod paa Bordet, og to, der stode mest for Pynts Skyld paa Kaminen, og det lille Værelse var nu klart oplyst. „Gud skee Lov!" sagde hun, tørrende den kolde Sved af sin Pande, „nu kan jeg Intet see." Hun fremtog Pen og Blæk, og tog fra en Lomme, indvendig paa det Skjørt, hun havde paa, nogle beskrevne Blade Papir. Hun bredte dem ud paa Bordet. Kun det sidste Blad var ubeskrevet. Paa det første Blad stod: „Mit Skriftemaal. At lægges i Kisten og begraves med mig."

Hun bladede det igjennem. Paa sidste Blad stod den Dato hun forlod Windygates og desuden:

„Jeg har seet Det igjen. Det stod bagved en ung Herre, ved Navn Delamayn, i Kjøkkenhaven. Jeg har forladt min Tjeneste og haaber aldrig at see den unge Herre mere. Hvem mon Det vil staae bagved og pege paa næste Gang? Gud være mig naadig."

Herunder skrev hun efter først at have noteret Datoen:

„Jeg har atter seet Det i Nat. Det har viist sig to Gange bag den samme Person, det er aldrig hændet før. Imellem Hovedenden af Sengen og Væggen, bag Mr. Delamayn, har Det viist sig igjen. Hovedet ligeover hans Ansigt og Fingeren pegende paa Struben. Dersom jeg skal see Det tredie Gang bagved ham — saa tag mig bort, Du min Gud. — Han skal flytte bort imorgen — jeg vidste ikke det var ham, jeg leede Huset til — da jeg opdagede det, fortrød jeg det — men nu skal han bort imorgen — sine Penge kan han faae tilbage. Gud være mig Synder naadig!"

Her endte hun og lagde Manuskriptet tilbage paa sit hemmelige Gjemmested i Lommen.

Da Anna vaagnede næste Morgen, var hendes første Tanke: „Hvad mon der er foregaaet i Nattens Timer?"

Tjenestepigen vidste Intet, hun havde sovet; Hester rystede paa Hovedet, som vel skulde betyde: „Intet passeret", og da Anna senere traf Julius i Haven, erklærede han, at Geoffroy havde sovet roligt og nu var ifærd med at staae op, men at Hester strax paa Morgenstunden havde forlangt, at han skulde flytte strax. Det mærkligste var imidlertid, at Geoffroy, skjøndt han ikke kunde udstaae hende, havde vægret sig, og Julius havde derfor maattet

optræde som Mægler, men kun havde kunnet erholde 24 Timers Henstand for Broderen.

Julius trøstede Anna med, at det vilde bevirke en Forbedring i hendes Stilling og spurgte, om hun intet Bud havde til Sir Patrick. Anna kunde ikke skjule sin Bevægelse, men bad ham blot om at bringe Sir Patrick Tak for Brevet og vendte sig om for at gaae ind i Huset, da hun mødte Hester paaklædt til at gaae ud.

„Vil De allerede gjøre Indkjøb paa Torvet?" spurgte Anna.

Hester rystede paa Hovedet.

„Naar kommer De tilbage?"

„Ikke før sent paa Aftenen," skrev Hester paa Tavlen.

Og uden videre Forklaring gik hun sin Vei og lod Nøglen sidde i Laagen.

Da Julius kort efter tog Afsked med sin Broder sagde han til ham i Annas Nærværelse: „Jeg modtager ikke Dit Afslag paa mit Tilbud og Du vil snart see mig igjen."

„Selv om Du kommer hver Dag, forandrer jeg dog ikke min Beslutning," svarede Geoffroy.

Da Laagen var lukket efter Julius gik Anna paa sit Værelse og Geoffroy tog atter sin Tilflugt til sine Bøger. Time efter Time læste han den ene Mordhistorie efter den anden og skjøndt de i flere Henseender vare forskjellige, saa var der dog een Lighed de alle havde tilfælles: tidligere eller senere blev det døde Legeme altid fundet og bar Vidnesbyrd mod Morderen.

Han tændte sin Pibe og gik ned i Haven, hvor han vandrede frem og tilbage. Hvergang han passerede Annas Vinduer, standsede han, og det tidt og ofte gjorte Spørgsmaal: „Hvorledes? Paa hvilken Maade bedst?" trængte sig med uimodstaaelig Kraft ind paa ham. At opgive sin Hævn over Anna vilde han ikke.

Han vendte atter tilbage til Bøgerne, maaskee der endnu kunde findes et eller andet Vink, saa at han kunde fuldføre sine Planer uden at opvække Mistanke hos Nogensomhelst.

Aftenen kom. Klokken blev ni inden det ringede, Geoffroy gik selv ud for at lukke op. Det var Hester.

„Træt til Døden," tænkte Geoffroy, da han saae hende og lod hende gaae ind.

„Træt til Døden," tænkte Pigen, da hun gav hende et tændt Lys.

„Træt til Døden," tænkte Anna, da hun mødte Hester ovenpaa, og denne gav hende et Brev fra Blanche, som hun havde modtaget af Postbudet udenfor Havemuren.

Hester gik ind i sit Soveværelse. Hun lukkede Døren, tændte Lys, satte Pen og Blæk paa Bordet, fremtog af sin hemmelige Lomme „Mit Skriftemaal" og skrev:

„Imorges sagde jeg han skulde flytte og tilbød ham Pengene tilbage, hvis han forlangte det. Han vægrede sig. Men han skal flytte imorgen, om jeg saa skal brænde Huset af over Hovedet paa ham. Jeg har holdt mig borte herfra hele Dagen for at undgaae ham. Jeg kan ingen Ro finde og ikke faae Søvn i mine Øine. Jeg bærer mit Kors saalænge jeg har Styrke dertil."

Pennen faldt ud af hendes Fingre, hendes Hoved sank ned paa hendes Bryst, hun nikkede — men hun sprang op; hun frygtede for Søvnen, thi Søvnen bragte Drømme — og dem frygtede hun.

Maanen skinnede, hun sank i Tanker — Drømme eller ikke Drømme — hun kunde ikke modstaae Trætheden længere — hun gik hen til Sengen og lagde „Skriftemaalet" under Hovedpuden.

Hun saae sig om — en Gysen greb hende — hvert Hjørne i Værelset var fuldt af frygtelige Erindringer fra Fortiden — hun ventede hvert Øieblik at det rædsomme Syn skulde staae ved Siden af Sengen. Var der da intet Middel, som kunde berolige hende? — En Tanke greb hende — hvis hun lagde Bibelen under sit Hovedgjærde, saa var der dog maaskee noget Haab.

Hun vidste hvor Bogen var nedenunder; hun stod op, tændte ikke Lys, vandrede nedad Trappen næsten halvt i Søvne, og opvakte Geoffroys Forbauselse, da han saae hende i denne natlige Time gaae ind i Dagligstuen.

Hun gik hen til Reolen og tog Bogen, men maatte læne sig imod Væggen for at samle sig — hendes Hoved var tungt — hun maatte hvile sig før hun atter gik opad Trappen. Hun satte sig i en Lænestol, lagde Bogen paa sit Skjød, medens den ene af hendes Hænder hængte ned over den ene Arm af Lænestolen og holdt Noget imellem Fingrene.

Hendes Hoved sank ned paa hendes Bryst, hun nikkede — stræbte imod — nikkede atter og sov ind.

Efter en Minuts Forløb slappedes hendes Fingre — noget Hvidt faldt ned paa Gulvet og laa der i Maaneskinnet.

Geoffroy trak sine svære Sko af, sneg sig ind paa Strømpefødder og samlede det Tabte op.

Noget skrevet! hun havde holdt det skjult i Haanden! hvorfor skjule det?

Mon han under sine Feberanfald skulde have yttret Noget, som kunde røbe hans Planer? Mon hun havde nedskrevet det for at benytte det imod ham? Mistænksom som han var, fandt han det ikke usandsynligt. Han sneg sig lydløst bort som han var kommen, tændte Lys i sit Værelse, udfoldede og glattede Bladene, og læste.

(Fortsættes.)

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Andet Capitel.

Det er nu tyve Aar senere og hvor tydelig lever ikke den Morgen i Calais endnu i Mr. Bruces Erindring.

Solen er gaaet purpurrød ned over Træerne i Parken omkring Ecclesfield Manor og han aabner Vinduet ud til Haven fra en Stue, hvori Gardinerne ere nedrullede, thi han længes efter en Smule frisk Luft. Blomsterduften trænger ind til ham fra hendes Blomster, fra hendes Have og han udbryder klagende: „Skal jeg nu aldrig oftere see

Dig, min elskede Hustru, opbinde og plukke Blomsterne?" og vendende sig bort fra Vinduet til Sengen, kaster han sig paa Knæ ved den og Taarer lette hans Hjerte; han føler hvilket Tab han har lidt og at Fremtiden ingen Lykke, intet Haab kan bringe ham, kun en rolig Hengivelse i den uafvendelige Skjæbne.

Thi der ligger hun, hans Elskede, hans dyrebare Hustru, knækket som en Lilie, med det søde, rolige Aasyn, som Døden allerede havde givet et høiere Præg. Hun havde maaskee aldrig seet yndigere ud end nu, selv ikke den Morgen i Calais, da den stolte Moderfølelse forskjønnede ethvert af hendes Træk, den Morgen, som han ofte tænkte paa for sin Datters Skyld.

Han var ikke forberedt paa hendes Død; han havde forladt hende beskjæftiget med at ordne sine Blomster, og da han faa Timer senere søgte hende, fandt han hende knælende foran en høirygget Stol med Hovedet begravet i Puderne og Hænderne hængende ned paa Gulvet. Bud blev sendt til de nærmeste Læger, men ingen Hjælp var mulig — en Hjertesygdom havde i et Øieblik endt et fagert Liv.

Han havde tilbragt hele Dagen ved den Dødes Leie, han var uimodtagelig for hele Omverdenen og det var som om hans Livskraft var brudt, som om han havde faaet Dødsstødet, og han sad endnu maalløs og næsten tankeløs med den tabte Hustrues Haand i sin, da Døren aabnedes og en ung, smuk Pige, meget lig sin afdøde Moder, traadte ind og lagde begge sine Hænder paa hans Hoved og trykkede det op mod sit Bryst.

„Kjære Fader," sagde hun, „tal til mig, for min Skyld, Du holder jo dog saa meget af mig."

„Du er en god Pige, Maud — ja, ja — jeg har jo mine Børn tilbage — mine Børn — men Intet kan erstatte mig mit Tab."

Maud troede han talte over sig og sagde: „Vi to ere nu ene i Verden, Papa, og vi maa hjælpe hinanden."

Hans Ansigt fik et eget smertefuldt Udtryk, han løftede Hovedet, som om han vilde tale, men standsede pludselig og fæstede et langt forskende Blik paa sin Datter.

Maud Bruce var en meget smuk Pige, selv nu i sin Sorg. Hun havde naturligviis grædt, men hendes Øine vare hverken røde eller svulne, hendes Haar var glattet og glindsende, og hendes Musselinskjole var ikke krøllet; thi med sin Moders Skjønhed havde hun kun arvet lidt af Moderens Charakteer, hvorimod hun mere lignede Faderens Slægt med Hensyn til Kraft, Fasthed og en uhyre Selvtillid — hun var fra Top til Taa en skjøn Qvinde, men hendes urokkelige Selvbeherskelse maatte vare enhver fornuftig Tilbeder om, at under den hvide Barm slog et Hjerte, som hverken ved List eller Magt lod sig fange. Ømhed og Blidhed vare de eneste Egenskaber Maud Bruce manglede, og ved denne Leilighed var det godt, at Datteren beholdt hele sin Aandsnærværelse, thi Faderen var aldeles overvældet af Sorgen, og det undgik ikke hendes skarpe Øie, at hans Tale var stammende og hans Gang vaklende.

„Papa! der er meget at gjøre for os og det kunne vi begge have godt af. Bargrave kan være her imorgen Middag — er det ikke bedst jeg strax skriver til ham?"

Bargrave & Comp. vare nu Mr. Bruces Sagførere, ligesom de havde været hans Grandonkels; det var det samme Firma, der havde skrevet til ham til Calais for 20 Aar siden om Arven.

Bruce rystede paa Hovedet; han slæbte sig hen til Skrivebordet og greb selv en Pen, men den faldt ud af hans kraftløse Fingre og han stirrede med et aandsfraværende Udtryk paa Datteren.

Maud var imidlertid Situationen voxen; hun følte, at det var Sygdom og ikke Sorg alene, der havde overvældet Faderen. Hun greb Pennen og skrev med fast Haand et Par Linier og ringede paa Tjeneren: „Lad Thomas spænde for og bringe dette Brev til Doktoren og faae ham med tilbage. Medens han spænder for, skriver jeg et Brev og et Telegram, som han ogsaa skal have med. Jeg giver ham ti Minuters Frist."

Hun kastede et Blik paa Faderen og hvad hun saae bestyrkede hende i hendes Beslutning. Hun nedskrev et Telegram og et Brev, begge til Mr. Bargrave, hvori hun bad ham komme selv eller sende en betroet Person snarest muligt.

Da dette var besørget, gik hun hen til Faderen, der havde siddet aldeles udeeltagende, og sagde: „Stakkels Fader, Du er syg — Du maa gaae tilsengs."

Han nikkede og smilede og lod sig lede som et Barn af hende. De eneste forstaaelige Ord han yttrede, vare „Nina" og „Bargrave", og da han var overladt til sin egen Tjener, vendte Maud tilbage til Spisestuen, hvor hun nød et Stykke Brød og et Glas Sherry. „Jeg kan trænge til alle mine Kræfter — Fader — Begravelsen — Alt maa jeg tænke paa. Jeg frygter for Papa. Lad mig see engang — Thomas bruger fem og fyrgetyve Minuter for at komme til Brayford — fem Minuter til at faae Leddet aabnet, thi Leddevogteren er naturligviis ikke paa sin Post — Doktor Skilton fem Minuter til at komme i Tøiet, og Hjemveien gjøres i fyrgetyve Minuter, thi Hestene skynde dem jo altid hurtigere til Krybben — altsaa halvanden Time vil gaae med — det er en lang Tid under disse Omstændigheder."

„Og saa imorgen Forhandlingerne med Procuratoren — jeg maa ogsaa tænke paa Alt — thi Papa kan neppe tage sig af Noget. Mr. Bargrave kan ikke være her før Klokken ti imorgen — mine Ordrer til ham vil jeg nedskrive i Morgenstunden — nu vil jeg gaae til Papa, maaskee jeg kan faae ham til at sove."

Men da Miss Bruce kom til Faderens Værelse, fandt hun ham i en farefuld Tilstand; han var ikke vaagen og dog sov han ikke; han var sig ikke bevidst længere og dog havde han ingen Ro paa sig. Hun satte sig ved Hovedgjærdet, ventende og lyttende med Længsel efter Lyden af den Vogn, som skulde bringe Doktor Skilton.

Tredie Capitel.

Klokken otte næste Morgen var Mr. Bargraves Comptoir endnu tomt; men det var blevet feiet af en ung Fyr, hvis Pligt det var at være tilstede

fra Solopgang til Nedgang, men som aldrig var, hvor han skulde være.

Det var derfor ikke hans Haand, der aabnede Døren til Comptoiret, men Mr. Bargraves Neveu, Medhjælper og sandsynlige Efterfølger i Forretningen, Tom Ryse.

Han traadte ind med en Herremine, kastede Øiet over Værelset, opdagede uden at yttre Overraskelse Bydrengens Fraværelse og tog to Breve, som laa uaabnede paa Bordet. „Som sædvanligt," mumlede han, „Telegram og Brev fra samme Sted og samme Dato — ankomne samtidig, men har det Hastværk, kan man bande paa, at Brevet kommer først. Aha! en Forretningssag! Bargrave kommer ikke og Drengen er ikke til at finde. Naa, den Sag vil jeg tage i min Haand og der er intet Øieblik at spilde. Dorothe—a!"

Et smudsigt Fruentimmer viste sig og fik følgende Ordre: „Siig til den unge Lømmel, at han skal sove her inat. Han maa under ingen Omstændigheder forlade Huset, før jeg kommer tilbage fra Landet, ellers knækker jeg Halsen paa ham."

Tom Ryse stak Brevet i Lommen, kaldte paa en Droschke og inden et Qvarteer stod han i Onklens Spisestue.

Mr. Bargrave var Pebersvend og elskede et godt Maaltid og sin Magelighed. Han havde just nydt en solid Frokost og søgte ved Hjælp af Dagsavisen at fordøie den, da Neveuen traadte ind og meddeelte ham den presserende Sag.

„Det maa være et Slagtilfælde," sagde Mr. Bargrave, „og har han tre Læger, slipper han neppe fra det. Telegrammet burde været afleveret iaftes, bemærk det. — Det var meget uheldigt for Pigebarnet — jeg mener den unge Dame — just nu. Tiden er kostbar — reis strax, Tom — jeg skal følge efter, hvis det forlanges."

Tom skyndte sig afsted, og medens han kjører til Stationen, ville vi med et Par Ord omtale Toms Stilling i Firmaet Bargrave & Comp.

Bargraves Søster havde ægtet en vis Mr. Ryse, om hvem Ingen vidste Andet, end at han kunde skyde Duer, spille godt Whist og havde havt noget med Hestevæddelobene at gjøre. Hvoraf han levede, vidste Ingen, og ved sin Død efterlod han ikke sin Enke andet end Drengen Tom, en tidlig moden Laban, som havde arvet nogle af Faderens Tilbøieligheder for Sport og Talemaader fra Staldene og Væddeløbsbanen.

Mrs. Ryse døde et Aar efter sin Mand og hendes Broder tog nu Drengen Tom til sig. Han lod ham begynde med at feie og reenholde Comptoiret og derefter gradviis stige indtil han nu var bleven hans høire Haand og Medlem af Firmaet.

Tom Ryse var nu 26 Aar gammel og besad ligesaa stor Erfaring som Onklen og desuden en usædvanlig høi Grad af Snuhed og skarp Dømmekraft. Folk sagde ogsaa, „at Tom Ryse var en prægtig Fyr — en bandsat klog Karl, som bedre end de fleste Andre vidste hvad han vilde."

Selv de kraftigste Characterer have dog en eller anden svag Side og med al sin Forstand, Klogt og Forslagenhed gik det ikke Tom Ryse bedre. Gjenstanden for hans ivrigste Bestræbelser var at faae Omgang med Folk af de høiere Stænder og imellem dem finde det Ideal af en Qvinde, med hvem han vilde tilbringe Resten af sine Dage.

„Jeg vil kun gifte mig med en fornem Dame," sagde han, naar Onklen bragte hans Ægteskab paa Omtale. „Hvorfor ikke? man faaer jo store Fisk paa samme Krog som smaa. Jeg vil have en Kone, der bevæger sig med Ro og Lethed som en Luftballon; en Kone, der bærer Silke og Juveler, som om hun var i sin Hjemmedragt, og som kan komme i det bedste Selskab. Det er nu min Smag, og af dem kan man finde mange Snese hver Dag i Parken. Den som Intet vover, vinder Intet. Jeg vover da heller ikke meget. Jeg vil prøve min Lykke, og gaaer det ikke, saa vil jeg nok lære Grunden at kjende, og saa prøve mig videre frem."

„Det har jo ikke Hast," pleiede Bargrave at svare, „jeg kjender kun lidt til Fruentimmerne uden i Forretningssager, men min Mening er, at jo mindre jeg seer til dem jo bedre kan jeg lide dem. Giv Tid lidt, Tom, det kan jo vente til Du har en Ferie. Jeg vilde i Dit Sted ikke skynde mig saa meget. Der kommer jo friske Exemplarer hvert Aar, og Du maa huske paa, at det ikke gaaer med dem, som med Portviin, at de blive bedre ved at blive gjemte."

Tom Ryse havde paa Jernbanetouren Tid nok til at tænke over sine Giftermaalsplaner og tilbagekalde i sin Erindring flere ældre Hjerteanliggender, hvorledes den rige Enke, Mrs. Blades nær havde fanget ham, hvis han ikke engang havde seet hende spise Fisk med sin Kniv; hvorledes han havde opdaget talrige Spor af flittig Brug af Synaalen paa Miss Glances Finger, da han vilde kysse hendes Haand og hvorledes den smukke, adelige Constance de Courcy paa eengang havde forskrækket ham ved det ikke aristokratiske Udraab: „Herre Jemini! hvad skal jeg gjøre, hvis jeg ikke kan finde Pa!"

„Nei," tænkte Tom, „den Rette er ikke funden endnu; men træffer jeg hende, skal jeg nok vinde hende. Og hvorfor ikke? Jeg seer jo godt ud, naar jeg er friseret og pyntet; jeg kan gjøre Kortkunster, skyde, ride, dandse og gjøre utrættelig Cour. Det gaaer nok. Frisk Mod, Tom!"

Da han kom til Ecclesfield kunde han paa Tjenerens Ansigt see, at han var kommen forsilde, og blev derfor slet ikke forbauset, da denne meddelte ham, at Herren ikke havde været sig bevidst fra den foregaaende Aften af og at han var død henad Morgenstunden, uden først at kunne ordne sit Huus.

(Fortsættes.)

Tyrkiske Anekdoter.

1.

En Dag saae Khodschah en Flok Ænder svømme i en Sø; han løb imod dem, og de fløi øieblikkelig bort. Han tog et Stykke Brød, satte sig ned og begyndte at spise, idet han dyppede Brødet i Vandet. „Hvad bestiller I der?" spurgte En ham fra den anden Side. — „Jeg vil blot prøve, hvorledes Andesuppe smager," var Svaret.

2.

Engang kom en Mand til ham og sagde: „Effendi, jeg skal idag endelig bruge et Æsel, vær saa god og laan mig Eders." — „Jeg har intet Æsel," var Svaret. I samme Dieblik begyndte Dyret at skryde i Stalden. — „Hvorledes!" udbrød Manden. „I vil ikke laane mig det? der hører jeg det jo brøle op ude i Stalden." — „Hvad!" raabte Khodschah, „vil I da før troe mit Æsels Ord, end mine?"

3.

En Dag besteg Nasir=ed=din Talerstolen i en Moskee og tiltalte Forsamlingen saaledes: „O, sande Troende! vide I, hvad jeg vil sige Eder?" — „Nei!" svarede Forsamlingen. — „Velan," gjenmælede han, „saa nytter det heller ikke, jeg taler til Eder," og han steg ned. En anden Gang begyndte han ligeledes at ville prædike, og gjorde samme Spørgsmaal: „O, sande Troende! vide I, hvad jeg vil sige Eder?" — „Vi vide det," svarede nu Tilhørerne. — „Godt!" udbrød han, „naar I vide det, hvorfor skal jeg saa gjøre mig den Uleilighed, at sige Eder det?" og hermed var atter Prædikenen forbi. Da han tredie Gang betraadte Prædikestolen, var Forsamlingen bleven enig om at fange ham, og da han derfor gjorde sit sædvanlige Indtrædelsesspørgsmaal, svarede man: „Nogle af os vide det, og Nogle vide det ikke." — „Meget vel," sagde han, „saa lad de Folk, der vide det, sige det til dem, der ikke vide det," og hermed var han færdig.

4.

For at drille ham, varmede hans Kone Suppen vel meget, og satte den for ham. Hun forglemte imidlertid selv, at den var saa varm, tog en stor Skeefuld, og brændte sig, saa at Vandet kom hende i Øinene. „Hvad feiler Dig?" spurgte Khodschod; „er Suppen saa varm, at den brænder Dig?" — „Nei, Effendi," svarede hun; „men min stakkels salig Moder holdt saameget af denne Suppe, saa at jeg ikke kunde lade være at græde, da dens Smag bragte mig til at tænke paa hende." — Paa denne Forsikkring tog Khodschah ogsaa en dygtig Skeefuld, der ligeledes brændte ham og tvang ham til at udgyde Taarer. „Hvad feiler Dig, Effendi?" spurgte Konen spottende, „hvorfor græder Du?" — Han svarede: „Mine Taarer hidrøre fra en retfærdig Smerte, thi jeg græmmer mig over, at en saa agtværdig Dame, som din Moder, kunde efterlade sig et saadant Barn, som Du er."

5.

En Landmand havde foræret Nasir=ed=din en Hare, og blev indbudt til at tage Deel i Festen. Nogen Tid derefter kom nogle Mænd til Khodschah og vilde modtages som Gjæster. „Hvem ere I?" spurgte han. — „Vi ere den Mands Naboer, der forærede Eder Haren," svarede de. Han hilste dem nu høflig og bød dem indenfor. Da de havde taget Plads om Bordet, fremsatte han en stor Skaal Vand for dem. Forundret udbrøde de: „Hvad betyder det, Khodschah Effendi?" — Han svarede ganske rolig: „Det er det Vand, hvori jeg har stegt Haren."

Gaade.

(Hvert Vers er en Gaade, og Opløsningerne af disse Gaader udgjøre tilsammen et Ordsprog af Peder Syv.)

De Rige og Store faae ikke det Navn,
Men derfor det ligefuldt dog gjør os Gavn;
At blive som det burde Alle attraae,
En Plads da i Himlen vi kunne opnaae.

Ei kjende de Skaansel, men ramme Enhver,
Naar fjernt vi dem tænke, de tidt ere nær,
Og volde os Smerte; om Hjertet er ungt,
Dog Sindet de kue og Livet gjør tungt.

Som Børn vi det lærte, og faldt det end svært,
Vi aldrig det glemme, er først det os lært;
Hver Dag vi det øve; hav Medynk med Den,
Der uden at kunne det Livet gaaer hen.

Det er en Tiltale, en høflig og net,
Blandt Venner man sjelden dog ynder den ret;
Et Ord, som vi bruge om Meget og Mangt,
Og læses det omvendt, da rækker det langt.

De kunne ei nøies med maadelig Plads,
De ville helst boe i et prægtigt Palads;
Ei Smaafolk bør Kirsebær spise med dem,
Om Frugterne end bydes fristende frem.

Man giver det lige Værdi jo som Guld,
Dog veier det Intet, gjør Pungen ei fuld;
Man ofte ved det vist har givet et Svar,
Skjøndt just med det Samme ei mælet man har.

Opløsning af Dobbeltgaaden i Nr. 26:

Pille.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Nicodemus, Djævelskabet Galerois i St. Croix, Peder Larsen, Mariane Petersen, Valladen i Charlottenlund, C. A. L. i Lyngby, En forældreløs Pige i Skoven, Søren Tykmelksost i Nykjøbing, Bondepigen paa Dosseringen, Bernhard Møller, Røde Fru Rudi i Svendborg.

Charaden i Nr. 25 er endvidere opløst af En lækker Vare i Maribo, Plattenslageren i Aalborg, Den giftelystne Marie paa Østergade i Rønne.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 9de Juli. Nr. 28.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Den nye danske St. Nicolai Kirke i Hull (med Xylographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Definition over Krig. — Logogriph.

Mand og Hustru.

(Fortsættelse.)

Nittende Capitel.

Manuskriptet.

Mit Skriftemaal. — Det skal lægges i min Ligkiste og begraves med mig, naar jeg døer.

Det er Fortællingen om mit ægteskabelige Liv.

Naar jeg paa Opstandelsens Dag skal møde for min Dommer, skal jeg have dette i min Haand.

O, retfærdige og barmhjertige Gud! Du, som veed hvad jeg har lidt, Du vil være naadig imod mig.

Jeg er det ældste Barn af en talrig Sødskendeflok. Mine Søstre bleve alle gifte før mig og jeg var i flere Aar alene hjemme og bestyrede Huset, da min Moder blev svagelig. Jeg udmærkede mig i Kogekunsten, hvorover min Moder blev jaloux og deraf opstod de første Ubehageligheder i Hjemmet. Jeg begyndte efterhaanden at tænke paa, at det var bedst for mig at blive gift og komme hjemmefra.

Jeg gjorde Bekjendtskab med en ung Mand, Joel Dethridge. Han var Tapetmager, ti Aar yngre end jeg og kun Svend, men vi besluttede at gifte os med hinanden, hvorover mine Forældre og Sødskende bleve fortørnede. De fortalte mig alt Ondt de kunde opspore om Joel, men de gjorde kun min Beslutning endnu fastere. Jeg giftede mig med Joel Dethridge.

Min Familie forstødte mig, ingen af dem var tilstede ved mit Bryllup, og den haardeste imod mig var min Broder Reuben.

Vi bosatte os i London. Jeg havde arvet 300 Pund efter min Tante Hester. Deraf brugte jeg Eethundrede til at kjøbe Bohave for, Resten gav jeg min Mand for at blive indsat i en Sparekasse indtil han engang vilde etablere sig.

De første Maaneder gik Alt godt, men rigtig Lyst til Arbeide havde min Mand ikke, og et Par Gange vare vi uenige, fordi jeg bebreidede ham, at vi levede paa vor Capital istedetfor af vort Arbeide.

Efter et saadant Skjænderi blev han en Aften længere ude end sædvanligt; jeg ventede ham med Thee — først efter Klokken tolv kom han hjem. Jeg vidste ikke hvad der gik af ham, han kunde ikke tale tydeligt og faldt som en Klods om paa Sengen.

Jeg løb efter Doktoren.

Denne kom, undersøgte Joel og sagde: „Men, Kone, er det noget at sende Bud efter en Læge for — han er jo fuld."

Da først fik jeg at vide, at jeg var gift med en Drukkenbold.

Senere erfarede jeg, at hele hans Familie var forfalden til stærke Drikke — dog kun i Perioder.

For en saadan Mands Skyld havde jeg altsaa brudt med hele min Slægt.

Det var visselig slette Udsigter efter faa Maaneders Ægteskab.

Inden eet Aars Forløb vare vore Penge forbrugte og min Mand havde Intet at bestille, hvori hans Drukkenskab var Skyld. Vi maatte skille os ved noget af vort Bohave og jeg foreslog, at jeg skulde tage en Condition som Huusholderske. Det bifaldt han.

En saadan Plads var dog ikke let at faae; jeg maatte i over 14 Dage løbe omkring forinden det lykkedes. Jeg havde faaet en Plads i en Klub og vandrede lettet i Sindet til mit Hjem. Der fandt jeg mine Meubler solgte af min Mand og ham selv fuld. Jeg vil ikke nedskrive hvilke Ord han brugte imod mig, men kun bemærke, at han knyttede sin Næve — og slog mig.

Det vilde jeg ikke taale, men henvendte mig til Politiet. Jeg omtalte kun Salget af mine Meubler, som beviisligen vare kjøbte for mine Penge og som jeg fordrede tilbage.

Men Dommeren erklærede mig i al Venlighed, at han Intet kunde gjøre for mig i den Retning.

„De er en gift Kone," sagde han, „og Loven tillader ikke en Kone at kalde Noget hendes eget, medmindre hun har oprettet en formelig Contract derom med sin Mand før Giftermaalet. Det har De jo

ikke gjort, og Deres Mand er i sin gode Ret. Det gjør mig ondt for Dem, men jeg kan ikke forandre Sagen."

Mit Bohave var borte. Min Mand var borte, og jeg haabede, at jeg aldrig mere skulde faae ham at see.

Jeg tiltraadte strax min nye Post; jeg arbeidede efter bedste Evne og havde fortjent et Fjerdingaars Løn. Et Par Dage derefter havde min Mand opsporet mig, han havde ingen Penge flere, han gjorde Spektakler og jeg maatte give ham Alt hvad jeg eiede. Direktionen sagde, at jeg fik min Afsked, hvis Sligt hændtes igjen. Det varede neppe fjorten Dage. Jeg mistede min Plads og maatte følge min Mand hjem til et usselt Hul, hvor han stjal de sidste Skillinger fra mig og mishandlede mig grusomt.

Jeg gik atter til Politiet. „Jeg forlanger kun, at min Mand lader mig i Fred, jeg skal nok selv paa ærlig Maade fortjene mit Brød — kan Loven beskytte mig?"

Ja, hvis jeg havde Penge til at skaffe mig en Skilsmissedom for. Et deiligt Raad til den, der kun eiede et Par Skilling. Jeg fik dog en Maaneds Frihed for ham, da Dommeren straffede ham med en Maaneds Fængsel, fordi han havde mishandlet mig. Jeg benyttede Tiden, jeg fik et godt Skudsmaal fra Klubben og var saa heldig at faae en Plads hos en Familie paa Landet.

Jeg følte mig som i Himlen mellem godhjertede Folk, der havde Medfølelse med min sorgelige Stilling. Der var saaledes gaaet over et halvt Aar og jeg havde atter samlet nogle Skillinger.

En Aften ved Sengetid ringede det stærkt paa Klokken. Jeg hørte min Mands Stemme, han kom for at forlange mig med sig. Jeg tilbød ham mine Penge, forgjæves; min gode Herre søgte at tale ham tilrette, forgjæves.

Jeg var gift; Konen skal følge sin Mand. Han bragte mig tilbage til London.

Saalænge jeg havde Penge drak han; da jeg ikke havde flere bankede han mig. Da begyndte mørke Tanker at hjemsøge mig, navnlig om Natten; jeg sagde ofte til mig selv: „Der er kun een Maade at blive fri for ham paa — det er Døden — hans Død eller min."

Et Par Gange gik jeg ned til Floden naar det var blevet mørkt og betragtede dens Vande.

Dog, jeg er ikke af den Sort Fruentimmer, som søger en Ende paa deres Lidelser paa den Maade. Det skal skee i et heftigt Øieblik, og jeg var altid kold og beregnende.

Jeg flygtede endnu engang, fik atter en Post. Denne Gang lærte jeg unge Piger at koge, og boede i en Bolig for mig selv, naar mit Dagværk var forbi.

Jeg mødte min Mand tilfældigt paa Gaden, han var pjaltet og forhungret. Han behøvede jo blot at stikke sin Haand i min Lomme og tage hvad han lystede; men denne Gang slap jeg dog, da han var klog nok til at indsee, at det var hans Fordeel at lade mig arbeide og han fortære Fortjenesten. Dog varede det ikke længe før han i et af sine Anfald gjorde Skandale og jeg mistede min Plads.

Dengang var jeg nærved at miste min Forstand af Sorg og Elendighed.

Da jeg den Nat betragtede ham, medens han laa der i sin drukne Søvn, tænkte jeg paa Jael og Sisera, hvorom der staaer i Dommernes Bog 4de Cap. 17de—21de Vers: „Hun tog et Søm fra Teltet og en Hammer i sin Haand og listede sig hen til ham og slog ham Sømmet dybt ind i hans Tinding, thi han sov haardt, og saaledes døde han." Dette gjorde hun for at befri sit Folk for Sisera. Havde der den Nat været et Søm og en Hammer i Værelset, saa troer jeg, at jeg havde handlet ligesom Jael — men for at befrie mig selv.

Skjøndt man skulde troe, at jeg havde havt nok af Lovens Folk, henvendte jeg mig dog endnu engang til en Procurator og spurgte ham: „om en Mand, der var i den Grad forfalden til Drik, at han havde mistet al Evne til at beherske sig selv og al Dømmekraft, ikke som Gal kunde komme i et Asyl, for at han ikke skulde gjøre en Ulykke paa sig selv eller Andre," — saa fik jeg til Svar: „Nei. Den engelske Lov indespærrer ikke en uforbederlig Drukkenbolt og det er en Ulykke, som Ægtefolk maa bære med hinanden som de bedst kunne."

Jeg sagde den ærede Herre Tak for Underretningen. Det var min sidste Udvei — ogsaa den var lukket for mig.

Tanken om Jael og Sisera forlod mig ikke mere.

Loven vilde Intet gjøre for mig, Venner havde jeg ingen af — jeg gik ene med mine Tanker. Jeg skrev til mit Hjem, erkjendte min Uret og bad om, at jeg maatte besøge dem og see de kjære Ansigter endnu engang.

Min Søster svarede i faa Ord, at min Moder nylig var død, og at det var af Sorg over min Opførsel. (Doktoren havde dog sagt længe før jeg tog hjemmefra, at hendes Sygdom var uhelbredelig — alligevel gave de mig Skylden.) Min Fader svarede mig aldrig.

Var dette dog ikke Altsammen at friste et menneskeligt Væsen vel stærkt?

Da jeg en Aften kom hjem, efterat have fuldført mit Arbeide i en Restaurateurs Kjøkken, fandt jeg atter de faa Meubler, der fandtes i vort Værelse, borte. Han havde solgt dem for Spotpriis.

Jeg mælede ikke et Ord, hvad der foregik i mig veed jeg ikke rigtig selv, jeg forlod Huset og søgte ham op. Jeg fandt ham og jeg sagde vel, hvad en rasende Qvinde under saadanne Omstændigheder kunde sige; det endte med, at han kastede mig omkuld og mishandlede mig.

Jeg tabte Bevidstheden og vaagnede først op flere Dage efter paa et Hospital. Tre Tænder vare slaaede ind i Munden paa mig og jeg havde næsten tabt Mælet, som jeg hørte fordi mit Hoved havde faaet et stærkt Stød. Lægerne flokkedes om min Seng, nogle meente jeg vilde blive stum, andre at jeg vilde komme mig — der var lige gode Ud-

sigter for begge Dele; men nærende Kost skulde jeg have og navnlig Ro i Sindet.

Nærende Kost! hvor skulde jeg faae den fra, naar jeg ikke kunde faae Lov til paa ærlig Maade at tjene Penge? Ro i Sindet! ja, hvad det angik, saa havde det nu ingen Vanskelighed; thi dersom min Mand atter vendte tilbage til mig, saa havde jeg taget den faste Beslutning, at slaae ham ihjel."

Skrækkeligt! — ja, jeg veed nok det var skrækkeligt.

Med Undtagelse af min Mand og min Familie vare Folk meget gode imod mig. Den Huuseier vi boede hos i London strax efter vort Giftermaal tilbød mig saaledes Bolig og nogle Dalere ugentlig for at have Opsyn med et ubeboet Huus han eiede. En Smule Meubler fandtes der og dem samlede jeg i et Par Værelser ovenpaa, hvor Tjenestetyendet før havde boet, og havde saaledes atter en Seng og Tag over Hovedet.

Lægerne havde paalagt mig at øve min Stemme, og da jeg aldrig saae eller talte med Nogen, holdt jeg en Avis, som jeg blev ved at læse høit for mig selv, og kom saaledes efterhaanden igjen til Talens Brug. Ved at læse min Avis traf jeg en Dag paa en Bemærkning, der var falden ved et Ligsyn, at hvis man holdt et vaadt Haandklæde tæt foran en drukken Persons Næse og Mund, saa vilde han sove ind i Evigheden og det vilde være umuligt at opdage den egentlige Dødsaarsag.

Jeg lagde Bladet fra mig og faldt i Tanker — jeg sagde til mig selv: „det er ikke for Intet dette er faldet mig i Øinene, jeg forudsiger, at jeg snart vil faae min Mand at see."

Samme Nat, Klokken var over to, hørte jeg Banken paa Gadedøren. „Det er ham," sagde jeg.

Jeg stod op, tændte Lys, gik ned og spurgte: „Hvem der?"

„Lad mig komme ind!" svarede han.

Jeg maatte holde mig ved Væggen, saaledes rystede jeg — ikke af Skræk for ham, men fordi jeg havde en Anelse om, hvad der snart vilde skee — endnu var Døren imellem os.

Han blev ved at banke paa og jeg besluttede, ikke at lukke ham op før jeg blev tvungen dertil. Jeg gik ovenpaa og stillede mig ved Vinduet.

Politiet kom til og Naboerne bleve vækkede. Man vilde føre ham bort, men han behøvede blot at sige eet Ord og pege op til Vinduet. „Hun er min Kone", og han havde Retten paa sin Side — jeg maatte gaae ned og lukke ham ind.

Den Nat foregik Intet; han sov af Udmattelse strax ind.

Næste Morgen tilbød jeg ham de Trefjerdedele af hvad jeg tjente, hvis han blot vilde blive borte. Han lo mig op i Ansigtet og sagde, at han, som min Mand, kunde tage det Hele, og at han vilde blive her i Huset, saalænge som jeg blev der, da Eieren ikke kunde skille Mand og Kone fra hinanden.

Herpaa kunde jeg Intet svare, og da Eieren senere tillod ham at blive, hvis han opførte sig roligt og ordentligt, saa levede vi atter i Huus sammen.

Næste Dag tog han mine Penge og drak dem op i Løbet af Løverdagen og Søndagen. Om Mandagen skulde han begynde paa noget Arbeide Værten for min Skyld havde givet ham; halv fuld og halv ædru samlede han sit Arbeidstøi sammen og befalede mig at gaae ham tilhaande. Han var grov og brutal, men jeg adlød, da jeg nu vidste at han, hvad han end gjorde og sagde, gik sin Død imøde.

Rotter og Muus havde ruineret hele Eiendommen, som vi nu skulde reparere. Han burde have begyndt i Kjælderen, men han valgte selv (som ledet af sin Skjæbne), at begynde med Stuen, hvor Værelserne vare skilte fra hinanden ved en Lægtevæg, beklædt med Gibs og derovenpaa Papirstapeter. Her fandtes Steder hvor Lægter og Gibs vare gnavede bort, men Papiret heelt. Han var dygtig i sit Fag, han løste Papiret fra, reparerede Skaden og ved at gaae ham tilhaande lærte han mig selv, hvorledes jeg kunde skaffe mig af med ham uden at nogen levende Sjæl kunde fatte Mistanke til mig.

Da det blev mørkt, holdt vi op at arbeide; jeg drak min Thee og han tog Brændeviinsflasken frem.

Da jeg gjorde vore Senge istand, bemærkede jeg for første Gang, at Hovedgjærdet af hans Seng stod op til Væggen ind til mit Værelse; jeg prøvede Væggen, den var som nedenunder, og jeg gjorde det forsigtigt, thi jeg erindrede, at min Mand havde sagt: „Tag Dig i Agt, at Du ikke stikker Haanden ind i næste Værelse." Hans Nøgle sad indvendigt i Døren. Mine Tanker løb løbske med mig, jeg veed ikke hvor lang Tid der forløb, men min Mand kom op og fandt mig i sit Værelse, hvorover han atter mishandlede mig."

Den næste Dag gik han ud fra Middagen af, for at gjøre sin Runde igjennem Værtshusene. Jeg havde hele Dagen for mig, jeg havde Værktøiet og de nødvendige Ting fra Dagen forud, jeg arbeidede og viste mig som en dygtig Elev. For Gadelygterne bleve tændte havde jeg min egen Vei fra mit Værelse til hans, selv om han lukkede sin Dør af indvendigt.

Jeg husker ikke om jeg følte Frygt eller Tvivl, jeg veed jeg spiste min Aftensmad med Appetit og jeg følte mig saa underlig eensom.

Jeg gik ned i Gadedøren for at see Folk, som gik forbi.

Min Mand straaede over Gaden for at træde ind til mig. „Bliv ude i Nat," sagde jeg, „blot denne ene Nat." Han var for fuld til at tage Notits af mig, stavrede op ad Trappen, slog Døren i efter sig og dreiede Nøglen rundt indvendig. Jeg ventede lidt, før jeg listede mig op, jeg hørte ham kaste sig paa Sengen og et Par Minuter efter snorkede han i dyb Søvn.

Alt var gaaet som det skulde gaae. Jeg gik ind i mit eget Værelse og tog Haandklædet som jeg havde lagt frem. Da kom der en uforklarlig Følelse over mig, den ligesom jog mig ud af Værelset, ja, efterat jeg havde taget min Hat paa og Gadedørsnøglen til mig, ud af Huset.

(Fortsættes.)

Den nye danske St. Nicolai Kirke i Hull.

Den aandelige Nød, som de Tusinder af nordiske Søfolk, der færdes paa de lange Reiser, fjernt fra deres Fædreland, ofte maae lide, have forskjellige Foreninger i de skandinaviske Riger i de senere Aar paa en smuk Maade bestræbt sig for at afhjælpe, dels ved at foranstalte Indsamlinger til at opføre Kirker for i de mest besøgte Havnestæder i Udlandet, dels ved at udsende Præster, der ere forpligtede til ikke blot at virke som Sjælesørgere for Søfolkene, men ogsaa for de ved deres Station bosatte Nordboere, der saaledes danne den faste Menighed, om hvilken de tilreisende Søfarende kunne slutte sig. Forsøgene paa at tilveiebringe dansk Gudstjeneste i Hull strække sig vel omtrent 24 Aar tilbage, men Størstedelen af den forløbne Tid har den danske lutherske Menighed i den nævnte By havt Kirke og Præst fælles med den tydske. I 1847 forrettedes Gudstjenesten af en tydsk anglikansk Præst, der havde saa megen Kundskab i det Danske, at han kunde læse Bønnerne i dette Sprog. Det følgende Aar ansattes der en tydsk luthersk Præst, og i 1852 kom der en Præst, som var istand til at forrette alle de kirkelige Handlinger i begge Sprog. Da denne drog bort tre eller fire Aar efter, havde man i sex eller syv Aar til luthersk Præst en Tydsker, der kun kunde Tydsk. Siden 1864 betjentes den dansk-tydske Menighed af Slesvigeren Pastor Becker, der var begge Sprog lige mægtig, men da ogsaa han var bleven ansat andetsteds, vaktes det tidligere opstaaede Ønske om at danne en særlig skandinavisk Menighed paany til Live, hvilken imidlertid var for lille til i Længden alene at kunne bære de hertil fornødne Udgifter. Den danske Forening for Evangeliets Forkyndelse for nordiske Søfolk i fremmede Havne traadte derfor til og tilbød at yde Bidrag til Præstens Lønning, dog paa den Betingelse, at han tillige skulde træde i Foreningens Tjeneste som Sømandspræst i Hull og Grimsby. I Foraaret 1868 udnævntes Pastor Heden til Præst for den nydannede Menighed, hvis ivrigste Bestræbelser nu gik ud paa at skaffe Midler tilveie til en egen Kirke, hvortil Trangen stedse føltes stærkere og stærkere. Indsamlinger foretoges i Eng-

land og de nordiske Riger; fra Danmark indkom omtrent 400 Pd. Sterling, og selve Byen Hull skal have indsamlet 1500 til 1600 Pd. Sterling. Den første Indbydelse til at skjænke Bidrag til Kirken udgik først i 1869, og at der allerede nu er reist et Guds Huus, er et glædeligt Vidnesbyrd om den Nidkjærhed og Varme, hvormed Sagen er bleven omfattet. Særlig fremhæves her Kirkeraadets Formand, Kjøbmand Brøchner i Hull, der har viist sin Interesse for det nye Herrens Tempel ved alene at yde et Bidrag af 800 Pd. Sterling til dets Opførelse.

Kirken, som er bleven kaldt St. Nicolai Kirke, ligger meget hensigtsmæssig i Nærheden af Prince's Dock, hvor de fleste skandinaviske Skibe have Plads. Den er opført af røde Muursteen, er bygget i gothisk Stil og bestaaer af et 42 Fod langt og 28 Fod bredt Skib, der kan rumme 300 Personer, samt et Chor, i hvis østlige Ende Sakristiet findes. Parallelt med Kirkens vestlige Side er der et Læseværelse og Bolig for Kirkebetjenten. Et Taarn med et lille Spir hæver sig over den buede Indgang. Taget er dækket med Skifer. Et Galleri, der bæres af Piller, fører ved Enden af Skibet til Orgelet, til hvilket Sidste Fru Brøchner har skjænket den nødvendige Sum. Vinduerne i det 15 Fod lange og 13 Fod brede Chor have Ruder af farvet Glas med de danske, norske og svenske Vaaben. Døbefonten er af Steen og en Gave af „den danske Forening for Evangeliets Forkyndelse for skandinaviske Søfolk i fremmede Havne". Den danske Consul Goods Døttre have smykket Choret med danske Bibeltexter, indsyede med Guldbogstaver paa skarlagensrød Grund. Alterklædet er ligeledes en Foræring.

Onsdagen den 10de Mai indviedes Kirken af Stiftsprovst Rothe som Repræsentant for Biskop Martensen. I Kirken, der ligesom de tilstødende Gader og de talrige skandinaviske Skibe i Havnen var prydet med en Mængde danske, norske, svenske, russiske og engelske Flag, havde der samlet sig saa mange Mennesker, som Pladsen tillod. Høitideligheden fandt Sted i Overværelse af en stor Deel engelske, en tydsk og mange skandinaviske Geistlige. Erkebiskoppen af York lod sig repræsentere af Kanonikus Brooke. Under Afsyngelsen af Psalmen „Deilig er Jorden" skred engelske og danske Præster, Side om Side, gjennem Kirken, i hvis Chor de derpaa toge Plads paa begge Sider af Alteret. Stiftsprovst Rothe, der selv har foræret Kirken en pragtfuldt indbunden Bibel, lagde nu de hellige Kar og Bøger paa Alterbordet, hvorefter Pastor Hansen fra Leith holdt en kort Bøn paa Engelsk. Derpaa oplæste Præsidenten for Kirkeraadet, den forhen omtalte Kjøbmand Brøchner, den nye Kirkes Historie. Efterat der atter var afsunget en Psalme, holdt Pastor Rothe Indvielsestalen, og da denne var tilende, prædikede Kirkens Præst, Pastor Heden, over Dagens Evangelium, der i Forveien var blevet oplæst af tre af de tilstedeværende Præster. Ved en Indsamling, der foretoges efter Prædikenens Slutning, indkom der noget over 160 Pd. Sterling, hvorved Kirkens Gjæld er nedbragt til omtrent 250 Pd. Sterling (Kirken har ialt kostet 2500 Pd. Sterling), hvilken Sum man naturligviis ønsker at faae tilveiebragt saasnart som muligt. Menigheden afsang nu paany et Par Psalmer, hvorefter Stiftsprovst Rothe sluttede Høitideligheden med en Bøn foran Alteret. Kirkesangen ledededes under Gudstjenesten af Hr. C. Møller, der assisteredes af Fru Sahlgreen og Lieutenant Hullett af det engelske Marineartilleri.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Længere hen paa Eftermiddagen blev Tom kaldt ind til Miss Bruce. Hun var bleg, men rolig og fattet, og gav ham i faa men bestemte Ord sine Ordrer angaaende Ligbegængelsen, ønskede nøiagtige Oplysninger om Faderens Affairer og den Arv, hun troede sig eneberettiget til, i det seneste om fjorten Dage; beordrede et Bord dækket til ham og afskedigede ham, som om hun var en Dronning ligeoverfor en af sine ringeste Tjenere.

Paa Tilbageveien til London følte Tom sig uhyre lille og at han havde spillet en underordnet Rolle, og dog, var maaskee denne stolte, sørgende, smukke Pige det Ideal, han saalænge forgjæves havde søgt? Vist er det, at under den første Halvdeel af Hjemveien hadede han hende, fordi han følte, at hun havde vundet en uimodstaaelig Magt over ham, men under den sidste Halvdeel vendte hans gode Mening om sig selv, den modige Tom Ryse, tilbage og han raisonnerede som saa:

„Fruentimmerne synes altid bedst om det, som de ikke ere vante til. Pigebarnet har vist levet meest sammen med stive, pyntede Herrer og har intet Begreb om saadan en lille rask, flink, forretningsdygtig Fyr, der kan befrie hende baade for at tænke og handle. Den Mand, som foresætter sig at vinde Miss Bruce, maa vise vedholdende Iver for hendes timelige Interesser, ingen Hensyn tage til hendes Følelser og aldrig lade hende faae Magten ved nogen Leilighed — det vil forbause hende og hun vil overgive sig. Det er den bedste Plan. Og hvorfor skulde jeg ikke forsøge min Lykke? Hun passer til mit Ideal; sikke Øine og Haar! Jeg negter ikke, hun imponerede mig — men jeg maa jo være en Nar — dog, vanskelig kan hun være at fange, men umuligt er det ikke, thi Intet er umuligt for den, som er klogtig og villiefast. Allerede hjemme — den Vei gik hurtigere end imorges."

I den følgende Uge havde gamle Bargraves og Tom mange Samtaler om Udsigterne for den unge Dame, som Tom havde besluttet at vinde, og som han følte, han kunde tage uden en Skillings Medgift, saa forelsket var han efterhaanden bleven i hende. At Faderen var død uden Testamente syntes klart, og han havde dog ofte talt derom, men bestandig opsat det.

„Thi han har bestemt ikke henvendt sig til nogen Anden," sagde Onklen, „og uden min Hjælp havde han neppe kunnet ordne sine Sager, dertil har han alle sine Dage havt for lidt Lyst til Forretninger. Det er imidlertid af mange Grunde sørgeligt, at han ikke har gjort Testamente."

„Saa er hun jo nærmeste Arving," sagde

Tom, tænkende paa Mauds deilige Øine og ravnsorte Lokker.

„Den Sag er dog ikke saa ganske afgjort — jeg har saa mine Tvivl. Der existerer et Document, efter hvis Ordlyd en mandlig Arving maaskee vilde have Forret til Godset, og der findes en mandlig Arving, en Præst paa Landet, som maaskee ikke opgiver sin Ret uden Kamp. See selv Documentet igjennem, og hvis min Mening er rigtig, giver jeg ikke en Priis Tobak for den unge Dames Udsigter."

Tom blev noget lang i Ansigtet. Documentet blev oftere gjennemlæst og provet, og de kom begge hvergang til et daarligt Resultat for Miss Bruce. „Men det er det Smukke," sagde Tom, „ved vor engelske Lovgivning, at man kan føre Proces om enhver Ting, selv om man ikke har eet Been at staae paa."

Tiden var imidlertid forløben og Tom skulde atter ud til Ecclesfield, i hvilken Anledning han havde bestilt nye Klæder, for at gjøre et bedaarende Indtryk paa Miss Bruce. Klæderne vare ogsaa virkelig arriverede, da han modtog et Brev med bred Sørgerand, der foraarsagede ham en overordentlig, næsten overvældende Glæde, som den Slags smaa Epistler ofte gjøre. Det lød saaledes:

„Kjære Herre!

(Kjære Herre — tænkte Tom — ah! det lyder anderledes ømt end simpelthen Herre.) Undskyld at jeg uleiliger Dem med en Commission. En Æske med Diamanter, som tilhører mig, vil imorgen af Juveleren blive afleveret paa Mr. Bargraves Comptoir. Vil De ikke være saa venlig at bringe den med Dem, naar De tager ud til Ecclesfield?

Deres meget ærbødige
Maud Bruce."

Tom kyssede Underskriften og sørgede for at være paa Comptoiret, naar Diamanterne kom. Bydrengen var naturligviis ude paa sin egen Boldgade, hvorfor Tom kaldte paa den smudsige Dorothea.

„Jeg har travlt og Ingen maa komme ind, undtagen de ere tilsagte. Der vil komme et Bud med en Æske Juveler, modtag dem og bring mig dem strax herind. Jeg skal have dem med iaften — forstaaer De mig?"

„Bliver De længe borte — saa jeg kan gjøre reent her?" spurgte Dorothea.

„Jeg gaaer kun til Bragford Station, men bliver borte en Dag eller to. Husk Æsken, det er kostbare Sager, Juveler til en ung Dame — det er Diamanter, Dorothea!" tilføiede han i sin overstrømmende glade Stemning.

„Jøsses!" sagde Dorothea og gik atter til sit Arbeide.

Da Juvelerens Bud kom seent, var Tom færdig med sine Breve og modtog selv Pakken. Han havde ingen Ro paa sig, han vilde strax afsted, spise i en Fart hos Onkelen og saa tage bort med Eftermiddagstoget for at betræde den Bane, som skulde føre ham til Lykke og Kjærlighed. Han lukkede Comptoiret og truede Drengen paa det frygteligste, hvis han fjernede sig fra Huset medens han selv var ude paa sit Triumphtog.

Ligesom man ofte vil have Vanskelighed ved at troe, at den Fugl, som man kun har seet forpjusket i Fældetiden, er den samme som senere straaler i sin nye Fjederdragt, saaledes vilde man neppe have gjenkjendt Dorothea med det uredte Haar, smudsige Ansigt og skidne Forklæde i den prunkende Mademoiselle, som strax efter Toms Bortgang straalende i alle Regnbuens Farver og nøiagtig klædt efter næstforrige Aars Mode forlod Mr. Bargraves Comptoirbygning.

Hun saae forøvrigt ganske godt ud, nu hun havde, som hun selv kaldte det, „skruppet sig"; vel var hendes Haar lidt stridt, hendes Hud grov og hendes Ansigtstræk just ikke fine, men desuagtet tiltrak hun sig mange beundrende Blikke fra Droschkekudske, Omnibusconducteurer, Dagdrivere og den patrouillerende Politiconstabel, medens hun med faste Skridt vandrede afsted.

Dorothea havde et bestemt Maal for Øie, nemlig en simpel og smudsig Brændeviinskneipe paa et Hjørne af to Smaagader, men Rødmen i hendes Kinder efter Gangen steg endnu høiere, da en Opvarterdreng med en Masse rødt Haar og Skjorteærmerne foldede op til Skuldrene tiltalte hende saaledes:

„De kommer just i det sidste Øieblik, Miss; han vilde have været borte for et Minut siden, hvis gamle Batters ikke var kommen ind og Deres unge Ven var bleven for at drikke et Glas med ham."

Fjerde Capitel.

Der er ingen Grund til at en Qvinde, fordi hun hører til den arbeidende og tjenende Classe, ikke ogsaa skal have sig en Elsker. Dorothea rystede og blegnede, da Døren til Kneipen aabnedes og den Mand, hun fremfor Alle helst vilde see, strax efter stod ved hendes Side.

Han vilde have taget sig godt ud imellem hvilken Classe Folk i Livet Skjæbnen end havde sat ham, men for Dorothea og Andre i hendes Stilling, maatte han med sine smukke, regelmæssige Ansigtstræk og kulsorte Lokker være en sand Adonis, endskjøndt hans Udtryk havde et frækt, ryggesløst Præg. Han bar en laadden Hue, en Manchesters Trøie, et pralende lyserødt Halstørklæde trukken igjennem et Uhyre af en Ring og hans Udaanding viste, at han havde nydt mere end eet Glas.

Dorothea tog ham under Armen og klyngede sig fortroligt op til ham; hans Væsen mod hende var en Blanding af Opmærksomhed og beskyttende Nedladenhed.

„Naa, Doll," sagde han, „hvad er der nu paafærde? Du seer ikke rigtig glad ud, min Tøs — kom ind med og tag en Dram — den vil gjøre Dig godt."

Hun betragtede ham med en beundrende Mine.

„Ja, det er ikke saa sært man kalder Dig Gentleman Jim," sagde hun, „thi Du kunde være en Greve og det vilde Du ogsaa blive, hvis jeg var Dronning. Nei, Jim, jeg vil ikke trakteres af Dig, men jeg har Nyheder at fortælle Dig — det er Forretninger — ellers vilde jeg ikke have opsøgt Dig."

„Det kan jeg lide, først Arbeide saa Fornøielse. Forklar Dig og lad mig høre hvad det er."

De vare imidlertid komne ind i en Sidegade og hun sagde: „Du har saa tidt sagt, Jim, at jeg aldrig har hjulpet Dig til en Smule Fortjeneste.

Her er en Leiliged — jeg synes vel ikke om det, navnlig for Din Skyld, og Du maa ogsaa love mig at være meget forsigtig, overordentlig forsigtig."

„Aa Sludder, Tøs — lad det være godt og kom til Sagen."

„Du har sagt, Jim, at Du ikke vilde holde af mig, hvis jeg ikke holdt Øine og Øren aabne. Det har jeg gjort — jeg har vogtet baade paa den Gamle og den Unge og idag hørt en Nyhed: Den unge Herre tager med Klokken 5-Toget til et Sted kaldt Bragford — ja, det er Navnet jeg . . . ."

„Ti Mile fra London og ti Minuters Gang fra Sidebanen," bekræftede Jim. „Videre!"

„Han tager en lille Æske med til en ung Dame — Pakken er ikke større, end at man kan have den i Lommen eller Hattepullen, og hvis Du er heldig maa Du opgive Din Beskjæftigelse og jeg vil arbeide for Dig hver Time paa Dagen."

„Pakken er lille, siger Du, saa maa den være værdifuld."

„Ja, han sagde selv, at det var Diamanter."

„Diamanter, Doll! er Du ogsaa sikker paa, at det er Diamanter? Naa, saa kom og giv mig et Kys og lad os gaae ind i „Solsikken" og drikke et Glas paa et lykkeligt Udfald."

Dorothea fulgte vel begge Indbydelser, dog med et tungt Hjerte; thi en vis Følelse sagde hende, at hun gav Guld for Sølv, Sandhed for Løgn og opoffrende Kjærlighed for en Tilbøielighed af en meget ustadig Natur.

Tom Ryse mødte i god Tid paa Banegaarden, som om hans Længsel efter Miss Bruces Nærhed derved lettere stilledes. Da han gik hen for at tage sin Billet blev han efterfulgt af en velklædt Person med blaa Briller, der nok saae ud til at være en Medreisende skjøndt han hverken bar Reisetøi eller Vadsæk. Manden syntes ogsaa at skulle til Bragford og at vise særdeles Iver efter at komme til at kjøre i samme Vogn som Tom Ryse, hvilket denne tilstrev sine gode Klæder og fine Manerer. Tom nedlod sig endogsaa til at tale med ham og modtage en Cigar af ham og Cigaren vilde han upaatvivlelig ogsaa have røget, hvis ikke en gammel Herre, der kom ind i sidste Øieblik, havde protesteret derimod.

Da Tobaksrøgen altsaa var forbudt tog Herren med Brillerne en Æske med Brystsukker frem, valgte selv et og tilbød Tom Æsken medens han med begjærlige Øine fæstede Blikket paa dennes Brystlomme, hvis ydre Form tydelig viste, at her var den værdifulde Pakke gjemt. Men ogsaa i dette Mellemværende blandede den gamle Herre sig.

„Undskyld mig, mine Herrer," sagde han, „det kan jeg paa ingen Maade tillade og jeg vil ikke taale det, thi jeg opdager Lugten af Chloroform i Brystsukkerne. Jeg har en Næse saa fiin som en Blodhund. Ønsker De maaskee at blive chloroformeret, naa, saa for mig gjerne, men jeg holder ikke af at blive tagen ud af Vognen saa kold som et Kaalhoved, saa blind som en Ugle og med en Tyvehaand i min Brystlomme. Undskyld mig, men jeg siger min Mening reent ud."

Med den Mand var der intet Udkomme; Tom taug stille og Herren med Brillerne stak Brystsukkerne i sin Lomme og forskandsede sig bag en Avis.

Længe fik han dog ikke Fred. Den gamle Mand spurgte ham pludselig: „Er De Chemiker?"

Manden med Brillerne rystede paa Hovedet.

„De har dog maaskee hørt Tale om farlige lugtende Sager, Urter og fine Gifte — jeg forstaaer mig lidt paa de Ting. (Tom bemærkede her at Brillemanden blev bleg.) Lad mig see Deres Brystsukker og jeg skal snart sige Dem, hvad de ere gjorte af, hvorledes, hvor og i hvad Hensigt. Giv mig dem."

Brillemanden havde under denne Tale, med megen Aandsnærværelse, kastet Æsken ud af Vinduet skjult af Avisen og sagde: „De gjorde mig bange, Sir; jeg vilde ikke beholde saadanne farlige Sager hos mig og kastede dem strax bort."

Den Gamle gav Tom et tilfredsstillet Blik, og da de strax efter holdt ved Bragford og den Ubekjendte først steg ud, standsede den sære gamle Herre Tom og sagde: „En Ven af Dem? Har aldrig seet ham før, det tænkte jeg nok. Jeg tør bande paa, det er en Gavtyv, om ikke noget værre. Følg mit Raad, Sir, og lad ham fare."

Toget gik frem og de to nye Bekjendte stode ligeoverfor hinanden paa Peronen.

„Han var vel gal?" bemærkede den Fremmede med et uheldigt Forsøg paa at lee, medens han rettede paa sine Briller.

„Udentvivl," svarede Tom, og fulgte forsaavidt den Gamles Raad, som han ikke tilbød ham Plads i den Vogn, der ventede ham, skjøndt de skulde samme Vei.

Tom havde besluttet at overnatte i Jernbanehotellet for ikke at genere paa Ecclesfield Manor, og denne Hensynsfuldhed forskaffede ham maaskee en Indbydelse til at drikke Thee sammen med Miss Bruce, thi ved Middagsbordet havde han ikke seet hende.

Tom Ryse var altid omhyggelig med sit Toilette, men aldrig havde han gjort sig mere Umage med sit Halstørklæde og børstet sine Bakkenbarter mere end den Dag, thi han følte, at han nu havde Foden paa den Stige, der kunde føre ham til hans Ønskers Maal og han ihukom det gamle Ordsprog: „Lykken hjælper den Kjække!"

Han stænkede maaskee formeget Parfume paa sit Lommetørklæde, da han var færdig med sin Paaklædning, og gik ned ad Trappen med mindre Sindsro end han maaskee holdt af at være ved.

Middagsmaaltidet var han snart færdig med; thi naar man sidder ene tilbords og Tjenere vogte paa hver Bid man putter i Munden, er man glad ved snart at kunne reise sig. Han drak Miss Bruces Skaal i et Glas Sherry og fulgte Tjeneren til Dagligstuen, hvor den unge Dame sad og arbeidede ved en Lampe.

Han modtog den Stol, der blev ham tilbudt, og fandt at Maud saae ganske deilig ud med Lyset faldende paa hendes Kinder, smukke Hals og hvide Hænder, som Altsammen blev stærkt fremhævet af den sorte Sørgedragt.

Han vilde just begynde at tale om Veiret, da hun standsede ham med sin rolige, klare, fulde Stemme med den aristokratiske Accent.

„Jeg maa takke Dem, Mr. Ryse, for Diamanterne, som jeg haaber Juveleren afleverede paa

rette Sted og i rette Tid, saa at De ikke har havt formegen Uleilighed af dem."

Han vilde blot sige, „at intet Ærinde, som vedkom hende, vilde være til Uleilighed for ham, men Ordene bleve siddende i Halsen paa ham, og hun fortsatte: „Vi maa i Aften tale lidt om vore Forretninger, hvis De har de Papirer med, De har talt om. Imorgen forlader jeg Egnen her og Tiden vi have for os er kort."

Han tog en Pakke Documenter frem, og ved Synet af dem blev han ganske sig selv igjen tiltrods for Tryllerinden og hans Lidenskab for hende.

„Forretninger ere mit Liv," sagde han, „og jeg maa udbede mig Deres fulde Opmærksomhed en halv Times Tid, medens jeg forklarer Dem vor Stilling med Hensyn til Godset. Den synes at være fuld af Vanskeligheder for Øieblikket — det er idetmindste min foreløbige Anskuelse — men før vi begynde maa jeg bede mig underrettet om Deres fremtidige Opholdssted, thi det vil upaatvivlelig blive nødvendigt, at jeg jevnligt maa tale med Dem om vore Sager."

(Fortsættes.)

Definition over Krig.

En Reisende i Schweiz, der gjorde en Fodvandring imellem Bjergene, mødte en lille Hyrdedreng, som bad om en Almisse, idet han tilføiede: „Ak, vi have liidt saa saare meget ved Krigen."

Den Reisende blev forundret ved at høre denne Ytring i et Barns Mund, og spurgte derfor halvt spottende: „Veed Du da ogsaa, hvad Krig er?"

„Ja, skulde jeg ikke vide det!" udbrød Drengen. „Giv mig først Noget!"

„Der," sagde den Reisende, fremtog sin Pung og gav Drengen et Pengestykke; „men siig mig nu ogsaa, hvad Krig er."

„Giv mig endnu Noget!"

„Du er nok ikke ret klog."

„Ja, Herre, ellers kan jeg ikke sige Dem, hvad Krig er."

Dels af Nysgjerrighed, dels af Godmodighed, opfyldte den Reisende Drengens Bøn. Men neppe havde han faaet den anden Gave, førend han forlangte endnu en saadan.

„Du er uforskammet!" sagde den Reisende.

Drengen paastod haardnakket, han vilde have en Skilling endnu. Den Reisende, som begyndte at more sig ved denne Trods, rakte ham atter et Pengestykke og spurgte: „Faaer jeg nu at vide, hvad Krig er?"

„Jeg maa have Mere endnu!" vedblev Drengen.

Nu blev den Reisende utaalmodig, hævede truende sin Stok og udbrød: „Dersom Du ikke strax gjør, hvad jeg begjærer af Dig, saa faaer Du —" hvorved han gjorde en Bevægelse med Stokken, som om han vilde slaae ham.

„Seer De, Herre! det er netop Krig," sagde nu Drengen; „den Ene vil bestandig have og have, og den Anden vil tilsidst ikke give Mere, — da bliver det endelig til Trusler og omsider falder Slag."

Logogriph.

1 2 3 4 5 6.

Det er ei noget Høit og Stort, har intet Værd for Livet,
Men dog den første Eiendeel, der os som Barn blev givet.

2 3 6.

At gjøre det, Fornuften maa med Strenghed os forbyde.

2 3 4 5 6.

En Gjerning, som hver Havbeboer kun meget lidet fryder.

3 6 4 5.

Det Yderste af Mennesket — at sige, naar han har det.

3 2 1.

Det bedre var for Mangen vist, om han lidt mindre var det.

5 6 4.

Den Vrantne kaster Vrag derpaa, den Glade gjør det Glæde.

2 3 4 6 1.

Et mægtigt Skridt til Bedring vel, hvis den er ret tilstede.

4 5 2 1.

Et Ord, der tolked' noget Klart, men Plads det maatte vige.

1 2 3 4.

For Nogle Lidt, for Andre Alt, for Mange kun en Stige.

Opløsning af Gaaden i Nr. 27:

„Smaa Sorger tale, de store tie".

Opløst af Heel ør i Hovedet af Tandpine, Camilla B. A., Røde Fru Rudi i Svendborg og Pyllemand fra Helsingør.

Dobbeltgaaden i Nr. 26 er endvidere opløst af Det bedste Menneske i Nestved, C. M. i Nakskov, Den giftelystne Marie paa Østergade i Rønne, og paa Vers af A. J. H. i Hobro.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 11te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 β for et Qvartal, eller 4 β for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag

Houg Fossen i optrækkende Uveir.
(Efter et Originalmaleri.)

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder

1871. Søndagen den 16de Juli. Nr. 29.

Indhold: Hougfossen (med Lithographi). — Mand og Hustru (Fortsættelse). — Søstrene (Fortsættelse). — En Slaves Hævn. — Navnegaader.

Hougfossen.

Det trækker op til Uveir, Skyerne samle sig i tætte Masser over de bratte Fjeldskrænter og de ranke Graners Toppe, medens **Hougfossen** brusende og skummende i rivende Fart raader os til at betragte sine smukke, storartede Omgivelser, førend de vældige Skylag deroppe have løsnet sig og gjennemblødt os til Skindet. Men hvor ligger da egentlig Hougfossen? Navnet antyder jo rigtignok, at det maa være etsteds i Norge; dog, Norge er stort, og Fossenes Antal ikke ringe. Som kyndig Cicerone ile vi med at fortælle Læseren, at den anseelige Hougfos, hvis Høide ansættes til 110 Fod, dannes af Simoa- eller Sigdals Elven, der gjennemstrømmer Sigdals- og Modums Præstegjæld i Buskeruds Amt i Aggershuus Stift. Dette Amt bestaaer af tre store Dalstrækninger, der adskilles fra hverandre og fra Nabodistrikterne ved betydelige Fjeldhøider. I de lavere Dele af disse Dalstrækninger finder man særdeles skjønne, jevne og frugtbare Egne, hvorimod Amtet forøvrigt udgjør en skovrig og bjergfuld Tragt, hvor Beboerne have gjort Skovbrug og Fædrift mere end Agerbrug til deres Næringsvei. Amtet er inddelt i tre Fogderier, nemlig i: **Ringerige og Hallingdals** Fogderi, **Buskeruds** Fogderi samt **Numedal og Sandsværs** Fogderi, hvilke tilsammen indbefatte fem Sorenskriverier, med 15 Thinglauge, 16 Præstegjælde og 37 Kirkesogne. Med Hensyn saavel til Matrikelskyld som til Folkemængde er det det fjerde i Ordenen blandt de søndenfjeldske Amter. Baade Kjøbstaden Drammen og Bjergstaden Kongsberg ligge i bemeldte Amt.

Af Amtets trende Fogderier er Buskeruds Fogderi, om hvilket her nærmest er Talen, det bedst befolkede og kan ansees for et rummeligt Dalføre, som er den nederste og mest lavtliggende Deel af de til Hallingdalens Distrikter hørende Fjelddale. Den nordlige og nordvestlige Strækning af Fogderiet er et høit over Havfladen stigende Bjergland, med mere indskrænkede Dale, der tildels gjennemskæres af Fjorde og Indsøer, og hvor enkelte Punkter naae til en Høide af meer end 3000 Fod over Havet. Paa flere Steder findes Metaller og andre Mineralier. I de lavere Dale er Jordbunden i Almindelighed meget frugtbar og let at dyrke. Størstedelen af Fogderiets Indbyggere sysselsætte sig med Saugbrugsdrift, Tømmerflaadning og Kjørseler omkring i de Egne, der ligge i Nærheden af de større Vanddrag. Ligeledes er Fiskeriet her en ikke uvigtig Erhvervsgreen.

Fogderiet bestaaer af 7 Præstegjælde. Blandt disse indtager **Modums** Præstegjæld et Jordstykke paa 3⁶/₈ Qvadratmiil, der mod Nord grændser til Thrifjorden og Hole Præstegjæld paa Ringerige, mod Vest til Sigdal, mod Syd til Eger og mod Øst til Lier. Det har tre Sogne, nemlig Heggens Hovedsogn samt Nykirke og Saarums Annexsogne, hvis Indbyggerantal anslaaes til mellem 6 à 7000. Til mærkelige Bygninger og Gaarde i Hovedsognet regnes **Heggen** Præstegaard, der har en skjøn Beliggenhed 3⁵/₈ Miil fra Drammen og ligesaa langt fra Kongsberg, **Sønstebv**, tre Gaarde, hvoraf Mellem Sønsteby er udlagt til Sorenskrivergaard, **Skresvig**, med god Skov, et Qværnebrug o. s. v., og længere ude **Mælum**, en stor Gaard, hvortil høre Saug, Qvarn, Kalkbrænderi og ni Pladser. I Nykirke Sogn har **Buskerud** Ord for at være en af Fogderiets bedste og betydeligste Gaarde, skjøndt den nu langtfra har saa mange Rettigheder som tidligere. Paa Buskeruds Grund staaer Sognets Kirke, hvilken dog ikke synderlig tiltrækker sig vor Opmærksomhed, der meget mere fængsles af det **Modumske Blaafarveværk**, som ligger omtrent 3½ Miil ovenfor Drammen ved Hougfossen, hvoraf medfølgende Lithographi er en Gjengivelse efter et Originalmaleri. Til Værket, der er et af de vigtigste Værker i Landet, og hvis Drift stedse udvides, hører Gaarden **Fossum** med Sanden, hvorpaa Fabrikens Hytteindretninger, hvilke kunne sees paa vort Billede, ere opførte. Endvidere har Eiendommen adskillige Saugbrug samt et Møllebrug og en Masterende. Efter en Angivelse fra 1840, levede der dengang 330 Mennesker ved Værket, som desuden sysselsætter flere Hundrede Arbeidere paa Gaarden **Skuterud** i Hovedsognet, hvor det har sine Qvarts- og Koboltgruber. Siden 1822 har Fabriken været Privateiendom.

Mand og Hustru.
(Fortsættelse.)

Jeg gik Gade op og Gade ned, men vendte altid tilbage til Udgangspunktet — det var som om en Fortryllelse bandt mig til Huset.

Klokken var ti — nogle unge Mennesker ilede forbi, „lad os skynde os til Theatret, før Farcen begynder," yttrede de. Jeg havde aldrig været i et Theater, maaskee det Nye og Ukjendte kunde bringe mig paa andre Tanker. Jeg gik ind med.

Hvad der foregik paa Scenen forstod jeg ikke rigtig — Stykket var, overfladisk betragtet, lystigt nok, men der laa Død og Fordærvelse paa Bunden af det. Folk lo og klappede. Jeg kunde ikke udholde det — jeg gik ud, men mine Skridt førte mig atter henimod mit Hjem — jeg tog en Vogn, gav Kudsken en Shilling og bad ham kjøre mig saalangt han vilde, men i modsat Retning. Han satte mig af — Gud veed hvor, paa den anden Side af Gaden saae jeg en aaben Dør, hvorover illuminerede Bogstaver lyste. Det var en Dandsebod. Dands var mig ligesaa ukjendt som Skuespil. Jeg havde endnu en Shilling og traadte ind. Alt var et Lyshav og Musiken bruste, mine Øine lod mig see Alt i et blodrødt Skjær, Manden med Taktstokken forekom mig som en ond Aand, der fik Mænd og Qvinder til at hvirvle rundt med Dødningeansigter og i flagrende Ligklæder.

Jeg skreg høit af Rædsel, man tog mig ved Armen og satte mig udenfor.

Mørket og den kolde Luft gjorde mig godt; jeg gik og gik, uden at vide hvor jeg vandrede; jeg blev træt og satte mig til Hvile paa en Trappe og lukkede Øinene. Jeg vaagnede op, saae mig om, og den Dør jeg lænede mig op til, var min egen.

Denne Opdagelse tog enhver Tvivlraadighed fra mit Sind; denne bestandige Venden tilbage til Huset kunde ikke misforstaaes, al Modstand var nu umulig.

Jeg gik op paa mit Værelse, jeg hørte ham snorke, som da jeg gik min Vei, jeg tog min Hat af, gjorde Haandklædet vaadt og gik et Par Gange Værelset rundt.

Dagen brød frem. Jeg trak Gardinet op, det svage Lysskjær hviskede til mig: „Gjør det strax, forinden det bliver for lyst."

Jeg lyttede. Stilheden syntes at sige: „Gjør det strax, og betroe kun Din Hemmelighed til mig."

Jeg lyttede atter. Kirkeuhret slog. Ved det første Slag greb jeg Haandklædet, og uden at aabne hans Dør eller sætte min Fod i hans Værelse lagde jeg Haandklædet over hans Ansigt, og inden Uhret havde ophørt at slaae havde han ophørt at aande.

Hvilke vare mine Følelser, da jeg havde fuldbragt Daaden? Det veed jeg ikke, jeg kan ikke erindre mere om den Morgen.

Om Middagen, det var en Onsdag, gjorde jeg Anskrig. Naboer og Politi kom ind, de bankede paa Døren, intet Svar, de brøde den op — han laa død i sin Seng.

Ingen Mistanke faldt paa mig. Jeg frygtede kun Himlens Retfærdighed; jeg vilde have angivet mig selv, havde det ikke været for min Families Skyld. Om Natten havde jeg en Drøm og en Aabenbaring, ifølge hvilken jeg aflagde det Løfte, aldrig at lade noget menneskeligt Øre høre min Stemme mere og kun bruge den, naar jeg i mit eensomme Kammer bad til min Gud.

Om Torsdagen kom Naboerne for at tale med mig. Jeg var stum. Jeg kom atter paa Hospitalet; nogle Læger sagde, at det var et Tilbagefald efter det Stød, jeg engang havde faaet paa Hovedet, Andre sagde, at det kun var Forstillelse. Jeg lod dem snakke — jeg havde begyndt mit tause, indesluttede Liv.

Om Fredagen blev der holdt Ligskue. Han var bekjendt som en uforbederlig Dranker, han var seet komme fuld hjem; Nøglen sad indvendig i Døren og Vindueskrogene vare paa — ingen Uorden i Værelset. Lægerne erklærede han var død af Apoplexi og deri var Juryen enig.

Fra den menneskelige Retfærdighed havde jeg Intet at frygte; men jeg havde en Følelse af, at Straffen hængte over Hovedet paa mig.

Om Lørdagen, en Dag jeg aldrig glemmer, saae jeg, Hester Dethridge, ved høilys Dag og med Hundreder af Mennesker i Nærheden, for første Gang det Syn, som skulde forfølge mig for Resten af min Levetid.

Jeg havde havt en daarlig Nat. Jeg søgte den friske Luft i Regentspark, satte mig paa en Bænk i en Sidegang og betragtede de legende Børn og navnlig en yndig Dreng, som fyldte sin lille Vogn med Græs og Blade og trak omkring med den.

Da følte jeg en underlig kold Gysen fare igjennem mig, det var som der bag ved mig var Noget eller Nogen skjult, der bevirkede dette. Jeg saae mig sky om; et tykt Træ stod tæt ved og bagfra det fremtraadte efterhaanden en uklar Skikkelse, en Qvinde, som efterhaanden blev tydeligere og tydeligere, indtil jeg grangiveligen saae — mit eget Jeg — som om jeg betragtede mig selv i et Speil. Min Dobbeltgænger gik langsomt hen til den lille Dreng — den stod og lyttede ligesom jeg hiin usalige Morgen, — da Kirkeuhret slog, pegede den ned paa Drengen og sagde til mig med min egen Stemme: „Dræb ham!"

Da jeg kom til mig selv, var Synet borte, men jeg følte en underlig Lyst til at dræbe Barnet. Heldigviis stod Folk rundt om mig, de troede jeg var gal.

Jeg maatte kæmpe en haard Kamp; jeg vendte mig fra Barnet og flygtede. Det var, som om det var en Livssag for mig at dræbe Barnet; der hørte overmenneskelig Kraft til at modstaae Fristelsen. Og saaledes har det bestandig været siden. Kun Eensomhed og Bønner have frelst mig.

Følelsen af at en Straf ventede mig var gaaet i Opfyldelse og Dommen var udtalt over mig."

Saalangt havde Geoffroy uafbrudt læst med spændt Opmærksomhed, da han syntes at høre en Lyd udenfor; han lyttede, men da Alt var stille, tog han atter fat paa de sidste Blade.

De indeholdt kun, hvor hun senere havde tjent og hvor ofte hun havde seet sin skrækkelige Dobbelt-

gænger og hvorledes hun havde maattet kæmpe mod de morderiske Tilboieligheder, Synet hver Gang fremkaldte hos hende. Det var Grunden, hvorfor hun altid forlangte et Værelse for sig ene til at sove i og paa visse Tider at blive fritaget for alt Arbeide.

Atter lod Støien nedenfra — denne Gang hørte han Fodtrin og et Skrig — det var Hester, der vaagnede op og med Forfærdelse savnede sit Manuskript.

Geoffroy stak det i sin Brystlomme. Denne Gang havde han havt Nytte af sin Læsning — han behøvede nu ikke flere Oplysninger — Problemet „hvorledes" var løst. Et uhyggeligt Smil udbredte sig over hans Ansigt. Hesters Manuskript var i hans Lomme, hun selv ganske i hans Magt. „Vil hun have det tilbage, saa er det mig, der stiller Betingelserne." Med denne Beslutning aabnede han Døren og stod Ansigt til Ansigt ligeoverfor Hester i Gangen.

Tyvende Capitel.

Da Pigen næste Morgen kom op til Anna, lukkede hun Døren med en hemmelighedsfuld Mine og spurgte om hun ikke havde hørt Noget i Natteus Løb.

„Jeg syntes jeg hørte Nogen hviske sammen herudenfor paa Gangen," sagde Anna, „men hvad er der da passeret?"

Pigen fortalte nu, at Hester var styrtet ud paa Gangen og havde stirret paa hende som En, der ikke var ved sine fulde Fem; men næsten i samme Øieblik havde Herren aabnet Døren, taget Hester ved Armen, ført hende ind i Værelset og lukket Døren efter dem. Efter en halv Times Forløb var Hester kommen ind saa hvid i Ansigtet som Aske, og skjælvende over hele Kroppen havde hun listet sig op ad Trappen. Noget senere havde Pigen, som var i Seng, men ikke sov, seet en Lysstribe under hendes Dør, der førte ud til den snævre Gang af Paneel, som skilte Hesters Sovekammer fra Annas. Hun var staaet op og havde igjennem Nøglehullet seet Herren og Mrs. Dethridge undersøge Væggene. Herren havde lagt Haanden paa Væggen ind til sin Kones Sovekammer og seet paa Mrs. Dethridge. Denne havde rystet paa Hovedet, hvorefter Herren havde hvisket: „er det andet Værelse beqvemmere dertil?" hvilket Spørgsmaal var bleven besvaret med et Nik og de vare skiltes ad.

Dette skete om Natten. Tidlig om Morgenen var Herren gaaet ud med en stor forseglet Pakke og selv bragt den paa Posthuset. Da han var vendt tilbage, var Mrs. Dethridge gaaet ud og kort efter havde en Arbeidsmand bragt nogle Brædder, Kalk og Gibs, som Alt var lagt i et Hjørne i Kjælderen. Det allermærkeligste var dog, at Pigen havde faaet fri den Dag og faaet Tilladelse til at tage bort og besøge sin Slægt. Hvad var Meningen med alle disse usædvanlige Begivenheder?

Det var ikke let at gjætte. Det syntes i ethvert Tilfælde at tyde paa, at der skulde foretages Reparationer ved Huset.

Anna vilde maaskee være bleven urolig over dette, hvis hendes Hu ikke havde været beskjæftiget med det Brev fra Blanche, som Mrs. Dethridge havde givet hende den foregaaende Aften og navnlig med Yttringerne deri angaaende Sir Patrick.

Hun aabnede Brevet og læste det for anden Gang. Det som angik Sir Patrick lød omtrent saaledes:

„Du har intet Begreb om den Interesse, min Onkel har fattet for Dig. Vi tale kun om Dig. Han sagde iaftes, at han ikke troede Din Lige fandtes i hele Verden. Og det er ham, der har et saa skarpt Øie for Fruentimmernes Feil og en saa skarp Tunge, naar han omtaler dem. Jeg har rigtignok lovet at tie, men det bliver jo imellem os. Julius's Erklæring, at Geoffroy vægrede sig ved at skilles fra Dig, gjorde ham aldeles rasende, og han svor paa, at han nok skulde frelse Dig paa en eller anden Maade, og Arnold vil hjælpe ham. Du er jo saa godt som en Fange, hvorfor han og Arnold i Nat undersøgte Muren. — Du maa ikke lade som om Du veed Noget derom, naar Du seer Sir Patrick, thi han har ikke betroet mig Noget, men nok Arnold, hvilket Du jo seer kommer ud paa Et. Du vil imorgen see Onkel og mig — vi ville ikke tabe Dig af Syne."

Annas Kinder rødmede og hun faldt i Tanker, som hun reves udaf ved Doktor Speedwell, der vilde tale med hende om Geoffroy, der gik i Haven foran Huset og holdt Øie med Laagen.

„Han er alvorlig syg, og det er min Pligt at underrette Dem om, at han kan frygte Døden hvert Øieblik, hvis han ikke forandrer sin Leveviis."

„I een Henseende vil han blive nødt dertil, da Boligen her er ham opsagt."

„Det maa vist være omgjort, da Mr. Delamayn udtrykkelig sagde, at han af flere Grunde vilde blive boende her, skjøndt jeg raadede ham til en Luftforandring."

(Den ellers uboielige Hester havde altsaa givet efter. Mærkværdigt!)

„Mr. Delamayn maa dernæst aldeles afholde sig fra Spiritus; i hans Tilstand er megen Nyden af stærke Drikke den visse Død. Det er mit fulde Alvor. Troer De, at De kan afholde ham derfra?"

„Jeg har ingen Indflydelse paa ham, og ...."

„Jeg forstaaer Dem og skal tale med hans Broder derom. Er der Intet jeg kan gjøre for Dem?"

„I de Forhold, jeg for Øieblikket lever under, kan selv Deres Dygtighed ikke være mig til nogen Nytte."

Lægen tog Afsked. Anna gik op paa sit Værelse før Geoffroy traadte ind i Huset. Hun kunde ikke udholde Synet af ham og hans hævnsnysende Blik, selv i det Øieblik Dødsdommen var udtalt over ham.

Formiddagen gik langsomt. Geoffroy lod sig ikke see, ligesaalidt som Hester, hvorimod Pigen kom op og sagde Farvel, da hun gik for at nyde sin Fridag.

Kort efter hørte Anna forskjellige Lyde fra den anden Side af Gangen. Det lød som Hammerslag og som om et tungt Meubel blev flyttet. Man var altsaa begyndt paa Reparationerne i det ledige Gjæsteværelse paa den anden Side af Gangen, som stødte op til Geoffroys Sovekammer.

Hun traadte hen til Vinduet, da Tiden nærmede sig hun kunde vente Blanche og Sir Patrick

og hun stod i dybe Tanker. Kort efter ringede det paa Laagen. Larmen fra Værelset, hvor der arbeidedes, hørte op, Hester gik ud til Gitteret i Laagen, og Anna hørte Sir Patrick sige: „Hils Mr. Delamayn at jeg har Bud til ham fra hans Familie og at jeg maa tale med ham personlig."

Hester gik ind; lidt efter viste Geoffroy sig med Noglen i Haanden og lukkede til Annas Forbauselse uden Indvendinger op.

„Lad Fortiden være glemt," hørte Anna ham sige, „men om det er rigtigt, at De aflægger mig Besøg saa kort efter min Faders Død er noget, jeg ikke forstaaer mig paa."

„Jeg kommer fra Deres Familie," sagde Sir Patrick.

„Og er ledsaget af Deres Kones ældste og bedste Veninde," tilføiede Blanche.

De saae Anna i Vinduet. Sir Patrick tog sin Hat af og Blanche vilde ile op til hende, men Geoffroy standsede hende og lod Anna komme ned.

Anna kom ned i Haven foran Huset; Blanche fløi i hendes Arme og Sir Patrick trykkede hendes Haand i Taushed.

„Vil De ikke træde indenfor," spurgte Geoffroy med Øinene heftede paa Blanche og Anna.

„Hvorfor gaae ind i dette deilige Veir," sagde Sir Patrick, „lad os gaae en Tour i Haven."

Blanche trykkede Annas Haand betydningsfuldt. Forslaget var gjort i en bestemt Hensigt. Damerne gik foran, Herrerne bagefter; lidt efter lidt fremskyndte Blanche sine Skridt: „Jeg har mine Ordrer," hviskede Blanche, „lad os komme ud af Hørevidde."

Det var lettere sagt end gjort; thi Geoffroy holdt sig tæt bag ved.

„Tænk paa min svage Fod," sagde Sir Patrick, „og gaae ikke saa rask."

Det var godt udspeculeret, men Geoffroy lod sig ikke narre. „Tænk paa Sir Patrick," raabte han til Damerne, „og gaae ikke saa rask."

Da Damerne gik langsommere, standsede Sir Patrick midt i Gangen og sagde: „Lad mig meddele Dem, hvad jeg har at sige Dem fra Deres Familie."

Herved kom Geoffroy i Vinden, men han fattede sig snart og kaldte paa Anna.

„Jeg har ingen Hemmeligheder for min Kone, og jeg haaber ikke, at hun har nogen for mig."

„Som De behager. Deres Broder er forhindret fra at komme til Dem og Deres Moder er ikke rask, hvorfor hun ved mig beder Dem om at besøge hende imorgen og medbringe Mrs. Delamayn. Det er hendes udtrykkelige Ønske."

Sir Patrick talte usædvanlig høit og Blanche greb Øieblikket til at hviske: „Han vil ikke samtykke i en Skilsmisse saalænge som Du er her. See at komme bort. Sæt et Lys i Dit Vindue iaften, hvis Du kan komme ned i Haven. Søg hen til Bagmuren. Sir Patrick og Arnold vil sørge for Resten."

„Hvad er det I taler om Sir Patrick og Arnold?" spurgte Geoffroy, hvis spidsede Øren opsnappede de sidste Ord.

„Ikke noget, der har Interesse for Dem. Min Stedmoder Lady Lundie har blot bedet Sir Patrick og Arnold at betragte sig som Fremmede for hende — det var det jeg fortalte Anna."

„Aa!" sagde Geoffroy og betragtede hende stivt, „er det virkelig det Hele?"

„Spørg Onkel, hvis De ikke troer mig."

Det var nu virkelig sandt.

„Hvad skal jeg saa svare Deres Moder?" spurgte Sir Patrick.

„Bring min Moder min Hilsen. Baade jeg og min Kone skulle med største Fornøielse komme. Hører De? med største Fornøielse!"

Sir Patrick tog Afsked. „Altsaa imorgen sees vi," sagde han til Anna, bukkede for Geoffroy uden at tage imod hans Haand, og gik til Laagen.

Anna ventede medens Geoffroy lukkede Laagen; hun vilde ikke søge at undgaae ham, da han nu havde modtaget Moderens Indbydelse; men da han fik Øie paa hende, gik han om Hjørnet af Huset og ind i Baghaven. Hvad betød det? Det var aabenbart at han søgte at undgaae hende. Mon han havde løiet for Sir Patrick og ikke vilde tage ind til Moderen imorgen?

Hun gik ovenpaa. Hester aabnede sin Dør for at gaae ud, men da hun saae Anna lukkede hun den strax og lod sig ikke see. Det var tydeligt, at Hester ogsaa havde Grunde, hvorfor hun søgte at undgaae Anna.

Hvad betød dette? Hvilke Bevæggrunde kunde i saa Henseende være fælles for Hester og Geoffroy? Anna kunde ikke forklare sig dette; men hun besluttede saa snart som muligt at komme bort herfra og at give Signalet i sit Vindue selv i denne Nat.

Bankningen og Arbeidet syntes igjen at være begyndt, men det lød svagere, som om det kunde være i Geoffroys Soveværelse.

Da det var bleven Aften, ringede Anna. Fremmede Fodtrin hørtes udenfor Døren.

„Hvem der?"

Drengen, der gik Ærinder for dem, svarede at Mr. Delamayn havde sendt ham op for at spørge, hvad hun vilde, og bede hende komme ned, da han ønskede at tale med hende.

Anna fandt Geoffroy i Spisestuen. Han vilde spørge hende om hun vilde tage med Jernbanen eller have en Vogn til Besøget imorgen. „Dersom De helst vil have en Vogn, saa giv Drengen Ordre til at bestille den."

„Jeg er meget vel tilfreds med Jernbanen," svarede Anna.

Istedetfor at nøies med dette Svar og lade hende gaae, var der et underligt Udtryk i hans Øine, han bad hende ikke tage oeconomiske Hensyn og søgte at opholde hende. „Tag Plads og overvei Sagen endnu engang," sagde han og tvang hende næsten ned i en Stol. Han stak nu Hovedet ud af Døren og bød Drengen gaae ovenpaa og see om hans Pibe ikke laa i Sovekammeret. „Jeg vil nemlig gjerne," tilføiede han, „at De skal optræde som en Lady lige over for min Moder," men før Anna kunde svare, hørte de Drengen skrige og raabe: „Det brænder — det brænder!"

Baade Geoffroy og Anna styrtede opad Trappen. Drengen mødte dem og viste paa den aabne Dør til Annas Værelse. Sengegardinerne stode i lys Lue; Anna var dog overbevilst om, at hun havde sat det tændte Lys, da hun gik ned til Geoffroy, i tilstrækkelig lang Afstand fra Sengeomhænget.

Geoffroy rev de brændende Gardiner ned og kastede dem fra sig deels paa Sengen og deels paa Sophaen, og ved Hjælp af nogle Spande Vand blev Branden snart slukket; men Værelset og navnlig Sengen var idetmindste for Øieblikket ikke til at bruge.

Geoffroy vendte sig om til Anna og sagde, idet han pegede over paa den anden Side af Gangen: „De vil ikke blive meget generet af dette Tilfælde. De behøver jo blot at flytte over i det ledige Værelse paa den anden Side."

Baade han og Drengen flyttede nogle af hendes Meubler derover, og da Geoffroy gik nedenunder paalagde han Anna, at hun endelig for Fremtiden maatte være mere forsigtig med Lys og Ild.

Da Drengen gjorde Anskrig, var Hester Dethridge kommen ud fra sit Sovekammer og havde fra et Hjørne i Værelset været et taust og roligt Vidne til Branden. Da denne var slukket, blev hun endnu i Værelset, uden at røre sig af Pletten indtil Meublerne vare flyttede over, hvorpaa hun lukkede Døren, puttede Nøglen i Lommen og gik ind i sit eget Værelse.

Anna maatte nu næsten troe, at Folk havde Ret, naar de sagde, at Hester ikke var rigtig klog, hvorfor hun opgav, idetmindste for den Aften, at gjøre hende nogle Spørgsmaal angaaende Ilden, som hun havde besluttet, og selv begav hun sig over i det Værelse, som hun ved sin Ankomst til Cottagen strax havde vraget, men som hun nu maatte sove i.

Strax ved sin Indtrædelse var det hende paafaldende, hvorledes man havde flyttet om med Meublerne.

Sengen var flyttet fra Sidevæggen hen til Bagvæggen, saaledes at Hovedgjærdet vendte ind mod Geoffroys Soveværelse, og som Følge deraf vare de andre Meubler flyttede fra Bagvæggen til Sidevæggen.

Anna maatte bestandig være mistænksom — hvorfor var denne Forandring skeet? Mon det var Noget, der vedkom hendes Person?

(Fortsættes.)

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Mauds Smil var indtagende, og nu smilede hun og fæstede sine mørke, bedaarende Øine paa ham, saa at en langt visere Mand end Tom Ryse vilde miste Besindelsen.

„Jeg tager til min Tante Agathe. Jeg maa for Fremtiden leve hos hende, da jeg ikke selv har noget Hjem."

Ordene vare simple nok og desuden udtalte uden Bitterhed, blot omtalende et Factum, men de vakte alle Toms ridderlige Følelser og han lovede sig selv, at han vilde kæmpe som en Bajard eller Montmorency for hendes Sag, om hans Vaaben end kun vare Pen og Blæk.

„Miss Bruce," sagde han med Fasthed, „Slaget er endnu ikke tabt for os. I vort sidste Brev underrettede vi Dem om, at Modparten allerede havde gjort Skridt til at imødegaae vore Fordringer. Min Onkel har stor Erfaring og jeg vil ikke skjule for Dem, at han har mindre sangvinske Forhaabninger end jeg; men jeg begynder nu at see klarere i Sagen, og dersom der er en Mulighed for at vinde den, saa kan De være overbeviist om, Miss Bruce, at vi ville vinde den baade for vor egen Skyld og — og for Deres."

De sidste to Ord bleve udtalte hviskende, men hun hørte dem. Der var noget trøstende for hende i hendes venne- og hjemløse Stilling i denne fremmede unge Mands Medfølelse og han viste sig ogsaa under den forretningsmæssige Samtale fra sin fordeelagtigste Side. I Løbet af en halv Time havde han givet hende et klart Overblik over Situationen og Midlerne han vilde benytte, og samtidig indgydt hende Respekt for hans Mening, Beundring for hans Skarpsindighed og Tillid til hans aandelige Evners Styrke — ikke noget ringe Resultat efter 30 Minuters Samværen. Da de vare færdige gav hun ham venligt Haanden og ønskede ham Godnat. Tom var ingen Taabe; han vidste naar han turde vove noget og naar han maatte holde sig i Skindet. Han bukkede ærbødigt og sagde: „Gud være med Dem, Miss Bruce! og hvis De ønsker at tale med mig, saa skal jeg med et Øiebliks Varsel komme, selv om det var fra Verdens Ende, for at være til Deres Tjeneste," — og han ilede væk før hun kunde svare ham.

Femte Capitel.

Da Puckers, eller, som hun helst vilde kaldes, Miss Puckers, om Aftenen skulde hjælpe sin Frøken ved Afklædningen, saae hun strax, at det gamle Udtryk i Miss Bruces Ansigt og Øine, som var forsvundet efter Faderens Død, atter var vendt tilbage, og hun gjorde de mest fortvivlede Anstrængelser og lod Tungen løbe for at aflokke Miss Bruce en eller anden Yttring, der kunde lede hende paa Spor efter Grunden til den indtraadte Forandring. Det var imidlertid altsammen spildt Uleilighed; Maud tog ikke mere Notits af hende end om hun havde været en Papegøie og lod hende snart gaae, hvorpaa hun selv tog Plads ved sit Toiletbord og faldt i dybe Tanker.

Det var en tilfældig Yttring af Puckers, „et Hjem, hvori hun ikke var den Befalende", som havde slaaet Maud. Her i Ecclesfield havde hun, saalænge hun kunde huske, været den Styrende; alle selskabelige Sammenkomster, Kjøretoure rc. vare blevne ordnede af hende. Mamma var tilfreds med Alt naar Papa var det, og Papa meente, at Maud altid gjorde Alt paa det Bedste, og saaledes var den unge Pige efterhaanden, medens hendes Jevnaldrende endnu sad i Skolestuen, kommet i Spidsen for et stort Huusvæsen, og alle de Behageligheder, der vare forbundne med denne Stilling, havde hun ikke rigtig sat Priis paa før hun nu stod i Fare for at miste dem. Det var noget ganske andet at maatte leve i en afhængig Stilling af Tante Agathes Naade. Mon hun ogsaa kunde udholde det? Hun vidste med sig selv, at hun var stolt og lunefuld, at hun var egenraadig og vant til kun at lystre sine egne Tilbøieligheder, at hendes Hjerte var koldt og haardt,

og at hun elskede kun sig selv og fremfor Alt Magt — den Magt, som Rang, Rigdom og Luxus giver. „Jeg burde egentlig have været en Mand," tænkte hun, „thi Fruentimmer, idetmindste dem jeg kjender herude paa Landet, ere svage, idiotiske Væsener, belemrede af Børn og Huusholdningssorger. Nei, i London skal den rette Virkekreds findes for en dygtig Qvinde. Min Fødsel er god nok og min Skjønhed upaaklagelig, men hvad hjælper det Altsammen, naar jeg indtager en afhængig Stilling i Tantes Huus. Nei, det vil jeg ikke! Uden Godset her er jeg Ingenting! Med Godset kan jeg blive Alt. Den unge Mand troede han kunde vinde min Sag — Gud skal vide det — han syntes skarpsindig, klog og ikke let at forvirre, og dog saae jeg inden fem Minuters Forløb, at jeg kunde lede ham i en Traad og vikle ham om en Finger. Hvad mon han tænker om mig? — mon han virkelig skulde have Dristighed nok til at aabenbare mig sine Følelser? — jeg troer næsten jeg saa maatte beundre hans Uforskammethed. Mr. Ryse har dog ogsaa sine gode Sider og han besidder Talent, Energi og Dristighed, og han tager sig ivrigt af min Sag. Dersom han en Dag skulde komme og sige: „Vær saa god, Miss Bruce! her er Godset, jeg har frelst for Dem, og jeg forlanger blot et Par venlige Ord til Gjengjæld," saa kunde det nok være han fik dem og maaskee lidt til. Een Ting er i ethvert Tilfælde afgjort — Godset og Arven maa jeg frelse, hvad jeg saa skal betale derfor, thi uden dem er jeg Intet. — Naa, det er blevet sildigt og jeg burde have været i Seng for længe siden. Puckers er det Dig?"

Men Puckers svarede ikke, og en svag Støi fra det tilstødende Værelse, der havde været Grunden til Miss Bruces Udraab, hørte strax op.

Den unge Dame var ikke i mindste Maade nervøus, langtfra; og dog syntes hendes Uhr at tikke lydeligere end sædvanligt og hendes Hjerte at banke stærkere, medens hun lyttede.

Døren, der gik ind til det næste Værelse, var lukket; fra dette mindre Værelse førte vel en Dør ud til en Gang, men denne Dør var altid aflukket indvendig fra. Derfor kunde det ikke være Puckers, som rørte sig derinde, medmindre den pyntelige Kammerpige havde banet sig Vei derind enten igjennem Skorstenen eller Vinduet.

I dette tilstødende Værelse gjemte Miss Bruce sine Balkjoler, sine Ridedragter, Broderier, Smykker og Juveler.

Huset var fuldkommen stille — ikke en Lyd hørtes nu. Paa Bordet brændte vel et Par Lys, men de tjente snarere til at fremhæve de mørke og skumle Kroge i det store Soveværelse end til at meddele dets qvindelige Beboer nogen synderlig Opmuntring og Tillidsfuldhed under disse Forhold.

Hun lyttede. Jo, hun var nu sikker paa, at der var Nogen i det næste Værelse — hun fornam listende Trin over Gulvet og en Lyd, som om et Laag blev aabnet med Forsigtighed, men dog med Magt.

Et Øieblik blev hun angst og bange, men snart vendte hendes Mod tilbage. Hun kunde med Lethed være sluppet ud fra sit Soveværelse paa Gangen og saaledes bragt Huset paa Benene; men da hun huskede paa, at dets hele mandlige Besætning for Øieblikket, da Tjeneren just havde en Fridag, bestod af den gamle, svagelige Huushovmester, saa var Hjælpen jo ikke synderlig, hvis Indbrud og Røveri virkelig var paatænkt. Desuden havde hun ikke Lyst til at raabe om Hjælp, før hun vidste hvori den egentlige Fare bestod.

Hun pustede Lysene ud, listede sig hen til Døren og lagde sin Haand lydløst paa Laasen.

Hvor forsigtigt hun end gik tilværks, medens hun skjød Døren op, Tomme efter Tomme, saa blev hun dog bemærket ved sin Indtrædelse. Lyset fra en Blændlygte blev rettet paa hende i samme Øieblik hun traadte over Dørtrinet, og Skjæret deraf blindede hende næsten, dog syntes hun at skimte en Mand, som stod bøiet over en Juveelkasse, hvis Indhold han havde sat sig i Besiddelse af.

Manden bandede imellem Tænderne og Maud bemærkede Mundingen af en Pistol, som var rettet paa hende.

Hun forundrede sig over, at hun ikke blev angst, ikke det mindste — hun var snarere vred over Forstyrrelsen og fuldkommen opsat paa at frelse sine Diamanter.

Bag det straalende Lys, som udgik fra Lygten og som beskinnede hendes egen Person, opdagede hun, at Indbruddet var skeet igjennem Vinduet, imod hvis Karm hun anede snarere end saae det Øverste af en Stige, som rimeligviis var taget fra Materialhuset i Haven.

Hvad Indbrudstyven derimod saae, var et Syn, han aldrig havde drømt om. I Lysstraalerne fra Blændlygten stod ligefor ham en bleg Qvinde med en Holdning som en Dronning, med smukke, stolte Ansigtstræk og Masser af ravnsorte Lokker, som faldt ned over den hvide Natdragt, rolig og frygtløs og holdende Øie med hans Pistols Munding uden det mindste Tegn paa Angst.

Saadan et Syn havde han aldrig seet før; hverken i Theatrene, hos Beriderne eller i Sangerpavillonerne. Han tabte Hovedet et Øieblik — han tøvede et Øieblik overvældet af Bevægelsen og det Øieblik benyttede Miss Bruce til at vise, at hun var en saadan Situation voxen og at hun var Herre over den.

Hurtig som Tanken sprang hun hen til Vinduet, kastede med al sin Kraft Stigen bort og slog Vinduet i. I det næste Øieblik hørte de Stigen falde paa Gangen nedenunder, efterat den var skuret langs henad Muren.

„Nu," sagde hun roligt, „er De i Fælden og fanget. Det fornuftigste er ikke at gjøre Modstand, thi Vildtvogterne ere nedenunder og det er raa Karle, og jeg ønsker ikke, at de skal mishandle Dem."

Fyren var aldeles forbløffet. Var han vaagen eller drømte han? Hun maatte være sikker i sin Sag, siden hun turde optræde paa den Maade imod ham — og saa var hun saa smuk, saa henrivende deilig.

Denne Følelse af hendes Skjønhed var ikke uden sin Indflydelse paa ham, selv under Udøvelsen af hans Haandværk. „Gentleman Jim", som hans Kammerater spotviis kaldte ham, var en Tilbeder af Qvindeskjønhed, og den Qvinde, der nu stod ligeoverfor ham, forekom ham som en Lysets Engel fra Paradis.

Ikkedestomindre hviskede han, snarere ledet af

Instinct end af Beregning: „Stille, Miss! jeg varer Dem. Gjør ingen Allarm eller jeg skyder Dem ned, saavist som jeg staaer her."

„Skyd væk!" svarede hun i den roligste Tone af Verden. „De sparer kun mig Uleiligheden at kalde, thi mine Folk vente nedenfor Trappen. Tænd hellere Lysene og lad os see hvad Ødelæggelse De har anrettet, førend De tilbageleverer de røvede Sager."

Paa Kaminen stod et Par Voxlys. Han adlød mechanisk, forundret over sig selv. Hans Forsigtighed forlod ham dog intet Øieblik; han lagde vel Pistolen fra sig paa et Bord, medens han tændte Lysene, men hans Øine vare fæstede paa den og han var rede til at gribe den, hvis hun skulde forsøge at sætte sig i Besiddelse af den. Det var fra hans Side en Slags Prøve paa hendes Tillidsfuldhed og da han saae, at hun neppe tog Notits af Vaabnet, sluttede han, at der i Nærheden maatte være Hjælpetropper, thi ellers vilde dog Damen, hvor smuk hun end var, neppe være saa rolig og bydende. Hans Beundring gav sig ogsaa Luft, tiltrods for hans Uheld og kritiske Stilling.

„Naa, De er kold og rolig, maa jeg sige, og fordømt være jeg om jeg nogensinde har truffet paa Deres Lige. Lad os være qvit, Miss. De lader mig slippe ud i al Stilhed, og jeg vil lade alt det Kram ligge, just som jeg fandt det. Efterat jeg har seet Dem, Miss, kunde det aldrig falde mig ind at berøve Dem saameget som en Øreing — det skulde da kun være for at have den til en Erindring. Luk mig ud, Miss, og jeg lover Dem — dog nei, jeg føler jeg kan ikke love det — aldrig at komme her oftere."

Umiskjendelig Beundring — en Beundring Qvinderne ikke have noget imod, naar den er blandet med Ærbødighed — skinnede ud af Gentleman Jims mørke Øine. Han følte, han var under en trylleriſk Indflydelse, han erkjendte dens Styrke, men havde ikke Kraft, ja ikke engang Lyst til at unddrage sig den. Naar han var ude paa denne Slags Forretningsreiser sørgede han altid for at være fuldkommen ædru, og han glædede sig over, at han heller ikke idag var afvegen fra sin Sædvane; thi hvis han havde været drukken, hvor let havde han da ikke kunnet fornærme den tilbedelsesværdige Qvinde, der lod til at ville commandere ham. Hvad gik der egentlig af ham? Han følte med et vist Velbehag, at han var i hendes Magt, og dog behandlede hun ham som det Snavs, hun traadte paa.

„Ingen Uforskammenheder, Sir," sagde hun i en bydende Tone. „Lad mig for det første see, at hvert eneste af mine Smykker bliver lagt tilbage paa sin Plads. Dette Armbaand er Penge værd, ikke sandt? og Diamanterne endnu flere, hvis De kunde komme af med dem. De maa have lært Deres Sager daarligt, naar De kan troe, at vi med saadanne Klenodier ikke ogsaa har Folk til at passe paa dem. Jeg vil imidlertid troe, at det er ulykkelige Omstændigheder, der har bragt Dem til et saa fortvivlet Skridt. Hør. De er i min Magt, men jeg vil have Medlidenhed med Dem. Dersom jeg giver Dem fem Pund og lader Dem gaae, vil De saa love mig, at forsøge at tjene Deres Brød paa en ærlig Maade?"

Taarer kom i hans Øine. Hun saae altsaa ikke blot ud som en Engel, men hun var en sand Engel fra Top til Taa. Skjøndt hans bedre Natur var berørt, saa bød dog hans Kjeltring-Instinct ham prøve, om hendes Ønske at faae ham bort, skrev sig fra Medlidenhed eller fra Frygt, og han hviskede: „Guineer! gjør det til Guineer, Miss! og jeg vil slaae til."*)

„Ikke en Skilling, ikke en Hvid mere end jeg har sagt," svarede hun med en Bevægelse af Haanden, som om hun vilde ringe paa Klokken. „Ikke for Pengenes Skyld, men jeg vil hellere hjælpe til at gjøre et skikkeligt Menneske af Dem end kaste Pengene bort til en Døgenigt."

(Fortsættes.)

En Slaves Hævn.

En Slavehandler ved Navn Matthew Hobson, som for nogle Aar siden opholdt sig paa Kysten af Virginien, og hvis mørke Hud havde forskaffet ham Øgenavnet „Black Matt", kjøbte engang en Mulat ved Navn Sam, som baade kunde læse og skrive, og var langt mere intelligent, end det sædvanlig er Tilfældet med Folk af hans Klasse, men hvis mangfoldige slette Egenskaber, saasom Tyvagtighed, Løgnagtighed og Drukkenskab, bevægede den forrige Eier, af hvem Black Matt kjøbte ham, til at sælge ham til en moderat Priis.

Sams nye Eier lod temmelig hyppigt Slavens Ryg føle Svøben, og Sam svoer, at han vilde hævne sig over den Behandling, han havde lidt. Da Black Matt paa denne Maade havde bestræbt sig for at forbedre Sam, indskibede han ham med en Transport Slaver til New Orleans, og da de vare ankomne til denne Havn, lod han Sam iføre sig en Gentlemans Dragt, og sendte ham iland for at stille ham til Skue, i den Hensigt at erholde en høi Priis for ham, i Egenskab af Livtjener hos en eller anden rig Planter. Da Sam, medens han streifede omkring i Byen, hørte en statelig Herre yttre, at han nok vilde kjøbe en god Livtjener, gik Sam hen til ham og sagde i en pralende Tone: „Min kjære Sir, jeg har netop en Knøs, som vil passe sig for Dem."

„Ha!" gjensvarede Planteren, „det glæder mig at høre Dem sige det, thi jeg har netop i flere Dage seet mig om efter En. Hvormeget forlanger De for ham?"

„Ni hundrede Dollars," svarede Sam, „og det er endda godt Kjøb. Han besidder alle mulige Egenskaber, han kan barbere, klippe Haar, børste Støvler og har desuden et høfligt Væsen. Jeg kunde have faaet femten hundrede Dollars for ham, dersom han ikke havde havt een Feil."

„Ha!" sagde Planteren, „og maa jeg spørge, hvad Slags Feil er det?"

„En latterlig en, Sir. Han bilder sig ind, at han er en blank Mand."

*) 1 Pd. Sterling er 20 engelske Shilling, omtrent 9 Rdlr.; 1 Guinee gjælder derimod 21 Shilling, altsaa henved 3 Mk. mere.

„En blank Mand!" udbrød Planteren leende; „det er i Sandhed en snurrig Idee; men jeg kan snart curere ham derfor, jeg har betydelig Erfaring med Hensyn til at behandle og dressere couleurte Herrer."

„Oh, Sir," vedblev Sam, „der er kun liden Tvivl om, at han kan cureres, skjøndt det i Begyndelsen kan forvolde Dem noget Besvær."

„Nu vel, Sir, De lader til at være en Gentleman," sagde Planteren, som baade var for ivrig og godtroende, „jeg vil tage ham ifølge Deres Anbefaling. Hvor er han?"

„Ombord i Barkskibet, histhenne ved Værftet, De kan faae ham at see, naar De vil," svarede Sam.

„Godt!" sagde Planteren, „jeg holder af Deres Redelighed og Oprigtighed, og for at nytte Tiden, saa er her nihundrede Dollars, vær saa god at give mig en Qvittering derfor."

Sam fik en Skriver til at opsætte en Qvittering, undertegnede den med Samuel Hopkins Navn, stak Pengene i Lommen og sagde til Planteren, at han skulde bede Capitainen om Black Matt, han vilde selv være ombord, saasnart han havde sluttet en Handel med en anden Herre, som ønskede at kjøbe en Markarbeider af ham.

Planteren begav sig ombord i Barkskibet og bad Capitainen om at lade ham see Black Matt. Capitainen pegede paa Matthew Hobson, som sad paa Skandsen, røgende en Cigar medens han havde Tilsyn med Udskibningen af Slaverne.

„Er det Dig, som hedder Black Matt, min Knos?" spurgte Planteren, henvendende sig til Slavehandleren.

„Folk derhjemme kalde mig saaledes," var Svaret, „men her er mit Navn Matthew Hobson. Hvad ønsker De?"

„Jeg skal sige Dig, Matt, hvad jeg ønsker. Jeg ønsker Dig, Du seer ud til at være saadan en Knos, som jeg netop ønsker mig."

„Jeg skulde næsten troe," sagde Matt, idet han foer op, „at De ikke vidste, hvem De taler til."

„Jo, det veed jeg alligevel," sagde Planteren. „Du er min Eiendom, jeg kjøbte Dig af Din Herre, Samuel Hopkins, i dette Øieblik og —"

„De kjøbte mig!" udbrød Matt, idet han hævede sig i sin fulde Høide ligeoverfor Planteren. „Hvad for noget, Sir, jeg er en blank Mand!"

„Kom nu," sagde Planteren rolig, „det nytter Dig ikke noget; ja, jeg kjender Dig — Du kan ikke narre mig med Dine dumme Indbildninger — dem skal jeg nok pidske ud af Dig, det kan Du være overbeviist om."

Nu traadte Matt tilbage og vilde give Planteren et Slag, men denne greb ham i Struben og kaldte paa Politiet. En Betjent, som hændelsesviis var tilstede paa Værftet, greb paa Planterens Opfordring den opsætsige Slave og bragte ham hen i Kabyssen, hvor han forblev arresteret, indtil der kunde skaffes Vidner, som vare istand til at godtgjøre, at han var en af de forenede Staters fribaarne hvide Borgere. Sam kom imidlertid ombord i et Skib, som netop var isærd med at lette Anker for at gaae til en europæisk Havn, og senere har man aldrig hørt noget om ham. Paa denne Maade havde Slynglen tilfredsstillet sin Hævntørst, Matt mistet sin Slave og den lettroende rige Gentleman sine Penge.

Navnegaader.

1.

Et Tidsrum af Dage,
Hvor sjelden vi klage
Paa vinterligt Veir;
Et Navn kan det være,
Som Mænd kunne bære,
Til Fornavn især.

2.

Det Modsatte af at stige,
Og Tegn paa hver en Dalen
I Pungen som i Talen;
Men Heltenavn tillige.

3.

Blandt Floras yndige Døttre smaa,
Hvert Aar vi stadig den komme saae,
Naar Rosen sit Hoved sænker;
Den fik ei Kjærmindens lysblaae Dragt,
Men alle de andre Blomsters Pragt,
Og Qvindenavn man den skjænker.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 28:

Rangle — ane — angle — Negl — Nar — Leg — Anger — Glar — Rang.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, D. B. T., Djævelskabet Galerois i St. Croix, Frederiksberg Spøgelset, Nicodemus, Den noisomme Margrethe, Peder Larsen, En Laps i Mariebo, Røde Fru Rubi i Svendborg, Plattenslageren i Aalborg, Pomadekrukken i Odense, Lars Peter Sørensen i B., Den giftelystne Maries Kjæreste i Rønne, Angelica S. i F., S. M. og C. J. i Mariebo.

Gaaden i Nr. 27 er endvidere opløst af Angelica S. i V., Peder Christensen i Varde, Rosalias tause Tilbeder i Aalborg.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 23de Juli. Nr. 30.

Indhold: Mand og Hustru (Fortsættelse). — Et Træk af Pius IX. (med Xylographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Charade.

Mand og Hustru.
(Fortsættelse.)

Mon de havde nogen skjult Hensigt med at faae hende til at sove herovre? Mon Ilden ikke var paasat for at jage hende ud af hendes eget Værelse? Hvor skulde hun faae disse Spørgsmaal besvarede?

Hun gik ud og bankede paa Hesters Dør. Hester kom ud og Anna førte hende over i Værelset og spurgte hende: „hvorfor have I flyttet Sengen?"

Hester skrev: „jeg har længe tænkt paa at flytte den."

„Men hvorfor just nu?"

„Væggen er fugtig."

Anna baade saae og følte sig for, der var ingen Fugtighed at opdage. „Det er ikke Grunden," sagde hun.

Hester hverken svarede eller rørte sig.

„Væggen er jo ikke fugtig."

Hester pegede atter paa Tavlen og de tre Ord, hun havde skrevet, ventede til Anna atter havde læst dem — og gik sin Vei.

Da Anna saae sig alene og forladt, lukkede hun Døren og skjød Slaaerne for; hun undersøgte Kaminen, Vinduerne, Skodderne, Skabene, ja endog Pladsen under Sengen, intetsomhelst mistænkeligt var til at opdage, men alligevel kunde hun ikke blive sin Uro og Mistanke qvit; hun satte sig ned og gjennemgik atter hele Dagens Begivenheder, hun gøs ved den Stilhed, hun var omgivet af, og kom pludselig i Tanke om, at det nu var hende umuligt at give det Signal, hun havde aftalt med Sir Patrick og Arnold. Det Vindue, hvori de ventede at see Lyset, var jo i den Stue, hvor Ilden havde været, og som Hester jo nu havde lukket af.

Som sidste Middel, da hun ikke kunde blive fri for den Idee, at der var noget Hemmeligt og Farligt ved Sengens nye Plads, besluttede hun at flytte den, men hun formaaede ikke at rokke den, selv et Haarsbred, skjøndt hun anvendte alle sine Kræfter.

Der var altsaa intet Andet at gjøre, end at stole paa sin vellaasede Dør og holde Øinene aabne i den Fortrøstning, at Sir Patrick og Arnold vare i Nabolavet og havde Udkig med Huset. Hun tog en Bog og sit Haandarbeide frem og satte sig ved et Bord, som hun stillede midt i Stuen.

Efterhaanden døde ethvert Tegn paa Liv og Bevægelse omkring hende bort, og Nattens gravlignende Stilhed herskede rundt om hende.

Dagen brød frem, Solen stod op, Beboerne vare atter paa Benene. Hverken ude eller inde var der indtruffet noget Usædvanligt.

Da den til Besøget i Holchester House bestemte Tid var kommen, vare Hester og Geoffroy alene ovenpaa i det Værelse, hvori Anna havde tilbragt Natten.

„Hun er færdig og venter paa mig i Forhaven," sagde Geoffroy, „siig nu, hvad De vilde mig?"

Hester pegede hen paa Sengen.

„Vil De have den flyttet?"

Hun nikkede.

Ved forenede Kræfter flyttede de den et Par Fod ud fra Bagvæggen.

„Inat maa det skee," sagde Geoffroy, „hendes Venner kunne maaskee blande sig i Sagen. Pigen kommer jo ogsaa tilbage. Derfor maa det skee inat."

Hester bøiede Hovedet.

„Hvor lang Tid behøver De at være alene i Huset?"

Hun holdt tre Fingre i Veiret.

„Altsaa tre Timer?"

Hun gjorde et bekræftende Tegn.

Hun havde under denne Forhandling ingensinde løftet sine Øine i Veiret og betragtet ham; hun lyttede med en Slags tvungen Underdanighed til hans Ord, men stum Rædsel og Afsky var afmalet i hendes Ansigt. Han havde godt bemærket det, men fundet sig deri indtil det Øieblik, da han vilde forlade Værelset og han udbrød da: „Hvorfor kan De i Satans Navn da ikke see op paa mig?"

Hun lod som om hun ikke hørte det. Han gjentog sine Ord. Hun skrev paa Tavlen og holdt det op for ham.

„Kom blot ikke med de Narrestreger til mig — jeg veed jo De kan tale."

Hun blev ved at holde Tavlen foran ham og han læste:

„Jeg er baade stum og blind for Alt, hvad De vil foretage Dem. Lad mig være i Fred."

„Lade Dem være i Fred! det er noget at faae Betænkeligheder nu, efter Alt hvad De har gjort. Mon De vil have Skriftemaalet tilbage eller ikke?"

Det var som om dette Ord havde en magisk Indflydelse paa hende, hun løftede Hovedet, hendes Kinder farvedes af en svag Rødme, og der kom noget Liv i hendes forstenede Ansigtstræk.

„Husk paa vor Overeenskomst. Jeg skal holde mit Ord. Jeg veed, at De qvalte ham, men hvorledes De bar Dem ad med Væggen kan jeg ikke forstaae; derfor maa De lave den til her som i det andet Huus. Der er Ingen hjemme uden Dem, og finder jeg Alt i Orden, naar jeg kommer hjem, saa skal De imorgen faae Deres Manuskript tilbage."

„Jeg vil ikke vente," skrev hun, „jeg vil have det tilbage endnu iaften."

„Troer De, jeg bærer det hos mig eller har det her i Huset — nei, det ligger godt forseglet hos min Bankier, hvem jeg selv har sendt det. Havde jeg havt det gjemt under Laas og Lukke herhjemme, kunde jeg jo frygte for, at De brød Laasen fra, naar jeg var ude, og bar jeg det paa mig, at De atter lod Haandklædet spille en Rolle. Gjør nu hvad jeg forlanger, saa skal De endnu i Aften faae en Udleveringsordre til Bankieren, skreven med min egen Haand."

Hun trak Veiret dybt og det var, som om en Steen faldt hende fra Hjertet.

„Klokken sex er jeg igjen tilbage — kan De saa være færdig med Alt?"

Hun nikkede.

„Jeg skal gaae op til mit eget Værelse, naar jeg kommer tilbage, men først ringe paa Klokken i Spisestuen. Naar De hører den, gaaer De strax op før mig og viser mig hvorledes De bar Dem ad med ham."

Døren i Gangen nedenunder blev aabnet og lukket strax igjen. Geoffroy gik ned og mødte Anna, der sagde: „Postbudet bragte et Brev, som jeg modtog gjennem Gitteret paa Laagen og nu lagde paa Bordet i Spisestuen."

Geoffroy gik ind og tog Brevet, hvis Udskrift var fra Mrs. Glenarm og stak det ulæst i Lommen.

„Lad os saa tage afsted, ellers komme vi forsilde til Toget," sagde han, og de begave sig paa Veien til Holchester House.

Et og tyvende Capitel.

Faa Minuter før sex bragte Lordens Equipage Geoffroy og Anna tilbage til Cottagen. Han lukkede selv op, lod Anna træde ind, lukkede atter Døren og gik foran hende hen til Kjøkkenvinduet og sagde til Hester: „Bring noget koldt Vand ind i Dagligstuen og fyld Blomstervasen paa Kaminen dermed."

„Jo før De sætter Blomsterne i Vand," sagde han til Anna, „jo længere ville de holde sig."

Anna holdt nemlig en Buket i Haanden, som Julius havde samlet fra Drivhuset og givet hende. Medens Anna ordnede Blomsterne i Stuen nedenunder, gik han ovenpaa og spurgte Hester hviskende: „Færdig?"

Hun nikkede. Han tog sine Støvler af og gik ind i Annas Værelse fulgt af Hester. Begge skyndte sig at flytte Sengen tilbage ind til Skillevæggen og forlode Værelset. Da Anna faa Minuter efter traadte ind i det kunde hun ikke see, at der var foregaaet mindste Forandring derinde.

Hun tog Hat og Shavl af og satte sig ned.

Hun overtænkte Nattens og Dagens Begivenheder og kom til det Resultat, at hun maaskee havde næret Frygt uden fjerneste Grund. Hun havde vaaget hele Natten og Intet var passeret. Geoffroy havde jo virkelig bragt hende til Holchester House og ikke forhindret hende i fjerneste Maade i at sige og gjøre hvad hun vilde. Hun fortalte Ildebrandshistorien vidtløftigt for derved at underrette Sir Patrick om, at hun havde skiftet Værelse; hun havde talt i Fortrolighed med Blanche og var med Forsæt bleven noget bagved de Andre for at takke Sir Patrick og spørge ham om Raad. Han raadede hende ubetinget til et rask Skridt jo før jo hellere, hun skulde helst endnu samme Nat give Signalet, liste sig ned i Haven og han skulde da nok sørge for Resten. Alt dette var foregaaet uden at Geoffroy syntes at have lagt Mærke dertil og paa Tilbageveien havde han, skjøndt de vare ene i Vognen, ikke gjort hende et eneste Spørgsmaal. Men var ogsaa Alt dette naturligt? hun vidste næsten ikke, hvad hun skulde troe.

Henimod Mørkningen følte hun sig træt og mat, thi den foregaaende Nat havde hun jo tilbragt uden Søvn. Hun ringede og forlangte Thee.

Hester kom op og skrev paa sin Tavle: „Maa jeg ikke give Dem Theen nedenunder; Pigen er endnu ikke kommen hjem og jeg kan spare mig Gangen opad Trapperne."

„Meget gjerne," sagde Anna, „er De maaskee syg?" Hun troede nemlig at bemærke et særegent Udtryk hos Hester.

Hester rystede paa Hovedet uden at see op.

„Er der gaaet Dem noget imod?"

Det benegtende Tegn blev gjentaget.

„Har jeg maaskee fornærmet Dem?"

Hun gik hurtig et Skridt frem og kastede et flygtigt Blik paa Anna — standsede som om hun overvandt en indre Trang og ilede ud af Værelset.

Da Anna var kommen ind i Gangen nedenunder og passerede Spisestuen, saae hun igjennem den aabne Dør Geoffroy ved Bordet skrivende Brev med den fatale Cognacsflaske ved Siden af sig.

„Undskyld jeg forstyrrer Dem," sagde hun, da hun erindrede, at Lægen havde paalagt hende at lægge sig derimellem, „men De har nok glemt hvad Mr. Speedwell sagde Dem angaaende den."

Hun pegede paa Flasken. Geoffroy saae paa den, paa hende og tilsidst paa Brevet og rystede utaalmodigt paa Hovedet. „Det er godt!" sagde han og fortsatte sit Skriveri. Anna gik ind i Dagligstuen.

Han besvarede Mrs. Glenarms Brev. Da Anna talte til ham havde han just skrevet: „De vil inden ikke ret lang Tid høre Nyt herfra, som vil overraske. Bliv hvor De er imorgen over og vent nærmere Efterretning fra mig."

Han forseglede Convoluten, tømte sit Glas og sad ventende medens han saae ud igjennem Døren. Da Hester gik over Gangen med Theetøiet, gav han det aftalte Signal og ringede. Hester kom ind og lukkede Dagligstuens Dør efter sig.

„Gaa ovenpaa først!" hviskede han, „ingen Brøvl nu, og ingen Støi."

Hun gik foran, han bagefter, og skjøndt han kun havde nydt et Par Glas, vare hans Skridt dog usikkre. De gik begge ind i hans Værelse og han lukkede Døren stille efter sig.

„Naa da?" sagde han.

Hun stod ubevægelig midt i Værelset — ikke lig et levende Væsen — men lig en Maskine, der ventede paa at blive sat i Bevægelse. Da hun ingen Notits tog af hans Ord, rørte han ved hende (med en uhyggelig Følelse da han gjorde det) og pegede paa Mellemvæggen.

Berørelsen syntes at vække hende. Med langsomme Skridt og udtryksløst Aasyn — som om hun gik i Søvne — gik hun hen til Tapetvæggen, knælede ned, tog to smaa spidse Søm ud og løftede en lang Strimmel Tapet op, som var løsnet fra Væggen nedenunder. Hun steg op paa en Stol, rullede Tapetet op og fæstede det med de to spidse Søm.

Der viste sig nu et hult Rum, omtrent 3 Fod over Gulvet, stort nok til at en Mands Arm kunde gaae derigjennem; Kalk og Brædder vare borte, kun Tapetpapiret paa den anden Side lukkede endnu for Hullet.

Hester Dethridge steg ned af Stolen og forlangte ved Tegn et Lys.

Med rystende Haand tændte Geoffroy et Lys og gav hende det og hun fremviste nu for ham, hvad hun havde udrettet, medens han var borte og hvilke Forsigtighedsregler hun havde taget — hvoraf Resultatet var, at Geoffroy kunde igjennem Væggen see ind i Annas Værelse, lettelig fjerne Gardinerne, der fra en Krog i Loftet hængte løselig ned over Sengen, og med Hænderne naae den Pude hendes Hoved skulde hvile paa.

Den Opfindsomhed og Dygtighed hvormed disse morderiske Forberedelser vare trufne, slog selv Geoffroy med Rædsel, gysende trak han sig tilbage og kastede Øinene vildt omkring sig; der laae en lille Lommepuffert med Cognac paa Bordet ved hans Seng, han greb den, tømte den i eet Drag — og følte sig atter modig og stærk.

Han sagde til Hester idet han pegede paa et af Haandklæderne, der hængte i hans Værelse: „Tag et af dem og viis mig hvorledes De bar Dem ad med Ham."

Han havde neppe udtalt disse Ord før de hørte Annas Stemme, der nedenfra kaldte paa Mrs. Dethridge.

„I en Fart alt i Orden igjen," sagde han og pegede paa Væggen.

Inden en Minuts Forløb var det gjort. De to Tapetstrimler, der vare rullede op, bleve atter bragte paa Plads og fastgjorte ved et Par spidse Søm, der let kunde løsnes og atter fæstes.

De listede dem begge ud og saae ned over Trappegelænderet. Da Anna forgjæves havde kaldt anden Gang, gik Anna tversover Gangen til Kjøkkenet, vendte tilbage med en lille Theekjedel i Haanden og lukkede Dagligstuedøren efter sig.

Hester ventede i ubevægelig Ro om hendes Medskyldige havde flere Oplysninger nødig. Nei. Alle Midlerne til Forbrydelsens Fuldbyrdelse vare vel forberedte og Maaden at bruge dem paa var tydelig nok. Der manglede endnu kun en beqvem Leilighed og Mod til at benytte den — saa vilde Enden paa Dramaet snart blive spillet.

„Gaa ned i Kjøkkenet," sagde Geoffroy til Hester, „før hun kommer tilbage med Kjedlen — jeg gaaer ud i Haven — naar hun gaaer op paa sit Værelse for at lægge sig, saa viis Dem i Havedøren — saa veed jeg Besked."

Hester satte sin Fod paa det første Trin af Trappen — standsede — saae sig om og lod sine Øine følge Gangvæggen fra Ende til Ende — rystede paa Hovedet — og gik langsomt nedad Trappen.

„Hvad saae De efter?" hviskede han.

Hun hverken svarede ham eller vendte sig om, men gik lige ind i Kjøkkenet.

Han ventede lidt og gik derpaa selv nedad Trappen.

Paa Veien til Haven igjennem Gangen fandt han Spisestuens Dør aaben. Maanen skinnede og Vinduesskodderne vare ikke lukkede. Han kunde let finde Cognacsflasken og Vandkaraffen; han lavede sig et stivt Glas Grog og tømte det. — „Mit Hoved smerter mig," hviskede han til sig selv og tørrede sin Pande med sit Lommetørklæde „hvor det dog er fordømt varmt iaften." — Han gik henimod Døren. Den var aaben og let at see, men dog gjorde han først et Par forgjæves Forsøg paa at finde den, inden det lykkedes ham. Han kom ud i Haven. Han var i en underlig Stemning medens han gik frem og tilbage. Han havde ikke drukket nok til at være beruset og han var ogsaa sig selv bevidst, men hans Legeme var uregjerligt, som om han var fuld.

Aftenen rykkede fremad; Kirkeuhret slog ti.

Anna traadte ud fra Dagligstuen med et tændt Lys i sin Haand.

„Sluk Lysene hernede," sagde hun til Hester igjennem Kjøkkendøren, „jeg gaaer ovenpaa nu."

Da hun var kommen ind i sit Værelse følte hun sig træt og søvnig; thi den foregaaende Nat havde hun jo ikke faaet et Blund i sine Øine. Hun lukkede Døren, men skjød ikke Slaaen for, thi saa kunde hun jo senere lettere og med mindre Støi aabne den, naar hun i Nattens Løb vilde forlade Værelset. Hun løste sit Haar og gik tankefuld frem og tilbage. Før om et Par, maaskee tre Timer, kunde hun ikke give det med Sir Patrick aftalte Signal, da Hester altid gik seent tilsengs og Geoffroy i saa Henseende var uberegnelig. Hendes Kræfter bleve dog efterhaanden udtømte; hun følte, at hvis hun endnu i tre Timer negtede sig selv den Hvile, hvortil hun saa høilig trængte, saa vilde hun, naar Handlingens Øieblik kom, være ude af Stand til selv at medvirke til sin Flugt. Søvn maatte hun have. Hun var ikke bange for, at hun ikke skulde kunne vaagne op til den Tid, hun foresatte sig; hun var tvertimod overbeviist om, at hun vilde have det paa Følelsen, naar Timen kom. Det

kjendte hun af Erfaring. Hun satte det tændte Lys i nogen Afstand fra Sengen og lagde sig til Hvile paa den. Inden faa Minutters Forløb sov hun fast.

* * *

Klokken slog halv elleve.

Hester viste sig i Døren ud til Haven, Geoffroy gik hen til hende. Skjæret fra Lampen i Gangen faldt paa hans Ansigt. Hun studsede ved Synet af det.

„Naa! hvad er der nu galt?" spurgte han.

Hun rystede paa Hovedet og pegede igjennem den aabenstaaende Dør til Spisestuen paa Cognacsflasken paa Bordet.

„Tossede Kjælling! jeg er ligesaa ædru som De er. Er der ellers Noget?"

Hester betragtede ham atter. Han havde tildeels Ret. Skjøndt hans Gang var usikker, var hverken hans Tale eller hans Blik en drukken Mands.

„Er hun gaaet op for at lægge sig?"

Hester gjorde et bekræftende Tegn.

Geoffroy gik op ad Trappen, vaklende fra den ene Side til den anden. Han standsede ved Enden af Trappen og vinkede til Hester, at hun skulde komme op til ham. Han traadte ind i sit eget Værelse, Hester fulgte ham og han lukkede Døren.

Han saae hen paa Skillevæggen — men han gik ikke hen til den. Hester stod ubevægelig og ventede bag ved ham.

„Er hun falden isøvn?" spurgte han.

Hun sneg sig hen til Væggen, lyttede og nikkede.

Han satte sig ned. „Jeg er saa tung og ør i Hovedet. Giv mig et Glas Vand." Han drak noget og badede Hoved og Tindinger med Resten. Hester gik hen til Døren for at gaae sin Vei. Han stoppede hende øieblikkeligt. „Bliv! jeg kan ikke løse Tapetpapiret og rulle det op. Gjør det!"

Hun gjorde Tegn til at vægre sig og aabnede Døren for at gaae bort. „Ønsker De maaskee ikke mere Deres Papirer med Deres Skriftemaal tilbage?" spurgte han. Hun lukkede øieblikkelig Døren, hendes Væsen og Blik blev ydmygt og hun gik hen til Skillevæggen.

Hun løftede lydløst og behændigt Papiret fra paa begge Sider — pegede paa det derved fremkomne Hul — og gik hen i den anden Ende af Værelset.

Han reiste sig og listede sig med usikkre Skridt fra Stolen op til Fodenden af Sengen. Han støttede sig til Fodstykket og ventede lidt. Medens han stod der var det som om et koldt Aandepust foer henover den høire Side af hans Hoved. Han samlede sine aandelige og legemlige Kræfter sammen — han beregnede Afstanden — han kunde stikke Haanden igjennem Hullet, fjerne Sengegardinerne, han kunde betragte sin sovende Hustru.

(Sluttes.)

Et Træk af Pius IX.

En Dag i Aaret 1824 førte man i Rom en ung Mand paa sytten Aar ved Navn Gaetano, der var anklaget for Sammensværgelse, til Døden. En ung Præst, som netop gik forbi, blev saa hjertegreben af den Dødsdømtes store Ungdom, men dog især af den Resignation, der stod præget i hans blide og intelligente Aasyn, at han anmodede dem, der ledsagede den Ulykkelige, om at sagtne deres Skridt, medens han selv ilede til Vatikanet, hvor han saa inderlig og indtrængende bad Paven om Naade for den unge Forbryder, indtil den hellige Fader endelig lod sig bevæge til at formilde Dødsstraffen til livsvarigt Fængsel. Forsynet med en Ordre fra Kirkens høie Fader, skyndte Præsten sig at indhente Sørgefølget, og Gaetano blev nu bragt til Fængslerne paa Engelsborg. Den unge Præst var Abbed Mastai. Toogtyve Aar senere blev Abbeden valgt til Pave under Navn af Pius IX. Han havde ikke glemt Gaetano og besluttede nu, selv at overbevise sig om, hvorvidt denne havde fortjent hans Godhed, medens han til samme Tid vilde benytte sig af Leiligheden og gjøre sig bekjendt med den Maade, paa hvilken man behandlede Fangerne i Rom. Først lod han Gaetanos Moder opsøge og meddelte hende sin Plan, hvorefter han iførte sig en simpel Præstedragt og begav sig derpaa om Aftenen alene til Engelsborg. Her havde Gaetano henslæbt toogtyve af sine bedste Aar for en Forbrydelses Skyld, som han vist for længe siden havde angret, og som var bleven begaaet i en Alder, da han selv neppe ret forstod, hvad han gjorde. Hans Liv var i høieste Grad sørgeligt og elendigt. Slutteren var et brutalt Menneske. Da han saae Paven, hvem han antog for en almindelig Geistlig, komme, vilde han negte ham Adgang; men Pius IX. var belavet paa dette Tilfælde og havde medtaget en Skrivelse, ifølge hvilken det blev Slutteren befalet, at lade den foregivne Præst være en Time sammen med Gaetano. Brummende aabnede den raae Fangevogter Døren til Fængslet, og Pius IX. traadte ind. Ved Synet af ham rystede Fangen over hele Legemet, thi han havde ingen Ahnelse om, at det var Paven, og at Paven var Abbed Mastai, der havde reddet hans Liv. „Hvad vil De?" spurgte han med svag Stemme. — „Jeg bringer Dem Efterretninger fra Deres Moder." — Ved dette søde Ord raabte Fangen: „Min Moder? Hun lever altsaa endnu? Gud være lovet!" — „Hun lever og sender mig til Dem, for at jeg skal bringe Dem Haab om en bedre Fremtid." — Beruset af Glæde og Lykke kastede Fangen sig i Præstens Arme, og denne trykkede ham atter kjærlig til sit Hjerte. „Endelig forbarmer Gud sig da over mig, idet han sender mig en Trøstens Engel," udbrød den ulykkelige unge Mand, og nu fortalte han Historien om sine toogtyve Lidelsesaar.

„De skulde have skrevet til Paven," sagde den Geistlige, „og paakaldt hans Hjælp. En Forbrydelse, som blev begaaet af et Menneske paa sytten Aar, maatte jo forlængst have været tilstrækkelig afsonet."

„Jeg skrev, men der kom intet Svar paa mine Breve."

„Skriv endnu engang!"

„Mit Brev vil blive opsnappet, førend det naaer til Gregor XVI."

„Gregor XVI. lever ikke mere; skriv til Pius IX."

Hvem skal besørge Brevet til ham?"

„Jeg. Skriv De bare; her er Papir og Blyant."

Fangen skrev nu et Brev, i hvilket der ikke fandtes Spor af Bitterhed, men som derimod helt igjennem aandede en dyb, sand og ædel Følelse.

„Saa, det er godt. Endnu iaften skal Paven have Brevet. Lev nu vel, min Ven, og sæt Deres Lid til Gud; bed til ham for Pius IX., og vær De selv ved freidigt Mod."

I dette Øieblik vendte Slutteren rasende tilbage. „For Fanden!" brølte han, „der har De forseet Dem slemt, Hr. Abbed. De skulde kun blive her en Time, og nu er der allerede gaaet to Minuter over Tiden; skynd Dem derfor blot at komme afsted."

„De forsynder Dem ved at bande; hvis Paven fik det at vide!"

Slutteren trak paa Skuldrene.

„Naa ja, selv om han ogsaa vidste det, hvad saa? Paven bryder sig ligesaalidt om mig, som jeg bryder mig om ham."

„I kjender ikke Paven, ellers maatte I vide, at han ikke tænker ringeagtende om Nogen. Hvad hedder I?"

„Det kommer ikke Eder ved; reis Pokker ivold!"

Paven begav sig nu lige til Gouverneuren over Engelsborg, der netop var alt Andet end i godt Humeur.

„Saa! der er endnu en Person, som render En Dørene over," knurrede den værdige Befalingsmand. „Hvad vil De, Hr. Abbed? Skynd Dem lidt, jeg har ikke megen Tid."

„Jeg forlanger, at De skal sætte Deres Fange Gaetano i Frihed."

„De spøger; det er kun Paven, som kan benaade."

„Jeg kommer ogsaa i Pavens Navn, og henvender mig nu til Dem . . . . ."

„Beviset!"

„Her er det!" Med disse Ord tog Pius IX. en Pen og skrev, som følger:

„Herved befaler jeg Gouverneuren over Engelsborg, strax at løslade Fangen Gaetano samt jage hans Slutter bort.

Undertegnet: Pius, Pave."

Forfærdet kastede Gouverneuren sig for Pavens Fødder og bad om Tilgivelse for sin uforskammede Opførsel. Gaetano ilede, saasnart han havde faaet sin Frihed, til sin Moder for at omfavne hende. Og Slutteren? Efter et Par Maaneders Forløb fik han en lille Post, men først maatte han dog love, ikke at bande mere eller vise sig grov og brutal i sin Adfærd. Han holdt virkelig Ord.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Hun spillede sin Rolle fuldkomment. Hun syntes saa kold, saa ligegyldig, saa fuldstændig

Herre over Situationen, og dog slog hendes Hjerte hurtigere end sædvanligt og hun onskede at blive fri for Besøget snarest muligt. Selv hendes kraftige Nerver begyndte at slappes, og om hun end var et modigt Exemplar af sit Kjøn, saa var hun dog kun en Qvinde, der havde mandet sig op til en kortvarig Kamp.

Gentleman Jim greb sin Pistol, stak den ind i sin Brystlomme, fremtog et Perlehalsbaand og et Par Coral-Øreringe, kastede dem med en Forbandelse henad Bordet og sagde:

„Fem Pund! Miss! fem Djævle! og gid min Haand maa raadne fra min Arm og Tænderne falde ud af min Mund, hvis jeg nogensinde forlanger en Skilling af Dem. Slaa mig med Blindhed i dette samme Øieblik og paa dette Sted, hvis jeg nogensinde tager saameget som en Knappenaals Værdi fra Dem, selv om det gjaldt mit Liv. Betragt mig engang, Miss; jeg er kun en raa Fyr og De en Dame — en saadan har jeg aldrig før været i Nærheden af — men nu veed jeg hvad Folk mener, naar de tale om en rigtig Dame — men fordi jeg er raa, derfor er jeg ikke blind. Jeg brød ind for at tømme Deres Juveelæske; Dem personlig vilde jeg intet Ondt og nu veed jeg, at det vilde være mig umuligt. Hvis De vil see mig nappet og hængt, saa ring kun paa Klokken og De vil ikke see mig røre en Fod fra Stedet, men hvis De vil lade mig gaae, saa see kun Sagerne efter om der mangler Noget. Naa! siig Ordet, Miss! — hvilket skal det være?"

Maud følte, at hun ikke kunde udholde Spændingen længere og ikke turde stole paa sin Stemmes Fasthed, hvorfor hun pegede paa Vinduet med en Mine, som var en beundringsværdig Blanding af Befaling og Tillidsfuldhed. Gentleman Jim lukkede Vinduet op, men før han vovede Springet ud i Mørket, yttrede han:

„Hør, Miss," hviskede han med hæs Røst og med det ene Been over Karmen, „dersom De nogensinde skulde trænge til en rask Fyr for at give Dem en Haandsrækning, saa husk paa, at der indenfor denne Frakke er En, som ikke frygter Noget. Læg et Par Linier af i ‚Solsikken' i Holborn til Gentleman Jim. Jeg kan baade læse, skrive og regne, og hvad jeg lover, det holder jeg. Mon jeg nogensinde skulde see Dem igjen?"

Han sprang tilbage i Værelset til Mauds store Skræk, snappede en Sløife, som var falden paa Gulvet, og var væk med det samme.

Hun hørte ham naae Gangen nedenunder og hans listende Trin indtil han var kommen længere bort; hun foer med Haanden over Ansigtet og saae sig om som En, der vaagner af en Drøm.

„Det var godt sluppet," sagde hun, „jeg burde have været ordentlig bange, og dog troer jeg, at jeg havde Magten over ham hele Tiden. Hvor mærkeligt, at selv saadant et Menneske kunde være en saadan Taabe. Han var da hverken klogere eller besindigere end Mr. Nyse."

Med denne Bemærkning endte hun sin Enetale og søgte den Ro, der paa en saa forunderlig Maade var bleven afbrudt.

Sjette Capitel.

Skjøndt Dorothea ved visse Leiligheder kunde see ret reenlig ud, saa var hendes normale Tilstand dog hvad man kan kalde „smudsig", og naar Mr. Bargrave mødte hende paa Trappen, forundrede han sig over, at saameget Snavs kunde samles paa et menneskeligt Ansigt, skjøndt det dagligt, som Øinene tydeligt viste, blev vasket af Taarestrømme. Derfor spurgte Mr. Bargrave hende ogsaa en Dag om hun ikke var rask, men det affærdigende Svar han fik, jog ham hurtig ind i Comptoiret og han lovede sig selv, ikke oftere at uleilige hende med slige Spørgsmaal.

Vi følge ham ind i denne Helligdom, hvor Nevøen ogsaa er tilstede.

Denne er overordentlig omhyggelig klædt, har en Buket af Foraarsblomster i Knaphullet og viser tydelig i hele sin Holdning, at han er under en usædvanlig Indflydelse, som ikke er af en forretningsmæssig Natur. Bargrave synker ned i sin Lænestol, gjennemblader nogle Papirer og seer ovenover Brillerne hen paa Nevøen.

„Spildt Tid er spildte Penge, Tom," sagde han lidt bitter, „husk paa, at jeg har fra Begyndelsen vasket mine Hænder. Du har nu arbeidet i flere Maaneder i den Sag — naa, det er nu Din Villie, og at den er holdt udenfor den almindelige Forretning — see det er min."

„Jeg har forlangt Tangles Raad; han er imod os; just hvad Du sagde for sex Maaneder siden. Der er ingen Maade, vi kunne omgaae Documentet paa; jeg har gjort mit Bedste og vi ere ligesaavidt som da vi begyndte."

„Det gjør mig ondt for den unge Dame, men jeg har aldrig ventet mig andet. Godset er godt, men det maa gaae over paa den mandlige Arving. Hun har kun lidt, som jeg ofte talte til Mr. Bruce om, men han svarede altid, at det vilde der blive raadet Bod paa ved Testamentet og nu staaer det ene af Pigebørnene uden en eneste Skilling, og den anden har nogle ringe Smuler, skjøndt hun er opdraget i den Tro, at hun var en Arving til store Rigdomme."

„Den ene af dem," udbrød Tom, „hvad mener Du med det, Onkel?"

„Den stakkels Skabning, som blev født nogle faa Uger for tidligt, eier ikke en Skilling; Miss Maud har derimod Tohundrede om Aaret saalænge hun lever, det er det Hele, Tom. Det sagde jeg Dig forresten strax, og hvem skal nu betale Dine udlagte Penge?"

„Du ikke, Onkel," svarede han mundkaad, „saa lad den Sag ikke gjøre Dig nogensomhelst Sorg."

„Det har jeg heller ikke tænkt paa; men Dine Udgifter ville blive store: Tangle's Dom om Sagen, vil Du komme til at betale, skjøndt den var aldeles lig min, som Du kunde have havt for Intet."

„Der vil nok gaae et tusind Pund med, og kunne vi ikke faae dem ud af Godset, maae de komme ud af min Lomme."

Onklen rynkede Brynene, thi Nevøen talte om Tusinder, som om de fandtes paa Gaden, naar man blot vilde bukke sig. Han spurgte dog med mere Interesse, end han egentlig vilde vedgaae: „Du vil vel ikke lade Sagen gaae til Kantslerretten, Tom? vil Du?"

Nevøen lagde Pegefingeren paa Næsen, blinkede med Øinene, tog sin Hat fra Knagen, rettede

paa sine Flipper efter et Blik i Speilet, nikkede til Onklen, mumlede: „tilbage igjen om et Par Timer," og forsvandt.

Bargrave saae efter ham med et bifaldende Smil og sagde: „Baade som Dreng og som Mand har den Fyr altid viist, hvad han vilde og kunde. Det er en Karl, man kan stole paa."

Denne Gang havde han dog ikke ganske Ret, thi Mr. Tom havde af egoistiske Grunde paataget sig en Sag, som baade kostede Penge, Tid og megen Uleilighed, uden Udsigt til Betaling, men den gav ham Leilighed til at nærme sig hende, der var hans Ideal; hende han ansaae for skjøn, tilbedelsesværdig og fremfor Alt passende til at blive hans Hustru, og som han havde besluttet at vinde, hvis han kunde.

„Til Grosvenor Crescent," sagde Tom og sprang ind i en Cab, som i muligste Fart bragte ham til det forlangte Punkt.

Der er altid noget Særegent, noget Ufornuftigt, ofte Latterligt hos et Menneske, som er forelsket. Tom Ryse vilde til Belgrave Square, hvorfor lod han sig da sætte af en halv Fjerdingvei derfra? hvorfor betale Kudsken dobbelt Taxt? hvorfor pine sine Fødder ind i et Par extrafine Støvler, igjennem hvis Papirsaaler han kunde føle Brostenene brænde? Hvorfor? Fordi han var forelsket. Det var vel ogsaa Grunden til, at han afvexlende blev bleg og rød eftersom han nærmede sig Stedet; at hans Hat trykkede ham og at han syntes at tælle Huusnumrene med stor Omhyggelighed, medens hans Hjerte laa for Fødderne af den stolte, smukke Pige, som i Halvsorg stod under Træerne i den lille Have indenfor Gitteret, og som i Haanden holdt den eleganteste lille, sorte Kniplingsparasol, som Penge eller Kjærlighed kunde skaffe tilveie — thi den var en Gave af Tom Ryse.

Hjertet hoppede i Livet paa ham af Glæde, da han saae den i hendes Haand, da hun gik hen ad den grusbelagte Gang for at lukke ham ind. Han var henrykt over hver Minut, hun skjænkede ham, skjøndt han ikke kunde undlade at bemærke, at hendes Farve ikke forhøiedes, at hendes Haand med Rolighed prøvede Nøglen, og at hendes Stemme var fastere end hans egen, da hun hilste paa ham.

„Tak fordi De kom, Miss Bruce — Maud," sagde Tom lidenskabeligt, „De har hidtil aldrig ladet mig vente forgjæves, og dog veed jeg ikke, hvoraf det kommer, at jeg bestandig frygter for, at De bliver borte."

„Jeg holder altid mit Ord, Mr. Ryse, og desuden er jeg jo ligesaa interesseret i Sagen, thi jeg længes naturligviis efter at høre hvorledes det gaaer."

„Jeg har kun daarlige Nyheder, Miss Bruce," sagde han ømt, „og jeg veed ikke om jeg kan faae det over mit Hjerte, at meddele Dem, at jeg har raadspurgt en af vore første Lovkyndige, og at hans Mening gaaer os imod. Det er virkelig ikke for min egen Skyld jeg er bedrøvet, men for Deres, kjære Miss Bruce."

Han havde havt Lyst til at kalde hende Maud, men hendes sammenknebne Læber og rynkede Øienbryn advarede ham. Han besluttede altsaa at afvente en bedre Leilighed før han vovede dette kjære, mere fortrolige Navn.

Hun syntes slet ikke at tage nogen Notits af hans urolige Stemning.

„Har De da ikke baaret Dem galt ad?" spurgte hun med en Smule Vrede i Tonefaldet, „tabt Dokumenter? glemt Noget? fortsagt har De virkelig gjort Deres Bedste?"

„Det har jeg visselig," svarede han spagfærdigt, „det er jo ligesaa godt i min egen Interesse som Deres; thi for Fremtiden ere de jo fælles — ikke sandt?"

Hun lagde ikke Mærke til Spørgsmaalet og syntes at tænke paa noget ganske andet. Medens de gik frem og tilbage i Gangen, hvis udsprungne Træer og Buske tildeels skjulte dem, var hun en Tidlang taus og havde Blikket fæstet fast forud og med et mere end almindeligt mørkt Udtryk i Ansigtet. Hendes Stemme var ogsaa usædvanlig haard og bestemt, da hun udbrød: „Jeg er skuffet. Ja, Mr. Ryse, jeg kan ikke negte jeg føler mig bittert skuffet. Jeg haaber ikke Feilen ligger hos Dem, og jeg tvivler ikke paa, at De jo har gjort Deres Bedste i Forhold til Prisen. Jeg vil ikke støde Deres Folelser og dog finder jeg det ganske besynderligt, at De i Førstningen var saa tillidsfuld. Dersom Sagen maa ansees for tabt, er det maaskee slet ikke værd at tænke mere paa den. Og dog, hvilken Fremtid er jeg ikke gaaet Glip af. Hos Tante Agathe hverken kan eller vil jeg blive, Mr. Ryse! — Hvor var det dog muligt at Nogen kunde finde paa at ægte hende? — Tal dog til mig, Mr. Ryse! Giv mig et godt Raad."

Tom vilde i det Øieblik vist have givet en rund Sum Penge til, hvis han havde kunnet producere en af de mange Samtaler han i Tankerne havde havt med Miss Bruce, og hvori han havde udviklet glimrende Talenter — nu vidste han desværre ikke noget bedre at sige, end at „han havde haabet, hun var tilfreds hos Mrs. Stanmore, men, hvis hun ikke var det — saa maatte Miss Bruce jo vide, at . . . . han . . . ." her kunde den ellers forslagne Tom ikke faae flere Ord frem, thi hans Hjerte sad ham i Halsen og qvalte hver Lyd.

Miss Bruce gjorde kort Besked med ham.

„Husk vor Accord," sagde hun bittert, „og skulde De have glemt den, er jeg istand til at huske den. Jeg har ikke isinde at narre Dem, Mr. Ryse. Dersom De vinder Sagen for mig betaler jeg af Arven alle Omkostninger, det er Deres eget Forslag; men dersom vi tabe den, er der en anden Betingelse, og det siger jeg Dem reent ud, Mr. Ryse, den Bode betaler jeg ikke før vi have prøvet enhver mulig Udvei og alle vore Hjælpekilder ere udtømte."

„De talte ikke til mig i den Tone," sagde han dødbleg, „da vi vandrede med hinanden i Parken ved Ecclesfield. Deres Løfte gav De mig frivilligt og jeg har det desuden skriftligt, vel forvaret hjemme i en brandfri Æske."

„Lad De det blive der i Fred og Ro," sagde hun med en godmodig Latter, „og vær overbeviist om, at naar Tiden kommer, skal jeg ikke narre Dem. — „Hvor Penge dog er en besynderlig Magt" — og hun syntes i dette Øieblik aldeles at have glemt Toms Nærværelse — „for mig betyde disse fem til sextusind Pund Haab, Nydelse, Stilling i Verden — alt det som gjør det værd at

leve. At miste dem er at miste min Frihed, at miste Alt, som gjør Livet taaleligt."

„Og De har mistet Alt," sagde Tom arrig.

„Og jeg maa følgelig betale med min Person, er det ikke det, De mener? — De maa gaae nu, Mr. Ryfe, thi der seer jeg min Pige komme tilbage fra Butiken, hvorhen jeg sendte hende for at tale med Dem. De seer jeg maa have en Pige i Hælene paa mig, selv om jeg blot gaaer tvers over Gaden til denne Smule Have. I dette Øieblik har jeg Pigen hos mig, hun hedder Ryfe, er tvær og vred, velklædt, har fine Støvler og mærkværdigt nok en ganske god Hat og saa desuden en Buket, saa stor som en Feiekost — De kan gjerne give mig den, thi jeg veed jo, at De har kjøbt den i den Mening."

Hvor hun dog kunde vende og dreie ham efter Ønske; et Par spøgefulde Ord fra hende, der ellers var saa stolt og tilbageholdende, var nok til at Tom glemte hendes Stolthed, Indfald og Luner, ja endog hendes aabenbare Ligegyldighed mod ham. Han tilbød hende Blomsterne, idet han lod som om han ikke vidste, at hun rimeligviis vilde kaste dem bort, inden hun naaede sin egen Dør.

„Farvel, Miss Bruce!"

„Farvel, Mr. Ryfe! Kom med bedre Nyheder næste Gang og tab endelig ikke Modet. Vær overbeviist om, at det er bedre for Dem at faae Pengene end Clienten. Det er sandt — jeg skaffede Dem en Indbydelse til Lady Goldthreds Frokost — har De forglemt det?"

„Gaaer De derhen?" spurgte Tom med et glad Smil.

„Maaskee — der er fiint — dog nu farvel og glem ikke at gjøre Deres Bedste i min Sag, fornemmelig for Deres egen Skyld."

Tom forlod Edens Have og Kammerpigen Puckers stod med en lille Pakke i Haanden og ventede paa Gadehjørnet. Her blev hun Vidne til en Handel af usædvanlig Beskaffenhed og rimeligviis afsluttet under presserende Omstændigheder.

En pjaltet Dreng, der med sin Feiekost havde Post ved Hjørnet og som havde gjort sig al mulig Umage for at skaffe Puckers tørskoet over Gaden, blev tiltalt af et lurvet-gentilt, men mærkværdigt godt udseende, ungt Menneske.

„Hid med Kosten, Buster! To Shilling og en halv og et Glas ovenikjøbet."

„Noget i Kikkerten?" svarede Buster med den hurtige Opfattelsesevne hos den londonske Ungdom, der er vant til at staae paa sine egne Been.

„Naturligviis," sagde det unge Menneske, idet han tog nogle Sølvpenge frem af Lommen og greb Kosten for strax at begynde paa sin Gjerning før Puckers var kommen sig af sin Forundring eller Buster kunde forsvinde om Hjørnet.

Han brugte Kosten godt nok, men holdt dog et skarpt Øie med den lille Have midt paa Pladsen. Da Tom Ryfe kom udad Laagen, udstødte han en høi og rædsom Ed, men hans mørke Øie straalede og hans hele Ansigt lyste af en sjelden Skjønhed, da Miss Bruce efter en passende Tids Forløb fulgte den unge Procurator igjennem samme Udgang. Han arbeidede endnu stærkere med Kosten, og Sir Walter Raleigh, der bredte sin Fløielskappe ud for at hans jomfruelige Dronning ikke skulde tilsmudske sine Sko, kunde ikke have viist mere Ridderlighed eller Iver end Gentleman Jim, der for Miss Bruce og Puckers feiede en Overgang, reen som om det gjaldt Livet, med den Kost han havde leiet for denne ene Gangs Skyld.

(Fortsættes.)

Charade.

(Første og anden Stavelse.)
Ad denne Vei Endeel der gaaer,
Som ikke altid Indgang faaer,
Om end det ind kan liste;
Ad denne Vei naaer Ondt og Godt,
Men lukkes den for os saa smaat,
Vi Meget, Meget miste.

(Tredie Stavelse.)
At være det i Sjæl og Sind,
I Med- og Modgang, Veir og Vind,
Kan Livets Byrder tvinge;
Enhver, som er det, føler det,
Skjøndt tidt det ei i paaskjønnes ret,
Og ændses altfor ringe.

(Det Hele.)
Det giver Brød til Store, Smaa,
Ved Brød man her ei maa forstaae
Just Frugt af Kornets Kjerne. —
Det ogsaa er et Hvilested,
Men blev det ei i Ro og Fred,
Og samler, mens det fjerner.

Opløsning af Navnegaaderne i Nr. 29:

1. August. 2. Ebbe. 3. Georgine.

Nr. 1 og 3 opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde.
Nr. 3 opløst af A. J. H. i Hobro.

Logogriphen i Nr. 28 er endvidere opløst af Den hemmelighedsfulde Kirstine og De tvende Søstre i Skive, og paa Vers af A. J. H. i Hobro.

☞ Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 12te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag.

Kongelig Skuespiller Adolf Rosenkilde.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad for alle Stænder.

1871. Søndagen den 30te Juli. Nr. 31.

Indhold: Adolf Rosenkilde (med Lithographi). — Mand og Hustru (Slutning). — Søstrene (Fortsættelse). — De syv Forligelsescommissairer. — Gaade.

Adolf Rosenkilde.

Naar man nutildags ikke sjelden hører udtale den Mening, at den sceniske Kunst er i Tilbagegang hos os, da gjælder denne, være sig berettigede eller uberettigede, Klage vel nærmest Fremstillingen af den høiere Tragedie. Med Hensyn derimod til Comedien eller Lystspillet, da bør det vistnok erkjendes med Taknemmelighed, at vort Nationaltheater, om end Antallet af dets mange geniale Charakteerfremstillere i Løbet af det sidste halvhundrede Aar efterhaanden er blevet betydelig formindsket, dog endnu eier adskillige sande Kunstnere, der besidde Evner til at give den nævnte Kunstart en fortrinlig Udførelse, og som derfor ikke alene i fuldeste Maade fortjene deres Tids Beundring, men ogsaa, ved deres Spils Naturtroskab, Originalitet og Smag, ere værdige til at efterfølges af Begyndere, der med en fast Villie stræbe efter at blive istand til at frembringe ægte, ud af Livet grebne Menneskeskildringer med Lune, Finhed og Takt. Til disse den danske Skuepladses nuværende dygtigste Bærere kan da sikkert uden Modsigelse henregnes den Kunstner, hvis Portrait vi her skulle ledsage med en kort biographisk Skizze.

Adolf Marius Rosenkilde, Søn af den bekjendte „gamle Rosenkilde", der endnu i sit 76de Aar med usvækket Kraft og ungdommelig Friskhed virkede paa vor Scene, er født i Kjøbenhavn den 16de Februar 1816, kort efter at hans Fader debuterede paa det kongelige Theater. De gode Anlæg og den ualmindelige Iagttagelsesgave, Drengen allerede tidlig lagde for Dagen, gav Faderen Anledning til at anstille mangehaande Betragtninger over, hvilken Vei han skulde lade Sønnen betræde, for at han kunde vinde den Berømmelse, som han uomtvistelig maatte være kaldet til at opnaae. Medens saaledes den ene Plan efter den anden udkastedes til den unge Adolfs fremtidige Lykke, havde denne alt hos sig selv besluttet at søge den som dramatisk Kunstner, hvilken Bestemmelse var en naturlig Følge af det Liv, der blev ført i hans Hjem, hvor Skuespillerne daglig besøgte hans Fader, til hvis Rolleindstuderinger han tidt var Vidne, ligesom der endvidere ofte gaves ham Leilighed til at komme i Theatret. Skjøndt Faderen ikke syntes ret om den Lyst, der yttrede sig hos Sønnen til at vise sig paa Brædderne, ihvorvel han intet Øieblik nærede Tvivl om, at Drengen jo engang i Tiden ogsaa vilde kunne præstere noget Overordentligt i den Retning, sørgede han dog for, at han itide blev sat i det af Siboni kort i Forveien oprettede Musikconservatorium. Hans Interesse for Musik ansporede ham vel her til at kaste sig over Underviisningen med Opmærksomhed og Iver, saa at han erhvervede sig en Kundskab og Øvelse, der senere blev ham til Gavn; men forøvrigt indrømmede han snart Rigtigheden af Faderens Paastand, at Tilsynet var slet i den ommeldte Anstalt, og at Eleverne derved fristedes til at drive Tiden bort med Adspredelser, der ikke altid kunde siges at være passende for Ungdommen. Adolf blev derfor tagen ud af Conservatoriet og anbragt i Huset hos Stiftsprovst Storm paa Vallo, en kjærligsindet og rettænkende Mand, under hvis forstandige og omhyggelige Veiledning i de gamle Sprog og øvrige Fag han gjorde saa gode Fremskridt, at han i 1836 kunde absolvere Examen artium.

Med Studenten var imidlertid ikke Tilboieligheden til at blive Skuespiller slaaet ihjel; thi ikke længe derefter see vi ham tvertimod indkomme til Theaterdirektionen med Begjæring om Tilladelse til at debutere, hvilken heller ikke blev ham negtet.

Onsdagen den 29de Marts 1837 fremtraadte Adolf Rosenkilde for første Gang paa det kgl. Theater som Ludvig Thostrup i Overskous „Østergade og Vestergade". Han havde dengang — siger den nysnævnte Forfatter i sit fortjenstfulde Værk om den danske Skueplads — et for Scenen heldigt Udvortes og en, om ikke smuk og sonor, dog meget tydelig Talestemme, samt bevægede sig med en hos en Debutant sjelden Ro og Bestemthed. Mange af Replikerne sagde han tort comisk og med megen Naturlighed; men det lykkedes ham ikke at overstromme sit Spil med det sprudlende Lune, der havde henrevet Tilskuerne ved hans Faders Udførelse af den samme Rolle. Fem Uger derefter spillede han Klister i „De Uadskillelige", og otte Dage senere udførte han som sin tredie Debutrolle Henrik i „Kong Salomon og Jørgen Hattemager". Uagtet han og-

saa i disse Roller viste et umiskjendelig comisk Talent, der lod til at tiltale Publikum, saa var dog det Bifald, han vandt, ingenlunde saaledes, at han turde vente, at Direktionen, der tilmed fandt hans Comik temmelig tør og ensformig, vilde tage ham i Betragtning ved nye Rollebesætninger. Mismodig over, at der slet ikke blev givet ham Leilighed til at komme frem, om end blot i smaa Charakteerroller, faldt det ham ind, at han maaskee kunde blive heldigere i Operaen, og med megen Møie lykkedes det ham omsider at faae Lov til at optræde som Leporello i „Don Juan". Men Forsøget kronedes ikke med et gunstigt Udfald; thi dels var hans Sangstemme ikke fyldig og uddannet nok, til at han kunde tilfredsstille i musikalsk Henseende, og dels havde han ikke formaaet at udstyre sit Spil med det Liv og Lune, som Rollens tidligere Fremstillere havde lagt i den. Publikum applauderede vel af og til, men han mærkede godt, at han ikke endnu var kommen paa sin rette Hylde, hvilket bevægede ham til at forlade det kgl. Theater, hvor der var altfor ringe Udsigt for ham til at udvikle sit Talent, og derefter opsøge sig en anden Tumleplads for sin Virksomhed.

I 1839 tog Rosenkilde til Norge, hvor han fik Ansættelse ved Theatret i Christiania, hvis Personale dengang bestod af lutter Danske, blandt hvilke vi blot skulle anføre: Hagen, Balling, Anton Smidth, Jørgensen o. Fl. Ogsaa her syntes det, som om det skulde vare længe, inden han kunde vinde Anseelse hos Publikum; thi de Roller, han meente at kunne gjøre bedst Fyldest i, vare alle besatte, og Ingen ønskede at afgive dem. Da fandt han paa at overtage nogle Syngespilroller, hvorved han haabede at gjøre sig uundværlig, idet disse vare vanskeligere at faae doubleret, og denne Omvei bragte ham til det attraaede Maal. Det sande og kraftige Charakteerpræg, han forstod at give Roller som Sergentens i „Regimentets Datter" og Borgmesterens i „Czar og Tømmermand", vakte Direktionens og Publikums Beundring i den Grad, at man endelig indsaae, at det vilde blive Scenen til afgjort Fordeel ogsaa at anvende ham i Comedien, og efterhaanden tildeltes ham nu den ene betydelige og vanskelige Rolle efter den anden.

Ved utrættelig Flid, Skolen af sine rige Evner og original Opfattelse svang Rosenkilde sig i Aarenes Løb op til at blive en høitanseet Kunstner med et glimrende Repertoire i næsten alle dramatiske Kunstarter. Den Spaltning, der imidlertid indtraadte i de norske Theaterforhold, og som han forudsaae vilde bringe de danske Skuespillere i Christiania i en precair Stilling, foranledigede Rosenkilde til at søge sin Afsked fra den Scene, hvis Pryd han havde været i en lang Aarrække, og til med Glæde at modtage det fordeelagtige Engagement ved Casino, som Kammerraad Lange i 1850 tilbød ham og hans Hustru, den for sin tækkelige Personlighed, smukke Sangstemme og for sit yndefulde, naive Spil afholdte Skuespillerinde Anna Paasche, til hvem han var bleven viet den 15de October 1844.

Ved Kunstnerparrets Afreise fra Christiania modtog det forskjellige Beviser paa den Agtelse og Velvillie, som det bestandig havde nydt, og til Afskedsforestillingen vare alle Billetterne strax revne bort, skjøndt Bestyrelsen, af Ærgrelse over at skulle miste en saa brugbar Skuespiller som Rosenkilde, havde negtet ham Bistand af Theatrets Personale, hvorfor der ikke blev Andet for ham at gjøre, end at samle endeel alene af ham og hans Kone udførte Scener til en Aftenunderholdning.

I Casino, hvis Brædder Rosenkilde første Gang betraadte i November 1850, kom han, ved sit uforlignelig morsomme og naturlige Spil i „Til Sæters", „For Alvor", „Cousine Lotte" og mange andre Stykker, snart i Ry for at være en mangesidig og fintnuancerende Charakteerfremstiller. At han var Kunstnere som Michael Wiehe og Hoedt jevnbyrdig i Udvikling og Talent, viste han i Saisonen 1855—56, da Langes Selskab spillede paa Hoftheatret.

Rosenkilde havde nu vundet et saa anseet Kunstnernavn, at det kongelige Theater næsten maatte betragte det som en Nødvendighed at gjøre ham Tilbud om Engagement. Den 1ste Septbr. 1856 fremtraadte han da som Jacob von Thybo atter paa den Scene, hvorfra han havde været fjernet i henved en Snes Aar. Her har han nu, med Afbrydelse kun af en temmelig langvarig Sygdomsperiode i 1868 og 1869, der forhindrede ham fra at optræde, jevnlig glimret ved sin geniale Udførelse af saavel mindre som større Charakteerroller. Justitsraad Vinge i „Besøget i Kjøbenhavn", Jensen i „En Skavank", Ribolt i „Tordenveir", Robert i „Amors Genistreger" o. s. v. ere allesammen Figurer, der udmærke sig ved mange overraskende, betegnende og fine psychologiske Træk. Men hvorledes Geniets Kraft kan aabenbare sig endog i meget smaa kunstneriske Frembringelser, derpaa faaer man et slaaende Beviis ved hans mageløse Fremstilling af Gobbos lille Rolle i „Kjøbmanden i Venedig". Og har Digteren ikke laant ham Ord nok til at betegne de Personer, hvoraf han skal give os en Skildring, da forstaaer Rosenkilde tilfulde at supplere det Manglende ved sit fortræffelige og udtryksfulde mimiske Spil.

Ligesom Faderen har Adolf Rosenkilde ogsaa forsøgt sig paa Forfatterbanen. Blandt hans i forskjellige Kalendere og Tidender spredte Arbeider skulle vi her blot i Læserens Erindring gjenkalde den større, muntre Fortælling „Anders Tikjøb".

Mand og Hustru.

(Slutning.)

Lyset i hendes Værelse stod vel i nogen Afstand fra Sengen, men han kunde dog tydeligt see hendes Ansigt, hvis Udtryk nu var fri for al Træthed og Kummer, og havde gjenvundet i den rolige Slummer al den Reenhed, Blidhed og Ynde, der havde udmærket det i fordums Dage. Hun var atter ung, hun var atter skjøn i sin hvilende Ro. Hendes Hoved laa paa Puden. Hendes opadvendte Ansigt laa i en Stilling, som gjorde hende til et let Offer for den Mand, under hvis Øine hun sov og til hvis Naade hun var hjemfalden — den Mand, der betragtede hende med den faste Beslutning uden

Skaansel og uden Barmhjertighed at skille hende ved Livet.

Efter at have betragtet hende lidt, mumlede han: „Hun ligner iaften mere et Barn end en voxen Qvinde," og trak sig tilbage fra Aabningen. Han saae sig om efter Hester. Det tændte Lys, hun havde bragt med ovenpaa, stod endnu og brændte tæt ved hende: „Pust det ud!" hviskede han.

Hun rørte sig ikke.

Han gjentog sin Befaling.

Hun syntes at være døv for ethvert Ord fra ham.

Hvad gjorde hun da? Hun stod ubevægelig med Blikket fast og stivt stirrende hen paa et af Hjørnerne i Stuen.

Geoffroy vendte atter Hovedet om til den udhulede Aabning i Væggen. Han betragtede endnu engang det rolige, skyldfri Ansigt, der hvilede paa Puden. Hans hævngjerrige Tanker samlede sig endnu engang om den Gjæld, han skyldte hende — „Havde Du ikke været," hviskede han til sig selv, „saa var jeg bleven Seierherre i Væddeløbet — havde Du ikke været, saa var jeg ikke bleven uenig med min Fader — og hvis Du ikke havde været, saa havde jeg nu været gift med Mrs. Glenarm." — Han traadte atter tilbage i Værelset, men hans Sind var bittert og hadefuldt; han saae sig om, uden egentlig at see Noget; han greb et Haandklæde, stod og betænkte sig nogle Øieblikke og kastede det atter fra sig.

En ny Tanke greb ham. Han traadte hen til sin egen Seng og tog en af Puderne, seende sig om efter Hester. „Denne Gang gjælder det ikke et døddrukkent Væsen," sagde han til hende, „men en ung Qvinde, som vil kæmpe for sit Liv. Puden er dog et sikkrere Middel end Haandklædet."

Hun hverken svarede ham eller saae hen paa ham.

Endnu engang nærmede han sig Væggen, men standsede imellem den og Sengen og kastede et Blik bagover sin Skulder.

Endelig rørte Hester Dethridge sig.

Skjøndt der ikke var nogen tredie Person i Værelset, saa bevægede hun sig dog med stive Blikke fra Hjørnet af hvor hun stod, som om hun fulgte en tredie Person langs Væggen. Hendes Læber vare aabne og hendes Øine udtrykte Rædsel ved at betragte den nøgne Væg. Skridt for Skridt nærmede hun sig listende Geoffroy; det var som om hun forfulgte et Syn, et indbildt Væsen, medens hun kom ham nærmere og nærmere. Han spurgte sig selv, hvad det skulde betyde? Mon den Gjerning, han stod i Færd med at udføre, var grueligere end at hendes Hjerne kunde bære den? Mon hun ikke vilde skrige, og saaledes vække Anna?

Han skyndte sig hen til Væggen for at benytte Øieblikket, medens der endnu var nogen rimelig Udsigt.

Han fattede Puden fast i Haanden.

Han bukkede sig lidt for at stikke den igjennem Hullet.

Han holdt den over den sovende Annas Ansigt.

I samme Øieblik følte han, at Hester lagde sin Haand paa ham bagfra. En kold Gysen foer igjennem ham fra Isse til Fod, det var som om han rørte ved Iis. Han vendte sig om og saae paa hende. Hendes Øine vare stivt rettede henover hans Skulder paa Noget bag ham — Udtrykket var det samme, hvormed hun havde seet henover ham engang i Kjøkkenhaven i Windygates.

Førend han kunde yttre et Ord, følte han Magten af hendes Blik; hun saae nu for tredie Gang „Synet" bagved ham. Hun blev greben af en affindig, rasende Myrdelyst. Som et vildt Dyr styrtede hun ind paa ham — den svage gamle Qvinde anfaldt Athleten.

Han slap Puden og løftede sin kraftige høire Arm for at kaste hende fra sig paa samme Maade, som han vilde have rystet et generende Insekt bort.

I samme Øieblik han løftede Armen fordreiedes hans Ansigtstræk paa en afskyelig Maade. Det var som om en usynlig Haand trak hans Øiebryn og Øielaag paa høire Side nedad, ligeledes Munden paa samme Side. Hans Arm faldt kraftesløs ned og hele hans Legeme sank sammen. Han styrtede om paa Gulvet, som om han var falden for en Kugle.

Hester Dethridge kastede sig over hans Legeme — hun satte sit Knæ paa hans Bryst — og klemte sine ti Fingre fast om hans Strube.

* * *

Støien ved hans Fald vækkede øieblikkelig Anna. Hun sprang op — saae sig rundtomkring — og opdagede en Aabning i Væggen ved Hovedgjærdet af hendes Seng og Skinnet af Lyset fra det andet Værelse. Hun var som lynslaaet og vidste ikke om hun drømte eller vaagede, hun traadte tilbage i Værelset — afventende — lyttende — speidende.

Hun saae kun Lysskjæret og hørte fra det andet Værelse kun en Lyd, som om Nogen trak Veiret med Besværlighed. Ogsaa denne Lyd hørte op. En dødlignende Stilhed indtraadte. Lidt efter viste Hester Dethridges Hoved sig i Aabningen og betragtede hende med Øine, hvori det tydeligste Vanvid aabenbarede sig.

Anna fløi til Vinduet, aabnede det og skreg om Hjælp.

Sir Patricks Stemme svarede hende fra Veien udenfor Havemuren.

„For Guds Skyld! forlad mig ikke?" raabte hun.

Hun styrtede ud af Værelset og nedad Trapperne, aabnede Døren i Gangen og var ude i Haven.

Da hun løb henimod Gitterlaagen hørte hun Sir Patricks Stemme udenfor den. „Politiconstablen er her i Nærheden; han patrouillerer omkring Haven og han har en Nøgle." Medens han endnu talte blev Laagen aabnet udenfra og hun saae Sir Patrick, Arnold og Constablen. Hun styrtede imod dem og kunde blot raabe: „Ovenpaa — paa første Sal!" før hun mistede Bevidstheden. Sir Patrick førte hende til en Bænk, medens Arnold og Constablen skyndte dem ind i Cottagen.

„Hvorhen først?" spurgte Arnold.

„Det Værelse, Damen skreg om Hjælp fra," sagde Constablen.

De kom ind i Annas Værelse og begge to opdagede øieblikkelig Aabningen i Væggen. De saae ind igjennem det.

Geoffroy Delamayns Lig laa paa Gulvet; Hester knælede ved hans Hoved og bad.

Epilog.

Et Morgenbesøg.

I.

Bladene havde meddelt, at Lord og Lady Holchester vare vendte tilbage til deres Bolig i London efter et halvt Aars Ophold paa Fastlandet.

Besøgende strømme naturligviis til. De fleste aflevere dog kun deres Kort og kjøre igjen deres Vei, medens nogle faa Privilegerede forlade deres Vogne og betræde Huset.

Imellem disse sidste var der en Person, som absolut vilde see og tale med Herren eller Fruen og ikke vilde lade sig afvise. Medens hun endnu parlamenterede med Tjeneren gik Lord Holchester over Gangen fra det ene Værelse til det andet. Hun styrter henimod ham med Udraabet: „Min kjære Lord Holchester!“ — Julius vender sig om og seer — Lady Lundée.

Da han nu engang er fanget finder han sig i sin Skjæbne paa bedst mulige Maade og da han aabner Døren til det nærmeste Værelse for hendes Naade, stjæler han sig til at see paa sit Uhr og siger til sig selv: „Hvorledes skal jeg dog blive af med hende inden de Andre komme?“

Lady Lundée tager Plads omgiven af en Sky af Silke og Kniplinger, og spiller den Elskværdige, hun spørger til alle Familiens Medlemmer, hvor de have været? hvad de have seet? om Tiden havde mildnet Sorgen hos dem over det Tab, som hun ikke vover nærmere at omtale?

Julius svarer lidt aandsfraværende: hans Tanker ere ikke hos hende, men hos den bortilende Tid og hvad de næste Øieblikke vilde bringe.

Ladyen fører Ordet; hun havde kun lidt at sige om sig selv; hun havde Pligter, som hun troede hun opfyldte; hun havde intet Nyt; hun saae kun nogle faa alvorlige Venner, med hvem hun sympathiserede, dog igaar havde hun havt et høist ubehageligt Syn. Her standsede hun. Julius mærker, at man venter et Spørgsmaal — altsaa spørger han.

Lady Lundée er tvivlraadig, hun siger, at Nyheden dreier sig om den pinlige Begivenhed, hun nylig berørte; at hun fandt, det var hendes Pligt, da hun nu engang var i London, at gjøre Forespørgsel i den Sindssygeanstalt, hvori Hester Dethridge er indsat, at hun havde seet hende og fundet hende i en aldeles utilregnelig Tilstand og at Lægerne havde erklæret, at hun neppe nogensinde vilde komme sig. Lady Lundée vilde just gjøre nogle til Omstændighederne passende Bemærkninger, hvori hun mener at have sin Styrke, da Døren gaaer op og ind træder Lady Holchester, søgende efter sin Mand.

II.

Nye Udbrud af Glædesytringer fra Lady Lundées Side, som mødte en høflig om just ikke hjertelig Modtagelse fra Lady Holchester, der ligesom Julius syntes at være lidt urolig over Tiden der gik, og ligesom Julius syntes at længes efter at Lady Lundée skulde tage Afsked.

Denne gjorde imidlertid intet Tegn til at reise sig fra Sophaen. Det var tydeligt, at hun var kommen for at faae Noget sagt og at hun endnu ikke havde fundet Leilighed dertil. Hun gik derfor lige til Sagen og spurgte dem: „Om de havde hørt at Mrs. Glenarm var gaaet over til Catholicismen, de havde jo været i Rom og vidste vel altsaa Besked derom?“

Jo, det var sandt. Lady Holchester havde seet hende i et Kloster, hvor hun skulde tilbringe Prøveaaret inden hun tog Sløret. Lady Lundée løfter som god Protestant sine Hænder afværgende af Rædsel, erklærer, at det er altfor frygtelig en Gjenstand at dvæle længere ved og gaaer derfor over til en ny Sag, den, hvorom hun egentlig vilde tale og spørger om Lady Holchester paa Reisen havde truffet Mr. Arnold Brinkworth eller hørt om ham.

„Jeg har nemlig hørt op at have nogen Forbindelse med disse mine Slægtninge,“ tilføier Lady Lundée forklarende, „det Parti de tog og den Sympathi de viste en Person, hvis Navn jeg endnu ikke kan faae over mine Læber, fjernede os fra hinanden. De have krænket mig, men jeg tilgiver dem. Jeg vil altid føle en Moders Interesse for Blanche. Jeg har hørt at hun og hendes Mand vare paa Reiser paa samme Tid som De. Har De maaskee truffet dem?“

Julius og hans Kone see paa hinanden. Julius er stum, Lady Holchester maa altsaa svare.

„Jo, vi have seet Mr. Brinkworth og Blanche baade i Firenze og i Napoli. De ere for en Uges Tid siden vendte tilbage til England i Anledning af en glædelig Begivenhed, som lover at forøge vor Familiekreds. De ere for Øieblikket i London og vi vente dem om faa Øieblikke her til Frokost.“

(Lady Holchester tænker ved sig selv, „hjælper det ikke til at hun gaaer sin Vei, saa giver jeg fortabt.“)

Det var til ingen Nytte. Lady Lundée var ikke til at rokke; hun havde i et halvt Aar ikke hørt fra Familien og brændte af Nysgjerrighed efter at høre mere. Der var eet Navn, hun endnu ikke havde nævnet, men da ingen Anden nævnede det, maatte hun selv gjøre Begyndelsen.

„Og Sir Patrick da, har De ogsaa truffet ham?“

Julius og Kone tilkaste atter hinanden spørgende Blikke. Uhret i Forhallen slaaer. Begge synes at blive utaalmodige. Der indtræder en ubehagelig Pause. Endelig siger Lady Holchester:

„Sir Patrick reiste til Continentet med sin Niece og hendes Mand og er vendt tilbage med dem.“

„Frisk og rask?“

„Ja og ungdommeligere end nogensinde.“

Lady Lundée smiler satirisk. Lady Holchester seer Smilet og mener nu, at der ingen Grund er til at vise Skaansel længere og siger, til Forfærdelse for hendes Mand, at hun kan meddele Lady Lundée en Nyhed angaaende Sir Patrick, som vist vil forbause hende.

„Det er jo ingen Hemmelighed,“ vedbliver Lady Holchester, „skjøndt kun nogle faa Venner kjende Forholdet, at Sir Patrick har gjort en stor Forandring i sit Liv.“

Lady Lundées fortryllende Smil forsvinder.

„Sir Patrick er jo ikke alene en meget munter og behagelig Mand, men,“ siger Lady Holchester lidt ondskabsfuldt, „ogsaa i enhver Henseende (som De jo selv veed), langt yngre end hans Aar — og

i Besiddelse af mange Egenskaber, som gjøre Indtryk paa Damerne."

Lady Lundée springer op: „Det er da vel ikke Deres Mening, at Sir Patrick har giftet sig?"

„Jo — netop."

Hendes Naade synker tilbage paa Sophaen, fuldstændig hjælpelos under dette dobbelte Slag; thi hun er nu ikke alene ikke længere Familiens qvindelige Overhoved, men (skjøndt paa den rette Side af de 40 Aar) vil for Fremtiden i Selskabslivet blive benævnet som Enken Lady Lundée.

„Og det i hans Alder!" udbryder hun, saasnart hun har faaet Mælet igjen.

„Undskyld! men mange Mænd gifte sig først i Sir Patricks Alder. Hans Giftermaal er en god Gjerning i Ordets egentlige Forstand. Det gjør ham Ære saavelsom den Dame, der nu bærer hans Navn."

„Naturligviis en pur ung Pige," bemærker Lady Lundée.

„Nei. En Qvinde, som er bleven haardt prøvet i Livet og som har baaret sine Prøvelser med gudhengivent Mod og som fortjener den Stilling, hun nu vil indtage."

„Maa jeg spørge, hvem hun er?"

Før Spørgsmaalet blev besvaret, blev der banket paa Gadedøren, Julius og Kone saae atter til hinanden og Julius svarede:

„Min Kone har allerede sagt Dem, Lady Lundée, at vi vente Mr. og Mrs. Brinkworth. Sir Patrick Lundée med sin unge Kone, den nye Lady Lundée ledsager dem. Dersom De ikke ønsker at møde dem, vil jeg lade min Kone modtage vore Gjæster her, og selv vil jeg tage mig den Frihed at ledsage Dem ind i et andet Værelse."

Han tilbyder hende sin Arm, men hendes Naade rører sig ikke, hun er fast bestemt paa at see den Qvinde, som har indtaget hendes Plads. Efter et Øieblik's Forløb bliver Døren aabnet og Tjeneren melder: „Sir Patrick og Lady Lundée. Mr. og Mrs. Arnold Brinkworth."

Lady Lundée kaster Øinene paa den Qvinde, der har indtaget hendes Plads som Familiens Hoved og seer — Anna Silvester.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Maud gjenkjendte ham strax og lod Puckers gaae foran. Hun tog en halv Krone og stak ham den i Haanden.

„Det er en ærlig Næringsvei," sagde hun og saae ham fast i Ansigtet.

Han blev bleg, da han modtog hendes Gave.

„Nei — nei, Miss," stammede han, „det er det desværre ikke — jeg længtes kun efter at faae et Blik af Dem og atter at høre Deres Stemme. Nu vil jeg strax gaae, Miss — men har De ikke Brug for en Fyr som mig — jeg vil udgyde mit Hjerteblod for Dem og ikke forlange anden Løn end et venligt Ord."

Hun lod sit Blik glide hen over ham fra Hoved til Fod, og gik forbi ham. I det Blik var der hverken Overraskelse, Vrede eller Harme, maaskee en Smule Nysgjerrighed og dog gik det igjennem Marv og Been paa denne Tyv og Hæler. Da han tabte hende af Syne, bed han den halve Krone krum og gjemte den. „Den vil jeg aldrig stille mig ved — nei, aldrig," tænkte han, aldeles forglemmende Dorothea, der med Taarer udførte sin daglige Dont.

Gentleman Jim, der var uopdragen, gemeen og raa, havde nu drukket af det Bæger, der beruser saavel den Ædleste som den Lumpneste af vort Kjøn. En velklædt og godt udseende ung Mand, der gik paa den anden Side af den indhegnede lille Have havde baade seet Mauds Afsked med Tom Ryse og hørt hendes Samtale med Gadefeieren. Han blev noget forundret og gik et Par Gange frem og tilbage i en tilstødende Gade inden han kunde beslutte sig til at ringe paa en velbekjendt Dør.

Miss Bruce synes virkelig at være en af disse Damer, hvis Bestemmelse det er at interessere, men ogsaa at plage og drille hver Mand, de komme i Berøring med.

Syvende Capitel.

Vist var det, at hun allerede havde begyndt at interessere Dick Stanmore og at den Tid nok ogsaa vilde komme, da hun vilde plage ham. Dick var just som skabt for at lade sig pine og plage af en Qvinde — han var munter, godmodig, brav, ærlig, med gode Tænder og Fordøielsesredskaber og dertil tilbøielig til al Slags Sport og til at more sig og nyde Livet.

Han sagde rigtignok, ligesom saa mange Andre af hans Caliber, at han hadede London, men det forhindrede ham naturligviis ikke fra at befinde sig overmaade vel der i Saisonen fra April til Juli. Han var just vendt tilbage fra Landet og havde nu været en Uge i Byen, hvor han hver Dag traf sammen med Miss Bruce.

Den Tante Agathe, som Miss Bruce levede hos, var en Søster til hendes afdøde Fader og havde giftet sig med en Enkemand, Mr. Stanmore, der havde en Søn af første Ægteskab. Mr. Stanmore døde og efterlod sin Enke et godt Udkomme og en Stedsøn, den nu omtalte Mr. Dick Stanmore. Mrs. Stanmore eller Tante Agathe, som vi hidtil have kaldt hende, kunde være ubehagelig og paastaaelig, men var forresten en godmodig Sjæl, hvorfor hun ogsaa strax ved sin Broders Død tilbød sin Niece et Hjem hos sig, et Tilbud Miss Bruce, som vi vide, havde modtaget. Saaledes skete det, at hun i Hemmelighed maatte tale med Tom Ryse i Haven paa Torvet, og da hun gik fra ham fik Øie paa den Gentleman, som hun vidste hun mødte 10 Minuter efter og paa hvem hun nok troede hun havde gjort et vist Indtryk, om hans Hjerte endnu ikke brændte i Flamme for hende.

„Jeg vil lade som Ingenting," sagde Dick, da han skrabede sine Støvler af udenfor hans Moders Dør, „men jeg kunde dog nok ønske at vide, hvad det var for en Fyr, og hvad hun kunde have at sige til ham inde i Haven."

Det er unødvendigt at bemærke, at Mr. Stanmore ved Frokostbordet ikke udtalte sig saa aabent

som i sine Enetaler, og han var i det Hele taget mere taus end sædvanlig. Hans Moder troede ikke han var rask (han kaldte hende altid „Moder" og hun kunde ikke have holdt mere af sin egen kjødelige Søn end af ham, men heller ikke skjændt oftere paa ham). Miss Bruce sagde, han var kjedelig.

„Saa tal dog, Menneske," sagde den unge Dame med sin sædvanlige rolige, overlegne Tone, „vær en Smule morsom, husk paa, Tante Agathe og jeg har en streng Dag for os."

„Ikke strengere end saamangen anden Selskabsdag. Lady Goldthreds er en mangeaarig Veninde, og det var smukt af hende, at hun inviterede os. Desuden kjører Dick os jo derud i sin egen Vogn."

„Ja, det forklarer Sagen. Han tænker paa, at han ikke maa ryge i Vognen, og det er derfor han allerede er tvær og treven og taus som en Aand. Fat Mod, Mr. Stanmore. De maa gjerne ryge hele Veien. Jeg giver Dem Lov dertil."

„Passiar, Maud," sagde Tanten, „det tænker han slet ikke paa; men hvor har Du været hele Morgenen? jeg har ikke kunnet finde Dig nogetsteds her i Huset."

„Puckers og jeg have gaaet en Morgentour paa Sundhedens Vegne," sagde hun, uden at rødme, „og desuden været inde i et Par Butikker." Hun kastede et stjaalent Blik paa Dick, og skjøndt han ikke løftede sine Øine fra Jorden, var hun dog overbeviist om, at han havde været Vidne til hendes Samtale med Tom Ryse.

„Jeg saae Dem begge gaae ind," sagde Dick efter en generende Pause, „og jeg troer, Puckers Hat er kun halv saa stor som Deres, Miss Bruce, hvilket jeg næsten synes De maatte være fornærmet over."

Hun tilkastede ham et venligt Blik, og Dick følte, at han ikke havde tabt noget i hendes gode Mening om ham ved at lade, som om han var uvidende.

„Apropos om Hatte," sagde hun, „saa er det nok bedst, at jeg skynder mig og tager min paa, at vi kunne komme afsted."

I Vognen sad Dick med Ryggen til Kudsken, men han nød det fulde Syn af den unge Skjønhed, der sad ligeoverfor ham. Hun straalede af Ungdom og Sundhed og syntes saa ganske at passe til Solskinnet, den deilige Foraarsdag, den glimrende Eqvipage og de vælige Gangere.

Tante Agathe talte ikke meget paa Kjøretouren, hvorimod det unge Par converserede ivrigt. Maud for at glemme meget af det hun ikke syntes om i det daglige Livs og især denne Morgenstunds Begivenheder, og af Glæde over Touren og Selskabet. Dick blev ansporet af hendes Nærværelse til at være saa behagelig som mulig, og lod Munden løbe med det Slags let Passiar, som er den eneste Maade at conversere paa, naar man rider eller kjører sammen; Dick lignede Myggen, som flyver omkring Lyset og glæder sig ved dets varme Straaler, indtil den kommer Varmekilden fornær og brænder Vingerne.

Saavidt var det dog endnu ikke kommet med ham; han glædede sig over hendes Skjønhed og Venlighed, over at hun kunde gaae ind paa hans Løier og Spøg, over at han maatte holde hendes Parasol og arrangere hendes Shawl, og han var bedrøvet, da Vognen holdt og de havde naaet Maalet for Touren. Han havde en svag Forudfølelse af, at nu var den bedste Deel af Dagen forbi for ham, og hans Tanker vendte uvilkaarlig tilbage til Hjemtouren, mon den vilde blive ligesaa behagelig som Hentouren?

Det første Stød, hans Glæde fik, var den uhyre Beundring, Miss Bruce strax opvakte, saasnart hun var traadt ud af Vognen. Hun var neppe igjennem Værelserne kommen ud imellem det Par Træer, der kaldes en Have i Forstæderne, før Dick følte, at hans Monopol var forbi og at her begyndte en virkelig Frihandel med Blik, Hvisken og Spørgsmaal imellem en Række unge Herrer, som vist i deres egne Tanker vare meget beskedne, men idetmindste efter Dicks vare meget dristige. Ikke mange Minuter vare forløbne, før en halv Snes Gardeofficierer, et Par ugifte Lorder og det sidste Aars Fremtoninger i den rigeste Handelsverden, havde forlangt at blive præsenterede for hende, og Dicks Mod faldt og han fjernede sig for at udvexle Complimenter med Værtinden, Lady Goldthred.

Denne skikkelige Dame, pyntet, sminket og vatteret, var uhyre glad over at see ham, og jo mindre hun egentlig vidste hvem Dick var, jo mere lod hun Munden løbe, men vogtede sig vel for at spørge om hans Navn. „Gud, det er jo Dem, der har bragt S k j ø n h e d e n med, ikke sandt? Hun har aldeles indtaget Sir Mohns. Jeg burde virkelig blive jaloux. Betragt ham blot. Men det maa være mig en Trøst, at han ikke er den eneste."

Dick saae derhen, og det var mærkeligt, saa Rosenskjæret, hvori han nys havde seet Livet, efterhaanden blegnede. Ikke for Sir Mohns Skyld, thi det var en lille, skaldet, godmodig Mand, hvem han ikke frygtede som Rival, men den beundrende Kreds om Miss Bruce blev bestandig tættere og tættere, og Lady Goldthreds følgende Ord vare just ikke opmuntrende. „Seer De den Herre, der nu taler med hende, det er Lord Bearwarden; han er kjørt en lang Vei for at komme her idag, og skjøndt han gjælder for at være meget storagtig og vanskelig at tilfredsstille, saa synes han dog ikke at kjede sig i dette Øieblik. Han har tyve tusind Pund om Aaret, har været hele Verden rundt og seet Alt. Nu skal han have isinde at gifte sig, for han er meget ældre end han seer ud til. Naar man hører ham tale, skulde man forresten troe, han var over hundrede Aar og hans Hjerte udtørret ovenikjøbet. Jeg har ingen Overbærenhed med en melancholsk Herre, men jeg er jo heller ingen ung Dame længere. De kjender ham jo naturligviis?"

Om Dick svarede er uvist, men i ethvert Tilfælde druknede hans Svar i Musikens Toner.

Han kjendte forøvrigt Lord Bearwarden, som hvert Menneske af den Stand kjender hinanden i London. Der var mange, han hellere havde seet som Rivaler, og da han meente at opdage Spor af Træthed paa Mauds Ansigt, søgte han at bane sig Vei hen til hende og indtage den Plads, hvortil han endnu meente at have en Slags Forret.

Dette var imidlertid ikke saa let en Sag og da han naaede hen i Nærheden af Miss Bruce havde Lord Bearwarden forladt hende og hun var beskjæftiget i Samtale med en anden Gjæst, som

vel havde Udseende af en Gentleman, men dog stak noget af i Sammenligning med de andre Herrer. Ved nøiere Betragtning studsede Dick ved Synet af ham, thi det var den Mand, som han havde seet Maud tale med i den lille Have paa Pladsen.

Selskabet var i dette Øieblik ifærd med at ordne sig til en Dands og Dick var i den Grad klemt inde mellem Tilskuerne, at han hverken kunde komme frem eller tilbage. Det var derfor ikke hans Skyld, at han kom til at høre følgende Samtale imellem Maud og den fremmede Herre.

„Vil De saa maaskee dandse med mig," sagde Herren vel i en hviskende Tone, men dog med undertrykt Harme.

„Umuligt," svarede Maud med Bestemthed, „jeg er engageret af Lord Bearwarden. Det er Lanciers vi skulle dandse, og han er blot gaaet bort fra mig for at skaffe et Par til vis à vis."

Den Fremmede bed Tænderne sammen og rynkede Brynene.

„De synes at være meget glemsom," mumlede han, „og at føre Toilerne vel stramt. Husk paa, jeg har Ret til at forlange en Dands med Dem. Ja, om jeg vilde, havde jeg Ret til at befale Dem gaae ned til Floden og lade Dem roe tilbage af mig, mig alene; og jeg sværger Dem til, jeg vil gjøre det, dersom De tirrer mig altfor meget."

Hun maatte gjøre øiensynlige Anstrængelser for at bekæmpe sin Heftighed.

„Vær blot taalmodig," hviskede hun med et Blik paa de Omkringstaaende. „De kan fuldkommen stole paa mig. Tys! der kommer Lord Bearwarden!"

Hun tog dennes frembudte Arm og gik bort med et saa bedende Blik paa ham, hun sidst talte med, at Dick vilde have givet meget til, at Blikket havde gjældt ham.

Han vilde gjerne have Navnet at vide paa den Person, som Maud havde talt med, og det lykkedes ham ogsaa at erfare, at det var „en Mr. Ryfe". men mere syntes heller Ingen at vide, og det var med virkelig Forundring at Lady Goldthred tilføiede: „Hvor kan De spørge derom, det er jo Dem selv, som har skaffet ham en Indbydelse og bragt ham med."

Dick var aldeles forvirret, og hvad der var værre, han var ulykkelig. Han vandrede frem og tilbage bagved de dandsende Par, og det var klart for ham, at Lorden var overmaade glad over den Dame han dandsede med, ligesom hun paa sin Side ogsaa syntes at føle en vis Tilfredsstillelse over at have Lord Bearwarden til Cavaleer. Tillod Dandsen end ikke, at der blev vexlet mange Ord imellem dem, saa er der dog ogsaa et Sprog, som tales med Øinene, og det var i ethvert Tilfælde ikke Lord Bearwardens Skyld, hvis hans Sprog ikke var forstaaeligt nok.

Alt dette saae Dick tydeligt nok, hvoraf Følgen var, at han slet ikke syntes om Livet i det Hele taget og endnu mindre om Lady Goldthreds Fest i Særdeleshed, og da han, efterat Dandsen var forbi, saae Miss Bruce tage Mr. Ryfes Arm og denne Person med en triumpherende Mine lede hende ad en eensom Sti, der førte til en skyggefuld Allee med en Udgangslaage til den forbiilende Flod, saa blev der et fuldkomment Mørke i hans Sjæl.

Vi skulle ikke trætte vore Læsere med de sørgelige Tanker, der plagede ham dobbelt i de smilende Omgivelser, men kun glæde os over, at han endelig stammede sig over sig selv og tænkte: „Fordømt! hvorfor blive her længere. Jeg vil blot sige Moder, at jeg skal være inden Middag tilbage i London, gjøre et Buk, springe i en lille Baad og selv ro mig nedad til Chelsea. Det vil gjøre mig godt at bruge Aarerne, og hvis hun er seilet samme Vei med den kjære Fyr, saa er det bedst strax at erfare det Værste. Hvor hun er en ualmindelig, besynderlig Pige! Og dog — Gud give at hun ikke var det!"

Men at finde en Dame i en myldrende Trængsel er just ingen let Sag, og saadan uden videre at afbryde Værtinden i en Samtale for at sige hende Farvel før Folk tænke paa at tage bort, gaaer dog heller ikke an, endskjøndt vi leve i Tider, der tage saare lidt Hensyn til almindelig Høflighed, hvorfor der ogsaa forløb en Snees Minutter for Dick kunde springe i en smuk lille Baad, skarptbygget og med lange Aarer, — tyve Minuter — mere end Tid nok til at Corsaren, hvis det var en Corsar, kunde have vundet et saa stort Forspring med den falske, bedrageriske Maud i Baaden, at det ikke vilde blive muligt at naae dem paa Floden inden Byen.

Dick var vant til at bruge et Par Aarer og denne Idræt, der fordrer baade Dygtighed og Muskelkraft, havde en særdeles beroligende Indflydelse paa hans Sind. Før Sveden stod paa hans Pande, anede han, at han havde været overilet og uretfærdig i sin Dom, og da han var kommen rigtig i Aande, var han i Fred med hele Verden og sagde om sig selv, at han vist var et dumt Asen.

Han roede frem med rivende Fart og mente, at hvis de Flygtende havde holdt sig paa Floden, maatte han have indhentet dem eller idetmindste nu faaet Øie paa dem.

Han fik atter sit gode Humeur tilbage og undrede sig nu kun over, at han for en Times Tid siden kunde have været saa forstemt; han begyndte endogsaa at undskylde Maud og at søge en Forklaring til hendes ubegribelige Opførsel.

Ved en Bøining af Floden nærved Putney kom han pludselig til et af de yndige Punkter, som krandser dens Bredder — et yndigt lille Huus med en deilig lille Blomsterhave, en smuk Græsplet og Hængepil, som kysse Flodens Vande. Paa denne Plet under Træerne opdagede han den yndefulde, smilende Figur, det ravnsorte Haar og den stolte Gang, der havde gjort et saa ødelæggende Indtryk paa hans Hjerte, og idet han hviskede det elskede Navn, begreb han ved den Smerte, han følte derved, hvor dybt han allerede elskede det vilde, hensynsløse og hjerteløse Pigebarn, der var kommen til at boe i hans Moders Huus. Da han holdt sig midt i Strømmen, havde han været for langt borte til at hun kunde gjenkjende ham, saaledes troede han idetmindste; men hvorfor havde hun i saadan Hast taget sin Tilflugt til dette Huus, og hvorfor ilede hun hen mod en aaben Dør, hvor han kunde skimte en Mandsperson? — Denne Mr. Ryfe havde altsaa holdt sit Ord og sin Trusel, og hun, hans eget stolte, forfinede, skjønne Ideal havde altsaa begaaet den uhyre Uforsigtighed at følge den bydende Beundrer herhen. Hvad mon det var for en

hemmelig Magt denne Mand maatte have over en saadan Qvinde? — Hun kunde nu ikke længere være Dicks Ideal. Og dog elskede han hende saa høit, saa inderligt.

Der stod Taarer i hans Øine, da han roede videre, men han havde dog opgivet hende, da han naaede Chelsea og var bleven enig med sig selv om, at for ham var der ikke mere Tale om Solskin, Romantik eller Kjærlighed. Han havde drømt sin Kjærligheds Drøm, og heldigt var det for ham, at det var saa snart forbi, og ingen Qvinde skulde oftere holde ham for Nar. Det vilde ingen Qvinde heller nogensinde kunne, thi hendes Lige vilde han aldrig finde mere.

Det var maaskee af den Grund, at han gjorde en Omvei paa en Miil for at passere den Gade, hvori hun boede; for at kaste et Blik paa den Have, hvori han havde seet hende med hendes hemmelighedsfulde Ledsager; for at glo paa Haandtaget paa og Fodskraberen ved hans Moders Dør og sige til sig selv, at over den Tærskel traadte han neppe mere saalænge hun var i hans Moders Huus.

(Fortsættes.)

De syv Forligelsescommissairer.

I en forhenværende Rigsstad var nedsat en Ret af syv ærlige Borgere, i hvilken allehaande smaa Trætter og Stridigheder afgjordes og enten bleve bilagte eller straffede. Nu traf det sig engang, at tvende Borgere kom i Strid paa aaben Gade, og da de, efter længe at have klamres, skiltes fra hinanden, sagde den ene til den anden: „Man veed nok, hvad Du er for en Fugl." Den Anden udlagde disse Ord til det Værste, indstevnede Injurianten for Syvmænds-Raadet, og anklagede ham for den fornærmende Udladelse. Den Anklagede gav til Svar: han kunde ikke fragaae, at han jo havde sagt hine Ord, men han kunde tillige ikke indsee, at der var noget Slemt i de brugte Udtryk, da nemlig Klagerens Navn var: Finke, og Enhver nok vidste, hvad en Finke var for en Fugl. Trods denne, som det syntes, ikke aldeles forkastelige Undskyldning, blev han dog idømt en Mulkt af 6 Daler. Han betalte villig Boden, men sagde derhos, om det var tilladt at gjøre et Spørgsmaal. Herrerne svarede ja. Derpaa spurgte han: „Mine gunstige Herrer, jeg beder om Forladelse, men maa jeg ikke være saa fri at spørge, hvorledes kunne De, da de dog ere Syv, dele sex Daler?" — De velvise Mænd antoge naturligviis denne Yttring for en Stikpille, og dømte ham til at spytte endnu en Daler i Bøssen. Efterat have betalt Pengene, gik han, men slog i fuld Harme Døren temmelig stærkt i efter sig. Dommerne lode ham kalde ind igjen, og paalagde ham atter en Mulkt af en Daler, fordi han havde tilsidesat den skyldige Respekt og viist sig trodsig. Ogsaa hertil var han villig, betalte og gik sin Vei, lukkede derpaa Døren ganske sagte i, men aabnede den snart igjen og sagde: „Med Forlov at spørge, er det saaledes godt?" Dommerne holdt det for en ny Finte, hvorfor de fandt sig beføiede til at lade ham betale endnu en Daler i Straf, hvorpaa han smukt stille gik ud ad Døren. Da han var kommen ud paa Gangen, sagde han halvhøit for sig selv: „Jeg troer, om saa Vorherre selv kom for disse syv Mulktafpressere, saa fik de ham til at punge ud." Dette hørte imidlertid et Magistratsbud, og var ikke seen med at bringe Herrerne den stakkels Mands Monolog. Man kaldte ham tilbage, gav ham en skarp Irettesættelse for sine ugudelige Ord og sine uærbødige Udtryk om Retfærdighedens Haandhævere, samt paabød ham atter at erlægge en Daler. — Slukøret forlod nu den Plyndrede Raadhuset, holdende den ene Haand paa Munden og den anden i den tomme Lomme.

Gaade.

Man veed det ofte selv ei ret,
Hvorfra i Grunden den sig skriver;
Men kom den først, vel ikke let
Man Slip igjen paa den da giver.

Og dog er den en Byrde, som
Kan hvile tungt paa Sind og Tanke,
Kan gjøre Verden huul og tom,
Og følge med, hvorhen vi vanke.

Man vænner aldrig sig til den,
Thi med hver Dag den større bliver;
Og hvis den brat ei svinder hen,
Den til Fortvivlelse os driver.

Opløsning af Charaden i Nr. 30:

Øresund.

Opløst af Mester Erik, Frederikke paa Dosseringen, Den gamle Dreng paa Frederiksberg.

Gaaden 3 i Nr. 29 er endvidere opløst af Konfutionsraadens Døttre.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 6te August. Nr. 32.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Dyrekamp i Urskovene (med Xylographi). — Den gamle Cassams Tøser. — Lady Caroline. — Blandinger. — Gaadespørgsmaal.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

Hvad han egentlig ventede paa, medens han gik frem og tilbage, kan være vanskeligt at forklare, han lovede sig selv hvergang han kom til Enden, at nu skulde det bestemt være den sidste Gang, og dog havde han passeret den nitten Gange og vilde just begynde den tyvende, da Mrs. Stanmores Vogn kom rullende og holdt for Døren for at sætte denne Dame og Maud af; Maud, der saae ligesaa rolig, frisk og ukrøllet ud, som da de vare kjørte til Stadsen med Dick paa Forsædet. Alt dette var et voldsomt Stød for hans Følelser; af Instinkt snarere end efter Overlæg styrtede han frem for at hjælpe dem ud, og i sin Forvirring lagde han ikke engang Mærke til, at de slet ikke syntes forundrede over at see ham paa dette Sted. Hans Moder syntes slet ikke at have savnet hans Nærværelse og Maud hilste ham med en munter Latter, som viste mere naturligt godt Humeur, end der strengt taget lod sig forene med, at hun følte stor Interesse for ham eller var stødt over at han, uden at sige et Ord havde forladt dem ved Festen.

„Hvorledes kommer det dog," udbrød hun endelig, „at De er hjemme tidligere end vi — det er accurat som naar man tager en Hund ud med sig og den springer ud af Vognen. Stakkels Væsen! har den lille Hund løbet hele Veien under Vognen med Tungen ud af Halsen? er den ikke tilstøvet, træt og tørstig? vil den ikke komme med ind og faae en Kop Thee?"

Hvad skulde Dick sige eller gjøre?

Han fulgte hende op ad Trapperne, myg og underdanig som Hunden, hun havde lignet ham ved; ventede med tør Mund og bankende Hjerte medens hun tog Stadsen af, og da hun smilende og straalende vendte tilbage, kunde han kun fremstamme det taabelige Spørgsmaal:

„Men De var maaskee saa slet ikke ude paa Floden?"

„Paa Floden?" gjentog hun. „Nei, der har jeg desværre ikke været, det vilde have været anderledes morsomt, forsikkrer jeg Dem. Gid jeg dog havde været en lille Tour ude paa Vandet, thi hele Forestillingen paa Landjorden har været kjedelig. Jeg dandsede fem Dandse, men jeg hader at dandse paa Græsset; jeg maatte desuden nyde lunken Iis og Gelé, der smagte af Honning. Men hvad blev der af Dem? vi kunde ikke finde Dem, da vi skulde have fat paa Vognen, og vi toge tidligt bort, da jeg var træt og kjed af det. Jeg troer Tante Agathe syntes meget bedre om det end jeg — men der er hun, nu kan hun selv sige sin Mening."

Dick fik ingen rigtig Middagsmad den Dag og dog smagte Cigaren ham deilig, da han i Lygteskinnet for tyvende Gang passerede Gaden. Al hans Sorg og Qvide var nu forbi; Mistænkelighed og Skinsyge havde han jaget paa Porten, og alt det var bevirket ved et Par Ord, et Smil, en Kop tynd Thee og et Stykke tarveligt Smørrebrød. Han kunde rigtignok ikke gjenkalde sig et eneste Ord eller Yttring, som tydede paa usædvanlige gunstige Følelser for ham eller et eneste Blik, som ikke kunde være skjænket en Broder eller god Ven og dog var han atter fuld af Haab og i den lykkeligste Stemning. Reactionen var kommen igjen og han var mere forelsket end nogensinde før.

Ottende Capitel.

Det vilde have sparet Mr. Stanmore en heel Deel ubehagelige Tanker, hvis den Mandfolkefigur, der stod i Døren paa Villaen ved Putney var traadt nærmere og kommen ned til Floden; thi saa vilde Dick have gjenkjendt en gammel Universitetsven, være gaaet iland for at hilse paa ham, være bleven modtagen med Hjertelighed og snart have opdaget, at hans Mistanke til Maud var grundløs og absurd.

Simon Perkins er ikke noget romantisk Navn og dets Eiers Ydre, hvad enten man saae ham indenfor eller udenfor Lystftedet, svarede heller ikke til det Begreb man i Almindelighed danner sig om en Romanhelt. Hans Figur var svagt bygget, hans Ansigt blegt, hans Haar tyndt og hans Væsen keitet, ja næsten ubehageligt, havde ikke en umiskjendelig god Natur og Belevenhed skinnet igjennem den simple Skal. I Selskabslivet lod Folk ham i Reglen passe sig selv og ansaae ham

for en lille, undseelig og ubetydelig Person, men dem, der kjendte ham nøiere, vidste, at ingen Fare kunde ryste hans Nerver eller dæmpe hans Mod og at han altid var rede til at hjælpe den Trængende og trøste den Sorgfulde — kortsagt, at han var en Mand, der havde Hjertet paa det rette Sted.

Han og Dick havde tilbragt flere Aar sammen ved Universitetet i Oxford og de vare blevne intime Venner, hvor store Forskjelligheder, der end var imellem dem, og Venskabet blev end fastere knyttet ved en Begivenhed, som indtraf under en Tour, de gjorde sammen i Norge og som Dick kaldte „et rørende Tableau", men som let kunde have faaet et sørgeligt Udfald, hvis Simon Perkins Mod og Hjertelag ikke havde været stærkere end hans spinkle Ydre tydede paa.

Simon Perkins havde opgivet sine Universitetsstudier og aldeles med Liv og Sjæl hengivet sig til Malerkunsten og sad just ved en Elv i Norge med hele sin Aand flere tusind Fod over Havfladen beskjæftiget med en Skizze af de sneklædte Bjergtoppe medens Dick en Snes Alen fra ham stod paa en slibrig Klippetop midt i Elven, bestræbende sig for at lokke en stor Lax til at bide paa den indbydende Madding. Dick tabte Fodfæstet og skjøndt en dygtig Svømmer vilde han dog neppe have sluppet derfra med Livet, thi han var iført store Trækstøvler og desuden generet af en Masse Smaating, som enhver vel udrustet Fiskermand fører med sig, hvis ikke Simon ved hans Raab var kaldt tilbage til Omverdenen og med frygtløs Uforsagthed havde styrtet sig ud og rakt ham en frelsende Haand.

Senere tabte Vennerne hinanden af Sigte, som det saa ofte gaaer her i Livet, hvor et Aars Adskillelse er nok til at bryde intime Forhold. Simon Perkins aandede og levede kun for sin Kunst, der ogsaa gjorde ham uafhængig i pecuniair Henseende. Han levede sammen med et Par gamle, ugifte Tanter i Villaen ved Putney, og han stod just i Døren for at studere den nedgaaende Sols Straaler paa Elmetræerne paa den anden Side af Floden, da Dick Stanmore roede forbi; men Simon Perkins Øie fulgte ogsaa den yndige, unge Pigeskabning, der forsvandt saa hurtig for Dicks Blik.

Medens Simon endnu stod i Døren traadte en ældre Dame, der just ikke udmærkede sig ved Skjønhed, ind i Værelset. Hun tog ingen videre Notits af Simon, men gav sig strax med et vist Hastværk, der tydede paa Uro i Sindet, til at afstøve og flytte omkring flere Smaating i Stuen. Medens hun aftørrede en Theekop med et fiint Lommetørklæde, standsede hun pludselig og udbrød: „Kjære Simon! jeg troer ikke jeg kan udholde den Uvished længere — jeg er ganske nerveus. Gid dog Jemima vilde komme."

Endnu medens hun talte, viste der sig en noget ældre og endnu mindre skjøn Dame, som strax satte sig med en vis overlegen Værdighed i en Lænestol og efterat have kastet et prøvende Blik omkring sig, udbrød med en vis befalende Tone: „Susannah, tag mig mine Briller! Simon, luk Døren!"

Enhver Regjering maa have et Hoved; her i denne raadgivende Forsamling var det klart, at Miss Jemima Perkins vilde føre an. Da begge hendes Ordrer vare blevne adlydte, tog hun Brillerne ud af deres Futteral og satte dem paa som et Myndigheds Tegn.

„Jeg ønsker at høre Din Mening, Simon," sagde den gamle Dame med haard, skarp Stemme, „det er just ikke fordi jeg agter at følge den, men jeg vil nok høre den alligevel. Jeg har ingen Hemmeligheder for nogen af Eder, og derfor siger jeg som Familiens Hoved, at hun maa bort. Ingen Svaghed, Susannah — Du burde skamme Dig over Dig selv. Nina, gaae ovenpaa, vi have noget at tale om i dette Øieblik."

Disse Ord bleve henvendte til den unge Pige med de ravnsorte Lokker som nysgjerrig stak Hovedet indenfor Døren, men hurtigt trak det til sig igjen.

Simon saae efter det smukke Hoved og henfaldt i en drømmende Tilstand. Mon han tænkte paa, hvor deilig hun vilde tage sig ud i et Maleri eller hvor smuk og yndefuld hun var i Virkeligheden. Hans Tantes Stemme kaldte ham tilbage fra Drømmenes til Virkelighedens Land.

„Hører Du ikke, Simon," gjentog hun, „at det er min Mening, at hun maa bort?"

„Bort!" sagde Nevøen distrait, „hvad er Din Mening, Tante? Hvorhen? Hvem?"

„Naturligviis Pigebarnet, som vi Alle holde saameget af," svarede Miss Jemima og blev strængere og strængere. „Mr. Algernon pleiede at komme her to Gange i Qvartalet, ikke sandt? Der gik aldrig en Dag over, og han betalte Kostpengene saa accurat paa Timen. Susannah, hvorlænge er det nu siden han har været her?"

Susannah sukkede.

„Det er ikke Svar paa mit Spørgsmaal," vedblev den urokkelige Jemima. „Det er nu snart ti Maaneder siden vi have seet ham eller hans Underskrift. Skal Pigebarnet blive her og leve af vor Naade? Min Mening er, at hun maa ud i Verden og tjene sit Brød, men mine Følelser kunne ikke udholde, at hun skal søge et Hjem udenfor vore Vægge."

Den gamle Pige, der havde søgt at spille den Stærke, havde nu ikke flere Kræfter til denne Rolle, medens Søsteren Susannah gav sin Sindsbevægelse frit Løb og græd lydeligt.

„Du har hele Tiden vidst, hvorledes det egentlig stod sig med hende, Jemima," hulkede Søsteren, „og det er grusomt af Dig nu atter at bringe vore Følelser i Oprør."

Simon sagde ikke noget, men hans rolige Ansigtstræk havde et bestemt Udtryk, hvorigjennem der straalede et Glimt af Haab.

Miss Jemima Perkins aftørrede sine Øine og sine Briller og indtagende atter sin overlegne Værdighed sagde hun med en nu roligere Stemme:

„Jeg vil ikke skjule for Dig, Susannah, eller for Dig, Simon, at jeg i flere Aar har næret en vis Tvivl, og at denne Tvivl for nogen Tid siden er bleven til en urokkelig Vished. Der er nu ingen Tvivl om, at der existerer et Slægtskabsforhold imellem vor Nina og den Mr. Algernon, som han kaldte sig selv og som altid har taget saa megen Deel og Interesse i Barnets Skjæbne. Da jeg saae Mr. Bruces Død i Aviserne, vidste jeg, at vor lille Yndling havde mistet sin Fader; men hvad skulde jeg gjøre? Da jeg for tyve Aar siden paatog mig Ansvaret for det smukke lille Barn, stod det

klart for mig, at der var en Hemmelighed forbunden med hendes Fødsel. Da jeg var Familiens Ældste beholdt jeg min Mening og Tvivl for mig selv; det forekom mig, at jeg skyldte baade Barnet og Faderen dette Hensyn. Da jeg erfarede Mr. Bruces Død var det, at der gik ligesom et Lys op for mig, at han var den Mr. Algernon, som pleiede at komme her, og som betalte os den rigelige Sum for Barnets Opdragelse — Susannah, jeg kan ikke høre mine egne Ord, hvis Du vedbliver saaledes at pudse Din Næse. — Efter Mr. Bruces Død har ingen Mr. Algernon indfundet sig og ingen Penge ere blevne os betalte — see derfor er det min Mening, at der ikke er bleven sørget for det stakkels Væsen og at vor lille Nina er aldeles hjælpeløs, forladt og uden Slægt og Venner."

Her kunde Miss Susannah ikke tilbageholde et lille Skrig, som hendes Søster straffede med et misbilligende Blik og atter satte Brillerne paa, som hun havde taget af for at aftørre.

„Ikke venneløs, Tante!" udbrød Simon, „saalænge vi ere oven Jorden. Jeg er fuldkommen villig til — dog stop — hvad mener Du, Tante Jemima, at der bør gjøres?"

Den gamle Dame glattede sin Kjole og seende sig om med en værdig Mine sagde hun: „Jeg vil dog først høre hvad I to ville foreslaae. Susannah, lad være med den Graad og siig os, hvad Din Mening er — angaaende denne vor vanskelige Stilling."

En vanskelig Stilling var altid mere end Susannah kunde magte, og hun kunde derfor blot udbryde: „Jeg vil give hende det Halve af min Formue — ja, Halvdelen af hvad jeg eier. Vi kunne ikke lade hende komme nogen fra os ud i den grumme, kolde Verden."

Miss Jemima vendte sig med et Skuldertræk om til sin Neveu.

„Pigebarnet," sagde han, „er bleven et Lem af vor Familie ligesaagodt som om hun var født ind i den. Der kan i denne Sag ikke være Tvivl om, hvad vi skulle gjøre; Pligtens Vei ligger klar for os. Vi maa behandle Nina Algernon aldeles som om hun var en Perkins."

Tanten fattede ham om Hovedet med begge Hænder, trykkede ham ind til sig og gav ham et Kys.

„Jeg troer Du har fuldkommen Ret med dette Arrangement," sagde hun, „det var ogsaa min Mening, før jeg spurgte om Eders, men det er jo en stor Tilfredsstillelse for mig, at vi alle ere enige. At skilles fra Nina vilde have været at rive Hjertet ud af Livet paa mig, men man maa ikke blot lytte til sine Følelser, men ogsaa til Fornuftens og Pligtens Røst. Gud skee Lov, vi ere enige, og dersom jeg før talte lidt haardt til Dig, Susannah, saa var det til Dit eget Bedste og Du maa ikke vredes derover. Jeg vil nu gaae ovenpaa og ordne noget Linned, som trænger til Eftersyn. Jeg vil ikke gjerne forstyrres og skal nok komme ned til Thee."

Med faste Skridt gik den gamle Dame ud af Stuen, men baade Søster og Neveu vidste meget godt, at den rørte Stemning, hun saalænge havde bekæmpet, nu vilde skaffe sig Luft og at kjærlige Taarer vilde falde ned paa det gamle Linned og at hun havde søgt Tilflugt paa det affides Linnedkammer for at Ingen skulde være Vidne til hendes, Familiens Overhoveds, Svaghed.

„Men vi maa ikke lade hende ane Noget," sagde den følsomme, men ædelmodige Miss Susannah, „ikke være anderledes imod hende end vi hidtil have været. Jeg veed godt, at jeg kun daarlig forstaaer at dølge noget og forstille mig, men jeg lover, at hun aldrig fra mig skal faae nogen Anelse om den Forandring, der er foregaaet med Hensyn til hendes ydre Stilling."

Simon kjendte sin Tante altfor godt til, at han kunde lade være at smile ved at høre disse Ord.

„Nei, langt hellere strax ud med Sandheden," sagde han, „naar der er Hemmeligheder i en Familie, saa er den indre Fred forbi. Det kan jo meddeles hende under den Form, at vi trænge til hendes Hjælp. Jeg sparer jo mange Penge ved at benytte hende som Model for Alfernes Dronning i mit store Maleri."

„Hvad bestille I To her i Mørket?" lød pludselig den unge Piges Stemme i Havedøren. „Klokken er otte — Theen færdig — og Tante Jemima er kommen ned."

Da Simon fulgte dem ind til det oplyste Theebord følte han, og ikke for første Gang, at hvis Nina forlod dem vilde han miste den Sol, der lyste for ham i Hjemmet, og at han vilde tabe al Arbeidslyst og hvad der var værre endnu, al kunstnerisk Inspiration.

Og det var ikke saa besynderligt; thi hun lignede Maud Bruce i det Ydre, som om hun kunde være hendes Tvillingsøster; Nina Algernon havde samme blege, smuktformede Ansigt, ravnsorte Haar, ømme Øine og yndefulde Holdning, men mere Blidhed, rolig Munterhed og Hjertensgodhed. Havde hun været grim, vilde hendes Hjertes Egenskaber snart skaffet hende en sand Elsker, men ikke mange Beundrere; da hun nu var ligesaa smuk som Maud, var hun let en farlig Rival for hende, hvis Forholdene havde bragt dem sammen. Imellem de to Søstre var der bade Lighed og Forskjel. Den ene var en sjelden og kostbar Drivhusblomst, den anden en virkelig Haverose.

(Fortsættes.)

Dyrekamp i Urskovene.

Intetsteds paa hele Jordkloden findes saa udstrakte Urskove, som i Sydamerika, hvor utallige større og mindre Floder gjennemstrømme hine uendelige Skovstrækninger, for langsomt at bane sig Vei til den mægtige Amazonflod og derpaa med denne styrte sig ud i det store Verdenshav. I Almindelighed er det kun disse Floder, som gjøre det muligt for den Reisende og Naturforskeren at trænge ind i denne uveisomme Skovregion, i hvilken vilde Dyr have delt Herredømmet med enkelte Indianerhorder. Om Dagen, naar den glødende Sol ligesom sløver og slapper enhver Livsyttring, er Alt stille; men om Natten gjenlyder den uhyre Skov af en frygtelig Larm. Blandt denne forvirrede Masse

af Stemmer, der udstødes samtidig, skjelner Indianeren med sit skarpe Øre Brøleabens klagende Hyl, de smaa Sapajuers fine Fløitetoner, den stribede Natabes skrattende Knurren, Bisamsvinets Grynten, Dovendyrets og Papegøiernes Skrig samt Jaguarens korte, eiendommelige Brøl. Denne forfærdelige Støi, som de tætte Urskoves to- og fiirbenede Befolkning gjør ved Nattetid, hidrører fra en almindelig Kamp. Jaguaren forfølger Moskus- eller Navlesvinene, der masseviis gjennembryde det høie, sammenvoxede og næsten uigjennemtrængelige Krat, som hindrer Flugten; Aberne, opskræmmede af Kampen, blande deres Skrig med de større Dyrs Hylen, vække derved de i deres Reder selskabelig sovende Fugle, og saaledes kommer lidt efter lidt hele Dyreverdenen i Oprør. Paa hint vidtstrakte Omraade er Unzen eller Jaguaren, dette den nye Verdens farligste Rovdyr, uomtvistelig Enehersker. Indianerne kunne opregne ni Varieteter af denne blodtørstige Slægt, som, skjøndt meget forskjellige i Størrelse og Farve, dog fuldstændig ligne hverandre i Behændighed, List og Rovbegjærlighed. Endog Sydamerikas stærkeste Landdyr, Tapiren, falder ikke sjelden som Offer for de større Jaguarer, naar disse fra deres Baghold med eet Spring styrte over den. Som en abrægt og smidig Klattrer sniger Jaguaren sig om Natten op til de sovende og intet Ondt anende Fugle, ja selv Aben, hvor hurtig og behændig den end er i sine Bevægelser, undgaaer den ikke altid, idet Unzen ledsager den op i de høieste Grene og ikke engang ændser et Fald, naar den blot kan faae fat paa det Bytte, som den har udseet sig. Heller ikke er den uvidende om, hvor den skal opsøge de mange Arter af udmærket velsmagende Fisk, som alle Søerne i Urskovene vrimle af. Liggende paa Luur paa en ved Vandet omblæst eller omhugget Træstamme, forstaaer den med et dristigt Slag med Kloen at slynge en eller anden uskyldig og uforsigtig Fisk op paa det Tørre; Indianerne skulle endog paastaae, at den lokker Fiskene til sig, idet den med sin Hale efterligner den Støi, som foranlediges ved, at Frugterne falde fra Træerne ned i Vandet. Men hvorledes dette nu end forholder sig, saameget er imidlertid vist, at den hersker tyrannisk over alle Dyrene ved Amazonstrømmen. Stundom udøves der vel Gjengjæld imod den, og det — ja, Skjæbnen er, som man veed, undertiden ironisk — af et af dens i og for sig uskyldigste Offre, nemlig af den store Myresluger (Myrmecophaga jubata), hvis ubehjælpsomme Gang umuliggjør hvilkensomhelst Flugt, et Dyr, der ikke besidder noget Angrebsvaaben, men kun kan forsvare sig ved Hjælp af sine rigtignok store, krumme, indadbreiede Forkløer, hvormed den udgraver Myrernes og Termiternes Boliger. Naar Myreslugeren seer, at Jaguaren, hvem den ikke giver

En Kamp mellem en Jaguar og en Myresluger.

synderlig efter i Størrelse, vil angribe den, tager den sin Tilflugt til det eneste Forsvarsmiddel, som den er i Besiddelse af (at undgaae den ved Hurtighed, veed den godt, er en Umulighed), idet den nemlig kaster sig paa Ryggen og derpaa søger at omklamre sin Fjende med sine overordentlig muskelstærke Been, hvorefter den sønderriver ham med sine skarpe, flere Tommer lange og krogede Negle. Ingen af de Kæmpende vil rive sig løs fra denne dødbringende Omfavnelse, og saaledes skeer det da, at man i Amerikas Urskove ikke sjelden finder Skeletterne af de tvende nævnte Dødsfjender endnu fast omsluttende hinanden.

Den gamle Cassams Tøsler.

En arabisk Fortælling.

I forrige Tider boede der i Bagdad en gammel Kræmmer, ved Navn Abon Cassam, som var vidt og bredt bekjendt for sin Gjerrighed. Skjøndt han var overmaade rig, var hans Klæder sammensatte af lutter Trævler og Lapper; hans Turban, som var af det groveste Lærred, var saa snavset og graa, at dens oprindelige Farve ikke længer kunde skjelnes; men af hele hans Garderobe, den han i sin Heelhed bar paa sit Legeme, fortjente især hans Tøsler den Nysgjerriges særlige Opmærksomhed. Saalerne vare prydede med store Plathoveder og Overlæderet bestod af lutter Lapper. Selv det vidtberømte Skib Argo var ikke sammensat af saa mange Stykker, og i den Aarrække de havde tjent som Tøsler, havde Landets dygtigste Skoflikkere udtømt hele deres Kunstfærdighed ved at samle og sammenføie alle Stumperne. De vare endog blevne saa vægtige, at de bleve til et Ordsprog, og naar hans Byfolk talte om Noget, som var særdeles byrdefuldt, blev Cassams Tøsler altid Gjenstanden for Sammenligning.

En Dag, da Kræmmeren var paa Byens store Bazar, var der en Person, som tilbød at sælge ham en betydelig Mængde Krystal-Flasker; han sluttede i en Fart Handelen, da det var et meget fordeelagtigt Foretagende. Da han nogle Dage derefter havde erfaret, at en ødelagt Parfumeur var, som den sidste Udflugt, nødt til at sælge et Parti af det fineste Rosenvand, benyttede Kræmmeren sig af den stakkels Mands Ulykke og kjøbte Rosenvandet for ringere end dets halve Værdi. Denne heldige Handel satte ham i et fortræffeligt Humeur, men istedetfor at give en stor Fest, hvilket var Skik blandt Østens Handelsfolk, naar de havde gjort en god Forretning, troede han det mere hensigtsmæssigt, at vove den lille Udgift, der var forbunden med at gaae i Bad, hvor han i lang Tid ikke havde været.

Da han klædte sig af, sagde en af hans Venner, eller idetmindste en Person, som han antog for at være en Ven, at hans Tøsler gjorde ham til Gjenstand for Latter i den hele By, og at han burde kjøbe sig et Par andre.

„Jeg har længe tænkt paa det," svarede Cassam; „men disse ere ikke saa meget slidte, at jeg jo nok kan bruge dem en Stund endnu."

Under denne Samtale var han gaaet ind i Badeværelset. Medens han var i Badet traadte Cadien af Bagdad ogsaa derind. Da Cassam var færdig før Dommeren, gik han ud i det forreste Værelse, hvor han klædte sig paa, og søgte forgjæves efter Tøslerne; men istedetfor dem fandt han et smukt nyt Par. Gnieren overtalte sig selv til at troe (fordi han ønskede det), at den Person, han havde talt med, havde efterladt ham dem som en Foræring; han tog dem derfor paa og forlod Badet i et overordentlig godt Lune, fordi han var bleven skaanet for den Ærgrelse, at maatte kjøbe et Par nye Tøsler.

Da Cadien var færdig med at bade sig, ledte hans Slaver overalt om hans Tøsler, men de fandt ikke andet end et Par forslidte, lasede Tøsler, som man opdagede at være Cassams. Eunucherne forfulgte den formodede Tyv og bragte ham tilbage, anklaget for Tyveri.

Efterat Cadien atter havde skiftet Tøsler, sendte han ham til Fængslet. Penge vare nødvendige for at slippe ud af Rettens Kløer, og da Cassam var bekjendt for at være idetmindste ligesaa rig, som han var gjerrig, lod de ham ikke slippe uden at betale en temmelig stor Sum.

Ved sin Tilbagekomst til Hjemmet kastede den krænkede Cassam sine Tøsler i Tigris Floden, som løb forbi hans Vinduer. Da nogle Fiskere faa Dage derefter trak et af deres Garn op, som var tungere end sædvanlig, fandt de deri Cassams Tøsler. Sømmene, hvormed de i Overflod vare forsynede, havde sønderrevet nogle Masker i Nettet. Fiskerne, som vare vrede baade paa Cassam og hans Tøsler, fik det Indfald at kaste dem ind i Huset igjennem Vinduet, som han havde ladet staae aabent. Da Tøslerne bleve kastede med nogen Kraft, ramte de Krystal-Flaskerne, som stode i Vinduet, og slog dem ned paa Gulvet; Flaskerne gik naturligviis istykker og alt Rosenvandet blev spildt. Tænk Dig, Læser, om Du kan, hvilken Sorg denne Ulykke maatte foraarsage Cassam.

„Forbandede Tøsler!" raabte han, rivende sig i Skjæget, „I have forvoldt mig et stort Tab." Han sukkede, og idet han greb en Spade, gravede han et Hul i sin Have, for deri at begrave sine ødelagte, skjøndt endnu elskede Tøsler.

En af hans Naboer, som i lang Tid havde baaret Nag til ham, saae at han kastede Hullet til; han skyndte sig da strax bort for at melde Gouverneuren, at Cassam havde opgravet en Skat i sin Have; han ønskede kun at opvække Gouverneurens Begjærlighed. Det nyttede ikke noget at Gnieren sagde, at han ikke havde fundet nogen Skat, men kun havde begravet sine gamle Tøsler; Gouverneuren havde spidset sin Næse paa at faae nogle Penge, og stakkels Cassam blev ikke sat i Frihed, førend han atter havde betalt en betydelig Sum.

Gnieren var rasende, og da han af ganske Hjerte ønskede sine Tøsler Fanden i Vold, gik han for at kaste dem i en Vandledning i nogen Afstand fra Byen. Nu troede han, at han aldrig mere vilde høre Noget om sine gamle Tøsler; men Fanden, som endnu ikke var kjed af at spille ham Puds, lod Tøslerne flyde ind i Vandledningens snevre Aabning, og standsede derved Afløbet. Opsynsmændene ved Vandledningen skyndte sig at eftersee hvad der

var iveien, og fandt Cassams gamle Tøfler, som de bragte til Gouverneuren og erklærede, at det var dem, som havde forvoldt hele Ulykken. Den ulykkelige Eier af Tøflerne blev kastet i Fængsel og dømt til at betale en langt større Sum, end den han allerede havde betalt. Da Gouverneuren, som havde straffet Forbryderen, gjorde Fordring paa at være meget liberal, sendte han de kostbare Tøfler tilbage til Eieren.

For at forhindre, at de skulde foraarsage flere Ulykker, end de allerede havde gjort, besluttede Cassam at brænde dem; men da de vare fuldkommen gjennemtrukne af Vand, satte han dem ud i Solen paa Husets Terrasse.

Men Skjæbnen havde endnu ikke afskudt alle sine Pile imod ham, og den sidste den havde forbeholdt ham, var grusommere end alle de andre. En Hund, som tilhørte en af Naboerne, opdagede Tøflerne og sprang fra sin Herres Terrasse ind paa Gnierens; han tog en af Tøflerne i Munden, og medens han legede med den, lod han den falde ned paa Gaden. Denne ulykkelige gamle Tøffel faldt lige ned paa Hovedet af en Dame, som netop gik forbi. Slagets Voldsomhed foraarsagede en lang og meget farlig Sygdom. Den Saaredes Mand klagede til Cadien, og Cassam blev dømt til at betale en Pengebøde i Forhold til den Skade, hvortil han havde været Aarsag.

Han gik hjem, og efterat have taget Tøflerne i Haanden, skyndte han sig til Cadien.

„Cadie," sagde han med et saa sørgmodigt Ansigt, at Dommeren ikke kunde tilbageholde sin Latter, „her er den ulykkelige Grund til al min Fortræd. Disse fordømte Tøfler have omsider reduceret mig til Armod, tillad at de blive arresterede, paa det at de Ulykker, som de upaatvivlelig ellers vilde afstedkomme, ikke skal blive lagt mig tillast."

Cadien kunde ikke afslaae hans Forlangende, og Cassam gjorde den dyrekjøbte Erfaring, at det var forbunden med stor Fare, ikke hyppigen at skifte Tøfler.

Lady Caroline.

En smuk Sommereftermiddag var der næsten Opløb i en ellers rolig Gade i Bloomsbury. Et elegant Kjøretøi rullede frem til Nr. 7, og selv Politiconstablen var vækket af sin Apathi; thi det var en smudsig, snever Gade, hvori Vogne, som bleve trukne af Heste sjelden viste sig, kun af og til en Droschke og hver Morgen en vandrende Kjedelflikker og Skjærsliber med sin Ovn og Slibesteen paa en Vogn, som blev trukken af en Pony — men Ponyen var meget lille og Vognen ikke stort andet end en Hjulbør.

Den Vogn, som nu kjørte frem, hørte derimod hjemme i den fine Deel af London, hvorpaa baade Heste samt Kudsk og Tjener tydede, og paa Vogndøren var et Vaaben, hvorfor det ogsaa var rimeligt, at der saaes en fladtrykt Næse paa hver Vinduesrude, hvorfra der kunde faaes et Blik af Nr. 7. Da Vognen holdt, sprang Tjeneren ned og hamrede paa Gadedøren, som om der var Ild i Huset; en Pige styrtede forskrækket til og aabnede Døren paa vid Gab.

„Deres Frue hjemme?" spurgte han.

„Hjemme, Herre."

„Mylady ønsker at tale med hende."

„Der er Nogen, der vil tale med Dem, Frue," raabte Pigen henad Gangen, medens Tjeneren gik hen til Vognen, aabnede Døren, slog Trinet ned og hjalp en Dame ud, som nok var værd at kaste et Øie paa.

Hun var klædt efter sidste Mode, og den skarpeste Critik kunde ikke finde den ringeste Feil ved hendes Dragt. Hun var selv den personificerede Ynde fra Isse til Fod, hun svævede hen over Jorden, hendes Smil var beroligende Balsom for den forfærdede Tjenestepige og hendes Stemme lød som Musik, da hun udtalte de simple Ord:

„Kan jeg faae Værtinden i Tale?"

En Dør blev aabnet og i Gangen viste sig en graahaaret, afmagret, alvorlig Qvinde, der dog ganske bar Præget af en Dame, thi Mrs. Gawton havde „seet bedre Dage", og af Modgangen bleven lidt streng og af Erfaring meget mistænksom.

„Behag at træde indenfor," sagde Mrs. Gawton koldt og holdt Dagligstuedøren aaben for at lade den fremmede Dame gaae forbi sig.

Med et høfligt Smil og med et „mange Tak!" som i sig selv lød som Musik, traadte hun indenfor og stod beskedent ventende indtil Mrs. Gawton selv havde taget Plads og pegende paa en Lænestol sagde i sin meest usympathetiske Tone:

„Behag at tage Plads, Frue!"

Den fremmede Dame satte sig ned og det lange, dybe Suk, hun udstødte, vilde have formildet et Hjerte, der var endnu haardere end Mrs. Gawtons og denne spurgte derfor ogsaa med usædvanlig Venlighed.

„Kan jeg være Dem til nogen Tjeneste?"

„Vil De, hvis De kan, og jeg troer De kan, sige mig hvad jeg ønsker at vide? Jeg har i Morgenavisen læst, at — at — dette — dette her," og hun fremtog et Stykke, udklippet af en Avis, som hun rakte til Mrs. Gawton. Denne kastede et løst Øie derpaa, men blev strax ildrød i Hovedet og spurgte i en kold, haard og fjendtlig Tone:

„Hvad er det saa, De ønsker at vide?"

„Der staaer — han — døde — her," hviskede den fremmede Dame med bævende Læber.

„Det gjorde han."

„Var han længe syg?"

„Aa ja saamæn — i flere Aar," svarede Mrs. Gawton ironisk, „han døde bort saadan efter min Mening en Smule hver Uge i flere Aar; men den Feber, som gjorde Ende paa det Hele varede kun faa Dage."

Den fremmede Dame lod Hovedet synke, bedækkede Ansigtet med begge Hænder og hele hendes Legeme rystede.

Mrs. Gawton sad taus, vogtende, næsten triumpherende.

„Vil De sige mig hvor han er begravet?"

„Paa Norwood Kirkegaard."

„Paa hvis Forlangende?"

„Paa mit."

„Deres?" udbrød Ladyen med rolig Forbauselse.

„Ja — mit. Der var jo Ingen, der ellers yttrede noget Ønske, og hvis han har havt formuende Slægt eller Venner, er det skammeligt, at de saaledes aldeles have slaaet Haanden af ham."

„Var han da saa meget fattig?" hviskede hun, medens Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder.

„Ja meget fattig og aldeles venneløs."

„Men der var dog Nogle hos ham — han var dog ikke aldeles alene?"

„Nei, han var aldrig ganske alene," sagde Mrs. Gawton tørt.

„Undskyld — jeg kan jo nok vide — at De..."

„Jeg meente ikke menneskelige Væsener," sagde Mrs. Gawton høitideligt.

„Jeg forstaaer Dem, men den Syge længes ofte efter en menneskelig Stemme og medfølende Mennesker. Havde han ingen Søster eller — en — ja De veed jo vistnok hvad jeg mener?"

Hun talte med en Alvor og Energi, saa at Blodet kom op i hendes blege Kinder, hendes Hænder vare fast foldede, hendes Mund blev staaende aaben, efterat hun havde hørt op at tale, som om den ventede paa Noget, og Pupillerne i hendes Øine vare udvidede.

Hendes Ynde gjorde nok Indtryk paa Mrs. Gawton, men hun bevarede sin Tilbageholdenhed og svarede stivt: „Med Undtagelse af Lægen og mig selv har intet menneskeligt Væsen staaet ved hans Sygeseng."

„Det var haardt! det var grusomt!" sagde den fremmede Dame, nærmest som til sig selv, „og dog maa han have været elsket af dem, der kjendte ham."

„Han kunde ingen Fordring gjøre paa at blive elsket," sagde Mrs. Gawton barsk, „den Slags Bekjendtskaber han havde, vise kun deres Kjærlighed for et Syns Skyld og saalænge det convenerer dem. Nogle faa afgav deres Visitkort — og hvad kunde de ogsaa gjøre? Det var en smitsom Feber, og jeg turde neppe have paataget mig Ansvaret for at lade dem komme ind til ham."

Den fremmede Dame sukkede dybt og „havde han paa sit Yderste noget Ønske?" spurgte hun med svag Stemme.

„Strax da Sygdommen tog en alvorlig Vending, gav han mig en lille Bønnebog, og bad mig sørge for, at den fulgte ham i Graven."

„Og det skete?"

„Ja — det var jo kun en ringe Bøn."

„Stod der noget Navn i Bogen?"

„Nei, intet Navn, men Bogstaverne C. G. med en Krone over," svarede Mrs. Gawton med et betegnende Blik.

Men den fremmede Dame var uimodtagelig for Blikke, hun var sunken tilbage i Stolen, havde bedækket sit Ansigt med sit Lommetørklæde og kun hendes Barms Hæven og Synken viste, at der var Liv i hende.

Der var en Pause paa faa Minuter, da reiste hun sig fra sin Stol, rolig, men bleg som Døden. Ogsaa Mrs. Gawton reiste sig.

„Førend jeg tager bort, beder jeg Dem at besvare mig to Spørgsmaal (og jeg forsikrer, jeg har utvivlsom Ret til at spørge): Har De havt Udgifter for hans Skyld? og er der en Steen paa hans Grav?"

„Nei," svarede Mrs. Gawton til begge Spørgsmaalene, „han efterlod mig Alt, hvad han havde, og det var ikke Meget, men Nok dog, og der har endnu ikke været Tid til at sætte Stenen, men jeg har bestilt den."

„Lad mig besørge den. Negt mig ikke denne Bøn."

„Jeg veed jo ikke, hvem De er," svarede Mrs. Gawton bestemt.

„Undskyld mig," sagde den fremmede Dame med et svagt Smil, „jeg kan ikke negte, at De har Ret til at spørge om, hvem jeg er, men jeg vilde betragte det som en stor Venlighed af Dem, hvis De vilde gjøre Afkald paa denne Ret."

„Handl De, som De finder det passende?" svarede Værtinden stivt.

„Mit Navn gjør her Intet til Sagen og jeg har specielle Grunde for ikke at opgive det — men De lader vel mig sætte Stenen?"

Mrs. Gawton tøvede.

„De vil jo selv kunne paasee om jeg opfylder mine Forpligtelser."

„Steenhuggerens Adresse maa De altsaa have."

„Ja — jeg glemte det — vil De være saa venlig . . . ."

„Her er den," sagde Mrs. Gawton afbrydende hende, og tog et Kort frem, som den fremmede Dame tog med skjælvende Haand og hviskede: „Tak, tusind Tak," lod Sløret falde for sit Ansigt og svævede ud til sin Vogn.

Denne havde tiltrukket sig saamegen og saa inderlig Opmærksomhed, at en Politiconstabel holdt Vagt ved den. Døren aabnes, Trinet slaaes ned og Damen hopper ind, givende en Ordre. Tjeneren berører med en Finger Hatten til Tegn paa, at han har hørt og forstaaet Ordren, slaaer Trin og Dør i med Rabalder, springer op ved Siden af Kudsken og siger: „Kan Du den, Jim — Norwood Kirkegaard?"

Den statelige Eqvipage foer afsted og den fremmede Dame i den klagede og sukkede: „Ak, trofaste Hjerte! ædle Sjæl! dersom det at elske med hele sin Sjæl og fulde Hjerte, dersom det at lide uden Klage, dersom det at holde Tro og Løve igjennem Fattigdom og Venneløshed, dersom det at foretrække en Anden for sit eget Jeg, er hvad man kalder Heroisme, saa har Verden tabt en Helt og en Qvinde mistet en Ridder, som var uden Frygt og Dadel. Ak, jeg Stakkel! at Rigdom, Rang og gammelt Navn skulde være mere værd end Livets Lykke. Men han sagde selv: ‚Adel forpligter!' han sagde, man maa lide og offre sig, og jeg vil vise mig ham værdig. — Men mon han dog ikke skulde have taget feil — thi hun, for hvem han opoffrede sig selv er barnløs og han er død — og at han skulde dø fattig og venneløs — fattig og venneløs." Disse vare Damens Tanker, medens hendes statelige Kjøretøi foer afsted opvækkende baade Beundring og Misundelse.

Da Vognen standsede ved Kirkegaardsporten lod hun sig føre til Opsynsmanden, der bragte hende til en nylig tilkastet Grav og forlod hende. Hun stod en Tid henfalden i Tanker og fortabt i Erindringen, dernæst sank hun paa Knæ, bad en stille Bøn, lagde en hvid Blomst ved Gravens Hovedende og vendte tilbage til Opsynsmandens

Bolig. Han førte hende, efter hendes Opfordring, til et af de mange Steenhuggerværksteder, som findes i Nærheden af enhver Kirkegaard.

Da Ladyen faa Dage efter atter aflagde Graven et Besøg, var den bleven prydet med en simpel Steen, hvorpaa stod: „Til Erindring om George Gordon, som døde 32 Aar gammel, den 17de October 18 . . . Han var tro indtil Døden."

Næsten hver Maaned maatte Damens Eqvipage bringe hende til Kirkegaarden, og da hun engang vendte tilbage derfra, bemærkede hendes Gemal i en spøgende Tone: „Du maa have havt en morsom Kjøretour, Carrie! Du seer saa munter ud, eller har Du maaskee prøvet en ny Slags Livselixir?"

„Jeg har været paa Kirkegaarden," svarede hun blidt, „rigtignok er det en bedrøvelig Vandring, men jeg føler mig dog hvergang bedre, lykkeligere og lettere om Hjertet."

„Ak ja — nu husker jeg — ja, han var jo en prægtig Fyr," sagde Ægtemanden hurtig, men et svagt Suk banede sig dog Vei og hans Ansigt havde et sørgmodigt Udtryk.

„Du er da ikke vred paa mig, Arthur?" sagde hun, gik tæt hen til ham og lagde sin Arm om hans Hals.

„Vred, min Elskede? Hvor var det muligt? Han fortjente idetmindste nok en beklagende Taare."

„Du gav mig jo selv Tilladelse dertil, Arthur, det husker Du vel?"

„Af mit fulde Hjerte, og hvis det kan være Dig en Tilfredsstillelse, saa skal jeg gjerne ledsage Dig næste Gang."

„Gud velsigne Dig, Arthur, for Din Opoffrelse og Din Godhed."

Da hun var kommen op paa sit eget Værelse, foldede hun sine Hænder og hviskede: „Hvorved har jeg fortjent at vinde to saadanne Hjerter?"

Hun faldt i dybe Tanker; Erindringen om Fortiden svævede forbi hende; hendes Øine lyste, hendes Læber aabnede sig og hendes Kinder rødmede da hun reiste sig og sukkede: „Og saa skal jeg elske ham endnu mere."

Naar? og Hvem?

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En pedantisk Misanthrop bebreidede en ung Lærd, at han ikke var alvorlig nok for sin Stand. „Tillader De mig, at gjøre en Bemærkning!" svarede den unge Mand. „Det alvorligste firføddede Dyr er Æslet; den alvorligste Fugl, er Uglen; det alvorligste Vanddyr, er Østersen, og iblandt Menneskene er Narren alvorligst."

— En ivrig Missionair, Guecin, var i Begreb med at reise til Barbariet. „De kan belave Dem paa at blive hængt, naar De kommer der," sagde En til ham. — „O, dersom Faren ikke var større," svarede Missionairen, „saa drog jeg slet ikke derhen. Jeg haaber, ved Guds naadige Hjælp, idetmindste at blive spiddet."

— Doktor Macdonald befandt sig paa et Caffehuus i London. En af Gjæsterne nærmede sig ham og bad ham om et Laan af fem Guineer. „Min Gud," sagde Macdonald, „hvorledes faaer De det Indfald, jeg kjender Dem jo slet ikke?" — „Ja, just derfor henvender jeg mig til Dem," var Svaret; „thi alle de, der kjende mig, laane mig ikke Noget."

— En Biskop havde, til største Ærgrelse for sine undergivne Geistlige, anvendt en Sum, der var bestemt til Messer for Sjælene i Skjærsilden, til andet nyttigere Brug. Engang, da han blev meget syg, vilde hans Skriftefader berøre denne urigtige Handlemaade. Biskoppen afbrød ham med de Ord: „Lad De kun det være godt, naar jeg selv kommer der, skal jeg nok bringe Tingene i Orden."

Gaadespørgsmaal.

1.

Siig, hvem er det i Huset, der allerhyppigst gaaer,
Men som dog ingensinde sin Plads forandret faaer?

2.

Hvad er det for et Bogstav, der strax omskabe kan
Et vildt og farligt Rovdyr til en ynkværdig Mand?

3.

Hvem elsker uden Elskov og hader uden Nag,
Hvem segner død til Jorden og lever næste Dag?

4.

Hvad er det, der i Krigen tidt volder dybe Saar,
Og dog mod Saar et Middel, som Lægen foreslaaer?

Opløsning af Gaaden i Nr. 31:

Mistanke.

Opløst af Henriette paa Gammelholm, Fiskebløderen paa Hjørnet.

Charaden i Nr. 30 er endvidere opløst af Høkerfruens Pier i A . . . .

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 13de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

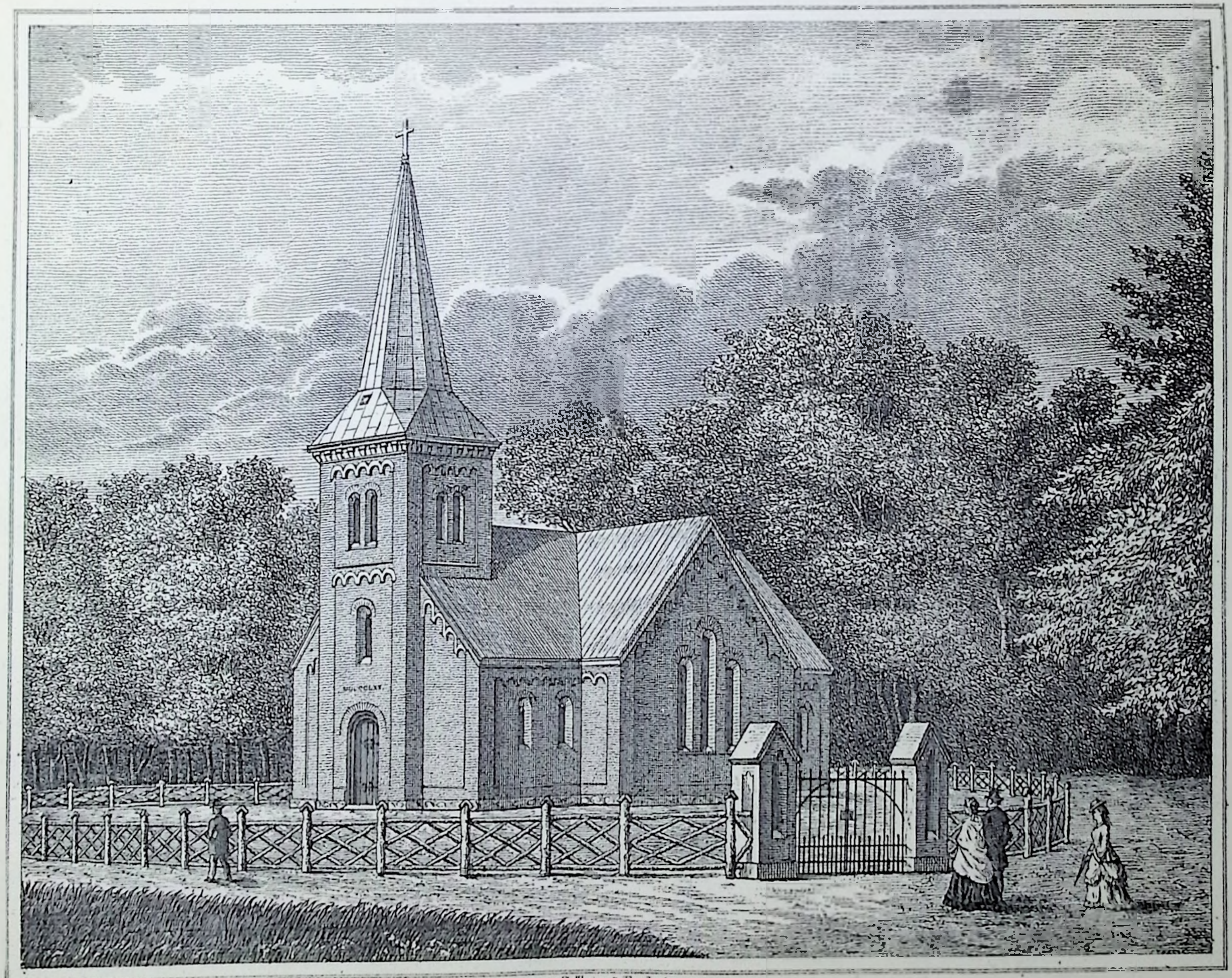

S. Triers Forlag.

Det nye Capel i Vedbæk

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 13de August. Nr. 33.

Indhold: Det nye Capel i Vedbæk (med Lithographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Lady Caroline (Fortsættelse). — De to hvide Roser. — Blandinger. — Logogriph.

Det nye Capel i Vedbæk.

Midt i de yndigste Naturomgivelser, tæt ved den Vei, der fører fra Strandveien til Hovedgaarden „Frydenlund", ligger i Skoven mellem Skodsborg og Vedbæk det nye Capel, som Assuranceforretningsfører Edv. J. Hvidt har ladet opføre og for faa Maaneder siden skjænket Søllerød Sogn. Ved denne storartede Gave har den ædle Giver ikke alene reist sine Forældre, Etatsraad L. N. Hvidt og Therese Hvidt, født Lorck, der siden 1810 havde været knyttede til Vedbæk, idet de der boede paa deres Landsted „Bakkehuset", et smukt Minde, men han har ogsaa afhjulpet den Trang, som netop den Deel af Sognet, der strækker sig ned imod Søen, længe har følt til et Gudshuus. Grunden, hvorpaa den nette, lille Kirke, hvis Taarnspids med sit forgyldte Kors kan sees i en meget vid Omkreds, staaer, er ydet af Hs. Exc. Lehnsgreve Danneskjold-Samsøe. Den 19de April f. A. blev der begyndt paa Opførelsen af Bygningen, til hvilken Architekt Tvede havde givet Tegningen, og under hans Tilsyn skred Arbeidet nu saa rast fremad, at Krandsen paa Taarnet kunde heises den 2den Juli. Inden Efteraaret var Kirken fuldstændig færdig i udvortes Henseende, og den fik saaledes i Løbet af Vinteren Leilighed til at gjennemtørres, idet der først hen i Marts Maaned d. A. blev taget fat paa Fuldførelsen.

Capellets Grundplan er Korsformen med Udbygninger til Choret, Præstens Værelse, Vaabenhuus o. s. v. Bygningen er 36½ Alen lang, 21 Alen bred og indvendig 12 Alen høi; Spiret, som er belagt med galvaniserede Jernplader, hæver sig ovenpaa det skiferdækkede Tag til en Høide af 38 Alen. Muurværket bestaaer af røde Steen.

Naar man gjennem Hovedindgangen træder ind i Taarnvestibulen, i hvilken paa den ene Side er anbragt en Fattigblok, med den Indskrift: „Glemmer ei at gjøre vel", kommer man ad en Trappe tilhøire op til det af Orgelbygger Olsen forfærdigede Orgel paa sex Stemmer, der roses for at have en særdeles kraftig Tone, som rigelig udfylder Rummet. Ovenover Orgelet i Taarnets tredie Etage findes der to harmonisk stemte Støbestaalsklokker. Ved Siden af Hovedindgangen er i et særeget Rum tilvenstre Døbefonten med et smukt Sølvfad. Gjennem en Gitterdør føres man ind i selve Kirken, hvis Loft dannes af fire Hvælvinger, der skære hverandre i Korsform. Midt i Hvælvingskrydset hænger der en til 24 Lys indrettet Broncelysekrone. Dekorationen er simpel, men smagfuld, og det venlige Indtryk, som den smukke, lyse Hal gjør paa den Indtrædende, forhøies endmere ved det dæmpede Lys, der falder ind igjennem Vinduerne paa Siderne og gjennem det store Vindue bag Alteret, alle med Ruder af matslebet hvidt Glas og omgivne i Randen af blaat Glas med slebne Arabesker.

Tilhøire foran Choret bemærkes Prædikestolen, der er af Egetræ og prydet med Billederne af de fire Evangelister, malede af A. Thomsen. I Choret, hvortil man føres op ad tre lave Trin, og hvis Hvælving er dekoreret med store gyldne Stjerner i himmelblaae Felter, findes Alterbordet, der ligeledes er af Egetræ, udskaaret paa Forsiden i tre Felter, forestillende Tro, Haab og Kjærlighed, og forsynet med rig Forgyldning. Istedetfor Altertavle er der et stort hvidt Marmorkors, og foran Alteret ligger et smukt broderet Fodteppe. For Opvarmningen om Vinteren er der sørget ved Anbringelsen af en Kaminovn med Canalledning tvers under Gulvet, hvilket sidste er belagt med Fliser af brændt Leer, hvorover er bredt et Cocusteppe, der dæmper Kulden samt Lyden af Fodtrinene. Kirken har omtrent 200 Siddepladser, men kan rumme henved 500 staaende Personer. Arbeidet ved Capellet er udført af Muurmester Sørensen, Tømmermester Thymann, Snedkermester Oxelberg, Malermester Schrøder og Glarmester Husmann. Alt Kirkens Tilbehør er skjænket af den Hvidt'ske Familie.

Indvielsen af det nye Gudshuus foretoges den 4de Juni d. A. i Biskop Martensens Fraværelse af Provst Bojsen fra Gjentofte. Efterat der var præluderet fra Orgelet af Professor Hartmann og en Psalme var afsungen, traadte Provsten frem foran Alteret og holdt en beaandet Indledningstale, hvorefter han velsignede Kirken og de hellige Kar. Derpaa besteg Sognepræsten, Pastor Wedel,

Prædikestolen og talte over Dagens Evangelium, idet den almindelige Gudstjeneste blev afholdt, og efter et Postludium fra Orgelet var Høitideligheden, der overværedes af Hs. Excellence Cultusminister Hall, Stiftamtmand Simony, Departementschef Linde og forresten af saa Mange, som Kirken kunde rumme, sluttet.

Endnu skulle vi tilføie, at Pladsen omkring Capellet er ordnet af Gartner Hindberg, og at man oppe i det slanke, ottekantede Spir har en deilig Udsigt over det vidunderlig skjønne Sund til Sverige samt over Nordsjællands veldyrkede Agre, prægtige Skove og i det Hele taget herlige og frodige Landskaber.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Niende Capitel.

Mauds Forudfølelse af, at hun ikke vilde synes om at leve sammen med Tante Agathe, havde ikke skuffet hende. Endskjøndt Beboere af samme Huus levede de to Damer kun i et daarligt Forhold til hinanden; maaskee fordi de lignede hinanden i samme bydende, befalende Væsen. Det kom imidlertid sjeldent til en ordentlig aaben Kamp, men Rivninger og Smaaskærmydsler fandt jevnlig Sted.

Mauds Opdragelse, medens Faderen levede, havde ikke gjort hende synderlig skikket til at indtage en underordnet Plads, og hun selv havde ikke heller endnu opgivet alt Haab om at faae Arvesagen ordnet til sin Tilfredshed. Men een bestemt Plan omgikkes hun altid med og det var, snarest muligt selv at indtage Forsædet ved sit eget Bord, og hun følte sig overbeviist om, at med hendes Skjønhed og hendes Stilling i Selskabslivet, var det en Sag, som kun beroede paa hendes egen bestemte Villie.

Ved denne Tanke var det dog som om en Jernklo slog sig fast i hendes Hjerte, og det var Mindet om hendes Løfte til Tom Ryse, en utilgivelig Svaghed, som hun nu kaldte den, og hvad der var endnu langt værre, det var, at hun havde givet ham dette Løfte skriftlig. Dette syntes virkelig at være en uoverdindelig Hindring, som hæmmede ethvert Skridt, der kunde bringe hende nærmere til sine Ønskers Maal.

Det var derfor ikke i det bedste Humeur, at Maud gik ned til Frokostbordet, faa Dage efter Lady Goldthreds Selskab, og efter en Times mørke Betragtninger over sine Udsigter og den falske Stilling hun indtog. Hendes Tante havde just maattet sende en Kjole tilbage for tredie Gang til Modehandlerinden og var ærgerlig derover. Der var saaledes brændbart Stof paa begge Sider, og der behøvedes kun en lille Gnist for at frembringe en Explosion. Saalænge Tjenerne vare tilstede i Værelset gik dog Alt godt, og vi maa til Ære for Maud tilstaae, at hun havde besluttet at tie, og da hun saae det opmarcherende Angreb, ganske at indskrænke sig til det nødvendigste Forsvar.

Tante Agathe begyndte ganske roligt:

„Du kan vist ikke komme med til Selskabet hos Grevinde Monaco iaften, Maud, da jeg ikke selv kan tage derhen, eftersom jeg ingen Kjole har at tage paa. Der vil desuden være saa fuldt, at vi ikke kunne komme bort tidligt nok til min Cousines Bal."

Nu vidste Miss Bruce — jeg tænker han havde selv sagt hende det — at Lord Bearwarden vilde komme til Selskabet, men ikke til Ballet; maaskee Mrs. Stanmore ogsaa vidste det og vilde føle sig for.

„Jeg bryder mig ikke den mindste Smule om Grevindens Selskab, Tante. Dick kommer jo ikke, fordi han ikke er indbuden, og jeg skal desuden dandse første Dands med ham hos Deres Cousine. Det er jo rigtignok kun en Slags Familieudstilling, og skjøndt jeg hader dem, saa er jeg dog sikker paa, at Dick nok tager sig omhyggelig af mig ved denne Leilighed."

Disse Ord mishagede Tante Agathe i to Henseender. For det første kunde hun ikke lide at høre omtalt, at hendes Stedsøn ikke var indbuden og dernæst stødte det hende, at Maud to Gange i samme Aandedræt kaldte ham med det fortrolige Navn Dick.

Derfor udbrød hun ogsaa med kold, høflig Stemme: „Siden vi tale om Baller, saa kommer jeg i Tanke om, at Du dandsede tre Gange forleden Aften med Lord Bearwarden og to Gange med Dick og lod ham tage Dig tilbords. Jeg holder ikke af at finde Feil hos Dig, Maud, men jeg har mine Pligter at opfylde imod Dig og taler til Dig, som om Du var mit eget Barn."

„Hvorledes kan De være sikker paa det?" svarede den ufortrødne Maud, „De har jo aldrig havt noget Barn."

Det var et ømt Punkt, som Miss Bruce vel vidste, og Tante Agathe blev ogsaa varm og heftig.

„Det er en upassende Maade at tale til mig paa og jeg bliver nødt til at sige Ting, som jeg hellere vilde lade være usagte; men jeg tvinges jo til at bede Dig huske paa den Stilling, Du indtager her i Huset."

„Det bliver jeg ofte nok erindret om, om just ikke i Ord saa paa forskjellige andre Maader, idetmindste en Snees Gange om Dagen. De troer maaskee ikke jeg seer det, Mrs. Stanmore, fordi jeg er for stolt til at lade mig mærke dermed. Jeg veed godt, at jeg skylder Dem Tag over Hovedet og Føden jeg faaer, jeg skylder Dem altsaa accurat det samme som Deres Kjøreheste, men lidt mindre end Tjenerskabet, da jeg jo ogsaa har min Gjerning her i Huset og faaer ingen Løn. Vær blot ikke urolig; jeg skal nok betale Dem engang. Skriv ligesaa godt Regningen strax, for at den kan være færdig, naar jeg tager bort — gid jeg kunde gjøre det i dette Øieblik."

Det var mere end Mrs. Stanmore kunde bære. Hun var naturligviis forbittret, men endnu mere overrasket. Hendes Hovedtøi, Kniplinger, Øreringe, ja selv Haaret paa hendes Hoved rystede af Sindsbevægelsen, medens Maud kold, bleg og rolig afventede Virkningen af det haarde Slag.

Den viste sig ogsaa snart. Mrs. Stanmore maatte sætte det Glas Sherry fra sig, hun holdt i Haanden, da denne rystede saaledes, at hun ikke kunde føre det til sine Læber. „Du er impertinent, og dersom Du virkelig er saa ond, som Dine Ord tyde, saa er det bedst at Du forlader mit Huus jo før jo hellere — skjøndt Du er min Broders Barn

— dog — dog, Maud — jeg mener det ikke. Men hvorledes kan Du tale saaledes? Jeg havde aldrig troet, at Nogen turde tale til mig paa den Maade."

Den gamle Dame begyndte nu at græde og havde følgelig tabt Slaget. Freden blev sluttet; Maud lod sig kysse paa Kinden og de bleve enige om, at tage til Grevinde Monacos Fest og blot vandre eengang igjennem Salene, og Mrs. Stanmore, der vel var heftig, men godmodig, bad Maud om, ikke at tage hendes Yttringer altfor meget efter Ordlyden. Uenigheden kunde maaskee tjene til at befæste Venskabet.

Denne lille Begivenhed tjente dog kun til, at Maud blev endnu fastere i sin Beslutning, snarest muligt at sætte Foden under sit eget Bord. Lord Bearwarden havde stedse ved de faa Leiligheder, hvor de havde mødt hinanden, viist hende overordentlig Opmærksomhed. Hvorfor skulde der ikke ogsaa findes en Lady Bearwarden? Hvorfor skulde hun ikke kunne, ligesaagodt som saa mange Andre, indtage en saadan Dames Plads? At faae en saadan Fisk paa Krogen vilde jo være en stor Triumph. Muligheden var der, om end Sandsynligheden ikke var stor. Den Sag vilde hun overveie nøiere og saa tage sine Forholdsregler efter Omstændighederne.

Paa den anden Side var hun overbeviist om, at Dick Stanmore vilde ægte hende om det saa var imorgen den Dag. Hvorfor troede hun det? Fordi hun troede det, og i det Capitel tage Damerne sjelden feil. Dick havde aldrig udtalt sig for hende og deres Bekjendtskab var ikke mange Uger gammelt, men en vis Ærbødighed og Ømhed i hans Tone, nogen Keitethed i hans Væsen og en vis Generthed naar De vare alene, forraadte tydeligt nok for hende, at han var hendes Slave. Hun syntes ogsaa godt om Dick, thi enhver Qvinde maatte lide denne frie og aabne Natur; hun kunde maaskee endog komme til at elske ham, men i ethvert Tilfælde blive ham en god og trofast Hustru. Han maatte leve i London og opgive sine Ungkarlevaner, Jagt, Væddeløb ꝛc. — jo, Sagen kunde gaae — hun vilde endnu engang overveie Alt.

Men paa hvad Maade skulde hun blive fri for Tom Ryfe? Hun kunde gjøre Alt for at glemme dette ved at kaste sig ind i Fornøielsernes Hvirvel eller speculere over sine Fremtidsplaner, hun følte dog bestandig Lænken, hun havde om Halsen. Saa længe hun skyldte ham Penge, saa længe han havde i Hænde hendes skriftlige Løfte, at ville ægte ham for at betale hendes Gjæld, følte hun, at alle hendes Fremtidsudsigter vare hæmmede og at hun var knyttet til en Skjæbne, hun kun kunde tænke paa med Gysen. At blive „en Mrs. Ryfe", medens hun maaskee havde Udsigt til Lord Bearwardens kronede Pairsvaaben, men visselig blot behøvede at række Haanden ud for at tage Mr. Stanmore med hans brune Lokker, brede Skuldre og gode Hjerte — nei, det var ikke til at udholde. Og saa tænke sig, at hun nogensinde havde kunnet synes om den Fyr, at hun selv nu maatte holde Stevnemøder med ham og tale med ham paa upassende Tider, som om hun elskede ham, længtes efter ham og var rede til at bringe ham ethvert Offer. Hendes Stolthed oprørtes ved den blotte Tanke derom og dog følte hun, at han elskede hende saadan paa sin Maade, men maaskee hun hadede ham saameget desto stærkere; thi saalænge en Qvinde ikke kjender videre til en Mand, end at hun veed, han elsker hende, saalænge taler Alt til Fordeel for ham hos hende; men har hun først udfundet hans indre Værd og fundet den for ringe, foragter hun ham og derfra er ikke saa stort Spring til at hade.

Mauds Overveielser endte altid med at Tom Ryfe skulde have sine udlagte Penge tilbagebetalte, thi hvorledes skulde hun ellers faae sit skriftlige Ægteskabsløfte tilbage fra ham. Men hvorfra skulde hun faae Pengene? Efter mange Betænkeligheder kom hun til det Resultat, at hun maatte pantsætte sine Diamanter, hvor nødigt hun end vilde, og Tom Ryfe drømte neppe om, at den lille Pakke, han i sin Tid havde medbragt til hende, skulde give hende Midlerne til at frigjøre sig fra ham.

Medens Maud er beskjæftiget med disse Tanker og Tante Agathe prøver en ny Hat efterat have udvisket Sporene af den sidste Kamp, er Dick Stanmore paa Veien til sin Moders Huus. Hans Hjerte banker voldsomt, da han iler op ad Trappen, men er nærved at staae stille, da han banker paa Døren til det Værelse, hvor han haaber at finde sin Skat. Og han er heldig nok til at finde hende paa hendes sædvanlige Plads, og hun synes glad over at see ham.

„Det kan man kalde Held," sagde han, rødmende som en Skoledreng, „jeg frygtede for, at De allerede var taget ud. Det er saa længe siden jeg har seet Dem, hvorledes har min Moder det og hvad har De gjort i al den Tid?"

„Jeg maa nok snarere spørge om, hvad De har bestilt?" gjentager hun, og rækker ham en fiin og smuk Haand, som han holder længe fast i sin. „Tre Dage ved Væddeløbene er nok til at ødelægge en større Capitalist end De er, Mr. Stanmore. Alvorlig talt, jeg haaber, De har havt en god Uge."

„Jeg har kun tabt en Ubetydelighed," sagde Dick triumpherende, „og selv det var kun Lord Bearwardens Hoppe, Bacchantinden, Skyld i, og han tabte med."

„Saa maa jeg ønske Dem til Lykke, og jeg tænker, De maa næsten betragte et saadant Udfald som en Gevinst. Var Lord Bearwarden meget vred og bandede han skrækkeligt?"

„Paa ingen Maade; Lord Bearwarden er ikke en Mand, der nogensinde bruger Eder eller bander."

„Er Lord Bearwarden en godmodig og rolig Person?" spurgte Maud efter nogen Betænkning.

„Ja, det troer jeg, man kan idetmindste ikke mærke Andet, men hvorfor vil De vide det?"

„Fordi De og han ere Venner," sagde den fiffige unge Dame, „og fordi jeg ikke kan blive rigtig klog paa ham; men det er mig da ogsaa en ligegyldig Sag. Og nu, Mr. Stanmore, skjøndt De ikke har seet Deres Moder endnu, har jeg en Bøn til Dem. Vil De kjøre mig en Tour i Deres Phaëton?"

„Vil en And svømme?" udbrød Dick over al Maade henrykt.

„Før jeg tager min Hat paa, maa De bestemt love mig, at kjøre forsigtigt og sætte mig af naar jeg forlanger det; thi Tante Agathe vil vist ikke

give os Tilladelse for at være længere borte end en halv Times Tid og for at arrangere den Smule Frihed, maa jeg anvende al min diplomatiske Kunst."

Hun gik ovenpaa, men lod Døren staae aaben, saa at Dick hørte hende sige: „Tante, maa Dick kjøre mig hen til Rose & Brilliants i sin Phaëton?"

„Nei, paa ingen Maade."

„Ja, men jeg har saa ondt i Hovedet, Tante, og en Tour i den aabne Vogn og den friske Luft vil gjøre godt. Jeg skal snart være tilbage og tage ud med Dig."

Nogle utydelige Ord bleve hviskede, og faa Minuter efter viste Maud sig atter paa Trappen for Dicks beundrende Blikke som en Engel, med Hat paa, falden lige lukt ned fra Himlen.

Senere tænkte Dick ofte paa denne deilige Kjøretour, hvor han havde den smukke unge Pige ved sin Side, og han ønskede, at han maatte tilbringe hele sit Liv i den Situation.

I Parken mødte han et Par Bekjendte, som hilste og puffede til hinanden med Albuerne, som om de vilde sige: „Naa, den Sag er da klar!" Dick følte sig saa stolt som om han kjørte lige ind i Paradis, hvorfor de ogsaa kom altfor tidligt til Juvelerens Butik.

„De behøver ikke at staae af og maa paa ingen Maade komme med ind. Det er en Overraskelse, jeg har villet berede Dem — siig hurtig om De vil have et Tal eller et Bogstav i de Ærmeknapper, jeg vil forære Dem. Hurtig — hurtig."

Ærmeknapper! og fra hende! Han kunde neppe troe sine egne Øren, og altfor forvirret til at kunne afgjøre den vanskelige Sag, Tal contra Bogstav, yttrede han nogle uforstaaelige Ord og kom først til sig selv hele fem Minuter efter at Maud var forsvunden i Butikken.

Det syntes at tage temmelig lang Tid at udvælge disse Knapper, maaskee fordi de skulde udsøges i den private Bagbutik, idetmindste blev Miss Bruce ført derhen, og hun var i over tre Qvarteer i dyb Conference med Eieren, og Dick var allerede dygtig kjed af at vente, da hun endelig viste sig, takkede ham for hans Taalmodighed og sagde, idet hun stak ham en lille Æske i Haanden: „Det var de smukkeste, jeg kunde finde, men der var rigtignok et lille Billede indgraveret paa dem, saa jeg ikke kunde faae Plads til Begyndelsesbogstaverne af Deres Navn. Jeg haaber dog, at De ikke maa tabe dem."

Dick meente, at det skulde han nok sørge for; han puttede dem ind i den Lomme, der var Hjertet nærmest, og da han gik tilsengs den Aften, var han forelsket nok til at kysse Ærmeknapperne mere end eengang. De vare ogsaa nydelige med to smaa Tegninger; en Cupido, som græder over, at han har knækket sin Bue, og en anden, som har brændt sig paa sin egen Fakkel.

Paa samme Tid var Maud beskjæftiget med at lægge en Anviisning paa en betydelig Sum Penge ind i et Brev, hvis Affattelse syntes at koste hende megen Besvær og Studium. Selv Miss Bruce fandt, at det ikke var saa let en Sag at forklare en Elsker, at hun vurderede Sandhed, Ære og Troskab til saa og saa mange hundrede Pund, og bede ham modtage en Anviisning paa dette Beløb istedetfor Det, hvorom Handelen oprindelig havde dreiet sig.

Tiende Capitel.

Jeg har sagt, at Simon Perkins var Kunstner fra Top til Taa, at han beundrede Skjønheden overalt hvor han fandt den og ikke mindst i det menneskelige Ansigt. Det var derfor ikke saa underligt, at han som Kunstner var henrykt over Nina Algernons Skjønhed — men dertil kom, at han som Menneske var forelsket i hende, og hun spillede desuden en stor Rolle i hans daglige Liv, thi i hans Sjæl havde i Aar og Dag Planen været udkastet til et stort Maleri, hans Livs Hovedopgave, og i dette Maleri spillede Nina paa en Maade den vigtigste Rolle, thi han havde valgt hende til Model for Elverpigernes Dronning, en Figur, der skulde være den mest fremtrædende af dem alle.

Hun sad altsaa pligtskyldigst Model for ham, og om hun end, som jo rimeligt var, ofte trættedes derved, saa trøstede hun sig med, at paa den Maade hjalp hun jo dog den Familie, der gav hende det daglige Brød.

Til Beqvemmelighed for dem, der bleve portraiterede af ham, havde Simon Perkins et Atelier i Berner Street i Byen, og det var hans Skik at tilbringe Tiden der hver Dag beskjæftiget med Pensel og Palet. Han var lykkelig og tilfreds ved sin Kunst, og ikke mindst deilige syntes de Dage ham, naar Nina var hos ham og han, Linie efter Linie, Træk for Træk, aftegnede hende. Veien for ham frem og tilbage var behagelig, Arbeidet var en heel Fornøielse og Dagen var altfor hurtig forbi.

En saadan Dag var det just, da de vandrede sammen ind til Byen og Nina trykkede sig tæt op til ham, medens hun betroede ham en Samtale, hun havde havt den foregaaende Dag med Tante Jemima og hvori hun havde aftvunget denne værdige Dame en fuldkommen Forklaring over sin egen venneløse Stilling i Verden.

„Men jeg bryder mig ikke det mindste derom," vedblev den unge Pige, snappende efter Veiret som et Barn, der er i Affekt, „for jeg veed jo, at I alle holde saameget af mig og derfor er det bedst, at jeg slet ikke har andre Venner. Jeg bryder mig ikke om at blive uafhængig og vil ikke forlade Jer, saalænge I ville beholde mig. Og hvor det er smukt af Dine Tanter og Dig, Simon, at have sørget for mig siden jeg var saadan en lille Tingest — jeg er jo ikke i Slægt med Jer og jeg kan aldrig gjøre Noget for Jer til Gjengjæld, og selv om jeg kunde, forlangte I det ikke engang."

Skjøndt dette blev sagt i en halvt spøgende Tone, havde hun dog Taarer i Øinene og Gud veed om Simons vare ganske tørre, da han svarede: „Du staaer os ligesaa nær som om Du var i Slægt med os, det har mine Tanter altid sagt og jeg tænkt ligefra den Tid Du som Barn red paa mit Knæ. Du var altid vild og ustyrlig, men det er maaskee just derfor, at vi Alle holde saameget af Dig."

„Det skulle I ogsaa, thi jeg elsker Jer alle saa inderligt."

„Ogsaa den strænge og alvorlige Tante Jemima?"

„Ja, hende allermeest, thi hun er den ældste og gjør alt for at holde mig til Orden, hvortil jeg saa høilig trænger."

„Og hvem efter hende, Nina?"

„Naturligvis Tante Susannah," lød Svaret med tætsluttede Læber, for at holde Latteren tilbage.

„Jeg kommer altsaa allersidst," bemærkede han i al Venlighed, men der var dog noget i hans Tone, der bragte hende til at kaste et skarpt Blik paa Udtrykket i hans Ansigt.

(Fortsættes.)

Lady Caroline.

(Fortsættelse.)

Lad os gaae tolv Aar tilbage i Tiden — hun var da en ung Pige paa omtrent sexten.

Det var en smuk Junidag og Thamesflodens Bredder vare saa henrivende, at de nok kunde lokke en Engel ned fra Himlen. Træerne speilede sig i Floden, Blomsterne paa Engene duftede, Fiskene spillede hjerteglade i Vandet og mange vingede og krybende Dyr glimrede og summede i Græsset. En ung Mand paa en Snes Aar, hvis Holdning og Dragt tydede paa en Gentleman, havde en Tidlang vandret langs Flodens Bredder, men dreiede pludselig af tversover Landet med lette Skridt og kastede sig ned i Græsset for at nyde Naturen. Han laa tæt ved et Vand, der saae ud som en lille Bugt, videre tillod Træer og Blade ham ikke at see, men der var noget ved Stedet, hvor han laa, som bragte ham paa den Tanke, at han var vandret ind paa en Privatmands Enemærker. Ligeoverfor sprang Landet en Smule frem og paa Pynten var en fladbundet Baad fastgjort; men han var ung og tillidsfuld og vidste med sig selv, at det var uforvarende han var kommen ind paa fremmed Mands Jord. Han slog sig derfor til Ro og henfaldt i en halvt drømmende Slummer, hvoraf han blev vækket ved en yndig Stemme! det var som om den meest musikalske Røst spurgte ham, med hvad Ret han laa der. Han saae over til Baaden, sprang op, tog Hatten af, og stod i en Stilling som et Menneske, der er overrasket, henrykt og greben af Fortryllelse. Og det var med fuldkommen Grund; thi i Baaden stod et Væsen, for hvem Fyrster og Konger vilde have bøiet Knæ. Ansigtet var guddommeligt, Haaret var gyldent som Rav, Øinene henrivende blaa og fra Læberne lød atter over Vandet en Stemme saa henrivende, at den unge Mand tænkte ved sig selv: „dette er visselig en Gudindes Røst."

Men han kunde ikke rigtig opfatte, hvad det var Gudinden sagde; men hendes sølvrene Latter stjal hans Hjerte.

Han fik imidlertid Øie paa et Væsen bagved Gudinden, et Væsen, som var menneskeligt fra Top til Taa, og som ilede ned til Pynten. Hun var høi og tynd, med Straahat og Slør og iført mørke Klæder, og raabte og kaldte med en Stemme, der forekom den unge Mand i Sammenligning med Gudindens, som en Skillingstrompet i Forhold til en gylden Fløite. Endnu engang raabte Gudinden leende, medens hun i sin Haand holdt hvad vi Dødelige vilde kalde en Havehat, og medens Tonerne dennegang naaede over Flodens Vande til den unge Mands Hjerte: „Veed — De — Sir — at — De — er — paa — vor — private — Grund?"

I samme Øieblik som den mørkklædte Dame naaede Lænken, hvormed Baaden var fastgjort, traadte Gudinden letfodet ud paa Randen af den anden Ende af Baaden. Damen gav et Ryk i Lænken og Gudinden styrtede hovedkulds ud i Floden. Et Skrig afbrød Sommeraftenens Stilhed og efterfulgtes af et Pladsk i Vandet; det var den unge Mand, som kastede Hat og Frakke, og svømmede efter den Forulykkede. Hun sank et Par Gange, men han dykkede ned og kom op med en hvidklædt Skikkelse i sin venstre Arm; han bragte den i Land og lagde den paa Græsset, og see, det var ingen Gudinde, men en yndig ung Pige i dyb Besvimelse.

„Gud velsigne Dem," sagde den ældre Dame, „hun er blot besvimet! løb op til Gaarden og hent Lady Carolines Pige."

Han svarede ikke, men ilede afsted og vendte kort efter tilbage med Shavler, oplivende Midler og en forpustet Kammerpige. Han fandt Lady Caroline siddende paa en Mosbænk, smilende svagt og gjørende et Forsøg paa at reise sig, men hun kunde ikke. Hun rakte ham sin Haand og sagde: „Jeg kan ikke takke Dem nok nu, men hvis De vil besøge Papa imorgen — nei, Papa vil komme til Dem. Undskyld mig — jeg er saa mat nu."

Den unge Mand tog den fremrakte Haand, men inden han kunde svare sagde den ældre Dame:

„Dersom De kunde besøge os imorgen, vilde Lorden vist gjerne see Dem — eller, hvis De vil give mig Deres Kort og Adresse, vil han vist hilse paa Dem."

„Mine Visitkort ligge i min Frakkelomme paa den anden Side af Vandet, og jeg har for Øieblikket hjemme flere Miil herfra — men dersom jeg maa spørge om Lady Carolines Befindende imorgen, vil det være mig kjært."

„Ja, kom imorgen — farvel og tak for idag," sagde Ladyen, „jeg skal sende en Mand ned for at bringe Dem over."

„Det er unødvendigt," sagde han smilende, „jeg gaaer som jeg kom." Et Buk og han svømmede tilbage.

De tre Tilskuere stode ventende til han havde naaet Landet, og da han blot tog Hat og Frakke, og uden at vende sig om, ilede bort, gik de ogsaa hjemad.

Da de havde gaaet lidt, sagde Lady Caroline pludselig, „jeg vilde ønske, jeg havde en Broder, der lignede ham, Guvvy."

„Han er en meget net og velopdragen Person."

„Er det det Hele, Du kan sige om ham?" lo Lady Caroline og tilføiede strax efter: „blot han nu ikke forkjøler sig."

„Og jeg haaber, at Du ikke maa forkjøle Dig — han har vist ingen Skade af et koldt Bad."

„Jeg vilde aldrig kunne tilgive mig selv, hvis han kom noget til, skjøndt det var egentlig Din Skyld og Du vilde drukne mig, som om jeg var en overflødig Hvalp eller Killing."

„Ja, jeg bar mig meget dumt ad, skjøndt Gud veed, jeg gav gjerne mit Liv for Dit."

„Det veed jeg, og det Hele er jo kun mit Spøg."

Den næste Dag kom den unge Mand.

„Jeg har Tilladelse til at spørge efter Lady Carolines Befindende," sagde han til den Tjener, der aabnede Døren.

Denne bukkede smilende, førte ham ud igjennem Forhallen og aabnende en Dør tæt ved Trappen, der førte ned til Haven, meldte han: „Den Herre, som vilde spørge efter Lady Caroline, Mylord."

En ældre Herre reiste sig hurtig fra en Lænestol, som stod ved Vinduet, lagde en Bog fra sig, gik med udstrakt Haand henimod den unge Mand og sagde:

„Det er meget venligt af Dem; jeg burde naturligviis have opsøgt Dem, men det synes, som om Ingen har husket at faae Deres Adresse. Dawson, skyd en Stol frem — behag at tage Plads, Sir."

Dawson gik og Herrerne sad ligeoverfor hinanden.

Den unge Mand, der endnu ikke havde fundet Leilighed til at aabne Munden, sagde nu beskedent: „jeg haaber ikke at Lady Caroline har lidt . . . ."

„Ikke det mindste; hun synes snarere at have havt godt af Badet; idetmindste er hun idag i et glimrende Humeur. Men De selv?"

„Jeg er sikker paa, at Badet har gjort mig godt," var det bestemte Svar.

„Saa staaer der jo kun tilbage for mig," sagde Jarlen, „at udtale min dybe Taknemmelighed . . ."

„Undskyld jeg afbryder Dem," sagde den unge Mand rødmende og smilende idet han reiste sig, „men om Taknemmelighed maa der ikke være Tale. Jeg har været heldig og faaet et overordentlig behageligt Bad, og hvis Lady Caroline befinder sig vel, saa har jeg intet Andet at gjøre, end at takke Dem, Mylord, for Deres Venlighed, bede Dem bringe Lady Caroline min ærbødige Hilsen og sige Dem Farvel."

„Behag at tage Plads igjen," sagde Jarlen, „for Dem er Sagen maaskee af ringe Værd, men ingenlunde for mig. De har frelst tvende Liv — min Datters og mit — thi om jeg end ikke var død i den almindelige Mening, man tager Ordet — saa havde mit Liv dog været aldeles forspildt. Selv var De desuden ogsaa i Fare; Vandet er meget dybt og fuldt af Tang."

„Det var prægtig dybt," sagde den unge Mand let hen.

„De er uforbederlig, seer jeg — giv mig Deres Haand og lad mig takke Dem mangfoldige Gange og — Gud velsigne Dem for hvad De har gjort."

Jarlens skjælvende Stemme og fugtige Øine vare Vidnesbyrd om, at hans Følelser vare sande, og da den unge Mand atter lavede sig til at gaae, sagde han: „De har da et forfærdeligt Hastværk; men jeg maa først med Deres Tilladelse gjøre Dem et Par Spørgsmaal. Først ønskede jeg nok at kjende Deres Navn — maa jeg faae det at vide?"

„Ja, visselig," sagde den Unge smilende, og givende den gamle Herre sit Kort, tilføiede han: „det vil med et Øiekast fortælle Dem mere om mig end mange Spørgsmaal og Svar."

„De er altsaa en Gordon fra J.?" sagde Lorden glad, efter at have kastet et Blik paa Kortet.

„Nei, jeg er kun mig selv — slet og ret George Gordon, eneste levende Barn af en afdød Præst. Begge mine Forældre ere døde, og jeg har ikke, saavidt jeg veed, nogen Slægtning af Navnet Gordon, og naar jeg forlader Universitetet, maa jeg see at tjene mit Brød."

Lordens Ansigt og Væsen undergik en betydelig Forandring; det var tydeligt, at han var bleven ubehagelig berørt, men han vilde lade som Ingenting og sagde: „Ja, det er virkelig mærkværdigt saa Mænd i Livet ofte blive fremmede for deres egen Slægt — men siig mig nu, om De boer her i Nabolavet eller blot er her i Besøg og hvor da."

„Vi have jo nu Ferie og jeg vandrer omkring paa kryds og tvers, og saaledes har jeg for Øieblikket opslaaet min Bolig i ‚Fiskerne'."

„Beviis mig saa strax den Venlighed, at boe hos mig — hvornaar kan De komme?"

„Det skulde være mig en stor Fornøielse, men jeg havde bestemt at tage bort imorgen — jeg — jeg . . ."

„Saa kan Værten jo ikke klage over, at jeg snapper hans Gjæster fra ham. Forsøg det hos os en Dag eller to, og befinder De Dem vel, saa forlæng Deres Visit. Men maaskee De har allerede lovet Dem andetsteds hen?"

„Nei — jeg er fuldstændig fri — men . . . ."

„Saa gjælder ingen Undskyldning — De maa komme."

„Imod en saa behagelig Nødvendighed formaaer jeg ikke at kæmpe."

„De kommer altsaa, og lad os nu gaae til Frokosten."

Lorden gik foran til et Værelse, hvorfra Musik og Sang lød dem imøde. Begge Dele hørte vel op ved deres Indtræden, men Gordon blev trøstet ved det Syn, der mødte ham.

„De kjender jo Damerne; min Datter Caroline og hendes Gouvernante Miss Egerton, hendes kjære Veninde — Mr. Gordon."

Gouvernanten neiede og smilede, men Lady Caroline gik ham imøde med fremrakt Haand og sagde: „Skjøndt jeg nu er i Besiddelse af mine Taleevner, kan jeg dog ikke noksom takke Dem. Jeg . . . ."

„Jeg beder — blot ingen Tak . . . ."

„Ansee mig blot ikke for utaknemmelig — fordi jeg ikke er istand til . . . ."

„Hun trænger blot til sin Frokost," sagde Lorden, „saa vil hun være Situationen voxen. Behag at tage den Plads der, Mr. Gordon — sæt Dig her, Carrie."

Samtalen dreiede sig naturligviis om Gaarsdagens Begivenhed, og Lady Caroline spurgte, om Gordon ikke havde mistet Uhr eller andet Værdifuldt i Vandet.

„Nei — nei," svarede Gordon tøvende og med et Blik, der bragte Lorden til at sige: „Saa maa vi lade Søen undersøge."

„Det er en reen Ubetydelighed," svarede Gordon, „og det tøvende i mit Svar skriver sig fra den dumme Vane jeg har, at være altfor oprigtig og sanddru."

„Saa har De jo dog tabt Noget — hvad var det?"

„Aa ja," sagde Gordon rødmende og forvirret, det var en Ubetydelighed i Form af et Hjerte — af den Slags man bærer i en Kjæde eller lignende —

mit var løst, og jeg troer neppe Guldsmeden vilde erklære det for at være ægte Metal."

„Maaskee det var en kjær Erindring," sagde Gouvernanten, medens Lady Caroline gav sig til at skrælle en Frugt.

„Nei, paa ingen Maade — jeg havde nylig fundet det."

„Saa maa Du, Papa, finde Noget iblandt mine Smaating, og give Mr. Gordon til Erstatning," sagde Lady Caroline.

„Ja, det er ikke mere end billigt," sagde Lorden, „men det haster ikke, da Mr. Gordon har lovet at blive nogen Tid hos os."

„Imorgen troer jeg," begyndte Gordon, men Lorden afbrød ham og sagde: „Idag haaber jeg, min kjære Sir. Vi ville kjøre over til ‚Fiskerne' og hente Deres Bagage."

„Ja, saa behøver jeg jo ikke at sige Farvel," sagde Lady Caroline med et tilfreds Smil, da hun og Miß Egerton gik ud ad Døren, som Gordon holdt aaben for dem.

I Eftermiddagens Løb gjorde Husets Herre Gordon bekjendt med Have og Park. Middagsmaaltidet oplivedes alene ved Lady Carolines Munterhed, og efter det sadde de to Herrer ved deres Viin, medens Gordons Tanker vare ude i Haven, hvor han snart saae Fligen af en lys Kjole, snart hørte en glad Latter eller en Sangs afbrudte Toner.

Lorden meddelte Gordon, at hans Datter havde lært baade Latin og Græsk af ham selv og Miß Egerton, men at det rimeligviis ikke var meget bevendt, ligesaalidt som den Smule Tydsk, han selv havde kunnet meddele hende, men at hun havde været en meget lærvillig Elev.

Da begge Herrerne gik ind til Damerne fandt de Lady Caroline beskjæftiget med en Mængde Nipssager af Guld, hvoraf hun tvang Gordon til at vælge, hvad han vilde, til Erstatning for sit Tab.

Han valgte et ganske lille Hjerte af Guld, men han følte sig næsten som en virkelig Tyv, som vil sees af den Tale, han holdt med sig selv om Natten i Sengen.

(Fortsættes.)

De to hvide Roser.

Mademoiselle Pascaline Benoit var en af de berømteste Blomsterhandlersker i Paris. Hun var en Enthusiast i sin Profession, men meget fattig; dog opelskede hun sine Blomster med en Iver, som vakte alle deres Beundring, som kjendte hende. Hendes lille Have, som laa i en Udkant af Byen, indeholdt altid nogle Vidundere af det vegetabilske Kongerige.

Det var Midvinter, da en fiin Equipage standsede udenfor Pascalines Dør. En elegant ældre Dame og en fortryllende ung Pige steg ud af Vognen, det var Marquise de Reginal og hendes Datter.

„Mademoiselle," sagde Marquisen, „min Datter skal have Bryllup iovermorgen, og vi ønske en hvid Rose til hendes Brudedragt. Man har sagt mig, at De har en."

„Ja, jeg har to," svarede Pascaline.

„Kan jeg faae dem at see?" spurgte den adelige Dame.

„Med Fornøielse," var Svaret, og de to Fremmede bleve førte hen til en yndig Rosenbusk, som bar to halv udsprungne Roser, der udbredte en overordentlig behagelig Vellugt.

„Kan jeg faae dem begge?" spurgte Marquisen.

„Nei, Madame," svarede Pascaline med et Suk, „den ene af dem er allerede lovet bort."

„Saa vil jeg tage denne ene," sagde Damen. „Hvad er Prisen?"

„To Louisdorer," svarede Pascaline.

„Her er Pengene," sagde Marquisen. „Send Rosen til mit Hotel, Rue Saint Honoré."

Pascaline neiede høfligt og ledsagede sine fornemme Kunder til sin tarvelige Boligs Dør.

„Hvor lykkeligt!" tænkte hun. „Fyrgetyve Francs! med denne Sum kan jeg betale min Huusleie og er bleven befriet for at blive kastet paa Døren. „O! min kjære Moder!" udbrød hun, „fra Din lyksalige Plads i Himlen bevogter og beskytter Du endnu Din Datter!"

Denne var en bedrøvelig Aften for Pascaline, det var Aarsdagen efter hendes Moders Død, en god og gudsfrygtig Qvinde, som havde lært sin Datter at elske to Ting, nemlig Gud og Blomster. Hun græd, naar hun tænkte paa denne tilbedte Moders sidste Øieblikke, hvem Gud havde kaldet til sig. Det var en kold Nat. Døden havde allerede grebet sit Bytte. Den grædende Datter sad ved Sengen. Den døende Moder sagde med en svag, blid Stemme: „Pascaline, lever vore hvide Roser endnu?"

„Ja, Moder!" var Svaret.

„Bring dem da hen til mig, at jeg endnu en Gang kan glæde mig over dem."

Datteren bragte dem. Det var to yndige fuldt udsprungne Roser paa een Qvist; men Lægen sagde, at disse Blomsters Lugt kunde skade Patienten.

„Nei, bryd Dem aldrig om det," sagde Madame Benoit, „Roserne vil, ligesom mit Barn, leve længe efter mig. Pascaline, giv mig en af dem. Begrav denne ene med mig." Nogle faa Minuter derefter drog hun sit sidste Aandedræt.

Medens hun laa Lig blev Rosen lagt i hendes Haand; men da det døde Legeme blev lagt i Kisten, faldt Bladene af Blomsten. Hun blev begravet, og neppe var Graven lukket, forend Datteren aflagde et høitideligt Løfte, ligesaa reent og omt, som det Hjerte, der indgav det.

Natten randt hen i Bøn og barnlige Erindringer. Næste Morgen tog hun fat paa sin daglige Gjerning i Haven. Hun erindrede, at hun havde lovet at sende en Rose til Marquisen, og hun gik hen for at skære den af; men ak, hvor sørgeligt! en af Blomsterne var henvisnet. Der var kun en eneste Rose tilbage.

Den samme Dag kom Huseieren og forlangte Huusleien betalt.

„Min Herre," sagde Pascaline, „jeg er ikke istand til at betale Dem."

„Hvorledes skal jeg forstaae det? De har jo Pengene," sagde Værten, mindende hende om de to Louisdorer, som han havde erfaret, at hun havde faaet af Marquisen.

„De ere ikke længer mine," svarede hun. „Den hvide Rose er visnet og død. Pengene maa leveres tilbage."

„Men her er jo endnu en Rose," sagde han, „hvorfor kan De ikke sende hende den?"

„Den er allerede lovet bort," sagde Pascaline, „den lader sig ikke kjøbe for alt det Guld, som er til i Verden!"

„Da," sagde Værten opirret, „maa De belave Dem paa at forlade mit Huus strax. Jeg kan ikke tillade mine Leiere at benytte min Eiendom for Intet."

„Som De vil," sagde Pigen rolig.

Da Marquisen fik Pengene tilbage, som hun Dagen iforveien havde betalt Pascaline, skyndte hun sig hen til Haven for at erfare, hvorfor Rosen ikke var bleven sendt hende. Hun blev nu underrettet om, at Mademoiselle Benoit nylig var gaaet ud med en hvid Rose i sin Haand. Marquisen vendte sig om og saae, at hun gik ned ad Gaden; tilskyndet af Nysgjerrighed besluttede hun at følge hende for at see, hvor hun gik hen.

Tilsidst gik Pascaline ind paa Kirkegaarden. Hun knælede ned ved sin Moders Grav, og efterat have plantet Rosen paa den, udbrød hun: „O, min Moder! modtag dette Pant paa, at jeg mindes Dig! Modtag denne Blomst, som Du holdt saa meget af, og som min egen Haand har opelsket til Dig. Bed for Dit stakkels Barn, som idag er huusvild og elendig!" Og med sine Taarer beduggede hun Træes korset, der var det eneste Mindesmærke, som betegnede den elskede Moders Hvilested.

Marquisen, som var rørt til Taarer, trak sig ubemærket tilbage. Den næste Dag forberedte Pascaline sig til at forlade sit Hjem, da en Tjener leverede hende følgende Brev, som indesluttede tohundrede Louisdorer:

„Mademoiselle! jeg veed Alt. Jeg veed, at De har offret Deres Moder den Blomst, med hvilken jeg ønskede at pryde min Brudedragt. Jeg har en Moder, hvem jeg tilbeder, og jeg kan fatte Deres barnlige Følelser. Jeg griber derfor denne Leilighed til at udtrykke min Medfølelse for Deres barnlige Hengivenhed. Jeg beder Dem modtage Indesluttede, som et Tegn paa min Agtelse for Dem, og negt mig ikke den Glæde at begynde mit ægteskabelige Liv med at hædre barnlig Fromhed. Deres oprigtige Veninde

Amenaide de Reginal."

Blandinger.

— En rig Greve, der eiede en udvalgt Malerisamling, tillod sin Elskede at udsøge sig tvende af de kostbareste Malerier i hans Samling, hvorved han tillige vilde prøve hendes Kunstsmag. Nogle Dage derefter sendte hun et Bud til ham, der sagde, at der var Ild i Billedgalleriet, og at allerede selve Stykkerne begyndte at brænde. Forskrækket kaldte han paa sine Folk og raabte: „Red mig idetmindste min ‚Venus' og min ‚Apollo'!" Strax efter indsandt hans Elskede sig; Ilden var opdigtet og hun begjærede nu de af ham selv udpegede Stykker.

Logogriph.

1 2 3 4 5.
Ikkun et ringe Dyr det gav,
Og dog det smykker Høi og Lav.

1 4 2.
Ved Vintertid en nordisk Skat.

4 2 1.
Et Lokkeraab for Husets Kat.

1 5 2 3.
Tidt kun en Bold for Vindens Spil.

4 2 1 5 3.
Blandt Jord og Steen det findes vil.

1 2.
Hvad den skal gjemme, bruges ei.

3 5.
Den gaaer ad blomstersmykket Vei.

3 2 1 5.
Et Qvindenavn, forkortet tidt.

2 3 5.
Den Træge gjør det neppe tidt.

5 3 2.
En Mand, der havde Sønner to,
Som ham kun gjorde lidet fro.

Opløsning af Gaadespørgsmaalene i Nr. 32:

1. Døren. 2. Bogstavet g i Ordet Tigger. 3. En Skuespiller. 4. Salve.

Opløst af Djævelskabet Galerois i St. Croix, En Tjenestepige i Studiestræde.
Nr. 2 og 3 opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde.
Nr. 2, 3 og 4 opløst af Mester Erik.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 20de August. Nr. 34.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Til Billedet (med Xylographi). — Lady Caroline (Fortsættelse). — Romantiske Begivenheder i Gotfried Kinkels Levnet. — Thebrankeren. — Blandinger. — Charade.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

Hun trykkede hans Arm og sagde venligt: „Gamle, kjære Simon, jeg holder jo af Dig, som om Du kunde være min Broder — ja selv om jeg havde en Fader kunde jeg ikke holde mere af ham, end jeg holder af Dig."

Hvilken deilig Morgen havde det ikke været for fem Minuter siden, og nu var der pludselig kommen en Sky for Solen. Det var et dybt Saar disse Ord havde bibragt ham, der lagde sig som en Taage for hans Øine, og det susede og ringede for hans Øren, saa at han neppe hørte hans Ledsagerindes Spørgsmaal.

„Hvad er det for to Herrer, der hilse os? Kjender Du dem? Jeg kjender dem ikke og de maa vist tage feil."

De to hilsende Herrer vare ikke mindre vigtige Personer end Lord Bearwarden og Tom Ryfe, denne sidste beskjæftiget med at sælge Lorden en Hest. En saadan Handel maa af en eller anden mysterieus Grund altid foregaae om Morgenen og har altsaa den gode Side, at den bringer Folk til at staae tidligt op.

Tom Ryfe var et af disse Mennesker, som man sjelden seer i Sadlen eller paa Kudskesædet, men han syntes dog altid at have Heste til sin Disposition, hvad Slags det end skulde være. Jagt-, Ride- eller Kjøreheste syntes han enten selv at eie eller med 24 Timers Varsel at kunne skaffe tilveie, men hvis man tilfældigviis mødte ham tilhest, vilde han strax erklære, at han havde laant Dyret af en Ven, og hvis han som Kudsk sad paa Bukken, kunde man roligt vædde paa, at det var fra en anden Vens Vogn han viste sin Færdighed.

Mr. Ryfe kjendte alle Sportsmænd i London, men ikke deres Koner; han var ved Væddeløbene og i Staldene familiair med Lorder og simple Folk; han spiste ofte i Officiersmesserne og kaldte Bearwarden „Mylord", hvorfor denne Adelsmand ansaae ham for en Philister, men vilde maaskee ogsaa have givet ham samme Benævnelse, hvis Tom ikke havde tituleret ham Mylord.

Bemeldte Mr. Tom red den Hest, han vilde sælge, i de forskjellige Gangarter, Skridt, Trav og Galop, flere Gange frem og tilbage og standsede endelig foran Lorden.

„Den er for svag, Tom," sagde Adelsmanden imellem hvert Drag af Cigaren, „den vilde ikke kunne bære mig over en tung Grund, skjøndt jeg indrømmer, den bevæger sig med Lethed."

„Det var ogsaa strax min Mening, Mylord, og jeg har aldrig troet, at den var skikket til at bære en Rytter, der veiede elleve til tolv Lispund, ligesaalidt som jeg nogensinde har sagt det til Dem."

„Og jeg har aldrig sagt Dem, at jeg veiede elleve til tolv Lispund, har jeg?" sagde Lord Bearwarden heftigt, thi det var at røre ved hans ømme Punkt. „Høist elleve Lispund fuldt paaklædt, og nu mindre siden min Hjemkomst fra Jagterne i Skotland. Den er da af aldeles reent Blod — er den ikke?"

Liebhaveren syntes at ville bide paa og Tom forstod sine Sager ligesaa godt som om han var oplært i den Forretning.

„Om den er?" svarede han, førende Benet hen over Hestens Hals og ladende sig glide ned, saa at Sadlen nu var ledig, „men den er for god for en svær Mand. Stig op, Mylord, og prøv ham. Det er som om man red paa en Fugl."

Lord Bearwarden sprang i Sadlen, rettede paa Stigbøilerne, trykkede Hatten fast paa Hovedet og prøvede Dyret paa forskjellige Maader. Prøven maatte rimeligviis have faaet et forønsket Udfald, thi det var med et tilfreds Udtryk i Ansigtet, han vendte tilbage til Tom Ryfe paa Veien.

Her var det at begge Herrerne studsede, toge deres Hatte af og hilste en Dame, som passerede dem i nogen Afstand, Arm i Arm med Simon Perkins, Maleren.

Deres Hilsen blev ikke besvaret. Ladyen, som den var bestemt til, syntes tvertimod at skynde sig hurtigere afsted tilligemed sin Ledsager. Det var besynderligt, men endnu besynderligere var det, at begge Herrerne, som begge to meget godt havde lagt Mærke til det, ikke gjorde nogen Bemærkning til hinanden over denne Mangel paa Høflighed, men afsluttede deres Handel uden at have saamegen In-

teresse ved Salget eller Kjøbet, som de havde følt for fem Minuter siden.

„Kom saa og spiis til Middag med os den ellevte," sagde Lord Bearwarden, da de skiltes ad, men det var tydeligt at hans Tanker vare ganske andetsteds henne.

„Den ellevte," gjentog Tom, „med stor Fornøielse, Mylord, rimeligviis Klokken otte?" og han red bort ad den modsatte Vei. En Middag i Officiersmessen var en heel Begivenhed i Toms Liv og i Almindelighed nok til at beskjæftige hans Tanker i flere Dage, men ved denne Leilighed forglemte han det Hele inden han var kommen faa hundrede Alen længere hen paa Veien.

Lord Bearwarden tog hjem for at tænke over, hvad han havde seet og fremskynde Tænkningen ved Hjælp af en Cigar. Denne Adelsmand var i sine Skoledage altid afholdt som en „brav Fyr"; ogsaa ved Regimentet var han afholdt som god Kammerat. I det selskabelige Liv var han derimod ikke saa populair; man sagde, at han vandt ved nærmere Bekjendtskab, men mod dem, der ikke vilde gjøre sig den Uleilighed, var han meget tilbageholden og mod Mænd stundom en Smule raa. Hans Væsen var som den Verdens, han bevægede sig i, verdsligt; man sagde han var hjerteløs; men under den ydre Skal var der gjemt et ømt, romantisk, følsomt Hjerte, som han vist selv vilde have protesteret imod, hvis man havde tillagt ham samme. Hans Stolthed var at vise, at han var en Mand og en god Soldat; ride, skyde og fægte kunde han som den bedste af hans Kammerater.

Uden just at være en Damernes Yndling, saa var der dog noget hos ham, foruden hans Adelskab og Rigdom, som interesserede Damerne. De vilde ofte, naar han traadte ind i en Sal, vende dem fra langt smukkere og morsommere Mænd, og jo vanskeligere det var at vinde hans Opmærksomhed, jo mere arbeidede de derpaa. Bearwarden besvarede kun svagt slige Opmuntringer. Dertil maa der være en Grund, sagde de smukke Damer, den maa vi see at komme efter, og de arbeidede endnu ivrigere, idet de maaskee tilfredsstillede baade deres Nysgjerrighed og deres Hjerters Hunger.

Bearwarden maatte have havt en eller anden Historie i sit tidligere Liv, det vare de sikkre paa, og de toge ogsaa mindre feil heri end Folk som ellers gjøre hurtige Slutninger. Ja, han havde oplevet en Begivenhed, som var Skyld i den haarde Skal han viste Verden. Det samme var truffet ham, som hændes de fleste Mænd engang i Livet. Ligesom en Parforcejæger kan være temmelig sikker paa, tidligere eller senere, at brække Kravebenet, saaledes faae de fleste af os i Livets Løb en eller anden stor Hjertesorg, og denne heles ikke paa 6 Uger som Kravebenet, om end Helbredelsen kun er et Tidsspørgsmaal. I Bearwardens Liv havde en Qvindes Troløshed grebet ind. Det var en af de sædvanlige Historier. Han havde forelsket sig i en Dame af lavere Stand og tvivlsom Fortid, som hans Omgangsverden kun vilde modtage paa Prøve og for hans Skyld. Hans Familie rakkede ned paa hende og hans Venner advarede ham, men maaskee just de Offre, han maatte bringe hende, forhøiede hendes Værdi i hans Øine og han søgte at fremskynde Ægteskabet.

Hun forlangte, at han skulde forlade Regimentet og tage sin Afsked, og selv dette Offer, skjøndt det var aldeles imod hans Ønsker og Tilbøieligheder, bragte han hende.

Ansøgningen om Afsked laa forseglet paa hans Bord, da han fik et Brev med en velbekjendt Haandskrift. Brevskriveren bad om hans Tilgivelse og anklagede sin egen letsindige Opførsel, men underrettede ham om, at der var en vis Person, hvem hun havde forlovet sig med (ligesom med ham) og med hvem hun nu stod i Begreb med at gifte sig. Hun bad Lord Bearwarden om at tilgive og glemme hende.

Heldigviis var Ansøgningen ikke affendt og Lord Bearwarden fandt et Hjem imellem sine Kammerater og følte, at der endnu var meget at leve for, endskjøndt den Qvinde, han havde elsket og sat sin Tillid til, havde svigtet ham.

Han bar altsaa sit Tab som en Mand, men hans Væsen forandrede sig og alle de qvindelige Medlemmer af hans Familie erklærede som deres bestemte Mening, at Lord Bearwarden vilde leve og dø som Pebersvend.

Da han første Gang saae Miss Bruce hos Lady Goldthred beundrede han vel hendes Skjønhed og tiltalende Væsen, men han kunde ikke forklare sig selv hvad det var hos hende, der bragte længst forglemte Følelser til atter at blusse op hos ham og alle hans Pulse til at banke hurtigere. Et nyt Møde, et Par Dandse, nogle Ord vexlede og Lord Bearwarden følte, at Saaret var helet og at der var groet Græs over den Grav, hvori han havde nedlagt sin første Kjærlighed.

Nogle Mænd ere saa underlig skabte at de synes bedre om en Qvinde, jo mere hun negligerer dem, og Lord Bearwarden havde aldrig følt saa megen Interesse i Miss Bruce som fra det Øieblik hun havde overseet ham og ikke villet besvare hans Hilsen.

Dette var derimod ikke Tilfældet med Tom Ryfe. Overraskelse, Harme og Skinsyge rasede vexelviis i hans Hjerte. Hans Stemning var fuld af Bitterhed imod hende, og medens han red hjem undrede han sig over, hvem det vel kunde være, at Miss Bruce saaledes vovede at paradere med; harmfuld over, at hun vovede at oversee hans Person og lovende hende en saadan Hævn, at hun nok skulde faae at føle, at hun selv var fuldkommen i hans Magt. Da han var kommen til Onklens Bolig, var han bleven enig med sig selv om, at han vilde forlange en Forklaring, komme til en tydelig Forstaaelse med hende, vise sin Myndighed og faae en ordentlig Hævn for det Saar, hans Stolthed havde lidt.

Han blev bleg, da han gjenkjendte Mauds Udskrift paa et Brev, som var kommet i hans Fraværelse og endnu blegere da et lille Stykke stemplet Papir faldt ud af Convoluten og ned paa Gulvet, og Haarene reiste sig paa hans Hoved af Vrede, da han gjennemløb de skarpe, bestemte og grusomme Linier, der bød ham give Afkald paa det som udgjorde hele hans Fremtids Haab og Lykke i dette Liv. Uden at aftage Overfrakke, Hat eller Handsker satte han sig øieblikkelig ned og skrev følgende Svar:

„De troer, at kunne skaffe mig Dem fra Halsen, Miss Bruce, paa samme Maade, som De

vilde skaffe Dem af med et Tyende ved at betale det dets Løn og saa lade det seile dets egen Sø. De bilder Dem ind, at vort Mellemværende er af den Beskaffenhed, at en Sum Penge kan klare det, at fordi De har kunnet skaffe Pengene tilveie (og om Maaden hvorpaa dette er skeet har jeg maaskee ogsaa Ret til at spørge), saa skulde vor Forbindelse være forbi og at den ubeleilige Elsker kunde kastes paa Porten saasnart den betroede Forretningsfører havde faaet sin Regning betalt. Nei, Miss Bruce, det gaaer ikke, og De har aldrig taget mere feil end i dette Øieblik. Har De aldeles glemt det Løvte, jeg er i Besiddelse af; det er skrevet med Deres egen Haand, Deres Underskrift er i Orden og De tilstaaer selv deri, at De giver mig Deres Løfte af Deres egen frie Villie? Troer De maaskee at jeg er en saa stor Nar at lade en saadan Fordeel slippe mig af Hænderne? Oh hvilken Ven og Støtte kunde De ikke have havt i mig? — Dersom jeg nu bliver Deres bittre Fjende, har De kun Dem selv at takke derfor. Jeg er ikke tilbøielig til at true, men De veed af Erfaring, at jeg holder hvad jeg lover. Jeg advarer Dem derfor herved: at hvis De paa nogensomhelst Maade søger at omgaae den Handel, vi have sluttet, saa vil jeg krydse Deres Veie, søge at spolere Deres fine Spil og vise Dem frem for Verden som den, De er. Min er De og min skal De vedblive at være. Helst med Deres frie Villie — hvis ikke, saa alligevel min, om vi saa begge skulle gaae tilgrunde derved. Endnu engang — husk paa! min — altid og kun min."

Det er en daarlig Plan, at drive en Qvinde til det Yderste, og med al sin Indsigt i Lov og Ret, troer jeg, at Mr. Ryfe ikke kunde have skrevet et ubetænksommere og uklogere Brev til Miss Bruce end det ovenstaaende.

Ellevte Capitel.

Det var jo en aabenbar Krigserklæring. Af alle Qvinder i hele Verden — og det vil sige en heel Deel — var Maud maaskee mindst af Alle tilbøielig til at taale Noget, der lignede Tvang eller paatagen Myndighed, og det især fra en Mand i hvis Charakteer hun havde opdaget visse svage Sider. Uagtet al sin Dygtighed var Tom Ryfe dog, som de fleste andre, en Taabe, naar hans Følelser vare med i Spillet, og han viste det tydeligt nok ved de Midler, han greb til, for at opnaae sit Maal.

Indelukket i sit eget Værelse læste hun flere Gange hans Brev igjennem med en bitter Mine, som tydede paa Vrede, Had og Foragt. Naar en Mand har været uheldig nok til at opvække den sidste Følelse, saa skulde han være fornuftig nok til strax at trække sig tilbage, da Slaget er fuldstændigt og uigjenkaldeligt tabt for ham. Mr. Ryfe vilde ogsaa have følt dette, hvis han havde seet den Qvinde han elskede, da hun rev hans Brev i Stumper og Stykker og havde lagt Mærke til hendes Kast med Hovedet, sammenpressede Læber og fine hvide Haands convulsiviske Sammenknytninger. Maud gik nogle Gange frem og tilbage i Værelset, flyttede Æskerne paa Toiletbordet frem og tilbage, pillede lidt ved Blomsterne, kastede et Blik i Speilet og satte sig dernæst hen for nærmere at tænke over Sagen.

Allerede for flere Uger siden var hun bleven enig med sig selv om at bryde med Tom Ryfe og at sikkre sig Frihed og en Stilling ved at gifte sig. Toms uforskammede Brev tjente kun til at fremskynde hendes Beslutning, og det gjaldt nu blot om at vælge Maaden, hun vilde handle paa. Der gives Qvinder — almindelig de mest forføreriske men ikke paalideligste — som besidde en egen magisk, ja næsten trolddomsagtig Indflydelse paa Mændene. Uden selv at føle dybt og maaskee just fordi de ikke føle Noget, ere de istand til at udøve et særegent Herredømme over dem, som de komme i Berørelse med, og medens de tiltrække sig flere Beundrere end de have Brug for, ere de sjeldent heldige i deres Valg og have som oftest en ulykkelig Skjæbne. Miss Bruce var en af disse Troldqvinder, langt mere ulykkebringende end de gamle Kjærlinger, som de vise Regjeringer for 2 à 300 Aar siden pleiede at brænde, og hun kjendte langt bedre end nogen Qvinde, som nogensinde red paa et Kosteskaft, sin egen fortryllende Magt og sine Offres Lettroenhed. I den sidste Tid havde hun jevnlig prøvet, hvorvidt hendes Magt gik; det var nu Tid til at drage Fordeel af den.

„Mr. Stanmore vilde hvad Øieblik det skulde være," tænkte Maud, „dersom jeg gav ham den ringeste Opmuntring. Og jeg synes om ham. Ja. Jeg synes rigtig godt om ham. Stakkels Dick! hvor en Mand dog kan see tosset og keitet ud, naar han er forelsket, som Folk kalder det. Tante Agathe vilde vist neppe synes rigtig godt om det; men jeg bryder mig ikke en Døit om hendes Mening. Og Dick er vist meget let at lede, maaskee for let. Det synes næsten, som om han slet ikke kan blive opbragt. Forleden Dag gjorde jeg ham rigtig bedrøvet, stakkels Fyr — men det er ikke nok. Derimod troer jeg nok Lord Bearwarden har Charakteer. Dersom vi to bleve uenige, gad jeg nok vide, hvem der først gav efter. Jeg troer ikke, at det blev mig. Det kunde ellers blive morsomt nok at forsøge det. Han seer godt nok ud — det vil sige af en Mand at være — thi selv den bedst udseende er dog grim. Folk fortæller, hans Gods skal være baade stort og smukt, og saa tyve tusind Pund om Aaret — jeg bryder mig ikke om Pengene — dog ere de jo rigtignok nødvendige — men Selina St. Croix forsikkrede mig forleden, at man kaldte ham ‚den Uudforskelige' og at der ikke var en Dame i London, som han havde dandset med to Gange. Naa, det var der ikke? Han dandsede med mig tre Gange i Løbet af to Timer, men det fortalte jeg hende naturligviis ikke; thi saa vilde Folk først rigtig faae Øinene op. Ja, jeg kunde nok have Lyst — endogsaa meget stor Lyst til ham; men hvordan vilde det saa gaae den stakkels Dick? Han vilde blive fortvivlet, stakkels Fyr, og det værste var, han vilde aldrig udstøde en Klage eller Bebreidelse, men han vilde see ulykkelig ud og jeg vilde føle, at jeg var et Afskum. Det er dog ogsaa kjedeligt — men noget maa der gjøres — jeg maa handle og det hurtigt. Jeg kan ikke udholde dette Liv længere — jeg kan ikke døie Tante Agathe — naa, hør nu blot hvordan hun kalder paa mig fra Trappen af — hvorfor kan hun dog ikke sende Bud efter mig, naar hun vil have fat paa mig."

(Fortsættes.)

Til Billedet.

Dyrehavstiden er nu forbi,
Kunstnerne sammenpakke;
Telte og Boderne lukkes i,
Forladt staaer den gamle Bakke.
Fredelig risler dog Kirstens Væld,
Hende kan Ingen forjage;
Vinker os end i høstlige Qvæld,
Som midt i Sommerens Dage.

Dyrehavsbakkerne rundt omkring
Spredtes paa hele Jorden;
Andetsteds sees og dristige Spring,
Saavel som her i vort Norden.
Andetsteds voves og Lemmer og Liv,
For Livet en Stund at friste;
See paa vort Billed — — — lidt Tidsfordriv
For hver, som en Skilling vil miste.

Lady Caroline.

(Fortsættelse.)

I Aftenens Løb havde han sagt til Lady Caroline: „Jeg hører, at De jo er en heel Student og vel bevandret i Classikerne."

„Siig hellere Professor, men jeg vilde dog vist falde igjennem i Oxford. Troer Du ikke, Papa?"

„Spørg hellere Miss Egerton."

„Og jeg troer," sagde denne, „at Mr. Gordon vilde være en bedre Dommer."

„Men jeg har jo intet Materiale, hvorpaa jeg kan begrunde min Dom," sagde Gordon smilende, „dersom jeg saae nogle Stile og Udarbeidelser . . ."

„Dem skal De nok faae at see inden De tager bort," sagde Lorden.

„Men Papa dog, vil Du virkelig have, at jeg skal forgaae af Skam?"

„Nei, min Pige, men jeg vil have Du skal gaae iseng. Du seer mig saa træt ud."

Damerne trak sig tilbage og kort efter skiltes ogsaa Herrerne ad.

Den Nat talte Lady Caroline med sig selv i Sengen omtrent saaledes: „Der er altsaa dog noget

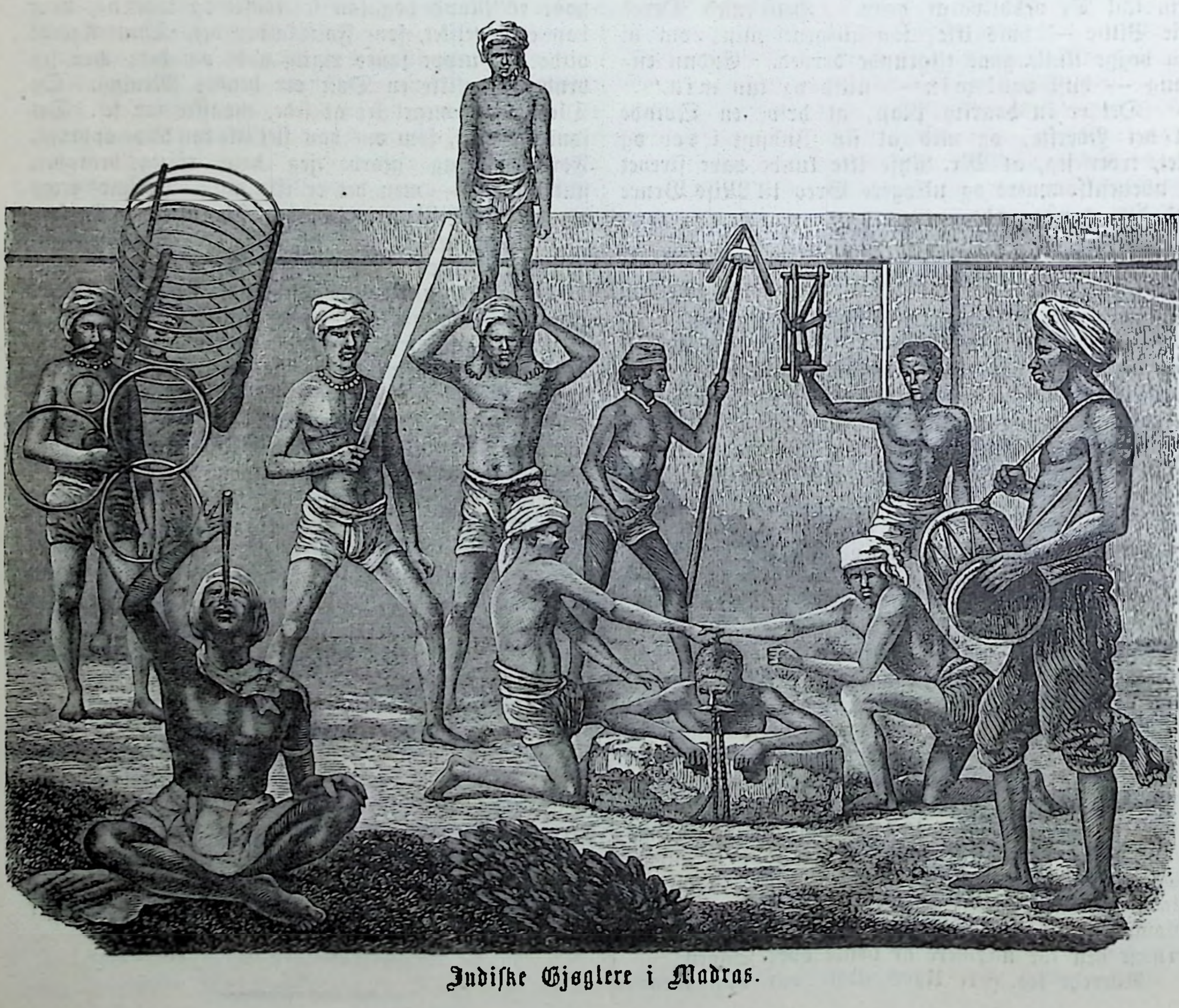

Indiske Gjøglere i Madras.

sandt i Drømme. Den smukke Ubekjendte er kommen og har frelst mig fra en truende Fare. Gud veed, hvorlænge han vil blive hos os? hos os? .... os?" og disse Ord syntes at gjentage sig selv saalænge til hun faldt i en rolig Søvn.

Imidlertid tænkte Gordon: „Jeg har jo begaaet et simpelt Tyveri og sagt en aabenbar Usandhed. Jeg maa ikke være ved mine fulde fem Sandser og der maa gives et Trylleri, som enhver Mand kæmper forgjæves imod. Hvergang jeg hørte hende sige: ‚men har De ikke tabt Noget?' var det mig næsten umuligt at holde min Tunge fra at svare: ‚jo en Ubetydelighed — en værdiløs Gjenstand — kun mig selv — kun mit Hjerte — kun min Sjæl.' Hun bedaarede mig strax, tversover Strømmen, ved hendes Smil, hendes Latter og hendes Stemmes Musik. Et Blik maa jeg dog kaste ind i Paradiset, før jeg fanger altfor stor Skade. Lad mig plukke Roser, medens jeg kan — jeg kan." Og saaledes tænkte og drømte han forinden hans Slummer gik over til en sund Søvn.

Den næste Dag saae Gordon Lady Carolines Udarbeidelser, som han fandt langt bedre end han havde ventet — han udpegede dog Feil og Gordon blev efterhaanden en Autoritet, til hvem man appellerede i tvivlsomme Tilfælde. Da han en Dag sad ene med begge Damerne tog han et Bind tydske Digte, Bogen aabnede sig af sig selv og et Blad beskrevet Papir faldt ud af den.

Papirets Raslen tiltrak sig Lady Carolines Opmærksomhed, hun løb rødmende til og sagde: „Det er mit Papir, Mr. Gordon."

„Er det en Oversættelse?" sagde Gordon, da han havde taget det op og leveret hende det.

„Maaskee."

„Maa jeg læse den?"

„Nei, paa ingen Maade."

„Titlen saae jeg dog."

„Det er vist ogsaa det Hele De faaer at see. Kjender De Originalen?"

„Nei — men her maa den vel være."

Og han læste nu den tydske Ballade om en Kongedatter og en ung Riddersvend, der vare paa Jagt i Skoven og hvor Prindsessen maatte sige til den bly Ungersvend, medens de stode under et Egetræ i Læ af Uveiret, at hvis han kunde tie med det, maatte han gjerne kysse hende.

„En nydelig Ballade," sagde Gordon, da han reiste sig og gav Lady Caroline Bogen tilbage.

„Den er mere end nydelig — den er henrivende," sagde hun og lagde Oversættelsen ind i Bogen, og medens Gordon stod ved hendes Side læste hun atter Digtet igjennem, og da hun var kommen tilende, saae hun op til ham og sagde med en munter Latter: „Ha! ha! hvor det dog er ligefrem: ‚wenn Du das Herz hast, küße mich!' og Ordene bleve ledsagede af et Øiekast, som trængte lige ind i Sjælen.

En uimodstaaelig Magt, som kan bringe en Mand til at begaae en Daarskab eller udføre en Heltedaad, drev Gordon til at udbryde med bævende Læber:

„Vor dem Fräulein?"

Lady Caroline rødmede rigtignok, men hun syntes ikke at tage hans Dristighed ilde op, hun slog Øinene ned og svarede:

„Um Gottes Willen nicht."

Hun vendte sig derpaa om til Miss Egerton og sagde: „Du forstaaer jo ikke Tydsk, derfor skal Du høre min Oversættelse, Guvvy," og hun læste nu sin egen engelske Oversættelse.

„Jeg kan jo ikke have nogen begrundet Mening om, hvorledes den er oversat, da jeg ikke forstaaer Tydsk; men jeg synes ikke videre om den," bemærkede Miss Egerton tørt.

Gordons Ferie maatte have en Ende, men før han vendte tilbage til Oxford havde Lorden sagt til ham:

„Mr. Gordon, vi maa ikke tabe hinanden af Syne. Jeg skal nok sørge for at holde Bekjendtskabet vedlige, og hvis min Indflydelse paa nogen Maade kan være Dem til Nytte, saa husk paa, at jeg er i Deres Gjæld. Min Datter vil vist heller ikke forglemme, hvad hun skylder Dem og engang i Tiden vil hun vist langt bedre end jeg kunne vise sin Taknemmelighed."

Ved de sidste Ord rødmede Gordon forvirret, men samlede sig snart og fremstammede sin Erkjendtlighed.

Paa Reisen til Oxford tænkte Gordon: „Denne Lord mener aabenbart, at vi Borgerlige uden Stamtræ og Godser baade kunne være fornuftige Væsener ligesom han selv og blive salige eller fordømte i al Evighed ligesom han selv, skjøndt vi ere af forskjelligt Kjød og Blod. Hun skal altsaa være min Patronesse, min Feedronning, og dog —" og en uforglemmelig Scene stod levende for ham.

Det var Dagen efterat han havde læst den tydske Ballade. Lady Caroline og han stode ved Siden af hinanden under et mægtigt gammelt Egetræ; der var Ingen i Nærheden og det var med en lidt bævende Stemme han sagde:

„Her er Egen; Situationen er fuldkommen den samme; Timen er kommen."

„Hvad mener De?" spurgte hun med en Stemme, der skulde tyde paa Overraskelse, medens Øine, Smil og Rødme viste, at hun forstod Hentydningen og var fuld af Forventning.

„Prindsessens Mund har jeg kysset," citerede Gordon efter Balladen og efterat have berørt hendes Læber, uden at hun gjorde Modstand; men da han vilde gjentage det, trak hun sig leende tilbage og holdt sin Haand afværgende ud imod ham, sigende:

„Nei, Sir, nei! vi maa holde os til Balladens Ord og den taler kun om eengang."

Miss Egerton viste sig, og det var som om Solen forsvandt fra Himlen og tog Liv og Lys med sig.

Læberne havde kun mødt hinanden eengang, men et saadant Møde glemmes aldrig, og medens Gordons Kammerater priste hans Lykke i at have erhvervet sig en Lords Venskab var hans Hjerte fuldt og sang: „Prindsessens Mund har jeg kysset."

I Juleferierne og Paaskedagene tilbragte Gordon gjerne en Ugestid hos Lorden i de næste to Aar.

Da omtrent saa lang Tid var forløben, siden Bekjendtskabet og den tredie Sommerferie nærmede sig, bemærkede den aarvaagne Miss Egerton paa en af Lady Carolines Fingre en hidtil ukjendt Ring

og hos Lady Caroline selv en febrilsk Interesse i Alt, hvad der vedkom Oxford.

Den gode Gouvernante fik en ordentlig Skræk i Blodet og Følgen heraf var, at hun holdt skarpt Udkig med Lady Caroline og lokkede hende til at udtale sig, hvorefter fulgte en lang Samtale imellem Miss Egerton og Lorden og et Ønske fra denne om, at hans Datter vilde komme til ham i Bibliotheket.

Efter mere end en Times Forløb kom Lady Caroline ud, bleg og forgrædt, men med en bestemt, ja næsten triumpherende Mine.

Lorden sad og tænkte og speculerede til Solen gik ned, saa skrev han et Brev, som en Tjener fik Ordre til at ride med til Oxford, som en god Hest og Rytter kunde naae i en Timestid.

Gordon ankom samme Aften til Godset, meget urolig og plaget af ængstelige Anelser. Damerne havde trukket sig tilbage paa deres Værelser og Gordon blev viist ind til Lorden, der modtog ham venligt, men forstemt.

„Jeg beder Dem tage Plads, Mr. Gordon, saa skal jeg strax forklare Dem, hvorfor jeg har bedet Dem komme."

Gordon satte sig mørk i Tanke; thi Lorden havde i den sidste Tid kaldt ham simpelthen Gordon og nu satte han det ceremonielle Mr. foran.

„Først maa jeg berolige Dem," sagde Lorden smilende, „Ingen er syg her, Ingen er beskyldt for nogen Brøde; Ingen har været i Krig eller Klammeri og Ingen ønsker noget saadant."

Gordon svarede med et svagt Smil, men hans mørke Anelser vilde ikke vige.

„Vær nu saa venlig," vedblev Lorden, „at høre hvad jeg vil sige, uden at afbryde mig. Jeg har opdaget hvorledes Sagerne staae imellem Dem og min Datter, og jeg tilstaaer aabent, at jeg baade er forbauset og bedrøvet derover. Sagen er maaskee i og for sig aldeles naturlig og jeg maaskee mest at dadle, men jeg kan kun sige til mit Forsvar, at jeg har taget aldeles feil saavel af min Datters, som af Deres Charakteer; om jeg har tiltroet Eder begge formeget af en vis Egenskab, som I have mindre af, eller forlidt af en anden, som I have mere af end jeg troede, er nu ligegyldigt. Jeg er i saa dyb Gjæld til Dem, at jeg ikke kan gjøre Dem Bebreidelser, saameget mere som jeg ikke veed, om De i det Hele har opført Dem saaledes, at der var Grund til Bebreidelser under andre Forhold."

Her sukkede Lorden saa dybt og gjorde en saa lang Pause, at Gordon følte han maatte tale og han spurgte med lav, men med fast Stemme: „Kan man bebreide Jernet, at det lader sig tiltrække af Magneten?"

„Atter og altid," hvislede Jarlen, „den gamle Historie, den gamle Galskab," og hævende sin Stemme tilføiede han: „jeg har Grund til at troe, Mr. Gordon, at De er en hæderlig Charakteer. Hvorfor denne Mangel paa Aabenhed?"

„Mangel paa Aabenhed?" udbrød Gordon med krænket Heftighed, „er det da Skik og Brug fra Tagene at udraabe, at man elsker med sin hele Sjæl og sit hele Hjerte, og at man har Grund til at troe, at Ens Følelser blive besvarede, skjøndt man aldrig har vovet at spørge derom, af Frygt for at høre Svaret? Er det da rigtigt at omtale til Andre de faa Ord, som i sig selv ere saa ubetydelige og som dog have en saa dyb Mening? Eller skal man udraabe paa Gader og Veie, at der har været et Øieblik . . . ."

„Godt, jeg forstaaer Dem, men De har givet min Datter en Ring."

„Den har hun baaren aabenlyst," sagde Gordon hoverende.

„Det gjorde hun," sagde Lorden fuldkommen rolig, „og det ledede til Opdagelsen. Jeg antager for afgjort, Mr. Gordon, at hvad der forekommer mig skjult og mindre aabent i Deres Opførsel kan tilskrives naturlige Aarsager, f. Ex. Tvivl, Mangel paa Selvtillid og lignende, og jeg gaaer derfor over til at sætte Dem paa en alvorlig Prøve, men jeg har stor Tillid til Deres Charakteer og henvender mig kun til Deres Ædelmodighed og Æresfølelse."

Gordon bukkede og Lorden vedblev: „De troer, De elsker min Datter."

Gordon vilde gjøre Indvendinger mod Ordet „troer", men Lorden vedblev: „Nu vel da — De elsker min Datter virkelig; men saa vil De ogsaa bringe hende et Offer."

„Af min hele Sjæl baade min Nutid og min Fremtid," var hans høitidelige Svar.

„Saa hør rolig paa mig og sæt Dem om mulig i mit Sted. Dersom jeg havde flere Børn, saa skulde jeg paa min Ære ikke modsætte mig Sagernes Gang. Deres Talenter og min Indflydelse vilde skaffe Dem en Stilling, som vi begge kunde være tilfredse med. Men Caroline er mit eneste Barn. Ved min Død tilfalder Titler og Godser min Neveu Arthur. Dersom Caroline ægtede ham, saa bleve baade Navnet og Godserne jo paa en Maade endnu hendes, og hvis hun fik Børn bleve de i den Familie, hvori de have været over tre hundrede Aar. Maaskee jeg tager feil, men jeg anseer Navn og Eiendomme som et betroet Gods fra Forfædrene, og alle Beboerne, Skovene, Floderne og Jorden som een stor Familie, hvoraf jeg aldrig vilde miste et Lem. Indtil for faa Maaneder siden syntes baade Caroline og Arthur at være villige til at forene deres Hjerter, som det har været bestemt at deres Hænder skulle forenes i Ægteskabspagten. Jeg kjender godt hvilken Magt en heftig Lidenskab kan faae over en Mand, saa at han leer af alle Fordomme, gjør Nar af Formerne og anseer alle Hindringer for ubetydelige — men Kjærlighed er ofte blind. Min Datter er nu atten Aar, og hvad kjender en attenaarig Pige til Livet? Kan den Dag ikke let komme, da hun vil finde, at hun har arvet alle mine Anskuelser og begynde at tvivle om, at det var bedre at følge sine Tilbøieligheder end sin Fornuft. Verden er grum mod dem som udfordrer den, og er her Grund dertil, og vil den Dag ikke komme, da De selv vil føle, at Bebreidelserne nu komme for silde? Desuden ere de jo Begge meget unge. Tiden helbreder alle Saar, og maaskee ingen af Parterne er meget alvorligt saaret," sluttede Lorden smilende.

(Sluttes.)

Romantiske Begivenheder i Gotfried Kinkels Levnet.

Ved den tydske Digter, Philosoph og Patriot Gotfried Kinkels Ankomst til Paris, meddeelte en Correspondent følgende Reminiscenser af hans paa Hændelser rige Liv, blandt hvilke er fremhævet nogle besynderlige og interessante Begivenheder angaaende General Carl Schurz. Ingen Roman kan være mere gribende eller interessant i vore Dage.

Da Revolutionen brød ud i 1848 var Kinkel Professor ved Universitetet i Bonn, og hans stærke demokratiske Meninger bevægede ham til ivrigen at tage Deel i Striden. Han fægtede, blev tagen til Fange af de kongelige Autoriteter, blev anklaget for Forræderi, dømt til flere Aars Fængsel og strengt Arbeide.

Blandt Kinkels Kammerater paa denne Tid, var der en ung Student, endnu ikke tyve Aar gammel, ved Navn Carl Schurz, som ogsaa var taget til Fange, kom i Forhør og blev dømt til at skydes. Schurz var alligevel heldigere end Professoren, og det lykkedes ham at undkomme, tversover den franske Grændse og komme i Sikkerhed. Kinkel blev sat i et almindeligt Fængsel, blandt Forbrydere af den værste Slags, og sat i Arbeide med at forfærdige Sko. Hans Landsmænd hørte med Indignation hvorledes den store Digter og Lærde blev behandlet, og mangfoldige Ansøgninger bleve sendte til den preussiske Regering, med Bøn om, at hans Stilling maatte blive formildet; Autoriteterne tog alligevel slet intet Hensyn til alt dette, Protestationerne ophørte, og det lod næsten til, at Kinkels Venner havde opgivet ham.

Der var alligevel En, som ikke havde forladt ham. Carl Schurz forlod Paris; forklædt i Laser og trodsende Skafottet, vandrede han igjen ind i Preussen, med en Lirekasse paa Nakken. Om Dagen tiggede han sit Brød paa Landeveiene; om Natten lagde han Lirekassen fra sig og besøgte sine forrige Kammeraters Boliger og den tydske Friheds Venner, i den Hensigt at forsøge paa at gjenopvække deres Interesse for den fængslede Patriots Skjæbne. Paa denne Maade vandrede han trehundrede Mile, dreiende paa Lirekassen, gjennem mange Byer og Steder, idet han omhyggelig modnede sine Planer, og tilbragte Nætterne i Lader og under Hække. Ved en Leilighed blev han standset af to preussiske Gensdarmer, som spurgte, hvor han skulde hen.

„Til en Naboby," svarede Schurz.

„Kunde Du have Lyst til at fortjene en Haandfuld Skillinger?" spurgte de Andre.

„Ja, ganske vist," svarede han.

„Meget godt," sagde de, „kom til vore Barakker. Vi have isinde at give en Dands iaften og Din Lirekasses Toner vilde være os meget tjenlige."

Det var umuligt at afslaae Soldaternes Tilbud, uden at opvække Mistanke; Schurz modtog det altsaa med tilsyneladende Taknemmelighed og spillede hele Natten Valtse og Qvadriller for en Bataillon Gensdarmer. Forladende uopdaget det farlige Selskab af Militair-Politi, fortsatte den unge Schurz sin Reise, og kort Tid derefter indhentede han den Underretning, at Kinkel var forflyttet til et andet Fængsel. Han var nu blevet indesluttet i Spandau og sat under Fængselsdirekteurens specielle Opsyn.

Seent en Aften, da Gaderne vare blevne øde, kjørte en Postchaise, eskorteret af en Vagt bestaaende af fire Dragoner, skyndsomt igjennem Byen Spandau og holdt udenfor Fængslet. En Officier, iført Oberst's Uniform i den kongelige Garde, steg ud af Vognen og begav sig til Directeuren, hvem han overleverede et Brev fra Indenrigsministeren i Berlin, forsynet med det officielle Segl. Modtagende Brevet med den Respekt, som han skyldte en Meddelelse fra Kongens Minister, aabnede Directeuren den vigtige Sendelse og læste som følger:

„En dybt lagt Plan er bleven organiseret i Berlin, hvis Hensigt er, med Magt at befri Fangen Kinkel fra Autoriteternes Hænder. Vi iagttage nu de Sammensvornes Bevægelser og forberede os paa at arrestere dem. Men for at forebygge Muligheden af en Overrumpling, har Overbringeren af dette Brev, Oberst N—, Ordre til at modtage Deres Fange, hvem han strax vil ledsage til Citadellet i Magdeborg, og aflevere ham til Gouverneuren i hiin Fæstning."

Efterat have læst denne ministerielle Befaling, lod Directeuren for Spandau-Fængslet øieblikkelig den ulykkelige Kinkel vække, sørgede for at han blev forsvarlig belagt med Jern og ført til Postchaisen, som strax begav sig paa Veien til Magdeborg, ledsaget af Obersten og de fire Dragoner, som red med dragne Sabler. Hele Natten reiste de saa hurtigt som muligt, friske Heste bleve øieblikkelig forspændte ved hver Station, da Oberstens Begjæring var ledsaget af de magiske Ord: „Kongens Tjeneste". Den ulykkelige Fange, der krøb sammen i et Hjørne af Vognen, brød sig ikke om hvad hans Skjæbne vilde blive — Tydskland havde glemt ham, og Intet kunde blive værre, end det stinkende Fængsel i Spandau. Morgenen brød frem, en graa Vinterdagning, og Vognen standsede. Obersten aabnede selv Døren og bad Fangen om at stige ud. Uden at sige et Ord, adlød den stakkels Kinkel og befandt sig staaende ved Søkysten; en Baad ventede nogle faa Fod fra Stedet hvor han stod, og et Skib, med engelsk Flag under Gaffelen, liggende bi i nogen Afstand fra Strandbredden. Fangen udstødte et Skrig, en Blanding af Haab og Fortvivlelse.

„Kjender De mig ikke, min kjære gamle Lærer?" hulkede Pseudo-Obersten, idet han afrev sin falske Knebelsbart og sluttede Kinkel i sine Arme. „Jeg er Deres Ven og Elev, Carl Schurz. Lad os omfavne hinanden endnu engang paa tydsk Grund og derpaa afsted til England!"

Kinkel var ikke istand til at svare, men brast i Graad. Faa Minuter efter vare de i Baaden og roede rask ud imod Skibet, som nu havde heist tydsk republikansk Flag, som et Tegn paa Gjenkjendelse og Velkomst. Da de naaede Skibets Side, lænede Kinkel sig bleg og skjælvende til Schurz's Skulder og hviskede: „Min Kone, mine Børn?"

Han fik ikke Tid til at sige mere, thi i det næste Dieblik var Fru Kinkel i sin Husbonds Arme og hans Børn klyngede sig til hans Knæ.

„Min Mission er fuldendt," sagde den unge Schurz. „Jeg havde svoret, min kjære Lærer, at

De skulde sættes i Frihed og gives tilbage til Deres Familie. Mit Maal er Gud være lovet naaet."

Ved deres Ankomst til London bleve Patrioterne modtagne med Henrykkelse. De rige tydske Familier i den brittiske Hovedstad paatoge sig at sorge for de modige unge Mennesker, der forklædte som preussiske Dragoner, havde hjulpen Schurz i den lykkelige Udførelse af hans ædle Foretagende, og Professor Kinkel begyndte at give Underviisning i den tydske Literatur, hvilket lykkedes ham i uhyre høi Grad. Carl Schurz skiltes snart efter fra sin gamle Lærer, begav sig til Amerika for at søge sin Lykke, og steg efterhaanden til at blive General i Forbundsarmeen.

Schurz havde i Tydskland efterladt en gammel Fader, som længtes efter at gjensee sin kjære Søn; men det er jo ikke let for et Menneske, at besøge et Land, hvor den visse Død venter ham, ifald han bliver gjenkjendt. Dog smilede Lykken til ham. Stegen høit i Gunst hos Præsident Lincoln blev den tydsk-amerikanske General udnævnt til overordentlig Gesandt ved Hoffet i Madrid, og femten Aar efter hans Flugt med Kinkel, besøgte han ganske rolig sit Fødested. Ingen preussisk Gensdarm turde vove at lægge en Finger, endsige Haand paa den domfældte Misdæder, der nu, som Diplomat repræsenterede en af de mægtigste Nationer i Verden.

Thedrankeren.

Den engelske Digter Johnson holdt overordentlig meget af The. En Aften, da han besøgte sin Collega Cumberland, gjorde Maleren Reynolds ham opmærksom paa, at han allerede havde drukket elleve Kopper The. Johnson svarede: „Jeg har ikke talt, hvor mange Glas Viin De har drukket; hvorfor tæller De da mine Kopper The? Det var ikke min Hensigt, at gjøre Fru Cumberland mere Uleilighed; men nu husker De mig paa, at der endnu mangler en Kop i Dousinet, og jeg bliver derfor nødt til at bede vor ærede Vertinde gjøre Dousinet fuldtalligt." Da han saae, hvor ivrig Husets gjæstevenlige Frue opfyldte hans Ønske, sagde han til hende: „Forøvrigt maa jeg til Deres Trøst sige Dem, at De alligevel slipper meget bedre fra det, end en anden Dame, hvis Taalmodighed jeg forleden satte paa en langt værre Prøve, end jeg iaften har sat Deres. Den ommeldte Dame havde nemlig blot inviteret mig, for at jeg alene skulde besørge hele Underholdningen, og det endda med Folk, som jeg slet ikke kjendte. Saa hævnede jeg mig paa hende; for at komme til at tale saa lidt som mulig, slubbrede jeg 25 Kopper The i mig hos hende."

Blandinger.

— Chateaubriand var i høi Grad forfængelig og ærgjerrig. Da hans Berømmelse var i Aftagende, gjorde En i et Selskab tilfældigviis den Bemærkning, at Chateaubriand var bleven tunghør og havde beklaget sig meget over dette Onde. „Det kan jeg godt forstaae," sagde Talleyrand; „siden man har hørt op at tale om ham, anseer han sig for døv."

Charade.

(Første Stavelse.)
Ene til Glæden skabtes jeg,
Ikke af Alvor vil jeg vide;
Fornuften og jeg gaae hver sin Vei,
Ellers vi To kom til at stride.

(Anden Stavelse.)
Aldrig bringer jeg Lykke med,
Skjøndt under Smil jeg kan mig dølge;
Mennesket volder jeg blot Fortred,
Sorg og Foragt mit Spor kun følge.

(Det Hele.)
Tynge jeg skal, og tynge jeg maa,
Ingen mig dog for en Byrde nævner;
Tingen ved mig skal Ligevægt faae,
Ofte ad gyngende Vei jeg stævner.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 33:

Silke — Ski — Kis — Seil — Kisel — Si — Le — Lise — ile — Eli.

Opløst af Emma i H., Petroleusen i Frederiksbergallee, Den glade Bonde paa Tivoli, P. Larsen, L. M. i Middelfart, Et Selskab i Veile, som gjerne vil til Greis, men ikke kan komme der, Sørensen i Nestved, De to Stikkelsbærtyve i Kroen.

Gaadespørgsmaalet 2 i Nr. 32 er endvidere opløst af Hans Peter Broby i Freltofte.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste April erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 14de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag

Ved Terracina.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 27de August. Nr. 35.

Indhold: Ved Terracina (med Lithographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Lady Caroline (Slutning). — Landvæsenseleven. — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Ved Terracina.

Enhver, der om Sommeren eller i Efteraarsmaanederne er kommen igjennem Terracina, vil sikkert ikke langt fra den Vei, som fører igjennem den lavere Deel af Byen, have lagt Mærke til en Række usle Hytter, der næsten see ud, som om en med europæisk Cultur kun lidet kjendt Nomadestamme her havde fæstet Bo paa sin Forbivandring. Det er Folk fra de tilgrændsende neapolitanske Bjerge, fra Terra di Lavoro, d. e. Agerdyrkningslandet, hvoraf Mange om Foraaret eller forend Sommerens Begyndelse drage til den forhenværende Kirkestat for at hjælpe til ved Markarbeidet. Og en saadan Hjælp er især i Terracina overordentlig velkommen, ja saagodtsom uundværlig. De pontinske Sumpe, ved hvilke Byen ligger, afgive nemlig ikke alene fortrinlige Græsgange, hvor Heste og Bøfler kunne finde rigelig Næring, men Øiet møder her ogsaa udstrakte Korn- og Maismarker; den store Canal, der løber gjennem det sumpede Landskab og udmunder i Havet ved Terracina, letter Transporten, og under en god Regering vilde den lille Stad med sine mange Levninger fra den romerske Oldtid snart blomstre op paany. Men den lade og træge Befolkning bryder sig kun om det Allernødtørftigste, og hvis ikke hine Folk fra Naboegnene medbragte deres Arbeidskraft, vilde Sommerens Kornhøst paa mangen Mark ligge hen og raadne. Paa en klippefuld Skrænt, der rager ud over Havet, have disse Mennesker efterhaanden bygget en lille Landsby, hvis Hytter ved Slutningen af Efteraaret dels nedrives, dels blive staaende Vinteren over. En rund eller firkantet Muur, der er fire til fem Fod høi, og som er opført ganske simpelt uden Kalk af de i Mængde omkringliggende Steen, hvorover er reist et Tag af Straa og Mos, som støttes af endeel foroven sammenbundne Stænger, udgjør hele Familiens Sommerbolig, hvori der desuden maa være Plads til Hønsene og til den hos Italienerne som oftest aldrig manglende sorte Gris. Hist og her seer man vel undertiden en Hytte, udenfor hvilken et Slags Veranda af tørre Blade, stundom maaskee endog en med Grønt smykket Pergola vækker Formodning om, at Eieren her hører til de mere Velhavende eller dog i det Mindste har nogen Sands for Livets Comfort. De Fleste staae forøvrigt paa et meget lavt Dannelsestrin og have selv om deres Religion kun meget tarvelige Begreber. Deres Dragt er en af de smukkeste blandt Italiens maleriske Dragter.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Miss Bruce løb imidlertid villigt nok ned, da Tanten nede fra Trappen raabte til hende, at hun maatte skynde sig og komme ned i Dagligstuen.

Her fandt hun Moder og Søn, som de jo kaldte hinanden, beskjæftigede med at optegne Navnene paa en heel Deel Personer, som skulde indbydes til et Bal; et Arbeide, som de følte de trængte til hendes Hjælp for at faae fuldført.

„Vi kunne ikke komme nogen Vei uden Dem, Miss Bruce," sagde Dick med rødmende Kinder og nedslagne Øine; Tegn paa at hans Hjælp nu, siden hun var traadt ind i Værelset, ikke var meget at lide paa, „vi ere bange for at glemme nogle Bekjendtere og saa blive lagte for Had hele næste Uge."

„De vil nu kun være til Uleilighed her, Mr. Stanmore," sagde Maud, „og det var vist bedst De gik — det vil sige, hvis De har Lyst."

„Jeg skulde være til Uleilighed? og overflødig? jeg, der holder hele Stadsen sammen. Er det ikke mig, som skaffer otteogtyve dandsende Herrer? og jeg kan lade dem opmarchere Alle paa eengang, som et heelt Regiment, hvis De ønsker det."

„Sniksnak, Kjære," udbrød Tante Agathe, „Trapperne vilde være overfyldte nok endda."

Maud maatte lee.

„Men er det ogsaa virkelig dandsende Herrer?" spurgte hun, „og ikke ‚Stumme' eller ‚blinde Mænd' eller hvad det er man kalder dem? Folk, som kun staae og hænge op ad Væggene og see ud som rene Idioter. De ere til ingen Nytte, dersom de ikke gjøre ordentlig Hoveri. Jeg kalder det ikke at være Dandsende, naar man bestandig driver om fra Væ-

relse til Værelse; hvert Øieblik skal nedenunder for at spise og drikke, og forfølger En og seer vred ud, hvis man viser almindelig Høflighed mod Andre — noget som jeg veed Somme ere tilbøielige til."

Dick følte sig truffen.

„Jeg er ingen dandsende Herre," sagde han, „men det er mine otteogtyve Venner. Jeg kan nu engang ikke findes noget rart ved at rende rundt i et hedt Værelse med en Dame, jeg aldrig har seet for eller bryder mig om at see igjen — medens hun seer hen over mig og holder Øie med Døren for at see om han ikke skulde komme, hvem hun længes efter, og han kommer naturligviis ikke."

„Hvorfor i Alverden gaaer De da nogensinde saadanne Steder," spurgte Miss Bruce med Uskyldighedens Eenfold.

„De kjender Grunden," svarede han med lav Stemme og uden at hæve Øinene op til hende.

„Ja — det er maaskee muligt," svarede Maud. Det blev nok sagt i en spøgende og halvt spottende Tone, men Smilet, der ledsagede den lidt impertinente Bemærkning, syntes at skaffe Dick ublandet Tilfredsstillelse.

Mrs. Stanmore saae op fra sin Liste.

„Jeg kan ikke holde Tankerne sammen, naar I to staae og snakke der (hun havde naturligviis ikke hørt et eneste Ord); jeg vil gaae ovenpaa og tage Listen med. I kunne lægge Indbydelseskortene i Convoluterne og skrive udenpaa — det er jo altid en Smule Hjælp."

Hun samlede sine Papirer sammen og var ifærd med at forlade Værelset. Dicks Hjerte begyndte at banke stærkere — da hans Stedmoder pludselig standsede ved Døren og sagde:

„Maud! jeg havde nær glemt Noget. Jeg tager hen til Rose & Brilliants. Giv mig Dine Diamanter med og jeg skal lade dem afpudse. Jeg skal nok sørge for, at Du faaer dem tilbage i god Tid."

Miss Bruce blev dødbleg. Dick saae det, men Tanten ikke. Han bemærkede ogsaa, at hun snappede efter Veiret, som om hun vilde sige Noget.

„Jeg har ikke isinde at bære dem," fik hun tilsidst frem og med megen Vanskelighed.

„Ikke bære dem! sikken Idee!" lød Svaret. „Bring dem blot ned til mig, og vil Du ikke bruge dem, saa laan mig Halsbaandet, det vil passe godt til min blegrøde Kjole."

Maud saae sig om til alle Sider, som for at finde en hjælpende Haand. Dicks Natur tillod ham ikke at holde sig tilbage, skjøndt han ikke rigtig vidste, hvorledes han skulde bære sig ad. Pludselig udbrød han: „Lad mig besørge det, Moder. Min Vogn holder for Døren og De har meget Andet at tænke paa. Desuden kan jeg langt bedre end en Dame commandere Juveleren til at skynde sig.

„Det sidste er jeg ikke saa sikker paa," bemærkede Mrs. Stanmore, „forresten kan Planen være god nok. Naar Du har bragt dem hen, kom saa tilbage og spiis med os."

Da Mrs. Stanmore var gaaet, takkede Maud ham med et Blik, som vilde have været Løn nok for Dick for et langt større Arbeide.

„Hvad skulde jeg have gjort uden Dem, Mr. Stanmore," sagde Maud, „De kommer mig altid tilhjælp, naar jeg trænger meest."

„For Deres Skyld vilde jeg gjøre, hvad det skulde være," sagde han oprigtigt, „men at bringe en Juveelæske til en Juveleer, er da ingen Heltedaad, og jeg er færdig, naar De befaler."

Hidtil havde Miss Bruce været meget bleg, nu blev hun blussende rød lige op til Tindingerne.

„Jeg — jeg kan ikke bringe Dem Diamanterne af den meget gode Grund, jeg har dem ikke; de ere allerede hos Rose & Brilliants."

„Maud!" udbrød han — uvilkaarlig benyttende hendes Døbenavn — en Frihed, som hun dog ikke syntes at tage ham ilde op.

„De maa vel sige Maud!" hviskede hun, „og hvis De vidste Alt, vilde De aldrig kalde mig Maud mere, og jeg troer ikke De oftere vilde tale til mig."

„Saa vil jeg hellere Intet vide, skjøndt det maatte være noget meget slemt, som skulde bringe mig til at tænke ilde om Dem. Siig Intet, Miss Bruce — men ønsker De Diamanterne tilbage?"

„Jeg maa og skal have dem tilbage paa den ene eller den anden Maade. Jeg kan ikke vise mig for Tante Agathe eller paa Ballet uden dem. Ak! hvad skal jeg dog gjøre? Troer De ikke, Mr. Stanmore, at Rose & Brilliant vilde laane mig dem blot for en eneste Aften?"

Dick begyndte at faae en Mistanke om, at den unge Dame havde benyttet dem for at reise Penge, men han kunde ikke begribe, hvortil hun skulde bruge en saa stor Sum. Der var noget Hemmelighedsfuldt derved, det følte han; men han saae, at hun var saa ulykkelig, at det ikke var Stedet til at forlange nøiere Forklaringer.

„Hvad De skal gjøre?" sagde han og gik hen til Vinduet, for ikke at see hendes Forvirring. „De skal gjøre, hvad jeg vilde ønske, De havde gjort tidligere, overlade det til mig at ordne Sagen. De kan have Tillid til mig, og gjør nu Brug af mig."

„Ja, jeg vil have Tillid til Dem," udbrød hun, efterat hendes bedre Natur havde vundet Seir hos hende, „De fortjener, at jeg stoler paa Dem — De er saa venlig, saa god, saa ærlig. De vil foragte mig, det veed jeg — maaskee endogsaa fatte Had til mig, saa at De aldrig vil see mig mere — men det faaer være. Tag Plads og jeg vil Intet skjule for Dem."

I dette Øieblik hverken rødmede eller stammede han; men hans Stemme var fast og hans Holdning mandig.

„Miss Bruce," sagde han, „Maud — ja, jeg frygter ikke for at kalde Dem Maud — jeg vil ikke høre et Ord mere. Hvad De har gjort er mig ligegyldigt. Husk blot engang i Tiden paa, at jeg har havt ubetinget Tillid til Dem. Siig kun til min Moder, at De faaer Deres Diamanter til Ballet. Det er seent — jeg maa skynde mig. Jeg kommer igjen til Middag. Farvel!"

Han styrtede ud og Maud kastede sig ned i Sophaen og græd, som hun ikke havde grædt siden hun var Barn.

„Han er for god for mig! ja altfor god!" — sukkede hun, „hvor skammeligt af mig, hvis jeg vilde svigte ham. Han er for god — altfor god for mig!"

Tolvte Capitel.

Dick kjørte afsted i en halv Ruus og Hestene skummede og pustede, da han standsede udenfor Rose & Brilliants.

Dick traadte ind i Boutiken i en saa heftig og bevæget Stemning, at en gammel, praktisk Mand ved Disken uvikaarligt aabnede Laaget paa en af Glaskasserne, som indeholdt Forlovelsesringe.

„Jeg kommer i Anledning af nogle Diamanter — som en Dame — en ung Dame — har leveret her og som hun ønsker tilbage."

„Diamanter — ja vel — behag at træde indenfor til vor Principal — vær saa god denne Vei — glem ikke Deres Hat!"

Med disse Ord viste han Mr. Stanmore igjennem en Glasdør ind i et lille Bagværelse, hvor en ældre Mand rolig tog imod ham med de Ord: „Mit Navn er Rose. Behag at tage Plads!"

I den oprørte Stemning Dick var, kunde han umulig sætte sig roligt hen — han lod sig nøie med at støtte sig til Stolerÿggen.

„Hvad jeg har at sige, Mr. Rose, maa blive imellem os."

„Naturligviis, Mr. Stanmore; dette er mit private Værelse og de Forretninger, der afgjøres her, betragtes altid som private. Hvormed kan jeg være til Tjeneste, Mr. Stanmore?" Den skikkelige Mand troede aabenbart at hans Kunde trængte til at laane Penge.

„En ung Dame — en smuk, ung Dame har ladet sine Diamanter aflevere her i forrige Uge engang — har hun opgivet sit Navn?"

„De kan være overbeviist om, at naar Juveler af nogen Værdi betroes os, saa sikkre vi os baade Eierens Navn og Bopæl. Men vi kunne komme ud af det paa en anden Maade, Mr. Stanmore, hvis De erindrer Datoen."

„Ja, og Navnet ovenikjøbet, der er jo ingen Grund til at skjule det. Miss Bruce ønsker sine Diamanter tilbage."

„Da jeg seer De kjender Sagen, er den let bragt i Orden og vi skulle kun beregne os et ringe Commissionsgebyr. — Naa, De vil have dem pudsede af — meget vel — skal skee. Maaskee De vil give mig en Anvisning paa Deres Banquier. Jeg vil dog skrive en Regning og kun notere en reen Ubetydelighed for Afpudsningen."

Dick tog Regningen, kastede et Blik paa den, fandt Ubetydeligheden ikke saa ganske ubetydelig, dog det var maaskee fordi han ikke havde Forstand paa den Slags Sager, men Totalsummen slog ham rigtignok ved sin Størrelse. Han havde imidlertid jo givet sit Løfte til Miss Bruce, og det maatte han holde.

Han tog hen til sin Banquier og derfra kjørte han lige til Tattersall's, det Sted i London, hvor Salg og Kjøb af Heste og Kjøretøier foregaaer.

En Qvinde, som vil bringe et Offer, skiller sig ved sine Diamanter, en Mand ved sine Heste. Ære være dem begge, thi de offre begge, hvad der er deres Hjerte dyrebarest.

For at skaffe Diamanterne tilbage, maatte Dick reise en betydelig Sum, og dertil havde han ingen anden Udvei end at sælge baade sine Kjøre- og Rideheste og det maatte skee snart.

Den første Person han mødte hos Tattersall's var Lord Bearwarden. Denne Adelsmand havde fattet en vis Godhed for Dick, skjøndt de kun kjendte lidt til hinanden.

„Der staaer en prægtig Hest derinde tilsalg," sagde Mylord, „den vilde vist passe for Dem, Stanmore."

„Tak, Mylord," svarede denne, „men jeg vil selv sælge."

„Sælge?" spurgte hans Herlighed, som ikke holdt af at spilde Ord.

„Ja, baade Heste, Sadler og Vogne. Jeg opgiver hele Stadsen, idetmindste for en Tid."

„Det gjør mig ondt," sagde Lorden. „Skulle vi imidlertid følges ad herfra — jeg kjører hen for at hilse paa Deres Moder. Træffer jeg Damerne hjemme?"

„Noget høiere op paa Dagen ganske bestemt," svarede den mistænksomme Dick, „jeg skal først ordne Salgsdagen her og derfra hjem for at sige mine egne Staldfolk Besked."

„Det er en brav Fyr," tænkte Lorden, „og ingen daarlig Person at komme i Slægt med, hvis jeg skulde være saa taabelig at ægte det kjønne, mørke Pigebarn. Naa, saa kom og spiis med os i Messen den ellevte," tilføiede Lorden høit.

„Tak!" sagde Dick og dermed skiltes de.

Da Dick kom til sin Stald, følte han maaskee først rigtig, hvor stort et Offer han bragte sin Kjærlighed; thi Ingen kunde elske Heste mere end han gjorde ligefra det Øieblik han første Gang, fem Aar gammel, havde siddet paa en Ponys Ryg og vendte hjem fra Ridetouren med en blodig Næse. Og nu var han tilsinds at offre et halvt Dusin af disse Dyr for hendes Skyld, hvem han tilbad som et Ideal og for hvem intet Offer forekom ham for dyrt.

Efterat have taget øm Afsked med Dyrene og truffet de fornødne Aftaler med Folkene, vendte Mr. Stanmore tilbage til London, glad i Hjertet over, at han i Løbet af en Timestid skulde træffe sammen med Miss Bruce ved Middagsbordet. „Jeg vilde have gjort endnu mere for hende," tænkte den enthusiastiske unge Mand, „og just det, at jeg sætter saa stor Priis paa mine Heste er en Grund mere til at offre dem for hendes Skyld. Ja, min Elskede, jeg vilde rive Hjertet ud af mit Bryst, hvis Du forlangte det, selv om jeg tænkte, at Du vilde træde paa det og kaste mig det tilbage i Ansigtet."

Heldigviis blev et sligt Prøvestykke ikke forlangt, thi det er ikke umuligt, at Miss Bruce kunde have fundet paa at behandle det omtalte Organ paa den omtalte oprørende Maade.

Trettende Capitel.

Medens Dick Stanmore vugger sig i Haabets gyldne Drømme, medens Lord Bearwarden staaer ved Bredden af Kjærlighedens Flod, hvis Vande han før havde drukket af, og medens Tom Ryfe er et Offer for Skinsyge og Forbittrelse, der brænder ham som Ild, have Miss Bruces mørke Øine og fortryllende, bedaarende Væsen fremkaldt Mistillid og Uenighed imellem et Par Personer, hvoraf hun kun enkelte Gange havde seet den Ene og aldrig hørt den Anden nævne.

Mr. Bargraves Comptoirværelser vare aldrig synderlig propre, men nu ligger Støvet tommetykt allesteder, hvor Støv kan ligge; thi Dorothea mere fortudet og forknyt end nogensinde før, har aldeles ingen Lyst mere til at støve af eller vaske sig selv.

Hendes elskede Jim behandlede hende i den sidste Tid med en Ligegyldighed, som var værre end alt Andet, og jo slettere hun blev behandlet, jo lidenskabeligere elskede hun ham jo.

Gentleman Jim er nemlig nu ofte indesluttet i sig selv, taus, i slet Humeur og stundom brutal imod hende.

Det stakkels Væsen havde for et Par Timer siden havt en ordentlig Strid med ham og Grunden til den var hendes hensynsløse Behandling af en Kande Øl. Jim havde i den senere Tid været meget spendabel med denne Drik, thi han meente derved, at kunne bringe hende til at glemme sine Sorger, og han nærede maaskee ogsaa derved den Bagtanke, at han kunde lettere undgaae at besvare hendes nysgjerrige Spørgsmaal angaaende hans Gjøren og Laden. Ingen Mand holder af at blive udspioneret, og jo mindre Grund, den Qvinde, han bedrager, har til at troe ham, jo mindre Taalmodighed viser han ligeoverfor hendes Spørgsmaal, Skinsyge og Bebreidelser.

Dorotheas Nysgjerrighed var i den sidste Tid bleven meget ubehagelig og nærgaaende, og Jim havde ofte truet hende med, at han maatte tage andre Forholdsregler, hvis hendes Væsen ikke blev anderledes, og da hun derfor en smuk Dag satte det skinnende Ølkrus fra sig, uden at smage Indholdet, og begyndte at græde, blev han som rasende.

„Hold op med den Tuden! Troer Du, jeg vil have den velsignede Drik fortyndet med Dine Taarer? Hvad gaaer der af Dig, Du ondskabsfulde Djævel? Jeg troede, jeg havde opdraget Dig bedre? Trænger Du maaskee til mere? Kan det nu være nok?"

Og han gav hende et saadant Puf eller Slag, at han smed hende fra den fidtede Disk, hvor deres Ordstrid fandt Sted, over mod Væggen, hvor hun bleg og stønnende sank om paa en Bænk til stor Harme for en sludsket Kjærling med et Barn ved Brystet, men til stor Glæde for en stikkelig Kulsjouer, som havde en Djævel til Kone hjemme.

„Naa — naa — Kammerat!" sagde han, og stillede sin svære Skikkelse imellem det lykkelige Par, „ikke saa hidsig — giv hende en Slurk, at hun kan komme til sig selv. For lidt siden vilde hun have slaaet sine Arme om Din Hals og nu vil hun hellere æde Jer end kaste et Blik paa Jer."

Bleg og forvirret saae Dorothea sig om, da den sludskede Kjærling skreg: „Bid ham, riv ham! ja, var han min, den fordømte Skurk, saa kradsede jeg strax Øinene ud af Hovedet paa ham. At behandle et Fruentimmer saaledes — han ækle, fæle, lumske, grimme, blegsjæsede Bæst!"

Dette Udbrud vilde vist ganske have fundet Dorotheas Bifald: men at høre Jim, hendes Jim, første Cavaleer og Laps paa forskjellige Brændeviinsstuer og Dandseboder, blive kaldt „grim", var mere end Kjød og Blod kunde døie, og vendende sig mod Kjærlingen, udbrød hun:

„Og hvem er De, om jeg tør være saa fri at spørge — at De vover at blande Dem i vore Sager. Pas De blot Dem selv, og hvis De har Lyst til at gaae, saa er Døren der."

„Døren! nei virkelig! og det tør De — De rødøiede Stakkel byde mig — en gift Kone — Værten her kjender mig. De skulde hellere selv være bleven udenfor paa Gaden, hvor De synes at have hjemme. Siger De et Ord til, river jeg Hovedtøiet af Dem og kaster det i Rendestenen og Dem selv bagefter. — Det vover De at sige **mig**, men **jeg** skal ogsaa mærke **Dem**."

Og med et Spring vilde hun give sig i Kast med Dorothea, hvis ikke den stikkelige Kuldrager atter havde stillet sig imellem og taget Stødet af, medens Ansigtet af en Politibetjent ved Vinduet mindede dem om, at Tiden til en Fægtning var uheldig valgt. De brast begge i Graad og en almindelig Fred blev sluttet under Nydelsen af en betydelig Qvantitet Øl, hvis Virkning var, at Konen med Pattebarnet blev drukken og maatte føres til Stationen, og at Jim indbød sin Elskede til at gaae med ham i Theatret.

Dette er lille, men Tilskuerne enthusiastiske. Stykket forestiller forskjellige Scener af en vis Claude Duvals Liv, forhen en bortløben Tjener, nu Stratenrøver, berømt for sin Høflighed mod Damerne og for sit dristige Ridt.

Han har en Kone, som elsker ham, men selv elsker han en ung, fornem Dame, der gjengjælder hans Følelser, skjøndt han har skudt hendes Tjenere, plyndret hendes Kofferter og berøvet hende hendes Smykker, som han beklager han maa tage fra hende, da hans Kammerater tvinge ham dertil; men elskværdig har han været. Han kommer senere i Fare og forfølges, søger Skjul hos den fornemme Dame, opdages, gribes, dømmes til Døden, men benaades paa Grund af den unge Dames Forbøn. Dette er i faa Ord Indholdet af det 5=Akts Melodrama, som Jim og Dorothea overværede, og af hvis Personer Jim med Enthusiasme fulgte Røverens og den unge formemme Dames Forhold. Hans Phantasi lod ham i Røveren see sig selv, og i den fornemme Dame hende, hvis Skjønhed han beundrede, hvis Mod han havde prøvet, under hvis stolte Blik han krøb som en Hund, og hvis Vink han var rede til at lystre, selv om han, som han sagde til sig selv, skulde komme til at dingle for hendes Skyld.

(Fortsættes.)

Lady Caroline.

(Slutning.)

„Den ene idetmindste, Mylord, er saaret til Døden," mumlede Gordon, men saa stille, at Lorden ikke kunde opfatte hans Ord, og efter nogle Minuters Overveielse reiste han sig og sagde: „Maaskee De har Ret, Mylord, og jeg kan ikke udholde den Tanke, at jeg skulde udsætte Lady Carolines Fremtid for den mindste Fare — derfor Godnat og Farvel, og De skal, forsaavidt jeg kan gjøre Noget dertil aldrig mere faae mit Ansigt at see."

„Naa, naa, Gordon!" sagde Lorden beroligende, „det er at tage altfor heftigt paaveie."

„Jeg kan ikke see hende igjen," udbrød Gordon lidenskabeligt, „thi dersom jeg seer hende kan jeg ikke svare for mig selv."

„Vi maa og skal blive ved at være Venner, og vær overbeviist om at De vil leve den Dag, da De smiler ad Alt dette. Gaae nu op paa Deres Værelse — Deres sædvanlige Værelse staaer færdigt til at modtage Dem. — Det er for seent at tage over til Værtshuset, selv om De vilde prøve derpaa."

Gordon betænkte sig et Øieblik, tog derpaa sit Lys og med et kort Godnat forlod han Lorden og gik op til det velkjendte Værelse.

At sove var umuligt, hvorfor han stod op, klædte sig paa og gik ned ad Trappen i al Stilhed for at liste sig bort uden at Nogen mærkede det. Han gik ud i Haven og listede sig hen til Blomsterhuset, da han pludselig standsede, bleg og skjælvende som En, der seer et frygteligt Syn.

Der lød et Glædesskrig, et taarefuldt Øie opklaredes ved hans Nærværelse og en yndig Skikkelse fløi ham imøde. Lady Caroline havde heller ikke kunnet sove og havde sat sig hen ved Blomsterhuset for at græde og betroe sine Sorger til den opgaaende Sol. Hendes glade Smil blev snart forvandlet til Uro, da hun saae, hvorledes hendes Nærværelse indvirkede paa Gordon.

„Er De syg?" spurgte hun.

„Nei," sagde han og rystede paa Hovedet.

„Naar kom De?"

„Sildig iaftes."

„Papa sagde De vilde komme — men siig mig, hvad der er iveien," bad hun og lagde sine Hænder paa Gordons Arm.

„Vil De hjælpe mig i hvad jeg har at udføre?" spurgte han med den høieste Grad af Overvindelse, thi ud af hendes Øine og Blik straalede den reneste og dybeste Kjærlighed.

„Om jeg vilde, saa gjerne. Jeg skylder Dem mit Liv og mere kan De vel ikke forlange."

„Saa vil De heller ikke negte mig den Bøn, at byde mig Farvel og aldrig see mig mere."

Hun blev næsten til en livløs Støtte; hendes Hænder sank ned fra hans Arm, Blodet forlod hendes Kinder og Læber og hendes Ansigt bar Præget af den dybeste Sorg; men snart fattede hun sig, lagde atter sine Hænder paa hans Arm og sagde halvt spøgende: „Hvad mener De? Har De begaaet en frygtelig Forbrydelse?"

„Ja."

„Nei — nei — det kan ikke være muligt. Hvad er det da for en Brøde?"

„Jeg har været saa dristig at fatte Kjærlighed til en Qvinde langt over min Stand. Jeg har vovet at klattre høit op uden at tænke paa at mit Fald vilde blive saameget desto dybere — eller hvad der er endnu værre — at trække en Anden med mig i Faldet."

„Er det ikke Andet end det?" spurgte hun i en ligegyldig Tone.

„Husker De den tydske Ballade, Lady Caroline?" spurgte Gordon med skjælvende Stemme og efterat have samlet hele sin Styrke.

„Overmaade godt — jeg oversatte den jo for Miss Egertons Skyld."

„Hvordan troer De Fortsættelsen vilde lyde?"

„Det har jeg ingen Anelse om."

„Vil De høre min Idee?"

„Ja — gjerne," hviskede hun.

„Jeg mener da, at en lille Fugl har fortalt Kongen Alt, at denne har ladet sin Datter hente og udspurgt hende. Hendes ædle Natur tillod hende ikke at skjule Noget. At han vred og bedrøvet ved Trudsler og Bønner har tvunget hende til at forjage Pagen af sin Tjeneste og af sine Tanker. Men hvad hun gjorde, det veed jeg ikke."

„Hun vilde hellere have døet."

Gordon lod som om han Intet hørte og fortsatte: „Skjøndt Pagen ikke var en Kongesøn, havde han dog en ædel Sjæl, og da han indsaae, at Prindsessen ikke kunde give ham sin Haand uden at give Slip paa Rang, Rigdom, Verdens gode Omdømme og sin Faders Kjærlighed, saa søgte han at glemme dette eneste søde Kys og hvad det lovede — han trak sig tilbage i Mørket og forsvandt lig et Stjerneskud paa en Novemberaften. Og Prindsessen, dersom hun virkelig elskede ham, maatte huske paa, at for hende og hendes Lige, findes ikke blot Glæder, men ogsaa Sorger — at Adelskab forpligter, og at . . . ."

„Men dersom det nu knuste hendes Hjerte," hviskede det stakkels Væsen og sank ned paa en Bænk, medens Gordon knælede ved hendes Side.

„Jo større Offeret — jo større Lønnen. Og han, hvis han blot vidste, at han var elsket, saa vilde han i sin sørgelige Eensomhed trøste sig med Mindet om denne Kjærlighed og Overbeviisningen om, at ogsaa han har bragt sit Offer."

„Men hvad skulde da hendes Skjæbne blive?"

„Hun var hendes kongelige Faders Trøst og Fryd; en ædel Prinds's Livsglæde, Moder til elskelige Børn, og naar stundom Erindringen om hendes tidlige Ungdoms romantiske Kjærlighed greb hende, da skjænkede hun den stakkels Pages Minde et Suk — Alt hvad han vilde ønske og hvad han kunde have fortjent."

Han reiste sig pludselig op og sagde hurtigt: „Men jeg maa bort — bort herfra — farvel, Lady Caroline — farvel."

Hun bevægede sin Haand, han førte den til sine Læber og han sukkede dybt, da han vendte sig for at gaae. Der lød et Skrig bag ham og han styrtede op til Huset og mødte heldigviis Miss Egerton.

Han spiste Frokost sammen med Jarlen og fortalte ham, at han havde et tilfældigt Møde med Lady Caroline, og at Jarlen ikke behøvede at nære nogen Frygt længere. Denne var dybt rørt, og da han rystede Gordons juft ikke meget villige Haand til Afsked, sagde han: „Vær overbeviist om, min kjære Gordon, at Tiden vil læge dette som alle andre Saar; De har viist Dem saa ædel og høimodig som jeg vidste De vilde; husk paa, at jeg altid forbliver Deres Ven og i Deres Gjæld — forlang hvad De vil, jeg vil altid være til Deres Tjeneste."

„Og saa tænke, om end ikke sige," svarede Gordon stolt, „at jeg aagrede med min Kjærlighed; at jeg havde mere Hoved end Hjerte; at jeg foretrak min Fordeel for mine Følelser — nei, Mylord, der er ingen Sandsynlighed for, at det vil skee."

Han gik hurtig bort.

Den gamle Lord stod et Øieblik som lynslagen; derpaa gik han ind i sit Værelse og sukkede: „Gud forbarme sig! Det er dog aldrig budt mig nogensinde før. Naa, stakkels Fyr — stakkels Fyr!"

Lady Caroline overtænkte Alt hvad Gordon havde sagt, og lavede sig et omtrent rigtigt Billede af det som var foregaaet.

Hun blev alvorlig syg, og hun modtog Faderen, hvergang han saae ind til hende, med de Ord: „O, grusomme, grusomme Fader!" og vendte sig bort fra ham, saa Jarlen ogsaa havde sit Kors at bære.

Men medens hun laa og tænkte paa Gordons Sorg og hvad han havde sagt, saa følte hun nogen Trost ved deres fælleds Lidelse, hun maatte tilstaae, at han havde handlet ædelt og at hendes Fader havde meent hende det vel, og da hendes Fader en Dag løftede hendes Hoved op fra Puden, sagde hun: „Kys mig, kjære Fader, jeg er overbeviist om, at Du har havt mit Bedste for Øie."

Lorden blev glad og munter igjen og Huset fik sit forrige Udseende. Lady Caroline var om muligt skjønnere end nogensinde, men mindre livlig.

Gordon fik sin Ring tilbage og han sendte hende nogle Smaating, hun havde givet ham, og derimellem et lille Guldhjerte, indsvøbt i Papir, hvorpaa var skrevet: „Det Stjaalne gives herved tilbage; det medfølgende Hjerte erhvervede jeg under et falskt Foregivende; paa Bunden af Dammen har George Gordon kun tabt sit eget Hjerte." Derimod beholdt han en lille Bønnebog, som han ikke strax kunde finde, og som vel senere kom tilsyne, men da syntes han, at det var for sildigt at sende den. Han havde laant den af Lady Caroline med det Tilføiende i Spøg: at han gjerne kunde beholde den, da han vel neppe eiede en selv. Han havde holdt den høit i Ære og bedet Mrs. Gawton gjøre med den, som hun havde gjort.

Tiden gik. Arthur og Lady Caroline bleve de bedste Venner: han friede til hende og hun svarede ham, at hun kun kunde give ham et deelt Hjerte, men hvis han vilde nøies med det, vilde hun blive ham en trofast Hustru. Arthur var glad, thi han var overbeviist om, at Mindet om Gordon (Historien havde han hørt af Lorden) efterhaanden vilde forsvinde som en Drøm.

De Unge bleve altsaa viede.

Den gamle Lord døde.

En Dag, da det unge Par var paa en Maleriudstilling, blev Mylady pludselig bleg og hviskede til sin Mand: „Ak — Arthur — der er Mr. Gordon og han — han frelste engang mit Liv."

Hun saae bønlig op til sin Mand, som øieblikkelig forjog en uvilkaarlig Rynken af Bryn og Pande, og sagde venligt: „Tal til ham — præsenteer mig for ham."

Gordon havde ogsaa seet hende og vilde have gaaet bort; men kunde ikke komme forbi hende, hvorfor han stod som henfalden i Beundring over et Maleri. En let Haand berørte hans Skulder, han vendte sig om, tog mechanisk den fremrakte Haand og lyttede, som om Stemmen kom fra Himlen, til disse almindelige Ord: „Hvorledes befinder De Dem, Mr. Gordon? Vi ere saa glade over endelig engang atter at see Dem."

Gordon spurgte til hendes Befindende og hun forestillede ham for sin Mand med de Ord: „Du veed, i hvor stor en Gjæld jeg er til Mr. Gordon."

De to Mænd bukkede for hinanden; nogle almindelige Talemaader udvexledes; Lorden talte meget, hans Gemalinde og Gordon kun i Enstavelsesord; Situationen blev trykkende, Ægteparret tog Afsked og Gordon var atter ene — i en talrig Skare.

Ægtefolkene havde været venlige og hjertelige, men begge følte instinktmæssigt, at det ikke gik an at indbyde Gordon til at aflægge dem et Besøg. Gordon hverken vilde eller kunde besøge dem; han havde hidtil og vedblev for Fremtiden at holde sig borte fra dem. Ligesom han med Bestemthed havde afslaaet den gamle Lord at modtage nogensomhelst Protection, saaledes holdt han sig ogsaa borte fra det unge Par og de mødtes aldrig oftere.

Jo længere Gordon levede, jo mere overbeviist blev han om, at han havde handlet paa bedste Maade, ikke for sig selv, men for hende, som han elskede høiere end sig selv; at det vilde have været urigtigt at sætte Splid imellem Fader og Datter og draget hende ud af den Kreds, hvori hun hørte hjemme. Hun var altfor ung til at fatte sine egne Følelser og han ønskede tilsidst, at hun kun vilde mindes ham som en behagelig Drøm og deres lille Historie som et Eventyr. Med ham selv var det en anden Sag; han havde faaet et Glimt af Paradiset at see og kunde ikke mere finde nogen Glæde paa Jorden: han havde vovet at kysse en Gudindes Læber og han maatte dø.

Han haabede, at hendes Saar maatte hele, og da han læste, at hun havde ægtet Arthur, var det ham en stor Trøst; han ønskede nu blot, at hun maatte blive en lykkelig Moder.

Men dette skulde ikke være saa.

Han havde ligget flere Uger i sin Grav, da hun sukkede og sagde: „Og saa skulde jeg elske ham endnu høiere."

Endnu længere Tid forløb forinden Svaret kom paa dette Udraab; paa dette saa! og hvem denne „ham" var; men Svaret kom, da Tidens Fylde kom, da den unge Moder laa smilende med et Barn i sine Arme og saae op til Faderen med tindrende Øine.

„Hvad Navn skulle vi give ham," havde Lorden spurgt.

„Naturligviis Arthur," lød Svaret.

„Nogle flere maa saadan en Fyr have," sagde Lorden. „Arthur Gordon kunde være de to første."

Der var et Udtryk i Lordens Tone, som ikke kunde misforstaaes, hans Hustrues Øine fyldtes med Taarer, da hun udbrød: „Du er det ædleste Menneske i Verden, Arthur, og jeg elsker Dig høiere end mine Læber kunne udtale det. Lad ham blive kaldt Arthur Gordon og Intet mere."

Sønnen og Arvingen blev altsaa døbt Arthur Gordon og Familien Gordon paa J. tænkte, at det var en særdeles Opmærksomhed imod dem, skjøndt de kun vare langt ude beslægtede.

Landvæsenseleven.

„En Herregaard!" Hvormegen Solskin og Lykke, hvormegen Herlighed og Pragt smykker ikke den Unges Phantasi den med, naar han for første Gang som Feriegjæst skal reise derhen.

Ja, Herregaardslivet er deiligt om Sommeren, naar Dagen er lys, Luften varm og Huset fuldt af muntre Gjæster; men naar Vinteren kommer med Sne og Iis, naar Skoven er uden Løv og Haven uden Blomster, da indeslutte de mørke, gamle Mure mangen kjedelig Dag.

Kjære Læser, det er til en gammel Herregaard ovre i Jylland, jeg vil føre Dig hen; bliv blot ikke bange, det er jo kun som Feriegjæst.

Sneen havde bredt sit Liglagen over Sommerens og Høstens Pragt. Smaafuglene krøbe tæt sammen i deres Reder, men Haren ilede let over den hvide Mark.

Det var sidst i Februar. Sneen var føget sammen i høie Faner om Veldegaard; Veien var næsten ufremkommelig dertil.

Hvis Lys og Varme kan trylle Sommeren frem, da var den Gjæst i Dagligstuen der. Lydløs blev Døren aabnet og en høi, slank Dame traadte langsomt ind i Værelset. Den glade Latter og livlige Passiar, som mødte hende, forstummede ved hendes Indtrædelse.

„O, lad mig ikke jage Glæden bort!" sagde hun med blid Stemme, „Glæden er Ungdommens Sol, jeg trænger til at varme mig ved den."

Leirede om den store, gammeldags Kamin, laa tre unge Piger, men de reiste sig hurtigt op, da Husets Frue tiltalte dem. En af dem ilede hende venligt imøde og tog hende kjærligt i Favn.

„Kjære Moder, vor Glædes Sol sender ingen varme Straaler ud idag, vor Latter har ingen rigtig Klang; thi vi kjede os igrunden. Nu har denne evige Snee ligget i fire lange Dage og holdt os i Fangenskab, at ikke saa meget som en Graaspurv har fundet Vei herop."

„Saa bringer jeg Trost, Smaapiger; der er en Slange i Veiret, det drypper fra Tagene, ja, jeg bringer mere end Trost, jeg bringer en Nyhed."

„En Nyhed!" og alle Tre omringede Fru Stilling.

„Ja, en Nyhed, og jeg haaber en glædelig."

„Er den fløiet ned igjennem Skorstenen til Dig, Moder?" spurgte Elise, Husets yngste Datter.

„Nei, den er krøben igjennem Sneen med Postpeer."

„Den flinke Dreng!" sagde Elise glad. „Men Nyheden, Nyheden, Moder."

„Vi faaer en Gjæst her til Gaarden, eller rettere sagt, Familien faaer et Medlem til."

Nysgjerrigheden stod malet i de Unges Træk.

„Naar?" og „Hvem?" var det første Spørgsmaal.

„Naar — det veed jeg ikke; hvem — det skal jeg fortælle Eder."

„Jeg havde engang en kjær Ungdomsven, som er knyttet fast til mine bedste Minder. Vi bleve tidlig skilte ad. Jeg blev gift med Eders Fader, han derimod forblev ugift. Folk sagde, han var en Særling, som ikke kunde elske — de toge feil — han elskede kun for trofast. Saalænge han levede, mærkede hans Søstersøn ikke stort til hans Kjærlighed, men da han for to Aar siden døde, efterlod han ham sin store Formue, paa den Betingelse, at han skulde kjøbe sig en Gaard, og med det Ønske, at han her paa Stedet skulde lære Landvæsenet. Mig havde min gamle Ven tilskrevet i den Anledning i et Brev, som jeg modtog efter hans Død, men fra Alfred Bayer har jeg først hørt iaften. Jeg havde allerede opgivet Haabet om at see ham her."

„Er det hele Nyheden?" spurgte Thyra utilfreds.

„Ham vil vi bestemt ikke bryde os om, saadan en lille Landvæsenselev er i Almindelighed kjedelig," føiede Esther til.

„Jo vel ville vi bryde os om ham," svarede Elise. „Det er jo Moders Ungdomsven, som sender ham."

I det Samme traadte Stuepigen hurtig ind:

„Her er en ung Herre, som spørger efter Fruen."

„Lad ham komme ind, Birgithe!"

Og ind traadte et lille, ungt Menneske med langt, blondt Haar, barnlige blaa Øine, et smalt, blegt Ansigt og undseeligt Væsen. Reisetøiet havde han kastet og saae træt og forkommen ud.

„Alfred Bayer! ikke sandt?" spurgte Fru Stilling og rakte ham venlig Haanden.

Han gjorde en dyb Compliment for Husets Damer og sagde:

„Jeg frygter, jeg kommer noget uventet, jeg reiste Dagen efter at mit Brev var affendt. Naar jeg har taget en Beslutning, udfører jeg den strax."

„Det er, som det bør være! men De er nok ikke fuldt saa flink til at tage, som til at udføre en Beslutning, jeg har ventet Dem i to Aar; dog, det var godt, at De endelig kom — velkommen, hjertelig velkommen til Veldegaard. De er en Arv fra en gammel Ven og vil sikkert blive mig meget kjær. — Lad mig nu forestille Dem for Ungdommen. — Alfred Bayer — mine Døttre Esther, Thyra og Elise. — Jeg haaber, de skal blive gode Venner."

De unge Piger stode og talte sagte sammen; Esther undertrykte et Smil, men Elise traadte frem og gav ham Haanden.

„Hvor har det været muligt for Dem at naae Gaarden? Sneen ligger jo favnehøi og indeslutter os ganske."

„Det var intet let Arbeide, Kanen maatte jeg efterlade ude paa Landeveien; jeg er næsten krøbet igjennem Sneen."

„Ligesom Postpeer, som bragte Deres Brev," sagde Thyra. „Smaafolk bane sig lettest Vei."

„Kom, mit kjære Barn, og sæt Dem ved Kaminen, De seer forkommen ud, en varm Kop The skal De have rigtig godt af," sagde Fruen.

„Og jeg har Æbler og Nødder til Dem," føiede Elise venligt til, „som De kan more Dem med, til Theen er færdig."

Der gled et let Smil over Alfred Bayers blege Ansigt, men det forsvandt hurtig igjen.

Elise vendte tilbage med Æbler og Nødder, hun satte dem paa et lille Bord og bar det hen til ham, saa tog hun hans kolde Hænder inden i sine og rullede dem til de bleve varme. Og alt imedens hun var beskjæftiget med ham, saae han paa hende med et varmt Blik, men det lagde hun ikke Mærke til.

„Saa, min lille Ven, nu har De det vist godt,

see Kinderne ere jo ordentlig blevne røde. Spiis nu dygtig Æbler og Nødder, til Aftensbordet er færdigt."

De to andre Søstre satte sig om det runde Bord og toge deres Arbeide frem, uden at værdige „Drengen", som de kaldte ham, et Ord. Men Elise var saa godmodig, hun satte sin Stol hen til det lille Bord og talte med ham om lette Emner, som hun afpassede efter hans Alder.

Han svarede kun med faa Ord, men Øinene forlod ikke det smukke Ansigt, som var bøiet imod ham.

„Men De rører jo hverken Æbler eller Nødder, og jeg har dog hentet dem ind for Deres Skyld," sagde hun halvt bebreidende til ham. „Skræl De nu selv Æbler, saa skal jeg knække Nødder, det har jeg Øvelse i." Og de flinke Fingre kom igang, og Kjærnerne laa i Masse paa hans Tallerken. „En Philipine!" raabte hun glad.

„Den maa vi spise sammen!" sagde han ivrig.

„Og den, som taber?" spurgte hun.

„Skal give hvad den Vindende beder om," svarede han.

„O nei, det kunde blive formeget," sagde hun muntert.

„Saa kan vi jo give hinanden vort Ord paa, at den Vindende ikke vil forlange mere end han vilde give, hvis han var den Tabende."

„Det er underlige Vilkaar, vi skal spise den Philipine paa, dog, De seer, jeg er ikke feig, nu er min Kjærne spiist."

„Men jeg advarer Dem iforveien, tag Dem iagt, jeg vil vinde denne Gang."

„Jeg skal være paa min Post; men jeg vil ikke være mindre oprigtig: jeg pleier aldrig at tabe."

„I en Maaned skal vi begge have Fred, og saa Krig paa Liv og Død, men ikke her i Huset."

„Nei, Mødet skal finde Sted i den frie Natur."

Døren til Spisestuen blev aabnet, Elise reiste sig og sagde spøgende til Søsteren:

„Krigen er erklæret imellem os!"

„Men der er allerede sluttet Vaabenstilstand," føiede han til.

„Han vil spille en Rolle, den lille Landvæsenselev," hviskede Thyra.

„Men vi vil ikke spille med," svarede Esther halv høit.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— Virksomme Hjælpetropper. Da Alfons, Konge af Aragonien, beleirede det mauriske Slot Veen, kastede Borgens Forsvarere Bistader ind i de stormende Fjenders Rækker. De rasende Bier faldt nu over disse og jagede dem hurtigere paa Flugt, end de Beleirede nogensinde vilde have været istand til det.

— En Englænder fortalte en Chineser, hvorledes man i hans Fædreland pleiede at honorere Lægerne. Chineseren meente, at det var umuligt, at man kunde befinde sig vel i England. „Jeg bærer mig ganske anderledes ad med min Læge," føiede han til; „saalænge jeg er rask, faaer han hver Uge sit Salair; bliver jeg derimod syg, holder jeg op at betale ham, indtil jeg kommer mig igjen, og, det kan jeg forsikkre Dem, mit Ildebefindende varer altid kun en grumme kort Tid."

Dobbeltgaader.

1.

(Første Betydning.)

Jeg er i Grunden talt en Grav,
Naar ikke jeg paaagtes;
Men dog jeg Mange Livet gav,
Og derfor jeg frembragtes.

(Anden Betydning.)

Naar man er mødig, træt og mat,
Og Øiets Laag tilfalder,
Man gjør det nødig, mindst ved Nat,
Hvor Hviletimen kalder.

2.

(Første Betydning.)

Den, som er det til Krig og Fred,
Ogsaa forrest skal være med.

(Anden Betydning.)

Den, som i Uorden finder det,
Ikke handler just ilde og slet.

(Tredie Betydning.)

Den, som har bygget det, boer deri,
Lever dog allerhelst i det Fri.

Opløsning af Charaden i Nr. 34:

Ballast. Bal — Last.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Mester Erik.

Logogriphen i Nr. 33 er endvidere opløst af A. E . . ., Djævelskabet Galerois i St. Croix, Kaschaihøvdingens Bande, En Skolebestyrerinde i Aarhuus, Chr. & X. H. i Maribo, Mariboniten i Hardenberg Have, og paa Vers af A. J. H. i Hobro.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 3die September. Nr. 36.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Kaschemirgeden (med Xylographi). — Landvæsenseleven (Fortsættelse). — Bortstuvet. — Charader.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

Imidlertid arbeidede Simon Perkins flittigt paa det Portrait af Elverdronningen, som skulde fordunkle alle hans hidtil udførte Værker og tiltrække sig Alles beundrende Blikke paa Udstillingen; men det gik rigtignok ud over den stakkels Nina, der ofte flere Timer itræk maatte sidde for ham inden han lagde Mærke til, hvor bleg og træt hun saae ud. Han var aldeles fortabt i Beundring over sin smukke Model og kunde ikke løsrive sine Blikke fra hende og fra Maleriet, og lagde derfor ikke Mærke til, hvor led og kjed hun ofte var af det, og med hvilken Glæde hun kunde reise sig, naar han endelig erklærede, at det kunde være nok for den Dag.

„Du kan ogsaa være træt af at male — jeg er det idetmindste af at sidde. Ræk mig min Hat, Simon, og lad os gaae tilbage igjennem Parken; den maa nu være fuld af Spadserende," sagde hun.

Ja, fuldt var der og det til Overmaal — men imellem de mange Hundreder af Kjørende, Ridende og Gaaende, fik hun ikke Øie paa nogen af de to Herrer, som samme Dags Morgen havde hilst paa hende, skjøndt de ikke havde den Ære, at høre til hendes Bekjendte.

Samtidig gik det muntert til i Officiersmessen, hvorhen Lord Bearwarden havde indbudt Tom Ryfe og Dick Stanmore. Det var samme Dag, som Ballet skulde finde Sted hos Mrs. Stanmore. Lorden havde en af sine Gjæster paa hver Side. Dick var tillidsfuld og glad, Lorden i en behageligere Stemning, end han længe havde været, men Tom Ryfe, skjøndt han spillede den Muntre, led alle Skinsygens og Tvivlens Qvaler.

„Skjøndt Ballet," yttrede Lorden i Samtalens Løb, „finder Sted i Deres Stedmoders Huus, vil jeg dog vædde paa, at De ikke kjender de Trefjerdedele af Gjæsterne. Gud skal vide, hvor alle de fremmede Ansigter komme fra. Det gaaer med dem som med Svalerne, Storkene og Snepperne, man veed ikke hvorfra de komme, men de ere ikke saa velkomne. Hvor de blive af, naar Saisonen er forbi, veed jeg ikke, og bryder mig heller ikke derom."

Tom Ryfe vilde have givet meget til at kunne føle en saadan Ligegyldighed. Han ansaae Dick for at være den værste Hindring og fulgte derfor enhver at hans Yttringer med Opmærksomhed.

„Jeg bryder mig ikke om at blive introduceret hos Flere," sagde Dick, „thi ifølge min Mening kan man ikke have for faa Bekjendte og for mange Venner."

„Fruentimmerbekjendtskaber kan man ikke have for mange af," sagde Tom med en overlegen Mine, „jeg mener Damer, som have en vis Stilling i Selskabet og som man gjerne vil sees offentlig sammen med. Unge Piger ere kjedelige, de ligne Alle hinanden, og saa skal man dandse med dem Alle."

„Uforskammede Karl," tænkte Lord Bearwarden, men han nøiedes med at sige: „Ja, Mr. Ryfe, De staaer Dem vist godt med alle Slags og alle Aldre; I have en stor Fordeel over os, thi I kunne coure, medens vi maa trække paa Vagt. Men et Glas endnu, Mr. Stanmore, husk paa vi have en heel Nat for os og meget Arbeide i den."

Dick smilede; han havde aldrig været saa lykkelig i sit Liv. Hans Tanker vare i dette Øieblik andetsteds. Han saae i Aanden Maud modtage og aabne den lille Æske, som det havde kostet ham et saa stort Offer at udløse; hendes blussende Kinder og hendes Øine fyldte med Taarer. Mon hun ikke vilde trykke dem til sine Læber og prise ham? Mon hun ikke nu vilde elske ham, selv om hun ikke havde elsket ham tidligere? Hvad var Offeret af hans Heste i Sammenligning med et Smil fra hendes Læber? Hvem vidste hvad denne Nat kunde bringe ham?

Da Dick ikke rørte sit Glas og Maaltidet var forbi, sagde Lorden: „Nu blot een Cigar ovre i mine Værelser. Tobakslugten skal jeg vaske ud af Jer med Eau de Cologne," og begge Gjæsterne gik med inderlig god Villie ind paa Lord Bearwardens Forslag indtil Timen kom, da de maatte give Møde paa det Bal, som Ingen af dem paa nogen Maade vilde gaae Glip af, og som ogsaa fik skjæbnesvanger Indflydelse paa alle tre Gentlemens Fremtid.

Fjortende Capitel.

Et Bal har forsaavidt Lighed med en Rævejagt, som det er vanskeligt at sige nøiagtigt, naar

det begynder. Deeltagerne samle sig i større og mindre Grupper, man retter paa Pynten og Klædedragten, og de Ivrigste og meest Udholdne ere ofte dem som komme sidst til Mødestedet. Man hører nogle Toner; enkelte Par vove sig frem; Musiken bliver lydeligere, Parrene talrigere og snart udvider Tonerne deres oplivende Indvirkning til Alle og kalder dem til Deeltagelse i Dandsens Hvirvler.

Kammerjomfruen Puckers med Munden fuld af Knappenaale ordner en ung Dames Dragt; den unge Dame er aldeles henreven af Musiken, men som en ung, veloplpdragen Pige beholder hun sin Henrykkelse for sig selv, men bliver stødt over den ringe Notits der bliver tagen af hende af Dick, der styrter ind i Værelset og trækker Puckers hen i et Hjørne.

„Kom de tidsnok? Hvad sagde hun? Har hun dem paa?" spurgte Dick.

„Gud, hvad mener De, Mr. Stanmore?"

„Miss Bruce — Diamanterne!" forklarer Dick.

„Aa! Diamanterne!" svarer Puckers. „Nei, tænk engang. Var det Dem, Sir? Da Miss Bruce aabnede Æsken for en halv Time siden, kom Taarerne i hendes Øine og hun udbrød: ‚det er smukt af ham — rigtig smukt,' og hun tog dem strax paa. Gaae ovenpaa, Mr. Stanmore og see, hvorledes hun tager sig ud. Jeg tænker nok hun venter paa en vis Herre for at dandse med ham."

Dick ilede ovenpaa og følte i det Øieblik, at han var det lykkeligste Menneske i London.

Miss Bruce havde imidlertid ikke ventet paa ham inden hun traadte ind i de Dandsendes Rækker; men det Blik, hun sendte ham, da deres Øine mødtes, løftede ham lige lukt ind i den syvende Himmel, og det var mere værd end alle Heste i Verden og alle Golcondas Diamanter. Dick engagerede hende til næste Dands, og skjøndt hun havde lovet de sex næste Dandse, tog hun dog Mr. Stanmores Arm. „Han er min Fætter, som De veed, og med ham maa jeg gjøre en Undtagelse," sagde hun smilende, „De faaer Deres Dands engang senere, og hvis De ikke synes om det, behøver De ikke at føle Dem bunden — det er jo naturligt."

De indtoge deres Pladser. Miss Bruce lagde Haanden paa Diamanterne og sagde: „Jeg er glad over, at De ikke er min Fætter, det vil sige egentlig Paarørende — De er mig langt dyrebarere — De er den bedste Ven og sandeste Gentleman, jeg nogensinde har truffet paa. Nu vil jeg kun sige Tak og lad os saa ikke glemme Dandsen."

Paamindelsen kom i rette Tid; thi Dick var aldeles forvirret, og skjøndt et vist ridderligt Instinkt sagde ham, at han ikke burde forfølge Sagen videre i dette Øieblik, da hans Ideal var ham store Forbindtligheder skyldig, saa kunde han dog ikke bare sig for at sige: „Jeg glemmer Alt over Dem og ønsker ikke at see Andre end Dem i hele Resten af mit Liv."

„Det vilde De nok blive led og kjed af," sagde hun smilende, „men fortæl mig hellere hvordan Middagen med de unge Mennesker er gaaet af. De har bestemt drukket og røget Tobak — ja, jeg er overbeviist om, De har røget rædsomt," og hun holdt sit duftende Knipling=Lommetørklæde op for Næsen.

„Jeg spiste sammen med Bearwarden, som vist kommer strax med en Slump af de unge Mennesker."

„Jeg troede aldrig Lord Bearwarden gik paa Bal," bemærkede den unge Dame henkastende; men hendes Hjerte svulmede af Glæde over at hendes Nærværelse kunde drage ham hen til Steder, hvor han kunde høre hendes Stemme og beundre hendes Skjønhed.

„See, der er han," sagde Dick, da Lorden viste sig i Døren. „En Dands endnu, Miss Bruce — Maud — før denne Nat er forbi."

„Saamange som De vil," lød Svaret, og Dick følte sig efterhaanden sikkrere paa Seiren.

Hans hele Lykke og Glæde var rigtignok concentreret i Miss Bruce, men Dick følte dog, at han som Husets Søn ogsaa havde Pligter mod andre Damer. Han styrtede sig derfor ind i Sværmen og valgte med sjelden Hensynsløshed de mindst tiltrækkende Damer til Meddandsere og efterhaanden som Dandsesalen blev fuldere, tabte han ogsaa det Ansigt af Syne, som hans Øine helst vilde have hvilet paa.

Den unge Dames Bevægelser bleve imidlertid iagttagne af andre Øine. Puckers stod bagved et Thebord med Kopper og Glas, og kjendte af mangeaarig Erfaring hvilken Tiltrækning Theværelset har paa et Bal, som et Slags neutralt Territorium, ikke at tale om det lille Cabinet indenfor med det dæmpede Lys og de bløde Floielsstole.

Puckers blev ikke let forundret over Noget, dog blev hun det, da hun saae Miss Bruce træde ind i Theværelset, ledsaget ikke af Mr. Stanmore, men af Lord Bearwarden.

Hendes mørke Øine straalede og den unge Dames ellers blege Ansigtsfarve havde veget Pladsen for en yndig Rødme, som klædte hende udmærket. Kammerpigen syntes aldrig, at Maud havde seet saa henrivende ud og at dømme efter Udtrykket i Lord Bearwardens Ansigt syntes han at være ganske af samme Mening. De havde dandset med hinanden og det syntes, som om han tryglede hende om en Dands endnu. Hans Herlighed var livligere end sædvanlig, og i hans Øie var der et Udtryk, som kun een Qvinde, hende han saa vanskeligt kunde forglemme, havde vidst at fremkalde deri.

„Seer besynderligt ud?" gjentog han, idet han satte hendes Kop bort og gav hende Viften, han havde holdt, tilbage. „Al den Slags Ting troede jeg, De var hævet over, Miss Bruce, og gjorde kun hvad De havde Lyst til, uden Hensyn til Narreflokken, som staaer og gloer og ikke kan begribe Noget."

„Hvoraf veed De, at jeg har Lyst til at dandse endnu engang med Dem?" spurgte hun med kneisende Hoved og et Kast med Nakken.

„Tilgiv mig!" bad han i en hviskende Tone, da han følte sig truffen, „jeg har ingen Grund til at antage det. Jeg har været for indbildsk og De har Ret til at være haard imod mig. Jeg har lagt for meget Beslag paa Dem — og De er træt af mig — ked af mig. Det er min egen Feil."

„Det har jeg aldrig sagt, og hvem er det, der nu er haard og uvenlig?" Og hun hævede de mørke Øine for et Øieblik at see ham fast ind i hans — og nu var Lord Bearwarden aldeles væk.

„De vil nok dandse med mig, inden jeg tager

bort — jeg engagerer ingen Anden — hvorfor skulde jeg ogsaa? De veed jo, at jeg kun er kommen her for at see Dem. Kun een Vals, Miss Bruce, lover De mig den?"

„Jeg lover Dem den," svarede hun og atter smilede hun, og hendes Øine fik det Udtryk, som fortryllede hendes Beundrere, „jeg veed, jeg vil komme til at høre ilde derfor, og det er ogsaa bedst, at vi ikke blive her længere. Jeg er altid saa uheldig at gjøre, hvad der ikke er passende — men for Deres Skyld, Mylord, vil jeg vove det endnu engang."

Der var noget spøgende, men ogsaa noget ømt i hendes Tone, og Puckers syntes hun saae usædvanlig blid og god ud.

Forbi Døren passerede i dette Øieblik to Herrer; den ene søgte med et hurtigt Blik en Dame, han skulde dandse med, den anden studsede og trak sig tilbage imellem Mængden. Den skarpsynede Puckers gjenkjendte begge og havde seet nok til, at hun følte Medlidenhed med Mr. Stanmore og Mistillid til Mr. Tom Ryse, hvis Udtryk altfor tydeligt røbede hans Stemning.

Den første af disse to følte en skarp, stikkende Smerte, da han saae den Elskedes Ansigt i saa nær Berørelse med en Anden, som, hvis han vilde kæmpe med om Prisen, kunde blive en farlig Rival. Dog bekæmpede Dicks honnette og hæderlige Tænkemaade enhver saadan Mistanke, skjøndt han ikke kunde negte sig selv, at hele hans Livslykke maaskee hængte i en Traad. Han besluttede imidlertid aldeles at ignorere Alt — al Skinsyge var jo en daarlig Begyndelse for en Elsker, og desuden vilde jo Livet blive uudholdeligt, hvis han skulde være skinsyg paa hver Herre, der beundrede og dandsede med Maud. Desuden vilde hun, med sin Charakteer, hade og foragte Alt, hvad der i fjerneste Maade kunde ligne bevogtende Skridt eller spionerende Øine. Det passede hverken for ham eller hende. Et Par Minuter senere stammede han sig næsten over sig selv og styrtede sig paany ind i Ballets Glæder, men den tidligere glade Stemning var dog forbi, og skjøndt Mr. Stanmore svingede en nydelig ung Pige rundt i en livlig Vals, begyndte han dog at tænke, at Ballet ikke var saa deiligt og fornøieligt, som han havde forestillet sig det fra Begyndelsen af.

Paa den anden Side lykønskede Tom Ryse sig selv til den Snildhed, hvormed han havde skaffet sig en Indbydelse til et Selskab, som hans sociale Stilling ellers ikke berettigede ham til at samles med. Det var altsaa kun ved indtrængende Bønner og Forestillinger til Miss Bruce, at han havde været saa heldig. Han var nu saa at sige paa fjendtligt Territorium; han forudsaae vel sit Nederlag, men han kunde dog kæmpe for at undgaae det. Han havde vist taget feil, hvad Stanmore angik, og Bearwarden syntes nu at være den Rival, han havde meest at frygte. Hvis Sagen ikke havde dreiet sig om hans egen Person, saa vilde Tom Ryse have været klog og fiffig nok til at indsee, at just i denne Dobbelthed af Rivaler laa der et vist Haab og Opmuntring for ham; men Tom havde mistet sit Hjerte, saadan som det nu engang var, og hans Hoved, der var af langt bedre Beskaffenhed, var naturligviis gaaet samme Vei. Ligesom de uheldige Spillere besluttede han at forcere sit Spil, at bringe Sagerne til en Crisis og strax erfare det Værste. I enhver alvorlig Situation i Livet er det vist fornuftigt at see Faren i Øinene, men i Kjærlighedssager og Spil er der saamegen Usikkerhed, at en behændig Haand og en rask Beslutning ofte kan gjøre Udslaget, og det er maaskee ogsaa Grunden til, at jo alvorligere en Mand tager hvert af disse Spil, jo mindre Udsigt har han til at vinde i noget af dem.

Tom Ryse blandede sig atter i Mængden og lurede paa at finde en passende Leilighed til en kort Samtale med Miss Bruce.

Endelig kom den. Det var allerede langt ud paa Natten og enkelte Balgjæster vare allerede tagne bort. Maud sad paa den yderste Ende af en Bænk, som nogle Damer lige havde reist sig fra. Hun vilde ikke dandse mere og sad for Øieblikket alene. Tom satte sig ved hendes Side og Musikens Toner forhindrede Andre fra at høre deres Samtale.

Miss Bruce saae glad og tilfreds ud og Tom aabnede Fægtningen roligt nok.

„De har slet ikke dandset med mig hele Aftenen," sagde han med en Smule Bitterhed i Tonefaldet.

„De har jo ikke bedet mig om en Dands," var det naturlige Svar.

„Og det har jeg heller ikke isinde at gjøre nu. Vi to, Miss Bruce, have mere end et Bal-Bekjendtskab til hinanden, ikke sandt?"

En utaalmodig Bevægelse, en let, foragtelig Trækken paa Læben, var det hele Svar.

„Man giver Slip paa et Bekjendtskab, naar det kjeder En, og en Ven, naar han bliver generende. Det er jo Noget, som man seer hver Dag og det er let nok gjort, Miss Bruce."

Der var noget ironisk i Tonen, som ærgrede hende.

„Det er ingenlunde saa let," svarede hun med sammenbidte Læber, „naar Folk ikke have Takt — naar de ikke ere Gentlemen."

Det Slag traf. Mr. Ryse var aldrig skjøn, mindst af Alt nu. Miss Bruce syntes oplagt til at udfægte Kampen — skjøndt det let kunde blive en Kamp paa Kniven.

„Har De faaet mit Brev?" spurgte han i en hviskende, men tydelig Tone. „Troer De, jeg mener hvad jeg siger? Troer De, jeg mener hvad jeg skriver?"

Hun smilte haanligt. Et forpustet Par, som standsede lige foran dem, troede de vilde genere en Smule Courmageri og gjorde hvad de ønskede Andre vilde gjøre mod dem under lignende Forhold, de valsede videre.

„Jeg behandler alle Tiggerbreve paa eens Maade," svarede Maud, „og gjør ingen Undtagelse med Deres, fordi det ovenikjøbet indeholder Trusler. De har taget feil, Mr. Ryse, hvis De troer, at kunnne indjage mig Frygt. Det viser kun hvor daarligt De kjender min Charakteer."

(Fortsættes.)

Kaschemirgeden (Capra hircus laniger).

I Thibet, dette Høiasiens store Alpeland, der mod Syd begrændses af den mægtige Bjergkjæde Himalaya, saavelsom i Kaschemir, hiin yndige, for sin skjønne Natur og sit herlige Klima bekjendte Dal, findes de Geder, hvis overordentlig fine Uld benyttes til Forfærdigelsen af de berømte Kaschemirshawler, hvilke til alle Tider have været betragtede som den høieste Luxus og tillige som en Gjenstand for den største Beundring. Efter de forskjellige Egne, hvor disse Geder opholde sig, har man skjelnet mellem Kaschemirgeden (Capra hircus laniger) og Thibetgeden (Capra aegagrus tibetanus); men da den første kun adskiller sig fra den sidste derved, at den er noget mindre, saa er det rimeligt at henføre dem begge til Varieteter af en og samme Race.

Kaschemirgeden er i Almindelighed 3 Fod lang og 2 Fod høi. Hornene ere glatte, spiralformede og opretstaaende, men dog noget buede bagtil; Haarene lange, fine, silkeagtig glindsende og nedhængende. Under Haarbeklædningen skjules den endnu langt finere, næsten dunnlignende Uld, som i Blødhed, Hvidhed, Varme, Elasticitet o. s. v. overgaaer al anden Uld, og denne er det netop, hvoraf Shawlerne væves. Med Undtagelse af Hovedet og Halsen, hvor Farven sædvanligviis er sort, er Geden sneehvid over det Hele.

Kaschemirgederne holde ikke af altfor varme Regioner, og jo høiere derfor Egnen er, hvor de kunne opsøge deres Føde, desto stærkere ere de og saa og desto smukkere ere deres Haar. Vilde man saaledes bringe dem til Bengalens hede Klima, da er der al Sandsynlighed for, at de maatte miste deres skjønne Uld, og at en Hududslet tilmed vilde ødelægge hele Skindet.

Thibet- eller Kaschemirgedens Mælk skal være langt mere nærende end den Mælk, som den almindelige Ged yder; dens Kjød er spiseligt, og af Hornene, Skindet og Klovene gjør man ligeledes Brug. Hver Ged skal efter Sigende levere henved 10 Lod af den omtalte fine Uld.

Hvad nu Væv ningen af de indiske Shawler angaaer, da foregaaer denne ikke i Thibet, men blot i Kaschemir, hvis Beboere opkjøbe Thibetgedernes Uld. Ved Kæmning maa Ulden omhyggelig skilles fra de grovere Haar. Til Shawler anvendes kun Haandspinding, Traaden snoes stærkt, og for at

Kaschemirgeden.

vedligeholde Styrken, overdrages den med en klæbrig Materie, som strax vaskes ud igjen. Ulden farves førend Spindingen. Blomster, Borter o. s. v. indvæves efter Mønstre. Shawlerne forfærdiges dels paa almindelige Væverstole, dels i store Rammer.

Forøvrigt vilde det vist være forbundet med stor Vanskelighed, at opdrive et ægte Kaschemirshawl, der ene og alene var blevet vævet af Thibetgedens Uld, saasom Fabrikanterne næsten altid blande det kostbare Materiale med Ulden af andre Dyr. Et stort, kun af Thibetuld forfærdiget Shawl kan trækkes gjennem en middelstor Fingerring, saa fiint og elastisk er det.

Landvæsenseleven.

(Fortsættelse.)

Det var først i Marts. Hvor Solen skinnede varmt det Aar, Storken var kommen og Blomsten stak forsigtig Hovedet op af den sorte Jord; den vidste ikke rigtig om den turde stole paa Storkens Løfte om Vaarens Komme.

En Maaned var gaaet siden Alfred Bayer var bleven Medlem af Familien paa Veldegaard.

Fru Stilling fandt ham usædvanlig begavet og klog af hans Alder, Esther og Thyra forsikkrede, at han var næsviis og drillevorn, men Elise sagde, at han var meget godmodig og opmærksom, og Alle vare de enige i, at Bayer var tjenstvillig, og Ingen af dem havde Uret; med Fru Stilling talte han saa alvorlig, som var han en gammel Mand; han røbede ofte et klart Blik og en Omtanke, som satte hende i Forbauselse; de ældste Søstre drillede han, hvor det blot lod sig gjøre, men imod Elise var han altid venlig og god. Var han hjemme lagde Ingen stort Mærke til ham, men han blev altid savnet, var hans Fraværelse end nok saa kort. Han tog ikke deres Hjerter med Storm, men blev dem kjærere Dag for Dag.

Der var et kjærligt Forhold imellem dem Alle, og dog følte Fru Stilling, at der var noget fremmed imellem hende og de Unge, de kunde ikke tale frit og aabent sammen. Det var Faderen, som kastede en mørk Skygge over deres Kjærligheds lyse Vei. Kom en af Døttrene uforvarende til at nævne hans Navn, saae de Alle ængstlig paa Moderen, og det forræderiske Blod foer dem alle fire til Hovedet. Selv paa Alfred Bayer virkede dette Forhold pinligt. Længe kæmpede Fru Stilling imod sin Følelse, før det lykkedes hende at blive Seirherre over Stoltheden, som hos hende saa ofte havde skjult Hjertets Varme ved sit tætte Slør. Endelig besluttede hun sig til at fortælle sine Børn, hvorfor de havde henlevet deres Barndom og Ungdom fjernt fra en Moder, som aldrig havde ophørt at elske dem.

Hun havde tilbragt Dagen i sit eget Værelse — for i Ensomhed at tænke over de svundne Aar; men da Alfred Bayer om Aftenen sad i Dagligstuen og læste høit for hendes Døttre, traadte hun ind til dem. Der hvilte et alvorligt Præg over hende, som lod de Unge føle, at hendes Sorger og Skuffelser i Livet nu ikke længe vilde blive dem fremmed.

Hun drog et dybt Suk og en Veemods Sky sænkede den høie Pande, men et Øieblik efter hævede hun Hovedet stolt, som vilde hun ikke bøie det i sine Børns Nærværelse.

„Mine Børn," sagde hun, „og iblandt dem regner jeg ogsaa Dem, Alfred Bayer, have længe været uvidende om den Sorg, som har formørket mit Liv og kastet sin Skygge over Eders Ungdom. Jeg kjender Eders Fader og veed, at han formaaer at elske høit, men ikke at tale om en Smerte, som hører Fortiden til — han havde aldrig mange Ord.

„Det er ikke store Begivenheder, som skaber Lykke eller Ulykke i Livet. Ofte naar vi troe os nær ved Lykkens Havn, støder en lille Hændelse os ud paa Havet og vi naae aldrig den frelsende Kyst.

„Min Fader var en stræng Mand, min Moder bredte sine skjærmende Vinger over mig, saa Strængheden ikke kunde naae mig. Da jeg var paa Din Alder, Elise, vaagnede jeg op fra et sorgløst Barn til Qvinde. En Fætter af mig, min Faders Brodersøn, var opdraget her paa Gaarden. Han var meget ældre end jeg. Jeg var kun et lille Barn, da han som ung Lieutenant tog Afsked med os for at gaae i fremmed Tjeneste, men da jeg var sexten Aar gammel kom han tilbage til Danmark og Fader ventede ham hjem til os, og varmere slog hans Hjerte Brodersønnen imøde end det nogensinde havde banket for hans eget Barn. Nu, min Fætter kom, og med ham flere Kammerater. Iblandt disse var Alfred Bayers Onkel, Lieutenant Holten; han vandt først min Moders Hjerte, saa fulgte mit snart efter. Da opdagede jeg med Sorg, at min Fætter Stilling elskede mig, men hans Kjærlighed havde ingen Lighed med den blide Følelse, som mødte mig hos Holten, det var en vild, skinsyg Lidenskab, som gjorde mig bange.

„Moder saae min Angst og trøstede mig med, at selv om det var Faders Ønske, skulde min Fætter dog aldrig blive min Mand. Hun kjendte sin egen Villiekraft — den havde jeg ikke arvet.

„En Dag, da vi vare alene hjemme, fandt Holtens Kjærlighed Ord og Moder gav os sin Velsignelse — dog ansaae hun det for rigtigst at skjule vor Forlovelse til Stilling var reist. Dog, min Fætters skarpe Øie opdagede snart, at Alt ikke var, som det skulde være, han blev Uvenner med Holten, som maatte forlade Gaarden. Dog trøstede vi os ved at skrive hinanden til. — Disse Breve var min Glæde — men de skulde blive mit Livs Ulykke.

„Da naaede den første dybe Hjertesorg mig. Min Moder døde pludselig uden forudgaaende Sygdom. Holten ilede til mig for at dele min Sorg, og i Smertens tunge Dage forraadte jeg vort Forhold for Fader. Han blev rasende; Moder kunde ikke længere beskytte sit Barn, og hele hans Strænghed faldt over mig. Jeg havde ikke min Moders Kraft og faste Villie, jeg var kun sexten Aar — jeg kæmpede i Uger, i Maaneder, men for Aaret var omme, var jeg Eders Faders Hustru!

„Han elskede mig saa høit, at han troede det umuligt, ikke at kunne vinde saa ungt et Hjerte; hans Kjærlighed maatte seire, det var han vis paa. Men havde jeg været svag nok til at blive hans Kone, var jeg ikke stærk nok til at glemme min Kjærlighed. Det havde været min Pligt at kæmpe

mod en Følelse, som fjernede mig fra min Ægtefælle; var han end stræng imod mig, elskede han mig dog trofast. Holtens Breve havde jeg skjult i en hemmelig Skuffe i mit Skrivebord, og kun en enkelt Gang, naar Længslen og Smerten var stærkere end jeg, tog jeg dem frem i en stille Stund og læste dem langt fra mit Barns Vugge. Var mit Hjerte koldt ligeoverfor min Mand, da bankede det med al en Moders Ømhed for mine Børn, som udgjorde hele min Glæde. Naar jeg om Aftenen kom ind i mit Sovekammer og saae de to smaa Senge staae tæt op til min, da blev det saa underlig varmt i mig; var Eders Fader kommet med Kjærlighed til mig i en saadan Stund, da var det ikke blevet den kolde Pligt alene, som havde knyttet mig til ham. Dog det forstod han ikke, han var skinsyg paa min Tanke, han vidste den tilhørte ikke ham, ja selv vore smaa Børn undte han ikke hele min Kjærlighed, han vilde dele den. Dog han bar ikke ene Skylden for det kolde Forhold imellem os, havde jeg baaret over med hans Heftighed og mødt hans Jalousi med Kjærlighed, da havde meget været anderledes, thi han var god og retskaffen.

„En Aften sad jeg ene med mine to smaa Piger; Stilling var bortreist, og jeg troer, at jeg begyndte at savne mine Børns Fader; jeg følte, at jeg ikke havde været for ham, hvad en god Hustru skal være for sin Mand, og jeg lovede mig helligt, at vort tredie Barn ikke skulde see Lyset, uden at vor Kjærlighed skulde mødes ved dets Vugge. Begeistret af denne Beslutning gik jeg ind i mit Kabinet og tog min kjære Skat ud af Skrivebordet, gik saa for første Gang ind med Brevene i mine Børns Værelse. Ilden brændte klart i Kakkelovnen; før jeg nærmede mig den, bøiede jeg mig ned over Eders smaa Senge og kyssede Eder, saa gik jeg rask hen til Ilden, men før jeg offrede Mindet, trykkede jeg det for sidste Gang imod mit Bryst. Jeg aabnede Døren for at kaste Brevene i de klare Luer. Da følte jeg et fast Tag om min Arm og Brevene vare i min Mands Hænder. Jeg udstødte et Angstskrig og vendte mig om; jeg var ene med min Sorg, ene med mine smaa Børn. Forgjæves trøstede jeg mig med den Tanke, at min Villie netop i denne Stund havde været stærk og ærlig; jeg fandt dog ingen Ro. Jeg burde have gaaet ind til ham og fortalt ham Alt, men jeg havde ikke Mod dertil. Jeg sad oppe den hele Nat og ventede paa, hvad Bestemmelse han vilde tage. Næste Morgen hørte jeg, at han atter var reist bort. Da kom en underlig Angst over mig, jeg vidste ikke selv hvad jeg frygtede. I disse Breve var min Fætters Navn ofte omtalt paa en haard Maade og af dem saae han kun altfor godt hvor tvungen jeg var bleven hans Kone.

„I otte lange Dage hørte jeg ikke et Ord fra ham, af, havde han blot rakt Haanden forsonende til mig, da havde han vundet mit Hjerte; den niende Dag kom han tilbage og tog begge mine Børn fra mig og forlod med dem Veldegaard, det var jo min Arv, den vilde han ikke beholde."

„Han havde ingen Ret til at tage mine Børn! men mit eget Hjerte anklagede mig for den Uret, min Tanke havde tilføiet ham i de første Aar af vort Ægteskab, og jeg bar min Sorg. Jeg glemte næsten min Ungdoms Kjærlighed for at drømme om min Mand og mine Børn og Tiden gik med Haabet til Følgesvend. Da blev Du skjænket mig, min kjære Elise — Du var Din Moders Velsignelse i fire Aar. Ved Din Fødsel burde jeg have skrevet til Eders Fader og gjort det første Skridt til Forsoning — men Stoltheden, min værste Fjende, forbød mig det, da jeg frygtede en kold Afviisning. Min yngste Datter var bleven en lille Afgud for mig, jeg tilbad hende. Da modtog jeg en Dag et Brev fra min Mand, hvori han fordrede sin Eiendom af mig, han vilde ikke lade et af sine Børn blive hos en Moder, som ikke kunde lære det at elske sin Fader! Resten vide I — jeg kæmpede forgjæves imod Overmagten, jeg blev ene her tilbage med mit Savn, min Længsel."

„Og dette Savn, denne Længsel, var Du ikke ene om at bære, Moder! Fader har trofast deelt det med Dig," sagde Elise. „Og da han for sin Sundhed maatte reise til et varmere Klima, havde han Taarer i Øinene, da han for første Gang nævnede Dit Navn."

„Og aldrig har vi seet ham glade i alle de lange Aar, vi have levet sammen," føiede Thyra til med sagte Stemme.

„Og intet Smil har opklaret hans kjære Ansigt, dog kom der stundom en underlig Mildhed over ham, naar han saae paa Elise; nu forstaaer jeg det saa godt, hun ligner Dig, Moder," sagde Esther.

„Idag er Terminen for Vaabenstilstanden udløben, Frøken Elise!"

„Som om jeg skulde have glemt saa vigtig en Sag, Bayer. Bered Dem paa et storartet Forlangende fra min Side."

„Den, som er bestemt paa at forlange, maa være beredt paa at betale; jeg har tænkt paa begge Dele."

„Hvor forsigtig af Dem!" svarede Elise leende. „Jeg har kun seet Sagen fra den lyse Side, det gjør jeg altid."

„Gid den mørke Side af Livet da aldrig maa kaste en Skygge paa Deres Vei."

„Skyggen kan ikke skilles fra Lyset; men det er jo ogsaa den, som giver det sin rette Glands," sagde Fru Stilling med veemodig Stemme. Hun vilde saa gjerne være glad med de Glade, men forstod ikke rigtig at iklæde sig Glædens Dragt, derfor slukkes den ofte i hendes Nærhed.

„Gid det var med Moder, jeg havde spillet Philipine," afbrød Elise den Stilhed, der var indtraadt.

„Og hvorfor det, mit Barn?" spurgte Fru Stilling.

„Jeg er vis paa, Du vilde tabe, kjære Moder, og saa skulde Du give mig et Bal i Philipinegave."

„Et Bal!" udbrød Fru Stilling forfærdet. „Et Bal paa Veldegaard! — Ak, Barn! her har ikke været dandset siden jeg var ung."

„Og nu ere vi unge, Moder, og har saa stor Lyst til at dandse," føiede Esther til.

„Vi dandsede saa ofte i Kjøbenhavn," sagde Thyra.

„Det er Ret, at Du minder mig derom, Barn, jeg er saa uvant til at have Ungdom om mig, at

jeg reent har glemt, at den skal mores. Altsaa skal vi have et Bal."

„O, Moder, et Bal, et Bal!" raabte tre glade Stemmer.

„Ja, men hvor jeg skal skaffe Gjæster fra, og hvorledes jeg skal arrangere det, veed jeg ikke — jeg troer, jeg har glemt min egen Ungdom, Børn, og dog er jeg kun otte og tredive Aar gammel."

„Vi skal nok hjælpe Dig, Moder, der er jo Gaarde nok heromkring."

„Men næsten slet ingen Herrer; af unge Piger derimod findes der en Mængde."

„Af dem er der altid Guds Velsignelse," svarede Thyra utilfreds.

„Ja, det ere vi taknemmelige for, Frøken Thyra," sagde Bayer smilende.

„Uden Herrer ville vi intet Bal have, Moder," afbrød Esther ham. „Bal af bare Damer maa være dræbende kjedelig."

„Tak, fordi De forstaaer at skatte mit Kjøn saa høit, Frøken Esther, De veed jeg er taknemmelig; jeg lover derfor at skaffe de savnede Herrer."

„I Deres Alder formodentlig?"

„Naturligviis — Størstedelen ere mine Ungdomsvenner."

„Deres Barndomsvenner, mener De vel?" sagde Thyra muntert; „men vi tage derimod, Noget er bedre end Intet."

„En Enkelt er vel ogsaa ældre end De," føiede Elise forsigtig til.

„Og Nogle yngre," svarede han skjælmsk.

„Kjære Bayer, lad de Yngre blive i Kjøbenhavn," lød det fra Thyra med drillende Stemme.

„Nei, Frøken Thyra, de skal følges ad — men frygt blot ikke, De vil nok blive tilfreds med mig."

„Mig maa De ogsaa hjælpe, Bayer — ellers bliver jeg aldrig færdig med Arrangementet."

„Jeg skal staae trofast ved Deres Side, Frue — og for at behage Dem, vil jeg kunne udføre det Utrolige."

Og hele Dagen og Aftenen gik hen med at tale om Ballet, saa Elise glemte rent Philipinen.

(Fortsættes.)

Portstuvet.

Jeg var engang tredie Styrmand paa Water-Nymph, et smukt, velseilende Skib, som foer paa Australien. Ved Høsttiden lossede den en almindelig Ladning ved Jernbane-Bolværket i Williamstown, Port Philip, og min Tjeneste bestod væsentligst i, at holde et vaagent Øie med Losserne, som vare beskjæftigede i Lasten; thi de vare nogle frygtelige Karle til at stjæle af Ladningen, naar de kunde komme til, og den Mængde Viin, Øl og Brændeviin, som fandtes ombord, vare ligesaa mange Fristelser.

Uagtet al min Paapassenhed, blev Fade og Kasser sendt op paa Dækket, hvori der manglede noget af Indholdet, og jeg blev gjentagne Gange irettesat af Capitainen, fordi jeg ikke holdt skarpere Udkig. Dette ærgrede mig en heel Deel; thi jeg var vis paa, at det Mandskab, som dengang arbeidede i Lasten, ikke vare Tyvene; thi jeg havde seet flere Kasser med afproppet Øl, blive trukne tomme ud fra det Sted i Lasten, hvor de have været henstuvede, og jeg var overbeviist om, at de vare blevne tømte af Andre, end dem, som bleve mistænkte derfor. Omsider fik jeg et Vink af Kokken om, at der altid var Overflødighed af Grog paa Bakken, og jeg gjorde naturligviis den Slutning, at Skibets Matroser havde skaffet sig en Indgang til Lasten, ved at bryde igjennem Skodderne for et af de forreste Lukafer, og saaledes om Natten stjal af Ladningen; jeg besluttede da at liste mig ned, efter at Lugerne vare blevne lagte over ved Solnedgang, og bestræbe mig for at gribe nogle af Mandskabet paa fersk Gjerning.

Jeg meddeelte Overstyrmanden min Mistanke og hvad jeg agtede at foretage mig, hvilket han fuldkommen billigede; kort efter Tusmørket firede han mig altsaa med egen Haand ned igjennem Agterlugen og lagde derpaa omhyggelig Lugen over, da Folkene, hvis de fik ringeste Nys om, hvad der var paafærde, naturligviis vilde gjøre mit Forehavende frugtesløst.

Natten var skyfuld og stormende, nu og da heftige Regnbyger, som opslugte enhver Lyd paa Dækket; men nede i den rummelige Last var Alting mørkt og tyst som i Graven. Jeg famlede mig nogen Tid frem, krybende paa Hænder og Knæer over Kister, Pakker og Kasser, indtil jeg omsider fandt min Fremskriden standset af nogle store Kasser med Maskineri, som spærrede Passagen fra den ene Luge til den anden paa Styrbords Side. Om Bagbord og Midtskibs var der henstuvet smaa Kasser med Viin, og da jeg let kunde løfte disse, begyndte jeg at flytte det øverste Lag og kravlede frem, efterhaanden som jeg blev dem qvit. Da en Lanterne vilde have forraadt min Nærværelse for Tyvene, havde jeg ingen saadan med, men jeg havde nogle faa Frictionsstikker i min Vestelomme, og jeg afstrøg nu og da en af dem, men jeg foer vild i denne Labyrinth af Gods. Ved at flytte en temmelig stor Pakke fandt jeg omsider en tom Plads foran mig, og jeg sluttede mig da til, at jeg havde naaet Storlugen, hvorfra alt Godset var bleven bortryddet; jeg saae mig om og begyndte at lade mig glide paa Hænder og Fødder ned til Kjølsvinet; men en Kasse, som jeg greb fat paa, gav efter og jeg styrtede pludselig ned paa Bundstokkene, og nogle svære Pakker trillede ned over mine Been. Jeg forsøgte paa at reise mig; men mine Bestræbelser vare frugtesløse og Pinen i mine forslaaede Lemmer var martrende. Luften var hed og qvælende, og der var en underlig bedøvende Lugt. Efter at have famlet i min Lomme efter en Frictionsstik, afstrøg jeg den sidste jeg havde, paa Jernhanken af en Kasse. Saasnart som den fængede, flimrede en hvidlig Flamme rundt om mig, og i dens blege, svage Lys saae jeg et spøgelseagtigt Skelet tæt ved det Sted, hvor jeg laa. Jeg udstødte et Rædselsskrig; thi det var ikke Indbildning. Jeg var virkelig i Graven hos En, som havde været dødelig, og Flammen, som oplyste Rummet, hvori jeg befandt mig, hidrørte fra den giftige Gas, som den ulykkelige Mands forraadnede Legeme havde udviklet, der her maatte være bleven levende begravet. I assindig

Rædsel udstødte jeg vilde Skrig om Hjælp, men kun min egen Stemmes Echo svarede, og ingen anden Lyd trængte sig igjennem den skrækkelige Stilhed, undtagen de hurtige Trin af mange Fødder, idet Sværme af Rotter flygtede henover og bort fra mig.

Store Sveddraaber perlede paa min Pande, og dog foer der en Kuldegysen igjennem enhver Nerve og Muskel i mit Legeme. Jeg kunde Intet see i det tætte Mørke; men som tilskyndet af et Trylleri, stirrede jeg i Retningen af den spøgelseagtige Figur, indtil mine Øine næsten vare traadte ud af deres Huulheder. Jeg indbildte mig, at jeg kunde see Skelettets lange, beenrige Arme strække sig frem for at gribe mig; det kjødløse Ansigt, de hule Tindinger forekom det mig jeg saae tydeligt, og de hvide Tandrækker syntes at haane mig og grine ad mig i min Fortvivlelse. Jeg var kun ung og jeg kunde ikke længer udholde den rædsomme Sindsbevægelse, mine overanstrængte Nerver gav efter, og jeg besvimede.

Hvorlænge jeg var bevidstløs, veed jeg ikke; men da jeg kom til mig selv igjen, hørte jeg en Støi tæt foran det Sted, hvor jeg laa, og saae en Straale gult Lys glimte igjennem Mellemrummene af nogle løst henstuvede Pakker paa min høire Side. Derpaa hørte jeg Menneskestemmer, og jeg kunde kjende, at en Matros ved Navn Carstairs, var i Nærheden af det Sted, hvor jeg laa.

„Det er godt for os, at Styrmanden troer det er Losserne, som kniber af Ladningen, ellers fik vi aldrig en Draabe af denne deilige Drik. Hvad mener Du, Bill, kan vi ikke knibe saameget, at vi har nok til hele Hjemreisen?" hørte jeg ham sige.

„Carstairs!" raabte jeg med svag Stemme, som lød besynderlig unaturlig, endog for mig selv. „Hjælp! jeg er kommen i Bekneb herinde."

Jeg hørte noget Glas klinge, som om en Flaske var falden ned og gaaet istykker.

„Bill! Bill! Hørte Du det?" skreg den forfærdede Matros.

„Det lyder noget unaturligt. Lad os see at komme væk, Joe. Jeg vidste nok, at der ikke vilde komme noget Godt ud af disse Forretninger," svarede hans Kammerat.

Jeg raabte igjen, høiere og tydeligere: „For Himlens Skyld, lad mig ikke ligge her og dø!"

„Det er bestemt tredie Styrmands Stemme," sagde Carstairs. Hvad er han dernede efter. Formodentlig for at belure os. Men dersom han er kommen til Skade, er det bedst, at vi hjælper ham; han er ikke af de Værste; maaskee han ikke vil os tillivs."

Idet de flyttede Kasser og Pakker tilside, nærmede de sig hurtig til mig, ledet af min Stemme, da jeg gjentagne Gange praiede dem. Tilsidst stod der kun een Kasse imellem os, de rullede den bort og tog fat paa den Pakke, under hvilken jeg laa.

„Er De kommen slemt til Skade, Sir?" spurgte Carstairs.

„Jeg er ikke istand til at sige det," svarede jeg, idet de løftede mig op. Derpaa pegede jeg i Retning mod Skelettet. „See der!" sagde jeg.

„Gud forbarme sig!" raabte Matrosen, som skjælvede over hele Legemet, idet han fik Øie paa den spøgelseagtige Figur, som Skinnet fra Lampen aabenbarede. „Det er en eller anden stakkels Fyr, som har bortstuvet sig selv for at gjøre Reisen med," tilføiede han, da den første Forbauselse havde sat sig.

Jeg var bleven alvorlig forslaaet; men dog var der ingen Been brudte. Matroserne hjalp mig hen under Storlugen, herpaa gik de op paa Dækket, gjennem Forlugen, og sagde til Overstyrmanden, at de troede der var En eller Anden nede i Lasten. Han, som troede, at jeg havde gjort en eller anden Fangst, aabnede Lugen, og jeg blev heiset op af Lasten, mere død end levende.

Jeg meddeelte Overstyrmanden det Hele, med Undtagelse af hvad der angik de to Matroser, thi jeg ønskede ikke, at de skulde komme i Fortræd, da de havde hjulpet mig, og den følgende Dag blev Resterne af „den ulykkelige Bortstuvede" bragt op paa Dækket. Af et Papir, som fandtes i hans Kjolelomme, erfoer vi hans Navn og forrige Opholdssted, og senere hen fik vi at vide, at den ulykkelige Mand havde villet træffe sammen med sin Kjæreste i Australien, men da han ingen Penge havde til at betale for sin Passage, havde han stuvet sig hen i Pumpekurven, hvorfra ingen Lyd kunde naae op til Dækket, og saaledes mødte han den frygtelige Skjæbne, jeg har foralt.

Der blev ikke stjaalet mere af Water Nymphs Ladning paa den Reise.

Charader.

1.

De Første herske over Land og Rige,
Det Andet baade Ondt og Godt kan sige;
Det Hele To til Et kan gjøre,
Foruden megen Snak at føre.

2.

I Skrift det Første ei være skal,
Det Andet er kun et lille Tal;
Behændig det Hele udføres maa,
Hvis ikke, det ellers galt kan gaae.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 35:

1. Vaage — vaage. 2. rede — Rede.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Mester Erik.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 15de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag

Vælg den rette Haand!

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 10de September.. Nr. 37.

Indhold: Vælg den rette Haand! (med Lithographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Landvæsenseleven (Fortsættelse). — Lirekassemandens Historie. — Gaade.

Vælg den rette Haand!

(Efter Pauline Schanz.)

Siig, har Du Lyst at vide,
Hvordan det i min Barndom gik? —
Du var en Glut med skjelmske Blik,
Som Alle kunde lide;
Du lukked' dine Hænder smaa,
Mens leende Du sagde:
„Jeg gjemmer Noget, Du skal faae,
Hvor troer Du, jeg det lagde?

Prøv, om Du kan det gjette:
Det er en Ting, som Du har kjær,
Jeg holder det i Haanden her,
Men vælg nu selv den rette." — —
Hvor tøvende jeg længe stod!
Hvad mon der vilde komme?
Jeg greb din Haand, — da svandt mit Mod,
Thi, ak! det var den tomme.

Længst henrandt Barndomstiden;
Hvor hurtig fløi dens Dage ei!
Vi voxed' op, drog hver sin Vei,
Og mødtes aldrig siden.
Men slumred' halvt i Glemsels Skjød
Hver svunden Leg og Trætte,
For Sjælen dog det tidt gjenlød:
„Men vælg nu selv den rette!"

Liig Dig, med lukte Hænder,
Engang min Skjæbne for mig laa,
Jeg skulde prøve Det at naae,
Som Nød og Mismod ender. —
Den rette Haand jeg vælge vil,
Snart er min Dvælen omme — —
End tøved' jeg, og greb saa til,
Og greb — ak! kun den tomme.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Han vilde i det Øieblik have grebet efter et Halmstraa. „Jeg har ikke havt stor Leilighed til at studere den, men Feilen er ikke min. Himlen veed, jeg er holdt i Uvished og Tvivl til jeg næsten blev gal. Miss Bruce, De kjender mig kun fra min værste Side — ja, det veed Gud, De har kun seet mig fra den værste Side."

„Jeg har seet nok," svarede hun med Fasthed, „og ønsker ikke at see mere. Dersom De ikke har behageligere Gjenstande at tale om, Mr. Rhse, end Dem selv og Deres egne Sager, vil De saa ikke have den Godhed at lade mig komme forbi, at jeg kan finde Mrs. Stanmore."

Lord Bearwarden stod i den modsatte Ende af Værelset; maaskee Miss Bruce saae ham — som Damer stundom gjøre, uden at vende Øinene til den Side — og Synet af ham gjorde hende endnu bestemtere i den Beslutning, hun havde taget.

„De trodser og udfordrer mig altsaa," hviskede Tom i en Tone, som tydede paa undertrykt Raseri, „ved Himlen, Miss Bruce! det skal De komme til at fortryde! jeg vil vise Verden, hvem De egentlig er! jeg vil hverken have Barmhjertighed eller Medlidenhed med Dem! De troer, De har vundet Spillet! Faaet en stor Fisk paa Krogen og nu blot behøver at trække den iland? Han skal idetmindste ikke blive narret! Han skal faae Alt at vide!"

„Gjør hvad De vil — gjør Deres Værste," sagde hun, optagende Kampen, og reisende sig med et haanligt Smil tog hun Lord Bearwardens Arm og gik bort med ham.

Maaskee denne aabne Krigserklæring bestemte hendes paafølgende Opførsel, maaskee det var et Sammenstød af tilfældige Omstændigheder, som vi kalde Skjæbnen, nok var det, Miss Bruce var for træt til at dandse; Miss Bruce trængte til Ro i et køligere Værelse; Miss Bruce vilde glæde sig ved Lord Bearwardens Selskab, ikke alene for en Time — ikke for en Uge — nei, for hele Livet.

Dick Stanmore fortе en Dame ned til hendes Vogn og saae dem sidde alene i Theværelset. En

Kuldegysen greb hans Hjerte. En halv Time efter sad de der endnu og da følte han, at Alt var tabt for ham.

Da Ballet var forbi og han havde ønsket Mrs. Stanmore Godnat, gik han hen til Maud med et alvorligt, men venligt Ansigt.

„Vi fik aldrig vor Vals, Miss Bruce," sagde han, „og — og — der er vel en Grund dertil — er der ikke?"

Han var dødbleg, selv Læberne, og hun følte, uagtet al hendes Triumph, langt heftigere Samvittighedsnag end hun havde ventet.

„O, Dick!" sagde hun, „hvad skulde jeg gjøre? Lord Bearwarden friede til mig histinde."

„Og De sagde Ja?" hviskede Dick med halvqvalt Stemme, skjøndt han søgte at gjøre den saa rolig som mulig.

„Og jeg sagde Ja!"

Femtende Capitel.

En Gentleman forsvunden!

„Omtrent tredive Aar gammel. Fem Fod og ni Tommer høi — friskt Ansigtsfarve — lysegraa Øine — rødbrune Bakkenbarter — kort, sort Haar. Taler hurtigt med høi Stemme, og har den Vane at trække sine Manchetter frem. Da han sidst blev seet var han iført sort Frakke og Vest, melerede Beenklæder, Balmoral Støvler, havde en sort Hat med Fabrikantens — Block & Co., Regent Street 401 — Navn indvendig. Den, der kan give Politiet saadanne Oplysninger, at den Forsvundne gjenfindes, vil modtage — en passende Belønning."

Saaledes lød den Plakat, der omtrent en Uge efter Mrs. Stanmores Bal fandtes opslaaet forskjellige Steder, og fremkaldte Bemærkninger over den Politistil, hvori den var affattet. Det var Mr. Bargrave, der havde gjort Anmeldelsen, thi det forsvundne Faar var ingen Anden end hans Neveu, Tom Ryfe. Den gamle Mand følte sig uhyggelig tilmode over dette eneste Familiemedlems forlængede Fraværelse. Han gjentog tyve Gange om Dagen, at det var en uhørt, grusom og utilladelig Opførsel. Han ringede hvert Qvarteer paa Tjeneren, for at høre, om hans høire Haand ikke var kommen tilbage, og han udspurgte Bydrengen paa Comptoiret om Mr. Ryfe ikke, inden han tog bort, havde efterladt nogen Ordre eller Besked. Fyren erklærede, han havde ingen Slags Underretning modtaget og ønskede i sit stille Sind, at den strenge, unge Herre helst maatte blive borte, thi saalænge var det jo sande Helligdage for ham. I sin Fortvivlelse tog Bargrave sin Tilflugt til Dorothea, som lyttede til hans Klager med Ligegyldighed, naar hun var ædru, og besvarede dem med de vildeste og uudførligste Planer, naar hun var drukken.

Thi desværre havde hendes Kjærlighedssorger bragt hende til altfor ofte at søge Trøst hos Flasken.

„Ak, Mr. Bargrave," vilde hun sige med udtryksløse, stirrende Øine og hikkende den ene Gang efter den anden, „han er gaaet til Amerika — stakkels Fyr — for at forbedre sig — uden Tvivl. Tag blot ikke saadan paa Veie — det er en slem Verden vi leve i her — ja, det er saamæn vist og sandt — derfor er det, han er gaaet sin Vei bort fra den — det kan De være overbeviist om."

Og dog vidste hun overmaade godt, hvor han var gjemt hele Tiden; og da hun endnu havde saamegen Godhed for sin gamle Herre, at hun pintes ved at see hans Uro, uden at turde meddele ham, hvad hun vidste, saa tvang disse modsatte Følelser hende atter til at tage sin Tilflugt til Trøstermanden, hun havde valgt sig i den sidste Tid.

Hun var ogsaa i en længere Periode bleven plaget mere end hun kunde døie. Hun havde seet den Fyr, hun elskede — hvorvel han kun var en Laban, elskede hun ham dog høit — efterhaanden tabe al Interesse for hende og endogsaa søge at undgaae hende. Hun var dygtig bange for „Gentleman Jim", og turde derfor ikke beskylde ham for, at han bedrog hende eller forsøge paa at lokke ud af ham, om hun havde en Rivalinde eller ikke, men hun havde dog besluttet paa en eller anden Maade at faae Underretning om Grunden til hans Ligegyldighed mod hende.

Jim havde altid før sværmet for at pynte sin Person, idet han holdt af de brogede og spraglede Farver, som ere i Mode hos Hundetyvene og den Slags Professionister. I den senere Tid derimod havde han antaget andre Vaner og anlagt et andet Costume, naar han, som han kaldte det, var „i Tjenesten" — det vil sige, ikke beskjæftiget med sine sædvanlige Forretninger, der hvert Øieblik kunde bringe ham i Conflikt med Politiet — han havde hvidt Linned, mørkfarvede Klæder, høi Hat, ja endog Handsker og en „Paraplyer", som han kaldte den. Naar Fodtøiet ikke havde været, kunde man gjerne have antaget ham for en Gentleman. Han drak i denne Periode heller ikke simpelt Brændeviin eller røg af den før uadskillelige korte Pibe, men tog sin Tilflugt til Sherry og Cigarer, der fordrede baade en stærk Mave og stærke Lunger. Alle disse Forandringer vare ikke undgaaede den stakkels Dorothea, og da ethvert Fruentimmer bliver baade skarpsynet og skarpsindig, naar hendes Hjerte er med i Spillet, saa var hun overbeviist om, at denne Forandring var et uheldsvangert Forbud for hendes Fremtids Lykke. Hun besluttede sig derfor efter moden Overveielse til at foretage en personlig Undersøgelse af Sagen, og for at være Situationen voxen, at holde sig fuldkommen ædru i 24 Timer medens hun gjorde Huset reent. Det var derfor, som hun sagde, „med et koldt Hoved, et reent Huus og en reen Samvittighed," at hun stillede sig paa Trappen for at vente paa Herrens Ankomst.

Den gamle Bargrave var i den sidste Tid bleven nervøs og i daarligt Humeur. De rigelige Maaltider, Portvinen og det magelige Liv kunde bæres saalænge Alt gik godt i de gamle Folder, men havde ogsaa gjort ham uskikket til at arbeide i Modgangens Dage; det var gaaet ham som en fed Paradehest efter et otte Dages Felttog — han var bleven tynd og slunken og Livsmodet havde forladt ham.

Dersom Dorothea ikke havde spærret Trappen for ham vilde han have sneget sig forbi og lukket sig selv ind i sit Værelse, men hun udbrød: „Maa jeg tale med Dem, Herre, nu — i dette Øieblik.

Bargrave skjælvede. „Naturligviis, Dorothea, naturligviis. Men hvad er der paa Færde? Har man hørt noget? sporet — fundet ham? vent blot et Øieblik."

Han gik igjennem Comptoiret til sit eget Værelse indenfor, kastede sig i en Lænestol og støttede sig med begge Hænder paa dens Arme, da han rystede over hele Legemet. „Tal!" sagde han, da Dorothea blot neiede og dreiede paa sit Forklæde.

„Det er om min Tante, Sir," sagde hun med gjentagne Neininger.

„Fanden i Vold med Tanten," lød Svaret. „Det er min Nevøu, der er Tale om. Har De ikke hørt Noget? jeg er bekymret for ham — han er min eneste Slægt i hele Verden."

Hun begyndte at græde. „Han er vist gaaet til Amerika — men der er nu min Tante — hun er daarligere idag — og jeg har gjort Huset reent og vilde gjerne have fri idag. Bordet her og Gardinerne skal jeg støve af i fem Minuter."

„Lad det blot være — lad det være," svarede Vargrave, der følte, at Støvet vilde qvæle ham, hvis hun fik sin Villie, „gaae i Himlens Navn til Tanten — men rør Intet her. Hører De Noget, saa lad mig det vide strax — blot han var ilive — jeg vilde give meget for at vide det."

Hun takkede og gik sin Vei, og den gamle Mand søgte i sine Forretninger at glemme sine Sorger.

Da Dorothea havde faaet sin Stads paa, begav hun sig paa Veien til den anden Ende af London, benyttende mere end een Omnibus for at vinde saa langt, og traf her uformodentlig paa Gentleman Jim, da han traadte ud af et af sine sædvanlige Tilholdssteder i den Deel af Byen.

Han studsede, og hans Ansigt blev forfærdelig langt med et tydeligt Præg af Mishag.

„Hvad er der nu, min Tøs?" sagde han. „Jeg har Forretninger iaften. Men ligemeget. Fordømt om min Mund ikke er saa tør som udbrændte Cokes. Gaae hjem som en god Pige og maaskee jeg tager Dig med i Theatret imorgen. Jeg har ingen Minut at spilde — jeg burde allerede være langt borte herfra."

Hans urolige Væsen, hans Løfte om Theatret og fremfor Alt hans paatagne venlige Tone opvakte hendes Mistanke og Dorothea var i dette Øieblik modig nok til at vove en Kamp med ham.

„Det er jo forsaavidt heldigt," svarede hun koldblodigt, „som jeg skal være hjemme inden Lygterne tændes. Jeg har blot været herude for at see, hvordan han har det, og vilde sige Dig Besked derom. Jeg har gaaet det Meste af Veien, derfor er det blevet lidt seent."

„Naa — og?" sagde Jim og blev dødbleg, medens hans Øine med et vildt, skrækkeligt Udtryk stirrede ind i hendes.

Hun besvarede snarere hans Blik end hans Udbrud.

„Han er en Smule bedre siden imorges. Han kjender Ingen endnu, og det vil ogsaa vare en Stund inden han kommer saavidt. Han vil ikke dø, Jim; nei, ikke denne Gang."

Hans Kinder fik atter deres Farve, og han sagde med en raa Latter: „Lad ham kun dø — hvad bryder jeg mig derom. Dog det er maaskee bedre som det er. Koldt Kjød er vanskeligt at skjule og han er mere værd levende end død. Jeg maatte lee imorges, da jeg saae hans Regninger. Er Du forstig, min Tøs, saa giver jeg Varerne, men har ikke Tid til at blive og nyde dem med Dig."

Dorothea afslog det flotte Tilbud og med et kort Farvel vendte hun sig fra ham. Hun kunde ikke faa hjerteligere Ord over sine Læber, og hvis Jim ikke havde været altfor optaget af sine egne Tanker, Følelser og vilde Planer, maatte han have lagt Mærke til denne usædvanlige Kulde hos hende.

Han holdt en Tidlang Øie med hende og gik da hurtig i den modsatte Retning. Hvor udspeculeret og fiffig han end var, vilde det dog aldrig være faldet ham ind, at Dorothea, hvis aandelige Evner han ikke satte stort over en Idiots, kunde faae isinde at udspionere hans Skridt og denne Foragt for hende hjalp upaatvivlelig den stakkels Pige i hendes nærmeste Foretagender.

Himlen var mørk, Skyerne tykke og der var Lummerhede i Luften, og skjøndt Gade-Lygterne vare tændte, var det dog en ganske heldig Aften til, uden selv at blive bemærket, at følge en Person, som ingen Anelse havde derom.

Dorothea vendte om, og holdende sig paa den anden Side af Gaden i en 30—40 Alens Afstand fulgte hendes Øine ufravendt den Skikkelse, der for hende var Indbegrebet af Skjønhed og Manddom; men hun frygtede kun for, at han skulde opdage hendes Spioneri. „Han vilde myrde mig," tænkte hun og skjælvede over hvert Lem, men Kjærligheden, der er stærk som Døden, og Skinsygen, der er grusom som den kolde Grav, gav hende Styrke til, som en Aand med lydløse Trin at snige sig efter ham.

Jim standsede ved et lille, smudsigt Huus, hvis Dør syntes at aabne sig af sig selv for ham. Dorothea opdagede en Urtebod ligeoverfor ham, som endnu ikke var lukket. Hun gik derind, satte sig ned, og kjøbende forskjellige Smaating fik hun Leilighed til i nogle Minuter at passe paa Jims videre Foretagender.

Han kom kort efter ud igjen med Briller paa og et falskt Skjæg, bærende en temmelig stor Pakke, indsvøbt i Voxdug, og efterat have seet sig om til forskjellige Sider gik han ind i en af de større Gader.

„Han maa have det med Varme, stakkels Jim," tænkte Dorothea og havde Medlidenhed med ham paa Grund af den store Pakke og det falske Skæg. En underlig varm Luft slog hende i Ansigtet, da hun traadte udenfor og Tordenen rullede i det Fjerne.

Hun fulgte ham ufortrødent igjennem de brede Gader, som nu vare forholdsviis tomme, da det var Tiden imellem Middag og Theater; og Ingen tog videre Notits af den skæggede Mand med Pakken eller det broget klædte Fruentimmer; der fulgte ham som hans Skygge. Efter nogen Tids Vandring gik Jim lidt langsommere, tog Hatten af og tørrede sin Pande, og Dorothea var heldigviis just sluppen bagved en fremspringende Indgang til et Huus, da han vendte sig om og saae efter, om der ikke var en Speider i Hælene paa ham. Fra dette sit Skjulested saae hun ham til sin store Forundring, dristig banke paa Døren til et stort, smukt Huus og hendes Forbauselse formindskedes naturligviis ikke da en Tjener med pudret Haar, Plysches Knæbuxer &c., uden Indvendinger lod ham træde ind. Store Regndraaber begyndte at falde, og udenfor de gasbelyste Gader herskede Vælmørke.

Dorothea sneg sig nærmere til det Huus, hvori Jim var traadt ind. I Spisestuen, hvori Vinduerne for Varmens Skyld stode aabne, saae hun ham. Han havde aabnet Pakken og ordnede dens Indhold paa et Bord, hvorpaa Tjeneren havde sat en Lampe. Regnen styrtede nu ned i Strømme, der var ikke et Menneske paa Gaden og Dorothea holdt sig skjult bag Trappegelænderet.

Hun havde ikke ventet længe før Spisestuedøren aabnedes og ind i den fulde Lampebelysning traadte, lig et Syn fra en Verden, hvorom den stakkels Dorothea neppe havde nogen Anelse, en bleg, stolt, overordentlig skjøn Qvinde, for hvem Jim, hendes egen Jim, der ellers var saa fræk og dristig, syntes at ryste og bæve som en Hund. Selv i dette Øieblik af Forbauselse var Dorothea dog Qvinde nok til at lægge Mærke til Snittet af Miss Bruces Dragt og den Maade, hendes mørke Haar var flettet paa.

Jim lagde sine Varer frem til Eftersyn. Det var klart, at han havde faaet Adgang forklædt som en Mand, der handlede med Silketøier og Atlasker. Vi, der vide Alt, kunne forstaae, at dette Puds var opfundet af Miss Bruce og at Tanten paa denne Tid fik sig en lille Luur.

Skjøndt Dorothea var vaad til Skindet, følte hun dog en brændende Hede indvendig, thi hun opdagede et forgudende Blik i Jims bønfaldende Øine, og hans Ansigts Udtryk tydede paa en ny og overvældende Bevægelse i hans Indre. Var det ogsaa Gentleman Jim? Hun havde seet ham sovende og vaagen, venlig og forbittret, ædru og drukken, men det Ansigt havde hun aldrig seet før — hun følte næsten Foragt for ham, saa bly og ydmyg var han.

Hans Stemme lød hæs og tyk, da han sagde: „Tal ikke om det, Miss; jeg har handlet efter Deres Ønske og det var ikke noget morsomt Stykke Arbeide. Nu skal han nok lade være at sladdre af Skole."

Hun studsede. Hendes Haand, hvori hun holdt en lille Æske, rystede tydeligt, men hendes Stemme, skjøndt lav, var fuldkommen fast og tydelig.

„Dersom De har overskredet min Ordre, kan De ikke gjøre Dem Haab om Overbærenhed fra min Side. Jeg vil tvertimod være den første, der vil sørge for, at De bliver straffet. Det har jeg sagt strax fra Begyndelsen af."

Han kunde neppe skjule sin Beundring. „Sikken modig lille Satan!" mumlede han, „Mod som ti Mænd har hun. Nei, Miss," tilføiede han høit, „De behøver ikke at frygte. Frygt, sagde jeg! jeg tænker, at De aldrig har vidst af Frygt at sige. Tænk ikke mere paa den Sag. Jeg og et Par gode Venner ordnede hele Sagen uden Vold eller Larm. Vi have ham i god Behold og De behøver blot at løfte en Finger, Miss, og vi bringe ham tilbage til den Plet, vi toge ham paa, uden at han har taget Skade for en Skilling."

Hun trak Veiret lettere, men Intet forraadte hendes Følelser. „Det er ogsaa bedst paa den Maade," sagde hun fuldkommen rolig, „og husk engang for alle, at naar jeg giver en Ordre, saa maa den følges lige efter Bogstavet. Jeg er tilfreds med Dem, Jim — ikke sandt, jeg synes Deres Navn er Jim?"

Der var noget venligt og en Smule Ømhed i hendes Stemme, og hans Hjerte bævede af Glæde medens hans Øine fyldtes af Taarer. Han lod Bagen af sin Haand fare rask hen over dem og tog et Brev frem af sin Brystlomme.

„Det var Alt det, vi fandt hos ham, Miss, foruden nogle Cigarer; han havde hverken Uhr eller Dørnøgle, kort Intet hos sig. Brevet har jeg omhyggelig gjemt til Dem. Jeg kan læse — men jeg har ikke læst dette. Ikke engang hans Cigarer har jeg villet ryge — jeg gav dem til en Kammerat. Det Arbeide har jeg ikke gjort for Penge, Miss — nei, det er gjort for — for — ja, for Dem."

(Fortsættes.)

Landvæsenseleven.

(Fortsættelse.)

Næste Morgen fløi hun som en qviddrende Fugl ud i Haven for at see til de spirende Blomster, men kun Crocus og Vintergjække gav hende Haab om Hjælp til Ballet. Saa ilede hun ind i Drivhuset, her var Loftet større og hun gik fra Plante til Plante, men Grønt var der hverken i Haven eller i Drivhuset, og Grønt maatte hun have til sine Decorationer. Da huskede hun paa Grotten, som laa i Skoven, den var jo ganske beklædt med Epheu, den maatte give hende sine grønne Vægge. Og let som Tanken ilede hun henad Veien til Skoven; hun standsede ved Indgangen til Grotten, derinde stod Alfred Bayer — samme Tanke havde ført dem Begge derhen.

Et Øieblik saae han fast paa hende, saa lagde han sin Haand let paa hendes Skulder og sagde:

„Philipine!"

„Gud, det havde jeg glemt!" udbrød hun forskrækket.

„Jeg intet Øieblik!"

„Vær nu naadig, Bayer! forlang intet svært Arbeide af mig — husk paa Ballet; hør, jeg faaer en Idee! — jeg broderer et Par nydelige Tøfler — hvad om jeg gav Dem dem."

Han betragtede hende smilende: „Selv de nydeligste smaa Tøfler fra Deres Haand — vil jeg ikke taale."

„Ikke taale! — Nu faaer De dem ikke engang, de ere meget for smukke til Dem. Men hvad vil De da egentlig have?"

Smilet svandt fra hans Læbe, han saae alvorlig paa hende — „Hjerte for Hjerte vil jeg have, Elise."

Hun gav sig høit til at lee:

„Mit Hjerte, Alfred! vil De have mit Hjerte?"

„Til Gjengjæld for mit."

„Tak. Har De skjænket mig Deres? Det er en Gave, som jeg ikke veed, hvad jeg skal gjøre med; men mit, maa De undskylde, vil jeg nok beholde lidt endnu."

„Det skal De have Lov til, jeg kan vente!"

„Tak, Bayer, det var ædelmodigt af Dem. Er der saa ikke andre Smaating, jeg kan tjene Dem med saalænge?"

„Jo, Elise, De skal love mig at tænke paa den Gjæld, De staaer i til mig."

„Barn, hvad tænker De dog paa! den Gjæld vil ikke trykke mig."

„Jeg er intet Barn, Elise — hvad kan jeg gjøre ved, at Gud har givet mig en Drengs Ydre og en Mands Hjerte. Jeg er fire og tyve Aar!"

„Fire og tyve Aar!" og Elise blev saa rød som Blod.

Han tog begge hendes Hænder og drog hende nærmere hen til sig og saae hende kjærligt ind i Øinene. „Elise, De skal elske mig, og jeg skal sige Dem hvorfor — hos mig er Kjærligheden ingen Følelse, som Tiden kan udslette, jeg har optaget den i mig som Himlens Velsignelse, den er for mig bleven Livet — og jeg er ung endnu, jeg vil ikke dø!"

Han slap hendes Hænder, hun vendte Hovedet tilsiden for at skjule de frembrydende Taarer. Da hun atter vendte sig om, var han borte og hun sank om paa Bænken i Grotten og græd.

Intet i Bayers Væsen havde forandret sig siden den Dag, han mødtes med Elise, han blev endnu behandlet som en halvvoxen Dreng — thi forunderlig nok havde Elise ikke omtalt sin Opdagelse til hendes Moder eller Søstre. Hun undgik Landvæsenseleven hvor det var hende muligt, hun havde en Følelse, som var nærbeslægtet med Angst, naar han nærmede sig hende.

Dog behandlede en af hendes Søstre ham altfor nonchalent, da mødtes deres Øine stundom og et underligt Smil gled hen over hendes Ansigt.

Tiden til Ballet nærmede sig og de Unges Glæde steg med hver Dag, som var tilbagelagt. Nogle fjerntboende Gjæster havde allerede indfundet sig; iblandt disse var der en Fætter af Huset, en ung Godseier Munch, som var meget afholdt af Cousinerne. Bayer overlod rolig Esther og Thyra til ham, men hvergang han nærmede sig Elise, stod Alfred som en tro Skildvagt ved hendes Side, og den yngste Cousine viste sig lunefuld og urolig. Hun havde været saa hjertelig og ligefrem tidligere, han forstod hende ikke rigtig; denne Forandring drog ofte hans Tanke til hende, men hvor hun gik og hvor hun stod, fulgte Bayers Øine hende stadig.

Tilsidst blev Munch kjed af denne „evige Forfølgen", som han kaldte den.

„Jeg skal forsøge at give den Hvalp en ordentlig Lection i Damernes Nærværelse, det kan maaskee befrie Elise for hans Paatrængenhed," sagde han Dagen før Ballet, da Fru Stilling havde sendt Alfred bort i et Ærinde.

„O, gjør det ikke, kjære Fætter," svarede Elise angst.

„Har De kjendt Mage, Elise er formelig bange for ham; det har jeg tydelig mærket," sagde Thyra; „var saadan en Dreng forelsket i mig, skulde jeg nok forstaae at vise ham tilbage."

„Saa var det heldigt, at 'Drengens' Hjerte ikke valgte Dem, Frøken Thyra, det var bleven en Kamp, De er saa from og elsker sikkert Freden høist," sagde Alfred med en ondskabsfuld Mine; han var ubemærket traadt ind i Værelset.

„Og med hvem vilde De kæmpe? med Deres udkaarne Dame? eller med Dem selv? i Deres Alder skyder mangen en fortvivlet Elsker sig en Kugle for Panden," sagde Munch drillende.

„Men jeg vilde aldrig blive en fortvivlet Elsker, jeg vilde hverken skyde mig selv eller Dem, hvis De tilfældig var min Medbeiler."

„Nu, unge Mand, hvad vilde De da gjøre?" spurgte Munch muntert.

„Jeg vilde beseire Dem!" svarede Alfred rolig.

„Uden skarpe Vaaben?"

„Uden skarpe Vaaben!"

„Altsaa ved Deres store Elskværdighed?"

„Ikke ganske! men ved min faste Villie og min dybe Kjærlighed." Og hans Øine mødte Elises; hun var blussende rød.

I det Samme rullede en Vogn frem for Døren og sex unge, glade Studenter sprang ned af den; Alfred ilede ud for at modtage dem.

„Det maa være hans Venner," sagde Esther og ilede hen til Vinduet.

„Det er Cavalerer for Elise," svarede Thyra spøgende — „hun er yngst og passer bedst for dem."

„Det vil jeg sige Dig, Thyra, og Eder alle — hvorledes Bayers Venner end ere — saa skulle de behandles høflig i mit Huus; jeg tillader ingen Raillerier over dem," sagde Fru Stilling med streng Stemme.

Døren aabnedes og Bayer traadte ind med sine Venner, sex af de vakkreste unge Mennesker en Dandsesal kunde prydes med.

Da Præsentationen var tilende, spurgte Thyra med forundret Stemme:

„Er det Deres Venner, Bayer?"

„Ja, det er, Frøken Thyra, vi ere Studenter sammen," føiede han til med et skjelmsk Smil.

„Det er vi rigtignok!" svarede den ene, et muntert ungt Menneske; „men ikke Candidater sammen. Bayer har taget sin Embedsexamen med Udmærkelse paa fire Aar, vi Andre tage tiltakke med Laud efter fem Aars Arbeide."

Hans Ord efterfulgtes af en almindelig Taushed. Fru Stilling var den Første, som afbrød den.

„Og det har De skjult for os, Bayer; det var ikke smukt af Dem — De er derved kommet i et vrangt Forhold — ikke til mig, men til mine Smaapiger, som har antaget Dem for et halvt Barn."

„Og det er jeg meget taknemmelig for, jeg er saaledes kommet dem et heelt Skridt nærmere, end jeg ellers vilde have opnaaet."

„Moder, hvorfor staaer denne store Porcellainsovn her paa Gangen, naar den aldrig bliver brugt, den er saa kold at see paa; idag skal den bringe Lys og Varme, og Kulden skal ikke naae de balklædte Damer naar de gaaer fra Balsalen over i Spisestuen," sagde Elise.

„Der har aldrig været Ild i den Kakkelovn, saalænge jeg kan mindes," svarede Moderen.

„En Gang skal være den første, kjære Moder — til et Bal hører der Varme. Har jeg ikke Ret, Bayer?"

„Altid, Frøken Elise, det er kun Kakkelovnens simple Pligt, at varme os, derfor staaer den der." Og borte var han for at lade Tjeneren bringe Ild op.

Et Øieblik efter vare alle de Unge samlede i Dandsesalen for at pynte den med Grønt. Damerne bandt Guirlander og Herrerne slog dem op.

Elise havde bunden en deilig Krands, Bayer modtog den fra hendes Haand for at anbringe den; da saae Elise op til ham med blussende Kinder og sagde smilende:

„Hvor jeg glæder mig til at dandse iaften."

„Med mig?" spurgte han skjælmsk.

„Hvor De er indbildsk, Bayer, nei, med alle Deres Venner."

„Jeg vil ikke holde af at see Dem valse."

„Ih nu, saa vil jeg dandse Française med dem."

„Elise, jeg vilde ønske, De ikke vilde valse iaften!"

„Holder De ikke af at see Damer valse?"

„Ikke Den, jeg elsker!"

„Hvorfor maa jeg dandse Française og ikke valse?"

„Er det nødvendigt, at jeg besvarer Dem det Spørgsmaal?" svarede Bayer og saae paa hende med sit varme Blik.

Elise blev blussende rød, men i det Samme traadte Munch til.

„Skal Bayer beholde den smukke Krands, Elise — det er et Ran imod Balsalen; nei, jeg seer, jeg tog feil, den hænger allerede om Din Stammoders Portrait. Jeg haaber Du skjænker mig første Vals, det er den Dands, jeg helst vil dandse med min smukke Cousine."

Bayers Blik hvilte paa hende, det følte hun, Blodet foer hende til Hovedet og Munch maatte vente paa Svar, men de blussende Kinder udlagde han til sin Fordeel, og han smilede tilfreds.

„Nu," sagde han seiersstolt, „jeg har endnu ikke hørt et ‚Ja' komme over Dine Læber — er det de smaae hvide Tænder, der holder det tilbage, thi Lyst til at dandse mangler Du ikke, det fortæller Dine Øine mig."

„Saa ere mine Øine Forrædere, de give falsk Vidnesbyrd, thi det er netop Lysten til at valse, som fattes mig."

Da mødte hun Alfred Bayers Blik, det udtrykte en Lykke og Glæde — som hun følte en Trang til at saare, hun vidste ikke selv hvorfor.

„Men jeg kan ogsaa valse uden Lyst — og Din Bøn er allernaadigst bevilget."

Tjeneren traadte hurtig ind:

„Det er ikke muligt at standse Røgen fra Porcellainsovnen ude paa Gangen."

Bayer ilede ud for at see, hvad der var at gjøre. De store Brændestykker luede høit op, men Røgen slog ned i tætte Skyer og fyldte Gangen. Alle hans Anstrængelser vare forgjæves; Ilden maatte atter tages ud, og Elises Ønske kunde ikke opfyldes.

Salen var glimrende oplyst. De Unges glade Latter blandede sig med den muntre Dandsemusik. Balsalen hører Ungdommen til, der tage de Ældre sig ud som et vissent Blad i en grøn Krands. Hvis Damerne tænkte derpaa itide, vilde ikke saamegen Epheu slynge sig opad Væggene, som man kun altfor ofte seer, og Ballets Glæder vilde blive tilbage som et varmt Minde fra Ungdommen.

Elise havde lovet sig saameget af denne Aften, men Glæden vilde ikke rigtig finde Hjem hos hende. Der var en underlig Angst over hende, naar hun tænkte paa den Vals, hun havde lovet Fætteren. Men næste Øieblik ærgrede hun sig over den Tvang, Bayer vilde paalægge hende, og hun lovede sig selv at valse saa ofte hun fik Anledning dertil.

Bayer var overalt tilstede hvor man trængte til ham, han dandsede trofast med „Epheuen", han converserede de gamle Damer og sørgede for Forfriskninger til de ældre Herrer. Fru Stilling var taknemmelig for den Hjælp, han ydede, men Munch ærgrede sig over den „selvbestaltede Vært"; — at han skilte sig godt fra sit Værk, maatte selv han tilstaae.

Elise havde troet, at Bayer vilde føle sig utilfreds ved at see hende valse, men heri bedrog hun sig, hans Blik hverken søgte eller skyede hende, og denne Ligegyldighed saarede hende dybere end hun vilde tilstaae for sig selv. Hun havde dandset sig en høiere Rødme til, og det indre Oprør, som hun forgjæves søgte at skjule, gav hende et Trylleri, som henrev alle Herrerne. Hun var Ballets feterede Dronning. Selv Bayer, som ellers forstod at beherske sig, stod et Øieblik, fængslet af Beundring, og betragtede hende med varme Blikke.

Elises Øie mødte hans; hun blev blussende rød — og hendes Hjerte bankede stærkere. Nu var Touren til hende at inclinere. Hun gjorde et Skridt frem, derpaa atter et tilbage, men næste Øieblik neiede hun dybt for Alfred Bayer. De hvirvlede om iblandt de Dandsende, den Ene saae kun den Anden, og Balsalen og Verden om dem var glemt. Det ene Par efter det andet havde forladt Gulvet, nu dandsede de ganske ene og alle Øine vare rettede paa dem. Da standsede Musiken paa et Vink af Munch, og Drømmen var tilende.

(Fortsættes.)

Lirekassemandens Historie.

Jeg er en Lirekassemand, en simpel, ydmyg Mand, der har havt min Deel af Sorger og Bekymringer. Jeg er ikke gammel, thi jeg har kun fyldt mit tredivte Aar, men det forekommer mig, som jeg har levet overordentlig længe. Jeg blev født i Italien, netop paa den Skraaning af Appenninerne, hvorfra man seer Toscanas frugtbare Sletter. De første Gjenstande mine Øine hvilede paa, var den store Domkirke, der skinnede i det rige Sollys, og Arnoens klare Stribe, som bugtede sig mellem Florents Marmormure.

Mine Forældre vare meget fattige. Man seer ikke ofte en saadan Fattigdom i dette begunstigede Frihedens Land. Vi vare Fader, Moder og fire Børn, og vi havde kun en liden Hytte at leve i. Vi arbeidede strengt i den store Herres frugtbare Marker paa Sletten nedenfor os. Vi spiste vort sorte Brød og simple Frugter med Tilfredshed og bar vore Besværligheder med et glad Sind. Til Trods for vor haarde Lod vare vi meget lykkelige. Vi havde meget at være taknemmelige for. Rundt om os var den rene Bjergluft, oven over os den klare, rolige Himmel, og neden for os — overalt — Italien.

Mit Liv hengled ligesaa roligt, som mine Slægtninges, indtil jeg naaede mit tyvende Aar, da forandrede det sig.

En Dag havde jeg opholdt mig længere i Markerne, hvor jeg arbeidede. Sollyset var saa varmt og Viinrankerne saae saa deilige ud, at jeg ikke kunde overtale mig til at gaae bort. Medens jeg saaledes dvælede, fik en Skygge, som gled tvers over min Sti, mig til at see op, og jeg saae en ung Pige staae for mig. Hun var omtrent af min egen Alder, høi, anseelig og saa skjøn som Madonna, og ligesom jeg, var hun af Bondestanden.

I Italien behøve vi simple Folk ikke at tale længe sammen, for at blive bekjendte, thi vi besvære os ikke med vore Overmænds Former og Ceremonier. Saaledes forholdt det sig med denne unge Pige og mig. Hun havde Beskjæftigelse i de samme Marker som jeg, og hun boede med sin Fader paa Bjergskraaningen, ret nedenfor os. Vi stod længe og talte sammen i Viingaarden, og da vi krøb op ad Bjerget til vore Hjem, var det allerede bleven mørkt og Lysene i Florents glimtede i Dalen nedenfor os.

Herefter var jeg næsten bestandig sammen med Bianca. Vi gik sammen til vort daglige Arbeide, og gik hjem Haand i Haand. I Marken var jeg hos hende og lettede hendes Arbeide ved at forøge mit eget. Hvorledes det gik til, veed jeg ikke, og Du, min Læser, bryder Dig vel heller ikke om at høre det; men det endte, som alle saadanne Ting ender, baade for Rige og Fattige, og en Aften, da vi skiltes ad ved hendes Dør, trykkede jeg hende til mit Hjerte og hørte hende sige: „Jeg elsker Dig, Pietro!"

Efter dette nød vi en kort, men fuldkommen Lyksalighed. Vi saae hen til den Dag, da vi skulde have vor egen lille Hytte paa Bjergskrænten, og ikke mere skilles ad i dette Liv. Vi frygtede ikke for at leve i Fattigdom, thi mod den havde vi kæmpet hele vor Levetid. Vi vidste kun, at vi elskede hinanden inderligt, og vi troede, at vi nok kunde blive lykkelige i vor nye Stilling.

Eieren af de Marker, i hvilke vi arbeidede, var en østerrigsk Adelsmand og havde en høi Stilling i den Armee, som undertrykte Italien. Han holdt hverken af Italien eller af Italienerne.

Kun nogle faa Maaneder før Bianca og jeg skulde have Bryllup, kom han for at see til sin Eiendom. Det varede ikke længe forend han saae Bianca. Han fandt Behag i hendes Skjønhed og han besluttede at ødelægge hende. Hvad brød han sig derom? Han var Herre over Godset, en fornem Adelsmand, og hun kun en fattig Bondepige.

En Dag da jeg arbeidede i Viingaarden, hørte jeg hende kalde paa mig og raabe om Hjælp. I et Nu var jeg ved Siden af hende. Hun stred med den østerrigske Adelsmand, som vilde kysse hende. Da hun saae mig komme, rev hun sig løs fra ham og styrtede i mine Arme. Den lyshaarede Østerriger skummede af Raseri.

„Gaae afveien, Din Hund!" brølede han. „Slip Tøsen!"

„Jeg slipper hende ikke!" raabte jeg opbragt. „Hun er min — hun er min trolovede Brud!"

Han havde en Ridepidsk i Haanden, med hvilken han slog mig. Det hede italienske Blod steg op i mine Kinder, og forend jeg selv vidste det, havde jeg strakt ham blødende og bevidstløs til Jorden. I samme Øieblik var jeg atter bleven rolig, og idet jeg bøiede mig ned over ham, overbeviste jeg mig om, at jeg ikke havde dræbt ham.

Med min Lyksalighed var det forbi. Jeg maatte flygte fra mit Hjem. Jeg maatte forlade Bianca. Vi talede ikke, men stirrede hinanden ind i Øinene med en Smerte, som vi ikke formaaede at yttre. Jeg sluttede hende i mine Arme og holdt hende længe saaledes. Jeg bad hende at vente med Taalmodighed; dersom jeg undkom vilde jeg troligen arbeide for at tjene saameget, at jeg kunde bringe hende til mig, ihvor det end maatte være. Derpaa kyssede jeg hende for sidste Gang og flygtede.

Jeg var heldig — jeg naaede Turin i Sikkerhed. Derfra gik jeg til Genua, hvor jeg fik Beskjæftigelse som Færgekarl; jeg arbeidede stadigt, men mine lyse Forhaabninger bleve ikke virkeliggjorte. Det var kun meget lidet jeg fortjente, thi min Løn var kun ringe. Jeg sparede alligevel saa meget som jeg kunde, og da tre Aar vare forløbne, havde jeg ikke samlet mere end der netop behøvedes for at bringe Bianca til mig. Jeg fik da en Ven til at skrive til vor Sognepræst og bede ham om at sige hende, at jeg var rede til at sende Bud efter hende, ifald hun vilde komme. Mit Brev blev aldrig besvaret. Min Ven skrev atter for mig, men heller ikke denne Gang kom der Svar. Nu forsvandt mit Haab. Jeg troede Bianca var død. Maaskee den grusomme Østerriger havde dræbt hende, for at hævne sig paa mig.

Tiden slæbte sig langsomt hen, og tilsidst kom Krigen for Italiens Frihed. Jeg deeltog med megen Iver i denne Bevægelse. Jeg elskede Italien og jeg længtes efter dets Befrielse, og foruden dette haabede jeg, at jeg maatte møde min østerrigske Fjende, thi jeg tvivlede ikke om, at han vilde findes iblandt vore Fjenders Rækker.

Jeg var en dygtig Soldat, og paa den Tid Felttoget var halvt tilende, havde jeg naaet at blive Sergeant. Endnu havde jeg ikke mødt min Fjende, dog opgav jeg ikke Haabet.

Ved Solferino var Fægtningen langvarig og blodig. Mod Dagens Slutning, da Solen var ved at gaae ned, gjorde Østerrigerne et rasende Angreb mod vor Linie. General Fanti havde netop sagt os, at dersom vi vilde holde Stand til Mørkningen, vilde Seiren være vor. Da den østerrigske Linie rykkede frem, hævede sig et lydeligt Hurra fra vore Rækker, og da jeg saae mig om, saae jeg at Kongen bøiede sig dybt til Tak for Hilsenen. Han sagde Intet, men pegede med sit Sværd paa Østerrigerne. Trompeterne lød til Angreb og med et Hurra rykkede vi frem. Vi mødte Fjenden paa Halvveien. Kampen var kort, men afgjørende. Vi dreve de lyshaarede Skurke tilbage i største Forvirring. Jeg fik nu et Glimt af en østerrigsk Officier, som forgjæves bestræbte sig for at ordne sine Folk. I det forsvindende Lys gjenkjendte jeg ham. Det var den Mand, der var Skyld i al min Elendighed.

Med en Tigers Glubskhed sprang jeg løs paa ham. Idet jeg kastede min Riffel fra mig, greb jeg ham. Han huggede mig med Sablen i Hovedet, men i det næste Øieblik rev jeg den ud af hans Haand og trak ham ned af Hesten. Han gjenkjendte mig og hans Øine gnistrede af Raseri. Jeg havde intet Vaaben hos mig, da jeg havde kastet Riflen, men jeg greb ham i Struben, og idet jeg tvang

ham ned, bestræbte jeg mig for at qvæle ham. Det vilde have lykkedes mig, dersom ikke Kongen, som havde været Vidne til Affairen, havde befalet mig at skaane ham. Jeg fortalte Kongen min Historie og bad ham tillade mig at hævne mig paa den Usling, men han steg af Hesten, og idet han bod nogle af de Hosstaaende at bringe Østerrigeren afveien, heftede han et Kors paa mit Bryst og stak mig en Guldbørs i Haanden. Han sagde mig, at en tapper Mand skulde skaane en falden Fjende, og bad mig, for Italiens Skyld, at opgive min Hævn. Jeg var beseiret.

De Penge, Kongen havde givet mig, var for mig en stor Sum. Jeg bevarede dem omhyggelig, og da Krigen var forbi, vendte jeg tilbage til Toscana, som nu var befriet. Jeg fandt mine Forældre endnu ilive, men Bianca var borte. De sagde mig, at den østerrigske Fjende havde tvunget den stakkels Pige til at give efter, men at hun, som en Følge heraf, havde forladt Landet med sin Fader.

Jeg sagde atter Farvel til mit Hjem og begav mig bort for at finde Bianca, jeg vandrede over Alperne og naaede Marseille i Frankrig, det ædle Land, som havde skjænket mit Fødeland Friheden. Da jeg var ankommen til dette Land blev jeg syg, og da jeg atter var kommen mig, var mit lille Pengeforraad betydelig formindsket.

For det, der var tilbage, lod jeg mig forfærdige en Lirekasse, for at spille de Sange, som jeg holdt mest af, og som jeg havde sunget i Forening med Bianca. Nu vandrer jeg omkring og spiller mit fjerne Hjems Sange, i det Haab, at hun maa høre dem og at jeg paa denne Maade maa finde hende. Maaskee jeg aldrig mere skal see hende, og at man vil begrave mig, hvor Ingen vil kjende min Grav eller bryde sig om, at den fattige Lirekassemand sover der.

Buddhas Fristelse.

En japansk Legende.

Da Buddha (født omtrent 623 f. Chr. i Byen Kapilavastu) drog omkring i Hindostan og forkyndte sin Lære, besluttede to himmelske Aander at sætte hans Vandel paa Prøve. De forvandlede sig derfor, den ene til en Falk, den anden til en Due, og, forfulgt af Falken, fløi Duen ned i Buddhas Skjød. Buddha forbarmede sig over den og sagde til Falken: „Jeg prædiker en Barmhjertighedens og Hjælpsomhedens Lære og dræber ingen levende Skabning; skaan denne Due!"

Og Falken svarede:

„Duen er min Føde for hele Dagen. Skjænker jeg den Livet, saa maa jeg selv døe af Sult; taler det samme Bud da ikke til Fordeel for mig?"

„Velan da," vedblev Buddha, „jeg vil afhugge mine Fødder og give Dig dem at spise."

Men Falken sagde: „Jeg synes bedre om Duen; dine Fødder kunne ikke opveie den."

„Saa tag ogsaa mine Hænder; jeg maa redde Duen."

„Det er endnu ikke Nok," svarede den graadige Falk. „Jeg vil have Duen. Dog, naar Du heel og holden hengiver Dig til mig, da vil jeg skaane dens Liv."

„Jeg vil gjøre, hvad Du forlanger. Tag mig kun, som jeg er, og skaan blot Duens Liv!" udbrød den kjærlige, milde Buddha.

„O," svarede Falken, „jeg seer nu, at Buddhas Vandel er fuldkommen." Og pludselig viste Falken og Duen sig i deres sande Skikkelse, og de to Aander optoge med uendelig Kjærlighed Buddha i deres Midte.

Gaade.

Hvad er det for en Gjerning,
Der tidt os falder svær,
Men som til andre Tider
Kan synes saare kjær?
Paa høist forskjellig Maade
Udføres den hver Dag,
Dog, om just paa den rette,
Det er en anden Sag.

Ved Gods og Guld og Gaver
Den ofte blev fuldbragt,
Men ved et Ord og Haandtryk
Den ogsaa kom til Agt;
Ja, stundom har et Smil blot
Den hele Ting gjort klar; —
Dog, hvis den Gjerning glemtes,
Man ret uskjønsom var.

Opløsning af Charaderne i Nr. 36:

1. Kongebrev. 2. Klattre.

Opløst af Alma i Danmarksgade.

Dobbeltgaaderne i Nr. 35 er endvidere opløst af Maskinrullen paa Raadhuset i Hobro.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 17de September. Nr. 38.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — En Vandring gjennem Katakomberne i Paris (med Xylographi). — Landvæsenseleven (Fortsættelse). — Gaader.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Hun tog Brevet med samme Ligegyldighed, som om det havde været en Handlendes Regning paa et Par Daler, og dog havde hun engang sat Diamanter af flere Tusinders Værdi i Pant for at kunne kjøbe dets Indhold tilbage.

„Lad mig blot ikke glemme at betale Dem Shawlet," sagde hun og tog sin Pengepung frem.

„For Shawlet — Miss? ja rigtigt. Ti Pund er Prisen, og saa faaer dog min Kammerat, som eier det, en god Fortjeneste paa det. Nei, Miss, ikke en Skilling mere — nei — nei. Husker De første Gang jeg saae Dem? Mindes De hvad jeg da sagde? Der er et Væsen i denne Verden, Miss, som tilhører Dem med Liv og Sjæl. Han er en stakkels fattig Fyr og en raa Person, men han forlanger ikke bedre end at tjene Dem paa hvad Maade det end skal være og selv om Galgen skulde blive hans Løn derfor! — Saa — nu er det sagt."

Over hendes Ansigt foer et Glimt af blandet Triumph, Malice og Morskab, medens hun lyttede til denne Tilstaaelse, men da hun rakte ham Pengene, svarede hun med et nedladende Smil og disse Ord: „Er der ellers ikke Noget, hvorved jeg kan bevise Dem min Tilfredshed."

Han kastede et Blik paa Pengepungen, men begyndte strax at pakke sine Varer sammen.

„Dersom De er tilfreds, Miss, saa er det mig nok. Men hvis De vilde give mig den tomme Pung til en Erindring — ja, saa vilde jeg aldrig stille mig ved den, selv om Rebet var lagt om min Hals og Hætten trukket ned over mine Øren."

„De er en Nar," sagde hun, lagde den tomme Pung i hans Haand og ringede paa Tjeneren for at lukke ham ud, „men De er en brav og ærlig Fyr, som jeg vilde ønske der var mange af."

„Aa ja, nok muligt," mumlede han, da han var kommen ud og som i en Drøm vandrede henad Gaden, „dersom der var mange Pigebørn af hendes Slags, vilde der vist ogsaa være mange Tosser som mig. Det vilde være en herlig Verden at leve i. Og nu vil der igjen gaae en Uge før jeg atter faaer hende at see."

Dorothea var saa forvirret, at hun neppe kunde troe paa Virkeligheden af den Scene, hun havde været Vidne til, og skjøndt hun følte, at den forklarede meget af det, der i den sidste Tid havde været hende gaadefuldt, saa vare hendes Ideer dog endnu saa forvirrede, at hun ikke kunde hitte Rede i den Hemmelighed, hun var bleven indviet i.

Tordenen hørte op, Himlen opklaredes og Maanen skinnede da Dorothea naaede Hjemmet gjennemvaad, kold, træt og hjertesyg.

Sextende Capitel.

Vi maa gaae faa Dage tilbage i Tiden, for at see, hvordan det gik Mr. Stanmore efter det tunge Slag, der havde truffet ham paa Stedmoderens Bal. Jeg haaber, at jeg ikke har beskrevet denne Gentleman som en, hvad Damerne kalde romantisk Person — Romantik, Portviin, Middagssøvn og Uldent nærmest Kroppen ere Luxusgjenstande, som kunne være meget gode for de ældre Dage, men de passe ikke for Ungdommens Manddomskraft. Dick Stanmore var en sund og kraftig Natur; det var jo nok et Slag, han havde faaet lige i Ansigtet, men derved var jo intet Andet at gjøre, end bære sin Skjæbne og reise sig efter sit Fald.

Dick gik følgelig ikke tilsengs eller svandt hen af Sorg, men han satte sig hen for under en Cigars beroligende Indflydelse at overveie sin Stilling. Han besluttede sig til at forlade London samme Dag og reise bort, ligemeget hvorhen, jo længere borte fra Belgrave Square jo bedre. Maaskee det ogsaa var af den Grund, at han, medens Tjeneren var beskjæftiget med Indpakningen, just kjørte igjennem den Square, skjøndt det ingenlunde laa paa Routen til den Jernbanestation han vilde reise fra. De, som troe paa Aander, paastaae at disse legemløse Væsener holde mest af at færdes paa de Steder, som de elskede høiest medens de vare iførte Jordelivets Klædebon, og Dick Stanmore fulgte forsaavidt Aandernes Exempel, som han valgte Veien igjennem Belgrave Square og saaledes kom i Nær-

heden af den Bolig, hvor han havde følt Kjærlighedens Varme og Inderlighed, og som han troede, sine Følelser gjengjældte. Var han kommet denne Vei en Timestid senere, kunde han være bleven Vidne til et Syn, som vilde have givet ham nok at tænke paa for en Tidlang.

En Mandsperson af et tvetydigt Udseende, med mørke Øine og Haar feiede en Overgang over Gaden reen, men hans Øine vare mere fæstede paa den næste Gade end paa det Arbeide, han havde for. Kort efter trippede Miss Bruce paa Taaspidserne over den Fodsti, han havde feiet reen, og lukkede sig selv ind i den Have, der fandtes midt paa Pladsen, men tabte sin Handske, idet hun tog Nøglen op af Lommen. Gadefeieren styrtede frem, som en Høg over sit Bytte, snappede Handsken, satte Kosten op til en Lygtepæl og skyndte sig om paa den anden Side af den omgittrede Haveplet.

Her viste Maud sig strax efter, og Gentleman Jim leverede hende Handsken ind igjennem Gittrene uden at sige et Ord, saa stor var hans Bevægelse.

„Jeg havde neppe ventet Dem saa hurtigt," sagde Maud, „mit Brev kan først for faa Timer siden være omdeelt."

„De kunde jo være vis paa, at jeg vilde komme øieblikkelig," sagde Jim, straalende af Glæde og Haab, „jeg saae strax hvem det var fra, skjøndt det kun var en enkelt Linie. Det er ikke en Time siden, og her er jeg, færdig til hvadsomhelst De vil forlange af mig."

„Jeg veed, De er en rask og modig Fyr, men det er et farefuldt Foretagende, og synes De ikke om det, saa siig det kun ligeud."

Jim svor en frygtelig Ed og lod strax efter Haanden fare hen over sine Læber, som om han vilde udviske Sporene af de gudsbespottelige Ord. „Hør blot, Miss," hviskede han, „dersom De siger til mig: ‚Jim gaae og stjæl i den Kirke,' saa vilde jeg inden Aftenen kom, have Aftryk i Vox af Dørnøglen, og hvis De siger: ‚Jim, skar Halsen over paa den Person,' saa har jeg en gammel Kniv hos mig, som jeg ikke behøver at slibe først, og Personen skulde snart være stum."

Skjøndt Maud var blegere end sædvanlig, saa havde hendes Skjønhed dog Præg af at hun var en fast og bestemt Charakteer, og det var ogsaa med klar og tydelig Stemme, at hun sagde: „Om Betaling vil jeg ikke tale til Dem, skjøndt De skal selv bestemme Prisen til hvad Tid De vil. Men hør nu efter. Jeg har en bitter Fjende, som har truet mig — virkelig vovet at true mig iaftes — og som er fuldt bestemt paa at gjøre mig al den Fortræd han kan."

„Fordømt være han," udbrød Jim vildt, „overlad ham til mig, Miss — lad mig blot faae Fingre i ham."

„Denne Fjende maa skaffes afveien."

„Jeg forstaaer Dem, Miss," hviskede han med afbrudt Stemme og medens den kolde Sved perlede frem paa hans Pande, „det skal blive udført."

„Det forbyder jeg," svarede hun med et stolt Smil, „paa det Allerbestemteste, og jeg vil lystres punktlig. Dersom han bliver dræbt, angiver jeg Alt. Hør blot. Han maa forsvinde og holdes borte herfra i omtrent en 3 Ugers Tid. Efter den Tid kan han ikke gjøre mig Skade — og jeg ønsker ham intet Ondt — men han maa væk endnu idag — iaften. Hver Time er af Vigtighed — derfor jo før jo bedre. Kan De besørge ham vel afveien og gjemt?"

Jim overveiede Sagen. Han var gammel paa Forbryderbanen og i Besiddelse af Egenskaber, som, naar de vare blevne godt anvendte, kunde have skaffet ham en lykkelig Stilling i Livet. I faa Minuter havde han overveiet hvad der talte for og imod Sagen, hvilken Risiko han løb, og hvorfra han skulde faae Hjælp.

„Jeg kan, Miss," sagde han tillidsfuldt, „jeg vil just ikke sige, at det er saa let en Sag, som at tage nogle Toldere ved Næsen; men det skal nok gaae, det svarer jeg for, og jeg er Mand for at bringe den Sag i Orden. De kunde vel ikke give mig lidt længere Tid end just idag?"

„Kan det ikke skee idag, er det ingen Nytte til."

„Saa skal det skee idag. Vedkommende er naturligviis her i Byen, og De kan være rolig for, at han inden Klokken ni iaften skal være gjort uskadelig. Vil De sige mig Navn og Bolig eller hvad der er bedre, beskrive mig ham tydelig."

„De har selv seet ham — just paa det Sted, hvor jeg nu staaer. Jeg gik med ham herinde i Haven, den første Gang De feiede Overgangen hertil. En Herre i en Frakke med en stor Buket i Knaphullet. Kan De huske ham?"

Om han kunde huske ham? Jo, hvert Træk i den Mands Ansigt, ja hver Ubetydelighed af hans Paaklædning var med photographisk Nøiagtighed afpræget i Jims Hjerte.

„De behøver ikke at sige mig hans Navn, Miss! ham kjender jeg ligesaagodt som de gamle Sko, jeg har Fødderne i. Jeg har ligefra den Tid holdt Øie med ham. Jeg kan sige Dem, naar han gaaer ud, naar han kommer hjem og hvor han nyder sine Maaltider. Jeg kan med to Timers Varsel lægge min Haand paa ham hvorsomhelst det skal være her i Byen. Vær blot rolig, Miss. Sagen er saagodtsom fuldbragt og i Orden, og om faa Dage vil De jo nok lade mig see Dem igjen og maaskee takke mig, fordi jeg har udført Deres Befalinger efter Ønske?"

„Ja, De maa komme og fortælle mig Alt," svarede Miss Bruce med et naadigt Smil, som lod Jim see alt i Solskin, men nu maa jeg gaae, og husk paa, at imorgen er det for seent."

Jim faldt lidt i Tanker: „Fuglen er maaskee sky, Miss," sagde han efter et lille Ophold, „nogle af dem gaae let nok i Garnet, men denne herSens seer mig slet ikke ud til at være en Grønskolling, der let lader sig narre. Sæt nu, at han ikke vil lade sig lokke — saa har jeg kun een Udvei med ham."

Hun følte som et smerteligt Stik, men huskende paa, hvad der stod paa Spil, samlede hun sig og sagde: „Saa siig til ham, at De har et Budskab fra mig, Miss Bruce, til ham. Med det Bud kan De faae ham hvorhen det skal være."

Jim saae ud som om han hellere vilde have benyttet et andet Middel, men han følte med sig selv, hvor langt en saadan Mading vilde lokke ham og beregnede paa samme Tid hvor dumdristig og letsindig Mr. Nyke maatte være siden han vovede en Kamp med en Charakteer som Miss Bruce.

Et Blik i Jims Øie lig det, hvormed en Hund

modtager en Ordre fra sin Herre — et Vink lig det, hvormed samme Hund sendes afsted til sit Huus, og Miss Bruce gik hjem til sit Fortepiano og sit Haandarbeide, medens Gadefeieren tog sin Kost og gik en anden Vei for at begynde sine Operationer mod den intet anende Tom Ryse.

Denne Herres Følelser, da han Morgenen efter Ballet sad i Onklens Comptoir, vare just ikke behagelige. Had, Harme og Forbittrelse over den Behandling, der var bleven udviist imod ham, gjorde ham aldeles uskikket til Arbeide.

„Hun har trodset mig," tænkte han, medens hans Øine mechanisk løb hen over et Document uden at see et Bogstav, „hun har opfordret mig til at gjøre mit Værste og erklæret mig Krig paa Liv og Død. Ak, Maud! Maud! hvor kunde Du dog nænne det? var det Dig ikke nok at have erobret mit Hjerte og for mig være Alt — ja Livet selv; men nu blot med en Haandbevægelse tilintetgjøre alt mit Haab og dertil føie en dødelig Fornærmelse. Jeg vil ikke taale det. Jeg har Haand i Hanke med Dig, jeg er ikke saa stor en Taabe som Du troer og jeg vil benytte min Magt. Du har ødelagt min Tilværelse — lad mig nu prøve paa om jeg ikke kan spolere Dit Spil, min stolte Dame. Hvad Ret har Du til at forstyrre hele min Fremtid? Havde Du blot brydt Dig om mig, jeg skulde have hævet Dig i Verden. Mon den idiotiske Fætter eller den lapsede Lord vilde have arbeidet som jeg? Jeg vil ikke opoffres for deres Skyld. Ja, Miss Bruce, De vil blive forfærdet over den Krig, De har fremkaldt; jeg vil ikke være den eneste Lidende og inden tolv Timer ere omme skal De faae det at føle."

Vi see saaledes, at Mr. Ryse ikke var nogen ridderlig Charakteer; Selvopoffrelse kjendte han ikke til, og han sad i flere Timer og grundede paa, hvorledes han bedst skulde hævne sig.

Han tænkte paa i sit eget Navn at skrive til Lord Bearwarden, og som en sand Ven advare ham og underrete ham om den unge Dames Fortid, som nu skulde giftes med hans Herlighed; indesluttende i Brevet en Copi af det skriftlige Ægteskabsløfte, hun havde givet ham selv; han var nemlig altfor forsigtig til at lade det originale Brev komme ud af sine Hænder. Hvis Lorden blot med sine egne Øine, tænkte han videre, saae de Linier i hendes velkjendte Haandskrift, hvorved Miss Bruce forbandt sig til at ægte Tom Ryse, saa vilde Adelsmanden vist strax ansee sig løst for hvert Baand til hende og aldrig gjøre en saadan Qvinde til sin Hustru.

Ja — Alt vel overveiet — saa var det bedst, at Lorden selv læste Brevet. Mr. Ryse vilde endnu iaften forlange Lorden i Tale, og paa den Maade kom jo Documentet heller ikke ud af hans Hænder, eller idetmindste ikke ud af hans Synskreds, og nogle velvalgte Ord vilde vel heller ikke forfeile deres Virkning.

Han tog Miss Bruces Brev frem fra sit sikkre Gjemmested og stak det ind i sin Brystlomme. Han saae paa Uhret, og da han fandt, det var paa Tiden at gaae til Lord Bearwarden, saa samlede han sine Papirer sammen og kastede dem ind i Skabet.

Paa sin Vei nedad Trapperne blev han standset af Dorothea, som under Paaskud af at vaske dem, kun gjorde dem slibrige med det skidne Vand, hun brugte, idet hun sagde: „maa jeg tale med Dem et Øieblik — privat."

Det er vanskeligt at sige, hvilket Tryk der var bleven anvendt paa Dorothea, for at faae hende til at tage Deel i denne Affaire, men Gentleman Jim var ikke let til at opgive en fattet Plan og gjorde sig ikke mange Skrupler over de Midler, han vilde benytte for at opnaae sine Hensigter. Overtalelser, Trusler, ja selv Anvendelsen af physisk Magt — Alt var ham lige godt.

At undgaae Dorothea var umuligt for Mr. Ryse, da hendes Person, Spand og Skurebørste spærrede hele Trappen.

„Det var meget besynderligt, Mr. Thomas," vedblev hun og strøg Haaret fra Panden, „jeg blev saa overrasket, at De kunde have hørt mit Hjerte banke. Hvem hun er, eller hvorfra hun kom, det er jeg ligesaa uvidende om som en Død. Men hendes Ord vare disse — accurat Ord til andet — ‚dersom De seer Mr. Ryse,' sagde hun, det er Dem, Mr. Thomas, ‚inden Aften, saa siig ham,' sagde hun, ‚at jeg maa tale et Par Ord med ham endnu i denne samme Aften, hvis ikke,' sagde hun, ‚vilde det være bedre for os begge at vi aldrig vare fødte."

Tom Ryse stirrede forbauset hen for sig.

„Hvad mener De? Skal jeg forstaae det som om hun — Damen vilde have en Samtale med mig her i Comptoiret — eller hvor ellers?"

„Ja, det var en fodt Dame, en rigtig Lady — smuk, høi, bleg, fornem — klædt i Halvsorg, med en sort og hvid Parasol i hendes Haand. Det er en aldeles hemmelig Samtale hun ønsker. Iaften Klokken otte i Birdcage Alleen, sagde hun, men det maatte være sikkert; da det gjaldt Liv eller Død, sagde hun, eller ogsaa et Giftermaal, som stundom er værre end baade Liv eller Død."

Dorothea flyttede derpaa sig selv og alle sine Reengjøringsinstrumenter, for at gjøre Plads for ham og derved ligesom indbydende ham til strax at begive sig til Stevnemødet.

„Jeg beder Dem om Tilgivelse, Mr. Thomas," sagde hun, „hvis jeg har handlet urigtigt, men den unge, deilige Dame saae saa ængstelig ud og saa gav hun mig dette Guldstykke."

„Og jeg vil lægge et andet til," udbrød Tom og stak en lignende Guldmynt i Dorotheas vaade, varme Haand. „Altsaa Klokken otte i Birdcage Alleen. Og den er allerede over sex. Tak, Dorothea — Alt i Orden, nu forstaaer jeg det Hele og begiver mig strax paa Veien."

(Fortsættes.)

En Vandring gjennem Katakomberne i Paris.

En Reisende, der for faa Aar siden aflagde et Besøg i Katakomberne i Paris, giver følgende Skildring af disse underjordiske Gange og Hvælvinger:

Katakomberne i Paris have hverken i historisk, religieus eller kunstnerisk Henseende den Betydning, som Katakomberne i Rom; hvad der gjør dem mærkelige og seeværdige, er deres Udstrækning og

øvrige storartede Dimensioner, samt den forfærdelige Gysen, hvoraf man betages ved at opholde sig i dem, og som meddeler sig til En fra de skumle og klamme Vægge, af hvis Porer saa at sige Rædselen bryder frem ligesom en iskold Dødssved. I de romerske Katakomber har man, trods al den Gru, som opfylder En dernede, dog den opløftende Bevidsthed, at man vandrer paa en Jordbund, der har været betraadt af menneskelige Skabninger; at der paa den Skueplads, hvor man bevæger sig, engang, om end for mange, mange Aar tilbage, færdedes tænkende og følende Væsener, med dybe Længsler og brændende Attraa efter at naae det Bedste og Høieste, stille, taalmodige Lidende, Helte og fromme Martyrer, Mennesker, som levede to Gange, fordi de havde en Idee at leve for; her, i Pariser Katakomberne, er det derimod Døden, der gjentages; her blive de paa Kirkegaardene allerede engang jordfæstede Legemer endnu engang begravede; men ingen Liigsteen, intet Gravmæle eller Epitaphium betegner, hvem det var, man kastede derned; her er Intet, uden Been; det menneskelige Væsen, som var dannet af disse Been, ligger her sønderlemmet og ukjendelig — thi Katakomberne ere et Pulterkammer, hvor man henslænger de Døde, efterat man en Tidlang har undt dem Gravens Fred og Ro. I Katakomberne i Rom viser Kunsten sig under de herligste Former for os; det Skjønne, Trøstende og Ophøiede staaer præget i disse Helgeners Aasyn og Skikkelser, der have tjent Mestre som Rafael til Forbilleder; i Pariser Katakomberne erstattes Kunsten blot ved den Orden, som en exemplarisk „Administration" har indført. Her, hundrede Fod under Jorden, midt iblandt Levninger af Generationers Generationer, spores den menneskelige Aands Stræben og Syslen kun gjennem en dygtig Embedsførelse. Og dog — hvis der i det gamle Grækerrige havde existeret Noget, som kunde sættes i Sammenligning med Katakomberne i Paris, hvor vilde det ikke være blevet omtalt og gjort til Gjenstand for Berømmelse, ligesom Labyrinthen paa Kreta, og hundrede Myther vilde have slynget sig om det, ligesom Vedbenden om en gammel Ruin.

Paa en af de Dage, som Øvrigheden har bestemt til Besøg, forsamlede det Selskab, hvortil jeg havde sluttet mig, og som i det Mindste bestod af 250 til 300 Personer af begge Kjøn og af forskjellige Nationer, alle forsynede med Adgangskort, sig langt bagved Luxembourg, hvor en af Indgangene til Katakomberne befinder sig. Ifølge de os givne Forskrifter havde Enhver af os medtaget et eller andet Belysningsapparat: Nogle havde saaledes Stearin- eller Voxkjerter, Andre bare Lygter og smaa Fakler. En Polytekniker kom med en af de Davy'ske Sikkerhedslamper, hvilken han fastgjorde til et Belte, som han havde spændt om sig langt nedenfor Livet. En Herre, der ikke havde husket at forsyne sig med Lys, blev nødt til at kjøbe en af de Lygter, der prydede den Fiacre, som havde kjørt ham dertil, og Kudsken var naturligviis ikke ædelmodig nok til at undlade at benytte sig af den øieblikkelige Forlegenhed, men gjorde sig tvertimod særdeles godt

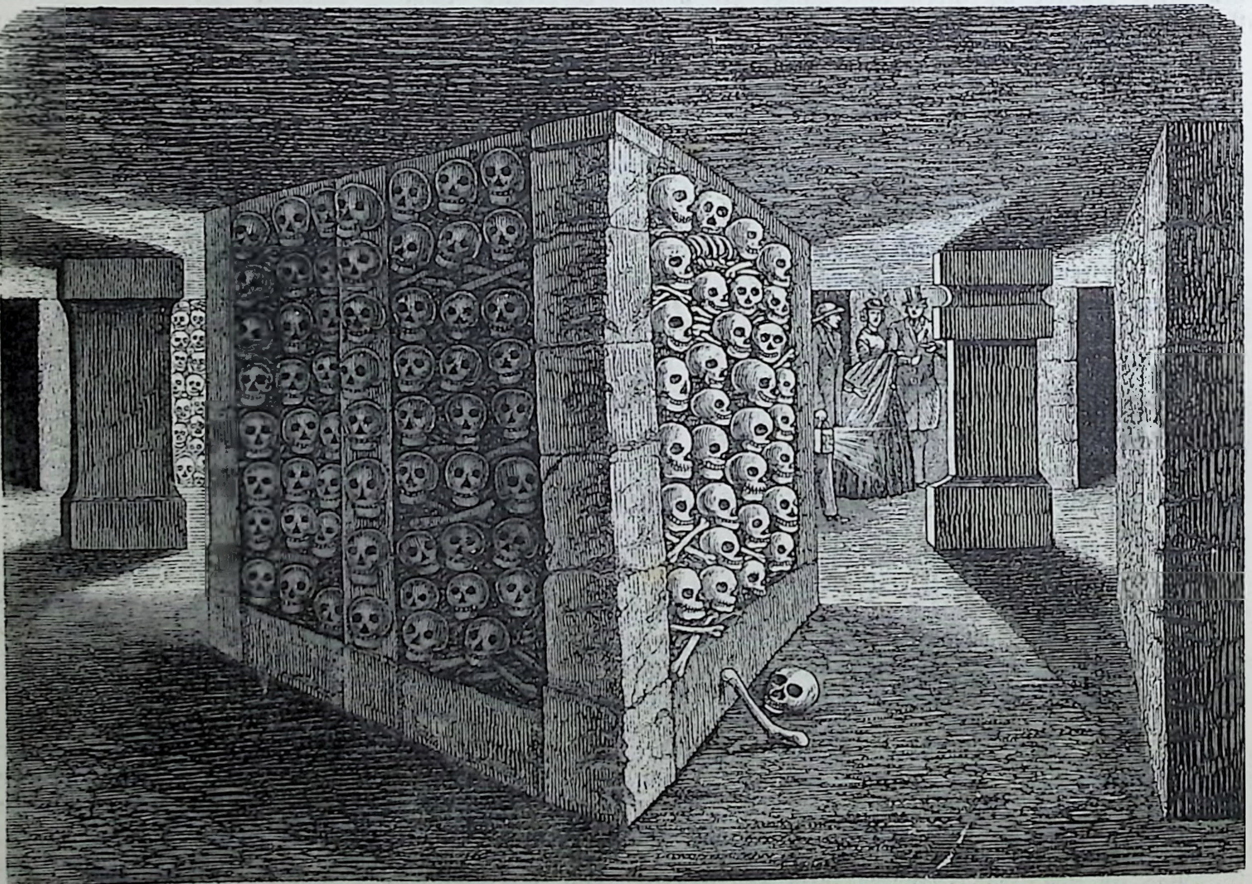

Katakomberne i Paris.

betalt. Medens Lysene og Lygterne blev tændte, regnede det ned med muntre og vittige Indfald. De ugifte Damer opfordrede man til at have et vaagent Øie med, at deres Lys ikke gik ud, efterdi der knyttede sig en Overtro til det og man naturligviis forudsatte alleslags Ting om en ung Dame, der steg op af Katakomberne med et udslukket Lys. Lyset skulde brænde rolig og klart som hos en Vestalinde. En ung Tydsker sang, medens han tændte sin lille Lampe: „Fryd Dig ved Livet, saalænge Lyset endnu brænder!" — en Strophe, der lød eiendommelig ved et Besøg blandt Millioner af Døde, men som her alligevel var saa ganske paa sin Plads. Dog, da Føreren kom og bød os at være parate til Opbrud samt holde os i en Række, uden nogensinde at prøve paa at komme foran Den, der gik i Spidsen, da var det paa engang forbi med al Skjemt, og der lagde sig en Alvor over Selskabet, som om det havde sluttet sig sammen for at bevise de Døde dernede den sidste Ære. En Franskmand gjorde vel endnu et svagt Forsøg paa at pine nogle Vittigheder ud, men disse fandt saa ringe Gjenklang hos os, at ogsaa han omsider forstummede, hvorefter hele Selskabet i Taushed oppebiede Betjentens Marchordre.

Føreren seer paa sit Uhr og venter endnu en Stund. Derpaa raaber han: „Fremad! Allons!" gaaer ind ad en aabenstaaende Dør og smutter da gjennem en lav Port, der mere ligner et Hul; vi ile efter ham, og staae nu med Et foran et Slags Brønd eller Afgrund. En Trappe fører os derned, denne gjør en pludselig Krumning, Dagslyset forsvinder aldeles, og vi befinde os i det fuldstændigste, mest uhyggelige Bælgmørke. Hele Atmosphæren er forandret: den er fugtig, dyndet og raadden. En kold Vind blæser paa os fra begge Sider og strømmer os imøde nedenfra opad. Vindeltrappen, ad hvilken vi stige ned, synes ikke at faae Ende; Skridtene ere lydløse, thi Trapperne ere bedækkede med Mos og med en slimet Fugtighed. Man gaaer og gaaer og vender sig og seer Intet uden den Forangaaendes Skygge — det er som en Drøm. Ingen siger et Ord. Naar de unge Damer snuble, skrige de ikke, som de sikkert vilde gjøre, hvis de vare ovenpaa Jorden; nei, dertil have de ikke Mod.

Det dybeste Mørke leirer sig omkring os, Trappe afløser Trappe, men uophørlig stige vi nedad, stedse ad mere og mere slibrige Trin, medens en afskyelig Luft slaaer os imøde ved hvert Skridt, vi gaae. Jeg troer, at Mange gjerne havde vendt om igjen, dersom det blot havde været muligt. Men den lange Kjæde, der bevæger sig fremad, i Forbindelse med den menneskelige Lyst til det Rædselsfulde, drage de Tøvende nedad. Man gaaer, som om man gik ind i et tomt Rum, og i den tomme Uendelighed, siger Dr. Assing, ligger det Gruelige og Forfærdelige. Horror vacui! Den sidste Mand i vor Kjæde maa være underlig tilmode.

Man begynder nu at høre Skridtene; et besynderlig dumpt, hvislende og rullende Echo kastes tilbage fra Væggene. Vi ere nede og vandre allerede gjennem en lang, lang Gang, over Høider og Dybder, snart dreiende af tilhøire, snart tilvenstre. Vi bevæge os i Slangebugtninger, og underneden os er der en temmelig høi Hvælving; Væggene paa Siderne ere murede, men Fugtigheden trænger igjennem overalt. Vi see kun Det, som den sparsomme Belysning forunder os at see; men hvad vi see, er trøstesløst, gravagtigt, øde og raaddent. Fugtigheden bryder stundom frem i store Draaber, der dryppe ned til os, hvor de undertiden enten falde i en lille Pyt eller frembringe i vore Lys en spruttende Lyd, der forplanter sig med en særegen, langtrukken Hvislen gjennem den for os næsten endeløse Gang. Dog, pludselig standse vi, idet vi nu ere ankomne til en stor Jernport, under en høi Hvælving, og over Porten læses Ordene: Memoriae Majorum. En sælsom, ubestemmelig, sørgelig Indskrift! Her begynder „Aarhundredernes Beenhuus".

Vi træde ind igjennem Porten, og vi mærke strax paa Atmosphæren og Lyden, at Noget har forandret sig omkring os; der er ingen Tvivl om, at Væggene her ere anderledes. Vi nærme os med vore Lys og Lamper for bedre at kunne see; men, ak! vi see kun Been, Been og atter Been. Uvilkaarlig forstærke vi vore Skridt, ja begynde endog saa smaat at løbe; men vi komme ikke ud af alle disse Been. Det er gyseligt! Vi ere allerede komne langt, langt bort fra Jernporten, og endnu er der intet Andet end Knokler, kun Knokler og atter Knokler. Der staae de opstablede og opmurede som Volde, det ene Dødninghoved ovenpaa det andet; hist seer man store Kors af Hjerneskaller lænede op til Væggene; her er Krandse af Dødningehoveder; der er Guirlander af Dødningehoveder, og histhenne reise sig Mure og atter Mure af det samme dyre Materiale. Og imellem alle disse Hjerneskaller danne korsviis lagte Laarbeen Forbindelsesleddene. Og saaledes vedbliver det, den ene frygtelige, gruopvækkende Dynge efter den anden. Disse hule Øine, hvor stirre de ikke paa os! Hvor grine de ikke, disse hvide Tænder i deres kjødløse Indfatning, og hvor tomme see ikke disse Pander, i hvilke der maaskee engang boede en Platons Kløgt, ud i deres Rammer. Rædsomme Ensformighed! Forfærdelige Lighed, som Døden fører med sig! Her er der dog maaskee en Forskjel at opdage, nemlig Forskjel i Farven, thi medens nogle Dødninghoveder ere blændende hvide som poleret Elfenbeen, ere andre mørke, gule, rødlige, brune, ja endog sorte som Ibenholt; men alle ere de lige uhyggelige, naar de afvexlende forsvinde og dukke frem i den forbidragende Skares flimrende Lys og flygtende Skygger.

Paa Væggene, mellem disse rædselsfulde Mure og Prydelser, er der hist og her anbragt en Steenplade, et Gravminde af det allersimpleste Slags, af hvis Inskriptioner man kun erfarer, naar og hvorfra disse Stabler af Knokler ere blevne kastede ned i Katakomberne; dog har Administrationen med sin Ordenssands alligevel sørget for, at der ogsaa paa enkelte Steder figurere Smaavers af en eller anden fransk, latinsk eller græsk from Digter samt et eller andet passende Bibelsprog, der naturligviis kun har Hensyn til Døden i Almindelighed, uden Anvendelse paa den særskilte Hensmuldrede. Det er en eiendommelig, saa at sige upersonlig Udødelighed, hvoraf man maaskee kunde lære Endeel.

Hvormange Skurke, Mordere, Giftblandere, Forrædere og usle Angivere ligge her ikke blandede med Sokrates'er og Cato'er, hvis Navne man aldrig har kjendt og ingensinde vil lære at kjende. Uden brammende og rosende Gravskrift ligge Bastillens

Stormere her sammenslyngede til en Guirlande med Dodningehovederne af Thronens og Kirkens Forsvarere. Dette vældige Kors er maaskee dannet af lutter Hjerneskaller af Encyklopædister og Tilhængere af Voltaire. Hist stoder man med Foden til et Dodninghoved; man tager det op, betragter det og opdager, at der i Panden er et lille Hul. Hidrorer det fra en Kugle? Tilhørte dette Hoved en Julikæmper? — en Junikæmper? — en Augustkæmper? — et af Septemberofferene? — en af de i December Myrdede? — en Februarhelt?

Den smalle Gang udvider sig; vi befinde os paa en rund Plads, som er indhegnet med Knokler, og i hvis Midte der staaer et Alter. Hvor sælsomt! jeg troer, at selv den Frommeste ikke kunde bede der. Man er saa gjennemrislet af Angst og Rædsel, at det synes En, som om det var umuligt at blive besjælet af den Andagt, der udkræves til Bøn. Paa den store Plads har der i Fordybninger i Jordbunden samlet sig smaa Pytter, ligesom her ogsaa findes en Brønd; men selv om man var ved at vansmægte, vilde man sikkert betænke sig paa at drikke af den. Bort! bort!

Fra det omtalte Alter fører en Gang, liig den, ad hvilken vi ere komne dertil, os videre. Det er øiensynligt, at Selskabet har faaet mere end Nok af al denne Herlighed; thi Enhver løber, for saa hurtig som mulig at blive færdig med den Fornøielse. Man seer hverken tilhøire eller venstre, men blot fremad. Paa engang standser Toget. Veien spærres af en Beenhob, der hidrører enten fra en nedstyrtet Væg, eller ogsaa fra en ny ankommen Ladning, der endnu ikke er bleven ordnet og opstablet. Føreren springer rask over Benene, men Selskabet er ikke vant til en saadan Brolægning og træder nølende tilbage. Men hvad skal man gjøre? Man maa jo see at komme videre, ud af denne Dødens Verden. Hvor det knager og knaser under vore Fødder! Hvem veed, hvis Hjerneskal vi nu traadte istykker; Qvinderne skrige ved hvert nyt Brag. Der er i det Høieste ti Skridt eller Spring endnu at gjøre, men det er den rædsomste og uhyggeligste Deel af vor Vandring. Vi forekomme os selv som Forbrydere, som Mennesker, der have vanhelliget Liig, og, ligesom drevne af usynlige Magter, skynde vi os videre.

Gud skee Lov, endelig befinde vi os igjen i en knokkelfri Gang, og Pillerne langs Væggene tyde paa, at vi nærme os Udgangen og Trappen. Luften bliver lettere, Jordbunden mere tør, og Lysene skinne med et klarere og gulere Skjær. Der er Trappen; vi skynde os op ad den, som om vi vilde feire en Opstandelse. Trappen svinger her til Siden, det lysner for vore Øine, men svimlende og ravende følge vi hver Omdreining og ile opad, opad, stedse opad. Luft, Lys, Liv! Vi ere vel omtrent en Miilsvei borte fra Indgangen bagved Luxembourg, langt udenfor Paris; men for os synes det, som om vi have opholdt os en Evighed dernede, som om der var dragen en sort Streg mellem vor tidligere og vor nuværende Existents, og som om der efter den gvidefulde Episode, vi have gjennemgaaet, vil udfolde sig et helt andet nyt Liv for os. Lyset er hundrede Gange saa lyst som ellers; Jorden er en lysende Stjerne, hele Himlen er Sol. Vi række og strække vore Lemmer, trække Veiret dybt og ile derpaa af alle Kræfter videre, for saa hurtig som mulig at faae vore Venner og de livlige Boulevarder igjen at see.

Landvæsenseleven.

(Fortsættelse.)

Det var et pinligt Øieblik, som fulgte paa. Hun stod med blussende Kind og han var bleg af Bevægelse — han følte, at det var ham, som havde udsat Elise for Alles Blikke — han vidste, at mangt et Smil havde skjult sig under en sagte Hvisken, og dog vilde han saa gjerne have beskyttet hende imod enhver ublid Følelse. Bayer, som saa let fandt et muntert Ord for at føre Andre ud af en Forlegenhed, følte sin Tanke bunden i dette Øieblik. Han bød Elise Armen for at føre hende til hendes Plads — da kom Munch hen til dem.

„Jeg maatte min Tro standse Musiken, ellers troer jeg, De havde dandset hele Natten med min smukke Cousine, uden at tænke paa, at der var Andre, som har Krav paa hendes Tid — Du veed, Elise, at denne Dands tilhører mig."

„Tak, Munch, da Du selv erklærer, at jeg har dandset forlænge med Bayer, kan Du vel begribe, at jeg er træt."

„Du vil ikke dandse denne Vals med mig?" spurgte han forundret.

„Nei Tak, jeg kan virkelig ikke!" Halvt sagte tilføiede hun: „Jeg valser aldrig mere."

En Tjener ilede, med Angst malet i hvert et Træk hen til Fru Stilling og hviskede Noget til hende. Hun blev ganske bleg. Alfred Bayers skarpe Øie havde seet hende skifte Farve, i næste Øieblik stod han ved hendes Side.

„Hvad er der iveien, Frederik — Du seer saa ængstelig ud?"

„Her er Ild i Huset?" svarede Tjeneren med bævende Stemme.

„For Guds Skyld tal sagte. — Det er ikke værd at Nogen hører det. — Jeg skal følge ud med Dig."

Men En og Anden havde dog hørt det — og næste Øieblik vidste Alle det.

Der blev en Skrigen, en Græden og en Uro, som ingen Grændser kjendte.

Elise stod bleg og skjælvende ved Alfreds Side.

„Hjælp mig, Elise, at faae Ro — ellers kan her skee en Ulykke — beskjæft alle disse grædende Damer, at Herrerne kunne faae frie Hænder."

„Det skal jeg, Alfred!"

„Vi maae Alle hjælpe," sagde hun med høi Stemme; „men da vi Damer ikke kunne slukke Ilden, saa vil vi frelse, hvad frelses kan — Sølvtøi og Gangklæder."

Nu var Raadvildheden tilende — Enhver vilde frelse Noget. Servietter og Haandklæder blev taget frem, Sølvtøi, Glas og de utroligste Ting blev søgt frem og bunden i Pakker, — og Elise gik omkring som en lille Nisse og løste Pakkerne op igjen og spredte deres Indhold, at der kunde blive tilstrækkelig Arbeide for de angstfulde Skjønne; dog, det lagde Ingen Mærke til. Nogle kastede deres

Pakker ud af Vinduet, Andre løb ud i Haven for at skjule dem der — atter Andre — nemlig de mindst Behjertede, indhyllede sig i Bord- og Sengetæpper og flygtede langt bort fra det brændende Huus.

Da alle Damerne vare i Activitet, listede Elise sig ubemærket bort for at see, hvad Alfred tog sig for. Ude i Gangen var det mandlige Kjøn ivrig beskjæftiget med at rive den store Porcellainsovn ned; de lyse Luer sloge ud for oven. Det var Elises Paafund, at lægge i Ovnen der, som havde bragt Ulykken over dem. Kakkelovnen stod der kun til Pynt — der var hverken Skorsteen eller Rør — Ilden havde naaet Loftet og ulmet Dagen over, først ved Midnat brød den ud.

Det var en Fornøielse, at see paa Alfred, med hvilken Ro han uddeelte sine Ordrer og hvor ivrig han selv arbeidede med. Kakkelovnen var revet ned og Sprøiten rettet mod Loftet.

Da hørtes der stærke Øxeslag over deres Hoveder. Alfred blev ganske bleg — gav hurtig Sprøiten til en af sine Venner og ilede op. Elise fulgte ham.

I Værelset over Kaminen traf de Munch med nogle af Ballets andre Herrer ivrig beskjæftiget med at hugge Gulvet op.

„Er De gal, Mand! — hvad foretager De Dem her?" spurgte han, idet han med kraftig Haand rev Øxen fra Munch.

„Det er nok Dem, som er gal, Bayer, at tage Øxen fra mig. — Jeg hugger et Hul til at helde Vand i, for at slukke Ilden ovenfra."

„Med andre Ord, De vil skaffe Luerne Luft og brænde Gaarden af. Følg mig, nede have vi bedre Brug for Dem."

Munch vilde svare, men Elise lagde sig hurtig derimellem.

„Det er Dig, jeg søger, Munch; jeg kan ikke længere styre Damerne, — alle Herrerne have forladt os; Du, som min nærmeste Slægtning, maa hjælpe mig," og hun drog ham med sig.

Bayer saae et Øieblik efter hende med et beundrende Blik, saa ilede han ned til det brændende Loft.

Der gik en angstfuld Time for Fru Stilling, hun og Elise vare de eneste, som bevarede Aandsnærværelsen og saaledes vandt Herredømme over de Andre.

Pludselig aabnedes Døren og Herrerne kom ind — Bayer i Spidsen for dem.

„Ilden er slukket! — spil op, Musikanter! en munter Dands, vi maa ikke glemme, at her er Bal iaften!"

Han engagerede Fru Stilling, og hun, som ikke havde dandset i over tyve Aar, førte nu Dandsen op. Par fulgte efter Par, og et Øieblik efter var Munterheden i fuld Blomst, — det hørte man paa den glade Latter, som de sværtede Ansigter og de desarangerede Dragter fremkaldte.

Musikens Toner kaldte alle Flygtningene tilbage, og med Skam maa jeg bekjende, at det ikke alene var det smukke Kjøn, som her var repræsenteret.

Da Dandsen var tilende, traadte Elise ind, fulgt af Kaffe og Punch.

Elise skjænkede Kaffe og havde mange Gjæster, Bayer stod for Punchen og var Tyran. — Han tvang selv det svageste Dueehoved til at drikke et Glas af denne stærke Nectar, for at Touren i den kolde Nat ikke skulde faae farlige Følger; man vægrede sig, man lo — men Glasset blev tømt, og Dandsen varede til den lyse Morgen.

Da Alle vare borte, mødtes Elise og Bayer paa Veien til deres Værelser.

„Tak, fordi De stod mig saa tappert bi, min lille Heltinde," sagde han og tog hendes Haand.

„Det var Dem, som gav mig Modet!"

De fulgtes hen ad den lange Gang. — Ved Elises Værelse standsede han og spurgte med sagte Stemme:

„Og Philipinegaven?"

Hun aabnede Døren, han troede hende allerede borte, da stak hun det lille, lokkede Hoved atter frem og hviskede:

„Den er betalt!"

Fru Stilling tog synlig af, hun kæmpede tappert for at beseire sit Humeur for sine Børns Skyld; men Kræfterne svigtede hende. Naar hendes Døttre fik Brev fra Faderen, kom to røde Pletter frem paa hendes Kinder og Arbeidet skjælvede i hendes Haand. Elise var den Første, som lagde Mærke dertil og ilede med at læse de kjære Breve høit; naar saa Efterretningerne vare gode, kom der en kort Ro over Moderen, som dog lidt efter lidt atter svandt, naar Tiden til et nyt Brevs Ankomst nærmede sig.

Elise havde med stor Omhu undgaaet at blive ene med Alfred Bayer siden Balaftenen. — Det var en deilig Foraarsmorgen, Solen var staaet saa varm og klar op, og dens første Straaler havde vækket hende af en urolig Slummer. Hun havde ikke kunnet finde Hvile den hele Nat. Moderen med de blege Kinder og det drømmende Blik stod for hende, — hun kunde ikke nyde sin unge Kjærligheds Lykke — saalænge to Hjerter, som hørte hinanden til, vare skilte ad. Hun foer urolig op af Sengen og følte, at hun maatte gjøre Noget for at forene dem, som hun begge elskede saa inderlig. Hjertet bankede saa stærkt, som vilde det sprænge sit Fængsel — Stuen blev for trang for hende, hun ilede ud i den friske Morgen og lod Solen lyse op i hendes urolige Tanker; hun haabede for To, hun kunde ikke bære sin Længsel, sit Haab alene, hun trængte til et kjærligt Hjerte at dele det med, og fandt hun Intet saadant paa sin Vei, da maatte hun raabe det ud til den unge Vaardag, til de knoppende Træer og de spirende Blomster.

Vingelet ilede hun ud i Skoven; det grønne Græs prydet med Smørblomst og Anemoner havde bredet sit spraglede Tæppe for hendes Fod. Hun standsede ikke før hun naaede Grotten. Hun havde ikke været der siden hiin Dag, da hun tabte sit Hjerte i Philipinegave. Et Smil gled hen over hendes Ansigt, en ukjendt Lykke kom over hende, og dog manglede hun Mod til at træde ind i Grotten. Næsten ængstelig tittede hun ind ad den snevre Aabning, og se, som hiin Dag var den ikke tom; Alfred Bayer sad paa Bænken med tilsløret Blik og drømte. — Hvad drømte han dog om, at hans Tanke var saa langt borte, at ikke engang hendes Nærværelse kunde vække ham?

Sagte lagde hun sin Haand paa hans Arm, han foer op.

„Hvad drømte De om?" spurgte hun.

„Nu er min Drøm Virkelighed — nu har jeg Dem! — hvorfor lod De mig drømme saalænge?"

Og en Lykke, som havde været bunden, fik frie Vinger og hævede dem en Stund høit over Jorden og dens Sorger.

Da drog Elise sig sagte ud af hans Favn og sagde med blid Stemme:

„Og nu vil jeg ingen lykkelig Time have før Moder kan dele den med mig. Jeg vil ikke tale om vor Kjærlighed i dette Huus, som har været saa mørkt og øde for mine stakkels Forældre. Vor Lykke vilde glæde Moder, det veed jeg vist; men Mindet om hendes eget Savn vil faae fornyet Kraft, thi hendes Hjerte hører Fader til."

„Ja, Gud være lovet, at det er Tilfældet, — det har jeg allerede længe seet, men siig mig, Elise — Din Fader! — har han i alle disse eensomme Aar bevaret sin Ungdomskjærlighed?"

„Det har han, Alfred; saameget som jeg ikke fattede tidligere, staaer nu klart for mig. — Nu, jeg kjender mit eget Hjerte, kan jeg ogsaa forstaae hans, han har aldrig ophørt at elske Moder."

„Ja, saa er der Intet iveien for vor Lykke, overlad kun Alt til mig."

„De er ikke rigtig rask, Fru Stilling. — Det eensomme Liv her paa Gaarden er ikke heldig for Dem, De trænger til andre Omgivelser, en anden Luft," sagde Alfred Bayer, da de om Eftermiddagen sadde om det hyggelige Kaffebord.

„At jeg ikke er rask, kan jeg ikke nægte; men værre vilde det sikkert blive, hvis jeg kom ud af mine vante Forhold; — jeg er voxet fast her til Stedet."

„Det er netop det, De ikke bør være, kjære Fru Stilling. — En lille Udflugt vilde gjøre os Alle lykkelige, Deres Døttre har intet høiere Ønske end at see sig lidt om i Verden, og De skal slet ingen Uleilighed have — jeg tager Alt paa mig."

„O, Moder!" udbrød Elise og knælede ned paa Skamlen ved hendes Fødder, „jeg siger som Bayer, ,gjør os Alle lykkelige,' — ja, Moder, lad os reise."

„Ja, Moder, lad os reise," gjentog begge de andre Søstre, og Fru Stilling bøiede modløs sit trætte Hoved og gav efter for Alles Ønske — for hende fandtes der ingen Lykke, saa var det jo ligegyldigt, hvor hun var.

Rom havde udfoldet sine Kunstskatte og Mindesmærker fra Fortids Storhed for dem. En stille Veemod var kommet over vort lille Reiseselskab, som Stedets høitidelige Alvor havde fremkaldt.

Varmen var trykkende i Rom og Længslen efter det herlige Neapel med sin maleriske Beliggenhed og sit brogede, livlige Folkeliv vinkede ad dem.

Selv det mest prosaiske Menneske modtages af en vis romantisk Duft, naar han betræder denne Eventyrernes By med sin Golf, sine Gondoler og sine herlige Prospekter, sine skjønne Qvinder og henrivende Omgivelser. Men har han opholdt sig der i længere Tid, bliver han træt af den evige Raaben, Støien og Tummel.

Fru Stilling trykkede denne Træthed i høiere Grad end det øvrige Selskab. Hun følte sig syg og mat. Alfred Bayer saae med Sorg, at hendes Kræfter tog af og han følte, at hun trængte til Hvile for Sjæl og Legeme.

(Sluttes.)

Gaader.

1.

Hverken Kjød eller Fisk,
Hverken Frugt eller Brød;
Ikke kom jeg paa Disk,
Og dog Mange mig nød.
Men læs Ordet omvendt,
Og jeg er et Slags Bøn,
Som fra Læben blev sendt,
Baade høit og i Løn.

2.

Var jeg ei til, hver Handelsmand
Flux maatte gaae til Grunde.
Vend Ordet om. Vogt din Forstand,
Naar tidt Du vil mig bunde.

Opløsning af Gaaden i Nr. 37:

At takke.

Opløst af Hans Sørensen, Den vordende Knebelsbart, Alma i Danmarksgade.

Gaaden i Nr. 36 er endvidere opløst af Parykblokken i Odense.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 16de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

Hemmeligheden.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 24de September. Nr. 39.

Indhold: Hemmeligheden (med Lithographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Landvæsenseleven (Slutning). — Den solgte Skjønne. — Blandinger. — Gaade.

Hemmeligheden.

Den Kunstner, der har malet det Billede, hvoraf medfølgende Lithographi er en Gjengivelse, hedder **Charles Marchal**. Det er et af de Malerier, som Kritiken næsten enstemmig — hvilket ikke betyder saa lidt — har fundet værdigt til at underkastes en gunstig Bedømmelse, og det vil, selv i den Skikkelse, hvorunder det fremtræder her, berøvet Farvernes Ynde og Liv, sikkert tiltale Enhver. Uanseet den fortræffelige Composition og den mesterlige Udførelse, maa Stykket altid være interessant, fordi det giver Beskueren Leilighed til Eftertanke og Reflexion. Thi, ikke sandt, man har dog nok Lyst til at vide, **hvad** det er, den unge Qvinde fortæller Veninden med det betænksomme og alvorsfulde Aasyn? At det ikke er en politisk og statsfarlig Hemmelighed, tør vi dristig forudsætte, efterdi de da ganske vist ikke vilde tillade den smukke Lyttende, som aldeles intet Dølgsmaal lægger paa sin Nysgjerrighed, men tvertimod staaer lænet ugenert over Divanryggen bagved dem, at være tilstede ved de betroede Meddelelser. Sandsynligviis er det en af hine smaa piquante Dame- og Familiehemmeligheder, som de unge Piger pleie undseelig at tilhviske hverandre, og hvorpaa der i Almindelighed følger det leende Udbrud: „Jeg gratulerer!"

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Paa Veien til Mødestedet var han nærved at fælde Taarer over, at han saaledes kunde have miskjendt Miss Bruce. Det var tydeligt, at hun elskede ham, men at visse, ham ubekjendte, Omstændigheder hindrede hende i at vise ham det aabenbart, og at lignende Omstændigheder nu tvang hende til at søge en Samtale med ham paa usædvanlig Tid og Sted.

Et Par Timer senere finde vi altsaa Mr. Ryse vandrende frem og tilbage under Træerne i Alleen. Hans Hjerte bankede lydeligt af Fryd, hans Læber bad en stille Bøn for den Qvinde, han elskede, og som han havde kunnet miskjende, og han tog mere end eengang hendes skrevne Ægteskabsløfte frem og kyssede det med Henrykkelse.

Det var imidlertid bleven mørkt, Gaslygterne kunde ikke rigtig oplyse Alleen, hvis Træer endnu ikke havde mistet deres Løv, og Tom Ryse begyndte allerede at blive lidt ængstelig, thi Kirkeklokken havde underrettet ham om, at det var et Qvarteer over den bestemte Tid, da pludselig en qvindelig Skikkelse dukkede op saa tæt ved ham, at de næsten berørte hinanden.

„Miss Bruce!" raabte han, „Maud — er det Dem?"

Da han dreiede sig for at faae lidt Nytte af en Straale fra Lygten, kunde han see at Figuren var baade lavere og sværere end Miss Bruces, og at den var tilsløret og ifort et Overstykke.

„De har maaskee et Brev — et Budskab?" hviskede han. „Alt er i Orden. Jeg er Den, De Klokken otte skulde møde her under Træerne."

„Hvad Fanden har De at gjøre med min Kjæreste her under Træerne," lød en grov Stemme over hans Skulder, og Tom følte, at et Par kraftige Arme fattede ham bagfra og holdt ham som i en Skruestik. For han kunde faae Armene løs og slaae fra sig, fandt han sig selv blindet og halvqvalt af et Lommetørklæde, som blev kastet over hans Ansigt, og hvorfra en stærk, stikkende, just ikke ubehagelig Ætherduft fyldte Øine, Næse og Mund, og derfra banede sig Vei til hans Lunger. Kort efter hamrede alle Pulse i hans Hoved, hvorpaa en rolig Tilstand indtraadte og Tom Ryse befandt sig ganske vel — men han var sig ikke bevidst — thi han var chloroformeret.

Da en Muursvend, der kom seent fra Arbeide, fem Minuter senere tilligemed sin Haandlanger gik igjennem Alleen paa Veien hjem, fik de Øie paa to Personer, en Mand og et Fruentimmer, som halvt bar halvt slæbte en hjælpeløs Skikkelse, som hverken kunde sandse eller samle.

„Den synes at være lovlig stiv, Bill," sagde Mureren.

„Den stiv!" svarede Bill, „han har sig blot

en deilig Perial. Jeg vilde ønske, jeg havde saadan en."

Mureren syntes at være en Mand, der tænkte, før han talte, thi først efterat de havde gaaet et Par hundrede Skridt i Taushed, udbrød han: „Men jeg vilde ikke have den Fyrs Hovedpine naar han kommer til sig selv igjen, hvor deilig Rusen end kan være for Øieblikket — nei, jeg vilde ikke."

Syttende Capitel.

Jeg er ikke sikker paa, at ubetinget Hengivenhed og Lydighed just ere de Egenskaber, der vurderes høist af de Personer, som man udviser dem imod, idetmindste seer man ofte, at den Oprører, som stiller sine egne Betingelser for sin Underkastelse, bliver behandlet med mere Hensynsfuldhed end den troblevne Vasal, hvis Troskab hverken Kulde, Utaknemmelighed eller Tilsidesættelse har kunnet rokke.

Da Dick Stanmore i Bladene læste Beretningen om Lord Bearwardens Bryllup med Miss Bruce, og de Festligheder, der havde fundet Sted ved samme, følte han, at han desværre havde bortødslet sine loyale Følelser, hvis denne Dame virkelig var den sande Dronning, hans Hjerte tilbad. I saa Henseende havde han i den senere Tid faaet nogen Tvivl — mon han ikke havde overvurderet sine Følelser for hende? Maaskee han endnu ikke var truffet paa hende, som var bestemt til at blive hans Hjertes sande Dronning?

Han havde imidlertid havt en mørk og bedrøvelig Periode, en Tilstaaelse ingen Mand behøver at skamme sig ved — han havde lidt meget — men han dadlede ikke hende, som havde skuffet ham, og hans første Bestemmelse var at reise bort; thi i England reiser man til Rom, naar Pungen er syg, til Badene i Tydskland naar Leveren er angreben, og til Indien naar Hjertet har faaet et dybt Saar. Mr. Stanmore tænkte derfor ogsaa strax paa at skaffe sig en Plads paa Dampskibet til Alexandria, men efterhaanden som Dagene gik, blev Reiseplanen indskrænket til Constantinopel, Neapel, Schweits, Paris, og tilsidst endte det Hele med at han tog ud paa sin Eiendom paa Landet, hvilket udentvivl ogsaa var den fornuftigste Beslutning han kunde fatte; thi iblandt alle moralske Helbredelsesmidler er der intet saa smertestillende som Pligten forenet med en Smule Venlighed og Godhed mod vore Naboer. Det er en mirakelvirkende Salve for den Slags Saar, som Dick Stanmore nu led af. Naar vi ligne vore egne Sorger med Andres, finde vi ofte at vi have overdrevet dem. Hvor kan jeg tale om en skaaren Finger naar en Mand ligger med et brækket Been eller Arm, og hvor latterlige vilde ikke Dicks Elskovssorger have forekommet den Arbeidsmand, som med fire Mark om Dagen skal føde Kone og sex Børn.

Nei! der er Intet, der helbreder den Slags Sorger saa godt, som at have daglige Pligter, der skulle opfyldes; man glemmer sit eget Jeg, samler Styrke Dag efter Dag og kan tilsidst see Sorgen fast i Ansigtet, kæmpe mod den og Seiren over den er kun et Tidsspørgsmaal.

Saaledes havde Godset godt af dets Herres Nærværelse, og Herren fandt at Søvn, Appetit og Livslyst vendte tilbage. Engang imellem, naar Vinden sukkede igjennem Skoven eller Blomsterne duftede usædvanligt stærkt, kunde han blive lidt melancholsk, og da engang en Zigeunerpige af Taknemmelighed for hans Gavmildhed ønskede alt muligt godt over „den Pige, som vistnok elskede ham trofast," kunde han gjerne have grædt som et Barn, hvis det ikke havde været for Skams Skyld.

Saadanne Tilbagefald bleve efterhaanden sjeldnere, og da han meente, at han var bleven stærk nok til, uden Rødmen eller Keitethed at møde Lady Bearwarden, hvis Tilfældet skulde mage det saaledes, bestemte han sig til at tage en Tour ind til London, skjøndt det var paa den Aarstid, som de Handlende kalde „den døde Tid af Aaret".

Han stod og saae ind ad et Boutiksvindue og studerede Afbildningen af en Høstemaskine, men jeg troer rigtignok, at hans Tanker snarere vare ved fordums Scener i veloplyste Værelser med bonede Gulve end ved hans Sædmarker hjemme, da en Vogn standsede lige udenfor med en saadan Fart, saadan Stampen og Prusten af Heste, at Dick hurtigt vendte sig om og der, faa Alen fra ham, saae han det blege Ansigt, stolt, drømmende og ligesaa skjønt som i gamle Dage. Mon hun havde seet ham? Det kunde han ikke afgjøre; thi han følte, at han blev bleg og at alt Blodet strømmede hen mod hans Hjerte — han skammede sig over sig selv — og gjorde vist det klogeste han kunde gjøre i det Øieblik, han løftede paa sin Hat og tog sin Tilflugt til den nærmeste Tvergade.

Her løb han i sit Hastværk og i sin Forvirring lige i Armene paa en Gentleman, som vendte Siden halvt til, da han var ifærd med at sætte Nøglen i Døren til et temmelig tarveligt, ubeboet Huus, som syntes at trænge baade til Istandsættelse og mere Reenligholdelse. Denne Herre lagde med et Udbrud af Glæde begge Hænder paa Mr. Stanmores Skuldre.

„Naa, det kan man kalde Held!" udbrød Dick, „det er jo gamle Kong Simon."

Hans Tanker vendte umærkelig tilbage til de gamle Universitetsdage, og han brugte det Navn, som Kammeraterne havde givet Simon.

„Og hvad gjør Du her i Byen paa denne Tid af Aaret. Dog, lad os først komme ovenpaa i mit Malerværelse, Du skal see mine Skitser og faae Dig en Smule Tobak — ja, jeg har endogsaa Øl; jeg husker nok den slemme Vane, at Du skal altid drikke til Tobakken."

„Gjerne," sagde Dick. Øllet afslog han, da det kun passede, naar man skulde spille Boldt eller roe langt, og han fulgte Maleren op i et stort, uhyggeligt Værelse, hvori et Staffeli og et Par Stole var omtrent hele Meublementet.

Dick havde ikke Lyst til at tale om sine egne Affairer, han tog en Cigar, satte sig ned og lod Simon snakke væk, medens han malede.

„Aa, jeg kan ikke klage," svarede Simon som Svar paa hans Spørgsmaal, hvorledes det gik ham, „jeg er intet Geni, men jeg har arbeidet flittig og været overordentlig heldig. Min Lykke skriver sig egentlig fra Dig. Hvis Du ikke havde villet gaae paa Fiskefangst, havde jeg aldrig faaet Norge at see, og havde jeg ikke seet det, havde jeg jo ikke kunnet male det, og det er mine Billeder fra Norge, som have gjort min Lykke og uden dem havde jeg ikke været her nu."

„Og jeg heller ikke," sagde Dick, „jeg havde nu været ‚Havfruens Brudgom', hvis Du ikke havde trukket mig op."

„Det er ikke noget at tale om — det var lykkelige Dage — jeg har lært meget siden den Tid, men nu skal jeg vise Dig det, som jeg haaber skal blive mit Mesterstykke."

Han tog et temmelig stort Billede frem og stillede det saaledes, at Lyset faldt heldigt paa det. Selv gik han faa Skridt tilbage, lagde Hovedet paa den ene Side og betragtede det i Taushed, afventende en Meningsyttring fra Vennen.

Men Dick var stum. Der var noget i det Maleri, som paany fremkaldte Pinen, der slumrede i hans Hjerte og dog var der samtidig en Følelse af Trøst og Lindring.

„Hvad tænker Du saa om det?" spurgte Kunstneren, „jeg forlanger at Du siger mig Din oprigtige Mening — uden Besmykkelse. Jeg lover mig meget af det; det kan taale enhver Kritikers Øie."

„Jeg bryder mig ikke om at kritisere. Den Qvinde vil skaffe Dig et udødeligt Navn, gamle Dreng! Alt det andet er mig ligegyldigt."

Dick inddrak med febrilsk Tørst og Heftighed Elverdronningens Skjønhed, og havde Simon været en bedre Jagttager, maatte han have følt sig uhyre smigret over den Virkning, Billedet frembragte.

„Du synes altsaa godt om hende?" sagde han.

„Om jeg gjør. Det er et Billede af det skjønneste Ansigt, jeg har seet i mit Liv — dog har det et blidere Udtryk. Hør gamle Ven! bestem en Priis for det og jeg vil kjøbe det, hvad det end koster — det vil sige, Du maa give mig lidt Henstand," tilføiede Dick, da han huskede paa, at han i den sidste Tid havde brugt temmelig mange Penge og Terminen endnu var fjern.

„Hvad vilde Du da sige om Originalen, hende der sidder for mig som Model. Billedet paa Lærredet kan ligesaalidt sammenlignes med hende, som jeg med en af Fortidens største Mestre."

„Jeg kan neppe troe, at der existerer en saadan Qvinde. Hvilke Øine! hvilket Udtryk! det er hvad Poeterne kalde en drømmende Skjønhed, og jeg skal aldrig oftere kalde Poesi Nonsens. Simon, det er et Phantasi-Billede — det er en Engel — men i Virkeligheden existerer hun ikke."

„Dersom Du vil see hende, saa vil hun være her om et Øieblik — jeg synes allerede jeg hører Gadedøren blive aabnet."

Var det virkelig muligt, at Lady Bearwarden under et fremmed Navn havde ladet Simon male hendes Portrait, og mon hun nu kom for at sidde for ham, tænkte Dick. Al hans Stoicisme og al hans Philosophi svandt paa eengang — han vilde blive, see hende, betragte hende og høre hendes Stemme endnu engang.

Et let Fodtrin hørtes, Døren aabnedes, en Silkekjole raslede og en ungdommelig, blød, leende Stemme sagde: „Jeg maa nok skamme mig, fordi jeg kommer saa silde, Simon, men jeg har ogsaa været i en Mængde Boutiker og faaet Alt . . . ."

Hun fik nu Øie paa Dick — standsede — rødmede — neiede, da de bleve forestillede for hinanden, men da hun næste Gang aabnede Munden, var den glade, muntre Klang forsvunden af Stemmen — dens dybere fulde Toner mindede ham om Maud.

Hvis han ikke havde kjendt Lady Bearwarden saa godt, vilde han ikke have været istand til at skjelne denne smukke, unge Dame fra den troløse Maud. Ligheden var forbausende! Trækkene vare aldeles de samme, et vist Kast med Hovedet og et glad Smil om Læberne lignede fuldkommen Lady Bearwarden i de gode, gamle Dage, da hun endnu var Maud Bruce; men Miss Algernons Ansigt havde et blidere Præg og hendes Øine et langt ømmere Udtryk.

Dick saae fra Billedet til Originalen, og han maatte give Simon Ret i, at der kunde ingen Sammenligning finde Sted.

Dick gik strax efter, meget mod sin Villie. Miss Algernon, som ellers havde Lyst til Løier og til at efterabe Folk gjorde imod Sædvane ingen af Delene. „Hun havde ikke lagt videre Mærke til ham," sagde hun, da Simon gjorde hende et Spørgsmaal desangaaende. Det var ikke sandt. Men „hun kunde maaskee nok kjende ham igjen, hvis de skulde mødes". Det var troligt nok fuldkommen sandt.

Da Dick, fordybet i sine Tanker, gik tilbage til sit Hotel, passerede han, uden at lægge Mærke dertil, det Sted, hvor han kort Tid i Forveien havde mødt Lady Bearwarden. Han tænkte paa det Ansigt, han nylig havde seet, paa dets Sandhed, Reenhed, friske, uskyldige Glæde og glimrende Skjønhed, mere maaskee end paa dets Lighed med hendes, som havde foraarsaget ham den første store Sorg i Livet.

Attende Capitel.

Det er ikke godt muligt at en Herre kan see en Dame paa Londons Gader og selv blive useet. Det qvindelige Jagttagelsesorgan er baade hurtigere, skarpere og nøiagtigere end det mandlige og derfor er det et ubehageligt Stød for en Herre, naar han hilser en eller anden moderne Skjønhed, som kjører i aaben Vogn, og ikke faaer sin Hilsen besvaret — han har skudt forbi og maa føle sig flau.

Da Dick saae Lady Bearwarden i Oxford Street kunne vi være sikkre paa, at hun ogsaa saae ham, og hendes Naade syntes slet ikke om den Hurtighed, hvormed han undgik hendes Vogn og hendes Selskab.

Dersom Mr. Stanmore havde været den mest udspeculerede Damejæger, kunde han ikke have valgt en Fremgangsmaade, som var mere beregnet paa at vedligeholde Interessen for ham hos Maud end den, han uvilkaarlig adopterede. Een Ting er det nemlig at give en Tilbeder Afsked fordi man har faaet en Anden, som er mere værd, og en ganske anden Sag at tabe en tro og hengiven Vasal, som for Fremtiden, uden at agte paa lokkende Vink eller Raab, har besluttet at gaae sin egen Vei og offre sin Hyldest paa andre Altre.

Efter en saadan Kjærligheds Kamp er der intet Bedre for Manden at gjøre end trække sig tilbage og holde sig borte. Seirherren vil snart føle, at Triumphen kun har været ringe, eftersom hun ikke engang kan fremvise Fangen, Nysgjerrigheden vækkes, Medlidenheden taler formildende for ham, og

hendes skinsyge Instinkter synes, at der begaaes Indgreb i hendes Rettigheder.

Hvor er han? Hvad er der bleven af ham? Gud skal vide, om han nogensinde tænker paa mig nu? Stakkels Fyr! jeg kan dog ikke lide, at han strax har glemt mig, og skjøndt jeg ikke bryder mig videre om ham eller hans Kjærlighed, saa kan jeg dog ikke lide, at han holder af Andre.

Saadanne vare omtrent Lady Bearwardens Tanker, medens hun sad i sit Boudoir og tænkte paa den Mand, som havde elsket hende saa høit og som dog, uden et eneste bebreidende Blik eller Ord, havde fundet sig i sin Skjæbne.

Hun var desværre ikke lykkelig, selv nu, da hun havde vundet Alt, hvad hun havde kæmpet og stridt for. Det følte hun selv, og hun følte ogsaa, at hvis Dick vidste det, saa vilde det være den bitreste Draabe i den Malurtdrik, hun havde skjænket for ham.

Lady Bearwarden havde efter sit Giftermaal, mere end de fleste Qvinder, fundet Verden for sine Fødder. Selv som Miss Bruce, da hun ikke havde Andet at stole paa end sit smukke Ydre og vindende Væsen, havde hun aftvunget Publikums Beundring, men da hun nu var bleven baade rig og fornem, beundrede og smigrede baade Mænd og Qvinder hende i den Grad, at hun blev led og kjed af at høre sig selv lovprist fra Morgen til Aften, og hun følte, at der til Trods for Pragt, Glimmer og Beundring var Noget, som manglede hende. Hendes Tanker vandrede tilbage til hendes Barndoms Hjem, til hendes Fader, som havde elsket hende saa høit og hvis Aasyn straalede af Glæde, naar hun traadte ind i Værelset; til hendes ømme Moder, som aldrig havde sagt hende et haardt Ord; til Mrs. Stanmore, hvem hun maaskee ikke altid havde opført sig net imod og derfra gled Tanken jo let over til Dick Stanmore, der altid var venlig, godmodig, overbærende og i godt Humeur. Bearwarden var ikke altid i godt Humeur — det havde hun allerede erfaret. — Hvor Dick havde opført sig smukt altid imod hende, tænk blot paa Historien med Diamanterne. Der maatte være foregaaet en stor Forandring med ham, da han saa aabenbart søgte at undgaae hende — ja, han havde maaskee Ret, hun havde jo behandlet ham grusomt.

Dette var dog ikke hendes eneste Sorg; thi Maud begyndte nu for første Gang i sit Liv at føle virkelig Kjærlighed og det til sin egen Mand, hvilket man jo skulde troe, maatte være tilfredsstillende for begge Parter, men det var det ikke; thi der var altid et ubestemt „Noget“ imellem dem, en Skygge, ikke af Tvivl eller Mistillid, thi Bearwarden var af Natur fri og aaben, men af Kulde. Hun havde jo en Hemmelighed for ham og hun kunde ikke ganske skjule det, og hans skarpe Instinkt sagde ham, at han ikke besad hendes fuldkomne Tillid og han var for stolt til at trygle om den. Saaledes gik de faa Uger deres Ægteskab endnu havde varet under ydre høflige Former, men deres Hjerter vare ikke forenede.

„Hvor jeg vilde ønske, jeg var lig andre Koner,“ tænkte Maud, „jeg vilde elske ham, dersom han blot vilde lade mig faae Lov dertil. Blot jeg var god, rigtig god, som Mamma var, men det er vel næsten umuligt nu. Det er dog vel ikke for seent at begynde derpaa?“ Og med denne gode Beslutning, strax at begynde paa sin Forbedring, ringede hun og sagde til den indtrædende Tjener, at hun ikke var hjemme for Nogensomhelst forinden Lord Bearwarden kom tilbage, undtagen der skulde komme en Mand med Silketøier og Brocader, han skulde vises ind til hende.

Tjeneren havde neppe lukket Døren, før den Papirkniv, hun holdt i Haanden, knækkede over; thi lidt efter lidt havde hun knuget den stærkere og stærkere ved Tanken om at hun med sin stolte Charakteer og høie Stilling i Verden ikke skulde have Lov til at modtage eller negte sig hjemme for hvem hun vilde, og medens hun sad og ventede, blev hun efterhaanden utaalmodig.

Det er vel overflødigt at bemærke, at den Person med Silke og Atlask, som skulde have Adgang til hende, ikke var nogen anden Person end Gentleman Jim, der havde fundet, at Forklædningen som Bissekræmmer var mindst udsat for at blive gjennemskuet, og derfor ikke havde kunnet undlade at underrette Ladyen om, at han vilde aflægge hende et Besøg.

Gentleman Jim var efterhaanden bleven en Plage for Lady Bearwarden, mere end eengang havde han trængt sig ind paa hende, hvor det var upassende, ja ligefrem farligt at tale med ham. Mødet idag havde han ligefrem aftvunget hende ved skjulte Trusler; hun begyndte at føle, at hun ikke længer var sin egen Herre, at hun havde mistet sin Uafhængighed og maatte tildeels lystre en underordnet Personlighed. For en Natur, der var saa stolt som hendes, maatte det næsten være utaaleligt. Lord Bearwarden kom vel sjelden ind før Spisetid, men det var jo ingen afgjort Sag, og Maud kunde ikke paa nogensomhelst Time af Dagen være sikker paa hans Fraværelse uden naar han var paa Vagt. Endelig ringede Gadeklokken og en Tjener førte den mistænkelig udseende Handelsmand efter Ordre ind til Husets Frue og vendte derefter tilbage til sit Værelse.

Maud følte sit Mod falde og forsøgte at holde sig oppe ved at angribe ham: „Hvad vil De her?“ sagde hun, reisende sig med Heftighed, medens Jim som sædvanlig, efterat have hilst paa hende, begyndte at pakke sine Varer ud, „har jeg ikke ofte nok sagt, at denne Forfølgelse maa høre op og at jeg ikke vil taale den længer. Næste Gang lader jeg mine Folk jage Dem bort. Naa! vil De saa ikke — vil De ikke lade os slutte en endelig og mindelig Overeenskomst?“

„Det er ikke en Maade at tale til en Mand paa,“ knurrede Jim, „som har vovet Liv og Blod for Dem. Der var ingen Tale om, at lade respektable Handelsmænd blive jagede bort af Tjenerne, dengang man trængte til en Mand, som han, der staaer her. En Mand, siger jeg, som ikke var bange for sin Hals, naar han blot kunde udføre, hvad De havde tryglet ham om.“

(Fortsættes.)

Landvæsenseleven.

(Slutning.)

General Stilling havde opholdt sig i lang Tid i Nizza, men da de kom dertil, var han bortreist; de fulgte efter ham til Rom, til Neapel, men alle Bayers Anstrængelser vare forgjæves — han kunde ikke finde hans Spor.

Lidt modløs over sine feilslagne Forsøg paa at føre dem sammen, som aldrig burde have været adskilte, tog han ud i Omegnen for at finde et fredeligt Tilflugtssted for sin Patient.

Saa ofte havde hans Øie paa deres Udflugter med Henrykkelse hvilet paa en mægtig Klippepyramide, som omgiven af Bølgerne kneisede stolt mod den deilige blaa Himmel.

„Der maa være Hvile for den Trætte," sagde han halv høit.

En ældre Herre, som sad ved Stranden og stirrede drømmende hen for sig, reiste sig hurtig op.

„De er Dansk!" sagde han glad og rakte ham Haanden. „Det er længe siden, jeg hørte mit Modersmaal, — fjernt fra Fødelandet lyder det altid som Musik. De taler om Hvile for den Trætte, den kan De aldrig finde bedre end ovre paa Øen der," og han pegede imod Klippepyramiden.

„Det var heldigt; jeg fører en syg Dame med mig, som trænger til Ro og Pleie. Det var en venlig Tilskikkelse af Skjæbnen, at jeg fandt Dem paa min Vei."

„Det skulde glæde mig, om jeg kunde være Dem til Nytte," sagde den Fremmede, „Øen hedder Ischia; jeg har ogsaa søgt Hvile derovre."

Bayer tog sit Kort frem og rakte det til den ældre Herre, der til Gjengjæld gav ham sit. Da Bayers Øie faldt paa det, gav det et Sæt i ham og Blodet foer ham til Hovedet, men næste Øieblik var han aldeles Herre over sin Bevægelse.

„Hvis Generalen Intet har imod at tage mig med, saa kunde jeg have Lyst til at gjøre Øens nærmere Bekjendtskab."

„Der kommer min Baad; jeg haaber, De vil være min Gjæst paa Ischia. — Saa paatager jeg mig at være Deres Veiviser. Den friske Vind fra Havet gjør Temperaturen behagelig derovre — og de herlige Bade styrke den Syge. — Befolkningen er godmodig, livlige Folk, som mest leve af Fiskeri og deres Vinavl, og Øen frembyder Skjønhed paa Skjønhed."

„Saa bliver det jo et herligt Opholdssted for mine Damer, thi jeg har fire i Tallet at sørge for."

„Saa maa De forsyne Dem godt med flere Nødvendighedsgjenstande i Neapel. Paa Ischia hersker stor Tarvelighed; Kjød have vi kun lidt af derovre, og da der næsten ingen Græsgange findes, maa man nøies med Gedemælk, men Frugt er der i Mængde, og intet Sted i hele Italien findes de saftigere og bedre. — Hvad feiler Deres Patient?"

„Jeg veed ikke rigtig hvad Navn jeg skal give hendes Sygdom. Det er Sjælen, som lider af en nagende Længsel."

„Ja, Længsel! det er en Sygdom, som tærer paa Livskraften," svarede han livlig.

„Og hvorfor tilfredsstiller man da ikke en saadan Længsel?" spurgte Bayer.

„De kjender kun Livet fra den lyse Side; De er jo næsten et Barn endnu," sagde han mørk — „dets bittre Skuffelser er en aabnet Bog for Dem."

„Har jeg end ikke aabnet Bogen for mig selv, saa har jeg læst i den for Andre og seet, at Skuffelsen ofte ligger i Indbildningen. Her har jeg en Syg, som i mange Aar har været skilt fra sin Mand, han forlod hende samme Dag, hendes Hjerte for første Gang bankede varmt for ham, og hun har savnet ham og længtes efter ham i mange Aar, istedetfor at reise til ham med sin Kjærlighed."

„Og hvis denne Kjærlighed var bleven forsmaaet?" sagde Generalen med sagte Stemme.

„Det var den ikke; en sand og stor Kjærlighed bliver aldrig forsmaaet. — Ah, nu ere vi ved Øen," afbrød Bayer.

Det var en lang Seilads, og Samtalen var ofte gaaet istaae underveis.

Generalen boede hos en af de rigeste Familier paa Øen, Huset var smukt og omgivet af rige Viinhaver.

„Her er jo et lille Paradis!" udbrød Bayer.

„Det er mit Hjem, og prægtige Folk er det, jeg boer hos. — Huset er altid optaget, da de Reisende her finde en Ro, som Byerne ikke kunne skjænke; men igaar reiste en engelsk Familie herfra — dens Leilighed staaer ledig."

„Saa vil jeg skynde mig at beslaglægge den," svarede Bayer.

Næste Dag førte Bayer sine Damer til deres nye Hjem, hvor den venlige Værtinde modtog dem paa det gjæstfrieste.

Bayers Hjerte bankede af Uro. „Nu eller aldrig!" sagde han sagte til Elise.

„Gud vil nok hjælpe os; det er jo hans Gjerning vi udføre," svarede hun med Taarer i Øinene.

Generalen var ikke hjemme, sagde Værtinden til Bayer; han havde gjort en lille Udflugt længere ind paa Øen, og kom først tilbage om nogle Dage. Bayer blev næsten glad over denne Efterretning, han ængstede sig over det vigtige Øieblik Nærhed.

De Unge gjorde mange Udflugter paa Øen, for at beundre dens sjeldne Skjønhed; men Fru Stilling taalte ikke disse anstrængende Toure opad steile Bjerge og besværlige Veie. Ungdommens Begeistring laante dem Vinger til at naae Epemeos alvorsfulde Tinde, som kneiser høit op imod den rene, blaa Himmel og hæver sig halvtredietusinde Fod over Havet. Men det var ogsaa et Syn, som lønnede dem for den overstandne Besvær, da de kastede Blikket ud over Landskabet, som omgav dem. Der laa den rigeste Afvexling af høie Bjerge og yndige Dale, skyggefulde Skove og det blanke, azurblaae Hav, smukke Byer og grønne Viinhaver. Elise trak Veiret dybt, det var, som om Naturens Skjønhed tyngede paa hendes Bryst, saa meget Stort og Herligt troede hun ikke Verden eiede; fra Jorden saae hun op imod Himlen, som de nu var saa nær, og hun bøiede sig ydmyg for den Gud, som havde skabt alt dette. Da mødtes Bayers og hendes Øine, og hun læste, at deres Tanker mødtes her, som overalt. Han greb hendes Haand og de stode tause en Stund.

Da brød Thyra Stilheden ved at udraabe: „Hvor her er skjønt!" og Trylleriet var tilende.

„Kjære Moder," sagde Elise en Dag, „Du sidder saa meget ene hjemme, jeg kan ikke rigtig nyde disse Udflugter, jeg føler næsten Samvittighedsnag ved min Glæde, naar jeg tænker paa, at Du ikke deler den med os."

„Det skal Du ikke, mit kjære Barn, jeg har bedst af Hvile og Eensomhed — og den har jeg fundet her."

„Idag faaer De ikke Lov til at blive hjemme," sagde Bayer, „vi har tænkt at gjøre en længere Tour til Monte di Vico, for at besee det gamle Taarn, som har afgivet Stof til saa mange Sagn her paa Øen; jeg har bestilt Æsler, som skal tjene os til Befordringsmiddel, og vor Værts flinke Søn, Antonio, skal være vor Veiviser."

„Ja, Moder, det hjælper ikke, at Du kæmper imod, vi tage Dig med Magt og sætte Dig ud paa Æslet."

„Saa er det vist bedre, at jeg følger godvillig med," svarede hun med et Smil.

Med stor Besvær var Klippeskrænten Monte di Vico naaet og Udsigten beundret. Antonio havde medbragt en Madkurv, og de unge Piger vare beskjæftigede med at opdække et landligt Maaltid, da kom en ældre Mand langsomt gaaende opad Skrænten, støttende sig træt til en Stok.

Alfred ilede ham glad imøde og hjalp ham op, og Elise udstødte et Overraskelsens Skrig og hvilede Øieblikket efter i hans Arme, og begge de andre Søstre fulgte hende. Fru Stilling gjorde nogle Skridt imod ham, blussende rød, men standsede derpaa pludselig saa bleg, som et Lig. Da hun saae sine Døttre kjærtegne deres Fader, sank hun om paa den haarde Klippe og græd sagte — hun følte sig saa ene og forladt. Da stod Bayer ved hendes Side.

„Jeg vidste, at Gjensynet var nær! Vær nu modig, kjære Fru Stilling — et Minut afgjør ofte et heelt Livs Lykke eller Ulykke."

Generalen havde løsrevet sig fra sine Døttres varme Omfavnelse og saae sig ængstelig om, som savnede han Noget i Gjensynets Lykke; da tog Elise hans Haand og næsten drog ham hen til den grædende Moder. Hun reiste sig hurtig op, som skammede hun sig over sin egen Svaghed; han stod raadvild — Hjertet drog ham til hende — Uvished og Stolthed holdt ham tilbage.

Da tog Elise Moderen i sine Arme, trak Faderen nærmere til sig og Ingen af dem vidste senere hvorledes det var gaaet til, at Moderen hvilede ved Faderens Bryst. Han trykkede hende saa fast til sit Hjerte, som frygtede han for atter at miste hende, og hviskede:

„Du har savnet?"

„Og elsket!" svarede hun.

De Unge gik op i det gamle Taarn, som staaer paa Klippeskræntens Tinde og blev længe borte — saa længe, at Fader og Moder maatte hente dem. Hvor de vare forandrede begge to. — Kan Lykken lyse saaledes op, tænkte Elise, og hendes Tanke blev til Ord:

„See Dig rigtig om, kjære Fader, — har nu Alt ikke faaet et lysere Skjær i Dine Øine, er ikke Livet skjønt og Verden deilig, naar Kjærlighedens Sol lyser op for os?"

Faderen saae forundret paa den begeistrede Pige, da drog et Smil hen over hans Ansigt og han vendte sig blidt om imod sin Hustru og sagde: „Jeg troer, hun taler af Erfaring, den Smaa; en Uindviet kan ikke see saa klart."

Fru Stilling smilede og trykkede hans Haand.

„Hvem har hun seet paa Veldegaard?" spurgte han nysgjerrig.

„Det brænder, Fader!" sagde Esther muntert, og saae fra Siden hen paa Bayer.

„Den Smule Dreng! Det er ikke muligt!" svarede Generalen muntert, men saae dog kjærligt paa Alfred.

„Den Smule Dreng! en Mand baade af Aar og Charakteer — vort Barn kunde neppe finde en bedre Støtte," sagde Fru Stilling og rakte Bayer venligt Haanden.

„Han regerer os Alle, lille Fader!" lagde Thyra til.

Generalen dreiede Bayer rundt og saae paa ham.

„Jeg troer Thyra har Ret; jeg har nok ogsaa været et villieløst Redskab for hans skumle Planer, men hvad siger Du til alt dette, Elise?"

„Jeg spillede i Vinter Philipine med ham og tabte."

„Og hvad tabte Du da, mit Barn?"

„Mit Hjerte, lille Fader, og det er jo kun en Pligt at betale sin Gjæld."

„Det var en rig Gave, jeg modtog, men, ikke sandt, Hr. General — med Hjertet maa Haanden følge, naar det skal føre til Lykke?" og Bayer saae bønligt paa ham.

„Hvad siger Du til det, Mo'er — troer Du ikke vi to Gamle skylde denne lille Fyr Noget? Har Elise givet ham Hjertet — maa vi vel ogsaa betale vor Gjæld og give ham vort yngste Barns Haand."

Den solgte Skjønne.

Den 2den Juni 1823 døde i Berlin Grevinde Sofia Polieutki. Keisere og Konger, Fyrster og Hertuger, Grever og fornemme Herrer havde ligget for hendes Fødder; Fyrsten af Ligue havde besunget hende som et Mesterstykke, Naturen ikke to Gange kunde frembringe, og Grev de la Garde, hendes utrættelige Tilbeder, har beskrevet hendes Liv.

Sofia blev født i Constantinopel, fortæller Greven. Hendes Forældre, som vare af en græsk Fyrsteslægt, vare pludselig blevne nedstyrtede i den dybeste Armod fra den mest glimrende Overflod, og maatte nu ernære sig ved en lille Brødhandel i en affides liggende Sidegade.

Sofia havde fire deilige Søstre, men hun overstraalede dem Alle, og naar hun med sine ungdommelige Legekammerater tumlede sig paa den mægtige Trappe foran det franske Gesandtskabs Hotel i Constantinopel lignede hun en fortryllet Prindsesse i Eventyret. Forældrene havde mange Planer for med hende; snart vilde de sende hende

til Hoffet — snart til Paris, for at hun kunde uddanne sig til Dandserinde.

Paa den Tid blev Hr. Berrier sendt som fransk Gesandt til Constantinopel, og da han en Dag red ud af Hotellets Port sad den smukke Sofia paa Trappen og fortalte sine Legesøstre om Grækenlands fordums Herlighed. Marquien blev slaaet af hendes Skjønhed, hendes fyrige Øine og elegante Vægt. Han vinkede hende til sig og udspurgte hende om hendes Familie.

Hun forklarede ham det i faa Ord.

Hendes Skjønhed og Stemme blændede ham, og han bad hende sige sin Moder, at han ventede hende næste Dag i Hotellet.

Moderen kom, skildrede deres fornemme Herkomst, Trang og store Nød; hvorpaa Marquien svarede: „Vil De overlade mig Deres Barn? Jeg opdrager hende og tager hende med til Frankrig. De erholder strax femten hundrede Piastre."

En stor Sum for fattige Folk, men Moderen rystede paa Hovedet og gik. Udenfor overveiede hun dog atter Sagen, græd over deres store Nød og smilte ved Tanken om Datterens glimrende Fremtid — vendte tilbage og modtog den tilbudte Sum.

Sofia blev altsaa solgt for 1500 Piastre.

Hun boede nu i Palaiet, Stadens første Lærere sørgede for hendes Opdragelse, og da hun var sexten Aar gammel, var hun saavel i aandelig som legemlig Henseende en udmærket Dame.

Ved den Tid blev Gesandten pludselig tilbagekaldt og den nærmeste Vei til Hjemmet vilde have været Søveien; men Marquien foretrak Veien tillands, deels for at spare Sofia for Sølivet og deels for at aflægge nogle Besøg i Polen og Tydskland.

I den polske Grændsefæstning Kanniciek Podolski bleve de fornemme Reisende modtagne af Gouverneuren, General Grev von Wolmirstadt, en endnu smuk og ung Mand, som hans Velynderinde, Catharina den Anden, vel ikke lod hungre, men som dog var i Gjæld til op over begge Øren.

Han saae Sofia og blev blændet af hende.

Han bad Marquien udhvile sig lidt her efter Reisen. Denne blev rørt over Opmærksomheden og forlængede sit Ophold fra den ene Dag til den anden, indtil — Gouverneuren faldt paa Knæ for Sofia og tilbød hende sin Haand og sit Hjerte.

Denne dramatiske Scene foregik dog i Eenrum, og den Udvalgte sagde ja; men begge vare ogsaa enige om, at Gesandten aldrig med det Gode vilde stille sig ved sit Klenodie, hvorfor de maatte tage deres Tilflugt til List.

Gouverneuren sagde derfor en Dag til Marquien, at den gamle Fæstning tog sig henrivende ud fra et bestemt Sted paa de omgivende Høider, og beklagende, at han ikke kunde ledsage ham, raadede han ham til at opsøge Stedet.

Marquien gik i Fælden, sprængte ud over Vindebroen, men var neppe vel over den sidste, for alle Broerne bleve trukne op og det elskende Par under Klokkernes Lyd begav sig til Kirken, hvor en Pope gjorde Datteren til Grevinde Wolmirstadt, medens den narrede Papa forgjæves søgte at finde det rette Punkt, hvorfra Fæstningen skulde betragtes.

Utilfreds vendte han tilbage og fandt til sin Overraskelse Fæstningen afspærret. Medens han ventede paa at vorde indladt, kom et Bud og overrakte ham den lovformelige Ægteskabscontrakt. Rasende sønderrev han Papiret og spaltede Hovedet paa Overbringeren. Gouverneuren sendte hans Tjenere ud med hans Bagage, og tilsidst kom Reisevognen og med den et Brev fra den unge Kone, indeholdende Taksigelser — Undskyldninger — og Lykke paa Reisen.

Gesandten bandede og tordnede, men da han ikke kunde stampe Regimenter op af Jorden og erklære Svigersønnen Krig, bestemte han sig til det Fornuftigste han kunde gjøre — han reiste sin Vei og trøstede sig med, at alle Qvinder vare falske.

Det nygifte Par levede i Lystighed og Glæde i hele to Aar; men ny Gjæld kom til den gamle, og for at undgaae Creditorernes sure Ansigter gjorde Greven i en Fart den allernyeste Gjæld, tog Orlov paa tre Aar og reiste pludselig ud i den vide Verden med sin elskede Sofia.

Ved alle Europas Hoffer, hvor hun lod sig see, blev hun beundret og hendes Mand misundt. Fyrster og Herrer af Guds og Kongens Naade tabte deres Hjerter og med det store Præsenter til hende, og trods disse var den talentfulde von Wolmirstadt, hvis største Talent rigtignok var Ødselhed, bestandig i Pengeforlegenhed, hvoraf Resultatet blev, at Greven og Grevinden pludselig maatte forlade Stokholm og formelig flygte til Hamborg.

Paa den Tid synes Kjærligheds-Guden ogsaa at være flygtet fra dem — man var ofte uenig — man spiste for sig selv — Madame spiste hyppigt sammen med Grev Felix Polieutki og Gemalen med de rige Hamborger-Kjøbmænd, af hvem han ogsaa ofte laante Penge, naar hans Vexler vare udeblevne.

Grev Felix Polieutki reiste for paa en anstændig Maade, at udgive sine Penge; han var en Krøsus; han eiede i det frugtbare Ukraine 10 Byer, 100 Landsbyer og 100,000 Sjæle. I Hamborg saae han Sofia og tilbad hende — han var smuk, rig og godmodig, og Madame spiste langt hellere sammen med den galante Grev Felix end med den knarvurne Hr. Gemal.

En Morgenstund traadte Grev Felix ind til denne og sagde: „Min Herre! jeg kan ikke leve uden Deres Gemalinde, og jeg veed, jeg er hende ikke ligegyldig; men jeg ønsker at skylde Dem min Lykke og lægger derfor min Skjæbne i Deres Hænder. Her har jeg to Dokumenter. Det ene er en Skilsmissecontrakt, hvorpaa kun Deres Underskrift mangler, thi Deres Gemalinde har allerede underskrevet, og det andet er en Anviisning paa fire Millioner Gylden, som De strax kan hæve hos min Banquier. Underskriver De det første Dokument, overleverer jeg Dem det andet. Lad os komme tilende med denne Sag, med det Gode eller med det Onde, mig er det ligemeget, men Ende derpaa vil jeg have — thi leve uden Grevinden kan jeg ikke."

Ægtemanden blev vel lidt forbauset, men han fældede ikke Taarer, som Moderen i Constantinopel. Han tænkte paa de afskyelige Creditorer og de deilige fire Millioner, greb Pennen og skrev under.

Sofia var saaledes solgt anden Gang.

Fortælleren, Grev de la Garde, siger, at Intet er lettere end at faae en Skilsmissedom i Polen, og at han selv har kjendt en Hr. Worzel, som paa

eengang havde fire levende Koner, der alle bare hans Navn. Saa let omgaaes Loven.

Sofia blev altsaa gift med Grev Polieutki, og det være sagt til begges Ære, de vare hinanden tro til Døden. De vare begge kjede af det omflakkende Liv, og besluttede nu efter et Besøg hos Petersborger Hoffet at trække sig tilbage til deres Godser, hvorhen Grev de la Garde, der var bleven overflødig i Hovedstaden, ledsagede dem.

Fra Slottet Tulezim i Ukraine bestyrede Greven sine uhyre Eiendomme og Sofia var hans Sekretair. Morgenen var indviet til Arbeide; Resten af Dagen til Moro for det store Antal Gjæster — thi Tulezim var ikke alene et Gjæstfrihedens Tempel, men ogsaa et Asyl, hvor enhver Fremmed blev modtaget og beværtet.

Om Sommeren drog Ægteparret, ledsaget af Grev de la Garde til Krim, hvor den russiske Keiser havde overladt dem store Eiendomme, og hvor de vilde anlægge en By, Sophiopolis. Paa Kap Laspis lod Grevinden indrette en Pavillon, hvorfra hun skuede ud over det sorte Hav til sin Barndomsvugge, Constantinopel, og Greven lod 2000 Bønder bringe hid, som i 10 Aar med en Udgift af 20 Millioner, skabte en Have og en Park, Sophiovka, der næsten kunde kaldes Verdens ottende Underværk. Digterne besang den og den russiske Keiser besøgte den og blev saa henrykt, at han confiskerede den og indlemmede den i sine Domainer.

Grev Polieutki oplevede ikke Værkets Fuldførelse; han styrtede med en Hest og slog sig ihjel.

Skjønheden var nu Enke, og Arving til de 10 Stæder, 100 Landsbyer og 100,000 Sjæle. En saadan Enke finder mange Friere — den første var ingen Anden end hendes første Mand, Gouverneuren over Kanniciek Podolski — hans fire Millioner vare væk og han længtes nu saa saare efter — Stæderne, Byerne og Sjælene.

Sofia giftede sig imidlertid aldrig mere.

Forstemt over Keiserens Annektering af Sophiovka, forlod hun Rusland og flakkede nu om i Verden. Hun havde ingen Ro paa sig, maaskee hendes Friere ikke lod hende finde Fred nogetsteds. Grev de la Garde, som fulgte hende, berømmer hendes mageløse Godgjørenhed og store Skjønhed, selv i hendes høie Aar. „Hun var en Dronning ved sin Skjønhed, og hun syntes at sige: ‚Verden tilhører mig'."

Blandinger.

— I de fornemme Folks Huse lever man bestandig i Frakke. Man gaaer omkring i snevre Silkestrømper, og vover ikke at gjøre noget Spring, for at de ikke skulle revne. I et fornemt Huus har man klart Solskin paa en Snee-Eng. Alt seer glat, hvidt og glindsende ud, og dog vederqvæger det ikke, det er koldt og ubeqvemt. Man har Lys, ikke sand Varme.

— Dersom vi ikke Alle vare fremtidssyge, saa vilde vi have en stærkere Nutid.

— Den, der skriver et Brev, maa troe, han skriver det til hele Verden; og Den, der skriver en Bog, maa tænke, han skriver den til en god Ven, ellers blive begge Dele hverdags.

— „Det er ingen Solformørkelse," sagde Professor K. paa Observatoriet, „Maanen tjener Jorden som Parasol."

— Naar jeg afskyder en Piil i Luften, og en Ubetænksom tager den op, for at trykke den i sin Naboes Hjerte, kommer da Gjerningen paa min Regning?

— Muserne have ofte ikke Andet at gjøre, end at skamme sig over deres vanslægtede Sønner.

— En ung Geistlig maatte standse midt i sin Prædiken, han tabte Traaden, blev forvirret og forlod Prædikestolen. Et vittigt Hoved bemærkede: „Om ham kan man dog ikke sige: han blev stikkende, thi han er jo gaaet sin Vei."

Gaade.

Det er Noget, der kan sendes over Sø og salte Vand,
Ogsaa Noget, der kan bringes let igjen fra Mand til Mand;
Det er ikke Gods og Guld, ikke Blomster eller Sang,
Har dog Vægt og Værd og sælsomt glædet Hjertet mangen Gang.

Dagligdags vi saae det Alle, skjænke hyppig det igjen;
Men med Forskjel dog det gives, — stundom mindst til bedste Ven —;
Tidt med Ulyst, tidt med Fryd, tidt med tvungen Venlighed,
Gjælder Meget, gjælder Lidet, efter Folk og Tid og Sted.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 38:

1. Manna — annam! 2. Salg — Glas.

Opløst af Den vordende Knebelsbart, Kløverbladet ved Aaen, Hans Sorensen.

Nr. 2 opløst af Djævelskabet Galerois i St. Croix, En Brostensliber fra Klosterstræde.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste Juli erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (10 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 1ste October. Nr. 40.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Bernardin de Saint-Pierre (med Xylographi). — Dorothy Fox. — Blandinger. — Charade.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

„Jeg vil betale en hvilkensomhelst Pengesum. Tys! tal ikke saa høit; hvad vilde Folkene troe. De udsætter mig for altfor megen Fare. Hvorfor vil De gjøre mig ulykkelig? Jeg vil betale, hvad De vil, blot jeg kan blive fri for denne utaalelige Forfølgelse."

„Penge — betale," gjentog Jim, vel lidt mildere, men dog i en halv foragtelig Tone, „det er Ord, som Deres Lige altid føre i Munden. De troer, at for Penge kan man kjøbe Alt, baade Sjæl og Legeme. Forbandet være Deres Penge, siger jeg; det er just ikke overdrevent høfligt, Mylady, men der er reent ud af Posen."

„Hvad forlanger De da af mig?" spurgte hun i en lav, klagende Tone.

Hun havde taget Plads i en Lænestol og vred sine Hænder. Hvor deilig tog hun sig ikke ud i sin Sorg. Det var maaskee den, som endnu mere forhøiede hendes Skjønhed.

Gentleman Jim følte atter den fordums trolddomsagtige Indflydelse faae Magt over sig. „Dersom De sagde til mig: Jim, jeg troer Du er en hengiven og troe Fyr — jeg troer, at Du med Liv og Sjæl vil tjene mig, ikke for Penges Skyld, fordømte være de, men af Din egen frie Villie, jeg troer Ingen er mig saa hengiven paa hele Jorden — see derfor maa Du komme her en Gang hver Uge, hveranden Uge, — ja, selv om De sagde endog kun een Gang hver Maaned, og jeg vil ikke tale mere om at lade Dig jage bort, men Du skal see mig, jeg vil være venlig imod Dig, og hvad jeg forlanger af Dig, maa Du saa gjøre — ja, hvis De talte saaledes til mig, Mylady, saa vilde jeg være baade stolt og glad, og der vilde ikke være et lykkeligere Menneske i London."

Det var en usædvanlig lang Tale for Jim. Da han var færdig, tørrede han sit Ansigt af med sit Ærme og gav sig atter til at sysle med sine Pakker.

Hun kunde ikke holde sine Taarer tilbage, stille og uhørligt randt de, uden at hendes Næse blev rød, eller hendes Ansigt forvredet, som klæder Fruentimmerne saa ilde, naar de græde.

„Er der ingen anden Udvei?" hviskede hun, „ingen anden Maade? Det er umuligt! taabeligt! nederdrægtigt! Husk paa, hvem jeg er, og betænk vel, hvad det er for et Forlangende. Hvorledes tør De stille mig Betingelser? Vove at sige, at jeg skal gjøre det, og ikke gjøre det. Forlad mig strax! gaae Deres Vei! jeg vil ikke høre et Ord mere."

Hendes Stolthed tørrede hendes Taarer, og Harmen bragte hendes gamle Mod tilbage, men det var for seent.

Gentleman Jim var rasende og hans Ansigt fik et afskyeligt Udtryk. Under hans Frakke var en lang, tynd Kniv skjult og Maud havde intet Begreb om, hvor nær denne Kniv var ved at gjøre Bekjendtskab med hendes smukke hvide Hals.

Han var dog ikke afsindig nok til aldeles at lade sig henrive af sit Raseri med Fare for øieblikkelig Opdagelse.

„Tag Dem iagt!" hviskede han gjennem de sammenbidte Tænder. „Hvis De og jeg skulle være Fjender — saa vær paa Deres Post. De kjender mig — idetmindste burde De gjøre det, og De veed, at jeg er frygtløs og ikke viger tilbage for Nogetsomhelst."

Hun var som lamslaaet af Skræk. Hun tog atter sin Tilflugt til Bønner, hun bød ham Penge, hundrede Pund. Han kunde blot forlange.

Han pakkede sine Sager sammen. Da han var færdig saae han op og betragtede hende, og det Udtryk, der da var i hans Øine forjog Søvnen fra hendes i mangen paafølgende Nat.

„De har altsaa villet det," mumlede han, „næste Gang De seer mig vil De ønske, at vi ikke vare blevne Fjender."

Det taler meget for Jims Selvbeherskelse, at han, da han gik ned ad Trappen, kunde sige til en Herre, han mødte der: „Deres ærbødige Tjener, Mylord!"

Nittende Capitel.

Lord Bearwarden var, ligesom saamange andre fornemme Folk, der holde Huus i London, ikke altid

heldig i Valget af sine Tjenestefolk, og da han nu desuden var, hvad hans Folk kaldte „en streng og selvraadig Herre“, som vel vil sige, at han havde den dumme Idee, at naar han lønnede Tjenerskabet, saa skulde det opfylde sine Pligter, saa var det ikke saa sjeldent, at han skiftede Folk.

Saaledes skete det, at en underordnet Tjener, der lige var tiltraadt sin nye Post, var godmodig nok til, skjøndt hans Liberi ikke var syet endnu, at ile til Døren og lukke den op, for at en anden Medtjener kunde faae Tid til at krølle sine Bakkenbarter.

Lord Bearwarden blev lidt forundret over, at hans egen Tjener negtede ham Adgang til hans eget Huus.

„Jeg siger Dem jo, Mylady er ikke hjemme,“ sagde Mennesket, forbauset over den Frihed den besøgende Herre tog sig ved at træde ind i Vestibulen, og stillende sin Person iveien for ham, tilføiede han, „og dersom De ønsker at tale med Mylord, saa kan De heller ikke det — saavidt jeg veed.“

„Hvorfor ikke?“ spurgte Lorden, som anede hvor Landet laa, og morede sig over Feiltagelsen.

„Fordi Mylord har private Forretninger. Hans Friseur og hans Dentist ere hos ham,“ svarede Rekrutten vigtig, stolt af sit Paafund.

„Hvem er De da?“ spurgte nu Lorden høitleende.

„Hvem jeg er? jeg er Hans Herligheds Tjener. Men hvem er De? det maa jeg nok spørge om.“

„Jeg er Lord Bearwarden selv.“

„Lord Bearwarden. Aa ja, det troer jeg nok!“ var det uventede Svar. „Jo, den er ikke daarlig. Nei, unge Mand, saadan leger vi ikke her — maaskee De vil gaae Deres Vei — der er ellers Politi i Nærheden.“

I dette Øieblik kom heldigviis Tjeneren med de velkrøllede Barter tilbage, og Husets Herre fik endelig Tilladelse til at gaae opad sine egne Trapper.

Han mødte Gentleman Jim, der kom ud med sine Pakker, og det var jo en god Forklaring, hvorfor hans Gemalinde havde negtet sig hjemme, thi skjøndt han kun havde været kort Tid gift, saa vidste han dog, at Damerne helst vilde være uforstyrrede, naar de skulle kjøbslaae og handle, men det slog ham, at Lady Bearwardens Aasyn bar Spor af en bevæget Stemning, ja han troede næsten endogsaa af Taarer. Hun vendte sig ogsaa hurtig bort fra ham, da han traadte ind, og gav sig noget at bestille med Gardinerne, men han havde et hurtigt Øie og hans Iagttagelsesevne var skjærpet af en Følelse, han var for stolt til at tilstaae.

„En Slags gentlemanmæssig Fyr, jeg mødte just paa Trappen,“ begyndte han godmodigt nok, men dog i en kold, høflig Tone, som Mand kjendte altfor godt, og som hun følgelig hadede. „Et Bal-Bekjendtskab, Laps, Smugler, respektabel Handlende — han seer ud til alle Slags — hvad er han? Han sælger vel billigt, thi han seer næsten ud, som om han stjal hele Kramkisten? Jeg haaber, De har gjort en god Handel, Mylady? Maa jeg see Stadsen?“

Han kaldte hende aldrig Mand, det var altid „Mylady“, som om de havde været gifte i tyve Aar. Hvormeget længtes hun ikke efter et Ord, som ikke var saa formelt — efter et aabent Smil — et uberegnet Kjærlighedstegn. Maaskee havde hun ikke sat saa stor Pris paa disse Ting, hvis de vare blevne ydede hende i rigeligere Maal.

Lady Bearwarden var ikke en af disse Qvinder, som kunne sige en Usandhed, trøstende sig med at „Øiemedet helliger Midlet“; hendes Natur var aaben, og snarere af Stolthed end af Princip foragtede hun Tvetungethed, som noget særdeles lavt. Derfor var det, at hun ikke kunde svare strax, men rødmede og sagde: „Jeg havde noget at gjøre med den Mand, ellers vilde De ikke have seet ham her. Havde jeg anet, at De var kommen saa tidligt hjem, skulde jeg have affærdiget ham hurtigere. Vistnok hader jeg at gaae i Boutikker, hader Kræmmere, hader . . . .“

Hun havde nær sagt „Alting“, men hun stoppede itide; thi det vilde dog have lydt altfor utaknemmeligt, efter faa Ugers Ægteskab.

„Saa lad være at gjøre det, som De ikke holder af. Jeg vilde gjerne skaffe Dem saamegen Medgang og saa lidt Modgang som muligt; saameget af Livets Goder, som det staaer i min Magt. Dersom den Fyr falder Dem til Besvær, saa forbyd ham Adgang. De kan troe, Mylady, den nye Tjener vil passe paa ham som en Drage og holde ham udenfor. Den Fyr svarer jeg for.“ Og han fortalte nu leende sit eget Eventyr med den nye Tjener.

Han syntes hjertelig, venlig og oprømt nok, men hans Tone var dog mere den, som en Mand bruger ligeoverfor en Mand, en Officier ligeoverfor en Kammerat, end en Elsker ligeoverfor sin Kjærligheds Gjenstand, en Ægtemand ligeoverfor sin unge Hustru.

Alt dette følte hun, men ogsaa hans Taktfuldhed i ikke at gjøre flere Spørgsmaal angaaende hendes Besøg. Den Tillid, han viste hende, havde hun aldrig tvivlet om, og alle hans mange andre gode Egenskaber havde hun ogsaa efterhaanden lært at kjende. Hvad manglede der da i hendes fuldkomne Lykke? Kun een Ting, svarede hun sig selv, men for den vilde hun ogsaa have byttet en heel Deel andre bort — at han skulde elske hende, som Dick Stanmore havde elsket hende. Stakkels Dick, hvor hun dog havde behandlet ham slet, og maaskee dette nu skulde være Straffen derfor.

„Bearwarden,“ sagde hun og gik tversover Gulvet og lagde sin Arm paa hans Stol, „vi skulle jo idag spise hos Deres Tante. Det vil vist blive seent. Jeg ønsker, at der ikke var saadant Noget som Middagsselskaber til — gjør De ikke ogsaa?“

„Nei — især naar jeg, som idag, er gaaet glip af min Frokost,“ svarede hans Herlighed, hvis Appetit lignede ethvert andet sundt Menneskes paa under fyrretyve Aar.

„Jeg ventede længe — jeg sad saa alene, og uden Dem var Maaltidet mig altfor trist. Vi see saa lidt til hinanden. Imorgen kunde jeg have Lyst til at gaae i Theatret — vi to — Darby og Joan — det er mig ligegyldigt, hvilket Theater eller hvilket Stykke det bliver.“

„Prægtigt,“ svarede han med et oprømt Smil, „jeg vil bestille en Loge. Dog jeg glemmer jo reent, jeg kan ikke komme med imorgen — jeg skal paa Vagt.“

Hun vendte sig bort, for at han ikke skulde opdage, hvor skuffet hun følte sig.

„De er altid paa Vagt, synes jeg," sagde hun efter en Pause, „det maa være et slemt Baand at have paa sig. Hvor kan De dog holde af at sidde i Harnisk og stive Støvler i de mørke, uhyggelige Vagtværelser, Bearwarden! — jeg vilde saa gjerne, at De traadte ud af Armeen."

Naar Mauds Ansigtstræk havde et bedende, bønfaldende Udtryk, som i dette Øieblik, saa vare de mere end skjønne — de vare uimodstaaelige. Han saae hende ind i Ansigtet og troede, at see en Angel for sig.

„Ønsker De det virkelig saa meget?" svarede han venligt. „Jeg vilde gjøre en god Deel for at behage Dem, Mylady, men det — det er omtrent det eneste, som jeg ikke kan gjøre."

„Han bryder sig ikke om mig, det vidste jeg i Forveien," tænkte den stakkels Maud; hun sagde Intet, men hendes Øine fulgte hans.

Han saae ud igjennem Vinduet, langt bort over Huse, Haver og Alt. Hun havde aldrig seet ham før have dette blide, drømmende Blik og Udtryk.

„Vil De vide, hvorfor jeg ikke kan bringe Dem dette Offer?" spurgte han i en lav, alvorlig Tone. „Jeg synes De bør vide Grunden, Mylady, og jeg vil fortælle Dem den. Jeg elsker Soldatervæsenet — jeg er opdraget dertil; men det er ikke Grunden, thi jeg er ogsaa opdraget til at skyde, jage, spille Fjerbolt og Cricket, drikke Londoner Porter og Champagne, men Alt det vilde jeg strax opgive, hvis det kunde gjøre Dem en Time i Deres Liv lykkeligere. Jeg er en Smule ærgjerrig, det tilstaaer jeg, og Krigerhæder vilde jeg sætte mest Pris paa, men selv om jeg havde ti Gange saamegen Udsigt dertil, som jeg virkelig har, saa vilde jeg dog ogsaa offre den for Deres Skyld. Nei — hvad der gjør, at jeg holder mig til mit Regiment, det er det samme, som lader os tage Korkbelter paa ombord — den rene Selvopholdelsesdrift. Naar alt Andet brister, saa stoler man paa det og kæmper atter for Livet. Engang, længe før jeg nogensinde saae Dem, Mylady, var jeg meget ulykkelig — i et Øieblik forandrede Alt sig for mig, fra Glæde til Sorg og Elendighed. Dersom jeg da ikke havde havt Regimentet i Baggrunden at støtte mig til, saa var jeg bleven gal. Mine Kammeraters Venlighed glemmer jeg aldrig, og naar jeg gik langs med Linien og saae alle de ærlige, brave Ansigter paa Karlene, der havde valgt samme Haandværk som jeg, saa følte jeg, at jeg endnu ikke havde mistet Alt, og at der endnu var Noget at leve for. Naar jeg om Natten laa vaagen i Barakkerne og hørte Hestene vrinske og stampe, saa gjorde det mig ordentlig godt — hvorfor, det veed jeg ikke, men vist er det, og dog var jeg meget ulykkelig."

„Men hvorfor?" spurgte Maud, der nok gjættede, men ogsaa frygtede Svaret.

„Fordi jeg var en topmaalt Dumrian, og De har vel nok lært saameget, at her i Verden straffes Dumheder langt haardere end Kjeltringestreger. Bedrag rask væk Andre, og man vil prise Dig, men lader man sig selv tage ved Næsen, bliver man ikke levnet Ære for en Doit. Dog, det er ikke en Gjenstand for en Samtale imellem os to — jeg har kun nævnet det, for at angive Grunden, hvorfor jeg er saa uvillig til at forlade Armeen og mine Regimentskammerater. Jeg tør ikke gjøre det, om jeg end aldrig saa gjerne vilde."

„Men" — og hun talte her med en usædvanlig blød og øm Stemme, — „De — De frygter da ikke — jeg mener, De troer da vel ikke, at De nogensinde kan blive saa ulykkelig igjen? Det var — det var rimeligviis for En, som De holdt meget af."

Hun fik kun Ordene frem med Vanskelighed og allerede hadede hun denne ubekjendte „En", som Qvinder stundom gjøre i den Slags Tilfælde.

Han lo med en haard, tvungen Latter.

„Hvor De maa ansee mig for en Nar. Jeg burde aldrig have udtalt mig derom. De troede vel neppe jeg kunde være saa følsom. Jeg vil med tre Ord fortælle det Hele, og saa tale vi aldrig mere om den Sag. Jeg troede hende og hun bedrog mig. Det vil vel neppe hændes igjen, men man kan træffes af Slag fra den Side, man mindst venter det, og derfor er det, at jeg ikke kan give Slip paa mit Regiment, men holder fast ved det."

„Har De da ikke tilgivet hende?"

„Tilgivet hende — jo, tilgivet hende som en Christen, som de sige, og maaskee mere end det. Jeg ønsker hende intet Ondt — men at tænke paa hende og nogensinde mere bryde mig om hende, det er umuligt. Nei. Medens jeg troede hende i Et og Alt, medens jeg for hendes Skyld gav Afkald paa Alt hvad jeg satte Pris paa og brød mig om i denne Verden, medens jeg lige var paa Nippet til at indsende Begjæring om min Afsked, da det syntes at være hendes Ønske, at jeg skulde opgive min Stilling i Regimentet — da havde hun sin Hemmelighed, som hun hele Tiden holdt skjult for mig. — Det viste hvad hun var for en Person. — Nei — det troer jeg aldrig jeg kunde tilgive — undtagen som Christen naturligviis, Mylady."

Han endte i en let ironisk Tone, thi som de fleste Mænd, der have levet meget i Verden, kunde han discutere de pinligste og ubehageligste Gjenstande med udvortes Rolighed, hvortil Grunden maaskee ogsaa ligger i vor nationale Afsmag for al Sentimentalitet og enhver dramatisk Situation.

Mauds Hjertesorg var stor og sand. En Hemmelighed altsaa, som den Qvinde, han havde sat sin Tillid til, skjulte for ham, var altsaa den eneste Ting, han aldrig kunde tilgive. Skulde det maaskee blive hendes Straf, Dag efter Dag at leve sammen med denne høihjertede, ædelmodige Natur, at lære at elske ham saa høit og dog saa haabløst, paa Grund af det dybe Svælg, der var imellem dem og som hun selv havde fremkaldt ved sin ubetænksomme og forvovne Fremfærd, just for at vinde ham. Under Indflydelsen af den dybe Kjærlighedsstrøm, som fyldte hendes Bryst, følte hun, at hun maatte sætte hele sin Fremtidslykke paa et forvovent Terningekast og saa afvente Resultatet — hun vilde fortælle ham Alt og bede ham om hans Tilgivelse.

Medens han talte, var hun vandret frem og tilbage i Værelset og havde pillet ved forskjellige Smaating for at skjule sin Bevægelse. Nu havde hun fattet sin Beslutning, og gik tvers over Værelset hen til sin Mands Side, og i det næste Minut vilde maaskee det Hele have været fortalt og et lykkeligere Par end disse vilde neppe være kjørt til

noget Gilde, hvis Døren ikke var bleven aabnet og Tjeneren, hvis velkrøllede Barter viste, at han ikke forgjæves havde anvendt sin Tid paa dem, med hoi Røst havde meldt, at hendes Naades Vogn holdt for Døren.

„Gode Gud!" udbrød Maud, „og Deres Tante er altid saa punktlig. De faaer ikke mere end ti Minuter til at klæde Dem paa i, Bearwarden — jeg kan blive færdig i samme Tid. Skynd Dem, og giv Dem ikke til at besvare Breve, selv om De aldrig haste saameget."

Og Lady Bearwarden, slaaende alt Andet ud af sine Tanker under disse Omstændigheder, ilede opad Trapperne bagefter Justine, der havde vovet sig ned paa Afsatsen, af Frygt for at hendes Frue skulde komme for seent, og vel ogsaa af lidt Nysgjerrighed for at erfare Grunden til, hvorfor Ladyen ikke kom, medens Mylord gik til sit Paaklædningsværelse med den trøstefulde Overbeviisning, at han gjerne kunde bruge en halv Time til sit Toilette og endda være færdig til god Tid.

En Vogn, som flyver afsted med 2 à 3 Miles Fart i Timen, er just intet godt Sted til en Conversation naar man skal ud til Middag, hvorvel den er brugelig til ømme Tilstaaelser og gjensidige Beskyldninger, naar man tager hjem fra et Aftenselskab. Lady Bearwarden var ikke engang sikker paa, at hendes Mand lagde Mærke til, at hun havde valgt hans Yndlingsfarver til sit Toilette, og for at sige Sandheden, saa bemærkede Lorden kun, at hans Hustru var meget smuk, og dermed forenede han Ønsket om, at de skulde have spist sammen alene i deres Hjem.

Ved Bordet kjedede han sig, skjøndt han til Dame havde en flot, ung Pige, som Munden ikke stod stille paa, som talte med Sagkundskab om Alt, og til Slutningen drillede ham, for at faae Liv i ham. Et Blik, som han kastede over paa sin Hustru, sagde ham, at hun heller ikke morede sig. Senere fortalte den unge Dame en Veninde af samme Slags: „at Bearwardens Ægteskab havde aldeles ruineret ham, og hvad smukt han kunde finde i det blege Ansigt, kunde hun slet ikke forstaae. — Slet klædt var hun da ogsaa. — Hun er vist ond imod ham. Før var han saa morsom, saa flot, saa deilig satirisk og ondskabsfuld som Synden selv."

Maud kjørte alene hjem. Efter en kjedelig Middag, som havde varet i flere Timer, var det ikke urimeligt, at Lord Bearwarden foretrak at gaae hjem og underveis nyde en Cigar. Et lille Blik indenfor Klubdøren fordrede en anden Cigar og Sodavand, og da han endelig kom hjem, var det ikke Tid til at optage en afbrudt Samtale, men til strax at gaae tilsengs.

Hendes Naades Bekjendelser maatte altsaa vente til Frokosttid, og hendes Frokosttid var desværre saa sildig, at paa den Tid havde Lord Bearwarden allerede længe været i Uniformen og ude, for at opfylde sine militaire Pligter.

Leiligheden var altsaa for denne Gang sluppen ud af Mauds Hænder, og en beqvem Leilighed kommer ikke saa let tilbage.

Tyvende Capitel.

Vi forlode Tom Ryfe hjælpeløs, ubevidst, mere død end levende, og slæbt imellem en Mand og et Fruentimmer op ad en Baggade i Westminster.

Vi finde ham nu nogen Tid efter bleg, mat, døsig, men dog som Reconvalescent paa en Sopha i hans eget Værelse i Onklens Bolig. Han begynder at fatte, at han har været farlig syg, og at efter hans Læges Mening kun hans stærke Constitution og fornuftig Lægehjælp har udrevet ham af Dødens Arme. Det vil han vel ikke ganske troe, men han maa indrømme, at han er svag og at hans Constitution har faaet hvad han selv kalder „et forbandet nederdrægtigt Knæk". Selv nu staaer det ikke ganske klart for ham, hvad der egentlig er hændet ham. Han har en svag Forestilling, som om han havde drømt det, om et skummelt Værelse med nøgne Vægge, tapetserede med Spindelvæv, fuld af fugtig, muggen Lugt, som en Kjelder, en Smule, halvt itubrukne Meubler, bart Steengulv og en Kamin, hvori intet Brændsel kunde stilles op, uden at det maatte falde ud paa Gulvet. Han mindes Hovedpinen, Tørsten og Smerterne i alle Lemmerne paa det stakkels Væsen, som var lagt hen paa en smudsig og pjaltet Seng. Et andet Væsen mindedes han ogsaa, som bragte Vand og Lægemidler og pleiede ham i de endeløse Nætter, der vare langt værre end Dagen — et Væsen, hvis Stemme han aldrig hørte og hvis Ansigt han aldrig saae, men hvis langsomme, forsigtige Trin havde en vis familiair Lyd. Engang i et Anfald af Dilerium paastod han, at det var Miß Bruce, men det følte han nu, havde ikke været Tilfældet. Han mindedes, at han blev taget op af Sengen, klædt paa, sat i en Vogn og bragt hen til Onklens Huus, uden at Kudsken gjorde ham noget Spørgsmaal eller forlangte Betaling. Ved Døren besvimede han og vaagnede først længe efter, findende sig hjemme og sin egen Doktor ved Sengen.

Efterhaanden som Kræfterne vendte tilbage, begyndte Sandheden at dæmre for Tom, at han var bleven bedøvet og dernæst plyndret for hvad han havde hos sig; men Bevæggrunden og Ophavsmanden til en saadan voldelig Gjerning kunde han ikke udgrunde strax. Det var først lidt efter lidt, at han fik et klarere Syn paa Sagen og den, fra hvem Oplysningernes første Straale kom, var ellers ikke anseet som noget Lys, nemlig gamle Bargrave.

Denne havde virkelig viist mere sand Følelse for Neveuen, end man ellers tiltroede ham; et Beviis var jo den store Belønning, han havde udlovet, og dernæst, at han tilbragte 6 à 7 Timer daglig ved Toms Sygeseng.

(Fortsættes.)

Bernardin de Saint-Pierre.

Hvo har ikke læst eller dog i det Mindste hørt omtale „Paul og Virginie", dette Mesterværk af Reenhed og Uskyld, denne skjønne, rørende Idyl, som er bleven omplantet paa flere Sprog, og i hvis henrivende skildrede Smaascener Malere og Tegnere have fundet mangfoldige Emner til mere eller mindre heldige Frembringelser? Derimod tør

vi maaskee forudsætte, at kun de færreste af vore Læsere kjende den Mand, hvem denne yndefulde Fortælling skyldes, og det har derfor været os kjært idag at kunne bringe hans Portrait, hvortil vi skulle føie nogle Notitser om hans Charakteer og Livsforhold, saaledes som disse ere meddelte af den for faa Aar siden afdøde bekjendte franske Digter og Kritiker Charles Augustin Sainte Beuve.

Jacques Henri Bernardin de Saint-Pierre, denne store Naturphilosoph, denne phantasirige og følelsesfulde Naturmaler, blev født i Havre den 19de Januar 1737. Allerede i hans tidligste Barndom sporedes der en eiendommelig Aands- og Sindsretning hos ham. Da han var otte Aar gammel, anlagde han en lille Have og dyrkede med Iver Planter og Blomster; som en niaarig Dreng, da han havde læst en Bog om Ørkenens Fædre, forlod han en Morgen sit Hjem, medtagende sin Frokost i en Kurv, i den Hensigt at spille en Eremits Rolle der i Omegnen. For adskillige Dyr nærede han en næsten broderlig Sympathi; blandt Smaatræk fra hans Drengeaar fortæller man saaledes, at han engang med knyttet Haand traadte op imod en Kudsk, fordi denne havde mishandlet en Hest. En anden Gang førte hans Fader ham til Rouen og viste ham Kathedralkirkens Taarne. „O nei, hvor de flyve høit!" udbrød Drengen, og Alle stak i at lee; han havde nemlig kun seet Svalerne, der byggede deres Reder oppe ved Kirkespiret. Det er denne Barnets Kjærlighed til Naturen og til Alt, hvad der fryder sig i den, som den modne Mand senere i sine Skrifter gav et saa fyldigt og varmt Udtryk, som f. Ex. i den ovennævnte Fortælling, hvor han med sand Begeistring taler om Virginies ømme, deeltagende Hjerte, fordi hun saaer Melonkjerner til Fuglene.

Efter at have tilbragt nogle Aar med temmelig regelløse Studeringer, der afbrødes af en Reise til Martinique, fik Bernardin, der var ret dygtig i Mathematik, en Stilling som Ingenieur, i hvilken Egenskab han gjorde det hessiske Felttog med i Aaret 1760, hvorefter han reiste til Malta, derpaa til Rusland og senere til Isle de France.

Hans Ansættelse som Ingenieur var forøvrigt paa en vis Maade kun et Paaskud for ham. Midt i det eventyrlige Liv, han førte, og idelig plaget af mangehaande Fortrædeligheder, som hans mistroiske Charakteer og ubestemte Livsstilling paadrog ham,

Bernardin de Saint-Pierre.

bemægtigedes han af en fix Idee, hvilken han lidenskabelig kastede sig over og søgte at realisere. Denne Idee, der allerede var bleven vakt hos ham som Barn ved Læsningen af Robinson, Telemach og forskjellige Reisendes Fortællinger, bestod deri, at han i en eller anden Afkrog af Verden maatte kunne finde en Ø, et Ithaka, et Salent, hvor han ved vise Love kunde blive istand til at grundlægge Menneskenes Lykke. Med en Udholdenhed, der omtrent kan sammenlignes med den, som hans berømte Navne, Abbé de Saint-Pierre, hvem man har kaldt den mest upraktiske blandt gode Borgere, lagde for Dagen, forfulgte han denne Tanke om et Utopien, og ligesom Columbus tiggede Hofferne om Midler til at opdage sin nye Verdensdeel, saaledes reiste Saint-Pierre omkring og tiggede Midler sammen for at finde en Plet Jord og nogle Bønder, hvoraf han troede at kunne skabe det Arkadien eller den Atlantis, der var Maalet for hans høieste og kjæreste Stræben.

Men dette Arkadien, disse stille, fredelige Øer existere kun i Haabets eller Erindringens Skyggeriger. De indhylle sig i Taage og forsvinde, naar man opsøger dem; selv om man blot indskrænker sig til at give en Naturskildring af dem, er det ikke godt at fremstille Billedet altfor sanddru, thi Arkadiens skjønne Dale blive da let overstrøede med Torne.

Vaucluse, siges der, er en af Solen afsveden Landstrækning, hvor man maa klattre længe omkring, inden man opdager et af de af Petrarka besungne romantiske Steder. Askrea, dette mest antike af alle indviede og sympathivækkende Opholdssteder, Askrea ved Helikon var efter Hesiod en usel Flække med en streng Vinter og en endnu værre Sommer.

Bernardin, der ikke blot søgte drømte og smukke Egne, men ogsaa lykkelige og vise Mennesker, undgik naturligviis heller ikke at see sine Illusioner briste, den ene efter den anden, liig farveblændende Sæbebobler. Det er vist, at hans Charakteer led under disse Skuffelser, og at der bag de fintvævede Tankebilleder, gjennem den hjertevindende Følsomhed, som vi beundre hos ham, sneg sig en ulægelig Bitterhed. Ja, ikke alene Libellister, men ogsaa hæderlige og troværdige Vidner paastaae, at Bernardin, denne elskværdige Forfatter, den Mand, der ledede Ungdommen ind i Naturens store Tempel og lærte den at forstaae og skatte de Herligheder, som det indeslutter, at han skulde have været et haardt, trættekjært og ondskabsfuldt Menneske. Dog et saadant Misforhold mellem Charakteer og Talent, mellem det praktiske Liv og de Værker, der ere udgaaede fra hans Pen, — et Misforhold, der forøvrigt er begribeligt hos mere eller mindre ironiske Mænd med Geni, — kan sikkert ikke forudsættes hos en Skribent, hvis Talent hentede sin begeistrende Kraft af Kjærlighed til Menneskene, af Medlidenhed til de Ulykkelige, af alle Hjertets og Familielivets Dyder. Tilvisse, Bernardin de Saint-Pierre, der efter saa megen Søgen og Leden, efter saa mange Vildfarelser og brudte Illusioner i sin Ensomhed deroppe i det fattige Logis i Gaden Neuve St. Etienne du Mont nedskriver de deilige Linier i sine „Studier af Naturen" og væder dem med Taarer, har ogsaa været et godt Menneske og har hverken løiet for sig selv eller Andre. Der sidder han alene, med Hunden ved sine Fødder; gjennem Aftenens Taager stirrer han ud paa den vidtstrakte Horizont; der viser sig for hans Blikke her høit oppe over Menneskevrimlen; han har hele Dagen, hele Ugen ikke kunnet gaae ud af Mangel paa Penge til en Vogn, og han har endnu ikke faaet en eneste Linie fra sin Protektor Hennin. Hvad gjør han da? Han griber Pennen, den himmelske Muse stiger ned til ham, Trylleriet begynder, og Skjønhedsglandsen lægger sig dæmrende over de luftige Phantasibygninger. Og alt som Talentet udfolder sig, er det ligesom Maanen, der idealiserer Alt, endog de afstukne Græsplainer og Moradset ude i Forstæderne; thi i hans Indre og over Gjenstandene udenfor ham breder der sig ligesom en lys og skinnende Fløilskappe, i hvis Folder Dagens Kampe og Sorger forvilde sig.

Overhovedet maa man vel betænke, at sensible Naturer berøres langt smerteligere af ethvert Stød eller Stik end almindelige Naturer, og man tør vist derfor dristig fremsætte den Mening, at Bernardin, som tidligere anført, var god af Hjertet, men var bleven pirrelig, mistroisk og ømfindtlig gjennem de smertelige Erfaringer, som han havde høstet blandt Menneskene. I Selskab med ligefremme, fordringsløse Mennesker, som Genferen Düval, Taubenheim og flere Andre, paa sine Spadseretoure med Rousseau og i Samtale med sin gamle Amme Marie Talbot, var han saaledes, som han fremtræder for os i sine Værker; men der behøvedes rigtignok kun en vis Vind at blæse paa ham fra et eller andet Hjørne i Verden, og de mindre behagelige Sider kom da strax utilslørede for Dagen.

Da Bernardin i Aaret 1771 vendte tilbage fra Isle de France til Paris, var hans Sind langtfra saa bittert og nedtrykt, som det senere blev; dog de Skuffelser og Krænkelser, som han maatte udstaae i Pariser Verdenen, tøvede ikke med at nedbryde den Sjælens Ligevægt, hvorpaa der allerede tidligere var gjort Angreb af den Modgang, der havde mødt ham paa hans Reiser. Gjennem en Hr. de Breteuil var han bleven anbefalet til den berømte d'Alembert, der modtog ham venlig og indførte ham i Frøken Lespinasses Selskaber, hvor Datidens literaire og kunstneriske Notabiliteter forsamlede sig om hendes aandrige Person. Ikke sjeldent besøgte han ogsaa Jean Jacques (Rousseau) i Gaden Platrière. D'Alemberts Credit forskaffede ham en Boghandler til hans Reiseberetning om Isle de France, der udkom anonymt i Brevform og opnaaede fortjent Bifald. Endskjøndt Forfatteren næsten gjør Undskyldning for, at han under sin tiaarige Fraværelse paa Reiser har glemt sit Modersmaal, saa er dog Stilen allerede heri særdeles elegant og reen, ligesom der ogsaa findes mange yndige Skizzer, der senere skulde blive til fuldt udførte Malerier. Han havde altid skrevet Meget paa sine Reiser, han forfattede Memoirer, førte Dagbøger, befattede sig med Geographi, Morallære, Dagsbegivenheder, kortsagt: Alt. Hans Privatbreve vare overordentlig omhyggelig gjennemtænkte og nedskrevne; i Breve til Hennin citerer han baade Euripides og Epiktet. Bernardin bar sig ad ligesom Malerne, der paa deres stadige Udflugter og Vandringer samle en Mængde Skizzer og Aquareller i deres Mapper. Mange Sider i „Paul og Virginie" ere kun en poetisk og coloreret Gjengivelse af Begiven-

heder, som han har fremstillet med Virkelighedens klare, skarpe Træk i sin Reise til Isle de France. Her blot et Exempel. Den Vandring, Virginie foretager med sin Broder langs den sorte Flod, gjør Bernardin selv i sin „Reise" i Selskab med en Neger, og paa Hjemveien, hvor der maa vades gjennem Floden, løfter Negeren sin Herre op paa Skuldrene, medens Paul i Romanen tager sin Virginie paa Ryggen. Saaledes gaaer det en bevægelig og stærk Indbildningskraft: den ligesom forklarer og guddommeliggjør Alt i Erindringen.

(Sluttes.)

Dorothy Fox.

Første Capitel.

I 1856 endte den engelsk-russiske Krig; men om Sommeren samme Aar vare dog endnu mange Erindringer og Minder om den tilbage i flere engelske Søhavne, hvor deels Matroser og Soldater i faa Dage opsvirede deres surterhvervede Løn, deels deres mindre lykkelige Kammerater, de Syge og Saarede, maatte oppebie en Bedring, som stundom lod vente længe paa sig.

Igjennem en af Plymouths snevre Gader sneg en ung Mand med et soldatermæssigt Ydre sig; han var bleg og mager og bar Armen i et Bind.

„Hvor jeg dog føler mig svag og mat," tænkte han, „blot jeg havde fulgt Doktorens Raad og var bleven hjemme. Blot jeg kunde finde en Plads til at hvile mig paa."

Han gik lidt raskere, indtil han naaede en Boutik, hvor et forgyldt Lam hængte over Døren; her blev han greben af en underlig Følelse, det var som Lammet bevægede sig, og han havde lige Besindelse nok til at vende sig ind ad den aabne Boutiksdør og synke om paa en Stol, medens fra en Stemme længere indenfor Ordene: „Hvormed kan jeg være Dig til Tjeneste?" lød for hans Øren, hvorpaa Alt blev sort for hans Øine.

Den unge Mand hed Charles Verschoyle; Boutiken tilhørte Nathaniel Fox, der handlede med Klæde og Uldvarer, og Ordene „hvormed kan jeg tjene Dig?" kom fra hans Datter Dorothy, som medens hun udtalte dem, med Forfærdelse blev vaer, at den Fremmedes Hoved faldt tilbage og at Dødens Blegshed udbredte sig over hans Ansigt.

Hun udstødte et lille Skrig og udbrød: „O, min Gud! hvad feiler han dog? Mark er borte og Judith er ude! hvad skal jeg dog gjøre?"

Hun lænede sig udover Disken og sagde lidt høiere: „Ven; Ven, er Du syg?" Hun fik intet Svar, men Udtrykket i Ansigtet fik hende, trods hendes Frygt, til at gaae frem udenfor Disken for at understøtte hans synkende Hoved, hvorved hun fik Øie paa hans opbundne Arm og derved befriedes fra hendes første Tanke, at han var fuld. Hun sagde rørt: „Stakkels Mand, det er hans Arm, der har været Skyld i hans Ildebefindende; blot jeg havde noget Vand eller Moders Lugteflaske, saa vilde han snart komme til sig selv igjen."

I dette Øieblik blev en Bagdør i Boutiken lukket op og et midaldrende Fruentimmer med et venligt Ansigt, omgivet af en Kappe med tætte Piber, viste sig i den.

„Judith! Judith! kom herhen. Det var vel Du kom; thi medens Du har været borte er han kommen ind og er besvimet. Skynd Dig efter noget Vand."

Før Judith adlød, vilde hun nok see sig nærmere for og sagde: „Er Du ogsaa sikker paa, at han er besvimet? Er det ikke Drik eller Forstillelse?" Men, da hun saae hans Ansigt, der var ligesaa hvidt som Tørklædet, han støttede Hovedet imod, udbrød hun, uden at afvente noget Svar: „Gud forlade mig den onde Tanke, og see engang, hans Arm er vist brækket."

Den unge Mand drog et dybt Suk.

„Skynd Dig efter Vandet, Judith!" sagde Dorothy, bøiende sig ængstelig over ham, hvorpaa han pludselig aabnede Øinene, mødte hendes alvorlige Blik fra det venlige, ungdommelige Barneansigt, undrede sig over hvor han var, lukkede Øinene og forglemte Alt paany.

Judith vendte tilbage med Vandet og stænkede hans Ansigt dermed, medens Dorothy sagde: „Troer Du, Judith, at Fader og Moder vilde blive vrede, hvis vi bade ham hvile sig ud inde paa Sophaen, indtil han følte sig stærk nok til at gaae hjem?"

Judith saae tvivlraadig ud. Begge Forældrene vare ude; hvis de havde været hjemme, havde hun ingen Betænkeligheder havt. Mark var jo desuden ogsaa fraværende. „Nei," tænkte hun, „det er bedst, vi ikke gjøre det."

„Lad ham blive til Mark kommer," sagde hun, „saa kan han hente en Vogn. Klokken er snart fem og Mark maa snart være her."

Dorothy rystede paa Hovedet: „Moder siger altid, at vi skulle staae hinanden bi, og Texten sidste Helligdag var: Glem ikke at være hjælpsom imod Fremmede og Ubekjendte, thi Somme have, uden at de vidste det, paa den Maade været hjælpsom imod Engle."

„Velan da! jeg vilde ønske, at dette Menneske var en Engel," sagde Judith ganske forvirret, „og at han vilde flyve sin Vei, thi Sandheden er, at jeg ikke veed, hvad vi skulle gjøre med ham."

„Tys!" sagde Dorothy, baade for at stoppe Judiths letfærdige Tale og fordi den Fremmede begyndte at komme til sig selv. Dorothy trak sig lidt tilbage, og Judith spurgte den Fremmede: „Er De nu bedre, Sir?"

„Bedre? Aa ja!" svarede den unge Mand med en Gaben imellem hvert Ord. „Hvad er der med mig? hvor er jeg? jeg frygter for, jeg har gjort Dem Uleilighed?"

„Paa ingen Maade," sagde Dorothy, „jeg er kun glad over, at Du var istand til at naae herhen."

„De ere Begge saa venlige imod mig, og jeg er neppe istand til at takke," sagde den Fremmede med saa megen Blidhed, at begge Qvinderne bleve enige om at tilbyde ham Sophaen i det indre Værelse.

Capitain Verschoyle modtog Tilbudet og faldt snart i en rolig Søvn.

Der kom sjelden mange Kunder i Nathaniel Fox's Boutik, da hans meste Handel var en gros eller efter private Ordrer, hvorfor Dorothy tog Plads med sit Strikketøi i Nærheden af den sovende

Patient. Hun faldt snart i Tanker og Arbeidstøiet laa urørt i hendes Skjød. „Han maa have været meget syg," tænkte hun. „Hvor hvide hans Hænder dog ere," og hun sammenlignede sine egne dermed, til liden Tilfredsstillelse for hende selv. „Han er vist en saaret Kriger," hun gos, tog atter fat paa Strikketøiet og arbeidede flinkt væk i hele ti Minuter, derpaa faldt hun atter i Tanker, og hendes Drømmerier vare saa dybe, at hun ikke mærkede, at hendes sovende Gjæst nu var vaagnet og opmærksomt betragtede hende. For Capitain Verschoyle tog hun sig ud som et elskeligt Barn, der vilde lade som om hun var en adstadig Qvinde.

Klokken slog sex paa en nærliggende Kirke og Judith aabnede Døren, men lukkede den strax igjen, da Dorothy lagde Fingeren paa Munden; hvor ringe Støien end var, saa syntes den dog at have vækket den unge Mand, thi han aabnede Øinene og reiste sig op.

„Er Du nu bedre?" spurgte Dorothy.

„Ja, nu er jeg vel igjen; men Klokken kan dog umulig være sex. Jeg tænkte ikke paa at sove, da jeg satte mig ned — men der er Intet klart for mig, efterat jeg er kommen herhen."

„Havde Du da isinde at gaae herhen?"

„Nei. Just som jeg gik forbi Døren var jeg nærved at besvime."

„Det er vel den saarede Arms Skyld?"

„Nei, Saaret er kun en Skramme, men jeg er mat af Feber. Jeg har været i Plymouth en Maaned og troede jeg var stærkere. Men Skjæbnen har været god imod mig ved at lade mig møde saa megen Venlighed, som jeg ikke noksom kan takke for."

„Tak ikke for det; jeg har kun gjort, hvad Moder vilde have gjort. Skal Mark ikke hente en Vogn?"

„Nei Tak. Luften vil gjøre mig godt. Tak Deres gode Moder," sagde han og gav hende et Visitkort, „og nu Farvel!" Han rakte hende Haanden.

„Farvel!" sagde hun, gav ham sin og han gik.

„Han troede vist Judith var min Moder," tænkte hun og smilede. Hun tog Kortet og læste: „Capitain Charles Egerton Verschoyle, 17de Landsener-Regiment." Han var altsaa Kriger, en Mand, hvis Profession hendes Fader og Vennerne fordømte. Hun gjennemgik endnu engang i Tankerne denne lille Episode, da Judith kom for at tage hende med til Omnibussen, der snart vilde passere Hjørnet.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— En Læge flyttede nylig ind i en ny Leilighed og næste Morgen kom en kjøn, ung Kone af Borgerstanden til ham og bad ham om at opfylde en Bøn, hun havde til ham. — „Lad høre, lille Madam," sagde Lægen godmodig, da Konen syntes at være generet af sit Ærinde, hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste? Hvem er De?" — „Deres Naboerske, Hr. Doktor. Jeg boer i Baghuset; min Mand og jeg ere ogsaa flyttede ind igaar, og først gifte for otte Dage siden. Min Mand er nylig bleven Mester og har ikke mange Kunder, hvorfor vi vilde bede Hr. Doktoren, der har saa stort et Bekjendtskab, at anbefale os; vi ere et Par flittige og solide Folk." — „Kan jeg hjælpe, skal jeg gjerne, men jeg maa da først vide, hvilken Profession Deres Mand driver." — „Han er Snedker, og især stærk i at lave Ligkister, hvoraf han har flere færdige — til Hr. Doktorens Tjeneste," sagde Konen ganske uskyldigt, til stor Moro for Lægen.

Charade.

(Første Stavelse.)

Vil Du gaae den rette Vei,
Vend mig ikke fra det Gode,
Vend mig ikke til hver Mode,
Det behøves heller ei.
Er jeg let, da vogt paa mig,
At jeg altid saadan bliver,
Skjøndt Du Skjæbnen Skylden giver,
Naar jeg bliver tung for Dig.

(Anden og tredie Stavelse.)

Vaar og Sommer er mit Liv,
Vinteren jeg ei fordrager,
Dog paa Jagt hver Dag jeg tager,
Som min bedste Tidsfordriv.
Jeg er flygtig, som alt Smukt,
(Derved ei jeg selv mig priser),
Man har skrevet mange Viser
Om mit Komme og min Flugt.

(Det Hele.)

Har Du Sorg og Sjælevee,
Er dit Sind og Hjerte saaret,
Blev dit Haab om Lykke daaret,
Græder Du, naar Andre lee:
Siig, hvad kan da Vennetrøst,
Trofast Haandtryk, ærlig Tale,
Ord, som Alting lyst udmale,
Og en mild og kjærlig Røst?

Opløsning af Gaaden i Nr. 39:

En Hilsen.

Gaaden i Nr. 38 er endvidere opløst af Høkerfruens Pi'er i A.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 17de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S Triers Forlag.

August Bournonville.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 8de October. Nr. 41.

Indhold: August Bournonville (med Lithographi). — Bernardin de Saint-Pierre (Slutning). — Søstrene (Fortsættelse). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Logogriph

August Bournonville.

At Balletten her i Danmark har tilkæmpet sig en Anseelse, som den neppe nyder noget andet Sted i Europa, og at det er August Bournonville, hvem det skyldes, at denne Kunstart fra en næsten ringeagtet Stilling er bleven hævet op til en Plads, der er ærefuld for den selv og for hele Landet, er en Kjendsgjerning, som den geniale Compositeur selv har meddelt os i adskillige af sine Skrifter om Theatervæsenet, og som heller ingensinde er bleven bestridt, endog ikke af dem, der mindst beundre Terpsichore-Dyrkelsen. Her at gjøre Forsøg paa at værdsætte den Mand, der ved sit Talent, sin levende Phantasi og sin mærkværdig rige Opfindelsesevne saa ofte har frydet Øiet og, gjennem dette, paa en ædel Maade, tillige den indre Sands, vilde tilvisse være overflødigt, og vi skulle derfor ogsaa kun indskrænke os til at give et kortfattet Omrids af hans Liv, saameget mere som han selv udførlig og paa en høist charakteristisk Maade har skildret dette og de Forhold, hvorunder han har virket, saavel i „Mit Theaterliv" som i Fortsættelsen af denne Bog, den noget senere udkomne „Theaterliv og Erindringer".

August Bournonville er født i Kjøbenhavn den 21de August 1805. Faderen, Antoine Bournonville, der saae Lyset første Gang i Lyon, var en af sin Tids mest udmærkede Dandsere, som, efter at være optraadt i forskjellige Hovedstæder, af Gustav III. kaldtes til første Solodandser i Stockholm, hvor han snart blev Hoffets og Publikums Yndling. Kongens Død for Ankarstrøms Haand i Aaret 1792 var Aarsag til, at han forlod Sverige, hvorefter han lod sig engagere som Solodandser ved det kgl. Theater i Kjøbenhavn, hvis Scenes Pryd han var indtil 1823, da han, 63 Aar gl., tog sin Afsked, for derpaa at tilbringe sine sidste Dage i Stilhed paa Fredensborg Slot, hvor Frederik VI. havde skjænket ham Fribolig. Den store Kjærlighed og Agtelse, Antoine Bournonville nærede for sin Kunst, indpodede han tidlig Sønnen, hvem han selv gav den første omhyggelige Undervisning i denne. Den 2den October 1813 betraadte August første Gang Brædderne som en af Lagerthas Sønner i Balletten „Lagertha". Det Held, hvormed han ogsaa hyppig anvendtes i Skuespillets Børneroller, af hvilke navnlig hans Adonia i „Salomons Dom", som han udførte i October 1817, vandt stormende Bifald, gjorde, at han en Tidlang var uvis om, hvilket Fag han skulde bestemme sig til. Men Faderens Exempel og Ønske, saavelsom en stundom temmelig besværlig Stammen, bragte ham imidlertid til med hele den Energi, som er ham egen, at arbeide paa gjennem Studium og Øvelse at komme til at vinde Udmærkelse baade som Dandser og Balletcomponist. I 1820 foretog han med sin Fader en Reise til Paris og lagde sig derpaa med Iver efter Musik, Malerkunst og Sprog. 1823 udnævntes han ved sin Tilbagekomst til Danmark til kongelig Dandser, men fra 1824 til 1830 opholdt han sig atter i Paris, hvor han studerede sin Kunst under den berømte Vestris og optraadte paa den store Opera i Balletten „Nina" samt kort derefter som Zephyr i „Psyche" med saa livligt Bifald, at han øieblikkelig fik Ansættelse som Solodandser. Han besøgte derefter London og Berlin, kom i 1829 som Gjæst til sit Fædreland og vakte her en levende Interesse ved sin glimrende, enthusiastisk applauderede Udførelse af flere Dandsepartier og ved sin ypperlige Overførelse af „Søvngængersken" paa vor Scene. Bournonvilles Talent for det Mimiske og Plastiske havde alt tidlig givet sig tilkjende i hans Barnelege, der som oftest bestode i en Opstilling af Grupper og Sammensætning af Balletter; kun 14 Aar gammel nedskrev han sit første Balletprogram efter Suhms Fortælling „Habor og Signe", hvilket Produkt dog offredes til Ildens fortærende Guddom. „Gratiernes Hylding" (1829), „Soldat og Bonde" (samme Aar) samt „Victors Bryllup" (1831) vare de første Smaating, der kom til Opførelse; men kort derefter (i 1832) componerede han hverken Meer eller Mindre end „Faust", romantisk Ballet i 3 Akter, hvilket større Arbeide „har givet den danske Ballet dens egentlige Consistents". I 1835 kom „Valdemar" paa Scenen, og nu fulgte med vexlende Held, men med stigende Anerkjendelse, den ene store, aandrige, phantasifyldige og ægte poetiske Composition efter den anden, saa at Tallet paa dem nu omtrent er naaet op til halv-

hundrede. I 1836 fik han Prædikat af Balletmester, fratraadte i 1848 (i hvilket Aar han udnævntes til Ridder af Dannebrog) sit Engagement som Solodandser, men indgik til samme Tid et nyt paa 7 Aar som Balletmester. 1854 reiste han til Wien, hvor han i Sommermaanederne var engageret til at sætte to af sine Balletter i Scene paa den keiserlige Opera. Da hans Ansættelse ved det kongelige Theater Aaret efter var udløben, tog han atter til Wien, hvor han denne Gang blev indtil 1856, da han ved et nyt Engagement blev Balletmester ved det kongelige Theater og tillige Sceneinstrukteur for Operaen og Syngestykket. Fra 1861 til 1864 havde han en betydelig Ansættelse i Stockholm, dog ikke for Dandsens Vedkommende. Skjøndt det stockholmske Theaterpersonale villig erkjendte, at han i flere Retninger udrettede Meget, var det dog med en vis Følelse af Lettelse, at man skiltes fra ham, da Personalet, der foretrak selv at regere, om end noget anarchisk, ikke kunde finde sig i den Myndighed, hvormed han optraadte ligeoverfor det. I 1865 overtog han paany ved det kgl. danske Theater Bestyrelsen af Balletvæsenet, hvilken han endnu har i Forening med sit tidligere Instrukteurembede.

Med et sjeldent Kjendskab til sit fortrinlig uddannede Personale og med et særdeles skarpt Blik for, hvorledes hvert enkelt Moment i det Plastiske af Fremstillingen vil virke fra Scenen, forstaaer Bournonville næsten altid at frembringe en stor kunstnerisk Effekt, ligesom han ogsaa stadig overrasker ved sin — som det synes — uudtømmelige Skaberevne, paa hvilken han endnu i Aar har lovet at give det danske Publikum et nyt Beviis.

Bernardin de Saint-Pierre.

(Slutning.)

Paa mange Steder i sin „Reise til Isle de France" viser Bernardin sig just ikke synderlig begeistret for den Natur, hvilken han, understøttet af Fraſtanden og det rosenfarvede Skjær, som Erindringen saa ofte kaster over den svundne Tid med dens stundom indbildte Lykke, senere skulde skildre saa henrivende deilig. I sine oplysende Forklaringer over „Paul og Virginie" har Lemontey bemærket, at de samme Egne, som under den fortællende Digters Pen forvandlede sig til et Paradis, et fortryllende Eden, tidligere vare blevne fremstillede af ham som et næsten udbrændt Cyklopeland. Om man nu end ikke vil tage dette aldeles bogstavelig, saa bliver man dog alligevel nødt til at indrømme, at Bernardin hvert Øieblik taler om dette veiløse, mellem Klipper stivnede Land, om disse vilde Dale og om de stenede, blomsterfattige Enge, hvor Græsset stritter iveiret som Marehalm: Landflygtighedens Sørgmodighed havde jo dengang grebet ham og mørknet Alt for hans Syn. Han tilstaaer os selv sin Hemmelighed, idet han mod Slutningen siger: „Jeg foretrækker mit Fædrelands Egne fremfor alle andre Steder i Verden; ikke fordi de ere skjønne, men fordi jeg blev født og opdragen der . . . . . Lykkelig hver Den, som igjen seer den Plet, hvor han blev elsket, hvor Alt syntes ham herligt, Græsplainen, som han sprang om paa, Frugthaven, hvis Træer han plyndrede!" Den trætte Reisende gaaer endog saa vidt, at han giver Paris Fortrinet for alle andre Byer, fordi Menneskene der ere gode, og fordi man der lever i Frihed. Dog, hvor hurtig følger ikke Bitterhed paa Bitterhed for at dæmpe denne opbrusende Glæde over Tilbagekomsten til Fædrehjemmet! Paany stødes han ud, paany berøves han Fred, Ro og Lykke, da forskjønner Opholdet paa den fjerne Ø Isle de France sig for ham, og Digterens Tanke flygter tilbage til den, ligesom Duen til Ørkenen, medens han troer hist atter at kunne finde Hvile for sin omtumlede, rastløse Flakken.

Da Reisen til Isle de France var udkommen, blev Bernardin i lang Tid plaget af Bryderier og Gjenvordigheder, som han uden Tvivl tog sig altfor nær. En Strid med hans Boghandler stillede ham, som han meente, i et uheldigt Lys hos Frøken de Lespinasse, og skjøndt han i den Henseende fik et beroligende Brev fra d'Alembert, trak han sig dog fuldstændig tilbage fra hendes Selskaber. Senere troede han heller ikke at være velseet hos Madame Necker, hvem han i nogen Tid jevnlig besøgte, og adskillige for ham krænkende Smaabegivenheder i hendes Cirkler maatte tilvisse ogsaa bidrage til at gjøre ham modløs. Da han i 1771 besøgte Jacques Rousseau i Gaden Platrière, da han havde Møie og Besvær med at overtale den navnkundige Forfatter af „La nouvelle Héloise", „Emile" o. s. v. til at modtage en lille Foræring af Caffe, og da han i den mistroiske og menneskesky store Mands Familie snart fandt en god Modtagelse, snart var Vidne til stormende Optrin, da frygtede Bernardin, at han i den nærmeste Tid selv skulde blive angreben af en lignende misanthropisk Sygdom med samme Oprindelse. Denne beklagelsesværdige Tilstand har han selv skildret i Fortalen til „Arkadien"; det er det første Aars Krise, hvilken saa mange sensible Organisationer have maattet gjennemgaae før ham. „Jeg blev overfalden — siger han — af et sælsomt Onde; lynglimtende Gnister funklede for mine Øine, alle Gjenstande viste sig dobbelt og syntes ligesom at være i Bevægelse; liig Oedipus saae jeg to Sole . . . . Paa den skjønneste Sommerdag kunde jeg ikke sætte over Seinen i en Baad, uden at føle den usigeligste Angst. Naar jeg i en eller anden offentlig Have kom blot i Nærheden af et Bassin, fik jeg næsten Krampe og foer sammen. Jeg kunde ikke taale at opholde mig paa Steder, hvor der var flere Mennesker forsamlede; thi naar En bare saae til mig, troede jeg strax, at de Alle vilde fare løs paa mig."

Disse Bekjendelser have endeel Lighed med enkelte Steder i Jean Jacques Dialoger. Man seer, at Bernardin fortjener at sættes i Sammenligning med Pascal, Tasso og med hele denne Familie af store og ulykkelige Forfattere og Tænkere. Med ikke ringe Anstrengelse søgte han at blive hiin omtalte forfærdelige Sjælcqval qvit, og gav sig derfor ivrig til at samle og ordne Materialierne til det Værk, der skulde begrunde hans Ry og Anseelse. I Breve til Hennin skildrer han paa en yndig og naiv Maade denne Hypochondriens, Elendighedens, Ensomhedens og Fødselsveernes Tid, som han tilbragte dels i Hotel Bourbon i Gaden Madelaine

de Honoré, dels i Huset hos Mr. Clarisse i Gaden Neuve St. Etienne. „Endelig har jeg fundet Vand i min Brønd," siger han paa det for ham eiendommelige Billedsprog, og som her ikke betyder Andet, end at han med streng Alvor har ransaget sit Indre for i sig selv at finde Hjælpekilder til sin Existents, og at al hans Stræben gaaer ud paa at bryde sig en Bane ved sine Skrifter. Og den modne Frugt af disse ensformig henglidende Aar, helligede Ensomheden og Arbeide, blev hans „Studier af Naturen" der udkom i Aaret 1784. Bogen vandt snart et overordentlig stort Bifald. Qvinder, unge Mennesker og i det Hele taget det Publikum, der ivrigere og ivrigere sluttede sig om „Emile" og „Saint-Preux", hilste med Jubel den nye Apostel. Den Synd, man havde begaaet ved Aftenen forinden at more sig over „Figaros Bryllup", meente man den næste Dag at kunne affone ved Læsningen af „Studierne".

Den rivende Afsætning, Værket havde, satte Forfatteren istand til at kjøbe et lille Huus i en af Forstæderne. Her arbeidede han paa forbedrede og forøgede Udgaver af „Studierne". Fortællingen „Paul og Virginie", der udkom første Gang i Aaret 1788, udgjorde oprindelig kun en Fortsættelse af den nævnte Bog; men efter kort Tids Forløb blev der trykket mange særskilte Oplag af den. Alle de Børn, som kom til Verden i denne Periode, bleve døbte Paul og Virginie, ligesom man nogle Aar i Forveien havde kaldt alle Nyfødte Sophie og Emil. Bernardin blev i sin Forstad St. Marceau Gudfader til en heel ny Generation. Hans „Indiske Hytte", der udkom i 1791, blev ligeledes optagen i „Studierne", og hermed kan man betragte dette Værk som fuldstændig afsluttet; thi „Harmonierne", i hvilke der findes saa deilige Steder, ere atter og atter dog kun „Studierne", der gjentages paa en eller anden Maade.

At have skabt et Mesterværk som „Paul og Virginie", er et saadant Held i en Forfatters Liv, at Enhver, selv om han er nok saa stor, maa misunde ham for det, hvorimod han selv ikke behøver at nære mindste Gnist af Nag til Nogen for hvad der maaskee er blevet præsteret i andre Retninger af Digtekunsten.

Jean Jacques, Bernardins Lærer, som var denne langt overlegen i Kraft og Ildfuldhed, har aldrig frembragt et Værk, der har staaet saaledes i Samklang med Forfatterens Talent som „Paul og Virginie". Alt er her simpelt, rørende eenfoldigt og gribende; her er intet Ord for meget; yndefulde, elskelig rene Tanker, iklædte et skjønt, ukunstlet Sprog, træde os imøde i hver afrundet Linie. Hiin Natur, fuld af Bananer, Oranger og Citrontræer, er skildret i al sin Glands og i alle sine Enkeltheder; men Intet er planløst, Alt har en bestemt Schattering, en klar Baggrund, som i et Maleri af Raphael.

Da Bernardin paa en af sine Spadseretoure med Rousseau en Dag spurgte denne, om Saint-Preux i „La nouvelle Héloise" ikke var ham selv, svarede Jean Jacques: „Nei, Saint-Preux er ikke ganske det, som jeg har været, men det, som jeg ønskede at ville have været." Paa Spørgsmaalet, om Bernardin i den gamle Planter i „Paul og Virginie" ikke har skildret sig selv, kunde han omtrent have givet det samme Svar. I de Ord: „Saaledes tilbringer jeg mine Dage fjernt fra Menneskene o. s. v." har han tegnet sit ideale Portrait og givet os en Skildring af sin Drøm om et lykkeligt Liv.

Angaaende de øvrige Figurer i „Paul og Virginie", da ere disse fuldstændig skabte ud af Digterens eget Indre. Undertiden sporer man vel en eller anden fjern Hentydning til Personer, med hvilke Bernardin tidligere er truffen sammen; men Echoet, om man saa vil kalde det, fra disse henrundne Perioder af hans Liv lyder egentlig kun til os gjennem Navnene. I Rusland kunde Saint-Pierre have ægtet en Frøken de Latour, en Niece af General Bosquet, og i Berlin havde han ligeledes kunnet indgaae et Parti med en Frøken Virginie Taubenheim; men vor Digter troede at være for fattig til at modtage deres Haand. Det var et kjært Minde om hine tvende Qvinder, som han hædrede ved at opkalde den yndigste af de Skabninger, der ere udgaaede fra hans Phantasi, efter dem. Navnet Paul er heller ikke valgt paa Maa og Faa; en god og kjærlig Munk, hvis Leveviis Bernardin som Barn ønskede at efterligne, hed nemlig saaledes. Men i Fortællingen er den retskafne, gamle Capucinermunk bleven til en fuldkommen Yngling med en Mands Skikkelse og et Barns Eenfold.

Om Bernardin end ikke oftere har fundet et saa deiligt Sujet som „Paul og Virginie", saa har han dog i andre Værker i det Mindste forstaaet at afvinde sit Talent nye og charakteristiske Sider. I begge sine indiske Fortællinger: „Caffehuset i Surate" og „Den indiske Hytte", fande Mesterværker af en fiin og decent, med Phantasi og Idealitet forenet Satire, har han, uden at svække Indtrykket, snildelig vidst at indhylle Spotten i en saadan Fylde af Pragt og at give den kraftige Tegning en saa smeltende Colorit, at man næsten ikke opdager Svøben, hvormed han revser sociale Forhold og Brøstfældigheder.

Bernardin siger et Sted i „Den indiske Hytte": „Ulykken ligner det sorte Bjerg Bember ved den yderste Ende af det glødende Kongerige Lahor: saalænge Du stiger op ad det, øiner Du Intet uden golde Klipper, men er Du først naaet op til Toppen, da skuer Du Himlen over dit Hoved, og ved dine Fødder ligger Kongeriget Kaschmir." Da Bernardin i Aaret 1791 udgav det her citerede Værk, havde han paa en Maade besteget Livets Bjerg og befandt sig paa Berømmelsens Tinde, hvorfra han ligeledes saae et Slags Kongerige Kaschmir udbrede sig nede i Dalen for sine Fødder. Han havde vundet Anseelse, et meget lovende Giftermaal gav Udsigt til en Forbedring og en Forskjønnelse i hans huuslige Liv, og hertil kom endnu, at Ludvig XVI. havde udnævnt ham til Intendant ved den botaniske Have istedetfor Buffon. Under den store Revolution styrtede imidlertid den illusoriske Bygning, som man har kaldt en Kongethrone, sammen, og endnu førend Rædselsperioden indtraadte, havde Bernardin ikke formaaet at hævde sin Stilling som Intendant, idet de lærde Botanikere ansaae den store Skribent for udygtig til at beklæde den Post, der var bleven ham overdragen, hvilket naturligviis maatte saare ham i høi Grad.

Bernardin døde den 21de Januar 1814. I bunden Stil har han kun forsøgt sig en eneste Gang.

nemlig da han vilde besynge sin Datter Virginies Fødsel. Hans Vers staae langt under Fénelons og kunne henføres til den samme Categori som den, hvortil man har henregnet saa mange udmærkede Prosaikere, ligefra den berømte romerske Consul, indtil Jean Jacques Rousseau, denne Prosaikernes Konge, der selv aabent har tilstaaet, at han ikke forstod sig paa det Slags Mechanik (à cette mécanique-là).

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Den første Dag Tom kunde sidde oppe, syntes Onklen at han burde opmuntre ham ved at meddele ham forskjellige interessante Nyheder og da først og fremmest hvad der angik Forretningerne.

„Jeg har kjørt Vognen, Tom," sagde han, gaaende op og ned ad Gulvet og svingende Kjoleskjøderne fra Side til Side, „saa godt som en eenarmet Kudsk kan det; men Du veed, Tom, et gammelt Hoved er mange Hænder værd, og Du vil finde Alt i Orden, naar Du bliver rask. Den eneste Sag, jeg ikke har rørt ved, er Miß Bruces, men det er jo ogsaa, som Du husker, en Sag, der kun vedkommer Dig. Nu er det hende jo vel ogsaa temmelig ligegyldigt, stakkels Væsen — rør Dig blot ikke, Tom — jeg skal nok række Dig Havresuppen — for hun er jo nu ikke Miß Bruce længere."

Tom snappede efter Veiret og skjulte sit blege, udmagrede Ansigt i Spølkummen med Havresuppen; men hvor svag og syg han end var, samlede han sig dog saameget, at han kunde spørge i en temmelig ligegyldig Tone:

„Ikke længere Miß Bruce, siger Du? Det har jeg ikke vidst. Hvad er hun da, Onkel? Hun er vel altsaa bleven — bleven gift?" og for at styrke sig, maatte han tage en ny Slurk af Havresuppen.

„Ja, hun er gift," svarede Onklen i den ligegyldige Tone, hvormed Folk paa over tre Snese Aar omtale saadanne Begivenheder, „og et godt Parti har hun gjort — et udmærket Parti endogsaa. Hvad mener Du, min Dreng, om en Grevekrone — hun er nu ‚naadig Frue', med Tyvetusind om Aaret. Du kjender vel neppe hendes Mand? han hører jo ikke til vor Kreds, men er en meget respectabel ung Mand, som snart vil blive Lordlieutenant i sit Grevskab. Hun bliver nok lykkelig. Sov nu lidt, Tom, jeg seer, Gudskeelov, at Du har det bedre. Klokken staaer der, hvis Du trænger til Noget, og nu Farvel, min Dreng."

Ja, han havde det rigtignok bedre. Neppe var Døren lukket efter Onklen, før han gav efter for Smerten, der overvældede ham, thi Slaget havde truffet ham altfor pludselig. Den blev dog snart efterfulgt af Harme og Bitterhed, som hurtigere gav ham Kræfterne tilbage end Alverdens Styrkemidler. Miß Bruce havde altsaa, dreven til Fortvivlelsens Grændser af hans Trusler, været den oprindelige Aarsag til hans Fangenskab og Sygdom — Miß Bruce, den Qvinde, som skyldte ham saa stor Taknemmelighed, for hvem han utrættelig havde arbeidet og var villig til at bringe de største Offre. Skulde det virkelig være muligt? Dersom det forholdt sig saaledes saa var han berettiget til at tage Hævn — ja, Hævn var det eneste, han vilde leve for, og den Tanke gav hans Nerver deres gamle Styrke og gød nyt Blod i hans Aarer.

Tom følte, at han kunde være tilbøielig til at gjøre et overordentlig høit Bud, et Bud, hvori Retskaffenhed, Tro og Love og hele hans moralske Væsen var indbefattet, hvis han kunde faae fat paa en Medhjælper, som kunde fremme hans Hævn.

Hjælpen var ham nærmere end han ventede, og i en Skikkelse, hvori han mindst havde anet at han skulde finde den.

„Der er en Person udenfor, som ønsker at tale med Dem, hvis De er rask nok dertil," meldte den lille Pige, der havde paataget sig at passe den syge Invalid.

„Hvad er det for en Person?" spurgte Tom, der vel var mat og træt, men ikke destomindre følte, at enhver Ting, der kunde adsprede hans Tanker, vilde være en Lindring for ham.

„Ja, Sir! det synes at være en respectabel Person. Hun seer ud som en Sygevogterske eller noget lignende."

Der er intet Haab saa vildt, at jo en forstødt Elsker alligevel griber efter det, og saaledes sagde ogsaa Tom: „Lad hende komme ind," smigrende sig med, at det skulde være et Bud fra Maud.

Han blev rigtignok overrasket, og det ingenlunde paa en behagelig Maade, da Dorothea, som han strax gjenkjendte, skjøndt hun havde Søndagsstadsen paa, traadte ind med usikkert Blik og usikker Gang.

„Nei, De vil aldrig tilgive mig, Mr. Tom," var hendes Indtrædelseshilsen. „Det var nok mig, der pleiede Dem, men De vil dog aldrig tilgive mig — nei aldrig. Og jeg fortjener det da heller ikke."

Dorothea var nerveus, hysterisk og i et voldsomt Oprør, men hun samlede sig dog saameget, at hun kunde fortsætte.

„Ja, De vilde være død, Master Tom, hvis jeg ikke havde været — derfor maa De ikke være for haard ved mig — jeg er ogsaa straffet nok. Dersom jeg vilde blotte min Arm, kunde jeg vise Dem, at den har flere Farver end Deres Halstørklæde, og jeg har efter den Tid maattet døie det, der var værre endnu. Men nu vil jeg heller ikke taale det længere. Veed De, Master Tom, hvem det er, der har havt fat i Dem."

„Siig mig Sandheden, min gode Pige, og jeg vil tilgive Alt, og hvad mere er, jeg vil beskytte Dem, hvordan det saa end gaaer."

„De blev nappet, Master Tom," sagde hun efter nogen Betænkning, „og jeg skal sige Dem hvem der gjorde det, og De vilde være bleven myrdet, havde jeg ikke været. Hvem var det, som pleiede og passede Dem, som børstede Deres Klæder og skaffede Dem Droschken, der bragte Dem her tilbage? — Nu har man ogsaa villet mishandle mig, og jeg er bleven værre behandlet og bedragen end nogen anden Qvinde; men nu er Touren kommen til mig. Seer De, Master Tom, det er den Skurk Jim — Gentleman Jim, som vi kalde ham — som er Ophavsmand til det Hele, og dog er der dem, der ere værre end han, som staae bagved, og allige-

vel vil hun aldrig skjænke ham en Tanke flere end det Snavs hun træder paa."

„Hun!" gjentog Tom med stor Interesse og derfor usædvanlig rolig, „hvad er det for en hun, der menes? Vær blot rolig; fortæl kun paa Deres egen Viis, hvad De har at sige mig. Her er Ingen, der vil forstyrre os."

„Der var lyst for os i Kirken mere end een Gang, og jeg vilde være bleven ham en god Kone, da han pludselig begynder at vise sig sjeldnere og tilsidst bliver han reent borte. Som rimeligt var, gaaer jeg ud paa Gaderne for at see efter ham, træffer ham i ‚Solsikken' og følger hemmeligt efter ham, langt hen i den fine Deel af Byen; han gaaer ind i et tre Etages Huus, og jeg seer ham fra Gaden tale med en Dame, men ikke saa dristig, som han pleier at være, og jeg veed, at der skal en heel Deel til at kue ham."

„Hvorledes saae den Dame ud?" spurgte Tom med bævende Stemme, „De betragtede hende vel nøie?"

„En rigtig fiin Dame, høi og ung, ikke videre kjøn, men hun havde Haar saa sort som Deres Hat, og Ansigtet var saa hvidt som Fløde. Stolt og bydende syntes hun ganske at have Jim under sin Commando. Der hvor jeg stod, kunde jeg høre Alt. Jim gav hende det Brev, som De havde i Lommen den Nat, da De — De kom saa galt afsted. Af hvad han sagde og hun sagde, og ved at lægge det Hele sammen, kom jeg til den Overbeviisning, at De, Master Tom, skulde skaffes afveien, og De fik mig lokket til at tage Deel deri, hvilket jeg nu fortryder, da jeg er kommen efter Sandheden."

Tom sad paa Sophaen og lukkede Øinene for at tænke desbedre. Ja — nu var Alt klart for ham; Mauds Bevæggrunde vare ham tydelige nok, men han maatte forundre sig over hendes Mod, Hensynsløshed og hendes Medskyldiges lave Stilling. De Andre kunde han tilgive, men hende paa ingen Maade — de Andre kunde blive ham gode Allierede — men hun, Maud, skulde knuses, hun skulde krybe for hans Fod, men ingen Medlidenhed finde.

„Dem tilgiver jeg, Dorothea," sagde han, „da De jo har reddet mit Liv, men kan De skaffe mig fat paa Fyren, Gentleman Jim, som De kaldte ham? Hvor er han? De havde fortjent en ganske anden Behandling af ham."

„Dersom jeg kunde lægge min Haand paa ham, vilde han vist beholde Mærke deraf i lang Tid, men jeg har nu i over en heel Uge været paa Udkig efter ham og ikke kunnet faae Øie paa ham, den falske, hjerteløse Tyveknegt, men hende saae jeg iforgaars gaae ind i et Huus i Berners Street og holdt Vagt derved i over to Timer, da jeg troede, han vilde komme bagefter. Hun kom senere ud derfra med en kjøn, ung Herre, som jeg godt kan kjende igjen — men Jim var det ikke."

„Men var det ogsaa den samme Dame?"

„Om det var? troer De maaskee at jeg, efter en saadan Behandling, skulde kunne tage feil? Procuratorer kunne være meget kloge Folk, men, undskyld, Mr. Ryfe, der er ikke megen Fornuft i det Spørgsmaal, De gjorde mig; jeg har seet Damen, Sir, og jeg har seet Huset, og det er nok for mig."

„Og De har ogsaa bidt Mærke i den Herre, der fulgte hende ud?"

„Just ikke meget, for det var jo ikke Jim; men Huusnummeret skrev jeg op, og her er det. Jeg er træt og vil gaae ned i Tjenerstuen og bede om en Kop Thee. Farvel, Herre."

Tom Ryfe var atter bleven forvirret i sin Tankegang. At Maud (han kunde ikke lide at kalde hende Lady Bearwarden) saa kort efter Brylluppet skulde spadsere om i Londons Gader ene eller med en anden Herre end Gemalen, var dog, selv for hendes Charakteer, for stivt et Stykke, meente Tom, skjøndt han i sin bittre Stemning imod hende, just ikke bedømte hende mildt. Hvad kunde Hensigten være? Han huskede nu, at han en Dag havde mødt hende med en Fremmed i Parken, og at hun ikke havde besvaret hans Hilsen. Han troede dog, at den Herre, Dorothea havde seet hende med, maatte være Lord Bearwarden, skjøndt hendes Beskrivelse ikke passede. Men hvad kunde et Par saa høitstillede Personer have at gjøre i en Gade som Berners Street? — Ak! hvor han dog var svaghovedet — rimeligviis kunde et Par Nygifte ønske at faae deres Portraiter malede — Dorothea var et Fæ og han ikke stort bedre.

Hans Læge havde samme Formiddag sagt, at hvis Bedringen skred fremad, kunde han om et Par Dage kjøre en Tour, men nu er det jo en bekjendt Sag, og ikke mindst for Lægerne selv, at hvis Doktoren siger, vi kunne staae op imorgen, saa springe vi udaf Sengen saasnart han er udenfor Døren — følgelig befalede Tom Ryfe, der intet blivende Sted havde, Pigen strax at skaffe ham en Vogn.

Til Paaklædningen maatte han have Hjælp, men Bevægelsen og Luften gjorde ham godt — han vilde egentlig kun lufte sig, men det er jo let forstaaeligt, at han lod Kudsken kjøre ad Berners Street til, som enhver anden Vei.

En tilfældig Kugle kan ogsaa træffe Maalet, og en blind Høne kan ogsaa finde et Korn, og Tom Ryfe ansaae det som et sjeldent Held, at han ved at dreie ind i Berners Street skulde møde en anden Vogn i fuld Fart, og i den sad — ja, det vilde han have gjort sin Ed paa for hver Jury i England — med Ansigterne meget tæt op til hinanden — Lady Bearwarden og Dick Stanmore.

Det var ham. Dorothea havde altsaa dog Ret, og efter at have forvisset sig om, at Huset heller ikke var rendt sin Vei, vendte Tom Ryfe hjem, tilfreds med Touren, men Doktoren fandt ham næste Dag ikke saa vel, som han havde ventet.

Et og tyvende Capitel.

Dick Stanmore havde imidlertid ikke været i nogen Vogn sammen med Lady Bearwarden, og, for at sige den rene Sandhed, han brød sig heller ikke derom.

Han var nemlig bleven helbredet for den Sygdom, som han engang troede dødelig, og gik nu omkring med saa freidige Skridt og saa glad en Mine, som om han aldrig havde været forelsket i Maud.

Efter det første Besøg i Atelieret i Berners

Street var han bleven en enthusiastisk Beundrer af Kunsten; han kunde aldrig blive træt af at betragte Vennens Maleri, og hans Øie vandrede uafbrudt fra Maleriet til den smukke Model, hvem hans Blik ofte hvilede længe og uforstyrret paa, da Miss Algernon jo maatte holde Hovedet i en vis bestemt Stilling, uden at røre sig.

For Nina var det jo ganske behageligt at lytte til Dicks muntre Hverdags-Passiar, som bragte Tiden til at gaae hurtigere, og hans tause, beundrende Blikke vare ikke heller spildte, de vare ofte langt mere veltalende end hans Ord og gik til Hjertet.

Simon malede, men han følte vist, hvorledes Grunden under hans Fødder udhuledes Dag for Dag, og dog røbede Intet i hans Opførsel, hvormeget hans Hjerte led.

Det var et underligt Trekløver, der var samlet der i Malerværelset. Dick var den mindst iagttagende og derfor den Lykkeligste; Simon maatte bekæmpe sine Følelser og ikke mindst den Smerte han led ved, at han saae, hvilken Indflydelse Dicks Nærværelse allerede havde paa Nina, og denne endelig levede i en gylden Drøm, som hun ønskede han aldrig maatte vaagne op af; lykkelig var hun imidlertid, og hendes Skjønhed udfoldede sig mere og mere, som Blomsten der er udsat for Solens Straaler.

Simon mærkede Forandringen Dag efter Dag, men hvad var derved at gjøre?

De vare just alle tre samlede en Dag, og det var langtfra den sædvanlige Tid, hvorpaa Simon ellers hørte op, da denne pludselig lagde Palet og Pensel fra sig med de Ord: „Ikke mere idag. Vi ville tage tidligt hjem, Nina, og tage os en halv Fridag, Tag Dit Tøi paa; jeg skal blot vaske mine Hænder."

Dick blev lang i Ansigtet; han havde regnet paa flere Timers Samværen; Nina var der derimod Intet at mærke paa, og han følte sig ogsaa saaret ved den Beredvillighed, hvormed hun samlede sit Tøi og den Hurtighed, hvormed hun iførte sig det.

Damerne have en vis Tillid til Skjæbnen, Tilfældet, eller hvad man vil kalde det, og ere overbeviste om, at det nok vil komme dem til Hjælp, og jeg kan godt tænke mig, at Nina fandt det ganske i sin Orden, da en pjaltet Dreng traadte ind og leverede Simon en blyantskreven Seddel fra en Kunstbroder:

„Kjære Simon!

Kom og see til mig, hvis Du kan. Jeg ligger. To Læger — dog ingen Fare."

„Naar blev han syg? Hvem pleier ham? Hvad er Klokken? Siig jeg kommer om et Par Minuter." Alt dette udstødte Simon i eet Aandedræt og saae fra Nina til Dick.

„Undskyld mig — jeg maa see til den stakkels Fyr, og hvis jeg finder ham meget daarlig, bliver jeg hos ham. Dersom Du har Tid, Stanmore, saa følg Miss Algernon til Dampbaaden, derfra kan hun godt klare sig selv, men vi holde ikke af at lade hende gaae alene paa Londons Gader."

Dick „vilde det naturligviis være en stor Fornøielse," og Nina „turde ikke gjøre ham saamegen Uleilighed eller fordre et saadant Offer af Mr. Stanmore," men kort Tid efter sad de i en Vogn sammen, og skjøndt der kun blev talt lidt, thi Vognen rumlede og rystede, saa troer jeg dog nok, at de vare ganske tilfredse med Kjøretouren.

Paa Flodbaaden gik det i Begyndelsen ikke bedre, men da de først havde faaet Munden paa Gang, manglede de ikke Stof til Conversation, og de fandt Alt og Alle saa henrivende deiligt, og det var altfor tidligt, at den naaede Stedet, hvor de skulde forlade den. Paa Veien derfra blev der ikke vexlet mange Ord, og ikke et eneste angaaende den Sag, der laa begge mest paa Hjerte, men begge følte ogsaa, at nu vare Ord overflødige imellem dem.

Dick gjorde sin Opvartning hos Tanterne, Missis Perkins, og blev erklæret for en behagelig ung Mand; de bade ham blive til Middag, og skjøndt de vare gjæstfrie og meente Tilbudet, følte de sig dog lettede, da han afslog det. Han havde vundet en heel Erfaring under sit Courmageri til Miss Bruce, som nu kom ham til Nytte; thi det gaaer i Kjærligheds- som i Æressager: en Mand opfører sig baade fornuftigere og bedre i enhver Henseende under den anden end under den første.

Paa Hjemveien kunde Dick have leet høit af Glæde.

Nina derimod tog sin Tilflugt til Taarer; thi vel var hun selv glad, men hun forudsaae hvilket grusomt Slag det vilde være for hendes ældste, bedste og kjæreste Ven.

Det var sandt nok, hun elskede denne Mr. Stanmore, med det brune Haar og de brede Skuldre, hvis Tilværelse hun for fjorten Dage siden ikke havde nogensomhelst Anelse om, men skulde hun derfor offre Simon? Nei. Hellere offre sin egen Lykke. Hun tørrede sine Øine og gik ned med Hjertet fuldt af de bedste Forsætter.

I den Hensigt fik hun ham ud med sig i Haven. „Jeg vil tale med Dig, Simon, thi jeg synes ikke, at Du er rigtig tilfreds i den sidste Tid, og for Din Skyld vilde jeg gjøre Alt."

„Min Lykke kan ikke nogensinde skilles fra Din — skjøndt jeg ikke troer Din just er uadskillelig fra min. Har jeg Ret, Nina? — Jeg har kun eet alvorligt Ønske her i Livet, og det er, at see Dig lykkelig gift — Du har for mig været Søster og Datter, og — og jeg vil aldrig finde en Hustru."

Hun vidste, hvad han meente: „Det er en Skam af mig — Simon! Simon! — Du anseer mig vist for det utaknemmeligste Væsen paa Jorden?"

„Ja, hvis Du ikke siger mig Sandheden. Kjære Nina, hav Tillid til mig, som om jeg var — var Din Bedstemoder. Den Person, vi begge tænke paa, er en brav og hæderlig Karl — holder Du lidt af ham?"

„Ak ja! Simon — ja — ja!" svarede hun og kastede sig i hans Arme. Han kyssede hende paa Panden og bad hende være rolig og ved godt Mod, og dermed var den Sag afgjort.

Den Aften syntes Tanterne at Simon var i usædvanlig godt Humeur; Nina fandt ham venligere og mere hensynsfuld end nogensinde.

Han sov kun lidt den Nat, men Trøstens Engel indfandt sig ogsaa hos ham, som hos Enhver, der bringer en god Sag et stort Offer.

(Fortsættes.)

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

„Den unge Mand var en Kriger," sagde Dorothy, „jeg synes forresten ikke han lignede en Soldat, gjorde han vel?"

„De see Allesammen godt nok ud!" svarede Judith, „og jeg er ikke den, der sender dem Alle tilhobe til den bundløse Afgrund, som Herren gjør; nei, en Vis er ikke saa sort som han bliver afmalet, og skjøndt der ingen Krigere findes ved Vennernes Forsamlinger, saa kunne de dog ikke holde Kjødet og Djævelen borte, saalænge som Medlemmerne ere Mænd og Qvinder."

Heldigviis kom Omnibussen, ellers havde Judith vist holdt en længere Tale, thi hun var en streng Methodist og kunde ikke lade være af og til at give et lille Hib til Kvækernes aandelige Hovmod; hvormeget hun end forresten holdt af dem.

Familien Fox beboede et overordentlig smukt og velholdt lille Landsted, i hvis Nærhed Omnibussen satte Dorothy og Judith af. For Øieblikket vare Manden og Konen bortreiste til et Møde med deres Troesbekjendere, hvorfor Dorothy i disse faa Dage var ene tilbage med Judith, hendes fordums Amme, og Husets to Piger.

Da Dorothy om Aftenen sad sammen med Judith, tænkte hun paa alle de Nyheder, Moderen vilde medbringe, naar Elisabeth Sparks skulde have Bryllup og om Joseah Crewdson kom paa et Besøg til dem.

„Jeg vilde ønske, at Fader havde givet mig Lov til at være en af Elisabeths Brudepiger, men han kan ikke lide, at de have opgivet at gaae i den Dragt Vennerne bære."

„Jeg holder med ham, saalænge han holder paa Kappen og Huen, men hvis han vilde have Dig iført den ækle Dragt, Nogle bære, vilde jeg hellere afskaffe hele Dragten."

„Jeg haaber heller ikke at komme til at bære den, men Familien Crewdson er saa streng. Du veed jo, at Joseah gaaer klædt som Vennerne. Mon han kommer her? Fader har indbudt ham. Vil Du blive bedrøvet, hvis jeg bliver gift?"

„Vilde jeg blive bedrøvet, hvis jeg hørte, at Solen aldrig skulde skinne paa mig mere?" sagde Judith kjærligt, og Dorothy gav hende et Kys og sagde: „Hvorfor vil Folk endelig giftes? Jeg kan ikke udholde den Tanke, at skulle forlade Fader og Moder og Dig; men, Gudskelov, det vil da ikke skee i de første Aar."

„Du maa ikke vente for længe. Grace var kun eet og tyve Aar og min Kjæledægge maa ikke blive ældre end hun."

„Ja, men Grace er saa lykkelig."

„Og det vil Du ogsaa blive. Mr. Crewdson er efter Alles Udsigende en god og retskaffen Mand og det bør han ogsaa være, thi for Dig er ikke en Helgen for god."

„Du fordærver mig, som Moder siger. Jeg burde vistnok være taknemmelig over at være valgt af en saa hæderlig og retskaffen Mand, men stundom tænker jeg og ønsker — dog, jeg kan ikke sige det, thi jeg veed det ikke selv — men Klokken slaaer ni og vi maa læse vor Aftenbøn."

Judith vilde altid hjælpe Dorothy ved Afklædningen, da hun betragtede hende som et ligesaa hjælpeløst Væsen som for henved nitten Aar siden. Dorothy Fox var i sit nittende Aar baade ældre og yngre end de fleste Piger paa hendes Alder. Hendes Halvsøster Grace blev gift, da Dorothy var ti Aar, og hun havde hverken Brødre eller Søstre. Det eneste Selskab, hun saae, bestod af Folk, langt ældre end hun selv, og deres Samtaler dreiede sig mest om Vennernes Troessamfund. For nogle Aar siden var der foregaaet en stor Omvæltning i deres Anskuelser, som havde givet Anledning til megen Uenighed. De yngre Medlemmer af Vennernes eller Kvækernes Samfund begyndte at modsætte sig den særegne Dragt og Talebrug, og medens de holdt fast ved deres Troeslærdomme, vilde de ikke lade sig udelukke fra uskyldige Glæder, som de meente at kunne deeltage i uden Skade for dem selv eller deres religieuse Anskuelser.

Dorothys Fader havde med Smerte været Vidne til, at hans ældste Datter og hendes Mand vare blevne Førere for den nye Skole, og han var derfor dobbelt omhyggelig for at Dorothy skulde slutte sig til en Mand, som holdt fast ved det Gamle. En saadan meente han at have fundet i Joseah Crewdson, en Søn af en af hans Venner, med hvem han for Aar tilbage havde aftalt Børnenes Forbindelse. Den gamle Crewdson var død for et Par Aar siden efter dog først at have meddeelt Sønnen Planen, og Nathaniel Fox havde nylig talt derom til sin Datter, der havde lovet at adlyde hans Ønsker, skjøndt hun ikke havde seet den hende bestemte Brudgom siden hun var et Barn.

Hendes Moder var den eneste Person, som gjorde Indvendinger. Hun havde nylig seet Joseah i York, og hun syntes ikke at han besad de Egenskaber, som kunde vinde ham en ung Piges Hjerte, — navnlig en ung Pige som Dorothy, der uagtet den strenge Opdragelse, dog syntes at være i Besiddelse af romantiske Ideer forenet med en fast Villie. Moderen kjendte sin Datter bedst, hun vidste at hun trængte til Ømhed og sagde til sig selv: „Hun vil ogsaa nok erobre sig et kjærlighedsfuldt Hjerte."

Selv for den flygtige Iagttager var Dorothys Skjønhed paafaldende, men for dem hun elskede, og som elskede hende igjen, var hun henrivende; hun var munter og glad, og elskede Alt hvad der var smukt, og kunde godt lide lyse og livlige Farver; hun var begjærlig efter at lære den Verden, der var udenfor hendes Hjem, at kjende, og følte sig slet ikke taknemmelig for, som hendes Fader daglig udtrykte sig, at Verden var ubekjendt for ham og hans Familie; hun levede tildeels i en Drømmeverden efter sin egen Phantasi, hvor Alt havde et rosenfarvet Skjær.

Andet Capitel.

Capitain Verschoyle fik et Tilbagefald efter den omtalte Udflugt og maatte atter holde Sengen, hvorved alle hans Planer bleve forrykkede, og hans Sindsstemning var just ikke glimrende, da hans Oppasser bragte ham følgende Brev:

„Kjære Charlie!

Da det er flere Dage siden vi have hørt fra

Dig, frygte vi for, at Du atter er bleven syg. Du kan ikke begribe, hvormeget jeg længes efter Dig, og hvor jeg følte mig skuffet, da Du ikke mødte os i Exeter. Da gamle Marschall er med her, har Moder givet mig Tilladelse til i hendes Følgeskab at aflægge Dig en Visit. Du kan altsaa vente mig imorgen, og jeg haaber, at Du ikke er virkelig daarligere, og at Du vil blive glad ved at see Din hengivne Søster

Audrey."

„Gud velsigne den gode Sjæl," udbrød Capitain Verschoyle, „glad over at see hende, ja det skulde jeg troe; thi det var ikke langtfra, at jeg troede min Hjemkomst var omtrent ligegyldig for dem Alle."

„Hallet!" sagde han til Tjeneren, „jeg venter Damebesøg, gjør derfor alt i Orden her og gaae derefter ned til Porten og vent der indtil en Dame i en Cab spørger efter mig."

Capitain Verschoyle trak en Stol hen til Vinduet for at faae et Glimt af Søsteren at see snarest muligt. Han saae nu Alt i et lysere Skjær, det var, som om han følte sig mere hjemme; han skulde atter see et qvindeligt Ansigt, hvilket han ikke havde gjort i lang Tid, naar undtages den moderlige Kone og hendes smukke Datter i Boutiken; heldigviis lignede Datteren slet ikke Moderen.

„Hvor jeg er glad ved at see Dig saa vel," sagde Søsteren, „og jeg vidste egentlig ikke, at jeg holdt saa meget af Dig, Charlie, for jeg tænkte, at jeg aldrig fik Dig at see mere. Du seer rigtignok tynd og bleg ud, men Du er ligesaa smuk som Du altid har været."

„Du ligner Dig selv, Audrey," sagde Capitainen leende, „med bestandig at tale om Skjønhed. Jeg troer, at hvis jeg gik til Retterstedet, vilde Din største Ængstelse være, om jeg ogsaa tog mig godt ud."

„Naturligviis. Vi have intet Andet at støtte os til, end vor gode Herkomst og vort gode Udseende. Men hvordan tager jeg mig selv ud, har jeg tabt mig?"

„Du Paafugl! Du veed nok, at Du er smuk som altid, men hvor kan det være, at Du ikke er bleven gift?"

„Det spørger Alle om; det er fordi — fordi — ja just fordi jeg ikke er det; men jeg tænker nu paa Sagen med Alvor og arbeider paa et Net, hvori jeg nok skal fange min Fugl. Jeg er otte og tyve Aar — en farlig Alder for en ugift Qvinde. Du kan ikke kjende mine Følelser, hvergang Tante Spencer siger: ‚Undskyld, Audrey, men jeg synes, at det nu snart er paa Tiden, at Du gifter Dig.' Desuden begynder Folk at appellere til min Hukommelse paa en meget upassende Maade: ‚Det maa De jo kunne huske, Miss Verschoyle, det er jo ikke mere end ti Aar siden det skete.' Hvorfor blive vi ogsaa ældre, Charlie? Mændene kan det jo være ligegyldigt, men Qvinderne, kjære Broder? Qvinderne? Naa, Mamma har imidlertid en udmærket Plan for, som bringer mig en Millionair og Dig en rig Arving, og Du vil vinde hende, thi Intet erobrer saa let et Qvindehjerte som en tapper, bleg og saaret Kriger."

„Det er vel, I have ordnet min Fremtid; thi jeg længes efter et eget fast Hjem. Jeg er beredt til at kæmpe for hende, forudsat hun ikke skeler, er pukkelrygget eller fyrretyve Aar."

„Nei, hun er ung, smuk og munter. Men nu til Mamma; hun sender først tusinde Hilsener og Kys, dernæst Bøn om at lægge Campher imellem Dine Klæder, for ikke at bringe Smitte hjem, og at lade Dit Haar klippe tæt af, for at det ikke skal falde af af sig selv og Du altfor tidlig blive skaldet, og endelig Undskyldning for, at hun ikke kommer selv, thi hendes Hoved og svage Nerver vilde ikke kunne udholde det."

(Fortsættes.)

Logogriph.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.
Kun Faa kunne ret mig lide,
Thi jeg er til Besvær;
Man skubber mig helst til Side,
— Og dog har man mig kjær.

7 2 3 4 1.
En Glæde i det man finder,
Helst naar man er ung og let.

5 2 9.
Det siges aldrig til Qvinder,
Det vilde kun passe slet.

2 3 4.
I Søer, Damme og Moser,
Der er jeg vel gladest i Hu.

1 3 6 4.
En Kløgt, som just Ingen roser,
— Knapt Ordet man bruger endnu.

1 2 3 4.
Snart hvirvles jeg om i Norden,
Snart ligger jeg zirlig og net.

8 7 6 9.
Det yndigste Sted paa Jorden,
Men Ingen har fundet det.

Opløsning af Charaden i Nr. 40:
Husvale. Hu — Svale.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste October erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (16 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 15de October. Nr. 42.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Lidt om Romanien (med Xylographi). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Gaader.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

To og tyvende Capitel.

Lord Bearwarden var hyppigt paa Vagt i den senere Tid, og hans Gemalinde siger, at han tjener sin Løn ligesom en Dagleier.

Jeg finder ikke at Hjelm, Kyrads og Skindbuxer just er en Dragt for en Helt, naar den ender i Morgensko; saadan var imidlertid den Paaklædning, hvori hans Herlighed paa Vagten modtog et Brev, som syntes at opvække en heel Deel Harme og Ærgrelse hos ham, efterat han har gjennemlæst det.

Den afløste Vagt blev mønstret nedenunder, medens Lorden, bevæbnet, som jeg har bemærket, til Tænderne, om just ikke til Tæerne, thi hans Tjener stod og ventede med de lange stive Støvler, rynkede Brynene, snoede Knebelsbarten, og efter endnu en Gang at have læst Brevet, krøllede det sammen med en Eed og stak det ind under Kyradset.

Det lød forøvrigt saaledes:

„Mylord!

Deres Herligheds mandige og aabne Charakteer har vundet Dem mange Velyndere. Den, som skriver dette, er en af Deres oprigtigste Venner; det ærgrer og smerter ham at see Deres Herlighed blive bedraget, Deres huuslige Lykke tilintetgjort og Deres Tillid skuffet. Endnu kan dog meget gjøres godt igjen, men da han intet andet Middel har til at meddele sig, maa han benytte denne Vei. Hans Mistanke er nu bleven til Overbeviisning, han er hverken en Løgner eller Bagvasker og han har Beviser. Dersom De vil bruge Deres egne Øine, saa tag Post imellem 4 og 5 i Berners Street og vent der. Hun har bedraget Andre, hvorfor skulde hun saa ikke ogsaa bedrage Dem? Altsaa, vær agtpaagiven og vent!"

„Gid Fanden havde den uforskammede Karl!" mumlede Lord Bearwarden, da han bestøvlet gik nedad Trapperne for at tage Commandoen over den hjemdragende Vagt.

Skjøndt hans Tanker vare ganske andre Steder, førte han dog Folkene i god Orden til Barakkerne, og efterat han der havde omklædt sig, begav han sig paa Veien til sit Hjem. Han standsede ikke langt fra sin egen Dør, for endnu engang at samle sine Tanker, og blev meget overrasket ved, henne ved Gadehjørnet at see en Dame, overordentlig lig hans egen Kone, i en alvorlig Samtale med en Mand i en pjaltet Klædedragt, aldeles lignende en almindelig Tigger. Saavidt han i Frastand kunde see, tilbød Damen ham Penge, som Manden vægrede sig ved at modtage. Lord Bearwarden gik rask henimod dem, dygtig forbauset, men dog paa en Maade glad over, at hans Opmærksomhed var afvendt fra hans egne Affairer.

Gaden var lang og Parret skiltes fra hinanden før han naaede det. Tiggeren forsvandt i en Sidegade, men Damen vandrede roligt henimod ham. Da hun var faa Skridt fra ham, løftede hun et tykt, dobbelt Slør, og han saae nu, at han ikke havde taget feil.

Maud var rolig som sædvanlig, men de, som kjendte hende nøiere, kunde dog paa hendes Bryn og Læber see Spor af, at hun nylig havde været i heftigt Oprør.

Mylord kjendte hende bedre end hun anede, og han saae strax Eftervеerne af Stormen, men han vilde ikke trygle om en Bekjendelse, som han meente at have Ret til at fordre.

„De har været tidligt ude, Mylady," sagde han i en skjødesløs Tone, „for at samle Appetit til Frokosten, kan jeg tænke, ikke sandt? — Tiggeren derhenne syntes ikke at være hungrig; idetmindste forekom det mig, som om De vilde give ham Penge, og han vilde ingen modtage. Det er maaskee en ny Maade at tage Sagen paa."

Hun saae paa ham med noget, der kunde ligne en Bebreidelse. Hvor Livet dog nu var hende forhadt: hvis han havde talt venligt og alvorligt til hende, vilde hun have tilstaaet Alt — Alt — hvorledes hun havde bedraget ham, lovet sig hen til en Anden, og for at blive fri for denne Anden for en kort Tid, havde hun gjort sig skyldig i en Forbrydelse — og var sunken saa dybt, at hun nu var Slave af en gemeen Forbryder fra Samfundets laveste Klasser. Hvorledes hun, Lady Bearwarden, for neppe ti Minuter siden var bleven truet af en

saadan Skurk, havde maattet taale hans Uforskammenheder, gaae paa Accord med ham og love ham en ny Sammenkomst samme Eftermiddag. Hun havde nu ikke en eneste rolig Time af Frygt for hans Nærværelse og hans Hævn. Det var Uhørt — Utaaleligt! — hun vilde hellere tilstaae Alt.

„Lad os gaae ind, min Ven!" sagde hun med mere Blidhed og Venlighed, end naar hun ellers talte til sin Mand. „Frokosten maa være færdig. Jeg er glad over, at De er kommen saa tidligt tilbage. Vi see saa lidt til hinanden i den sidste Tid. Men det bliver jo Gudskeelov bedre næste Uge, thi saa komme jo et Par Capitainer tilbage, efterat deres Permission er forbi. De seer, Mylord, at jeg begynder at forstaae mig paa Rullerne, som om jeg var selve Adjudanten."

Da han selv elskede Militairstanden, kunde han ogsaa godt lide, at hun havde en Slags Interesse for den; han syntes godt om at høre saadanne Ord fra hendes smukke Læber, og han vilde have givet hende et baade kjærligt og spøgefuldt Svar, da uheldigviis Ægteparret, lige idet det naaede Døren, fandt staaende der, for at modtage og hilse paa dem, et udtæret Ansigt og en afmagret Skikkelse tilhørende Tom Ryfe.

Han hilste paa Lady Bearwarden med stor Ro og Alvor, og hun var nødt til at give ham Haanden, skjøndt hun følte langt større Lyst til at qvæle ham paa Stedet. Hendes Mand slog ham venligt paa Skulderen.

„Det glæder mig at see Dem, Tom," sagde han, „jeg hørte De var syg og vilde see til Dem, men man vilde ikke lade mig komme ind. Forbandet medtaget, ikke sandt? De seer ikke heller rigtig rask ud endnu. Kom med ind og spiis Frokost. Lægerne nutildags anbefale styrkende Kure."

Den stakkels Lady Bearwarden! her var en anden af hendes Fjender ligesom opstaaet fra de Døde, og hun maatte tilkaste ham falske Smil, tiltale ham venligt, bede ham til sit Bord og behandle ham som en hædret Gjæst. Hvordan det end gik, saa maatte hun sørge for, at hun ikke lod ham være et eneste Øieblik alene med hendes Mand; thi hvem kunde sige hvad der saa kunde skee. Hun vandrede ovenpaa en Mine, maatte støtte sin Mands Indbydelse til at spise Frokost med dem, gaae foran til Spiseværelset, hvor Maden strax skulde serveres, og vovede ikke at gaae ovenpaa til sine egne Værelser og tage sin Hat af før hun satte sig tilbords med dem.

Mr. Ryfe var usædvanlig lidt meddeelsom angaaende sine egne Affairer, og talte ikke mere med hendes Naade end Høfligheden absolut fordrede. Hans Opførsel gik ud paa at dysse hendes Mistanke i Søvn og gjøre hende troskyldig, medens hun med pinlig Opmærksomhed fulgte hvert Blik, hvert Ord og hver Bevægelse af ham.

Tom havde lagt sin Angrebsplan og hilste nu paa det nygifte Par for at undersøge Terrainet før han rykkede frem med sine Tropper.

En Mand med Tom Ryfes Evner og Udveie behøvede nemlig ikke længe at være i Uvished om, hvorledes det forholdt sig med det Tilfælde, at han havde seet Dick Stanmore og Lady Bearwarden sammen. Fire og tyve Timer efter havde han fuldkommen Oplysning og Sikkerhed for den usædvanlige Lighed imellem Miss Algernon og Lady Bearwarden, og af denne Tilfældighed besluttede han at benytte sig, for fuldstændig at ødelægge den Qvinde, om hvem det er vanskeligt at sige, om han for Øieblikket enten elskede eller hadede hende meest.

Paa en Mand som Lorden maatte et anonymt Brev virke i høi Grad irriterende, da der ikke var Noget, han i den Grad foragtede, som saadanne Skriblerier. Han var desuden engang tidligere bleven bedraget og havde tabt sin Tillid, ikke saameget til det andet Kjøn som til sig selv; den Uforsagthed og Freidighed, som i mange Tilfælde er bedre end Erfaring.

Tom bemærkede snart, at Brevet havde gjort sin Virkning; hans Vært var aandsfraværende og syntes at have sine Tanker beskjæftigede med alt Andet end de Tilstedeværende og Maaltidet. Husets Frue var usædvanlig taus og hendes Øine fulgte Gemalen med et Udtryk af Kjærlighed og Sympathi, som Tom var nærved at blive rasende over.

„Jeg har faaet Kig paa nogle Meubler, Mylord, som De vist vil synes om," sagde han, „og derimellem er en Stol, som jeg strax vilde kjøbe, hvis jeg havde et Huus at sætte den i og en Kone til at sidde i den. Har De Tid, vil jeg vise Dem Stedet, hvor de ere at faae — høist et Qvarteers Kjørsel herfra."

„Vil De ikke tage med?" spurgte Lord Bearwarden venligt sin Kone, „De kunde jo give os begge Plads i Deres Vogn."

„Det kunde jeg egentlig have stor Lyst til," fremstammede hun i usædvanlig Bevægelse over et saa naturligt Forslag, hvilket heller ikke undgik begge Herrerne, „men i Eftermiddag kan jeg ikke. Jeg har lovet mig bort — til et Møde i den anden Ende af Byen."

„Hvilken er den anden Ende af Byen?" spurgte Lord Bearwarden smilende, „De har jo ikke endnu sagt os, hvor Stedet er, De mener, Tom," men da han saae sin Kones Forlegenhed, søgte han at slaae det Hele hen ved at skjænke i Toms Glas.

Det Møde, hun skulde have, var imidlertid paa ingen Maade af nogen behagelig Natur. Hun skulde nemlig træffe sammen med Gentleman Jim, og hun haabede efter denne Sammenkomst at faae ham til at forlade Landet, ved at love ham saa stor en Sum Penge, som hun paa nogen Maade kunde opdrive. Var hun først bleven fri for ham og kunde trække Veiret friere, var hun ikke bange for at optage Kampen med Tom Ryfe, naar denne, som hun troede, vilde forsøge at rokke hendes Mands Tillid til hende. Det var Jim, hun frygtede — Jim, hvem Drik, forbryderisk Levnet og blind Tilbedelse af hende næsten gjorde afsindig — hun kunde see det i hans Blik — som var hensynsløs og som forlangte, at hun skulde møde ham 2 à 3 Gange om Ugen, og som var istand til ethvert Udbrud af Galskab og Raseri, hvis hun narrede ham. Det var hendes faste Beslutning, at Sagen skulde have en Ende idag; hvis Jim ikke vilde gaae ind paa hendes Forslag, vilde hun tilstaae Lord Bearwarden Alt.

Maud havde mere Selvbeherskelse end de fleste Qvinder og hun viste den ogsaa, selv i denne falske Stilling.

„Jeg skal gjøre et større Indkjøb," sagde hun over Bordet til sin Mand, uden at tage Notits af

Tom, „da vi jo i næste Uge skulle tage paa Landet, og jeg vil ikke lade Dem vente i Vognen, medens jeg er i Boutiken hos Stripe og Rainbow."

„Naa," sagde Lord Bearwarden, „saa tager jeg Tom med mig op paa mit Værelse til Spisetid, og han skal faae en Cigar, som er stærk nok til at tage Livet af ham."

Medens Herrerne fulgtes ad til et lille Værelse, hvis Duft forraadte dets Bestemmelse, blev Ladyens Vogn gjort færdig, og faa Minuter efter rullede hun bort i den.

Da Cigarerne efter en halv Times Forløb vare færdige, toge begge Herrerne ogsaa afsted, og da de i en Droschke kjørte forbi Stripe og Rainbow, saae de hendes Naades Equipage holde udenfor dette storartede Etablissement.

„Bliv siddende, Tom," sagde Lorden og stoppede Droschken, „det skal ikke tage mere end een Minut — jeg vil kun gjøre et Spørgsmaal," og med et Spring og to Skridt var han inde i Boutiken.

Enten maatte Svaret paa Spørgsmaalet have været ubehageligt, eller han havde følt sig altfor skuffet i en anden Henseende; thi han var dødbleg, da han atter satte sig op i Vognen og tændte en ny Cigar, uden at sige et Ord.

Skjøndt hendes Naades Vogn holdt for Døren havde hendes Naade dog ikke været til at finde i Boutiken.

Tom Ryfe var ikke uden en vis naturlig Begavelse, som var bleven skærpet ved hans Forretningers Beskaffenhed, hvorfor han ogsaa strax anede Sandheden, idet han huskede Damens urolige Væsen, da Talen var om hendes Engagement for Eftermiddagen, og vist er det, at han følte langt mere Skinsyge med Hensyn til den Mand, i hvis formodede Selskab Lady Bearwarden nu var, end han nogensinde havde følt med Hensyn til Lorden, hendes Gemal, der nu sad ved hans Side.

„Det er en heel fremmed Deel af Byen, vi ere komne ind i," sagde Lord Bearwarden efter nogle Minuters Taushed. „Meubelhandleren synes at boe i den anden Ende af Verden."

„Vil man kjøbe paa første Haand, maa vi ind i Oxford Street," sagde Tom, „men lad os hellere stige ud og gaae, her er altfor fuldt med Vogne."

De afskedigede Kudsken og traadte ind i Berners Street med hinanden under Armen.

Tom gik kun langsomt, hvortil han havde sine gode Grunde, men gjorde sig saa behagelig som mulig, og lod Munden løbe rask væk.

„Jeg vilde ønske, De kunde have faaet Grevinden til at tage med os; det vilde have været os til stor Hjælp. Men Damerne have altid saameget at gjøre om Eftermiddagen, som vi ikke forstaae os paa, at man altid maa sikkre sig deres Ledsagelse flere Dage iforveien. Jeg er overbeviist om, at hendes Naade endnu i dette Øieblik er inde hos Stripe og Rainbow."

Der var Noget i denne tilfældige Bemærkning, som stødte Lord Bearwarden, og dertil kom, at Tom med en vis søgt Tone kaldte hende „Grevinden" i en almindelig Samtale med Manden — nok er det, Lord Bearwarden blev mistænksom og ærgerlig. At „Grevinden", som Tom kaldte hende, ikke var i den omtalte Boutik, det havde han selv forvisset sig om — men hvor var hun? Hvortil den Hemmelighedsfuldhed og Mangel paa Aabenhed, som var opstaaet efter deres Bryllup? Hvad skulde en Mand tænke, som havde levet i London hele sit Liv og allerede var bleven bedraget en Gang tidligere? Hans Blod kom i Oprør, og Tom, paa hvem han støttede sig, kunde føle hans Arm ryste.

De to Gentlemen vare just i rette Tid komne ind i Berners Street og vare næsten naaede hen til Huset, hvor Malersalen var, og hvor Maleren, Modellen og den enthusiastiske Beundrer daglig færdedes; thi Tom havde beregnet Tiden meget nøiagtigt og kjendte Beboernes Vaner paa en Prik.

Mr. Stanmores første Kjøretour med Miss Algernon havde været saa tilfredsstillende for begge, at den var bleven gjentaget omtrent hver Dag, hvori Simon var Skyld, da han efter sit Arbeides Ophør tilbragte et Par Timer hos sin syge Ven. At de to unge Mennesker derfor Klokken fem rullede hen ad Berners Street var bleven en dagligdags Begivenhed.

Medens Tom snakkede væk, standsede hans Ledsager pludselig, udstødte en rædsom Eed, søgte at rive sig løs fra Tom og raabte efter en Droschkekudsk, som, ikke vidende, at det var ham, Raabet gjaldt, smurte løs paa sin Hest.

„Hvad gaaer der af Dem? er De syg, Mylord?" spurgte Tom, holdende fast paa ham og ladende som om han var meget ængstelig.

„Aa — for Fanden! slip mig," udbrød Lord Bearwarden og var nærved at kaste Tom omkuld, rev sig løs og stormede i vildt Løb henad Gaden.

Et Par Minuter senere vendte han tilbage, dødbleg og aandeløs. Han gjorde en svær Anstrængelse for at samle sig, men da han talte, var hans Stemme saa forandret, at Tom med vel forstilt Overraskelse betragtede ham.

„De saae det vel ogsaa, Tom?"

„Saae det — saae hvad?" spurgte Tom med en beundringsværdig paatagen Mine af Uvidenhed og Uskyldighed.

„Saae Lady Bearwarden i den Vogn med Dick Stanmore?" svarede Lorden, efterhaanden blivende mere rolig og koldblodig.

„Er De ogsaa sikker? — saae De hendes Ansigt? — jeg syntes det ogsaa selv, men det var dog vist en Feiltagelse. Mr. Stanmore var det uden al Tvivl, men det kan dog vel ikke have været Grevinden."

„Det er en Sag, jeg i ethvert Tilfælde maa afgjøre med ham," sagde Lord Bearwarden. „De er en tro Ven, Tom, som jeg haaber jeg kan stole paa, hvilket er mig en stor Trost under disse Omstændigheder. Men jeg faaer vel udholde Alt — skjøndt jeg for hendes Skyld vilde offre. At hun ikke elsker mig, har jeg vidst længe, men at hun skulde synke saa dybt, det havde jeg dog ikke troet. Fordømt være han — jeg vil ikke taale det, og der kommer vel en Regnskabsdag."

„Jeg føler med Dem, Mylord," sagde Tom i en lav, ærbødig Tone, thi han vidste, hvem han havde for sig, „det er Ting, man nødig taler om, men jeg er til Deres Tjeneste, naar og hvor De fordrer det."

„Jeg gaaer til Casernen — søg mig der om en Time — jeg vil da have fattet en Beslutning."

Tre og tyvende Capitel.

Lady Bearwardens Vogn havde naturligviis sat hende af hos Stripe og Rainbow, og ventede hende der saalænge, at Tjeneren fik Tid til at gabe mere end hundrede Gange, og Kudsken til at muntre Hestene, for at de skulde staae med Paradeholdning og ikke falde sammen af Kjedsomhed. Mange Forbigaaende havde roest Hestene — der er nemlig mange Mænd, som ikke kunne gaae forbi en Hest eller et Fruentimmer, uden at tænke paa, hvad den første kunde være værd, eller hvor rart det kunde være, at course lidt til det andet — da Lady Bearwarden endelig kom og gav den behagelige Ordre: „Hjem!"

Hun havde tilbragt en høist ubehagelig halv Times Tid og den havde ogsaa efterladt sine Spor i hendes Ansigt.

Hun havde givet efter for en uværdig Tvang, men denne var i den sidste Tid bleven saa utaalelig, at hendes Charakteers naturlige Stolthed begyndte at sætte sig op imod den, og hun var den Dag just i en af de Sindsstemninger, hvori man bliver Martyr og Heltinde eller maaskee stundom Forbryderske, men hvori man er døv for Fornuftgrunde og uimodtagelig for Frygt, idet baade Argumenter og Trusler ere spildte.

Gentleman Jim havde atter under de voldsomste Trusler, at ville ruinere hendes qvindelige Rygte og aabenbare Alt for Verden, aftvunget hende det Løfte, at ville møde ham, og hun havde mødt ham med al den samme Forsigtighed og Hemmelighedsfuldhed som om han virkelig var den Elsker, for hvem hun var rede til at opoffre Mand og Hjem, Ære og hele sin Tilværelse. Tyveknægten havde iført sig en ny Forklædning, og han smigrede sig med, at han saae ud som en sand Gentleman fra Top til Taa. Mon han havde nogen Anelse om, med hvilke Øine en fornem Dame maatte betragte hans grelle Paaklædning, hans nægte Ringe, hans Fløielsvest, smudsige Hænder, blussende Ansigt og fedtede Haar?

Jo, det havde han, og det var just det, der gjorde ham saa rasende, at han forglemte al sund Fornuft og Klogskab — kort Alt, undtagen denne Længsel efter det Uopnaaelige, og den faste Overbeviisning om, at dette hans Livs og Tilværelses høieste Ønske var haabløst.

Derfor gav han sine Følelser Luft i den afsides Gade, hvorhen en Droschke havde ført Lady Bearwarden, og hvor dette Par, der saa lidt passede sammen og lignede hinanden, vandrede frem og tilbage, og han brød ud i en Paroxysme, som fremkaldte den høieste Grad af Harme, Modstandslyst og Væmmelse hos hans Tilhørerinde.

Hun havde just tilbudt ham, for at han skulde forlade England, en saa stor Sum Penge, at selv Jim, for hvem hvert Guldstykke repræsenterede en vis Masse stærke Drikke, ikke kunde modstaae uden en haard Kamp. Han syntes at betænke sig og Maud begyndte allerede at fatte Haab.

„At seile væk næste Uge," sagde han eftertænksomt, „at see Dem idag for sidste Gang. Det er altsaa Betingelserne. Mit sidste Blik paa Dem. Saadan som De nu staaer der i Solskinnet — en virkelig Dame! — og aldrig at maatte vende tilbage igjen!"

Hun foldede sine Hænder og hendes Stemme bævede, da hun sagde:

„De vil reise? ikke sandt? Det vil være til Deres sande Lykke og jeg — jeg — jeg vil altid mindes det med venlige og taknemmelige Følelser. Det vil jeg — saalænge De bliver borte."

Han sprang frem, som en Hest, der følte Pidskeslaget.

„Det vilde være et Helvede for mig," brølede han. „Gjem Deres fordømte Penge — jeg vil hverken see dem eller eie dem."

„De vil altsaa ikke opfylde min Bøn?"

Der var et saadant Udtryk af fortvivlet Rolighed i hendes Spørgsmaal, at han blev som rasende.

„Nei — nei og atter nei," gjentog han med en saadan Forbittrelse i Stemmen, at hun blev angst og bange for ham. „Jeg vil hellere raadne op i et Fængsel! hellere dingle i Galgen! hellere dø i en Landeveisgrøft! — Tag Dem iagt, at De ikke driver mig til Fortvivlelse — ja De, just De med Deres blege Ansigt og fornemme Mine, men kolde, grusomme Hjerte, der sender en stakkels Djævel over til den anden Ende af Verden med et Smil og ‚en lykkelig Reise', som om det gjaldt en blot og bar Fornøielsesreise. Ja, De er skjøn som en Engel, og jeg, ja jeg er en god Tosse. Hvad skulde vel afholde mig fra at jage min gode Kniv ind i Deres smukke, hvide Bryst, uden just det, at De staaer der og synes at være ligesaa lidt forknyt som den første Aften, jeg saae Dem. Gud give, at mine Øine dengang havde været slagne med Blindhed, og at jeg nu laa mange Fod under Jorden i en Grav og raadnede til Ormeføde."

Lady Bearwarden havde et Øieblik været nærved at tabe Modet, men denne Kamp opildnede hende og hun samlede sig atter.

„Jeg er endnu ikke i Deres Magt," sagde hun med kneisende Pande og et stolt Kast med Hovedet. „Der holder Droschken, og fra det Øieblik jeg har sat mig i den, faaer De aldrig oftere Leilighed til at tale med mig. For sidste Gang — vil De have Pengene eller ikke? jeg tilbyder Dem dem ikke oftere."

Han tog Pengene med en frygtelig Eed og smed dem ned paa Jorden, men efter et Øieblikś Overveielse, hvori han var saa bleg som en Død, samlede han dem atter op, leverede hende dem tilbage og traadte tilside for at lade hende gaae forbi.

„De har Ret," sagde han med en Stemme saa forandret, at hun blev ængstelig derover og saae ham ind i Ansigtet, hvis Træk næsten vare fordreiede. „Jeg var en Nar for lidt siden. Nu er jeg klogere. Men Pengene vil jeg ikke have, Mylady — forresten skal De have mange Tak for Tilbudet — jeg vil nu ønske Dem en god Morgen. De kan være ganske rolig. Jeg skal ikke oftere forlange Dem i Tale."

Han gik bort med usikkre Skridt og maatte et Par Gange holde sig ved Husene, men Maud var saa glad ved, for hvilkensomhelst Priis at blive fri for sin Plageaand, at hun ikke tænkte videre over, hvad hans Mening vel kunde være, eller hvorledes den Storm, der rasede i hans Indre, vel vilde ende.

(Fortsættes.)

Jassy.

Lidt om Romanien.

Romanien eller Rumelien (ogsaa Rum-Ili) er Contrasternes Land. I Climaet, i Culturen, i de sociale og i de politiske Forhold træde de skarpeste Modsætninger — ofte uden nogetsomhelst Mellemled — os grelt imøde. Overalt see vi Occidentens Civilisation i Kamp med Orientens Barbari, ihvorvel dette sidste mere og mere er blevet trængt i Baggrunden af de senere Decenniers Fremskridt. Bukarest, Landets Hovedstad, frembyder i Frastand med sine især af Aftensolen bestinnede Metalkupler, sine hvide Paladser, maleriske Klosterruiner og smukke Haver et næsten feeagtigt Skue; men det glimrende Skjær forsvinder, naar man betræder selve Byens Gader, forsaavidt som det overhovedet er muligt at indlade sig paa at betræde disse, da Brolægningen er under al Critik slet. De usleste orientalske Barakker staae ved Siden af de eleganteste europæiske Paladser: der er hverken noget rigtigt Sammenhæng eller nogen Enhed i Charakteren at opdage i dette Virvar af Bygninger. Her findes over 130 Kirker og Templer, men ingen sand Religieusitet; man seer adskillige Theatre, men træffer kun liden Kunstsands; fremdeles har Bukarest et Universitet og forskjellige andre høiere Dannelsesanstalter, der sikkert med Tiden ville udøve en heldig Indflydelse paa Indbyggernes aandelige Liv. For dog imidlertid at være retfærdig imod Befolkningen, maae vi ikke forglemme, hvorlænge den har levet under Fremmedherredømmets Tryk; indtil 1848 gaves der kun Bojarer og Bønder, og først i den allerseneste Tid har der dannet sig en Middelstand, i hvilken fornemmelig det tydske Element er stærkt repræsenteret. Selv Bojarerne ere i mange Henseender bedre end deres Ry, og der findes neppe En iblandt dem, som ikke „for Studeringernes Skyld" har opholdt sig nogle Aar i en eller anden europæisk Hovedstad, hvorfra han da ialtfald har medbragt et Slags ydre Politur, som rigtignok ikke altid dækker den indre Raahed. Men, Herregud! i andre Lande er heller ikke Alt Guld, hvad der glimrer. Geistligheden, i hvis Spidse staae to Metropolitaner (Erkebiskopper) og 5 Biskopper, bidrager ikke synderlig til Sædernes Forbedring eller til Folkeoplysningens Fremme; blandt de Præster navnlig, som ikke høre til nogen bestemt Klosterorden, gives der saaledes mange, som ikke vægre sig ved at være Medvidere og Medskyldige i de mest forkastelige og oprørende Handlinger. Om Kunst og Videnskab er der ikke megen Tale i Romanien. Endog de Levninger af ædel romersk Bygningskunst, som man støder paa hist og her, ere blevne overlæssede med den ny-romanske Stils Snirkler og Forziringer. Bukarest har idetmindste nogle ret anseelige, nye og smagfulde Steenbygninger at opvise; men Jassy, Hovedstaden i Moldau, det gamle Municipium Jassiorum, synker derimod Aar for Aar dybere ned i Gadesnavs og landsbyagtig Usselhed, om den end, stolt henkastet ved Foden af Bjergene, i tilbørlig Afstand gjør et særdeles pompeust Indtryk. Gaderne ere snevre og krumme, og de fleste Huse bestaae enten af Træ

eller ere klinede op af Leer, hvilket forøvrigt er ganske almindeligt i de moldauiske Stæder. Bønderne, som udgjøre den overveiende Deel af den talrige Befolkning, ere ureenlige, uvidende og overtroiske, men tillige godmodige; for Almuens Underviisning drages der saa godt som slet ingen Omsorg, medens det ikke mangler paa Anstalter for den høiere Underviisning. De fleste Bønders Boliger ere kun yderst tarvelig udstyrede, endog Senge betragtes som en Luxusgjenstand, og til al denne Armod og Elendighed danner derfor Bojarernes Ødselhed og europæiske Yppighed den mest skærende Contrast.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Broderen lo og sagde: „Jeg seer da, at Du ligner Dig selv fra Fortiden, men hvordan har den gamle Dame det?"

„Vist en heel Deel bedre, end hun vilde have det, hvis hun hørte sin elskede Søn spørge til hende paa denne letfærdige Maade. Vi leve som sædvanlig, jeg bliver kjælet for og appelleret til i Publikums Nærværelse, men bidt af og skjændt paa naar vi ere ene. Dog er det mere min Feil end hendes. Jeg vilde ikke reise til Shilston Hall men til Dig, thi alle Brocklehursts ere saadanne smaalige Personer, og Alle jage de efter den gamle Dames Penge; men nu er det nok bedst, at Du kalder paa Marshall, for at vi kunne aftale, med hvilket Tog, jeg skal vende tilbage."

„Vende tilbage? hvorfor det? jeg skal blive her fire Dage endnu, og kunde vi to tilbringe dem sammen, vilde det jo blive en deilig Ferie. Egnen er smuk her, Hallet kunde skaffe Logi for Dig og Marshall her tæt ved, og jeg kan gaae ud hver Dag. Hvad mener Du? havde Du ikke nok Lyst til at blive?"

„Lyst har jeg nok af, men hvorledes kunne vi arrangere det. Lad os kalde Marshall ind og høre hendes Ideer. Hun er her i Værelset udenfor."

„Nu, Mistres Marshall, lad mig faae et godt Raad af Dem, og siig mig hvad jeg skal gjøre."

„Ja, hvad har De mest Lyst til, Miss?" spurgte Marshall.

„Naturligviis til at blive, men det vil Mama ikke synes om. Hvorledes skulle vi bære os ad?"

„Da jeg tænkte mig Muligheden af, at Capitainen kunde være sygere, og De have Lyst til at blive hos ham, saa har jeg taget Tøi med for een Nat. Derefter maa jeg selv hente mere, skjøndt jeg vil faae mange Ubehageligheder derfor."

„Stop," sagde Capitainen, „jeg sender min Tjener Hallet og siger til min Moder, at jeg beholder Jer, skal skaffe Logi og nok selv betale det."

Denne Plan fandt Bifald. Hallet og Mrs. Marshall gik ud for at finde en Leilighed, Capitainen for at see efter nogle Forfriskninger til Søsteren, der i nogle Minuter var overladt til sig selv. Det var en høi, slank Skabning med smukke Øine, men mange fandt ikke en Skjønhed i hende. Havde man derimod talt med hende var man aldeles fortryllet; hun syntes aldrig at have været Barn eller ung Pige, men derimod en moden Qvinde, som forstod at anvende alle sine Aandsgaver til at henrykke og fortrylle; der gaves dog ogsaa Tider, hvor hun længtes efter den Lykke uden hvilken en Qvindes Liv er uden sin bedste Prydelse. Mange Hjerter havde været hende tilbudte, men hun havde endnu ikke følt Kjærlighed. — „Kjærlighed," kunde hun ofte sige, „er en Luxus, som kun de Rige eller de Fattige kjende; vi som indtage Pladserne imellem dem, maa finde os i at undvære den."

Hidindtil syntes hun ogsaa at have levet ganske tilfreds uden den; hun havde dog havt sine Skuffelser: ældre Sønner, som syntes at vare sikkrede, vare pludselig stukne af, og havde taget en Malkepigeskjønhed frisk fra Landet eller en Tøs fra Skolebænken; rige Pebersvende vare i det sidste Øieblik blevne bange for at miste deres Frihed og vare flygtede, og Døden havde bortsnappet mangen rig, gammel Mand, som hun maaskee havde kastet sine Øine paa. Alligevel var Audrey endnu altid i godt Humeur, hun tilstod aabent sine Skuffelser og kunde sige leende: „Folk skulde gifte dem, for at komme i Besiddelse af det, de sætte mest Priis paa. Nu er der Intet, jeg elsker mere end en smuk Bolig, Eqvipager, Klæder, Penge og en Stilling i Livet, og da Skjæbnen ikke har givet mig disse Ting i min ugifte Stilling, maa jeg gjøre Alt for at blive gift, og lover den Mand, som skaffer mig nogle eller alle disse Ønsker opfyldte, at jeg skal blive ham en udmærket Kone."

Vi maa undskylde hendes Længsel efter Penge, thi saalænge hun kunde huske, var det den Gjenstand, der havde været mest Tale om i Hjemmet. Hendes Fader, Oberst Verschoyle, var yngre Søn af en god Familie, han var opdragen i Luxus og levede sit Ungkarleliv sammen med Folk, der havde store Indtægter, eller levede som om de havde dem, han fulgte i Et og Alt hvad Moden bød, og da det en Saison var Mode at blive forelsket, blev han forelsket i Lady Laura Granville, friede og fik Ja. Hun fulgte kun sit eget Hoved, hun havde intet Begreb om Penges Værd og troede Obersten var rig. Da de vare blevne gifte, skulde de oeconomisere, men ingen af dem vilde gjøre noget personligt Offer, en Søn og en Datters Fødsel gjorde deres Stilling endnu værre og Livet mellem Ægtefolkene gik ikke af uden Smaascener. Charles, som tidlig kom hjemmefra, havde seet mindre til dette, men Audrey havde ofte bittert følt Faderens Selvkjærlighed og Moderens Nødløgne, og da Mangel paa Penge egentlig var Grunden, besluttede hun allerede fra temmelig ung af, at fra det Øieblik, hun gjorde sin Indtrædelse i Verden, skulde Rigdom være Maalet for hendes Bestræbelser.

„Jeg har Mamas Exempel for mig. Hun giftede sig af Kjærlighed, men hendes Ægteskab beviser, at Kjærlighed uden Penge ikke er nok til at være lykkelig, hvorimod Penge uden Kjærlighed, om de end ikke gjøre Besidderen lykkelig, dog giver mange Ting, som gjøre Livet ganske taaleligt."

Obersten var død for ti Aar siden og Enken kunde have levet meget comfortabelt, hvis hun ikke havde villet bilde Verden ind, at hun havde dobbelt saa store Indtægter som sandt var. At Audrey ikke var gift, var hende en stor Sorg; hun afskyede

alle unge Piger, som saae godt ud, og hvis hun kunde mistænke En eller Anden for at være hendes Datters Rival, rakkede hun hende ned paa det bitreste. Denne Moderens svage Side deels ærgrede deels morede Audrey, der med alle sine Feil dog ikke havde Spor af lav Tænkemaade.

Lady Laura var ligesaa upoetisk ligeoverfor sine Børn, som hun havde været ligeoverfor sin Mand. Datteren kunde gjerne sige nei til at gjøre Noget eller gaae hvorhen Moderen ønskede det, hun maatte dog, som hun selv sagde: „stikke op for Mama," thi denne havde altid som sidste Grund, sit svage Helbred og sine rystende Nerver, der ingen Modsigelse taalte. Hendes Søn var Gjenstanden for hele hendes Kjærlighed, hendes Datter vilde hun blot see at faae gift, men selv hendes Kjærlighed til Sønnen kunde ikke overvinde hendes Frygt for at blive smittet, og det var først efter megen Talen frem og tilbage, at Audrey fik Lov til at besøge ham, „thi hun maatte huske paa, at en alvorlig Sygdom i hendes Alder kunde gjøre hende gammel af Udseende, ruinere hendes Teint og hendes Haar og spolere hendes Ægteskabsudsigter, saa at hun maaskee kunde falde paa at blive Diaconisse eller saadant Noget, som man havde seet unge Piger forfalde til, naar deres Skjønhed havde tabt sig." Hun begyndte næsten at fortryde, at hun havde givet Datteren Lov til Reisen, men hendes Veninde, Miss Brocklehurst, trøstede hende med, at Audrey handlede rigtigt, og at hun nok skulde sørge for, at Audrey blev holdt skadesløs fordi hun blev borte fra Bazaren og Blomsterudstillingen. Miss Brocklehurst benyttede alletider saadanne Erklæringer til at faae sin Villie gjort gjældende, thi hun havde høitidelig lovet at efterlade halvtredsindstyvetusinde Pund til den af Familien, der behandlede hende bedst og som hun syntes bedst om. Lady Laura betragtede altsaa allerede Datteren som en rig Arving og sig selv som hendes Formynder, og Hallet fandt derfor, at hun aldeles ingen Indvendinger gjorde, men var Forekommenheden selv. Paa Hjemveien erklærede han ogsaa i sit stille Sind Marshall for dum og forudindtaget, „thi at gjøre Fruentimmer tilpas, er en vanskelig Sag — saasom nu at kalde Herrens Moder for en Drage — nei, saa havde han rigtignok havt med ganske andre Drager at bestille."

Imidlertid havde Marshall leiet et Par Værelser i Nærheden, hvor de bestemte strax at rykke ind og drikke Thee og dernæst gaae en Tour ovenpaa.

Hallet blev sendt afsted med Breve til Lady Laura og Miss Brocklehurst; Marshall ilede til den nye Bolig for at arrangere Theen og de to Søskende fulgte langsomt bagefter passiarende lystigt med hinanden.

Audrey maatte bestandig lee ad Broderens Tale om et roligt og hyggeligt Hjem. „Kjære Charlie, Din Tilstand forekommer mig virkelig farlig; Du kan blive forelsket i den første den bedste smukke, unge Pige, selv om hun ikke har en Hvid, og troe, at Kjærlighed og Kildevand kunne skaffe Dig det samme luxurieuse Liv, som to à tretusind Pund. Det er en sand Velgjerning, at Forsynet har sendt Mama en Arving for Dig just i den Stemning, Du er i. Hun er bleg og skrøbelig, hun har alle ydre Goder og lever kun for Kjærlighed; hun vil tilbede Dig og Du vil naadigst tillade, at hun betragter Dig som en Gud; Du vil modtage hendes halvtredsindstyvetusinde Pund og trykke hende til Dit Hjerte med Beklagelse over, at hun ikke er fattig, da Du saa kunde vise hende, hvor uegennyttig Din Kjærlighed er."

„En høist dramatisk Beskrivelse og ikke noget ubehageligt Billede, som jeg kun vil haabe, maa blive til Virkelighed, da jeg slet ikke sværmer for en Engel i en Hytte, men ingen Indkomster. Dog, der er Marshall, vi ere altsaa ved Maalet."

De fandt Theebordet dækket i et hyggeligt Værelse, men forskjelligt fra Alt, hvad Audrey hidtil havde seet: dets Prydelser vare samlede fra alle Verdensdele, Vaaben, Afgudsbilleder, Fjerblomster, udstoppede Fugle, chinesisk Porcellain og smukke Coraller. „Jeg haaber, Miss," sagde den venlige Værtinde, „at vi skulle blive tilfredse med hinanden, hvis De blot vil sige mig, hvorledes De ønsker det."

„Tak, det ville vi vist," sagde Audrey, og kastende sig ned i en Stol tilføiede hun: „Farvel al Storhed i fire Dage. Jeg vil see til at glemme Verden og Alt undtagen Dig, Charlie, og vi ville forsøge, ligesom Prindsen og Prindsessen i Eventyret, at være saa lykkelige som Dagen er lang."

Tredie Capitel.

I et ensformigt Liv bliver selv smaa Begivenheder af en vis Betydning, hvorfor Dorothy Fox tænkte mere over Gaarsdagens Eventyr end andre unge Piger vilde have gjort. Det var jo naturligt, at hun nok kunde ønske at vide, om den smukke, unge Officier var sluppen uskadt fra sin Udflugt og om hun monstro nogensinde skulde faae ham at see igjen. Uagtet Alt hvad hun, som Kvækerinde, havde hørt imod Soldaterstanden, saa omgav dog altid en egen Nimbus den saarede Kriger, og da hun satte sig ned for at skrive sit daglige Brev til Moderen, nævnte hun kun, at en ung Mand var besvimet i Boutiken, men var kommen sig hurtig ved Judiths Hjælp. De nærmere Biomstændigheder bleve forbeholdte den mundtlige Beretning, naar Forældrene kom hjem næste Dag.

Alt var færdigt til deres Modtagelse næste Aften, og Dorothy stod i den lille Have foran Huset lyttende efter Lyden af den Vogn, der skulde bringe dem fra Banegaarden. Kong Carl den Første havde engang besøgt den Plet, hvor Haven nu var anlagt, og den daværende Eier havde til Erindring herom plantet et Taxtræ og ladet det klippe i Form af et Hjerte, hvorfor Huset endnu kaldtes „Kongens Hjerte".

En Vogn holdt udenfor, Dorothy aabnede hurtig Laagen og havde stor Lyst til at falde Moderen om Halsen, men da hun vidste, at Faderen ikke vilde synes om en saadan Følsomhed, blev hun rolig staaende, modtog dem begge med en varm Hilsen og fulgte dem ind i Huset.

Da Aftensmaaltidet var forbi, gik Talen let, men de to vigtigste Gjenstande, Elisabeths Bryllup og Josephs Besøg, bleve dog ikke berørte. Hun fortalte om de huuslige Begivenheder, og Forældrene viste hende de Foræringer, de havde bragt med fra Exeter. Da der var en Gave til Judith, løb Dorothy for at hente hende ind.

Moderens Øie fulgte Datteren, og Patience

sagde til sin Mand: „Jeg har ikke paa vor Reise seet en eneste ung Pige, der kan sammenlignes med vor Datter. Jeg haaber dog ikke, at jeg er altfor indtaget i hende, Nathaniel?"

„Nei, Patience, nei," svarede han, og hans Stemme syntes altid ømmere naar han talte til sin Kone, „jeg troer kun, Du nærer dyb og sand Moderkjærlighed til hende; men det kan nok være, at den ogsaa gjør Dig en Smule blind for Andres gode Egenskaber."

„Jeg føler mig saa ulykkelig," sagde Patience sukkende, „naar den Tanke pludselig griber mig, at jeg maaskee snart skal miste hende."

„At give hende til Joseah Crewdson, maa Du ikke kalde at miste hende," svarede Nathaniel med en svag Bebreidelse i Blik og Stemme, „jeg haaber, at jeg maa opleve den Dag, hun bliver forenet med den Mand, som jeg troer fortjener hende; en Mand, der forsvarer vore Grundsætninger imod dem, som af Navn ere ‚Venner', men i Virkeligheden Fjender af vort Selskab. Det er mig en større Glæde, at give Dorothy til Josеah end det var at give hende til John Hanbury."

„Jeg vilde ogsaa ønske, at Grace og hendes Mand saae Tingene i samme Lys, som Du gjør, men jeg er ogsaa sikker paa, at hun aldrig vil handle imod hvad hendes Samvittighed byder hende."

„Aa! Djævelen kan gjøre en Samvittighed meget elastisk, Patience! og giver man ham først en Finger . . . ."

„Jeg haaber, Dorothy maa synes om Josеah," afbrød Patience ham, thi denne Tanke laa hende mest paa Sinde.

„Naturligviis vil hun synes om ham," sagde Nathaniel lidt utaalmodigt, „hvorfor skulde hun ikke? han er en udmærket ung Mand, som vi have kjendt fra Barndommen af. Jeg stoler paa, at min Datter er saaledes opdragen, at den Mand, der har hendes Faders Bifald, ikke vil have vanskeligt ved at vinde hende. Stol paa, Kone, Kjærligheden kommer nok; den vil nok komme."

„Det haaber jeg, thi uden den er Ægteskabet et Slaveaag for Legeme og Sjæl. Et Par Folk kan agte, lyde og respectere hinanden, men er der ingen Kjærlighed, bedste Mand, saa ere de at beklage."

Før Nathaniel kunde svare, vendte Dorothy tilbage med Judith, der snart aldeles beskjæftigede deres Tanker ved at aflægge Beretning om, hvormeget der var solgt, og hvilke Bestillinger der vare gjorte. Da hun var færdig dermed og Nathaniel var gaaet ud i Haven til Gartneren, talte Judith om mere huuslige Affairer og sagde tilsidst: „Har Du fortalt Din Moder om den unge Kriger, der var nærved at dø i Boutiken, og hvor forskrækket Du, stakkels Barn, var derover indtil jeg kom tilbage fra Mary Dawe?"

„Nu husker jeg, Du omtalte saadant noget, Dorothy, men de nærmere Omstændigheder har jeg glemt."

Judith og Dorothy aflagde nu en fuldstændig Beretning, „og Du kan troe, Moder," sagde Dorothy, „at Judith er ordentlig vred paa ham, fordi han antog hende for Dig, og lod sit Kort blive tilbage tilligemed sin Tak til hende."

„Tal nu ikke om det. Sagen er den, at hans stakkels Hoved var saa svagt, at han ikke kunde skjelne Sort fra Hvidt."

„Du burde have spurgt om hans Bolig og ladet Mark forhøre om, hvorledes det var bleven med ham. Hvad hed han?"

„Capitain Charles Egerton Verschoyle stod der paa Kortet," svarede Dorothy.

„Det var altsaa ingen Arbeidsmand?"

„Arbeidsmand?" gjentog Judith, „han havde en Holdning som en Lord og en Gang som en Tambourmajor, da han gik nedad Gaden. Det var just hans Udseende, der gjorde, at jeg ikke rigtig vidste, hvorledes jeg bedst skulde bære mig ad med ham."

(Fortsættes.)

Gaade.

1.

Jeg spirer under Himlens Blaa,
Regn og Solskin maa jeg faae,
Og min Kjærne frisk og sund,
Trives vel i Danmarks Grund.
Men kun ved et Bogstav blot,
Faaer jeg det slet ikke godt,
Thi ved det jeg Skade led,
Og blev ofte slaaet ned.

2.

Med en foran det kryber paa Jord med stygge Krop;
Med et foran, — skjøndt nødig, — vi krybe selv derop.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 41:
Sandheden. Dands — han — And — Sned — Sand — Eden.

Opløst af En Brostenslliber fra Klosterstræde, Røde Fru Rudi i Svendborg, Djævelskabet Galerois i St. Croix, En Sandsiger i Skanderborg, A. J. H. der venter Brev fra H. T. H., De nye Tyrolerhatte i Maribo.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste October erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (16 Ark).

☞ Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 18de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

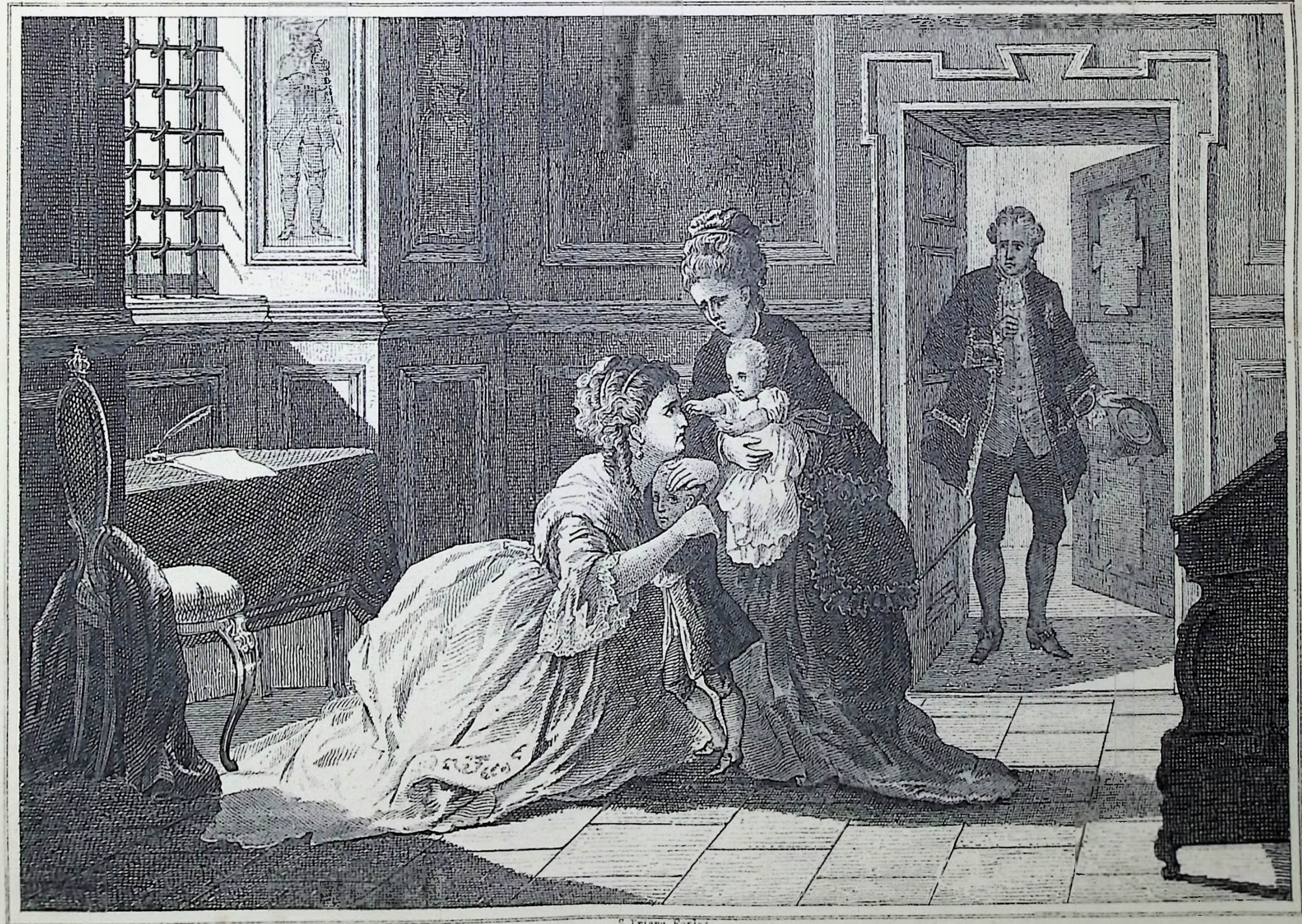

S. Triers Forlag

Caroline Mathilde tager paa Kronborg Afsked med sine Börn.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 22de October. Nr. 43.

Indhold: Til Billedet (med Lithographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Kjærlighed og Snildhed. — Charade.

Til Billedet.

Da dette Blad allerede tidligere har bragt et Portrait af Caroline Mathilde og ledsaget det med biographiske Notitser, tillade vi os som Text til medfølgende Lithographi, der fremstiller den unge, ulykkelige Dronnings Afsked med sine Børn, at hidsætte Ole Christian Lunds smukke Digt*):

Mathildes Farvel.

Farvel, farvel! mit lyse Land
Med Bøgens feire Vaar,
En Rose fra din Blomsterstrand
End hænger i mit Haar.
Ak! skjøndt saa bløde Ord Du har,
Kanonens Torden er dit Svar —
Og bort Fregatten gaaer.

Farvel, farvel! mit Frydenlund
Med Glædens Kildevæld,
Jeg jaged paa din gyldne Grund
Til Lykkens Grændseskjel.
Min Ganger, løb, hvorhen Du vil!
Flyv kun, min Falk, ad Island til
Og græm Dig der ihjel!

Farvel, farvel! o Du, hvis Træk
Ei i mit Hjerte døer,
Din Dronning slynger Purp'ret væk
Og tager Taagens Slør.
Selv Bølgen mig paa Hænder bær,
Og dybt min Kjøl dens Hjerte skær,
Men Du er kold som før.

Farvel, farvel! blandt Torn og Tjørn,
Knoproser af min Vaar!
I slumre som Kong Edvards Børn —
En Sky for Maanen staaer.
Farvel, min Pige og min Dreng!
Min Vei til Eders lille Seng
Igjennem Himlen gaaer.

Farvel, farvel! min Høiheds Glands,
Blandt Perler Taaren flød.
Min Krone blev en Tornekrands,
Det volder vist min Død.
O, Danmark! tvæt dit gamle Skjold,
Ni Hjerter har Du i Behold,
Og dog Du mig forskjød.

*) Digtet findes optaget i den af Forfatteren i 1861 udgivne Digtsamling.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

Da Lady Bearwarden sad i sin egen Vogn og kjørte hjemad, fattede hun den bestemte Beslutning, at nu skulde Intet afholde hende fra at aflægge den Tilstaaelse, som hun følte, at hun havde opsat altfor længe, og at det havde været dumt af hende, ikke at benytte sig af Ægteskabets første berusende Dage til at betroe sin Huusbond sin Uforsigtighed, ja Brødefuldhed, og hos ham finde Hjælp og Tilgivelse. Det var opsat for længe, men, bedre seent end aldrig. Endnu idag, før hun klædte sig paa til Middagsbordet, strax naar hun kom indenfor Døren. Hun vilde slaae Armene om hans Hals og sige ham, at hendes værste Feil var bleven begaaet af Kjærlighed til ham; at hun ikke havde kunnet udholde at miste ham (nu ikke — men nok for — glemte hun) og at Livet uden ham vilde have været for hende en tom Ørken. Lady Bearwarden havde aldrig maattet krybe til Korset; hun var i dette Øieblik i en saadan Stemning, at hun troede hun kunde have godt deraf, at der kunde skee en Forandring i hendes Charakteer og hun maaskee selv blive lykkeligere derved.

Der kom Taarer i hendes Øine ved Tanken derom; hun var i en usædvanlig mild og blød Stemning. Hvor den Kudsk dog ogsaa kjørte langsomt! Dog, Gud skee Lov! endelig var hun da hjemme.

Paa Bordet i Forstuen laa et Brev til hende med hendes Mands Haandskrift.

„Hvor kjedeligt," mumlede hun, „det er vel blot for at sige mig, at han spiser ude til Middag."

Og nu maa jeg altsaa vente til imorgen. Ja — det faaer jo være — Skylden er ikke min."

Hun gik op i sit Paaklædningsværelse, aabnede Brevet og sank om i en Stol med et Skrig, som om hun var bibragt et dødeligt Slag. Hun havde imidlertid Mod til at læse det to Gange igjennem, for at hun rigtig kunde fatte det. Det var det første Brev hun nogensinde havde modtaget fra ham, thi medens de vare forlovede saaes de hver Dag, og efter deres Giftermaal havde de aldrig været skilte fra hinanden.

Brevet lød saaledes:

„Jeg har ingen Bebreidelser at gjøre Dem og ingen Grunde at anføre for den Bestemmelse, jeg har fattet — i saa Henseende vil jeg lade Dem selv dømme, hvis De endnu har saa megen Følelse for det Rette, som Folk i Almindelighed pleier at have. — Jeg har længe følt, at der var en Skranke imellem Dem og mig, som var mig ubegribelig. For en Times Tid siden har jeg faaet Oplysning om dens Beskaffenhed, og den kan aldrig ryddes af Veien. Derfor vender jeg ikke mere tilbage til vor Bolig. Bliv De kun, saalænge De behager — enhver fremtidig Forbindelse imellem os er afskaaren. Hvorfor vilde De holde mig for Nar — det havde jeg dog neppe fortjent. Jeg har givet Ordre til, at alle Deres Befalinger blive adlydte, men at holde min fremtidige Bolig, Væren og Virken skjult for Dem. Med et oprigtigt Ønske for Deres Fremtid forbliver jeg

Deres ꝛc.
Bearwarden."

Hun var aldeles forvirret og vidste ikke hvad hun skulde troe eller tænke. Hvad kunde han have udfundet? Hvad kunde det betyde? Hun havde i den sidste Tid følt, at hun elskede ham, men aldrig havde hun troet, at Kjærlighed kunde være forbunden med saadan Smerte. Hun sad længe i en drømmende Stilling, men sprang op og følte, at hun maatte gjøre noget — handle — være virksom. Hun gik ind i hans Værelse, Alt stod i sædvanlig Orden; hun ringede paa en Tjener og bød ham tage en Vogn, kjøre til Barakleiren og spørge om Lord Bearwarden var der.

„Hans Herlighed havde været der, men var taget bort," lød Svaret, Manden bragte, og hun følte, hvor vanskeligt det vilde blive for hende at vedligeholde Skinnet for Tjenerskabet.

I denne sin Nød faldt hendes Tanker paa Dick Stanmore, og deri troer jeg, at Lady Bearwarden, hvor kraftig og mandig hendes Charakteer end var, viste sin qvindelige Naturs blidere Bestanddele. Hvor meget det end maatte knibe for en Mand, saa vilde han dog neppe have søgt Hjælp hos den Qvinde, han havde bedraget.

Maud vidste, at hun havde behandlet Mr. Stanmore slet, og det var ikke hendes Skyld, at Dick nu for saavidt havde forvundet sit Tab, at han kunde søge Trøst og Glæde i en anden Qvindes Selskab, men hun tog dog sin Tilflugt til ham, og skjøndt Brevet aldrig naaede sit Bestemmelsessted, saa meddeles det dog her, da det kan tjene til at oplyse forskjellige qvindelige Ideer om Ære, Retfærdighed og hæderlig Opførsel, som maa have deres Udspring fra en Lovbog, som Mænd have Vanskelighed ved at forstaae.

„Kjære Mr. Stanmore!

Jeg er overbeviist om, at De er min sande Ven. Fra vort Bekjendtskabs første Dag har jeg altid anseet Dem for den trofasteste og paalideligste af de faa Venner, jeg besidder. De sagde mig engang i hine Dage, da vi saaes hyppigere end i den sidste Tid, at hvis jeg nogensinde trængte til Dem, skulde jeg blot lade Dem det vide. Nu er min Sorg stor, min Stilling meget vanskelig og der er Ingen, der bryder sig om mig og vil hjælpe mig. Jeg er meget bedrøvet, forladt og eensom. Jeg synes jeg har en Slags Fordring paa Dem — vi vare før altid saa meget sammen og altid saadanne gode Venner. Desuden ere vi jo Slægtninge, og engang tænkte jeg endogsaa, at vi skulde have været mere for hinanden. Men nu er det jo Altsammen forbi.

Vil De hjælpe mig? Komme selv eller skrive. Lord Bearwarden har forladt mig uden et forklarende Ord og kun ladet blive tilbage et grusomt, formelt og uforstaaeligt Brev. Jeg veed hverken hvad jeg skal have sagt eller gjort, men noget frygteligt maa det have været, og skjøndt De har al mulig Ret til at sige, at De ikke troer mig, saa vilde jeg dog være bleven ham en god Hustru, hvis han vilde have havt det. Mit Hjerte er sønderknust — det var mig et altfor haardt Slag. Endnu engang beder jeg Dem om at hjælpe mig og forbliver

Deres oprigtig hengivne
Maud Bearwarden."

Der er ingen Tvivl om, at hvis Dick havde modtaget denne Skrivelse, vilde han ikke have spildt et eneste Øieblik inden han havde fulgt dens Opraab, men han fik den aldrig, thi skjøndt hendes Naade selv satte et Frimærke paa og gav den til Besørgelse, saa blev den dog aldrig afgivet til Postcomptoirets Besørgelse.

Lord Bearwarden havde nemlig paalagt sin Kammertjener at sende ham alle Breve, der kom til ham, og Tjeneren sendte nu af en Misforstaaelse ogsaa dette Brev med, saa at Mylord ikke havde været en Dag hjemmefra før han fik Øie paa en Convolut med hans Kones Udskrift og stilet til den Mand, han troede hun stod i en utilladelig Kjærlighedsforstaaelse med. Lord Bearwarden var for ædel til at aabne Brevet og sendte det tilbage med Undskyldning for, at det ved en Feiltagelse var faldet i hans Hænder.

Maud, der sad grædende i sit forladte og øde Hjem, rev det i tusinde Stykker.

„Hvorfor mon han ikke læste det? Han kjender jo Mr. Stanmore ganske godt. Havde han dog blot læst det," sagde hun til sig selv, idet hun gik op og ned ad Gulvet vridende sine Hænder i Fortvivlelse, „saa vilde han nu have vidst det, som jeg aldrig vil kunne sige ham."

Fire og tyvende Capitel.

Mr. Nyfe kunde nu lykønske sig selv til, at alle hans Dukker vare tilstrækkelig forberedte til deres Roller, og at der blot stod tilbage for ham at sætte dem i Bevægelse, og for at gjøre dette benyttede han al sin Erfaring og al sin Snildhed.

Lord Bearwarden havde iblandt andre gammel-

dags Anskuelser ogsaa den, at der gaves Fornærmelser, som hverken den offentlige Mening eller Lands Lov og Ret kunde afgjøre, men som kun en Mand ligeoverfor en Mand, begge med Vaaben ihænde, kunde udjevne. Det forekom ham, som om han lettere kunde glemme sin Sorg og træde frem med et freidigere Blik, naar han i en halv Snees Alens Afstand havde skudt paa Mr. Stanmore. Han var desuden i en urolig Stemning og utaalmodig efter at afgjøre Sagen.

„Det Hele skal gaae af uden Støi, Tom; jeg vil skaane hende, skjøndt hun neppe fortjener det, men ham vil jeg skyde, hvis jeg kan — De behøver ikke at stille os længere fra hinanden end denne Stue er lang."

„Men dersom han nu ikke vil slaaes," sagde Tom efter nogen Overveielse.

„Ikke slaaes!" gjentog Lord Bearwarden med den høieste Grad af Foragt i Udtrykket. „Gid Fanden havde ham da — men han skal — jeg skal ellers prygle ham med min Ridepidsk paa offentlig Gade. Men det er jo Nonsens, Tom — han er en Gentleman og jeg indestaaer for ham. Han vil ogsaa forstaae, at for hendes Skyld maa Sagen gaae af i Stilhed, og det er ogsaa af den Grund, at jeg vælger Dem, Tom, istedetfor en af mine Kammerater — thi jo færre der ere indviede i Forholdet, jo bedre."

Mr. Ryfe syntes ikke om den Fremgangsmaade; thi hvad han attraaede var en Skandale, hvorved Lady Bearwardens Charakteer kunde faae en saadan Plet, som aldrig kunde afvaskes, og dertil syntes ham en Duel for hendes Skyld ikke at være meget passende, men da han paa den anden Side følte, at naar Sagen blev tagen ud af hans Haand, saa kunde der let fremkomme Oplysninger, hvorved Alt endte paa en fredelig Maade, saa tænkte han lidt efter og sagde:

„Det er altsaa Deres Bestemmelse, Mylord, og jeg behøver ikke at minde Dem om, at saa bliver enhver Forsoning jo en Umulighed for Fremtiden. Det er en alvorlig — meget alvorlig Forholdsregel, De griber til."

„Jeg vil skyde ham, og lad os nu ikke snakke mere om den Sag. Men lad os strax see at ordne den, er det nødvendigt at gaae over til Fastlandet for at duellere, saa kunne vi reise imorgen Aften."

„Det er bedst, at jeg strax seer at faae fat paa ham," sagde Tom, „men det er vel ikke saa let en Sag, naar det skal skee endnu idag."

„Spørg Dem for i hans Klub, det maa omtrent nu være hans Spisetid og De kjender i ethvert Tilfælde hans Adresse, maaskee vil han være hjemme for at klæde sig paa. Hold ham fast, Tom, og lad ham ikke søge Udflugter. Havde jeg blot kunnet indhente Droschken med Parret i, havde vi sparet os en Deel Uleilighed — men det er dog maaskee bedst som det er."

Mr. Ryfe lod ikke Græsset groe under sine Fødder, efterat han havde begivet sig paa Vandring, og han stod inden faa Minuters Forløb i Ventesalen i Klubben, hvor Tjeneren underrettede ham om, at Mr. Stanmore var der og havde bestilt sin Middagsmad.

Dick blev hentet, og hans Udseende, da han traadte ind, bar Præget af alt Andet end en Mand, der havde en gift Kones Brøde paa sin Samvittighed. Hans Øie straalede, hans Kinder blomstrede, og hans hele Ansigt havde et Udtryk af Glæde, Sundhed og Livslykke; som ikke kunde misforstaaes. Han gik hen mod Tom med en smilende Hilsen paa Læberne, men studsede, da han bemærkede denne Herres Ansigt og usædvanlig formelle Buk.

„Mit Ærinde er af en meget ubehagelig Natur," sagde Tom, „og jeg beklager meget, Mr. Stanmore, at det er falden i mit Lod, at overbringe det."

„Og jeg troede, De var kommen for at spise med mig," svarede Dick, uden at lade sig forstyrre, „men ligemeget — ud med Budskabet — det er maaskee ikke halvt saa slemt som det synes."

„Det kunde ikke godt være værre," lød de høitidelige Ord, „det gjælder to Gentlemens Liv og Ære, og jeg har megen Agtelse og Venskab for begge Personer. Jeg kommer til Dem, Mr. Stanmore, paa Lord Bearwardens Vegne."

Dick følte, at det gamle Saar vel var helet, men at Arret endnu var ømt ved Berørelsen.

„Videre. Hvorfor kommer Lord Bearwarden ikke selv?"

„Umuligt!" svarede Tom med Værdighed, „det vilde aldeles stride imod al Skik og Brug. Det kunde jeg aldeles ikke have tilladt. Alle vilde være komne i en falsk Stilling. Hans Herlighed har ingen Tid spildt, men strax udsøgt sig en paalidelig Ven. Maaskee jeg tør haabe, at Mr. Stanmore vil være ligesaa expedit? De forstaaer vel, hvad jeg mener?"

„Jeg gjør Fanden, gjør jeg," svarede Dick med opspilede Øine, „De maa tale tydeligere, hvis jeg skal forstaae et eneste Ord af al den Snak."

„Sagen er ligefrem den, at Lord Bearwarden føler sig overbeviist om, at De ikke vil vægre Dem ved at møde ham. Han er, som De veed, Mr. Stanmore, en Mand med en høi Grad af Æresfølelse, og De maa have tilføiet ham en Fornærmelse, der er af en saa delicat Natur, at han ikke engang har betroet mig den. Han venter, efter hvad han kjender til Dem, Mr. Stanmore, at De fuldkommen deler hans Anskuelser, og jeg haaber, at De vil møde mig halvveis, saa at vi strax kunne ordne Sagen."

(„Dersom han nogensinde har couret til Grevinden efter hendes Giftermaal," tænkte Tom, „maa han forstaae mig. Har han ikke, maa han troe jeg er gal.")

„Men jeg kan dog umuligt slaaes, uden at jeg veed hvorfor. Jeg kjender ikke meget til Lord Bearwarden, og jeg har aldrig havt nogen Uenighed med ham."

„Mr. Stanmore, De forbauser mig. Jeg ansaae Dem for en ganske anden Person. Jeg tænkte en Gentleman" — her advarede et Lyn i Dicks Øine ham fra at gaae for vidt — „en Gentleman med Deres Forstand vilde have forstaaet min Mening, uden nærmere Forklaring, som jeg desuden ikke kan give. Der gives Fornærmelser, som kun kunne affones paa een Maade. Skulle vi da blive nødte til at tvinge Dem ved Forholdsregler, der ville være ligesaa ubehagelige for Dem som lidet tiltalende for min Ven."

„Stop lidt, Mr. Ryfe. Taler De nu i Deres eget eller i Lord Bearwardens Navn?"

Disse Ord sagde Dick med et Udtryk, som Tom ikke syntes rigtig om. Han skyndte sig at søge Skjul bag Principalen.

„Ene og alene i Lord Bearwardens Navn; jeg vilde kun søge at afværge et personligt Sammenstød, som maa være lige ubehageligt for begge Parter. Har jeg sagt nok?"

„Paa ingen Maade," sagde Dick, som efterhaanden blev varm medens hans Mad blev kold. „Dersom De ikke siger mig, hvori Fornærmelsen bestaaer, kan jeg jo ikke gjøre den god igjen."

„Ingen Undskyldning vil blive modtaget. Ønsker De, Mr. Stanmore, at høre Lord Bearwardens egne Ord for ikke en Time siden?"

„Ja vel — frem med dem."

„Hans Herligheds Ord og ikke mine, husk vel paa det," sagde Tom lidt urolig, men dog bestemt paa at spille sin sidste Trumf ud, „og jeg gjentager dem kun paa Deres udtrykkelige Forlangende. ‚Tom,' sagde han, ‚Intet vil afholde mig fra at duellere med ham. Nei. Selv om jeg skulde slaae Mr. Stanmore paa aaben Gade med min Ridepidsk.'"

(„Dersom det ikke bider paa ham," tænkte Tom, „saa er han ikke den Fyr, jeg ansaae ham for.")

Men det bed paa ham, og Dick sagde forbittret: „For Satan! det er et Stykke, hvori To spille, og maaskee han kan komme værst afsted. De maa være en modig Fyr, Mr. Ryfe, at De tør bringe et saadant Budskab til mig. Det kunde gjerne være, at man kunde glemme, at De kun var Gesandt; men lad gaae — siig Deres Herre, at det skal være mig en Fornøielse og jo før jo bedre."

Dicks Blod var nu kommen i Kog, og slaaes vilde han, enten der var nogen Grund dertil eller ikke. Tom Ryfe var tilfreds og haabede, at den Ven, Mr. Stanmore valgte, maatte være ligesaa hidsig og varmblodet. Han hilste og gjorde sig færdig til at gaae.

„Maaskee De vil have den Godhed at sige mig Deres Vens Navn, saa vil jeg anbefale mig og bede Dem undskylde, at jeg har opholdt Dem saalænge."

Dick tænkte efter, medens han talte de Venner, som han kunde benytte ved en saadan Leilighed. Antallet var sex, hvoraf fire vare borte fra Byen, en syg og kun den sjette var brugelig, nemlig Simon Perkins. Dick vidste vel, at han kunde stole paa ham, enten det gik op eller ned, igjennem Tykt eller Tyndt, men han havde dog nogle Betænkeligheder ved at benytte Simons Hjælp just i denne Anledning.

Men Tiden var kort og han maatte opgive Mr. Ryfe Simons Navn og Bolig.

„Kan jeg træffe ham strax?" spurgte Tom med en Iltferhed, som Dick meente han maaskee ikke vilde have viist, hvis det var ham selv, der skulde have staaet for Skud.

„Vist neppe før imorgen. Han har nu forladt sit Malerværelse og boer udenfor Byen, et langt Stykke herfra. Maa jeg til Afsked byde Dem et Glas Sherry?"

Tom betakkede sig og sagde Farvel, ladende Dick blive tilbage i en Sindsstemning, som berøvede ham en god Deel af den Appetit han havde havt for en halv Time siden.

Han var dog glad over, at han ikke havde sendt Tom afsted til Putney til Simon og saaledes forstyrret Freden i det rolige Hjem. „Hvordan det end gaaer," tænkte han, „saa maa Nina Intet erfare om den Slags Affairer." Hans Tanker vare hos hende, som nu ganske fyldte hans Sjæl og som havde helet det Saar, der engang havde forekommet ham dødeligt.

Han nød kun lidt Viin til sit eensomme Maaltid, røg en Cigar og skrev et langt Brev til Nina før han gik tilsengs, hvori han fortalte hende Alt hvad hun var for ham, og som han rev istykker og kastede i Ilden efter flere Gange at have gjennemlæst det.

Nina Algernon stod maaskee i det Øieblik i det aabne Vindue og betragtede den stjerneklare Himmel og tænkte paa, hvor rart det var, at han just saadan tilfældigviis i Formiddags var kommen op til Simon og hvor yndigt det vilde være hvis han imorgen igjen, naturligviis af et reent Tilfælde vilde gjentage Besøget.

Klokken var bleven over ni inden Tom naaede det Hotel hvori Lord Bearwarden ventede ham med Middagsmaden.

„Er Alt i Orden?" spurgte hans Herlighed med en sand blodtørstig Mine og Stemme, „naar skal det være Tom? Imorgen tidlig? Jeg er parat og jeg haaber, at vi ikke skulle være nødte til at gaae over Canalen for den Sags Skyld."

„Rolig, Mylord. Det gaaer ikke saa rask. Jeg har talt med Vedkommende og faaet hans Vens Navn og Adresse opgivet, og det tænker jeg kan være nok for en Dags Gjerning."

„Kan De træffe ham endnu iaften? Hvem er det? Kjender jeg ham? Jeg haaber, det er en Officier?"

„Han er Maler og boer udenfor Byen, hvorfor jeg ikke kan faae fat i ham før imorgen. Jeg vil imidlertid gjøre Dem opmærksom paa, Mylord, at jeg endnu er svag efter min Sygdom og ikke har nydt Vaadt eller Tørt i samfulde otte Timer."

Lord Bearwarden ringede.

„Jeg maa skamme mig, Maden er færdig, og lad os nu ikke tænke mere paa den fordømte Sag, før imorgen tidlig."

De indtoge derpaa et godt Maaltid, talte muntre og fornøiede om Heste, Hunde, Jagen, Qvinder og Gud veed hvad, og den skarpeste Iagttager skulde ikke have kunnet udfinde, at den ene af de To alene pønsede paa at udgyde et Medmenneskes Blod, og at den anden søgte paa enhver Maade at gjøre Sit til at Sandheden ikke kom for Dagen, og at ingen rolig Overveielse af Forholdene skulde forhindre Sammenstødet fra at finde Sted og han selv saaledes gaae Glip af den Hævn, han havde svoret den Qvinde, han tilbad, men som havde skuffet ham.

Fem og tyvende Capitel.

Mr. Ryfe havde besluttet at indfinde sig i god Tid næste Morgen i Berners Street for at træffe Maleren. Han følte og han sagde sig selv mere end eengang, at han spillede Mephistopheles Rolle uden maaskee at besidde dennes overnaturlige Hjælpemidler, og at han havde indladt sig paa et Foretagende, som kun en gal Mand kunde haabe vilde lykkes, men Tom var ogsaa desperat, og just det Fortvivlede og Dristige i Planen indgjød ham et

Haab, som han i roligere Øieblikke maatte erkjende stod paa svage Fødder.

Blodsudgydelsen skjænkede han ikke en Tanke. Hvad brød han sig om de to Mænds Liv, to Mænd, der havde alle de Fordele i deres Stilling, som vare blevne ham negtede, og som han følte, han vilde have benyttet langt bedre, hvis han havde været i Besiddelse af dem. Enten de begge faldt, eller begge slap heelskindede derfra, han havde dog opnaaet sin Hensigt. Lady Bearwardens hidtil ubesmittede Rygte vilde faae en uudslettelig Plet i Verdens Øine — den Verden, som er overbærende mod Ulven, men grusom mod Lammet, og hvis hellige Rædsel for en Brøde, for en Synd, blot existerer fordi Brøden, Synden er bleven opdaget og ikke for Sagens egen Skyld.

Der er mange forskjellige Maader, hvorpaa Mænd vise Qvinderne deres Kjærlighed. Nogle — og disse ere i stor Yndest hos det smukke Kjøn — elske deres Gjenstand som Tigeren sit Bytte, medens Andre derimod betragte dem med samme Øine som Barnet sit Legetøi; nogle Faa tilbede dem med samme Overtro som den Vilde sit Afgudsbillede og et endnu ringere Antal viser dem samme Hyldest som en sand Troende yder sin Helgen.

Qvindehjertet længes efter at herske — men hendes Natur trænger til at en kraftig Herskers Haand holder hende indenfor de rette Grændser — see derfor er en fuldstændig Lykke saa sjelden her i vore jordiske Forhold.

Disse og lignende Tanker gik igjennem Toms Hoved medens han var paa Veien til Simon. Hans Gang var let, ethvert Spor af Gaarsdagens Træthed var forsvunden, hans Tillid til sin Lykke var vendt tilbage, og han følte sig overbeviist om, at Seiren vilde blive hans, hvorfor han ogsaa traadte frem med en Sikkerhed og en Holdning, som mindede stærkt om Ordsproget: „Hovmod staaer for Fald.“

Han ringede og blev viist ovenpaa. Stedet var mørkt, Himlen skyet, Trinene mange, men med Hatten i Haanden kravlede han opefter, ønskende at alle Folk maatte boe i Stueetagen og overtænkende sin krigerske Tale.

Han var naaet op til anden Sal og standsede for at trække Veiret. Hans Sygdom havde vel taget paa ham, men det Gab, hvormed han nu aabnede Munden, tydede snarere paa en høi Grad af Forbauselse end Mangel paa Luft.

En Krands af kunstige Blomster svævede nemlig ned og satte sig paa hans Hoved, og en sølvklar Pigelatter ledsagede denne Bekrandsning.

Tom saae forbauset opad, men han var ikke hurtig nok til at see mere end Bræmmen af en Kjole og en fiin Ankel. Et halvhøit: „Undskyld,“ Raslen af en Kjole og Lyden af en Dør, der blev slaaet i, og Alt var atter stille. „Ganske besynderligt!“ tænkte Tom og tog Krandsen bort. „Det maa være en egen Sort Folk her! Den Maler er jo en moderne Don Juan. Saa meget desto bedre — desto lettere gaaer han ind paa Duellen.“

Tom kastede Krandsen bort og lavede sig til at træde ind, medens Nina, rødmende lige til Haarrødderne, søgte Skjul i et lille Paaklædningsværelse, hvori Simon pleiede at vaske sine Hænder og rette paa sin Pynt, naar han var færdig med sit Arbeide.

Nina var forskrækket. Hun havde ventet Dick Stanmore og staaet paa Luur øverst oppe paa Trappen for at sænke Krandsen ned paa det Hoved, hun nu elskede fremfor Alt i Verden; men Trappen var mørk og de unge Herrer sætte Alle deres Haar paa samme Maade, hvorfor ogsaa Sendebudet var ude af hendes Hænder før hun fik en Anelse om, at hun maaskee tog feil, og da Tom saae op, var der intet Andet for hende at gjøre, end at flygte og skjule sig saalænge det fremmede Besøg varede.

Simon var beskjæftiget med at sætte Elverdronningen op paa Staffeliet, men da der blev banket paa Døren lod han hende blive staaende med Ansigtet ind mod Væggen.

„Mit Navn er Mr. Ryfe,“ sagde Tom, „og jeg er af Mr. Stanmore bleven henviist til Dem. De er vel altsaa forberedt paa mit Komme?“

„For en Times Tid siden fik jeg en Meddelelse fra Mr. Stanmore,“ sagde Simon med et undertrykt Smil. Meddelelsen laa i hans Vestelomme og lød saaledes:

„Kjære Simon!

En Visit af et Menneske ved Navn Ryfe har i høi Grad forbauset mig. Han kommer fra Lord Bearwarden og de paastaae begge, at jeg har fornærmet Lorden, men hvorledes kan jeg ikke forstaae. Jeg var nødt til at henvise ham til Dig. Dersom det er nødvendigt, saa vil jeg jo slaaes, men see at faae lidt Forklaring paa, hvad Meningen egentlig er, hvem der er den største Taabe af dem; thi jeg troer, de ere tossede begge to. Jeg overlader Alt til Dig. Lord Bearwarden kjender jeg kun lidt, men har altid anseet ham for en brav Fyr. Den Anden er en topmaalt Nar.“

Miss Algernon kunde ikke undgaae at høre Samtalen, som i Førstningen morede hende, senere interesserede hende, men til Slutningen tog en Vending, som var alt andet end fornøielig.

„Mr. Stanmore har altsaa forklaret Meningen med mit Besøg og vi behøve blot at bestemme Tid og Sted.“

„Han har Intet forklaret mig; maaskee De derfor vil give mig Oplysninger om Grunden til Uenigheden mellem ham og Lord Bearwarden.“

Tom paatog sig en yderst uskyldig Mine, men glemte, at alle Portraitmalere ere Physiognomister og at han altsaa burde have vendt Ryggen til Lyset.

„De kjender jo vist Mr. Stanmore godt,“ sagde han, „men der er dog Forhold i Livet, som den ene gode Ven neppe betroer den anden, og skjøndt jeg ikke er nogen streng Moralist, saa er her dog maaskee et saadant Forhold tilstede.“

Nina blegnede ved disse Ord og hendes Øine søgte at trænge igjennem Dørens Brædder.

„Jeg kjender Mr. Stanmore og seer ham hver Dag, men De maa forklare Dem nøiere.“

„Er De da uvidende om en liaison, en høist sørgelig Forbindelse imellem denne Herre og en fornem Dame, hvis Navn jeg nødig nævner.“

„De tager vist feil, Mr. Ryfe.“

(Fortsættes.)

Dorothy Fox.
(Fortsættelse.)

„Det var rigtigt, at Du lod Dig lede af Dit kjærlige Hjerte; den Dag maa aldrig komme, da Nogen, som trænger til Hjælp, enten han er fornem eller ringe, gaaer uhjulpen fra Nathaniel Fox's Dør. Den sande Christenkjærlighed har i mange Slægtled havt hjemme i denne Bolig. Der kommer Din Fader, Dorothy, det er Tid til at holde vor Aftenandagt, hent Bøgerne og kald paa Lydia og Anna."

Lampen kastede sit Lys paa Familiefaderen medens han læste i Bibelen for den lille Forsamling. Han var en smuk, velskabt Mand paa henved tredsindstyve Aar med et alvorligt Udtryk i Ansigtet, dog var han af et jovialt Temperament og morede sig mere over en god Spøg og et vittigt Svar end han egentlig vilde være ved. Hans Familie havde igjennem flere Slægtled hørt til Vennernes Selskab. Hans Fader havde efterladt ham en betydelig Formue, erhvervet ved Klædehandel, hvilken Forretning Nathaniel, der aldrig efter sit femtende Aar havde været hjemmefra, havde lært fra sin Ungdom af. Han havde giftet sig tidligt og bestandig forøget sin Formue, men i Tidens Løb vare hans egne Meninger blevne mere indgroede hos ham og hans Overbærenhed med Andres langt mindre. Om den ydre Verden var han aldeles uvidende, skjøndt man af hans Advarsler for dens Snarer og Fristelser skulde troe, at han havde kjendt dem af egen Erfaring, og saaledes kunde denne retskafne Mand, for hvem Sandheden var en Lov, han aldrig med sit Vidende overtraadte, ofte betragte Ting i det mest eensidige Lys, og Nathaniel Fox holdt med fanatisk Iver fast ved ethvert af Selskabets Principer. Denne værdige Mand vilde næsten have anseet det for en syndig Handling, hvis han havde gjort sin Kjolekrave lavere eller Skyggen paa Hatten en Tomme smalere, og naar han skulde have en ny Hat eller Kjole, kunde han ikke faae dem tilpas i Plymouth, men de maatte komme fra en af Broderskabet i Exeter eller London. En ny Hat til Patience kostede mere Uleilighed end en Modedame havde med at faae den allerringeste Sort fra Paris. Nathaniel selv brugte den Dragt, som Forfædrene havde adopteret, med Undtagelse af den trekantede Hat. Hans hvide Halstørklæde var altid skinnende og bundet i en zirlig Knude, og hans Beenklæder, Gamacher og Kjole med den opretstaaende Krave og de spidse Skjøder, vare altid forfærdigede af det fineste Klæde.

Nathaniel havde været gift to Gange; hans første Kone døde strax efter at have født Datteren Grace, der paa Grund af Omgang med Moderens Familie havde fattet Ideer og Meninger, der vare meget forskjellige fra Faderens.

Patience, hans anden Kone, var en Datter af en rig Thehandler i York. Hendes Opdragelse havde været mere frisindet end hendes Mands, over hvem hun forøvrigt udøvede et større Herredømme end hun nogensinde lod sig mærke med eller han anede. De vare Modsætninger i Charakteer og Temperament, men deres gjensidige Kjærlighed var urokkelig. Fra Moderen var det, at Dorothy havde arvet de smukke og fine Ansigtstræk, thi Patience havde været en Skjønhed, og der var Mange endnu der meente, at hun ikke havde tabt sig. Hun var en sand Veninde af alle hendes Omgivelser; hun glædede sig ved deres Lykke og Fremgang, hun trøstede og hjalp dem i Sorg og Modgang, og hendes Liv var et Exempel paa en dydig, trofast og elskelig Qvindes.

Fjerde Capitel.

De fire Dage i Plymouth vare gaaede hurtigt; imorgen skulde Broder og Søster vende tilbage til Shelston Hall og Lady Laura, og dette var altsaa Audreys sidste Fridag. De havde tilbragt de fire Dage saa deiligt sammen, at Audrey sagde, at hvis hun giftede sig af Kjærlighed, vilde hun tilbringe Honningmaaneden i Plymouth, og hendes Broder talte senere ofte om de lykkelige Dage i Plymouth, hvor hun havde været tilfreds og glad som et Barn. Hun kunde tale til de gamle Søfolk og høre paa deres Fortællinger eller give sig i Lag med Invalider, Fruentimmer og Børn, og indtage dem alle ved sin Elskværdighed, samt glæde sig ligesaa meget over den Beundring, hun tydelig opvakte hos dem, som om de havde været Tilbedere, der lagde Rigdom og Rang for Tryllerindens Fødder.

„Jeg har ofte hørt," sagde Broderen ved en saadan Leilighed til hende, „at Du var fortryllende, men nu maatte jeg sige, at Du var uimodstaaelig."

„Det er omtrent den første Compliment, Du siger mig; men selv har jeg ofte tænkt, at jeg vilde have været langt elskværdigere, dersom jeg var bleven opdraget efter andre Grundsætninger. Jeg har i de sidste Dage faaet meget tilovers for et fredeligt, hjemligt Liv, hvor man føler man har en Deeltager baade i Godt og Ondt. Du rynker Brynene, jeg vil derfor lade al Romantik fare og kun spørge, hvorledes skulle vi tilbringe vor sidste Dag?"

Paa den Kjøretour, de aftalte, faldt Capitainens Tanker pludselig paa det Eventyr, han havde oplevet i Boutikken, og han berettede Alt omstændeligt til Søsteren.

„Og den unge Pige var smuk?"

„Det veed jeg egentlig ikke; jeg følte kun, at hun gjorde et saare behageligt Indtryk, og at hun var heel forskjellig fra alle andre unge Piger, jeg havde seet."

„Jeg kunde have Lyst til at see hende. Kan Du ikke aflægge en Visit for at bringe Din Tak, før Du forlader Plymouth?"

„Gud veed, om det er Uleiligheden værd; for Dig vilde hun i sin eensfarvede Dragt og uden Crinoline see heel gammeldags ud."

„Hvad gjorde saa det? min Nysgjerrighed var da tilfredsstillet, og Du skylder dem det for deres Godhed imod Dig."

„Ja, det er sandt. Jeg kan saa bringe hende nogle Blomster, jeg saae nemlig Blomster paa Bordet hos dem, og da Du jo desuden er med, er Alt saaledes i Orden."

Kudsken fik Ordre til at holde ved et Blomsterudsalg og Audrey valgte hurtigt en stor Buket af Lilier og Roser.

„Jeg kunde nok have ønsket noget, der var finere," sagde Broderen.

„Jeg ogsaa; men de vilde nok være glade ved den. Marshall vilde kalde den yndig — den Slags Folk seer altid mere efter Qvantiteten end Qvaliteten."

Vognen holdt ved Boutikken og de spurgte om Mrs. Fox var hjemme.

Mark svarede „je", da han troede de meente, om hun var kommen hjem fra Exeter; men da Audrey spurgte, om Miss Fox ogsaa var hjemme, maatte han svare, at de ikke boede her, men i det saakaldte „Kongens Hjerte", hvorhen Kudsken fik Ordre at kjøre, thi Audreys Nysgjerrighed overvandt Broderens Indvendinger.

Da de ringede kom Lydia og lukkede dem op, og førte dem ind i et Værelse, som var smagfuldt meubleret, og hvor de fandt Patience siddende foran et halvfærdigt Blomstermaleri og meddelende sin Critik, dog meest rosende, til Datteren, der knælede ved Siden af hende. Begge saae noget forundrede ud, da Døren aabnedes, men Dorothy reiste sig strax, gik de Fremmede imøde og gav Capitainen Haanden med de Ord: „Jeg er glad over, at Du nu seer saa friskt ud."

Charles havde med eet Blik seet hvilken Feiltagelse han havde begaaet ved at antage Judith for Moderen, og den blev bekræftet ved Dorothys Ord: „Det er min Moder," da Patience gik dem imøde.

Han pleiede just ikke at være meget generet, men selv Audrey kunde neppe lade være at lee ad ham, da han stod og stammede og holdt den store Buket i Haanden, hvorfor hun maatte komme ham tilhjælp.

„Mrs. Fox," sagde hun, „De maa tilgive os vor Nærværelse her, men min Broder og jeg følte, at vi ikke burde forlade Plymouth uden først at have bragt Dem vor Tak for Deres Venlighed imod ham."

„Det glæder mig, at see Dig," sagde Patience, og vendende sig til Capitainen vedblev hun: „Din Feiltagelse med Hensyn til Judith var naturlig og vi sætte alle saa stor Priis paa hende, at Din Hensigt med at komme herud og takke hende, er ligesaa god, som om Du havde meent mig."

Capitainen følte sig noget lettet, og da Dorothy havde befriet ham for den store Blomsterkost med de Ord: „Hvor de ere smukke de Lilier, og jeg ønskede just imorges nogle flere," fandt han atter sit gamle Mod, og følende, at det var bedst at fortælle hele Sandheden, sagde han, at han havde kjøbt dem til hende, da han troede, at hun boede i selve Byen, og bad hende undskylde Gavens Ubetydelighed. De fandt sig ganske som hjemme. Capitainen talte med Patience om sin sidste Sygdom og Dorothy viste hans Søster det Billede hun malede paa. Audrey beundrede den unge Piges ukunstlede Væsen og samtykkede villigt i Dorothys Forslag, at see Haven.

„Men," sagde Audrey, „De maa først tage en Hat paa."

„Det behøves ikke. Det bruger jeg aldrig."

„Saa vil De ødelægge Deres Teint. Det var Synd, for den er saa smuk."

„Er den?" svarede Dorothy.

Audrey maatte lee; her var virkelig et sjeldent Væsen — en ung Pige, som ikke var sig sin Skjønhed bevidst. Audrey maatte sige sig selv, at hvis hendes Haar blev sat paa en anden Maade og hun havde et elegant Toilette, vilde Dorothy være en fuldkommen Skjønhed, og at hun selv med den unge Kvækerpiges Dragt vilde tage sig rædsom ud.

I Samtalens Løb bemærkede Mrs. Fox senere: „Jeg haaber, at Dorothy maa faae Leilighed til at see mere af Verden end jeg har havt; thi det Valg man gjør, efterat man har prøvet sig frem, holder jeg for det bedste. Min Mand er imidlertid imod alle nye Skikke, og derfor rette vi os efter ham. Gaae nu ind med og nyd en lille Forfriskning."

„Det vilde være at lægge formeget Beslag paa Deres Godhed," sagde Audrey.

„Paa ingen Maade. Du veed jo, vi mene, hvad vi sige, og Du vil gjøre os en Glæde dermed."

De gik altsaa tilbage til Huset og nøde Thee, Frugter og Kage, og der udspandt sig en livlig Samtale, hvori Capitain Verschoyle lagde saamegen Beskedenhed og Elskværdighed for Dagen, at Patience følte, at hun vilde være stolt af en saadan Søn.

Ved Afskeden sagde Patience til Audrey: „Farvel! jeg skal ofte tænke paa Dig."

„Og jeg paa Dem," svarede hun, „og den Tanke vil gjøre mig godt — det vilde være mig en Glæde, hvis jeg oftere kunde faae Dem at see." Derpaa vendte hun sig til Dorothy, tog hende med begge Hænderne om Hovedet og gav hende et hjerteligt Kys paa hver Kind.

„Farvel," sagde Patience til Capitainen, „det har glædet mig at træffe sammen med Dig, selv om vi aldrig skulle sees oftere. Herren holde sin Haand over Dig, ihvor Du end færdes."

„Tak! hjertelig Tak! men jeg stoler paa, at det ikke er sidste Gang vi sees. Skulde jeg komme til Plymouth igjen, haaber jeg, at jeg maa aflægge et Besøg. Farvel, Miss Fox! jeg har destoværre kun daarligt kunnet udtrykke min Tak til Dem for al Deres Godhed imod mig."

De to Søskende sadde længe tause ved hinandens Side, indtil Audrey pludselig sagde: „Hvor jeg kunde ønske, at være en ganske Anden end den jeg er. Nu veed jeg, hvad det betyder at være lykkelig. Hvor det dog har været en deilig Eftermiddag. Dersom jeg var en Mand, kunde jeg ønske mig en saadan Pige til Kone."

„Jeg tog helst Moderen. For en saadan Qvinde kunde man offre Alt og dog være glad og tilfreds."

„Ja, hun er elskelig, men det ere de begge og deres Væsen er saa fuldkomment. Betænk blot hvorledes Moderen optog Din Feiltagelse og Datteren modtog Dine Blomster."

„Ja visselig, og det beviser, at Sligt ikke ligger i ‚Blodet' alene. Selv spillede jeg en daarlig Rolle og kunde slet ikke finde paa, hvad jeg burde tale om. Mama skulde have seet mig, hun vilde være bleven fortvivlet over sin Søns Keitethed."

„Jeg kan ikke begribe, at Du ikke finder Datteren deilig?" sagde Audrey.

„Hun er virkelig ogsaa langt smukkere end jeg troede. Jeg havde egentlig tænkt paa hende som et reent Barn."

„Hun taler saa smukt og godt for sig, men Du var saa optagen af Moderen, at jeg ikke troer Du talte ti Ord til hende. Hun syntes da ogsaa langt bedre om mig end Dig. Jeg gad nok vide, hvad Slags Person Faderen er. Gid jeg ofte kunde see dem, jeg føler, jeg vilde have Godt deraf. Dette

Eftermidagsbesøg har imidlertid været en smuk Afslutning paa vor Ferie."

Næste Dag maatte Afreisen finde Sted. Selv Marshall skiltes ugjerne fra Plymouth; thi Værtindens Søn, „en brav Fyr, skjøndt en Smule frittalende", havde været saa særdeles opmærksom mod Miss Marshall og foræret hende en hjerteformet Naalepude, broderet med Perler, og bedet hende modtage den, med den Forsikkring, at hans eget Hjerte ikke var saa haardt.

Paa Stationen bleve de modtagne af Moderen, der med Taarer i Øinene omfavnede sin Søn: „Miss Brocklehurst har talt saa meget om Ier begge, at Familien er bleven misundelig. Nu er jeg glad over, at Audrey besøgte Dig, Charles, thi selv turde jeg jo med mit svage Helbred ikke vove det. Du har vel ogsaa i disse Dage ladet alle Dine Klæder godt udlufte?"

„Bliver Du længe her?" spurgte Audrey Moderen.

„Nei — i næste Maaned skulle vi jo til Dyne Court og et Par Dage vil jeg nok først opholde mig i Byen. Dog det skal Charles bestemme."

„Nei — nei — jeg er tilfreds med hver Bestemmelse Du tager."

„Du skal heller ikke faae Grund til at klage. Jeg har adskillige Planer for, og inden næste Saison haaber jeg, at I begge ville være vel gifte og hjemfarne."

(Fortsættes.)

Kjærlighed og Snildhed.

Engang førte en jødisk Mand sin Ægtehustru til Sidon for Rabbi Simeon og sagde: „Store Lærer! med denne Kone har jeg nu levet i hele ti Aar i Fred og Endrægtighed. Men vor Ægtestand er barnløs. Af Ærefrygt for Loven vil jeg give hende Skilsmissebrevet."

Qvinden stod skamfuld hos, og hede Taarer randt fra hendes skjønne Øine. Rørt vendte Ægtemanden sig til hende og sagde: „O, græd ikke, tag det Kostbareste, mit Huus eier, med Dig, og vend uden Vrede og Nag tilbage til din Faders Huus!"

Den Trøstesløse taug, græd bitterlig og faae paa Dommeren.

„Du Ven af Loven," sagde Simeon, „ikke sandt, da Du knyttede dit Ægtebaand, da feirede Du en Fest?" — „Det gjorde jeg," var Svaret, „og en stor, en frydefuld Fest!" — „Saa gaae hen og feire en lignende, førend Du løser det!"

Maaltidet var beredet. Festen begyndte. Der var fuldtop af Viin. Konen havde endnu engang — for sidste Gang — ordnet Alt. Bægeret gik om. Ægtemanden blev glad og munter, og faldt endelig i en dyb Søvn. Neppe vare Gjæsterne borte, saa kaldte den elskende Ægtefælle paa Slaverne; de bare ham sagteligen hen til Svigerfaderens Huus. Ved Midnat vaagnede han. — „Hvor er jeg? Hvorledes er jeg kommen i dette Huus?" udbrød han. — „Min Kjære!" svarede Konen i en blid Tone, idet hun omarmede ham: „sagde Du ikke: Tag, hvad Du vil, — tag det Kostbareste og vend tilbage til det faderlige Huus! Var Du ikke det Kostbareste i vort Huus? Vredes Du nu over, at jeg tog det?"

Charade.

(Første Stavelse.)

Ei seer Du mig blandt Lam og Faar,
Dog Ulven godt ved mig bestaaer;
Led heller ei blandt Qvæg og Køer,
Nei, søg mig saa i Luften før.

(Anden og tredie Stavelse.)

Snart er jeg slem, snart er jeg god,
Men naar jeg først har slaaet Rod,
Da vil det holde meget haardt,
At jage mig for Alvor bort.

(Det Hele.)

Vee Dig, hvis Du en Sommerdag
Paa Engen gik, i Ro og Mag,
Og mødte, under Himlen klar,
Et hornet Dyr, som Gaaden var.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 42:

1. Byg — Byge.

Opløst af Mester Erik, Sophie i Løvstræde, Den stumle Vægter, Christian Sørensen, Ballonen, Hans Petersen, Manden paa Frelserens Taarn.

2. En Hummer — Et Hummer.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Sophie i Løvstræde, Hans Petersen.

Logogryphen i Nr. 41 er endvidere opløst af Konfusionsraadens Døttre, Peibhert & Polly, Tante Lampeweihe ved Kronborg.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste October erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (16 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingsteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 29de October. Nr. 44.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Albrecht Dürer (med Xylographi). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Gaadesamtale.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

„Tage feil, naar man har seet Alt med sine egne Øine. Hun er af sin Mand seet sammen med Mr. Stanmore, skjøndt hun havde angivet, at hun tog et andetsteds hen. Det kan man vel kalde en Fornærmelse, og jeg er personlig overbeviist om, at det fortrolige Forhold, der bestod imellem Mr. Stanmore og Lady Bearwarden før hendes Bryllup, ogsaa er bleven fortsat efter den Tid — see, det er derfor Lord Bearwarden forlanger Opreisning."

Maleren spilede Øinene op, og Tom troede, at det var Følgen af hans Tale, men ingen af Mændene hørte det svage Suk i Sideværelset.

„De maa altsaa efter Deres Mening duellere," sagde Simon.

„Naturligviis. Det er bedst vi seile over til Frankrig — er De færdig til iaften? — Veiret er godt. Vi kunne jo seile sammen og arrangere det Nærmere ombord."

Tom talte som om det gjaldt en Skovtour og man frygtede for en Regnbyge.

„Stop lidt — ikke slet saa hurtigt — hvor det gjælder Liv eller Død afgjør man ikke Sligt i fem Minuter. Jeg maa have langt nøiagtigere Forklaringer før jeg gjør min Ven til Skive for Lord Bearwardens Kugler. Lady Bearwarden har ikke forladt sit Hjem og min Ven har været her hver Dag uden Undtagelse, hvorfor Lord Bearwardens Mistanke vist er ugrundet. Der er derfor en Misforstaaelse — for meget Hastværk kunde her medføre sørgelige Følger."

Nina lyttede; hvert Ord Tom svarede, faldt tungt paa hendes Sind.

„Min Ven har forladt sit Hjem. Jeg kjender baade Lord og Lady Bearwarden og føler med dem begge. Mr. Perkins, lad os ikke spilde Tiden — der gives kun een Udvei."

„De har vist Ret," sagde Simon efter nogen Betænkning og efter et skarpt Blik paa Toms Ansigt, „jeg frygter ogsaa, at der kun gives een Udvei."

Det undgik ikke Maleren, at Toms Ansigt fik et gladere Udseende ved disse Ord. Hvorfor? En Duel i vore Dage er ikke uden Fare for alle Deeltagere.

Simon var af Naturen fiffig; han anede noget Skjult, som kun Tiden kunde oplyse og søgte derfor at vinde Udsættelse.

„Javel, desværre kun een Udvei; men det er jo en alvorlig Sag, og da den ikke hører til dem, der forefalder i min daglige Praxis, saa vil jeg først raadføre mig med en Ven, en ældre Militair. — Om et Par Dage skal De have mit Svar.

En Sky af Utilfredshed trak over Mr. Ryfes Ansigt, og Simons Mistanke blev endnu mere bestyrket.

„Vi ville ikke finde os i Offentlighed eller Opsættelse — Sagen er klar nok."

„Det bliver, som jeg har sagt — inden otte og fyrgetyve Timer i det seneste har De vort Svar. Jeg vil have Sikkerhed før jeg handler."

„Deres Skrupler ville fremkalde en Skandale. Jeg kjender Lord Bearwardens Charakteer og hans Hensigter — der vil finde et personligt Sammenstød Sted."

„Saa vil jeg raade Stanmore bestandig at gaae med en dygtig Knippel. Jeg gaaer altid selv med saadan en, Mr. Ryfe, og er, naar Anledning gives, slet ikke bange for at bruge den."

Simon saae Tom Ryfe stivt i Øinene og Tom følte, at Spillet var tabt.

„Jeg er i høi Grad overrasket," sagde han med et Buk, „og ønsker Dem Godmorgen, Mr. Perkins. Jeg vasker mine Hænder, men haaber at jeg snart hører fra Dem. Min Adresse har De jo."

Tom vandrede ud af Døren med megen Værdighed, men sparkede med en Forbandelse til Krandsen, der endnu laa, hvor han havde kastet den.

Havde Mr. Ryfe skyndt sig noget mere, vilde han have faaet et Glimt at see af en Dame, som var foran nedad Trapperne, og som var den samme, der havde bekrandset ham imod sin Villie.

Nina havde i sit Skjulested hørt nok til at blive baade vred, ulykkelig og ængstelig. Hun var vred baade paa sig selv og paa ham, fordi han var utro og hun havde stolet paa ham; ulykkelig, fordi

hun følte, hvor kjær han endnu var hende, og ængstelig, fordi hun maatte ansee hans Liv for at svæve i Fare, efter Mr. Ryfes blodtørstige Ytringer.

Hvad skulde hun gjøre?

Man siger: „Beslutning og Handling er eet hos Qvinden", og Nina beviste Sandheden heraf; thi uden videre Overveielse besluttede hun øieblikkelig at ile til Lady Bearwarden og bede denne hendes frygtelige Rivalinde om Hjælp til at frelse dens Liv, som de jo elskede begge.

„Han vil da faae at vide, at jeg elsker ham," tænkte det stakkels Barn, „men see ham igjen eller tale med ham — nei, det vil jeg aldrig — aldrig. Hvor kunde han være saadan imod mig? Hvor de Mandfolk dog ere onde og slette."

Hun fløi nedad Trappen, da Tom Ryfe sagde Farvel til Mr. Perkins.

Da Simon ikke kunde finde hende, troede han, at hun havde mødt Dick og at de vare gaaede sammen i en eller anden Boutik, og blev ikke videre urolig derover. Men da Tiden forløb og hun ikke viste sig, hvorimod Dick Stanmore kom og erklærede, at han ikke havde seet hende siden den foregaaende Dag, bleve de begge uhyggelig tilmode.

„Den anden Historie," sagde Dick urolig, faaer at gaae som den bedst kan; men vi kunne ikke lade Miss Algernon paa egen Haand vandre omkring i Londons Gader. Hverken Du eller jeg kunne slaae os tiltaals før vi vide, hvad der er bleven af hende. Bliv Du her, Simon, for det Tilfælde, at hun skulde komme tilbage. Jeg iler ud til Putney, skal ikke forskrække Tanterne og vender her tilbage, hvis hun ikke er der. Kommer hun, medens jeg er borte, saa vent mig eller lad et Par Ord blive tilbage til min Underretning. Gamle Ven — hvis der tilstøder hende en Ulykke — saa har jeg Intet mere at leve for i denne Verden."

Med Hatten i Haanden og Foden paa Trappen sagde han de sidste Ord.

Simon grundede lidt, rystede paa Hovedet og sagde: „Den Historie med Lady Bearwarden faaer Ingen mig til at troe; derimod begynder jeg at forstaae, at denne Mand elsker Dig, Nina, ligesaa høit som jeg kunde have gjort."

Sex og tyvende Capitel.

Tom Ryfe var frygtelig gal i Hovedet, da han gik ned ad Berners Street, og følte, at han havde tabt Spillet. Dersom det ikke blev til noget med Duellen, saa var jo al den Umage, han havde gjort sig, til ingen Nytte, og selv om der senere skulde finde et Møde Sted imellem Lord Bearwarden og Dick Stanmore, saa vilde han jo ingen Fornøielse have deraf, naar Lady Bearwardens Navn ikke blev nævnet. Han forbandede den dumme Malers Bestemthed og sunde Fornuft. Han længtes efter hvad det skulde være, for at bringe Sagen til en Crisis. Det var jo latterligt, at lade sig holde tibage. Han havde nu engang sat sit Hjerte paa Lady Bearwarden og denne hans Tilværelses Hovedlidenskab var efterhaanden voxet i den Grad, at den var aldeles Herre over ham, og at han ikke vilde vige tilbage for nogen Forbrydelse, naar han blot kunde tilfredsstille den.

Naar et Menneske er saa modent til det Onde, saa udebliver Leiligheden sjeldent, og Djævlen sørger nok for, at Leiligheden ikke gaaer tabt. Aabn blot Haanden, og før Du kan lukke den igjen, har han stukket et Instrument i den, som just passer til Anledningen — et Instrument, som rigtignok først vil skære Dine egne Fingre dygtigt, inden Du faaer det anvendt paa Andre.

„Undskyld, Sir! maa jeg tale et Øieblik med Dem," sagde en slet klædt, simpelt udseende Person, som kom tversover Gaden, da Tom Ryfe kom ud fra Malerens Huus. „Det er om en Dame. Angaaende hendes Naade — Lady Bearwarden — De veed nok."

Det Navn var nok for Tom. Han betragtede Mennesket fra Top til Taa og syntes aldrig at have seet et værre Skurkephysiognomi med et vildere Udtryk.

„Følg med ind i denne Sidegade. Tal ud af Posen og jeg vil betale Dig, hvis Dine Efterretninger due Noget. Hvad er det saa angaaende Lady Bearwarden?"

„Jeg kjender Dem, Sir, og det bør jeg ogsaa, skjøndt De ikke kjender mig. Mr. Ryfe, jeg har seet Dem i Belgrave Square ved Siden af hende. Dengang tilbad De hende; men hvis jeg ikke tager meget feil, saa har hun nok narret Dem mere end eengang, og De skylder hende Betalingen derfor endnu."

„Hvem Djævlen er De da?" spurgte Tom forbauset, men dog med et svagt Haab om, at det maatte være en Medforbunden.

Manden saae sig omkring et Secund. Den snevre Sidegade var i dette Øieblik tom, med Undtagelse af Tom og den Ubekjendte.

Denne saae Tom ind i Ansigtet med en vis Frækhed og sagde: „Det skal jeg sige Dem, thi hvis De og jeg blive enige om det Stykke Arbeide, saa maa vi som trofaste Kammerater ikke have Hemmeligheder for hinanden eller bære Nag til hinanden. Folk kalde mig Gentleman Jim, Mr. Ryfe, og jeg er den Mand, der nappede Dem den Aften De nok husker i Westminster. Det var nu noget, jeg var blevet anmodet om. Hun havde forlangt det af mig. Jeg veed nok, jeg klemte lidt haardt til, men det var jo en Forretningssag, og jeg kunde have klemt endnu haardere og qvalt Dem heelt, Mr. Ryfe; det vil jeg bede Dem huske paa."

„Forbandede Skurk!" udbrød Tom; dog var hans Tone hverken saa forbauset eller saa harmfuld, som den Anden havde ventet, „dersom Du havde gjort det, var Du bleven hængt som Morder. Men Du er jo ikke meest at dadle. Hvad var det, Du vilde sige? Du kan hjælpe mig, det kan jeg læse i Dit Ansigt. Ud med det. Du taler til en Mand, der er ligesaa forbittret og begjærlig efter Hævn, som Du selv."

„Ja, det vidste jeg, da jeg saae hvorledes De slog Døren i efter Dem, da De kom ud af Huset. Og saa sagde jeg: Der er den Mand, Du trænger til, og den Mand, der trænger til Dig. Jeg har fulgt Dem fra Hotellet og jeg har ventet en heel Time paa Gaden, og skjøndt jeg saae hende paa Gaden, saa blev jeg dog hvor jeg var, thi, sagde jeg, det er Mr. Ryfe Du venter paa denne Gang, og hende kan Du dog ikke snappe væk midt i den befærdede Gade — men hvis vi to blive enige, Mr. Ryfe, saa skal hendes Naade inden fire og tyve Timer være i et sikkert Buur, og ingen Anden skal

have Nøglen til Buret end De selv, Mr. Ryke, hvis De blot vil følge en god Vens Raad."

„Hvorfor vil Du hjælpe mig?" spurgte Tom koldblodigt nok, naar man tænker paa, at hans Blod kogte og sydede, og hans værste Lidenskaber vare opflammede. „Hvad kan Du vinde ved den Sag?"

„De er en fiffig Fyr, Mr. Ryke, og jeg vil ikke narre Dem. Jeg trænger til to Ting, for at udføre Planen, og disse Ting har jeg ikke selv. Den første er Penge, den anden er Snildhed, og jeg er hverken rig eller kløgtig nok. Jeg skylder Mylady en Smule Hævn, og den vil jeg have, om jeg saa skal betale den med Livet. Havde jeg kunnet udføre min Plan alene, havde jeg gjort det; men vi to i Compagni kunne det med Lethed og jeg skal ikke føre Dem en større Sum paa Regning end De med Glæde vilde byde mig strax, hvis jeg gjorde det blot for Pengenes Skyld."

Tom lagde begge Hænder paa hans Skuldre og lo.

„Vi to forstaae hinanden, lad os ikke tale om Prisen; naar jeg er tilfreds med Arbeidet, er jeg ikke kneben med Pengene. Du er en forslagen, resolut Karl, og Du har en Plan, hvorved vi begge kunne erholde den Hævn, vi længes efter. Jeg mærker endnu det Greb, Du gjorde om min Hals den Aften, og troer ikke, at Du frygter Fanden selv. Lad mig nu høre Planen, er den mulig, ere vi nok Mænd for at udføre den."

Jim forklarede nu under mange vidtløftige Omsvøb og Eder sin Plan, der fandt et aabent Øre. Den gik ud paa intet Mindre, end voldelig at bortføre Lady Bearwarden fra hendes Bolig. Han foreslog sin Tilhører, hvis Færdighed i Skrivekunst og Brevstil han havde en høi Mening om, og som han trængte til ved denne Leilighed, at skrive et saadant Brev, at det kunde lokke Mylady hen til et eensomt, daarligt belyst Sted, dog ikke langt fra hendes Dør. Et saadant Krigspuds troede Tom nok vilde lykkes: thi hun maatte jo være i en urolig og oprørt Stemning for Øieblikket, paa Grund af Lord Bearwardens uforklarlige Opførsel. Tom og Jim skulde være parate med en Vogn, et stort Shawl og en særegen indrettet Knebel, som kunde forhindre ethvert Skrig. Tom skulde være Kudsk, og Jim, som den stærkeste af de to, skulde gribe hende og qvæle enhver Lyd fra hende. Hun skulde da, kneblet og bundet, kastes ind i Vognen og kjøres til det Sted i Omegnen af Westminster, som Tom af egen Erfaring vidste var tilstrækkelig sikkert og afsides fra alle Slags Undersøgelser.

Naar hun først var i Mr. Rykes Magt, bemærkede Jim, saa vilde hun være glad ved at gaae ind paa de Betingelser, han vilde stille, og Mr. Ryke behøvede vist ikke mere end tolv Timer for at komme til en Forstaaelse med en Dame, som ganske var overladt til hans Forgodtbefindende.

Medens Jim bemærkede alt dette, anstillede den frække Skurk sine Betragtninger over, at der kun behøvedes een Voldsdaad til — en gjengjældende Hævn paa den, der nu var hans Kammerat — og den stolte, utæmmelige Qvinde vilde krybe i Støvet og bede ham om Naade, som hun havde forskudt og foragtet.

Skjøndt Jim, forblindet af sin Lidenskab og paavirket af Drik maaskee ikke var ganske tilregnelig, saa kan det dog være, at den Følelse stundom paavirkede ham, at han tænkte sig Muligheden af at vise sig for den fornemme Dame som Den, der havde frelst og hævnet hende og saaledes bevise hende Sandheden af, at han for hendes Skyld var beredt til at vove Alt, selv om han skulde faae Strikken om Halsen for det.

Tom Ryke var tilfreds med hvad han havde hørt, og smigrede sig med, at naar hun kun havde ham at støtte sig til, saa vilde hun finde sig i Omstændighederne og Alt kunde endnu blive godt imellem dem.

Tanken om Lord Bearwardens Charakteer, og Maaden han vilde optage Sagen paa, foruroligede ham jo rigtignok; men det var Noget, som Fremtiden maatte ordne. Øieblikket maatte benyttes til Handling; gik Alt heldigt af iaften, vilde han gaae til Amerika med sit Bytte og holde sig skjult indtil den værste Storm var ovre og først vende tilbage naar Skandalen efterhaanden var glemt.

Tom beregnede, at han havde contante Penge nok til at kunne leve eet Aar — et Aar og med hende, det var jo en Salighed næsten uden Ende.

Medens Tom anstillede disse Beregninger stod Jim og tænkte paa, hvorledes Tom vilde tage sig ud med et dygtigt gabende Snit i Halsen og Blodet sprøitende til alle Sider, medens han væltede og vred sig i Dødskampen, samt hvor og hvorledes han bedst kunde udføre denne Mesterstreg.

Forinden de to Forbundne skiltes ad, maatte der imidlertid skrives to Breve, og for at gjøre dette gik Tom ind til en Papirhandler. Begge Brevene bleve skrevne af ham, men med forskjellig Haandskrift og adresserede til Lord og Lady Bearwarden i deres nu forskjellige Boliger.

Det første lød saaledes:

„Lord Bearwarden!

De vilde ikke duellere. De have gjort mange Vanskeligheder, og selv om jeg kan faae en Duel bragt istand, vil det tage nogle Dage. Jeg har Forretninger for mig selv, som tvinger mig til at reise bort paa fire og tyve Timer. Send mig et Par Ord til Comptoiret. Sagen er bleven indviklet, men jeg haaber dog at bringe Alt i Orden og jeg forbliver

Deres Herligheds ærbødige Tjener
Thomas Ryke."

Det Andet var en heel Deel kortere, men dets Affattelse tog dog temmelig lang Tid paa Grund af Vanskeligheden ved at give det en passende Form i Stilen og en ukjendelig Haandskrift. Det blev med Forsæt skrevet paa en Lap Papir, som baade Boghandlerens Navn og Vandmærket var revet af.

Det bestod blot af følgende faa Linier:

„En sørgelig Misforstaaelse har fjernet Deres Mand fra Dem. De har Mod. Gaae alene ud iaften Klokken otte — kun et halvt hundrede Skridt fra Deres egen Dør. Drei om tilhøire — der vil jeg møde Dem og forklare det nødvendige.

Jeg vover mit gode Navn og Rygte, men jeg stoler paa Dem som den ene Qvinde maa stole paa den anden. Anstil ingen Undersøgelser angaaende min Person."

„Det skal nok bringe hende derhen," tænkte

Tom, „for hun er frygtløs som Faa," og han forseglede Brevet med en Klat sort Vox, som han trykkede fast med et Fingerbol.

Paa Disken laa en Veiviser, og skjøndt Tom Ryse kjendte Lady Bearwardens Adresse ligesaa godt som sin egen, saa lod han dog sine Øine og sine Fingre af methodisk og forretningsmæssig Vane løbe ned langs Siden, som just var opslaaet paa Bogstavet B, forend han betalte Papir og Frimærke, og gik hen for at lægge Brevet i en Brevkasse i Forening med Jim, der havde ventet ham udenfor.

Papirhandleren var en Mand, som lagde Mærke til Alt.

„Polly," sagde han til sin Kone, „det er et besynderligt Træf idag. Ingen har i lang Tid spurgt om en Veiviser, og nu har i de sidste ti Minuter to forskjellige Personer spurgt om den, og det var samme Adresse de begge søgte, for jeg bemærkede, at de standsede ved Foden af samme Spalte. Nei, Intet undgaaer min Opmærksomhed, skjøndt det jo er en Sag, der hverken kommer Dig eller mig ved."

Hans Kone vilde tage Bogen og sætte den bort, men Manden sagde: „Lad det kun være. Hvem kan vide om ikke en tredie Person kan komme ind i samme Ærinde. Der er saamange forunderlige Tilfælde her i Verden."

(Fortsættes.)

Albrecht Dürer.

Sandelig, denne Tydsker vilde overgaae alle os Andre, dersom han, ligesom vi, havde Kunstens Mesterværker for Øie.

Raphael.

Det er i Aar netop 400 Aar siden, at Albrecht Dürer, Tydsklands største Maler, kom til Verden. Medens Nürnberg, den gamle, minderige Stad, hvor den geniale Kunstners Vugge stod, har feiret sin berømte Søns Jubilæum paa en ham værdig Maade, og medens man ligeledes paa andre Steder i hans Fædreland har bundet Krandse til Ære for ham, ville vi her i al Beskedenhed oprulle Mesterens Liv og Virken for vore Læseres Blikke.

Albrecht Dürer blev født den 20de Mai 1471, var Søn af en dygtig Guldsmed, der nedstammede fra Ungarn, og den tredieældste af 18 Børn. I hans Forældres Huus herskede der en jevn, borgerlig Tone, som havde en velgjørende Indflydelse paa Drengen. Da Faderen inderlig ønskede, at hans Børn skulde skikke sig godt, „for at de kunde blive Gud og Menneskene velbehagelige", lod han Sønnen faae en god Skoleundervisning, Noget, som paa den Tid var meget sjeldent, og satte ham derefter i Guldsmedlære. Skjøndt Drengen viste sig flink og opvakt til Haandværket, i hvilket Faderen selv gav ham Veiledning, indsaae den kyndige Guldsmed dog snart, at hans Søn havde større Anlæg og Lyst til Tegning og Maling, hvorfor han lod ham komme i Lære hos Nürnbergs dengang mest ansete Maler, Michael Wohlgemuth, der rigtignok drev Kunsten noget forretningsmæssig, men hos hvem der alligevel, som Følge af de store Bestillinger, han modtog paa Alterbilleder o. s. v., tilbød sig rigelig Leilighed til at udvikle det femtenaarige, opadstræbende Talent. Dürer gjorde her navnlig i Alt, hvad der hører til det Mechaniske i Kunsten — og det er ikke saa Lidt endda — udmærkede Fremskridt. I de tre Aar, han var i Lære, øvede han sig ikke alene flittig i Brugen af Penslen, men lagde sig ogsaa ivrig efter at benytte Gravstikken og Radeernaalen. Da Læretiden var udløben, foretog han, overensstemmende med Laugsskik, en længere Reise. Først begav han sig til Rhinegnene, arbeidede 1491 i Basel, 1492 i Kolmar, hvor han fandt en venlig Modtagelse hos Schongauers Efterfølgere, og fik derefter Ansættelse hos en Maler i Straßburg. Tvende Stykker — Kongernes Tilbedelse og de tre pantserklædte Ryttere, henholdsviis i Basel og Wien — ere de eneste Spor af hans Virksomhed i disse Vandreaar. I Aaret 1495 vendte Dürer hjem, gjorde det lovbefalede Mesterstykke, hvortil han endnu føiede en Pennetegning, der forestillede en bacchantisk Scene, og var nu anerkjendt som i Et og Alt „zünftig" Mester i den frie Rigsstad Nürnberg. Desværre havde hans Fader allerede før hans Hjemkomst sørget for en Kone til ham. Hun hed Agnes, var en Datter af den dengang berømte Mechaniker Hans Fritz i Nürnberg og gjaldt for at være et godt Parti, idet hun bragte sin Mand 200 Gylden i Medgift, samt var tillige meget smuk. Men hendes Xantippenatur forbittrede den store Mesters bedste Timer og kastede en grel Skygge over hele hans Liv. En Tidlang taalte han med overbærende Skaansel hendes Luner og ukjærlige Væsen; men omsider, fortælles der, tabte han Taalmodigheden og flygtede til Flandern, hvor der i hans Broders Huus var beredet ham et venligt Asyl og en fredelig Tilværelse. Her levede han i dyb Indgetogenhed, indtil hans ondskabsfulde Plageaand, der saa lidt forstod at skatte sin Ægtefælles Personlighed og Aandsstorhed, opdagede hans Tilflugtssted og opfordrede ham til at vende tilbage til sit Hjem, medens hun hellig forsikkrede ham, at hun for Fremtiden vilde forandre sin Charakteer. Den ulykkelige Mand gav efter for hendes Overtalelseskunster; men neppe var han kommen tilbage til sin Bolig, førend hun spottede over hans Svaghed, fordi han havde ladet sig forlede til at følge hende, og der er al Rimelighed for, at hendes vedvarende hjerteløse Opførsel imod ham har været den egentlige Aarsag til den Tungsindighed, der stundom overfaldt Dürer og nedbrød hans Sindsro.

I Begyndelsen havde Kunstneren megen Møie med at erhverve sig det Nødvendige til Livets Ophold, og da der ikke indløb større Bestillinger til ham, sysselsatte han sig med Træsnit til Bøger og Flyveskrifter. Hvor stærk imidlertid Trangen til at male var hos ham, kan man see af de Portraiter, som han i den Tid nærmest øvede sig paa. Tre af disse have fornemmelig tiltrukket sig Opmærksomhed, nemlig Portraitet af hans Fader, „da han var 70 Aar gammel", Billedet af den skjønne Patricierdatter Fürlegg og hans eget Portrait, der findes i Galleriet degli Uffizii. Mere bekjendt end det sidstnævnte Billede af Dürer er dog det Portrait, som Pinakotheket i München eier af Kunst-

neren, og hvilket fremstiller ham som en af Datidens smukkeste Mænd. Fra denne tidlige Periode af hans Liv skriver sig ogsaa Udsmykningen af St. Katharine Klostret med Alterbilledet: Christi Fødsel tilligemed tvende andre paa Siderne anbragte Malerier, hvor det især er den hellige Eustachius's vidunderlig prægtige Skikkelse, som fængsler Beskuerens Interesse. Den største Indflydelse paa Dürer havde hans mangeaarige Ven, Willibald Pirkheimer. Denne havde paa sine Reiser seet endeel af Verden, og det derved erhvervede skarpere Syn paa Tingene, i Forbindelse med den aandrige Mands universelle Dannelse, kunde ikke Andet end virke oplivende og forædlende paa den modtagelige Kunstner, hvis Talent derved tog en raskere og mindre ensidig Retning. At Dürer ikke havde forsømt Gravstikken for Penslens Skyld, derom vidne de herlige Træsnit til „Johannes's Aabenbaring", femten overordentlig phantasirige Fremstillinger, der alle udmærke sig ved en Kraft i Tegningen og ved en sikker Benyttelse af Gravstikken. I Løbet af faa Aar udkom der ikke færre end tre Oplag af dette Værk. Det var ægte tydsk, genialt helt igjennem, og slog derfor ogsaa an.

Omgangen med Pirkheimer modnede den Beslutning hos Dürer, at reise til Italien, Maalet for enhver Kunstners Længsel, det forjættede Land, hvor han ved Beskuelsen af den evige Kunst haaber at kunne befrugte sit eget Talent, saa at det kan blive udviklet til at skabe noget Bedre, Ædlere og Større, end det vilde være istand til under snevrere kunstneriske Forhold. Forsynet af Vennen med Penge og Anbefalingsskrivelser og desuden ledsaget af forskjellige af sine mindre Arbeider, brød Dürer henimod Slutningen af Aaret 1505 op tilhest fra sin Fødeby. Rygtet om hans Dygtighed var ilet forud for ham, og især var han bleven saa bekjendt for sine Kobberstik, at han i Venedig fik den mest hædrende Modtagelse. Han ændsede kun lidet sine Misundere og nød i fulde Drag Berømmelsens og Anseelsens Lykke. I Venedig malede han for den tydske Menighed „Mariæ Kroning", hvilket Billede

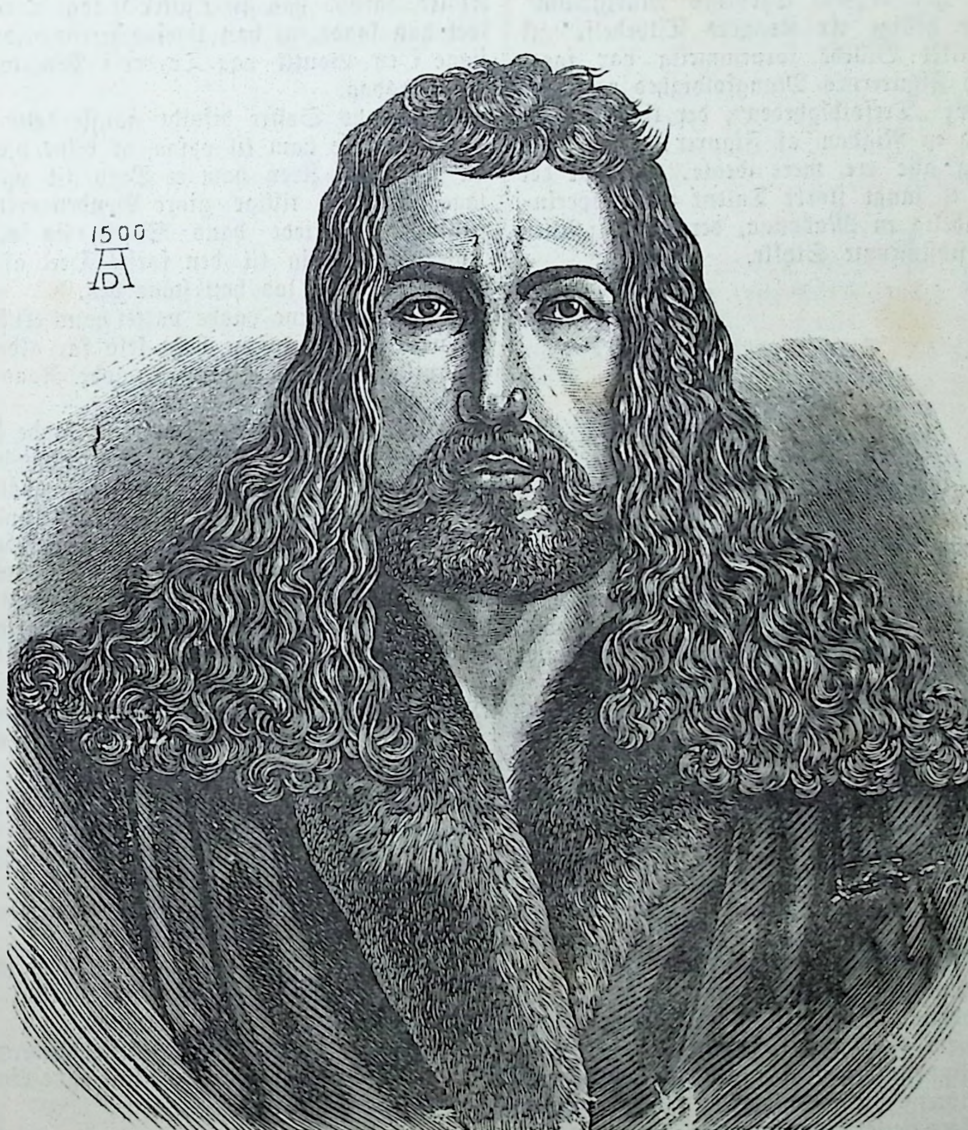

Albrecht Dürer.

(Efter hans eget Billede i Pinakotheket i München.)

Keiser Rudolph, for at skaane det herlige Arbeide, lod endeel stærke Mænd bære paa deres Skuldre til Wien, hvorfra det senere kom til Klostret Strahow i Prag, hvor det endnu befinder sig under Navn af „Rosenkrandsfesten". Dürer forblev dog næsten ganske uberørt af den italienske Kunst; den var ham stedse noget Fremmed, som han ikke formaaede at assimilere sig med. Efterat han endnu havde besøgt Padua og Bologna, vendte han, uden at have seet Florents, tilbage til Nürnberg, skjøndt der i Venedig var bleven ham tilbudt en aarlig Sum af 200 Dukater. Mesteren stod nu i sin fulde Skaberkraft. Hans Virksomhed i denne hans Blomstringsperiode kan udholde en Sammenligning med hvilkensomhelst Tids mest produktive og mest alsidige Kunstneres. Store Oliemalerier, originale Haandtegninger, Træsnit, Blade i Kobberstik, udskaarne Sager i Buxbom o. s. v. o. s. v., alt Dette bær Vidnesbyrd om Mesterens Aandsrigdom og Arbeidsdygtighed. Blandt de fortrinligste af hans Malerier fra denne Tid skulle vi fremhæve hans „Adam og Eva", der af hans Samtidige blev beundret som et Mesterværk af Skjønhed; „de 10,000 Christnes Martyrium" (i Wien); „de hellige tre Kongers Tilbedelse" (i Florents), hvilket Billede fornemmelig har faaet Betydning ved Figurernes Mangfoldighed og plastiske Stillinger; „Treføldigheden", der ligeledes udmærker sig ved en Rigdom af Figurer, men hvis Skikkelser dog alle ere mere ideale, og hvor der tillige spores et langt større Talent i Grupperingerne, samt endelig en Madonna, der findes i Wien tilligemed det sidstnævnte Stykke.

(Sluttes.)

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Femte Capitel.

Josiah Crewdson var Klædehandler i Leeds af en vel anseet Familie, som holdt strengt paa deres Sects Sæder og Skikke. Han var kort og bred, med skjægløst rødt Ansigt og et meget drengeagtigt Ydre. Han var meget sky og forlegen af sig, og han følte selv hvor keitet han var i Sammenligning med andre unge Mennesker. Disse Mangler hos ham skrev sig fra den haarde Skole, hvori han havde tilbragt sine Drengeaar og sin første Ungdom.

Faderen var en sneverhjertet Mand, hvis Villie var Familiens Lov, han tillod ingen Fornøielser og straffede strengt ethvert Udbrud af ungdommelig Glæde. Hans to Døttre, mange Aar ældre end Josiah, vare af samme Sort og fandt sig let i Faderens Væsen, hvorimod Josiah lignede Moderen, der døde da hun skjænkede Sønnen Livet.

I Besiddelse af Livets ydre Goder kunde Crewdsons Hjem have været et lykkeligt Familiehjem — nu lignede det et Fængsel, var mørkt og trist. Maaltiderne bleve holdte, uden at et Ord blev vexlet, Fornøielser vare forbudte, Forretningerne gik over Alt. I denne strenge Skole blev Josiah opdragen, og da Faderen døde, undrede Folk sig over, at Søstrene vedbleve at føre Regimentet og at Josiah lod sig tyrannisere af dem; men fem og tyve Aars Underkuelse rystes ikke let af. I een Henseende havde Faderen Glæde af Sønnen: Josiah viste sig som en udmærket Forretningsmand, hele Bedriften blev lidt efter lidt overladt til ham og det aarlige Overskud voxede Aar for Aar.

Familierne Fox og Crewdson havde bestandig været i Forbindelse med hinanden og det var Fædrenes Ønske, at Baandet skulde knyttes fastere ved Børnenes Forening. Josiah havde ikke seet Dorothy i flere Aar, men han længtes efter den Stund, hvori han skulde føre hende hjem og saa blive fri for sine Huustyranner, hvorfor han ogsaa taalte dem, fordi han ventede snart at blive af med dem.

Dorothy var nitten Aar, og hendes Forbindelse med Josiah skulde først finde Sted om et Par Aar; i den mellemliggende Tid skulde de lære hinanden bedre at kjende, og Begyndelsen skulde skee ved det ovenomtalte Bryllup, hvor Dorothy skulde være Brudepige; men da hendes Fader hørte, at Bruden vilde bære hvidt Slør og en Brudekrands af Oranger, og at Brudepigerne skulde være klædte i couleurte Kjoler, forbød han sin Datter at tage Deel i Stadsen, idet han sagde, at han ligesaa gjerne vilde lade hende staae i en Boutik paa Torvet i Plymouth paa en Markedsdag.

Josiahs Søstre bifaldt ganske dette Forbud og vilde overtale ham til ogsaa at blive hjemme, men da Nathaniel skrev ham et Brev til og bad ham tage afsted og tillige gjøre Brudeparret Modforestillinger, sluttede hans Søstre sig ogsaa hertil. Josiah sagde ja til den første Deel af Brevet — den sidste Deel lod han staae hen.

Da Søstrene havde pakket hans Kuffert, hvilket de naturligviis ansaae ham selv for aldeles uduelig til, vilde de ogsaa give ham gode Raad angaaende hans Opførsel mod Dorothy.

„Tak skal Du have, Kezia," sagde han med en mild Bebreidelse i Tonen, „men jeg haaber, at naar Timen kommer, finder jeg vel nok passende Ord."

„Det er en indbildsk Tale," skyndte Jemima sig at sige, „som vor Fader ofte advarede Dig imod. Kezia har Ret og Dorothy vil vist heller ikke synes om letsindige og verdslige Talemaader."

Da Josiah kjendte sine „Sangklokker", tog han det klogeste Parti, han taug.

Kort efter tog han Afsked og Søstrene udtrykte Haabet om, at han maatte have det godt.

„Det haaber jeg ogsaa," sagde han, „thi det er længe siden jeg tog mig en Fridag. Forresten skulde man ikke paa Dit Ansigt see, at Du ønskede mig det saa godt." Følelsen af den forestaaende Frihed havde gjort ham munter og mere talende end sædvanlig.

„Husk paa," sagde Kezia, „at megen Tale fører til Fortrydelse."

„Og at vor Fader sagde," udbrød Jemima, „at naar en Taabe blot holdt sin Mund, kunde han blive anseet for en viis Mand."

Med disse smigrende Afskedsbemærkninger fik Josiah Lov til at henfalde i sine egne Betragtninger.

Sjette Capitel.

Lady Laura Verschoyles Bolig var et lille Huus i en Tvergade, som forenede to Hovedgader i den

fineste Deel af London med hinanden, og egentlig Sidebygning til et Palais i Hovedgaden. Havde hun villet leve i et mindre dyrt Qvarteer kunde hun have faaet en langt beqvemmere Bolig for samme Priis, thi Værelserne vare smaa, Gaden snever og mørk, og alle hendes Gaardvinduer vare tilkridtede, for ikke at generes af de Folk, som færdedes i Gaarden, der udgjorde Staldbygningerne til Palaiet; Støien og Larmen af Folk og Heste kunde derimod ikke lukkes ude, og Lady Lauras eneste Trøst var, at disse Ulemper skreve sig fra Folk og Heste, der tilhørte en Marquis eller en Lord.

Familien var ankommen for et Par Dages Ophold i Boligen, som ingenlunde var hyggelig. Tjenestefolkene, med Undtagelse af Kokkepigen, vare permitterede med Kostpenge, Gardinerne vare tagne ned og Betrækket paa Meublerne; kun Spiseværelset var i Orden.

„Det er dog en uhyggelig Bolig," tænkte Capitainen, da han om Morgenen traadte ind i Spisestuen, „det er jo rene Huller, og sove her er umuligt for Støi og beklumret Luft. Jeg kan ikke fortænke Audrey i at hun længes efter at blive gift og komme bort herfra. Hvor Penge dog jevner meget her i Verden — jeg maa nok ogsaa see mig om efter en rig Arving. De syv hundrede Pund, jeg har at leve af efter Onkel, vil nok ikke slaae til. Jeg har dog ogsaa drømt om en Engel og huuslig Lykke — en saadan, hvis hun elskede mig, kunde maaskee findes — hvorfor mon Skjæbnen aldrig har ladet mig møde et saadant Væsen? Der gives jo vel dog saadanne i Verden?"

Han blev afbrudt i disse Betragtninger af sin Søster, der kom for at sætte sig til Frokostbordet med ham.

„Det er noget Andet end paa Landet," sagde hun, „men jeg kommer da heller aldrig tilbage hertil uden at føle, at vor hele Tilværelse er et Bedrag og vi selv et Paahæng for vor fornemme Familie, ligesom Boligen her til Palaiet i Hovedgaden. Derfor tænker jeg ofte, at Penge er det eneste Gode, og jeg har bestemt mig til at gaae til Dyne Court, bevæbnet til Tænderne, for at erobre dets Eier og kun vende tilbage til det som — Mistress Richard Ford. Mama vil nok sige, det er et aristokratisk Navn — husk paa Shakespeares ‚muntre Koner i Windsor'. Idetmindste vil Sir Richards Enke vist høre til de muntre Enker, hvis jeg seer Sagen i det rette Lys."

„Det er dog for galt! Du sender jo den skikkelige Mand ind i den anden Verden, før Du har faaet Fingre i ham i denne. Men hvordan gaaer det med min Arving? jeg føler, at jeg maa gifte mig og give Afkald paa min Ungdoms Drømme."

„Og hvordan vare de?"

„Et himmelsk Væsen, et ætherisk Ideal, som dog var jordisk nok til at elske en stakkels Fyr som mig."

„Det vil saamæn Miss Selina Bungham med samt sine Halvtredsindstyvetusinde ogsaa være rede til."

„Men siig mig engang, Audrey, thi Du er ikke saa verdslig sindet som Du ofte taler, har Du aldrig været forelsket?"

„Et naadigt Forsyn har hidtil bevaret mig. Jeg vil jo ikke negte, at jeg har faaet lette Skrammer af Elskovspilen, saa at jeg har en Idee om, hvilke farlige Saar den kan bibringe, men det er længe siden, og nu troer jeg nok, at jeg kan udholde en Beleiring af saamange fortryllende yngre Sønner det skal være."

„Vær ikke for tillidsfuld. Mangen en Fæstning, der troede sig vel forvaret, er bleven tagen med Storm."

„Kjære Charles, spøg ikke med saa alvorlige Ting, som Moder vilde sige. Apropos om Mama, jeg har ofte tænkt paa, hvad hun vilde gjøre, hvis vi giftede os med fattige Stakler. Rasende vilde hun naturligviis nok blive, men jeg troer, at hun med smilende Mine vilde fortælle Slægt og Venner, at det var ganske efter hendes Ønske, da hun altid havde opdraget sine Børn til at følge deres Hjertes Tilskyndelser."

„Du er streng i Din Dom."

„Jeg mener dog intet Ondt dermed. Husk blot paa, at jeg er opdragen til, ikke at have Tillid til Noget. Hvor kan jeg have nogen Tro, som andre Pigebørn til deres Mødre, naar de første Ord, jeg hørte, og som stadig bleve gjentagne for mig, vare: ‚Siig ikke det til Papa', eller ‚hvis Tante spørger, skal Du svare': altid Noget, der var modsat Sandheden. Dog, jeg bør maaskee takke Moder for den Lærdom jeg saaledes har faaet, og jeg føler, at hvis jeg faaer Børn, skulle de idetmindste respectere mig, hvis jeg ikke kan vinde deres Kjærlighed. Dette er mit sidste Haab, hvis jeg skal blive et bedre Væsen, hvorvel jeg vel ikke er værre end mine Naboer. Og med denne lille Tale vil jeg anbefale mig."

Capitainen lod sig melde hos sin Moder. Hun sad ved Frokosten i sit eget Værelse; Stole og Borde vare fulde af Kjoler, Hatte og al Slags Fruentimmerstads, og Ladyen selv i ivrig Discussion med Kammerpigen om Pynt og deslige.

Da Moder og Søn vare blevne ene, sagde hun: „Ak, Charles, hvor jeg dog haaber, at min Plan med Audrey maa lykkes, thi det overstiger snart mine Kræfter at sørge for hendes Pynt og føre hende frem i Verden. Det er ogsaa forunderligt, at hun ikke er bleven gift, uagtet alle de Fordele og Leiligheder hun har havt, og uagtet mine Bestræbelser, især naar jeg seer saamange andre unge, ubetydelige Piger (hvis Mødre ikke brød sig om hvem de talte eller dandsede med) ere blevne forsørgede, og godt forsørgede. Der maa være en høiere Magt end vi, der raader over sligt."

„Hun vil nok blive gift, Moder! trøst Dig kun. Du har maaskee gjort for store Fordringer. Hvor have I gjort den Mands Bekjendtskab, som vi skulle besøge paa Dyne Court?"

„Vi traf sammen med ham sidste Juul og han viste Audrey saamegen Opmærksomhed, at jeg troede han vilde frie. Desværre ydede jeg ham ikke tilstrækkelig Opmuntring, thi dengang kjendte jeg ikke hans Forhold saa godt som nu. Han bad os dengang besøge sig til Sommer paa sit Gods, og jeg veed nu, at han er Millionair. For en Maanedstid siden fik jeg et Brev fra ham, hvori han beder mig selv at bestemme vor Ankomst, hans pragtfulde Hjem er nu i Orden, og han vil bede nogle andre gode Venner sammen med os."

„Det seer næsten ud, som om en Forretning skulde afsluttes."

„Som saadan betragter jeg ogsaa Indbydelsen

fra en Mand, som ham. Han hører til disse nye Folk, der have arbeidet sig op; han vilde slet ikke troe, at jeg kunde være Audreys Moder. Om han har tjent Pengene som Brygger eller Fabrikherre, veed jeg ikke, men det er ogsaa ligegyldigt, thi nu er det jo paa Moden, at gode Familier gifte sig ind med den Slags Folk, forudsat at de ere meget rige."

„Men han maa jo være meget ældre end Audrey."

„Ja, der er jo rigtignok en Forskjel i Alderen, men det er ikke noget at tale om. Blot han vilde bære Paryk, thi han seer ældre ud, fordi han er saa skaldet; dog, ere de først gifte, bryder Audrey sig vist ikke meget om, at han seer yngre ud. Han er da heller ikke ældre end Lord Totnes var, eller Lady Gwandoline Farnhams Ægtefælle."

„Men hvordan er hans Væsen?"

„Saadan, som mange Folk nu holde af det. Ærligt, ligefremt og oprigtigt, dog derom vil Du jo selv snart kunne dømme. Audrey er imidlertid ikke den eneste, jeg har tænkt paa. Begge mine Børns Vel ligger mig paa Hjerte og kunde jeg see Eder begge godt gifte, saaledes som vore Familieforhold og vor Stilling i Verden giver mig Ret til at vente, da vilde jeg føle, at jeg havde opfyldt mine Pligter imod Eder og ikke levet forgjæves i Verden."

Syvende Capitel.

Ethvert Fruentimmer har Lyst til at behage, og derfor havde Dorothy ogsaa den Dag, hun ventede sin bestemte Brudgom, Joseah, iført sig sin lavendelfarvede Silkekjole og taget længere Tid end sædvanlig til sin Paaklædning.

Der var kun et Qvarteerstid til inden han maatte komme, og Moderen stod og betragtede sin Datter med Stolthed og Glæde, da Dorothy pludselig udbrød: „Moder! jeg havde aldrig troet, at vor Dragt var saa grim, før jeg saae Audrey Verschoyle. Gid jeg maatte faae Klæder som hendes. Hvor hun dog var smuk! ikke sandt?"

„Nei, men fuld af Ynde, og hendes Hjerte er vist langt bedre, end hendes Ord lade formode. Hun syntes saa særdeles godt om Dig, Dorothy."

„Hun ønskede, hun boede mig nærmere, saa at vi oftere kunne sees. Det vilde jeg ogsaa ønske, og jeg gad nok vide, om Folk, som ikke høre til vor Tro, meget ligne disse Verschoyles."

„Vistnok kunne Folk, der komme meget ud i Verden, faae et behageligere Væsen og Udtryksmaade end Hjemmefødninger som os, og jeg kunde ogsaa godt lide hende, men syntes dog bedre om hendes Broder. Hvad er Din Mening om ham?"

(Fortsættes.)

Gaadesamtale.

Hr. Tim.

Goddag, goddag! men Herregud,
Hvor Du seer bøs og gnaven ud!
Kom, sæt Dig og fortæl mig nu,
Hvad er der hændt, hvad savner Du?

Hr. Tom.

Nei, jeg har langtfra noget Savn;
Men Det, jeg har, er ei til Gavn.

Hr. Tim.

Er det, Du har, da til Fortræd?
Aa bie! jo, jo, nu er jeg med!
Saa har Tandpine Du maaskee,
Hvad eller anden Pinelse?

Hr. Tom.

Nei, jeg er baade sund og stærk,
Skjøndt det, jeg har, gi'er Hovedværk.

Hr. Tim.

Hvad er det da monstro Du har? —
Holdt Dig en vakker Glut for Nar,
Og har Du nu Beviser paa,
At Qvindeløfter ei bestaae?

Hr. Tom.

Nei, det er intet Nyt for mig;
Dog sligt Beviis jeg gjemmer ei.

Hr. Tim.

Nu vil jeg ikke spørge meer;
Men da det tidt er min Plaseer,
At gjætte Gaader, vil jeg dog
See til paa din at blive klog.

Hr. Tom.

Naa ja, betænk Dig, som Du vil,
Og otte Døgn faaer Du dertil;
I den Tid finder Du nok Svar,
Og gjætter, hvad jeg Stakkel har.

Opløsning af Charaden i Nr. 43:

Uvane — U — Vane.

Opløst af Mester Erik, En gammel Snegl, Christiansen, Manden paa Frelserens Taarn, Andreas Nielsen, Skilderhuset paa Volden, En tør Jyde.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste October erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (16 Ark).

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 19de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Jomfru Marias Trolovelse.

(Syvende Blad af „Marias Liv" af Albrecht Dürer.)

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 5te November. Nr. 45.

Indhold: Albrecht Dürer (med Lithographi — Slutning). — Søstrene (Fortsættelse). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Charade.

Albrecht Dürer.
(Slutning.)

Det pekuniaire Udbytte, Dürer havde af sine Malerier, var imidlertid ikke synderlig stort, og han blev derfor nødt til, for at skaffe sig et Erhverv, at tage sin Tilflugt til Træskæreriet og til sin Dygtighed som Kobberstikker; ja, han „illuminerede" endog en Bønnebog for Keiser Maximilian. Af utvivlsom kunstnerisk Betydning for alle Tider ere fornemmelig de tre store Serier af Blade i Træsnit, der udkom i Aarene 1507—13 under Titlen „Marias Liv", og hvis syvende Blad medfølgende Lithographi gjengiver. Elskelig Simpelhed og hellig Enfold i Udtrykket, en kjærlighedsfuld og omhyggelig Behandling af Omgivelserne og Landskaberne samt en paaskjønnelsesværdig Stræben efter at undgaae al Jagen efter Effekt gjøre disse Passionsbilleder, som de ogsaa kaldes, til overordentlig rørende og gribende Fremstillinger. De kunne i Sandhed betragtes som tydske Folkeevangelier. Den høieste Ynde, ofte parret med en uforlignelig Troskab i Opfatningen og den mest minutieuse Udførelse af de ubetydeligste huslige Smaascener, træder os imøde fra alle disse Blade af „Jomfru Marias Lidelseshistorie".

Dürer, som stod i megen Anseelse hos Maximilian, skulde ikke mangle ydre Beviser paa Anerkjendelse: han blev udnævnt til keiserlig Hofmaler og erholdt tillige et Fribrev, der løssagde ham fra alle Skatter og Afgifter; men den beskedne Dürer gav Afkald paa denne Naade, og ikke engang de 100 Gylden, der vare tilstaaede ham i aarlig Understøttelse, bleve ham udbetalte. Keiser Maximilian var død, og Dürer maatte, for at paaskynde Udbetalingen, i Aaret 1520 foretage en Reise til Nederlandene, hvor Carl V. opholdt sig. Dennegang tog han sin Kone og sin øvrige Huusstand med sig. Paa hele Reisen gjennem Franken og langs Rhinen blev Dürer glimrende modtaget; men de mest smigrende Æresbeviisninger modtog han dog i selve Nederlandene, navnlig i Antwerpen, hvor Kunstnerne behandlede ham næsten som en Fyrste. Først i Köln, hvorhen Keiseren var reist, naaede han imidlertid sit Maal, medens paa samme Tid Udnævnelsen til Raadsherre blev tilstillet ham fra Nürnberg. Endnu engang vendte han tilbage til Antwerpen, hvor han tilbragte Vinteren i livlig Omgang med andre Kunstnere samt foretog endeel Udflugter i Omegnen.

I Sommeren 1521 kom Dürer endelig tilbage til sin Fødeby. Han var nu rigtignok bleven fri for Næringssorger, men til Gjengjæld gjorde hans Hustru ham Livet desto sørgeligere og bragte ham omsider i Jorden ved sin ukjærlige Spottelyst og sine ondskabsfulde Luner. I de sidste Aar af sin Levetid sysselsatte han sig med Udarbeidelsen af sine fortræffelige Lærebøger, blandt hvilke her nævnes: hans „Underviisning i Maaling med Cirklen og Linealen", hans Bog om den menneskelige Proportion og hans Værk om Fæstningsvæsenet. I Forening med sin Ven, den tidligere nævnte Willibald Pirkheimer, har han endog Fortjenester af det tydske Sprog, som han rensede for fremmede Ord, især for terminologiske Udtryk, laante fra andre Folkefærds Tungemaal. Det var ogsaa i disse Smertensaar, at han skabte sit betydeligste Værk: de fire Apostle, der findes i Pinakotheket i München. Det er hele Figurer i Legemsstørrelse, der fremtræde saa skarpt individualiserede, at man ikke uden Føie har kaldt dem de fire Temperamenter. Her har Dürer, skjøndt vandrende paa Gravens Rand, opnaaet et sammensmelte Storhed med Simpelhed i Stilen, Dybde med Harmoni i Farverne; her har han vundet til Frihed og fuldendt Klarhed i Formen, og her har han tillige forstaaet at overvinde alt Smaaligt, Spidsborgerligt og Manieret. Paa Høidepunktet af sit Geni, men brudt paa Legemet og nedtrykt i Sindet, døde Dürer i sin Fødeby den 6te April 1528. Hans jordiske Levninger nedsænkedes paa den derværende St. Hans Kirkegaard, og Efterverdenen har i 1840 hædret Kunstnerens Minde ved paa Dürerpladsen i Nürnberg at opstille hans Statue, som Rauch har modelleret og Burgschmidt støbt i Malm.

Naar vi nu her skulle give en Charakteristik af Dürers hele kunstneriske Eiendommelighed, da kunne vi med fuld Samstemning henholde os til Lübkes Udtalelser om ham. I Henseende til medfødt kunstnerisk Begavelse — siger den nævnte Forfatter — be-

hover Albrecht Dürer ikke at frygte en Sammenligning med hvilkensomhelst Mester i Verden, end ikke med Raphael eller Michel Angelo. Med Hensyn derimod til de egentlige Midler, gjennem hvilke Kunsten virker paa Beskueren, til Tankens Iklædning i Formens skjønne, gjennemsigtige Klædebon, da er han saa stærkt hildet i sine indskrænkede hjemlige Omgivelsers Baand, at han kun sjeldent formaaer at tilveiebringe en inderlig harmonisk Forbindelse mellem Tanken og Udtrykket for denne. Dürer er med Rette det tydske Folks Kjærlighed og Stolthed; men man maa derfor heller ikke glemme, at ligesom han er i Besiddelse af dets Fortrin og Dyder, saaledes er han ogsaa Repræsentant for dets Svagheder og Mangler. Blind Forgudelse hører intetsteds hjemme, men allermindst dog ligeoverfor en saa streng og sand Mester som Dürer. Man tør hverken med Ligegyldighed eller med fremhyklet Henrykkelse glide henover Særhederne i hans Stil eller det Bizarre i hans Maneer. Det er tilvisse vanskeligt at skatte ham tilfulde; men naar man med Alvor søger at forstaae ham, da vil man ogsaa bedst lære at elske ham. Dürer har, som kun faa andre Mestre, studeret Virkeligheden i alle dens forskjellige Yttringer. Hans Kjendskab til den menneskelige Organisme, hans Iagttagelse af det fælles Naturliv ere ligesaa forbausende sikkre, som hans Tankers Væld synes uudtømmeligt, Styrken af hans Phantasi ubegrændset. Men den fuldendte Skjønhedsform tilegner han sig, som sagt, kun sjeldent. Han er saa opfyldt af sin Stræben efter den slaaende, fængslende Virkelighed, at en høiere Stil eller renere Form, selv hvor det gjælder om Løsningen af ideelle Opgaver, ingen Gyldighed har for ham. Ligesom han med fast og ærlig Overbeviisning trolig fulgte de reformatoriske Kampe, der paa hans Tid satte Verden i Bevægelse, og ligesom den traditionelle symbolske Opfatning af det Guddommelige for hans klare, skarpe Forstand maatte opløse sig i en Betragtning af det rent Menneskelige, saaledes er der ogsaa i næsten alle hans Frembringelser Spor af denne Omvæltning. Hans hellige Skikkelser ere kun Nürnberger Borgere fra hans Tid, og som oftest ere disse endda grebne ud af det daglige Livs Sphære med alle Kjendetegnene paa det Tilfældige og Iøinefaldende. Han henter netop Stoffet fra sin Omgivelse og opsøger ikke Forbilleder fulde af Værdighed og Skjønhed, men tager i Almindelighed skarpt markerede, charakteristiske Hoveder, hvor det Djerve sædvanligviis er langt mere fremtrædende end det Ædle og Yndefulde. Og selv denne eiendommelig brogede Skare med dens sære og paafaldende Individualitet fremstiller han under en Form, der, saavel med Hensyn til Hovedernes og Hændernes Tegning, som ogsaa i andre Retninger, forudsætter en vilkaarlig og knudret Maneer, hvorved endog de i prægtige, storslaaede Masser anlagte Draperier brydes i sælsomt knitrende og urolige Folder. Dertil kommer endnu, at hans uudviklede Formsands ingen Forskjel gjør mellem Troens hellige Skikkelser og det jevne, daglige Livs Fremtoninger: de vidunderligste Aabenbaringer af hans Phantasi skaber han ud af den samme, om man saa vil, bornerte Sphære, og ingensinde give de sig ud for at være Mere, end hvad de virkelig ere. At Dürer var omgiven af et broget, phantastisk Liv og sin Hjemstavns spidsborgerlige Figurer, istedetfor af Sydens skjønne, ædeltformede Menneskerace, forklarer ingenlunde tilstrækkelig denne bizarre Maneer. Ligesaa lidt kan man tage den Undskyldning for gyldig, naar man vil tilskrive hint omtalte urolige Foldekast Træskæreriets Indflydelse. Begge disse Indvirkninger forstod hans Landsmand Peter Vischer efterhaanden at beseire i sine Frembringelser, saa at de vise sig for os i en luttret, herlig og klar Form. I Dürer er der aabenbart et indre Slægtskab med Livets føromtalte charakteristiske Træk; det er den phantastiske Retning i hans Tid, som gjennem ham faaer sit høieste Udtryk, og hvoraf ligesaa vel den krasse Form som hans Skaberevnes Dybde og Fylde ere betingede. Begge Dele ere uadskillelige hos ham, og begge Dele maae tages, som de ere. Men hvor frastødende end Mangt kan synes ved det første Blik, er der dog en Kraft i Følelsens Sandhed og Inderlighed, som man ikke noksom kan beundre, og naar selv italienske Mestre som Raphael ikke have forsmaaet at bringe den tydske Mesters Storhed deres Hyldest, saa vil det heller ikke synes os et uopnaaeligt Maal, at komme til den rette Forstaaelse af hans, selv i Manglerne ægte nationale Kunstmaneer. Vi ville da finde, at der neppe nogensinde har været en Mester, som med saa ødsel Haand har skjænket Alt, hvad Sindet eier af Inderligt, Hjertegribende og Rørende, hvad Tanken rummer af Mægtigt og Ophøiet, hvad Phantasien gjemmer af poetisk Rigdom og Herlighed, end Albrecht Dürer, og at den tydske Aand ingensinde har aabenbaret sig med mere Dybde og Styrke, end netop hos ham.

Søstrene.

(Fortsættelse.)

Da Brevene vare lagte i Postkassen, skiltes de Medforbundne ad, for hver at udføre sin Deel af Forberedelserne til den Voldsgjerning, som de vare blevne enige om.

Tom Ryke sprang i en Vogn for at besørge en Mængde Ærinder, medens Jim med Hænderne i Lommerne slentrede ned ad Gaden og overveiede, hvormeget han vel skulde byde en eller anden fordrukken Droschkekudsk for at faae hans Hest og Vogn til Disposition for Aftenen og Natten.

Da han følte En rykke sig i Ærmet, blev han forstyrret i disse Betragtninger og vendte sig bandende om.

Det var et sørgmodigt Ansigt, der mødte hans Blik; det bar Præget saavel af legemlige som aandelige Lidelser, og den Haand, der rørte ved hans Ærme, var tynd og afmagret, medens Stemmen skjælvende og bævende udtalte Ordene i en bønlig Tone.

„Tal dog til mig, Jim — jeg har fulgt efter Dig Dag og Nat til jeg nu ikke har flere Kræfter, men kunde helst lægge mig ned og døe paa de kolde Stene. Vil Du ikke sige mig et Par venlige Ord, min Ven?"

„Du plager mig!" svarede Jim, og stødte hende

fra sig, „jeg har travlt. Hvorfor udspionerer Du mig og følger mit Spor, som om jeg var en Skjødehund, der var sluppen ud paa Gaden? Gaae hjem, siger jeg, eller det vil gaae Dig galt."

„Du elsker mig altsaa ikke mere?" spurgte hun med Fortvivlelsens mørke Rolighed i Stemmen.

„Nei — nei, jeg gjør ikke — er det saa tydeligt nok?"

„Men Du kan ikke forhindre mig fra at holde af Dig, Jim; det kan Intet paa Jorden. Tænk endnu engang over Sagen — vær en god Fyr — jeg spørger kun, fordi det gjælder Liv og Død."

Hun havde fattet hans Arm med begge sine Hænder og foldede dem om den, saa at hun hvilede med hele sin Vægt paa hans Arm.

Hvor let var denne Vægt ikke imod den fyldige Skikkelse, han huskede fra fordums Dage, før Kjærlighedssorger havde aldeles medtaget Dorothea.

„De Kunster hjælper Altsammen ikke," sagde han, og strøg hendes Hænder bort. „Jeg kan ikke vente her hele Dagen — Du gjør klogest i at gaae Din Vei."

„Ak, Jim — er det kommet saavidt. Lad os nu ikke skilles i Vrede, thi saa sees vi aldrig mere — idetmindste ikke i denne Verden — og for os to er vist Himlen for god."

„Gaae saa til Helvede," udbrød Skurken rasende, og stødte hende fra sig med en saadan Voldsomhed, at hun vilde være falden omkuld, hvis hun ikke havde faaet Fingre i et Trappegelænder — hun sukkede og satte sig ned paa Trinene med Øinene fæstede paa Jorden.

Et Øieblik var det, som om Jim blev rørt og tænkte paa at vende tilbage til hende, men da steg et andet Billede frem for hans Phantasi og med en Eed paa Læben og uden Barmhjertighed, Medlidenhed eller Samvittighedsnag i Hjertet gik han sin Vei.

Dorothea sad med bøiet Hoved og Hænderne foldede over Knæerne uden at lægge Mærke til den ydre Verden indtil en Politiconstabel rørte ved hende og bad hende „passere".

Hun betragtede ham med et Blik, som han ikke kunde forstaae; at hun var ædru, var tydeligt nok, men hvad der var iveien med hende, kunde han ikke forklare sig, og han havde endda været en lang Tid i Tjenesten.

Hun sagde, hun havde været træt og havde villet hvile sig — nu vilde hun gaae hjem. Ja, hun var træt til Døden — det var bedst hun gik hjem.

Hun svøbte sig ind i sit falmede Tørklæde og gik sin Vei, ret som en Søvngænger, instinktmæssig undvigende baade Vogne og Fodgængere; Hjulenes Rullen naaede neppe hendes Øren og Ansigterne gik forbi hende som i en Drøm — hun gik ustandselig fremad — imod Vest — imod den nedgaaende Sol.

Uden egentlig at vide hvor hun var, følte hun Grønsvær under sine Fødder; Duggen var allerede begyndt at falde og Træerne hvælvede deres Kroner over hende.

Var det ikke Kensington Haven? Jim havde lovet at tage hende derud engang en Søndag, men hun kunde ikke huske, om hun havde været der.

Hun rystede af Kulde og Mathed og trak Tørklædet tættere om sig.

Hvad var det, som glinnede derhenne imellem Træerne?

Mon det skulde være Vand?

Det var just det, hun søgte, og hun ilede frem med vaklende Skridt og Hjertet bankende i Brystet.

Hun tog Hatten af og svingede den frem og tilbage. Baandene, der nu vare smudsige, havde hun faaet af Jim. Var det længe siden? Det kunde hun nu ikke huske og det var jo ogsaa ligegyldigt.

Hun løste sin Krave og sit Halstørklæde.

Hvor det Vand dog syntes at være langt borte — naa, endelig har hun da naaet det — et Spring — et Skridt kun og hun . . . .

Mon Jim vilde tage sig det nær? Han vilde dog vist føle, at ingen Anden havde holdt saameget af ham, som hun. Men hvor kunde han være saadan imod hende? Dog, hun havde jo advaret ham om, hvad der vilde følge paa.

Nu vilde hun gjøre det. Bange? — Hvad skulde hun vel frygte for? Det var dog altid bedre end Brændeviinskneiperne, Arbeidshuset eller de kolde, vaade Gader. Hun kunde aldrig faae det værre end her paa denne Jord. Een! To! . . . .

Hendes Hoved svimlede og hun reiste sig op, da en let Haand berørte hendes Skulder, og den blideste Stemme, der nogensinde havde lydt i Dorotheas Øren hviskede: „De er syg, min gode Kone. Sid ikke her i det vaade Græs. Kom hjem med mig."

Hvad betød det? Var Alt forbi? Var dette en Engel og hun altsaa dog kommen i Himlen? Nei — her stod jo Træerne, Græsset, Vandet — hun brød ud i en krampagtig Graad, rokkede fra Side til Side og hulkede: „Gid jeg var død — Gud give jeg var død!"

Syv og tyvende Capitel.

Som en urolig Aand vandrede Lady Bearwarden omkring i en Stemning, der var saa sorgfuld og nedtrykt, at hendes Sjæl stundom vilde reise sig til Modværge mod den usædvanlige Pine.

Der var for hendes Følelser noget qvælende i, at blive indenfor Husets fire Vægge. Hun trængte til Luft, Bevægelse og Frihed; hun gik derfor over i Kensington Haven, deels fordi den laa i en ringe Afstand fra hendes Hjem, deels maaskee ogsaa fordi den for hende, som for saa mange Andre, engang havde straalet i et forbigaaende Lys, som overgyder Alt med en gylden Glands.

Hun havde nemlig ofte siddet her under de skyggefulde Træer med ham; hun kjendte hver Plet igjen og mindedes mange glade og spøgefulde Ord, der vare udvexlede imellem dem.

Hun havde jo rigtignok ogsaa oftere end eengang spadseret her med Dick Stanmore, men hans Sorg kunde jo ikke sammenlignes med hendes; Mændene have saamange Midler til at bringe Sorgerne til Glemsel paa; desuden var det mere Courmageri end en alvorlig Følelse, og han havde rimeligviis bildt sig ind, at han holdt mere af hende end han i Virkeligheden gjorde — det var det Standpunkt, hun betragtede Dicks Sorg fra.

Der var just ikke mange Folk i Haven; nogle Ammer og Børn, et Par avislæsende ældre Herrer

og hist og her saaes en opslaaet Paraply imellem et Par Mandfolkebeen og et Mousselins Skjørt — et Syn, Lady Bearwarden betragtede med et bittert Smil og passerede forbi med raske Skridt.

Der er et vist Frimureri i Sorgen. Dorotheas ubestemte og vaklende Gang havde allerede i Frastand tiltrukket sig Lady Bearwardens Opmærksomhed, og uvilkaarlig fulgte hun efter den stakkels Skabning — med hvem hun kun havde Sorgen tilfælles.

Hendes Nysgjerrighed gik snart over til Interesse og selv til Uro; hun saae sig om efter Hjælp medens Dorothea sad ved Kanten af Vandet, men holdt sig dog rede til at forebygge en Ulykke, saavidt det stod i hendes Magt.

Hun saae ingen Hjælp i Nærheden, og da den fortvivlede Dorothea reiste sig, lagde Lady Bearwarden sig derimellem med den overlegne Ro og bydende Mine, som under ingen Forhold manglede hende.

Dorotheas Graad og Udbrud: „Gid jeg var død!" viste hende, at hun for Øieblikket var frelst. Hun satte sig ned hos hende, tog hendes Haand i sin, lagde hendes Hoved i sit Skjød, og med blide, kjærlighedsfulde Ord, som om hun talte til et Barn, indgød hun hende Mod og bad hende rigtig græde Sorgen ud.

Hun kunde have grædt med for Selskabs Skyld; thi det syntes hende, som den Byrde, der laa paa hendes eget Sind var bleven lettet, men det var Tid til at handle, og under saadanne Omstændigheder var det ikke Mauds Natur at sætte sig til at græde.

Det varede noget forinden Dorothea rigtig kunde samle sine Tanker, og hendes første Handling var at glatte sit Haar og ordne sin Dragt.

„Bryd Dem ikke om det," sagde Lady Bearwarden med en Myndighed, som hun troede det meest hensigtsvarende at vise for Øieblikket. „De er træt og udmattet. De trænger baade til Hvile og Føde. Jeg gjør ingen Spørgsmaal og forlanger ingen Forklaringer før imorgen, Kan De holde ud at gaae hen til Udgangsporten? De maa følge hjem med mig."

„Aa, Miss! Aa, Mylady!" fremstammede den stakkels Dorothea, aldeles overvældet af en saadan Medfølelse og uventet Hjælp. „Det er formeget. altformeget! jeg fortjener det ikke! dersom De blot vidste, hvilket usselt Væsen jeg er!" og løftende sine Øine i Veiret gik der som et Knivstik igjennem hendes Hjerte ved at see den Andens Ansigt. Det ligesom overvældede hende paa eengang. Det smukke Væsen, klædt i straalende Farver, der som en Engel havde trøstet og husvalet hende, var altsaa den blege Qvinde, som Jim havde aflagt et Besøg i hendes glimrende Bolig den Aften, da hun var fulgt efter ham, og da det havde været et sandt Uveir med Torden og Regn.

Dette var mere end hun kunde bære, hendes physiske Kræfter sloge ikke længere til, hun rullede Øinene i Hovedet, løftede Armene iveiret og faldt som en ubevægelig Masse ned for Lady Bearwardens Fødder.

Hjælpen var dog nu nær. Et Par Herrer hjalp hende op og bragte hende til Udgangen, hvor Lady Bearwarden fik fat paa en Vogn og kjørte med Dorothea til sit Hjem, hvor hun strax vilde have, hun skulde gaae iseng. Dette vilde Dorothea paa ingen Maade; hun vilde kun hvile sig et Par Timers Tid; det var ikke alene Tjenestefolkenes forundrede Blikke eller hendes egen ulykkelige Stilling, der syntes at jage hende bort fra Lady Bearwardens Bolig og bringe hende til at flygte bort fra den første sande Veninde, hun havde kjendt i hele sit Liv — nei, det var en egen, hende uforklarlig Uro og Rastløshed, der drev hende afsted.

Da Dorothea var bragt til Hvile, fandt Lady Bearwarden sig atter alene ligeoverfor sin egen Sorg, og den syntes nu at hvile tungere paa hende efter den kortvarige Lindring, hun havde følt.

Hun var derfor ganske glad over at finde en øieblikkelig Adspredelse ved at modtage et Besøg af en Ubekjendt, hvem Tjeneren meldte som „en ung Person, der ønskede at gjøre hendes Naade sin Opvartning."

„Viis hende herind," sagde Lady Bearwarden, og for første Gang i deres Liv stode de to Søstre Ansigt til Ansigt.

Begge studsede, som om de uformodentlig havde faaet Øie paa deres eget Billede i et Speil. I det første Øieblik kunde ingen af dem faae et Ord frem. Lady Bearwarden fattede sig først.

„De har nok ønsket at tale med mig, og det gjør mig ondt, hvis De har maattet vente. En Syg er just bragt herind og Huset har i den Anledning været i en Smule Forvirring."

„Jeg kom, medens Deres Naade var ude," svarede Nina, „og derfor gik jeg min Vei igjen til jeg formodede, at De maatte være kommen hjem igjen. De har aldrig seet mig før — jeg vidste ikke, hvor De boede, men fandt Deres Adresse i Veiviseren — Ak! jeg maa endelig tale med Dem, og nu veed jeg ikke, hvorledes jeg bedst skal udtrykke mig. Jeg haaber da ikke, at jeg har været altfor paatrængende?"

Det var ikke muligt at tage feil af Ninas Stemme og velopdragne Væsen.

Lady Bearwarden saae strax ved første Øiekast, at hun havde en Dame af sin egen Stand for sig. Hvor hun dog var smuk, og hvor de dog lignede hinanden. Ja smukke vare de visselig begge to.

„Tag Plads! De maa være træt, og siig mig, hvad jeg kan gjøre for Dem?" sagde Lady Bearwarden meget venligt.

Men Nina havde formeget af Søsterens Charakteer til at føle sig træt, naar der skulde handles. Hun blev staaende og saae hendes Naade lige ind i Ansigtet, og Ligheden imellem dem var i dette Øieblik saa stor, at det næsten var latterligt.

„Det er et usædvanligt Ærinde, jeg kommer i, Lady Bearwarden," sagde Nina efter megen Overvindelse, „jeg kommer for at gjøre et Spørgsmaal og meddele Dem en sørgelig Sandhed. Jeg formoder, at De dog endnu har nogen Følelse tilovers for Deres Gemal?"

Lady Bearwarden studsede.

„Hvad kjender De til mit og min Mands Forhold?" spurgte hun blegnende.

„At han er i Livsfare," lød Svaret med en Stemme, der tydede paa, at den ikke længe vilde slaae til: „At han skal duellere — og det er for Deres Skyld — med — med Mr. Stanmore.

Lady Bearwarden, hvorledes kunde De opføre Dem saadan? — De havde Alt i Verden, hvad en Qvinde behøver for at være god og lykkelig — og see nu engang hvad De er Skyld i!"

(Fortsættes.)

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Dorothy blev vred paa sig selv, fordi den forræderske Rødme steg op i hendes Kinder; thi hun havde jo tænkt meget paa ham, Helten i det eneste Eventyr, der var indtruffet i hendes rolige Liv. „Han ligner Ingen, jeg har seet før," sagde hun med nedslagne Øine, „Skade at han er Soldat, og dog, Moder, læser jeg helst om Slag og Krigere; det har noget fortryllende for mig, hvorvel jeg frygter for, at jeg handler urigtigt."

„Jeg haaber, at Du faaer mere Leilighed til at see Verden, end jeg har havt," sagde Moderen smilende, „og stundom spørger jeg mig selv, om vore Ideer ikke ere for indskrænkede, fordi vi bevæge os i en saa snever Kreds. Charles Verschoyles Beskrivelse af den sidste Krig, har givet mig meget at tænke paa. Dog, jeg hører Fodtrin — det maa være Din Fader. Men hvor er Joseah?" spurgte hun, da Nathaniel traadte ind.

„Her er han, og kan Du, Joseah, huske hende? Det er Dorothy!"

Joseah syntes, at han aldrig havde seet et saa yndigt Væsen, som den unge Pige, der stod foran ham, og glemte hele den deilige Tale, han havde lavet, og som underveis var flydt let fra hans Læber. Han var sky og keitet, og kunde kun sige: „Jo, ja vist! Hvordan har Du det?"

Patience søgte at hjælpe ham ved at tale om hans Reise, og Nathaniel meente, at det var bedst at vise ham hans Værelse, da der endnu var en halv Timestid til Middag. Begge Forældrene gik bort med ham og Dorothy var alene.

Hvor forskjellig var han ikke fra, hvad hun havde tænkt sig; han var saa simpel og altfor fed — den stakkels Joseah maatte tabe i Sammenligning med det Billede, der havde beskjæftiget hendes Phantasi i de sidste Uger. Og bedre blev det ikke ved hans Opførsel; han kunde slet ikke faae Munden paa Gang, ved Bordet passede han kun sin Tallerken, saa at Dorothy meente, aldrig at have seet et Menneske med en saa glubende Appetit, men derfor var han jo ogsaa saa fed, og da hun senere maatte spadsere med ham i Haven, talte hun alene — men forelsket til op over Ørene, syntes han at være.

Tjenestefolkene bedømte ogsaa den nye Gjæst, og Alle vare enige i, at han ikke var den rette Mand for Dorothy, og Judith tog saa stærkt paa Veie med ham, at Dorothy maatte tage hans Forsvar.

Den næste Uge blev anvendt til at vise ham alle Omegnens smukkeste Punkter, og Dorothy følte sig efterhaanden saa fri og utvungen mod ham, at hun kunde lee og spøge. Den stakkels Joseah var derimod ikke saa vel tilmode; det var den sidste Dag og han havde endnu ikke faaet sig udtalt — intet Under derfor, at han, efter længe ikke at have yttret et Ord pludselig udbrød: „Dorothy, jeg elsker — jeg holder saameget — Dorothy, kan Du lide mig?"

„Lide Dig," sagde hun uden Forvirring med et polidsk Smil, „vi skulle jo elske alle Mennesker som vore Brødre."

„Ja, men Du er saa smuk, Dorothy."

„Hvor tør Du tale saaledes, Joseah?" sagde hun i en bebreidende Tone, „husk paa, Skjønhed er forgængelig."

Dette Svar overvældede ham; han stammede noget om, at deres Fædre havde ønsket, at de skulde synes godt om hinanden og dermed endte han. Forend han sagde hende Godnat havde han dog samlet sig saameget, at han kunde tilhviske hende: „Forsøg dog paa, om Du ikke kan lide mig!"

„Behøves ikke," sagde hun leende, „jeg siger Dig, jeg synes godt om Dig," og hun løb sin Vei.

Da Nathaniel senere talte med Joseah om hende, sagde denne, at hun selv havde sagt, at hun godt kunde lide ham.

„Det er Alt, hvad Du kan vente for denne Gang. Du maa komme igjen, saa vil Alt komme i Orden. Tag Mod til Dig, Joseah — hun elsker Dig vist allerede."

Ottende Capitel.

Næste Morgen stode Patience og Dorothy med Joseah i Haven, ventende paa Nathaniel, der skulde følge ham paa Veien.

„Du maa snart komme igjen," sagde Patience, „vi ville være glade over at see Dig."

„Tak, jeg har Lyst nok, thi jeg har aldrig havt en saa behagelig Uge som denne. I have været saa venlige imod mig."

„Ja, kom til Sommer, saa skulle vi gjøre Toure sammen," sagde Dorothy ugeneert, medens den stakkels Joseah ikke kunde finde paa et Ord at sige hende. Han speculerede paa, om han ikke kunde give hende et Kys til Afsked; hun var jo paa en Maade hans Forlovede, og da Nathaniel idetsamme kom til og sagde: „Skynd Dig, at sige Farvel; vi have ingen Tid at give hen!" saa gav han Patience Haanden og vendte sig saa hurtig om mod Dorothy, at hans Læber berørte hendes Næse, hvorpaa han sprang i Vognen og foer afsted. Det varede noget for Dorothy fik en klar Idee om, hvad Meningen med dette Tryk paa Næsen skulde betyde, og hun kunde, trods Moderens bebreidende Blik, ikke lade være at lee høit.

Patience var meget begjærlig efter at erfare hendes Datters Følelser med Hensyn til Joseah, hvem hun selv godt kunde lide, men som hun ogsaa følte, slet ikke passede til hendes Datter. Dorothy havde en livlig Phantasi, varme Følelser og en vis Tilboielighed til at see det Latterlige hos Folk, hvormed hun forenede en bestemt og fast Villie, som ikke paa nogen Maade gav efter, naar hun havde taget en Beslutning. Patience ønskede nok, at hun skulde see lidt af Verden, idetmindste besøge Grace, forinden hun knyttede sin Skjæbne til en Mand.

Moder og Datter sad ved deres Arbeide, da Dorothy pludselig spurgte: „Moder, har Du nogensinde været forelsket?"

„Ja, mit Barn."

„Saa forklar mig, hvad den Følelse ligner."

„Hvorfor spørger Du?"

„Jeg veed jo, at I vilde have jeg skal synes om Josealy. Det gjør jeg ogsaa, men er det Kjærlighed? kommer den paa eengang?"

„Nei — det troer jeg ikke i de fleste Tilfælde, men da jeg var i Din Alder, er jeg vis paa, at jeg var nogenlunde sikker paa, hvem der kunde og hvem der ikke kunde opvække slige Følelser hos mig."

Dorothy følte, at hun rødmede, thi den Tanke greb hende, at hvis Charles Verschoyle havde været i Joseah Crewdsons Sted, havde hun ikke behøvet at gjøre disse Spørgsmaal. „Troer Du, Moder, at jeg vil komme til at elske Joseah — han er saa kort og fed, og seer saa komisk ud."

„Vi maa ikke dømme efter det Ydre alene; naar Du har været lidt mere ude i Verden, saa vil Du give mig Ret, og derfor har jeg ogsaa isinde, at bede Din Fader om, at Du maa faae Lov til at modtage Din Søster Graces Indbydelse til at besøge hende."

Dorothy var henrykt og Nathaniel lod sig overtale til at give sit Samtykke, da Patience forestillede ham, at det ikke var ærligt Spil, at lade hende vælge en Ægtefælle uden at hun havde havt Leilighed til at anstille Sammenligninger.

Det blev bestemt, at Patience skulde følge hende og Nathaniel hente dem. De næste Dage gik med Forberedelser, og da de paa Jernbanegaarden stode og ventede paa Toget, kunde Nathaniel ikke undlade at bemærke, at Alles Øine vare henvendte paa Dorothy, hvem Glæden gjorde skjønnere end sædvanlig, og hele Dagen gjentog han for sig selv: „Jeg er bange for, at jeg ikke har handlet klogt i at lade hende reise."

Niende Capitel.

Dyne Court var en gammel Eiendom, som fra Vilhelm Erobrerens Dage havde tilhørt en Familie af samme Navn, hvis Medlemmer havde været Elisabeths tro og paalidelige Raadgivere, havde offret Liv og Eiendomme for Carl'erne, været Tilhængere af Stuarterne og mistænkelige for Huset Hannover, men nu i de sidste tre Generationer kun Eiere af et gammelt Navn og forgjældede Godser. Den sidste Ætling samlede sit Mod, solgte Alt, betalte Gjælden og arbeidede nu som Sagfører, medens Mr. Richard Ford, hvis Fader havde været Lastdrager og han selv Bydreng, nu var bleven Eier af Godset Dyne Court. Medens Richard Ford med en Kurv paa Armen løb igjennem Londons Gader i sine Drengeaar, maatte han altid standse og glo paa enhver gammeldags Bygning, han kom forbi; han vidste ikke hvorfor, men han følte Glæde derved; da han blev ældre, blev han Samler af antiqvariske Gjenstande, og da han blev en rig Mand og saae sig om efter en Eiendom, lod han sig i sit Valg lede af sin Smag, og Dyne Court med dets gamle Historie og Minder blev hans.

Den nye Eier lod alt det Forfaldne restaurere, og det var med Glæde og Stolthed at han viste sine Gjæster omkring, men han spillede dog kun en underordnet Rolle ligeoverfor Overgartneren Roger Cross, hvis Forfædre i de sidste tohundrede Aar havde besiddet denne Post som en Udmærkelse, der gik i Arv. Roger skjulte ikke sin Sorg over den Forandring, der var overgaaet den gamle Familie og det gamle Herresæde, og med Taarer i Øinene kunde han ryste paa Hovedet og udbryde: „Ak, hvor forandret!"

Nabofamilierne modtoge den nye Eier med Forekommenhed, og maaskee ikke mindst fordi de vidste, at han saae sig om efter en Dame, han kunde vælge til sin Hustru, og mangen en ung Pige, langt yngre end Audrey Verschoyle, smilede til ham og hilste ham med venlige Ord, medens Lady Laura triumpherende bemærkede, at han viste hendes Datter langt større Forekommenhed end de andre unge Damer.

Hans Eqvipage hentede dem, han stod selv ved Indgangen og modtog dem, han hilste dem paa den hjerteligste Maade, og da han senere viste dem Huset, var det tydeligt, at det var Audrey, han meest henvendte sig til og hvis Bifald glædede ham.

Det øvrige Selskab var ikke talrigt. General Trefusis og hans Søster, Mr. og Mrs. Finch med Datter og hendes Forlovede, og Mrs. Winterton og hendes Niece, Miss Selina Bingham. De vare Alle tidligere Bekjendte og Mr. Ford udtrykte sin Glæde over Capitain Verschoyles Besøg med de Ord: „Vi maae indbyde en eller anden smuk ung Dame mere for hans Skyld, hvilket den snarraadige Lady Laura opfattede som et Vink om, at Miss Bingham var forbeholdt en Anden. Men hvem? Maaskee Eieren selv? Ja, man havde jo seet saadant før, hvor Penge er, søge Penge til.

„De er altfor betænksom, min kjære Mr. Ford, min Søns Helbred er endnu kun svagt, lad hans Moder foreløbig beholde ham for sig selv." Og dermed var den Sag afgjort. Lady Laura sørgede imidlertid for, at alle Gjæsterne bleve bekjendte med Mr. Fords Tilbud og tilføiede, at hendes Søn aldrig havde været forelsket og i det Hele ikke brød sig om unge Damer — dertil havde hans Moder altfor meget forkjælet ham.

Capitainens naturlige, vindende Væsen maatte altsaa gjøre stærkt Indtryk paa den unge Arving, da han jo af Moderen selv var omtalt som et Menneske, der ikke brød sig om Damerne. Audrey spadserede meget med Mr. Ford, og hun maatte tilstaae sig selv, at en Times tête a tête med ham var mindre kjedelig end mange yngre Herrers Conversation, og inden den første Uges Forløb betragtede Alle, selv Tjenestefolkene, hende som deres tilkommende Frue.

En Sommeraften sang hun for den gamle Mand. Hun troede ikke selv, at hun kunde synge, og havde man spurgt hende derom, havde hun sagt nei; men Mr. Ford fandt, at hun havde den behageligste Stemme, han havde hørt, hun declamerede maaskee Ordene mere end hun sang dem, og hun opfyldte med Glæde hans Bøn om flere af disse gammeldags Sange, indtil han sagde: „Tak, tusind Tak — jeg sættes tyve Aar tilbage i Tiden ved at høre disse Melodier og Ord igjen." Hun lukkede Pianoet og sagde: „Nu skal De til Gjengjæld gaae ud paa Terrassen med mig, thi jeg er nysgjerrig efter at see hvem det er, der har staaet udenfor Vinduet og hørt efter."

De gik ud, men fandt Ingen.

„Det har nok kun været Indbildning," sagde Mr. Ford.

„Nei, det var en Mand."

„Saa har det vel været en af Tjenerne."

Audrey sagde ikke nei, thi det var jo en ligegyldig Sag, men en Tjener var det dog bestemt ikke. De sluttede sig til Resten af Selskabet, gik en lille Tour, og da de atter nærmede sig Huset, kom en Tjener dem imøde og meldte: „Mr. Dyne Court er kommen, Sir."

„Undskyld mig nogle Øieblikke, Miß Verschoyle," sagde Mr. Ford og fulgte efter Tjeneren.

Den Aften fulgte Capitainen sin Søster op paa hendes Værelse for at faae en Passiar. Marshall blev følgelig sendt bort, og efter at have talt om forskjellige Ting, udbrød Audrey: „Naa, hvad synes Du saa om Din tilkommende Svoger?"

„Tilkommende Svoger? Er Sagen afgjort?"

„Nei, thi han har endnu ikke gjort mig den Ære at tilbyde mig sin Haand og jeg vil tilføie sit Hjerte — men saasnart han lægger dem for mine Fødder, modtager jeg dem og skynder mig at blive Mrs. Richard Ford."

„Alvorlig talt, Audrey, troer Du han vil forlange Dig til sin Hustru?"

„Ja og nei, som Du tager det, men Herren til Dyne Court har isinde at tilbyde mig at dele Herredømmet med sig, og jeg har isinde at tage imod Tilbudet. See ikke saa bos ud, Charlei, jeg har søgt mangen en Ægtemand, som jeg ikke har syntes saa godt om som ham."

„Men Du maa dog bringe for stort et Offer ved at ægte ham. Jeg indrømmer, han er hjertensgod og saa fornuftig, at han ikke skammer sig ved at tilstaae, at han har været sin egen Lykkes Skaber — men han er for gammel og sær, og hvorfor vil Du bringe et saadant Offer?"

„For Alt det, som jeg sætter Priis paa. For en Stilling i Livet, for Fornøielser, Juveler, Klæder, Vogne og Alt hvad Penge kan skaffe tilveie, thi kun af den Grund bryder jeg mig om dem. Mr. Ford, som Væsen betragtet, existerer ikke for mig; han har kun Værdi for mig, forsaavidt som han er det Led, hvorigjennem jeg opnaaer, hvad jeg tørster efter."

„Men, Audrey! et saa frivolt Liv kan dog umuligt være Maalet for Dine Tanker?"

„Giftermaal af Kjærlighed kan være meget passende i en Novelle paa en Regnveirsdag, men det duer ikke i det virkelige Liv."

„Lad dette Giftermaal fare, Audrey — tænk blot, hvis Du senere skulde møde en Mand, der indgjød Dig andre Følelser."

„Nu er det forsilde, mit Hjerte er fyldt med formeget verdsligt Gods til at Kjærlighed kan slaae Rod i en saa stenet Jordbund, den første Stormvind vilde henveire den. Men Du bebreider mig, at jeg tilbeder Mammon, medens Du selv nedkaster Dig for den samme Guddom. Nu spørger jeg: har Du isinde at frie til Miß Bingham?"

„Det et et Spørgsmaal, jeg ofte har gjort mig selv, men hidtil ikke kunnet besvare. Det er en smuk Pige, jeg synes godt om hende, men forelsket i hende vil jeg vist aldrig blive."

„Jeg troer ikke, hun vilde sige nei, hvis hun blev spurgt ad."

„Det er jeg ikke sikker paa, men jeg er vis paa, at hendes Hjerte ikke vilde knuses, hvis jeg ikke spurgte. Hun synes rigtig godt om sig selv og hendes Ægtemand vilde kun indtage den anden Plads i hendes Hjerte, og alligevel kunde en Mand gjøre et daarligere Valg; forresten har hun ingen bestemt Charakteer og er i saa Henseende meget ulig min Søster."

„Ja, jeg troer nok, at dersom jeg blev forelsket, saa maatte det være i et Væsen, som lod sig lede af mig og altid tog Hensyn til min Mening — og dog kan jeg ikke udstaae den Slags Mænd."

„Mit Ideal er en Qvinde, som har en Mening selv, og som dog er rede til at give efter for den Mand, hun elsker. Saadan En, som vor Kvækerveninde, der vel havde sine egne Ideer, men tilføiede: ‚dog er min Mand af en anden Mening'. Du kan troe jeg tænker ofte paa hende."

„Det gjør jeg ogsaa. Det var som om et andet Syn paa Livet viste sig for mig den Dag; en Fredens Aand herskede overalt. Jeg glemmer hverken Moderen eller Datteren. Dog, Klokken slaaer tolv — gaae nu Din Vei, Charles, ellers vil jeg imorgen see ud som et Gjenfærd."

Capitainen reiste sig for at sige hende Godnat og tilføiede: „Tænk over det vi have talt om. Gift Dig ikke med den Mand, hvis Du føler, at Du kan komme til at fortryde det. Penge kan ikke jevne Alt."

Hun rystede leende paa Hovedet, og uden at svare ham, spurgte hun: „Veed Du hvem Mr. Dyne Court er!"

„Nei. Hvorfor spørger Du? Kjender Du ham?"

„Jeg hørte blot en Tjener melde Mr. Ford, at Mr. Dyne Court var kommen, og vor Vært skyndte sig ind for at modtage ham."

„Dyne Court! efter Navnet at slutte maa det være en af den Familie, som har eiet Godset her."

„Maaskee. Jeg har kun hørt, at Eiendommen før var i en gammel Families Besiddelse, men at den var bleven fattig og derfor havde solgt den. Sæt nu, det var en ung smuk Mand, og han blev min kjære Broders Rival! Fortvivl ikke, men kald mig til Hjælp, og jeg skal maale mit Sværd med Fredsforstyrreren, og da det rimeligviis bliver min sidste Vaabendaad vil jeg upaatvivlelig gaae af med Seiren."

„Tak for Din gode Villie; men jeg veed jo endnu ikke om jeg ønsker at blive Seierherre. Godnat, og tænk paa, hvad vi før talte om."

„Det skal jeg. Godnat!"

Og hun holdt sit Løfte. Hun betragtede Sagen fra alle Sider, og fra alle Sider var Ægteskabet med Mr. Ford fordeelagtigt; hendes Familie kunde indføre ham i Verden, og havde hun først faaet Foden indenfor, skulde hun nok sørge for Resten — Ingen vidste bedre end hun at anvende en stor Formue og hvad den udretter i Selskabslivet. Ja, hun vilde med Glæde modtage Mr. Ford, hun var sikker paa, at han vilde frie til hende, om det end ikke skete saa hurtigt som Charles troede. „Jeg troer, han opsætter det til den sidste Dag, og det er ogsaa det behageligste. Næste Dag reiser jeg til London, ordner Udstyret og saa mødes vi først Dagen før — Bryllupet." Hun faldt i dybe Tanker, hendes Hænder laa i hendes Skjød, hendes Øine

vare aabne, men hun saae Intet; af og til bevægede hun Læberne lydløst, og først da Klokken slog Et, blev hun vækket af sine Drømmerier; hun udstødte et kort Suk og det var, som om hendes Tanker fik Ord: „Hvad der end maatte komme, saa er jeg sikker paa, at jeg aldrig skal forglemme, at det er min Pligt, at være øm og god mod den gamle Mand."

Audrey var snart i Drømmenes Land, hvor Baller, Selskaber, Brylluper og Ligbegængelser passerede forbi hende i broget Forvirring indtil Marshalls Stemme vækkede hende med den Underretning, at Klokken allerede var over otte og at Selskabet var blevet forøget med en Herre, der var ankommet den foregaaende Aften.

Tiende Capitel.

Miss Verschoyle kom først næste Morgen saa seent til Frokosten, at de Fleste vare færdige og kun Værten, Mr. Ford, sad der endnu tilligemed den nye Gjæst. Da Audrey traadte ind, gik Mr. Ford hende imøde og forestillede denne Gentleman for hende som Mr. Dyne Court, over hvis Besøg han særdeles glædede sig.

Den skikkelige Richard Ford havde fattet en saadan Kjærlighed til den forrige Eier, at Geoffrey Dyne Court følte sig forpligtet til at aflægge ham dette Besøg, skjøndt det var haardt, at være Gjæst, der hvor han nylig havde været Herre; men han huskede paa, at han nu kun var en ung Jurist, der maatte arbeide for sit Udkomme og bane sig en Vei.

Audrey kastede et Blik paa den Fremmede og saae strax, at det var ham, der havde lyttet til hendes Sang.

„Det er herligt," sagde hun, „at jeg har fundet en Selskabsbroder, thi ved Frokosten maa jeg ellers som oftest glæde mig ved mit eget behagelige Selskab."

„Holder De da ikke af at staae tidligt op?" spurgte Mr. Dyne Court.

„Nei, jeg afskyer det. Dette samlede Familiemaaltid, Klokken otte—ni, er en Levning fra Barbariet. Hvem kan være godt stemt paa den Tid af Dagen?"

„Jeg var dog oppe Klokken sex og var i meget godt Humeur, da som nu."

„Og dengang havde De dog endnu ikke seet Miss Verschoyle," sagde Mr. Ford.

„Mr. Ford troer endnu," sagde Audrey smilende, „at det bedste Middel til at bringe en Dame i godt Humeur paa, er at sige hende en Compliment."

„Troer De virkelig, Miss Verschoyle, at Damer sætte saamegen Priis paa Complimenter?" spurgte Mr. Dyne Court.

„Efter hvad Folk sige, troer jeg nei; efter min personlige Erfaring troer jeg derimod ja. Jeg synes godt om en Compliment og kan fordøie en heel Deel Smiger. Det hører vor Natur til. En fiin og vel anbragt smigrende Compliment kan jeg godt lide at høre og troer næsten paa den — skjøndt jeg godt veed, at den ikke er sand."

„De maa besidde en høi Grad af Godtroenhed," sagde Mr. Dyne Court.

„Vil De maaskee ogsaa prøve min Lettroenhed, siden De strax begynder at smigre?"

„Det er skeet uden Hensigt — Complimenter ere ikke min stærke Side."

Miss Bingham kom nu til og meddeelte dem en Plan for Dagens Anvendelse.

„Det vil vist blive henrivende!" sagde Miss Verschoyle, vendende sig til Mr. Dyne Court.

„Ja, jeg troer Arrangementet er heldigt," sagde han.

Miss Bingham forlod dem og strax efter kom Marshall for at kalde Audrey til Lady Laura. Audrey fulgte hende og sagde til sig selv, at Mr. Dyne Court var en af de Mænd, som man enten elskede eller ikke kunde udstaae.

„Hvad synes Du om den fremmede Herre, Marshall — er han ikke smuk?"

„Smuk, Miss? nei — Øine, Hud og Haar har eens Farve — og saa seer han saa melancholsk og stolt ud."

(Fortsættes.)

Charade.

Mit Første er den Plet, hvor jeg kun kjendes af Navn,
Hvorfra man stundom længes at søge fremmed Havn.
Mit Andet i mit Første kan føles nu og da,
Og Veemod, — ja selv Vaande, — har sit Udspring derfra.
Mit Hele er en Følelse, som glæder Sindet ei,
Gid heller ei Du kjende den paa Fremtids skjulte Vei!

H. W. P.

Opløsning af Gaadesamtalen i Nr. 44:

Hr. Tim til Hr. Tom.
Nu veed jeg det! ja, Du har **Gjæld**,
Det bringer aldrig Gavn og Held;
Jo Mere man af den Ting faaer,
Desmere det til Agters gaaer.

Opløst af Manden paa Frelserens Taarn, Hans Rasmus Sørensen, En Skuespiller, D. L. S., Marie Jensen fra K., Knud Davidsen.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste October erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (16 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 12te November. Nr. 46.

Indhold: Søstrene (Fortsættelse). — Luthers Mindesmærke i Mohra (med Xylographi). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Gaade.

Søstrene.
(Fortsættelse.)

Taarer styrtede ud af hendes Øine og hun kunde neppe tilbageholde sin Hulken.

„Hvad mener De?" spurgte Maud skjælvende, thi i al sin Elendighed syntes hun dog her at skimte et Lys, der kunde bringe en Forklaring paa det, der var hende gaadefuldt.

„Det mener jeg," sagde Nina, samlende sine sidste Kræfter, „Lord Bearwarden har opdaget Alt. Han har sendt en Udfordring til Mr. Stanmore. Jeg — jeg — elsker Mr. Stanmore, Lady Bearwarden, idetmindste har jeg gjort det. Jeg var forlovet med ham. (Uagtet Lady Bearwardens Følelser naturligviis vare i Oprør, kunde hun dog ikke lade være at smile lidt over, at Dick saa hurtigt havde lært at glemme hende.) Jeg er kun et stakkels Pigebarn, men jeg veed, at saadanne Ting kunne forhindres, og det er derfor jeg er kommen. De er Skyld i den Ulykke, der truer mig — det er derfor Deres Pligt, at see at forhindre den, og jeg har Ret til at komme til Dem for at finde Hjælp."

„Men jeg er jo aldeles uskyldig," forklarede Maud i en langt ydmygere Tone end hun pleiede at bruge, „jeg elsker min Mand inderligt og har kun seet Mr. Stanmore eengang, efterat jeg er bleven gift, og han havde aldrig saa snart faaet Øie paa mig, før han ilede bort, som om jeg havde Pesten. — Her maa finde en Misforstaaelse Sted — der maa ikke spildes et Minut — men hvad skulle vi gjøre?"

„Og De — De elsker ikke Mr. Stanmore? og han vil ikke løbe bort med Dem? Er De ogsaa sikker paa det, Lady Bearwarden? — Jeg fortjener egentlig ikke saa stor Lykke. Jeg har dømt for haardt og for hurtigt — hvad vil han tænke om mig, naar han faaer det at vide? — Han vil vist aldrig tale til mig igjen."

Taarerne fløde rigeligt, men hun havde dog Ro nok til at fortælle Lady Bearwarden om hendes Barndom, hendes Udsigter, hendes Hjem i Putney og fremfor Alt om ham, som hun stolede meest paa, for at hjælpe dem ud over alle Vanskeligheder, nemlig Simon Perkins, Maleren.

„Han kan stoppe dem," sagde Nina, „og han vil ogsaa gjøre det. Han sagde den fremmede Mand, at Intet maatte skee i Hastværk eller Overilelse. Jeg hørte ham selv sige det, Lady Bearwarden, for jeg lyttede — ja, det gjorde jeg rigtignok — men jeg vil alligevel gjøre det igjen. Vilde De maaskee ikke? Den fremmede Mand vil jeg see hængt — han var rigtig opsat paa at de to Andre skulde myrde hinanden. Mon han ikke kunde blive straffet, for det er jo saagodtsom et Mord?"

Begge Søstrene raadsloge længe med hinanden om, hvorledes de bedst skulde forhindre Duellen, der truede tvende Liv, der nu vare dem de dyrebareste af alle.

De drak Thee sammen, fandt mere og mere Behag i hinanden og bleve til Slutningen enige om, at Nina skulde vende tilbage til Putney, hvor hendes Fraværelse jo maatte fremkalde betydelig Uro, at hun maatte meddele Simon Alt, hvad Lady Bearwarden betroede hende angaaende hendes Forhold til Lord Bearwarden, at han skulde opsøge Lorden og fortælle ham hele Sandheden, og at de endelig, naar en almindelig Forsoning havde fundet Sted, skulde faae den falske Ven, der med saamegen Iver havde søgt at faae de to Mænd i Haarene paa hinanden, ordentlig afstraffet.

Da de vare blevne enige om dette, vilde Lady Bearwarden ringe, for at beordre sin Vogn færdig til at bringe Nina hjem.

„Nei!" bad Nina, „jeg kan faae en Vogn i denne Deel af Byen, hvor det skal være. Det er jo neppe mørkt endnu, og jeg er vant til at gaae paa egen Haand. Jeg er ingen Kryster, Lady Bearwarden, og mine Tanter vilde blive allarmerede, naar Deres Eqvipage holdt for Laagen. Jeg troer desuden neppe der er Plads for den at vende paa. En Tjener? Nei Tak, det behøves ikke. Jeg vil blot tage min Hat paa, og saa gaaer jeg. Tak for al Deres Venlighed imod mig. Farvel."

Otte og tyvende Capitel.

Lord Bearwardens Kammertjener, der ellers

var i Besiddelse af en tilstrækkelig Portion Selvtillid, maatte tilstaae, at han aldeles ikke kunde forstaae, hvad der foregik omkring ham, og han havde dog en mangeaarig Erfaring og var bleven indviet i mange Slags Familieaffairer.

Denne Bringen hjem af et simpelt Fruentimmer, og det bedste Soveværelses Istandsættelse til hende; dette Besøg af en smuk, ung Dame, som i den Grad lignede hans Frue, at hvis han ikke havde seet dem samlede, da han bragte Theen ind, saa vilde han have svoret paa, at det var hendes Naade selv; denne totale Forglemmelse af det vigtige Middagsmaaltid confunderede ham i den Grad, at han var næsten bragt til Fortvivlelse.

En Trøst havde han dog, at han paa det nøiagtigste havde opfyldt Lord Bearwardens Ordre om at sende ham alle Breve; at han havde misforstaaet Ordren og gaaet langt ud over, hvad Lord Bearwarden havde meent, havde han ingen Anelse om.

Derfor skete det ogsaa, at den forurettede og forbittrede Ægtemand modtog et Brev med Posten, som han ikke vidste, hvad han skulde troe eller tænke om.

Han havde nemlig just fordøiet Tom Ryfes uvelkomne Skrivelse, som i temmelig ubestemte Udtryk underrettede ham om, at den Hævn, han sukkede efter, maatte opsættes 2 à 3 Dage og han havde just bandet sin gode Vens slette Ledelse af denne Æressag, da et nyt Brev blev leveret ham, og han aabnede det, som Folk ofte gjøre, uden først at see efter Udskriften, og saaledes hændtes det, at han læste det anonyme Brev til hans Kone, hvori hun blev sat Stevne samme Aften i Nærheden af hendes Bolig.

„En grusom Hemmelighed har berøvet Dem Deres Mand," saaledes lød den første Linie.

Hvad kunde det vel betyde?

Han studerede Brevet igjennem flere Gange, navnlig denne første Linie. Et svagt Haab vaagnede hos ham, at han maaskee havde dømt for overilet; det var vel kun en ringe Gnist, men hans Kjærlighed til hende søgte at blæse Liv i den, at den maatte flamme op.

Selv den fiffigste Gavtyv kan let komme til at give sig selv et blottet Punkt og forglemme en reen Ubetydelighed.

Lord Bearwarden syntes at gjenkjende den samme Haand, som havde skrevet det anonyme Brev, han en Dag modtog paa Vagten — det syntes altsaa at tyde paa et Complot. Han besluttede at undersøge Sagen tilbunds, og istedetfor at sende det mysterieuse Brev til sin Kone, selv at møde paa det betegnede Sted, og der ved Trusler, Penge eller ved hvilketsomhelst Middel, der stod i hans Magt, at komme til en Forklaring.

Det var altsaa dog maaskee heldigt, at Duellen var bleven udsat; han kunde maaskee nu faae Oplysninger, som vilde forandre hele Situationen — men hvis ikke — saa maatte Mr. Stanmore tage sig iagt.

Denne Herre havde imidlertid ganske forglemt Lord Bearwardens Existents — Mr. Ryfes Visit forrige Aften i Klubben — den uforklarlige Grund til den foreslaaede Duel — kort sagt Alt — undtagen at Nina var forsvundet. Forsvundet! et forvildet Lam paa Londons Gader. Han følte sit Blod stivne ved Tanken herom.

Han ilede ud til Putney, fandt Tante Susannah i Haven og foregav, at han var gaaet forbi og blot vilde spørge, om de vilde have Bud med til Simon.

„Hvor opmærksomt!" sagde Tanten, „jo han kunde maaskee tage nogle Blomster ind med, det vilde glæde baade Nina og Simon. Hun vilde blot gaae ind og hente en Sax."

Dick stod et Øieblik forknyt over, at han ikke fandt Nina; men da han ingen Tid havde at spilde med Passiar, satte han al Høflighed tilside og gik sin Vei — han slap da ogsaa for at slæbe paa en Buket, der rimeligviis vilde blive ligesaa stor som en Feiekost.

Da han kom til Simons Atelier og Nina heller ikke var der, bleve begge Mændene for Alvor urolige.

Tjenestepigen blev kaldt ind og taget i formeligt Forhør. Efter at være udspurgt paa Kryds og Tvers, og efter at Mændenes Taalmodighed næsten var bristet over hendes ubestemte og ofte modsigende Svar rykkede hun endelig ud med at hun havde seet hende gaae ind i en Bog- og Papirhandler-Boutik paa den anden Side af Hjørnet.

Pigen fik Lov at gaae og begge Herrerne ilede hen i Boutiken for at faae yderligere Oplysninger, som Eieren ogsaa var rede til at give.

„Der kom jo rigtignok mange Damer, men han var en Mand, der lagde Mærke til ethvert nyt Ansigt — en smuk, ung Pige, slank, bleg, sorte Øine og sort Haar — det maatte være hende — hun syntes at være urolig og have Hastværk — hun vilde blot see Veiviseren — der laa den endnu, just som hun havde lagt den fra sig — en Herre var kort efter kommen ind, havde skrevet et Brev og havde opsøgt den samme Adresse — det var et mærkeligt Sammenstød — Navnet var et af de nederste paa Siden.

Medens Simon modtog denne Efterretning, havde Dicks Øine fulgt Navnerækkerne i Veiviseren og mellem mange B'er stod nederst Bearwarden. Men hvad kunde Nina ville der? det var jo næsten det sidste Sted, man skulde søge hende, men her var jo ethvert Vink velkomment, hvorfor de ogsaa begge bleve enige om, uden Opsættelse at ile hen til Lord Bearwardens Bolig.

Jo kostbarere Øieblikkene ere, jo hurtigere synes de at gaae. Høstdagen var vegen for Aftenen førend de fandt dette Maal for deres Undersøgelser og ingen af Mændene havde Hjerte til at meddele den anden sine uhyggelige Tanker over at vide Nina paa denne Tid paa Londons Gader uden en beskyttende Ledsager.

Gentleman Jim og hans Medforbundne havde imidlertid havt nok at gjøre med at træffe de fornødne Forberedelser til deres smukke Forehavende. Tom havde samlet alle de contante Penge han kunde skaffe tilveie, havde forsynet Jim med den nødvendige Sum, han havde Brug for, og havde nu et Par Timer tilovers forinden det vigtige Øieblik kom. Dette Mellemrum viede han sine private Affairer og Comptoiret, for at hans Onkel saa lidt som muligt skulde generes af en Fraværelse, som han smigrede sig med maatte vare dygtigt længe.

Det havde allerede været mørkt længere end

en Time, da de Forbundne atter mødtes, udrustede og rede til det Forsøg paa en voldelig Bortførelse, som de havde besluttet.

Jim var, hvad han ellers ikke pleiede at være, naar han, som han kaldte det, havde „en Forretning" for, neppe ganske ædru, thi for at faae Lov til at bruge Droschken uden Kudsk, havde han maattet drikke denne Person fuld, og dette var, selv for en Fyr som Jim, ikke saa let en Sag, og hans Lidenskaber vare ordentlig ophidsede af Spiritus længe før han med Vognen mødte paa det aftalte Sted, hvor han skulde vente paa Tom Ryfe.

Hvor han lo ved Tanken om den smidige Livsbeskytter (life preserver) han havde i Overfrakkens Lomme, og den lange, spidse, skarpe, morderiske Kniv, han kunde føle indenfor. En ond Aand havde besat ham; han sprang i Tankerne den mellemliggende Tid over, og den største Vanskelighed forekom ham at ligge i, hvorledes han skulde skaffe Toms livløse Krop afveien, før han selv ilede hen for at nyde Frugten af sin Brøde.

Han lo, saa det klukkede i ham, ved Tanken om den bydende Maade, hvorpaa Tom havde behandlet ham, og den Tone, hvori han havde befalet ham, ikke at komme for silde.

„Det er deiligt! Nei, vil man høre!" sagde Jim, medens han sad paa Bukken og saae ud i den taagede Aften. „Du vil nok helst være Herre og lade mig være Tjener; see Dig dog engang vel for først. Før Solen staaer op imorgen vil jeg have taget Livet af Dig, og hvem af os to er saa monstro Herren? — Hende vil jeg ogsaa have — Hurra — den stolte, blegfjæsede Djævel — og det skjøndt Jim ikke var mere værd end Støvet hun traadte paa. — Tys! — hold Mund! — der kommer han."

Gjennem Taagen viste Tom Ryfes Skikkelse sig; han havde i Lommen en Revolver, og var rede til at bruge den ved den mindste Anledning.

„Er Alt i Orden, Jim?" spurgte han hviskende. „Du har da ikke forglemt Knebelen, eller Tørklædet til at kaste over hendes Hoved? Der behøves kun en Ubetydelighed og hele vor smukke Plan kan strande."

Istedetfor Svar steg Jim, skjøndt med nogen Besværlighed, ned fra Kudskesædet, aabnede Vogndøren og pegede paa de ovennævnte Artikler, som laa samlede paa Forsædet.

„De skal jo være Kudsk, Herre," sagde han med en hæs, klukkende Latter. „De kjender jo Veien? Strax dreie af tilvenstre. Jeg kjører indvendig som en Lord eller fiin Doktor og holder Øie med Alt."

„Det er forbandet mørkt," sagde Tom, lidt uhyggelig tilmode, „men det er jo til Fordeel for os. Du kjender jo hendes Skabelon ligesaa godt som jeg. Forglem nu blot ikke Aftalen. Jeg kjører tæt ind til Fortovet og i selvsamme Øieblik jeg holder stille, kaster Du Tørklædet over hendes Hoved, qvæler hendes Skrig og smider hende ind i Vognen. Dyret her kan vel galoppere?"

„Der er Blod i hende," sagde Jim, og gav Dyret et lydeligt Slag over Lænden, „idetmindste sagde Fyren det, som jeg leiede hende af; men han var jo rigtignok saa fuld, at han maaskee ikke vidste hvad han selv sagde. Men løbe kan hun vel, naar hun faaer dygtigt af Pidsken."

Medens han talte hjalp Jim Mr. Ryfe op paa Bukken, og selv tog han Plads indvendig i Vognen, med Døren aaben, siddende paa Luur som en Tiger, parat til at styrte løs paa sit Bytte, saasnart han fik Øie paa det.

Gaderne i den store By ere aldrig saa tomme, som et Par Timer efter Solens Nedgang og et Par Timer før dens Opgang, og Droschken mødte Faa eller Ingen paa sin Vei til det bestemte Sted.

Den standsede tæt ved Fortouget i en daarlig belyst Sidegade, som neppe laa hundrede Skridt fra Lord Bearwardens Bolig omme i Hovedgaden.

Et Uhr paa en Kirke slog otte. Slagene lød tungt og bestemt igjennem den stille, taagede Atmosphære, og begge Mændene følte deres Nerver rystede ved den kjendte Lyd, som bebudede at det afgjørende Øieblik nærmede sig.

Deres Pulse bankede stærkere end sædvanligt og Tom var nærved at ønske, at han ikke havde besluttet sig til at bruge slet saa voldsomme Midler for at naae sit Maal, og han kunde ikke rive sine Tanker løs fra den Straf, som Criminallovbogen bestemmer for Rov og Overfald, en Straf han som Lovkyndig kjendte til Punkt og Prikke.

Jim havde derimod kun een Følelse, som opfyldte hele hans Sjæl og alle hans Tanker. — Inden faa Minuter skulde han gjensee hende — maaskee i en ny Charakteer — bønfaldende og udgydende Taarer. Nei, hans Instinkt sagde ham, at selv den yderste Fare vilde ikke faae hende til at bøie sit stolte Hoved en Tomme eller tvinge en Taare fra hendes Øine — han kunde blive rasende paa hende, men dog ikke aflade at beundre og tilbede hende — han fik hende at see om faa Minuter, og selv under disse fortvivlede Omstændigheder var denne Tanke ham dog en Trøst og en Nydelse.

Hesten ventede med ludende Hoved, og Mændene forundrede sig over, at Minuterne kunde gaae saa langsomt.

Tys! et Fodtrin høres ved Hjørnet — en Silkekjole rasler — en høi, slank Qvindeskikkelse nærmer sig, passerer under Gaslygten og med rank Holdning og lette Skridt gaaer Offeret hen mod sine Bødler.

Blodet steg Jim til Hovedet, saa det bankede i hans Tindinger, som om der blev slaaet paa dem med en Forhammer. Tom samlede Tømmen og greb fastere om Pidsken.

Hun kom nærmere og nærmere; hendes Gang var jevn og rolig.

Skjæbnen lod til at være dem gunstig; hun standsede, da hun naaede Droschken, og hun syntes at have isinde at tage den til en Tour."

(Sluttes.)

Luthers Mindesmærke i Mohra.

Den 25de Juni 1861 var den lille Landsby Mohra, i hvilken Martin Luthers Forældre boede, forend de flyttede til Eisleben, Vidne til storartede Festligheder. Paa denne Dag — Mindedagen tillige for Overleveringen af den Augsburgske Confession — afsløredes her nemlig et Monu-

ment for den store Reformator, hvortil Grundstenen allerede var bleven lagt i Aaret 1846. Pladsen, hvorpaa Mindesmærket staaer, er, som man vil see paa Afbildningen, temmelig indskrænket, samt begrændset af Kirken, Skolen og de tilhøire og tilvenstre liggende Huse. Istedetfor det gamle Lindetræ, under hvilket Luther prædikede, da han vendte tilbage fra Worms den 4de Mai 1521, havde man plantet en ung Lind, og tilhøire for denne, i nogen Afstand fra det ærværdige, af Leer og Bjælker sammenklinede Huus, hvis Vægge havde indesluttet den berømte Mands Forældre, og som nu var prydet med en lille bruun Tavle, der bar Indskriften: „Dr. Martin Luther's Stammhaus", kneiste det prægtige Mindesmærke om den mægtige Aand, som for mere end 300 Aar siden paa den samme Plet havde opildnet og varmet Møhrabeboernes Hjerter med sine gløende og kraftige Ord.

Monumentet, hvis Tilblivelse for det Meste skyldes den nu forlængst afdøde Digter Ludvig Bechstein fra Meiningen, er et sandt Mesterværk af Billedhugger Müller fra samme By og af den høit ansete Metalstøber Burgschmidt fra Nürnberg, hvilken Sidstnævnte desværre ikke oplevede at see sit herlige Arbeide fuldført og overgivet Efterverdenen. Figuren og Fodstykket ere tilsammen 18 Fod høie. Paa Forsiden af Sokkelen staaer der: „Unserm Luther in seinem Stammort 1846"; paa den høire Side seer man i Relief Theserne blive opslaaede paa Kirken i Wittenberg; Bagsiden viser Luthers Tilfangetagelse ikke langt fra Altenstein, og paa den venstre Side endelig sidder Reformatoren i sin Stue paa Wartburg, sysselsat med at oversætte Bibelen. De fire Evangelister ere placerede hver paa sit Hjørne af Piedestalen. Luther selv har sat den venstre Fod noget frem; den høire Haand holder han lidt udstrakt, som om han stod i Begreb med at opløfte sin myndige Røst, og med den venstre Haand støtter han den opslaaede Bibel mod den venstre Side af sit Bryst. Hans Aasyn er præget af den Værdighed og Mildhed, hvormed han synes at henvende sig til den forsamlede Mængde. Tegningen af de enkelte Dele er fortræffelig; men, idet man har givet Statuen den sædvanlig benyttede monumentale Størrelse, har man ikke taget tilbørligt Hensyn til den

Luthers Mindesmærke i Møhra.

snevert begrændsede Plads og de tarvelige Omgivelser, og Følgen heraf er da bleven, at Monumentet, istedetfor at hæve disse, tvertimod kommer til at virke, om man saa maa sige, trykkende paa dem. Paa en stor, fri Plads, omgiven af kolossale Bygninger, havde Forholdet været passende; men her, paa denne idylliske Landsbyplet, vilde en Figur i Legemsstørrelse have frembragt en bedre Harmoni med de venlige, men uanseelige Smaahuse, ligesom man ogsaa langt mere levende vilde have kunnet forestille sig den Scene, hvor Luther engang paa det samme Sted prædikede for en saa stor Mængde af Indbyggerne i Møhra og dennes Omegn, at den daværende lille Kirke ikke formaaede at rumme Tilhørerne. Medens man her helst maatte tænke sig ham som den lærde Patriark midt iblandt sine Slægtninge og Venner, synes han os nu derimod som en Kæmpe i denne overnaturlige Størrelse.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

„Det er Skjæget, der giver ham det Udtryk — men godt seer han ud, og det kan gjerne være, at jeg senere vil finde ham smuk."

„Det kan De ikke mene, Miss, skjøndt De har en sær Smag. Nei, jeg holder paa røde Kinder og sort, krøllet Haar."

„Tænker Du endnu paa Din Sømand fra Plymouth?"

„Jeg veed ikke hvad De mener, men hvis jeg mister min Frøken, er det jo godt, at jeg tænker paa en tro Ven og denne tænker paa mig."

„Jeg er jo ikke saa nær ved Giftermaal endnu, og vi to ere for gamle til at sælge vore Kyllinger, før vi have Fingre i dem."

„Aa, Miss! siger De blot ‚Ja', saa siger Ingen Dem imod, og inden eet Aar er De Herskerinde her."

„Skeer det, lad saa Din Sømand blive Landmand, jeg kan vel skaffe ham en Plads her, uden at han behøver at arbeide sig ihjel. Var Mama i mit Værelse?"

„Ja, Miss."

Lady Laura sad med den Dragt i Haanden, hun havde bestemt for Datteren.

„Den Kjole vil jeg ikke have paa idag, Mama — men derimod den nye blaa."

„Hvorfor? Mr. Ford synes ikke at sætte stor Priis paa Pynt."

Audrey svarede blot: „Jeg har nu bestemt mig for den blaa Kjole."

Under andre Omstændigheder havde dette været en Krigserklæring, og Audrey havde maattet give efter, men som Forholdene vare, fandt Lady Laura sig i Modsigelsen og overlod Datteren i Marshalls Hænder.

Da Audrey i sin Pynt traadte ind til Moderen, var denne henrykt og udbrød: „Men Charles dog, glæd Dig over, at Din Søster seer saa fortryllende ud!"

„Hvem er al den Stads for?"

„Og Du kan spørge om, Charles! hvem det er for?"

„Ja, det gjør jeg endnu engang."

„Naturligviis kun for Din Skyld," svarede Audrey med et betegnende Nik, idet hun forlod Stuen.

„Hvor jeg vil savne hende, thi det er klart for mig, at det er Audreys Mening, at den gamle Gentleman skal frie til hende idag, og Leilighed vil nok findes. — Hvor jeg afskyer den Tanke, at hun skulde opoffre sig paa den Maade."

„Maa jeg bede Dig, Charles, ikke at tale paa den Maade — som om det var et Offer for en fattig Pige at ægte en Millionair."

„Glem ikke, Moder, at Du selv har været ung."

„Ja, ung og ubetænksom, Charles. Din Fader var elskværdig og jeg tilbad ham — og dog burde han aldrig have ægtet mig, derom have vi begge ofte været enige. Mine Børn skulle ikke, saaledes som deres Forældre, kæmpe for at bevare det ydre Skin."

„Vilde det ikke have været bedre, Moder, at have levet sammen med dem, man syntes om og stod lige i Formueshensyn, end med de overdrevne?"

„Hvor Du er utaknemmelig, Charles! det er for mine Børns Skyld, jeg har lidt og stridt."

„Jeg kan ikke lide at blive patroniseret og modtage Indbydelser, hvor jeg ingen Gjengjæld kan gjøre, og Du lægger for megen Vægt paa fornem Fødsel og Omgang. Husk paa, at det er alene ‚Dyden, der adler'.

„Tal ikke saadant radikalt Tøieri. En stor Rigdom kan rigtignok udjevne Fødselen, og naar Mr. Ford er Audreys Mand, er jeg overbeviist om, at vor fornemme Slægt altid vil være forekommende mod ham."

„Stakkels Mand! han vil ikke længe uleilige Familien, thi han vil synke under Vægten af dens Fornemhed."

„Dog, lad os lade den Sag falde, og pas Du selv paa Miss Bingham; thi mister Du hende, er det Din egen Skyld. Nu veed jeg, hvem Mr. Ford havde bestemt hende for."

„Og hvem er det da?"

„Denne Mr. Dyne Court, som han gjør saa meget af. Naar Mr. Ford og Audrey ere blevne forlovede, kan hun give ham et Vink om, ikke at presse Mr. Dyne Court for et længere Ophold her."

„Lad blot det være; thi jeg har maaskee slet ikke isinde at optræde som Lady Binghams Tilbeder."

Lady Laura mærkede, at der var intet Udkomme med Sønnen idag og lod ham ene.

Audrey kjørte for Mr. Ford og Talen faldt paa Mr. Dyne Court, hvem hun hørte havde været den forrige Eier og hvem Mr. Ford roste i enhver Henseende og navnlig for hans faste Charakteer. „Han vil blive Minister," endte han, „og hvor meget jeg end afskyer al Rettergang, kunde jeg dog have Lyst til at faae mig en Proces blot for hans Skyld."

„Hvad er han da?"

„En ung Advokat, der vil bryde sig en Bane i Livet. Indflydelsesrige Venner vilde skaffe ham en diplomatisk Post, men han afslog den."

„Stakkels Fyr! at miste sin Eiendom, og med den saamange gamle Minder — det er haardt — hvor jeg føler for ham."

„Det gjør jeg ogsaa, Miss Verschoyle, mere end for nogen Anden."

„Kunde han da ikke frelses uden ved at sælge?"

„Nei, og hvis han ikke var truffet paa mig, der som Liebhaver gav en uhyre Sum for Eiendommen, vilde han ikke engang have en ringe Sum tilovers. Det bliver vel imellem os?"

„Naturligviis, og tak for Deres Tillid. De er en ædel Charakteer."

„Det er en Compliment, som jeg sætter Priis paa, da den kommer fra Dem."

Havde Audrey havt den Idee, som hendes Moder meente, saa havde Spillet nu været hende let, men hun ønskede ikke Resultatet i dette Øieblik, hvorfor hun forandrede Gjenstanden for Samtalen, som Mr. Ford villigt gik ind paa.

Alverden sagde han var rig, men eensom, og maatte gifte sig. Audrey kunde han godt lide fra den første Dag han saae hende og syntes bedre om hende Dag for Dag, men dog sukkede han ofte ved Erindringen om Hende, der havde eiet hans hele Hjerte i tidligere Dage, og syntes det var en Synd, at tænke paa et andet Ægteskab.

Ellevte Capitel.

Da Audrey og Mr. Ford kom til det aftalte Sted, bleve de overraskede ved at finde hele det øvrige Selskab forsamlet der. Det første Par, Audrey saae, var hendes Broder og Miss Bingham, men Mr. Dyne Court kunde hun ikke faae Øie paa.

Efter nogen Tids Forløb spurgte hun om ham.

„Han spadserede med os til det første Led," sagde Miss Trifusis, „viste os den smukkeste Vei og lovede at træffe os senere."

„Ja, jeg lovede ham," sagde Mr. Ford, „at naar han blot vilde komme til mig, skulde han være aldeles fri og gaae hvorhen han vilde, uden at blive udspurgt. Han er vist hos en eller anden af Naboerne, der alle længes efter ham."

Audrey følte sig skuffet — hun ønskede just ikke, at Mr. Dyne Court skulde blive forelsket i hende — men beundre hende, skulde han, og coure lidt til hende i Dagens Løb, derfor havde hun pyntet sig. Mr. Fords Tale om ham havde desuden fremkaldt hendes Sympathi for Mandens gode Egenskaber, og det vilde hun lade ham mærke. Men han var ikke tilstede og Audrey var stødt derover, dog lidt efter lo hun ad sig selv, sagde, at hun vilde trøste sig med sin gamle Tilbeder, men følte, at hendes Stemning var meget variabel, og at det var bedst just ikke at udsætte sig for ret mangen tête a tête med Gjenstanden for sin nye Lidenskab.

Dagen gik paa den behageligste Maade, Audrey opoffrede sig ganske for de ældre Medlemmer, hvorover Moderen glædede sig saameget mere som Charles ogsaa havde viist Miss Bingham særdeles Opmærksomhed.

Ved Middagsbordet viste Mr. Dyne Court sig; han sad ikke i Nærheden af Audrey og denne var meget taus, som hun undskyldte med Træthed, og efter Bordet fordybede hun sig i en Bog. Da hun et Øieblik saae op fra den, hørte hun disse Ord:

„Jeg har ventet længe, men turde ikke forstyrre Dem."

Det var Mr. Dyne Court, der tog Plads ved hendes Side og tilføiede: „Jeg har i den senere Tid seet saa faa Damer, at De ikke kan begribe, hvilken Behagelighed det er for mig atter at være i Dameselskab."

„Det er altsaa en Compliment til Kjønnet og ikke til mine personlige Yndigheder."

„Det er dog en Feiltagelse — jeg frygtede for at være for dristig."

„Har De da ingen Søstre? qvindelige Slægtninge? eller har De da aldrig gjort Cour til nogen Dame isærdeleshed?"

„Jeg har jo tidt syntes godt om et smukt Ansigt og stundom gaaet en Omvei for en ung Piges Skyld — men jeg har aldrig været forelsket saaledes, at jeg vilde gifte mig med Vedkommende, og Folk blive det heller ikke let, naar man først er otte og tyve Aar."

„Mændene dog ofte."

„Hvorfor de mere end Damerne?"

„Fordi de ere yngre i den Alder."

„Men Hjertet er ikke yngre."

„Rimeligviis ikke, men det kan godt gaae uden Kjærlighed, naar der blot findes Penge. Jeg er fattig, har ofte manglet Penge, og sætter derfor stor Priis paa dem. Derfor skulle, efter min Mening, rige Arvinger ægte fattige Mænd og rige Mænd fattige Piger."

„Vil De derfra undtage mig," sagde Mr. Dyne Court, „thi jeg vilde ikke ægte den rigeste Pige i England, hvis vi ikke elskede hinanden. Det er heller ikke Deres Mening — Deres Ansigt viser, at De baade vil og kan elske trofast."

„Endnu har jeg ikke prøvet det, og som De nylig sagde: ‚Folk blive ikke let forelskede, naar de først ere otte og tyve Aar'. Forraad blot ikke min Alder, det var maaskee letsindigt at betroe Dem den."

„Jeg kjendte den; thi Miss Winterton yttrede forleden, at De holdt Dem godt af en otte og tyveaarig Skjønhed at være."

„De var vel saa høflig at modsige hende," sagde Audrey leende.

„Jeg sagde hverken ja eller nei, fordi jeg mener, at Aarene ikke have Noget at gjøre med Deres Ansigts aandelige Udtryk."

„Nei, stop nu, og husk paa, hvad De sagde før imorges: ‚jeg kan ikke sige Complimenter og har ikke min Styrke i Smigreri'."

„De bliver jo strax vred."

„Jeg frygtede blot for at faae mine andre smukke Egenskaber opregnede."

„Det behøvede De ikke, og til Beviis vil jeg sige Dem, at jeg troer De var mere stødt end træt ved Bordet."

„Fuldkommen rigtigt, og det var fordi De udeblev fra Formiddagstouren."

„Det er rigtigt, skjænd De paa ham," sagde Mr. Ford, som var traadt hen til dem, „jeg tør ikke. Naa, vi kunne jo gjøre Touren om, nu maa vi høre paa Sangen i det andet Værelse."

Den Aften talte de ikke mere sammen, hvorimod Mr. Ford bad Audrey hjælpe ham med at adsprede Mr. Dyne Courts Alvor.

„Det er en let Sag, da jeg allerede godt kan lide ham."

„Det er rigtigt,“ sagde Mr. Ford, „jeg kan godt lide; at mine Favoriter holde sammen.“

„Er jeg da en Favorit?“ spurgte hun smilende.

„En stor Favorit, min Kjære, blot jeg var yngre.“

„Ønsk ikke det,“ sagde hun, „De saae maaskee ikke dengang saa godt ud.“

„Maaskee ikke,“ svarede han, ved Tanken om sig selv i fem og tyve Aars Alderen, og hans afdøde Patty i hendes bedste Dragt. Han sukkede og sagde: „Glæd Dem ved Deres Ungdom — det er en lykkelig Tid, som man senere længes efter og saa er den uopnaaelig.“

„Dens Glæder har jeg aldrig følt og Erindringen skal jeg altsaa ikke savne.“

„Den kan være bitter nok og dog vil jeg ikke undvære den. Det store Publikum mener vel, at jeg har været en særdeles lykkelig Mand — ja, paa en Maade; men, hvis Gud gav mig Valget, vilde jeg gjerne opgive min Rigdom, hvis han havde villet lade mig beholde det, jeg satte mere Priis paa.“

Dermed endte deres Samtale.

Tolvte Capitel.

Skjøndt Capitain Verschoyle maatte sige sig selv, at Miss Bingham var smuk, rig og indtagen i ham, og at han maatte ansee det for en Lykke, at blive hendes Gemal — saa kunde han dog egentlig ikke lide hende og brød sig ikke det mindste om hende.

Paa den anden Side følte han, at han aldrig kunde tænke paa Ægteskab med en rig Pige, hvorfor han ogsaa næsten besluttede sig til at benytte det gode Tilbud Skjæbnen bød ham i Miss Bingham.

For at have Ro til at overveie sin Stilling rigtig, besluttede han at gaae op til London for en Ugestid, skjøndt hans Moder meente, det var dumt, da Byttet kunde undslippe ham, og hans Søster lo ham ud og meente, at han gjorde bedst i at tage den forgyldte Pille strax.

Den stakkels Audrey tænkte vel derved nærmest ogsaa paa sig selv ved den Yttring, thi da hun senere gik ned til Frokostbordet udbrød hun uvilkaarlig: „Nonsens — vi ere jo næsten Tiggere begge to — naar jeg er Frue her, haaber jeg, at Mr. Ford vil være venlig og forekommende mod ham.“

Da Sønnen næste Morgen vilde sige Farvel til Moderen, erklærede hun, at hun havde tilbragt en søvnløs Nat, at hendes Nerver vare overanstrængte, „og husk paa, Charles,“ tilføiede hun, „at Doktor Coulson siger, at mit Liv hænger i en Traad.“

Paa Veien til Byen tænkte Charles paa, hvor dumt han maaskee egentlig bar sig ad, thi Miss Bingham havde just den Morgen seet usædvanlig godt ud og syntes at være bedrøvet over hans Bortreise. Og hvis nu Ohne Court maaskee stak ham ud?

Det næste Par Dages Eensomhed i London vare til stor Faveur for Miss Bingham. London var ham utaalelig, at vende tilbage for Tiden generede han sig for, og besluttede derfor at aflægge sin Ven Henry Egerton i Paddington et Besøg.

Som tænkt saa gjort.

Da han naaede Paddington Stationen, kom Toget fra Plymouth ogsaa, hvorfor han ventede til de fleste Passagerer vare borte. Han stod i sine egne Tanker, da en Drager sagde til en Reisende tæt ved ham: „Nei, Frue, der er ingen Dame paa den anden Perron.“

„Vil De saa skaffe mig en Vogn og lade den kjøre os til Shoreditch Stationen.“

Ved Lyden af denne Stemme vendte Capitainen sig hurtigt om.

„Mrs. Fox!“ udbrød han, „det glæder mig at see Dem. Kan jeg ikke være Dem til Tjeneste?“

Patience gav ham Haanden. „Tak for Tilbudet — jeg kjender kun lidt til London, og min Datter, som skulde have mødt mig her, er bleven forhindret.“

„Deres Datter?“

„Ja, min gifte Datter, Grace Hanbury. Dorothy er her med mig. Tak skal Du have for Dit Tilbud, at ville hjælpe os tilrette, thi baade Dorothy og jeg ere fremmede i denne store By.“

Trettende Capitel.

En Ubetydelighed havde forsinket Grace, og det var derfor med stor Glæde hun modtog Moder og Søster, og blev forestillet for Capitain Verschoyle, som var noget forbauset over den elegante Dame, der var saa forskjellig fra hvad han havde ventet.

Grace rakte ham Haanden og sagde: „Vi maa blive Venner, thi Du har gjort mig en stor Tjeneste ved at tage Dig af min Moder og Søster.“ Hun tænkte, at hun aldrig havde seet en af Vennernes Samfund see saa godt ud — Navnet var hende ubekjendt — men ah! nu havde hun det: „han er maaskee en Tilbeder, Dolly har fundet — jeg vil bede ham til Middag.“

Da han tog Afsked fra dem, udførte hun sin Tanke, „han maatte besøge dem i Fryston — Reisen var jo kort og hun kunde tilbyde ham et Gjæsteværelse.“

Patience blev lidt forbauset, thi Grace antog ham altsaa for en gammel Bekjendt og Capitainen lovede at besøge dem næste Dag.

„Hvor det glæder mig,“ lød en blød Stemme. Det var Dorothy, der rødmede dybt over, at have yttret høit, hvad hun tænkte. I de sidste to Timer havde hun ønsket, at Josiah Crewdson lignede ham og kunde sige saadanne morsomme Ting.

„Hvilken smuk Mand, Moder?“ sagde Grace, da Toget havde sat sig i Gang, „en sand Gentleman, hvem er han egentlig?“

Moderen forklarede det løselige Bekjendtskab og Grace maatte lee over, at hun havde antaget ham for en af deres, „men han er bestemt en Beundrer af Dolly?“

„O, Grace,“ sagde Dorothy rødmende, „han er en Krigsmand.“

„Naa, en af Faders gamle Fjender — det behøver Du ikke at see saa forfærdet ud for — han er jo ingen Tyrk. Jeg husker godt hvor Fader rev ned paa Rødkjolerne før jeg tog dem i Forsvar. Han har siden forandret sin Mening og anseer dem ikke for Belials Sønner, som Dorcas Horsenail pleiede at kalde dem.“

Da Capitain Verschoyle kjørte tilbage til sit Hotel tænkte han: „hvor hun er smuk, hvor jeg godt kan lide hendes barnlige Væsen, hvordan mon

hun vilde see ud, svømmende i Gaze og Kniplinger, og hvor hendes Øine dog ere deilige! Ved Jupiter, troer jeg ikke hun kunde faae alle 'Dig'ernes' og 'Du'ernes' Hjerter i hele Kvækersamfundet til at banke stærkere."

Een Mand idetmindste var ogsaa af denne Mening. Josealh Crewdson, havde neppe været hjemme en Uge — en Uge, der forekom ham som et heelt Aar — før han mærkede, at hans gamle Arbeidsdygtighed var borte; at tælle og regne sammen kunde han ikke mere, thi Dorothys fortryllende Ansigt stillede sig imellem Linierne.

Om sit Besøg havde han kun talt lidt til Søstrene, men disse, der vel ansaae Taushed for en Dyd, vare dog Fruentimmer og brændte af Nysgjerrighed, som dog kun blev slet tilfredsstillet, da Broderen kun svarede med Eenstavelsesord, og da de begge gik ham haardere paa Klingen, bad han dem passe deres egne Sager, forresten var Dorothy „den smukkeste og sødeste Pige han havde seet i sit Liv, og hvis hun blot vilde ægte ham, brød han sig overmaade lidt om Alt andet," og dermed lod han dem staae stumme af Forbauselse.

„Ak, Jemima!" udbrød endelig Kezia, „have vi ogsaa hørt rigtigt? Dersom Fader blot havde levet!"

„Saa vilde han aldrig have vovet at tale saaledes, men Du skal see, Dorothy Fox er et Verdensbarn, der ligesaalidt passer til Josealh — som Du."

De holdt nu en Conference om, hvorledes de skulde udrydde denne Djævel af hans Kjød og bleve enige om ikke at tage nogen Notits af Sagen for Øieblikket, men at spille de Fornærmede, hvilket ogsaa lykkedes dem saavel, at alle hans Tanker vendte sig fra dem til Dorothy, med hvem han ene beskjæftigede sig.

Heldigviis for ham, havde han ikke noget Tryllespeil, der viste ham Dorothy og hendes Tanker; han vilde da have seet, at Dorothy beskjæftigede sig med en ganske Anden, at hun anvendte en usædvanlig lang Tid paa sin simple Pynt, at hun plukkede en rød Geranium, prøvede den i Haaret, men vovede ikke at lade den blive siddende der og nøiedes med at tage den i Haanden, da hun gik ned for at see Grace kjøre til Stationen for at hente Capitain Verschoyle.

Fjortende Capitel.

John Hanbury var eneste Søn af en rig Kjøbmand, og selv var han en driftig Kornhandler, der beboede et stort Huus og saae mange Besøgende hos sig. Alt dette fik Grace meddeelt Capitain Verschoyle medens hun kjørte ham hjem i Ponny-Kjøretøiet.

Da de nærmede sig Huset, tiltrak Træerne deromkring sig Capitainens Opmærksomhed, hvortil Grace svarede: „Ja, vi ere ogsaa stolte af dem, især naar min Fader roser sine Taxtræer ved sin Bolig i Kingsheart. De har jo været der?"

„Ja, og det var nogle af mit Livs behageligste Timer. Det er en sjelden Moder De har, Mrs. Hanbury."

„Hun er kun min Stedmoder, men hun har aldrig ladet mig savne, at jeg havde mistet min virkelige Moder."

„Det kan jeg saa godt forstaae, og jeg tvivler ikke paa, at Miss Fox vil komme til at ligne hende."

„Dorothy er saa ung, og da hun kun har været saa lidt imellem Fremmede, sky og undseelig, men vi holde Alle saameget af hende."

„Hun er saa yndig og smuk, at min Søster, der sætter Priis paa Pynt, ordentlig blev bedrøvet over at see Miss Fox's tarvelige Paaklædning — hun meente, at hendes Skjønhed fortjente at fremhæves ved Klædedragten."

Grace maatte lee og sagde: „Du troer maaskee ikke, at jeg er en 'Ven' eller 'Kvæker', thi min Mand og jeg mene ikke, at en særegen Klædedragt er nødvendig, hvilket derimod Papa gjør."

(Fortsættes.)

Gaade.

Ved den kom Meget her til Agt,
Som ei tilforn anvendtes,
Ved den blev Meget her fuldbragt,
Som forhen aldrig kjendtes.
Ved den man lærte Stjerners Gang,
Og dybt hvad Jord kan dølge,
Ja, Lynet selv ved den vi tvang
Vor Rettesnor at følge.

(Tag det første Bogstav bort og sæt et andet istedet.)

Den er en Magt, der tvinger os,
Som kæmper i vort Indre,
Og byder tidt Forstanden Trods,
Hvis ei vi kan det hindre.
Den krænker ofte Pligt og Ret,
Foragter Baand og Lænker,
Og kan vor Vandel gjøre slet,
Om Hjertet ondt ei tænker.

Opløsning af Charaden i Nr. 45:

Hjemvee. Hjem — Vee.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde.

☞ **Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 20de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

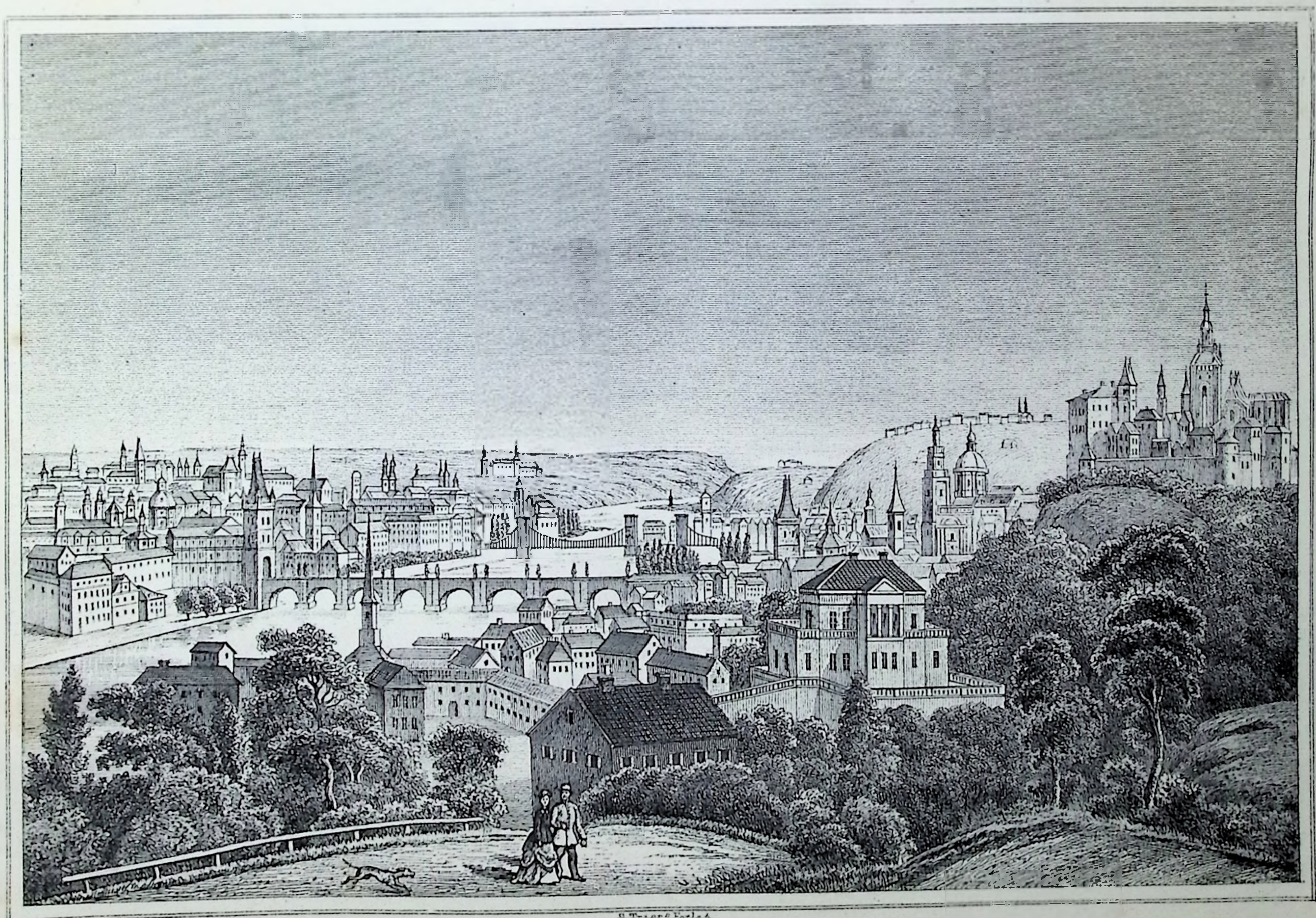

S. Triers Forlag

Prag.

(Efter en Tegning af C. Schacher.)

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 19de November. Nr. 47.

Indhold: Prag (med Lithographi). — Søstrene (Fortsættelse). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Begstavgaade.

Prag.

En tydsk Forfatter har engang kaldet Prag „en Ballade i Steen". Saadanne Tirader lyde sommetider ganske godt, og den gode Mand har maaskee ogsaa virkelig troet, at han havde sagt noget Piquant; men den temmelig søgte Sammenligning holder ingenlunde Stik. „En Ballade!" Havde han endda, naar han endelig skulde udtrykke sig saa poetisk, for ikke at sige opstyltet, kaldet den „et Epos", da vilde han være kommen Sandheden nærmere, om end langtfra nær nok. Her ville vi imidlertid ikke benytte os af slige høitravende Ord, men simpelt og ligefrem give Byen den Roes, som enhver Reisende, hvad enten han sidder i en første, anden eller tredie Klasses Coupee, yder den, naar han ankommer til den, idet vi sige: „Prag er en af de skjønneste Stæder i Europa!" Historikeren, Architekten og Archæologen ville i Forening udbryde: „Prag er en af de interessanteste Stæder, som vi kjende!" og Maleren vil blande sin Stemme med i Laget, udraabende: „Tales der om Prag? Ja, Prag! . . ."

Med Undtagelse af Havets evig vexlende Spil, er Prag — Bøhmens gamle Hovedstad — i Besiddelse af alle de Fortrin, hvoraf hvert især ellers er tilstrækkeligt til at gjøre en By bekjendt. Liggende paa begge Sider af den prægtige, seilbare Flod Moldau, dels i en Dal og dels paa de denne omgivende Høie, har den grønne Øer midt i Staden; her er majestætiske Bjerge, som overalt skue ned i Gader og Stræder; herlige Udsigter over den blinkende Strøm til det vidtstrakte, frugtbare Land; Taarne af enhver Stil og enhver Form i saa stor Mængde, at der vilde være nok til at forsyne et Par andre Byer i Europa med; storartede, gammeldags Bygninger og ærværdige Kirker og Klostre; Gader og Gyder malerisk slyngede ind i hverandre; rummelige Torve og mindre Pladse, som Aarhundreder have anlagt og smykket med kunstneriske Hænder; uendelig lange Broer med en Masse Helgenbilleder og Grupper af Steen eller Bronce; maa alt Dette tilsammen ikke frembyde et imposant Skue?

Og hint pragtfulde Billede, som Byen oprullet for os, er ikke tomt og indholdsløst, thi det har en dyb og alvorlig Baggrund; den skjønne, stolte Stad er ikke livløs og intetsigende, thi her „tale Stenene og de høie Paladser", „Aanden rører sig i hver en Krog", og de hellige Mure tilbagekaste Echoet af de Klager og Sukke, der i Tidernes Løb saa ofte have lydt indenfor dem. Her har Historien gjennem Aarhundreder fæstet Bo, snart omflydt af et blændende Lys og snart indhyllet i et uhyggeligt Mørke, og bag Historien og jevnsides med den dukke Sagnene frem, omgivne af deres drømmende, dæmrende Trylleskjær. Ved hvert Skridt, Du gaaer, har Ciceronen en eller anden Tragedie, Historie eller Legende at fortælle Dig, saa om en Stormands Bedrift, saa om en berømt Konge, og saa atter om en ligesaa berømt Martyr; her har En gjort et Mirakel, og derhenne har engang levet en hellig og viis Mand, hvis Raad og Bistand Tusinder have søgt og modtaget. Seer Du den steile Høi hist ovre ved Floden, der kneiser **Wyssehrad**, nu en lille Bjergfæstning, men fordum en mægtig Borg, hvor Troldqvinden og Sandsigersken **Libussa** for mange, mange Aar siden skal have boet. Ifølge de bøhmiske Sagn var hun en Datter af Czechernes mythiske Hersker Krok, blev omtrent 700 e. Chr. Folkets Fyrstinde og giftede sig derefter med Przemysl, hvorpaa begge anlagde Prag. Hiin grønne Bakke er **Ziskabjerget**, hvor Bøhmens **Hannibal** opslog sin Leir, og i den Kirke der har **Johannes Huß**, den Mand, for hvis Skyld den eenøiede Helt satte Verden i Skræk og Forfærdelse, prædiket. Bagved hine Tinder rager **det hvide Bjerg** frem i sørgelig Ensomhed; her var Skuepladsen for det skjæbnesvangre Slag, i hvilket Bøhmens Frihed forblødte sig, lige for Øinene af Mathematikeren og Philosophen **Cartesius**, der netop var tilstede, og i hvis Indre der allerede dengang tændtes et Lys, som skulde sprede sine Straaler over Videnskabernes Rige, med en Klarhed, der langt overgik Skjæret af det Lys, som **Tilly** og hans Blodhunde tragtede efter at udslukke.

I **Hradschin** ligger det gamle, keiserlige Slot, hvor „Vinterkongen", som **Frederik V.** af **Pfalz** spotviis kaldtes, holdt Taffel, medens Slaget stod paa, og paa det samme Slot findes de Gemakker, ud af hvis Vinduer Bøhmerne kastede de

keiserlige Gesandter, hvilken Voldshandling blev den første Anledning til den ødelæggende Trediveaarskrig. Hist nede, paa Altstädter Ring, maatte de ædle Martyrer for deres Tro bløde for Bøddelhaand, — netop paa den samme Plads, hvor Hussiterne kort forinden havde udgydt deres Modstanderes Blod. Her ligger ogsaa St. Veitskirken med Bøhmens Skytspatron, den hellige Nepomuks Gravmæle, og nede paa Broen viser man endnu Stedet, hvor Kong Wenzel grusomt lod ham martre og derpaa styrte i Moldaus Bølger. Nær ved Hradschin er Observatoriet, paa hvilket den forrykte Rudolph II. drev sit astrologiske Uvæsen, understøttet af den arme Johannes Kepler, hvem den bittre Nød tvang til at deeltage i Keiserens lærde Udskeielser. Paa det samme Hradschin hæver sig et gammelt Taarn, hvor den fangne Ridder Dalibor blev til en af Verdens fortrinligste Violinspillere, hvorfor Taarnet endnu den Dag idag kaldes Daliborka. Forøvrigt er Musiken altid bleven holdt høit i Ære i Prag, saa høit, at Mozart endog skal have sagt: „Ja, de Pragere, de Pragere forkjæle mig," — de Pragere, for hvem han componerede sin „Titus" og sin „Don Juan", denne Opera for alle Operaer. Og med Stolthed og Ærbødighed viser man jo ogsaa endnu Kneipehaven Zibulka, hvor det letsindige Geni spillede Kegler Dagen førend hans Mesterværk skulde opføres, skjøndt Ouverturen til det endnu ikke var skreven. Hvo vil ikke, naar Aandetimen slaaer, hellere møde denne sprudlende, elskovsvarme Tonedigters Aand, end de henfarne Aander af de stormægtige Konger Premisel Ottokar, Carl IV. og Georg af Podiebrad?

Paa det høieste Punkt i Staden ligger det rige Præmonstratenserkloster Strahow, en anseelig Bygning med rummelige Søilegange og en Kirke, i hvilken den hellige Norbert, Ordenens Stifter, samt Pappenheim, der faldt i Slaget ved Lützen, ligge begravne. I Malerisamlingen findes Portraiter af Albrecht Dürer og dennes Ven, William Pirkheimer, ligesom ogsaa af Keiser Maximilian, Pave Julian II. og forskjellige andre Fyrster. Det smukt ordnede Bibliothek eier Autographa af Tycho Brahe tilligemed et Billede af Hussiteranføreren Ziska, og fra Vinduerne i øverste Stokværk har man en vidunderlig deilig Udsigt over Staden og den skjønne Omegn lige til „Riesengebirgene" i Nordost.

Til Byens Mærkeligheder hører ogsaa det saakaldte Jødeqvarteer, der indtager den nordvestlige Deel af Altstadt ved Moldau. Blandt de 9 Synagoger udmærker sig især Altneuschule, en sælsom, skummel Steenmasse, der efter Sagnet skal være opført af de første Flygtninger fra det ødelagte Jerusalem. Under Hvælvingen hænger den store Fane, som Keiser Ferdinand III. forærede Jøderne til Belønning for deres Tapperhed under Svenskernes Beleiring af Prag i Aaret 1648.

En særegen Interesse knytter der sig for os Danske til den gamle, romantiske Stad: i Teynkirken i Altstadt hviler nemlig, som bekjendt, Uranias Ven, den navnkundige Tycho Brahe, hvis utaknemmelige Fædreland ikke havde en Plet Jord tilovers for sin berømte Søn, ham, der dog „monne bære op til Stjernerne dets Ære".

Søstrene.

(Slutning.)

Gavtyvene indsaae hurtig det Fordeelagtige for dem deri. Jim, der var parat til at springe ud, trak sig tilbage i det mørkeste Hjørne, og Tom, der jo skulde spille Kudsk, steg ned fra Bukken og holdt Døren aaben paa vid Gab, for at lade hende stige ind.

Hun havde sin Fod paa Vogntrinet og vilde gaae ind da hun fik Øie paa en Skikkelse paa Forsædet og standsede et Øieblik; men i samme Nu havde hun Shawlet over Hovedet og udstødte et halvqvalt Skrig. Jims kraftfulde Arme fattede hende om Livet og Tom gjorde sig rede til at springe op paa Bukken.

Hurtige Skridt nærmede sig imidlertid, en kraftfuld Haand greb Tom i Struben og kastede ham bagover, og han følte, at det her gjaldt en Kamp paa Liv og Død med en stærk, opbragt Mand medens to andre Skikkelser kom løbende til rundt om Hjørnet.

Øinene traadte frem af deres Hulheder og Tungen hængte ud af Halsen paa Tom.

„Jim! til Hjælp!" raabte han, „jeg qvæles."

„Du fordømte Skurk!" udbrød hans Modstander, hvis Raseri syntes at fordobles ved Lyden af den bekjendte Stemme, og Grebet sluttede om Toms Hals som en Jernskrue, truende ham med Døden, hvis han ikke kunde slippe fri.

Selvopholdelsesdriften lod ham gribe efter Revolveren; han fik ogsaa fat paa den i samme Øieblik som Jim, med Ryggen mod Vogndøren for at holde paa Fangen, bibragte Toms Modstander et voldsomt Slag med sin life preserver, der heldigviis kun ramte Skulderen, skjøndt han havde villet træffe Hovedet. For at faae fat paa Pistolen, slap Vedkommende Toms Hals. I Kampen gik Pistolen af. Der hørtes en Eed, et Hyl og et tungt Fald imellem Vognens Hjul.

Førend Krudtrøgen var borte, viste to nye Hjælpere sig paa Scenen. Med Simon Perkins Hjælp havde Lord Bearwarden ingen Vanskelighed ved at holde Tom fast, medens Dick Stanmore efter at have løftet den indelukkede Dame ud af Vognen over den faldne Tyveknægts ubevægelige Legeme omfavnede hende med en Henrykkelse, som om muligt var forhøiet ved den Uro, han havde været i for hendes Skyld.

Lord Bearwarden, der ellers var saa rolig, var aldeles forbauset og forvirret. Han kastede Øinene fra Tom Ryfes dødblege Ansigt, der tittede frem over en Londonner Droschkekudsks store Halsbind og svære Overfrakke, til den Qvindeskikkelse, som han ansaae for sin Hustru, og som kastede sig i sin Elskers Arme, klyngende sig til ham for Beskyttelse, og med Tilsidesættelse af al Skamfuldhed besvarede hans Kjærtegn.

„Mr. Stanmore," fik han endelig frem med en harmfuld, men for Sindsoprøret neppe hørlig Stemme. „Vi to have et Mellemværende, hvis Afgjørelse nu ingen Opsættelse taaler længere, Lady Bearwarden maa jeg ledsage Dem hjem. Behag strax at følge mig."

Dick troede, at hans Herlighed var bleven gal.

Nina betragtede Gruppen med forvirrede Blikke og vidste ikke hvad hun skulde tænke. Et svagt Suk og en endnu svagere Stønnen hørtes fra Legemet, der laa under Vognen.

„Vi maa see til det Menneske, han døer," sagde Simon Perkins og lagde sig ned paa Knæ ved Siden af Jims Legeme, der nu var uden Bevægelse og uden Følelse.

„Min Bolig er lige tæt ved, paa den anden Side af Hjørnet, lad os bringe ham derhen," sagde Lord Bearwarden, „skjøndt Alverdens Læger neppe nu ville kunne frelse ham — han forbløder indvendig."

Nina, der havde været i en forfærdelig Angst, fik snart sit Mod tilbage, da hun saae sin Elsker i sin Nærhed, og spurgte med en Stemme, der var hørlig nok i Forhold til den Skræk hun nylig havde været i: „Hans Bolig? hvem er han, Dick? og hvor boer han?"

Skuddet havde hidkaldt et Par Politiconstabler og de lode Skinnet af deres Lygter falde paa den forsamlede Gruppe. Det hvide Skjær faldt klart paa Miss Algernons Ansigt, ved hvilket Syn Lord Bearwarden blev om muligt endnu mere forvirret — han saae en Skikkelse og et Ansigt, saa aldeles ligt hans Kones, og dog var det ikke hende.

Han blev bleg, han rystede, han greb Dick i Skulderen og hviskede:

„Hvad er dette, Stanmore? Tal, for Himlens Skyld, Menneske, og forklar mig, hvorledes jeg skal forstaae alt dette."

Nu fulgte Spørgsmaal og Svar; ved hver udvexlet Yttring blev alt tydeligere og klarere — hvorledes en eller anden Fjende havde søgt at vække hans Mistanke, hvorledes Lord Bearwarden, skuffet af en Lighed, han nu selv var Vidne til, havde troet at see Maud i Vogn sammen med Mr. Stanmore, hvorledes han af den Grund havde forladt sit Hjem og sendt Dick Udfordringen, hvorledes Lady Bearwardens Brev til Mr. Stanmore, der var falden i hendes Mands Hænder, havde bekræftet hans Mistanke, og hvorledes det anonyme Brev til hans Hustru havde bragt hans Forvirring paa Høidepunktet, men ogsaa bestemt ham til at følge hende paa hendes offentlige Udflugt i det løse Haab, at der maaskee kunde findes Noget, som enten kunde hæve hans Tvivl eller i ethvert Tilfælde give ham en sikkrere Ledetraad for hans fremtidige Opførsel.

„Jeg var i en forfærdelig Stemning, det kan jeg gjerne tilstaae nu," sagde Lord Bearwarden, endnu med Haanden paa Dicks Skulder, „og jeg som en Bildttyv paa Luur udenfor min egen Dør. Det forekom mig saa haardt, at jeg ikke turde træde indenfor og see hende endnu engang. Strax efter kom hun ud, og jeg fulgte forsigtigt i Afstand efter hende, da jeg var bange for, hun skulde see sig om. Det gjorde hun dog ikke, men gik ligefrem; da jeg saae Vognen vente paa hende og hun vilde stige ind i den, vidste jeg ikke mere, hvad jeg skulde tænke.

„Det var imidlertid paa høie Tid. Jeg gik ikke længere, jeg fløi afsted og tog et Tag i Kudsken i den Tanke, at det var bedst at stoppe Kjøretøiet, og dersom det ikke var muligt, da at springe op med. Det var tydeligt, at hun ikke frivillig vilde stige ind. Den Lommel af en Prokurator var forresten stærkere end jeg havde anseet ham for, og jeg var ikke utilfreds med at see, at der kom Hjælp — jeg var jo En imod To, og det var Skuddet, der hjalp mig. Kuglen var gaaet lige under min Arm i samme Øieblik, jeg fik Forladningen saagodtsom i Ansigtet og Slaget paa Skulderen. Hans Regning er opgjort, troer jeg. Her er min Bolig, lad os faae ham ind, og saa maae De ordentlig forestille mig for den unge Dame, hvis Bekjendtskab jeg har gjort paa en saa uceremoniel Maade."

Toget var imidlertid kommet til Lord Bearwardens Bolig. Det bestod af Lorden, hvis høire Arm var fuldstændig svullen og smertefuld, men som gesticulerede med den venstre, af Dick Stanmore og Nina, der hørte efter de Forklaringer, Lord Bearwarden gav; af Jims følesløse Krop, som blev baaren af Simon Perkins og den ene Politiconstabel medens den anden holdende fast paa Tom Ryfe sluttede Troppen.

Da de kom ind i Forhallen saae de Lady Bearwardens forbausede Ansigt skue ned over Rækværket, og Dorothea, der vilde snige sig bort fra det venlige Asyl og maaskee søge hen og finde Fred i det rolige, klare Vand, stødte lige paa Gruppen i det Øieblik Jims afsjælede Legeme blev lagt ned paa Gulvet og den ene Constabel hviskede til den anden, at selv om Lægen boede i næste Huus, saa vilde hans Hjælp dog nu være for sildig.

Hun styrtede frem med et fortvivlet Skrig, kastede sig ned ved Siden af ham, løftede hans Hoved i Veiret, trykkede det ind til sit Bryst og sit varme, elskende Hjerte og sukkede:

„Tal til mig, Jim! Tal til mig! Hvis Du aldrig mere vil tale til mig, hvorfor standsede De mig saa før? Det var grusomt — grusomt. Hvorfor blev jeg forhindret i min Beslutning — saa havde vi nu været forenede."

Slutning.

Simon Perkins store Maleri fandt just ikke Naade for Kritikkens Øine; Bladene erklærede, at det var fuldt af Feil baade med Hensyn til Compositionen og Udførelsen, og det var med en drøi Eed, at Lord Bearwarden kastede en Avis fra sig og med lange Skridt spadserede frem og tilbage i den lille Have i Putney og for et taknemmeligt Publikum udviklede sin Mening om Maleriet.

Dick Stanmore og Lord Bearwarden vare nu uadskillelige, hvilket var en stadig Gjenstand for deres Koners spøgefulde Bemærkninger, medens Maud ofte tænkte paa, om Dick nogensinde havde fortalt Nina, hvor forelsket han engang havde været i et andet qvindeligt Væsen.

„Bladene maa saa sige, hvad de ville," fortsatte Lord Bearwarden, saa paastaaer jeg, at Publikum har syntes godt om Maleriet. Der var altid en Mængde Folk samlet om det paa Udstillingen og skjøndt jeg visselig ingen Undermaaler er, kunde jeg dog aldrig faae andet at see end Ansigtet; men det er ogsaa det deiligste Ansigt i Verden."

„Tak, Lord Bearwarden!" sagde Nina leende, men Simon havde ogsaa en udmærket Skjønhed at male efter, saa det er ikke saa underligt, at Maleriet er blevet smukt."

Nei, det var ikke saa underligt! men mon hun

tænkte paa, at hans Pensel havde været dyppet i hans Hjerteblod.

„Det ligner baade Dem og ogsaa Maud," svarede Lord Bearwarden, „skjøndt jeg nu ikke finder, at de ligne hinanden saameget som tidligere. Jeg glemmer ikke let første Gang jeg saae Dem, Nina."

„Hvor De var vred, og hvor De dog skjændte," svarede Mrs. Stanmore. „Af Dick havde jeg aldrig taalt det. Tiltaler De nogensinde Maud paa den Maade?"

Lord og Lady Bearwarden vexlede et Blik, som gav et tilstrækkeligt Svar.

„Det var heldigt for Dig, at han var saa vred," sagde Maud, „thi havde han ikke skyndt sig, saa maa Gud vide, hvad der var bleven af Dig i de to Roveres Hænder."

„Jeg glemmer ikke let den Døde i Forhallen, og da heller ikke den Anden, Krysteren, der bad saa ynkeligt for sig. Nu har han jo faaet sin Dom."

„Og han slap billigt," sagde Dick, „han havde fortjent at blive hængt og saa slipper han med nogle Aars Deportation."

„Men tænk paa Fristelsen, Dick," sagde Nina med et spøgefuldt Smil, „Du var jo paa Jagt efter samme Gjenstand, men han var den, der først traf paa mig."

„Jeg havde egentlig mere Medlidenhed med den anden Skurk," bemærkede Lord Bearwarden, der for længe siden var bleven sat ind i Gentleman Jims Forhold til hans Gemalinde, „han var en modig og frygtløs Fyr, som jeg hellere selv havde gjort det af med, end see ham blive skudt af hans egen Stalbroder."

„Nei, det stakkels Fruentimmer er meest at beklage," sagde Lady Bearwarden med et Suk, „skjøndt vi maa takke Gud for, at hun har mistet Forstanden og Hukommelsen. Jeg har seet hende imorges. Hun kjender Ingen, taler ikke et Ord eller bestiller andet end at gaae frem og tilbage med Øinene fæstede paa en krumbøiet Sølvmønt og en Sløife, som man fandt hos den Døde. Hun har det samme stive, tomme Blik, som forfærdede mig den Dag, jeg traf hende i Parken og hun stirrede ud over Vandet, som om hun saae og tænkte paa Noget hundrede Mile borte."

„Hun har nok ikke været rigtig ved sig selv siden den frygtelige Aften," sagde Nina.

„Skjøndt den Aften var den lykkeligste i hele mit Liv," sagde Maud, „saa vil jeg dog aldrig kunne glemme det Blik, hvormed hun saae op til Himlen fra Liget af og søgte at samle sine Tanker til en Bøn, men kunde ikke. Ak, min Elskede, hvorved har jeg dog fortjent al min Lykke midt i al den Elendighed og Sorg her i Verden?"

Hans Herlighed vidste maaskee ikke at finde Ord til at udtrykke sin Mening med, men han lagde sin Arm om sin Hustrues slanke Liv og trykkede hende op til sig.

„Det er Kjærlighed," lo Nina, „som er Skyld i al vor Tilværelses foranderlige Skjæbne."

„Og alle dens Sorger," sagde Lord Bearwarden.

„Og al dens Synd," sagde hendes Naade.

„Og al dens Skjønhed," sagde Dick.

„Og al dens Lykke," sagde Maleren, der fra sin Plads under Acacie-Træet endnu ikke havde yttret Noget.

„Godt sagt," udbrød de Andre, „og De behøver ikke at gaae udenfor denne lille Have for at finde Beviser nok paa Sandheden af Deres Ord."

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

„Deres Søster er ogsaa smuk nok i Forveien."

„Men hun vilde dog see dobbelt saa godt ud i en mere klædelig Dragt, og medens hun er hos mig, skal jeg see at føre hende an. Her ere vi imidlertid ved vort Huus og maa søge vore Venner i Haven."

Der fandt de Dorothy siddende i Græsset omringet af Graces to Smaapiger, der havde pyntet hendes Haar med Valmuer og Tusindfryd.

I sin Forvirring, da hun sprang op, vilde hun rive dem af.

„O, lad dem sidde, Tante Dorothy!" bad Børnene.

„Ja, de klæde Dem saa smukt," bad Capitain Verschoyle og tog hendes Haand.

En Tjener kom og spurgte om Grace selv vilde hente sin Mand fra Stationen. Da hun ikke svarede strax, bad Capitainen, at hans Nærværelse ikke maatte forhindre hende deri, „thi hvis Miss Fox vil tage sig af mig, skal jeg være saa lydig og lærvillig som —"

„En Ven," sagde Grace leende.

„Velan, som en ‚Ven' — skjøndt jeg vilde have sagt som et Lam."

„Det er ogsaa kun eet — i dette Tilfælde er Lammet kun i en Ulvs Klæder," sagde Grace og gik.

„Hvad meente Deres Søster dermed?"

„At Du er en Kriger," sagde Dorothy undseligt.

„Ja, dem kunne Kvækerne ikke lide — kan De heller ikke, Miss Fox?"

„Det er urigtigt at udgyde Blod!"

„Det er ogsaa min Mening, men jeg spurgte ikke om det, men om De ikke kunde lide en Mand, fordi han var Soldat."

„Jeg — jeg har Ingen kjendt før Dig," sagde Dorothy, og hendes brune Øine betragtede ham med et Udtryk, som gjorde hende hundrede Gange yndigere, „jeg har jo ikke sagt, at jeg ikke kunde lide Dig, men det er beklageligt, at Du skal dræbe Dine Medskabninger."

„Troe blot ikke, at jeg er en blodtørstig Kriger — jeg var nærved at løbe min Vei, da Russerne rykkede frem."

„Løbe Din Vei — nei, det er Du bestemt for modig til."

„Hvem veed — prøv paa at omvende mig; thi De har vist omvendt Mange, Miss Fox?"

Dorothy følte, at der laa mere heri end de blotte Ord; hvad kunde han mene? hun blev forvirret og pillede Bladene af sine Blomster.

Denne yndige Undseelighed var noget ganske nyt for en Mand, hvem Damerne ellers kom halvveis eller længere endnu imøde; lidt Courmageri til en saadan Novice var noget ganske nyt og tiltrækkende for ham.

„De ødelægger Deres Buket," sagde han, „giv den hellere til mig. Behold blot en Blomst til at prøve Lykken paa."

„Jeg veed ikke hvad Du mener."

„Lad mig saa lære Dem det. Tænk paa En, som elsker Dem — det er jo let nok, og tag saa Blad efter Blad, sigende: han elsker mig af Hjerte — med Smerte — en lille bitte Smule — slet ikke — og det sidste Blad besvarer Deres Spørgsmaal."

„Af Hjerte," udbrød hun med et straalende Ansigt.

„Ja, det kunde jeg nok vide," sagde Capitainen.

„Hvorledes kunde Du vide det? Du vidste jo ikke, hvem jeg tænkte paa."

„Jeg er nu saa klog. Lad mig nu prøve for mig selv — det bliver vist ‚slet ikke' . . . . . Naa, hvad sagde jeg: ‚slet ikke', blev det.

„Oh — det var ikke rigtigt — prøv en anden!" bad hun.

„Det er overflødigt — De siger jo, at det var ikke rigtigt — og det er nok for mig."

Før Dorothy kunde svare, kom Grace og hendes Mand.

„Naa, endelig finde vi Jer," sagde Grace, „jeg begyndte at blive ængstelig, men min prosaiske Mand trøstede mig med, at naar Spisetiden nærmer sig, finder Folk altid Veien hjem."

Capitain Verschoyle og Mr. Hanbury bleve forestillede for hinanden og Alle begave sig paa Hjemveien. Dorothy var i en drømmende Tilstand, hun ikke ønskede at vækkes af.

Da Mændene reiste sig fra Middagsbordet, vare deres gjensidige Tanker om hinanden: „Det er en saa brav og hæderlig Mand, som jeg nogensinde har truffet paa," og da de kom ind til Damerne maatte Grace musicere for dem.

Dorothy kunde ikke spille, da Faderen ikke kunde lide det, og Grace havde først lært det efterat hun var bleven gift.

Capitain Verschoyle tog Plads nær Dorothy og førte Talen paa hendes Moder og udbrød spørgende: „men hvorledes vil De nogensinde kunne undvære hende og skilles fra hende?"

„Skilles fra hende?" gjentog Dorothy, „hvad mener Du dermed?"

„Naar De skal giftes, mener jeg. Thi De har vel nok tænkt Dem Muligheden deraf? Hvem er den Lykkelige?"

„Ingen; jeg bryder mig ikke om Nogen."

„Tys — tys," lo Capitainen ved hendes alvorlige Svar. „Det er en forræderisk og grusom Tanke."

Saaledes gik Talen livligt og muntert Resten af Aftenen, og da Capitain Verschoyle næste Morgen forlod Hanburys gjæstfri Huus, maatte han love, snart at komme igjen.

Til Dorothy sagde han: „Miss Fox! De maa ikke løbe Deres Vei, før jeg kommer. Husk paa, De skylder mig en nærmere Forklaring."

„Forglem det," bad hun alvorligt.

„Det skal jeg, dersom" — her pauserede han indtil Dorothy rettede spørgende Blikke paa ham — „Du lover ikke at forglemme mig."

Piben lød og Capitainen og John Hanbury vare paa Veien til London.

„Har Du mistet Mælet, Dolly?" spurgte Grace paa Hjemveien.

„Nei — jeg tænkte paa — jeg veed ikke hvad," men af Frygt for at sige en Usandhed, tilføiede Dorothy, „dog jo — jeg tænkte paa Charles Verschoyle."

Femtende Capitel.

Faa Dage efterat Capitainen havde forladt Dyne Court Castle, kom Mr. Ford ikke til Frokostbordet, men bad Mr. Dyne Court komme op til ham paa hans Værelse.

Mr. Ford havde faaet en let Halsbetændelse, maatte holde sig inde og han overdrog sin unge Ven at agere Vært for de mange Gjæster og more dem indtil videre.

Herved forandredes Lady Lauras Planer. Hun havde nemlig bestemt at tage Deel i alle Lysttourene for i Sønnens Fraværelse at passe paa, at ingen tête a tête fandt Sted imellem Mr. Dyne Court og Miss Bingham. Nu derimod fordrede almindelig Høflighed, at hun blev hjemme og underholdt og læste for Mr. Ford, hvorfor hun paalagde Audrey at holde sig til Mr. Dyne Court paa den bestemte Lysttour og forhindre ham fra at tale med Miss Bingham. Denne kunde overlades til Præsten, han vilde ingen Skade gjøre, da han aldrig aabnede Munden, uden paa Prædikestolen.

„Lad mig nu see Du offrer Dig selv for Din Broders Skyld og er saa elskværdig mod Mr. Dyne Court, at han ikke savner Miss Bingham," endte Moderen.

„Du behøver ikke at frygte, Mama, jeg skal nok gjøre Alt for at komme paa en god Fod med den unge Mand," sagde Audrey smilende, idet hun forlod Moderen og gik hen til Mr. Fords Værelser.

Den Syge blev overmaade glad ved at see hende, men vilde ikke modtage hendes Tilbud at blive hjemme hos ham, men hun maatte love, senere om Aftenen at lave hans Thee og fortælle ham Dagens Begivenheder.

Lady Laura var henrykt. „Ypperlig arrangeret — det er som om jeg selv havde handlet — ja, Audrey, Du ligner mig virkelig meget." Et Smigreri, Datteren nær havde besvaret med en Sarcasme.

Miss Verschoyle adlød strengt Moderens Bud; hun og Mr. Dyne Court vare uadskillelige hele Dagen. En Deel af Selskabet søgte Planter, og den velærværdige Robert Kirby fulgte med Miss Bingham og udviklede en Veltalenhed, som Lady Laura ikke vilde have syntes om, hvis hun havde seet, hvorledes Miss Bingham lyttede til hans Ord.

For Geoffroy Dyne Court gik Dagen hurtigt, han gjorde sig ikke Regnskab for sine Følelser, han vidste kun, at hvor Audrey var, der befandt han sig glad og tilfreds, men mon hun delte dette Indtryk? Dog, hun smilede jo ofte til ham og hendes forunderlig blide Øine viste ham ofte hendes Interesse og Sympathi; hendes Stemme lød ofte saaledes, som om dens Toner kun vare bestemte for hans Øren.

„Hvor det dog har været en deilig Dag for mig!" sagde Mr. Dyne Court.

„Og dog sukker De?"

„Fordi den er forbi."

„Forrige Gang vilde De ikke gaae med os."

„Husk paa, hvor lidt jeg kjendte Dem dengang."

„Sandt nok, og dog blev jeg stødt derover."

„Og vilde De bryde Dem om, at jeg nu holdt mig i Frastand?"

Hun vilde først have slaaet Spørgsmaalet hen i Spøg, men da hun saae hans bedende Øie, tilkastede hun ham kun et bebreidende, men kjærligt Blik og alt Blodet foer ham til Kinderne.

„Ak, Audrey! Miss Verschoyle!"

Før han kunde faae flere Ord frem, udbrød hun: „Der er Miss Bingham. Det var deiligt, vi traf Dem. Lad os skynde os hjemad sammen, eftersom vi have tabt Resten af Selskabet afsyne."

„Ja, og vi ville ikke sige, at vi først have mødt hinanden i dette Øieblik," sagde Miss Bingham, der var bange for Tanten.

„Nei, vist ikke," sagde Audrey, der saae sin Moder nærme sig, til hvem hun og de Andre alle udtrykte deres Glæde over den behagelige Dag. Kun Mr. Dyne Court var taus; han grublede over Audreys Hastværk med at faae fat paa Miss Bingham.

Dette blev iagttaget med Tilfredshed af Lady Laura og da hun kort efter saae ham med et kort, koldt Buk modtage nogle Lyngblomster, som Audrey rakte ham, tænkte hun: „Den Bjørn! han kan ikke engang skjule sin Misfornøielse."

Da Marshal hjalp Miss Verschoyle med Paaklædningen til Middagsbordet, sagde denne: „Jeg vil ingen Smykker bære — blot nogle Lyngblomster."

„En rød Rose vilde passe bedre, Miss."

„Ligemeget — gjør som jeg har sagt."

Lady Laura kom, og da Marshal var gaaet, sagde hun: „Jeg har aldrig seet Mr. Dyne Court i daarligere Humeur, hvilket beviser, at Du har passet godt paa, at han ikke har talt i Eenrum med Miss Bingham. Du er en sand Diplomat, Audrey, men Din Moder har heller ikke været ledig. — Mr. Ford har kun fjerne Slægtninge og hans Eiendomme ville derfor tilfalde hans Kone, dersom han døer uden Børn."

„Sagde han det?"

„Nei, ikke ligefrem, og spørge kunde jeg jo ikke. Vær blot behagelig mod Mr. Dyne Court, maaskee vi igjennem ham kunne faae en heel Deel at vide."

„Er det virkelig Din Mening? Du veed jo, han har ingen Formue, og er saagodtsom en Tigger."

„Han kan dog maaskee være til nogen Nytte."

„Ja — ja, jeg skal adlyde Dig, men jeg gjør Dig ansvarlig for alle Følgerne."

„Hvad mener Du?"

„Man veed jo aldrig hvad der kan hænde."

„Men hvad gaaer der dog af Dig, Audrey? er Du misfornøiet med Noget, saa søg at skjule det — nu lyder Middagsklokken."

Efter Maaltidet gik Miss Verschoyle til sit eget Værelse og sad i Eensomhed speculerende paa, hvorfor Mr. Dyne Court ikke bar Lyngblomsten, hun havde givet ham, da det jo var Meningen. Hun var ligeved at lægge sin egen bort, da hun pludselig betænkte sig og gik over til Mr. Fords Værelser.

Han ventede hende, hun fortalte om Dagens Hændelser, og da hun var ifærd med at lave Theen, bankede det paa Døren.

Mr. Dyne Court viste sig.

„Just den Person, jeg ventede," sagde Mr. Ford, „og De maa tilgive, Miss, at jeg har inviteret ham paa en Kop af den Drik, der opliver uden at beruse."

Miss Verschoyle gav sin Tilladelse og Mr. Dyne Courts Ansigt straalede. Da han ikke saae Audrey efter Middagsbordet, begyndte han nemlig at længes, og følte, hvor dumt han havde baaret sig ad. Han søgte hende forskjellige Steder, men forgjæves og var just falden i Passiar med Miss Bingham, da Lady Laura traadte ind. Denne gjorde et Par Forsøg paa at skille dem ad, men forgjæves, da Miss Bingham var midt i en Historie om, hvorledes hun var nærved at styrte ned ad en Klippe for at faae fat i en Bregne, og Mr. Dyne Court hørte efter med synlig Opmærksomhed.

Hans Tanker vare imidlertid ganske andre Steder; han speculerede paa, hvor Audrey kunde være, og hvorledes han skulde faae fat paa hende.

Stor var derfor hans Glæde, da Lady Laura sagde: „Mr. Dyne Court, gjør mig den Tjeneste, at gaae over i Mr. Fords Værelser og spørge Audrey om Navnet paa den Bregne, vi beundrede hos Lady Honoria. Jeg skal imidlertid underholde Miss Bingham."

Han var saa forbauset, at han kun stammende kunde yttre sin Beredvillighed og var faa Minuter efter tilbage med den fornødne Underretning og gjorde en Undskyldning til Miss Bingham, fordi han atter maatte forlade hende, da han havde lovet Mr. Ford at tilbringe Resten af Aftenen hos ham.

„Den søde Pige," sagde Lady Laura til sig selv, „hvor hun er betænksom for Charles's Skyld, thi det er naturligviis hende det er gaaet ud fra. Den gamle Mand er hun da sikker nok paa, og det er maaskee ogsaa bedst, at hun ikke er formeget ene sammen med ham, thi hendes Luner ere uberegnelige. I saa Henseende ligner hun sin Fader. Men hvorfor monstro modtager Mr. Dyne Court Indbydelsen uden at finde paa en Undskyldning? Mr. Ford har vel laant ham Penge eller han har maaskee selv en eller anden Plan for — men hvis den krydser mine, vil han snart faae at føle, at han har sin Mester for sig."

Sextende Capitel.

Theeselskabet hos Mr. Ford havde det saa hyggeligt, skjøndt det kun bestod af tre Personer og en fortrolig Tone herskede imellem dem.

„Der er intet saa godt Middel mod smaa som store Sorger," sagde Mr. Ford i Talens Løb, „som Beskjæftigelse; det har jeg følt fra mit tyvende Aar af."

„Ja, naar jeg ikke har noget at bestille, seer jeg Alting Graat i Graat," sagde Mr. Dyne Court.

Audrey saae op til ham.

„Ikke nu, Miss Verschoyle — thi nu er Alting rosenfarvet; men før jeg kom her, saae Alt saa saare mørkt ud for mig."

„Det var smukt sagt og det gjør mig godt at høre," sagde Mr. Ford.

„Men det er endnu smukkere af Dem, at De har givet ham Anledning til at sige det," yttrede Audrey leende. „Fortæl os nu Noget, Mr. Dyne Court! kort sagt, vær lidt underholdende."

„Det kan jeg ikke — dertil er jeg altfor lykkelig."

„Yttrer det sig da hos Dem med Taushed?"

„Ja — jeg frygter for, at Lyden af Ordene skulle tilintetgjøre Fortryllelsen."

„Det er fornuftigt. Mit Motto er: Fryd Dig ved Øieblikket og vent Intet af Fremtiden."

Audrey maatte vedligeholde Samtalen og fortalte om sit og Broderens Møde med Kvækerfamilien Fox, roste Moder og Datter, og lo ad, at de kaldte hende og Broderen Audrey og Charles, og endte med, at hun nok kunde have Lyst til at see dem igjen.

„Det kan vel heller ikke blive saa vanskelig en Sag — Plymouth er jo ikke saa langt borte. Var det Egnen især, De beundrede?" spurgte Mr. Ford.

„Jeg veed ikke selv hvad det var — jeg var i Stemning til at glæde mig over Alting — jeg troer fordi jeg havde min Broder igjen, og jeg erklærede Charles, at jeg vilde tilbringe min Honningmaaned der."

„Det kan jo ogsaa gjerne skee — jeg har aldrig været i Plymouth," sagde Mr. Ford.

Audrey havde imidlertid ladet Mr. Dyne Court tage Plads paa en Skammel eller lav Stol og bedet ham holde noget Uldgarn for hende, medens hun vandt det paa Nøgle. Det var et smukt Syn at see de to unge Mennesker fortrolige med hinanden, og det kostede ogsaa Mr. Ford et Suk. Han vidste, at naar han friede, vilde hans Tilbud blive modtaget, men hvad havde han egentlig at give hende til Gjengjæld for hendes Offer. Han var ikke blind for, at Audrey elskede Penge, Pynt og en Stilling i Verden, men han følte ogsaa, at hun var aabenhjertig, god og selvopoffrende. Han sukkede dybt.

„De er træt, Mr. Ford," sagde Audrey, „og vi ere tankeløse nok til at glemme, De er syg."

„Nei — jeg har havt en rar Aften og glædet mig over Deres Munterhed."

„Saa komme vi igjen en anden Gang. Nu god Nat!" sagde begge hans Gjæster og gik ud sammen.

I Corridoren sagde Mr. Dyne Court pludselig: „Tilgiv mig, og skjænk mig den Lyngblomst, De bærer."

„Jeg har Intet at tilgive, men hvad har De gjort ved Blomsten, jeg havde ventet at see paa Dem ved Middagsbordet?"

„Den bærer jeg ved mit Hjerte — giv mig Blomsten," bad han, „hvis jeg tør nære noget Haab, thi nu kan jeg ikke længere skjule mine Følelser."

„Tys — der kommer Nogen — god Nat!"

I Dagligstuen var der Ingen, og Audrey kastede sig i en Stol og sagde til sig selv: „Audrey Verschoyle, det er nok bedst, at Du ikke bærer Dig ad som en Nar, hvis Du vil blive Frue her. Hidtil har Du forgjæves jaget efter et godt Parti og nu, da Du blot behøver at slaae til — betænker Du Dig. Hvad er da egentlig Din Mening? Naturligviis at ægte den gamle, brave Mand; men en Smule Koketteri med Geoffroy Dyne Court før jeg opgiver min Frihed, kunde jeg nok have Lyst til. Dog, han synes at tage Sagen for alvorlig, og jeg kan ikke ganske forstaae mig selv ligeoverfor ham — jeg er glad i hans Selskab og tænker mere paa ham, end det er strengt nødvendigt — skulde jeg virkelig kunne blive forelsket i en fattig Mand? Ikke umuligt: Det er altsaa nok bedst, ikke at give ham flere Opmuntringer eller udsætte mig selv for Fristelser." Dermed endte hun sine Selvbetragtninger og ringede paa sin Pige.

Da hun var i Soveværelset, trak hun Gardinet tilside og saae ud i den maaneklare Aften, og hendes Hjerte slog i hurtigere Takt ved at see en Mand med Øinene fæstede paa hendes Vindue. „Hvor uforsigtigt, hvis Nogen seer ham," tænkte hun, „dog paa den Maade gaaer det," tilføiede hun i Tanken, da han vandrede frem og tilbage rygende sin Cigar.

Audrey kunde see hans blege og sorgfulde Ansigt — hun tænkte paa hans Fattigdom og hans prægtige Mod til at bære Alt; Medlidenhed og Kjærlighed beseirede hendes nylig faste Beslutning, Vinduet aabnedes paa Klem og en Lyngqvist faldt for hans Fod. Hun saae ham tage den op og bedække den med lidenskabelige Kys — „det er nok bedst, ikke at gaae videre," tænkte hun og sprang i sin Seng.

Syttende Capitel.

Medens Geoffroy byggede Luftcasteller og Miss Verschoyle halvt forfærdedes over de nye Følelser, der besjælede hende, sad Mr. Ford i dybe Tanker ved Kaminen. Han dvælede ved sin Ungdomstid, da hans elskede, tarvelige Patty endnu levede, hende der havde deelt hans trange Kaar og som forlængst laa paa Kirkegaarden, da Rigdom begyndte at finde Vei til ham. Han følte sin Eensomhed, han havde ingen nærmere Slægtninge; han havde derfor nu taget den faste Beslutning at gifte sig, og skjøndt han vel vidste, at Audrey kun tog ham for Pengenes Skyld, bestemte han sig dog til at bede Lady Laura blive et Par Dage længere end de andre Gjæster og da fri til hendes Datter.

Miss Verschoyle løftede neppe sine Øine op, da hun næste Morgen mødte Geoffroy Dyne Court, og foregav Hovedpine som Grund til, at hun ikke deeltog i Samtalen. Hun havde nemlig lovet sig selv, at hun vilde beherske sine Følelser; thi skjøndt hun fra Ungdommen var vant til at kokettere og lege med Mændene, saa vare disse det i Reglen ogsaa og forsaavidt havde hun Intet at bebreide sig, men Geoffroy syntes at tage Sagen alvorligere, og hendes Ønske at beholde ham som Ven, efterat hun var bleven gift med Mr. Ford, følte hun, kunde let blive et farligt Experiment, „thi," tænkte hun, „gamle Mænds Hustruer gjøre ikke vel i at vælge deres Venner imellem deres tidligere Tilbedere; Medlidenhed er beslægtet med Kjærlighed og Mrs. Richard Ford maa leve uden den Slags Sympathier; dog, jeg vil ikke grunde mere derpaa, men friske mit Sind ved en Spadseretour."

Hun slap useet ud af en Sidedør og bemærkede ikke et Par lidenskabelige Øine, som længe havde ventet paa hende, eller at hun blev fulgt af Mr. Dyne Court, hvis Stemning mere og mere løftedes ved at see hende tage Veien til St. Hierethas Kilde, et Tilflugtssted for alle sande Elskende; en skyggefuld Plads med Bregner og mosbegroet Grønsvær.

Audrey havde neppe siddet her et Par Minuter, for den Mand, hvis Nærværelse hun mindst ønskede, knælede ved hendes Side, tog begge hendes Hænder og seende hende ømt ind i Øinene udbrød: „Audrey, min Elskede!" Ordene, hun vilde yttre, døde paa hendes Læber, da han lagde sin Arm om hendes

Liv og sagde: „Her behøves ingen Ord, thi vore Hjerter have talt og valgt. Hvor Gud har været mig god, at han har givet mig Dig, min elskede Audrey; thi siden Du elsker mig og vil være min, lever jeg som i Himlen."

Hun søgte at beherske sig og sagde: „Nei — nei — Mr. Dyne Court — det er en Misforstaaelse."

„Misforstaaelse?"

„Ja — jeg mener blot — De har taget Sagen for alvorlig. Jeg tænkte ikke paa . . . ."

„Miss Verschoyle! undskyld min Heftighed. Jeg vil vente, tie, og ikke tale, før De selv befaler mig det: men tilgiv mig blot!"

„Tilgiv snarere mig — jeg kunde ikke troe, at De tog Sagen for Alvor . . . ." og hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Han tog dem bort og spurgte med streng Stemme: „See mig ind i Øinene og siig mig, om De kun vilde lege med mig . . . ."

„Jeg — jeg tænkte ikke . . . ."

„Jeg spørger ikke om, hvad De nu tænker; men vare Deres kjærlighedsfulde Blikke kun Bedrag? var Deres ømme Stemme kun anvendt for at gjøre Nar ad mig, og da De tilkastede mig denne Lyngblomst, var det da ogsaa kun for at lege med mig?"

„Ja — ja!" sagde hun.

Han slap hendes Hænder og skjulte sit Ansigt, sukkende dybt. Audrey græd og lagde sin Haand paa hans Hoved: „Mr. Dyne Court — jeg beder Dem — hør blot . . . ."

„Rør mig ikke! Naa, De kan ogsaa fremhykle Taarer — ja, De er vist en stor Kunstnerinde! Har De ikke snart noksom prøvet Deres Kræfter paa mig? Jeg mødte Dem — og glemte alle mine Sorger af Glæden over Deres Nærværelse; jeg drømte De var den ædleste, bedste og sandeste Qvinde paa Jorden, og hvis De ikke havde kunnet gjengjælde mine Følelser, vilde jeg have gaaet min Vei med den samme Mening om Dem — men nu er min Tro til Qvinden død. Bliv ved at fortrylle andre Offre, og gid Deres Liv maa blive lykkeligere end mit!"

Audreys Stolthed oprørtes. „De har ingen Ret til at tiltale mig paa den Maade — dersom jeg har krænket Dem, saa gjør det mig ondt — men hvorfra kunde jeg vide, at De var forskjellig fra andre Mænd. Jeg har truffet mange af Deres Kjøn, som har leget med mig og leet ad min Dumhed, at jeg kunde troe, de vilde ægte en fattig Stakkel. Nei, fattige Personer, som vi to, kunne ikke gjøre Regning paa Kjærlighed, men maa gifte os for Penge. Ethvert Menneske her i Huset vilde jo ogsaa have kunnet sige Dem, hvad Hensigten er med mit Ophold her."

„Jeg har blot leet ad det, jeg hørte."

„Det var overflødigt; thi hvis han frier til mig, modtager jeg hans Haand."

„Nei — De vil ikke nedværdige Dem selv!"

„Nedværdige mig selv, Mr. Dyne Court! Det gjør snarere Manden, der vælger mig. Mr. Ford er rig, det er Alt, hvad jeg kan forlange."

„Saa siig mig blot om De, hvis jeg havde besiddet mine Fædres Eiendomme, vilde have modtaget min Haand?"

Hun taug et Øieblik, fæstede sine Øine fast paa ham og sagde i den meest overbevisende Tone: „ja — af mit fulde Hjerte."

„Saa takker jeg Gud for, at jeg er en Tigger i Deres Øine. Havde jeg eiet Alverdens Skatte, vilde jeg dog have elsket Dem, men da jeg nu veed, at Deres Kjærlighed tilhører den Høistbydende, saa er jeg Skjæbnen taknemmelig. Farvel, Miss Verschoyle! jeg haaber at De, naar De er bleven Frue her, maa finde Lykken i de Rigdomme, De har sat saa stor Priis paa. For den gamle Mand gjør det mig ondt, han havde fortjent en bedre Skjæbne."

Han forlod hende og Audrey blev længe staaende uden at røre sig, men med Echoet af hans bittre Afskedsord endnu i Ørene.

(Fortsættes.)

Bogstavgaade.

Det er en tvivlsom Evne, i Slægt halvt med at spaae,
Vi kunne det vel Alle, — men bør ei troe derpaa.

Sæt H i Spidsen forrest, og strax man faaer derved
En uindskrænket Hersker, som fordrer Lydighed.

Med G det Skarpt og Bittert maa døie fast hver Dag,
Alligevel det Søde med det gjør fælles Sag.

Ved K foran at skrive det kjendes ei i Syd,
Men vækker meget tidlig den unge Nordboes Fryd.

Med R et Navn det bliver, vel sandt, et gammelt Navn;
En Daad det og kan være, dog ei til Andres Gavn.

Et V omskaber Ordet halvt til en Feil, halvt Skik,
For hvilken Offre bringes, skjøndt Dadel tidt det fik.

Opløsning af Gaaden i Nr. 46:

Videnskaben — Lidenskaben.

Opløst af A. K., Christiane, Manden paa Frelserens Taarn, Daniel N., Hans Sørensen, En Brostensliber fra Klosterstræde.

☞ Tiltrædende Abonnenter fra 1ste October erholde gratis det Udkomne af „Michael Armstrong" (16 Ark).

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hver anden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 26de November. Nr. 48.

Indhold: Dorothy Fox (Fortsættelse). — Hamburg ved Høivande (med Xylographi). — Charade.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Attende Capitel.

John Hanbury skiltes fra Capitain Verschoyle paa Stationen, den første gik til sine Forretninger og den anden skrev til sin Ven og Gudfader, Mr. Egerton, at han havde isinde at besøge ham, hvis han var hjemme. Til Capitainens Forbauselse søgte Mr. Egerton ham personlig i Klubben næste Dag.

„Da Bjerget ikke vilde komme til Muhamed, saa maatte Muhamed komme til Bjerget, og jeg er dum nok til at gjøre det samme," sagde han med sin sædvanlige barske Stemme, der gjorde, at Folk, der ikke kjendte ham, troede han var vred. Af Frygt for, at disse Ord alligevel skulde forraade hans sande Bevæggrund tilføiede han: „Du maa imidlertid ikke troe, at det er for Din Skyld, jeg er kommen til Byen — nei, jeg er kommen for at snakke godt Engelsk med mit Uhyre af en Skomager og ved den store Moguls keiserlige Kats Øienbryn, hvis Mester syer mig saadan et Par til, hvor Hæl og Tæer rage lige langt frem som paa en Negerfod, saa skal jeg smøre hans Rygstykker med dem i hans egen Butik. See, det er nu mit Ærinde, men hvad har Du isinde, Charles?"

„Ganske at være til Deres Tjeneste."

„Saa maa Du være i svær Trang for Penge eller Selskab; men ligemeget, Du er velkommen."

Harry Egerton, som han almindelig blev kaldt, skjøndt han var 70 Aar gammel, var en Særling. Han snærrede og bed af Alt og Alle, og havde aldrig været gift. I hans Ungdom havde han og Charles's Fader været intime Venner. Efter to Aars Adskillelse var Verschoyle gift og bleven forandret mod alle Andre, kun ikke mod sin gamle Ven Harry, hvorimod denne var bleven bitter og sær i sine Meninger om Fruentimmer. Sine gamle Venner beholdt han derimod og skaffede sig mange nye, som bar over med hans Særheder og skarpe Tunge, thi han havde et aabent Hjerte og en aaben Pung.

Charles var hans Favorit, Gudson og tilkommende Arving. Den gamle Mand havde dog ikke meget at efterlade ham, undtagen en mindre, gammel Eiendom nær York, hvor han levede og modtog med Glæde ethvert Besøg, der var tilfreds med en tarvelig Middag og ikke generede ham i hans daglige Vaner.

„Naa, Charlei!" sagde han, da de havde spiist sammen, „hvad tænker Du saa nærmest paa?"

„Paa at gifte mig, Sir!"

„Gifte Dig! jeg synes Du er saa nylig kommen hjem fra Krigen, at Du vel ikke kan være kjed af Fred og Ro."

„Nei saamæn; men hvis jeg har isinde at gifte mig — saa er det nu paa Tiden."

„Du har altsaa fundet en Engel, som Du tilbeder — ha! ha!"

„Nei, jeg er ikke forelsket og Damen er langt bedre end en Engel. Hun eier halvtredsindstyvetusinde Pund foruden Udsigter til mere, hun er ung og seer godt ud og Mama lader mig ingen Ro."

„Hvorfor tager Du hende da ikke strax?"

„Fordi jeg ikke troer, at hun eller hendes Penge vilde gjøre mig lykkeligere end jeg er. Giv mig derfor et godt Raad."

„Gjerne. Min Mening er, at enhver Mand, der gifter sig, er en Nar, men den, der spørger Andre om Raad, er det dobbelt. Gift Dig ikke for Penges Skyld; skal Du endelig giftes, saa tag den Du elsker, selv om hun er Tjenestepige, hellere end Englands rigeste Arving, men det fornuftigste er, at blive Pebersvend."

„Det tænkte jeg nok vilde blive Resultatet," sagde Charles og tog leende den Gamles Haand, „jeg har ogsaa følt det selv, men Du veed, hvorledes Penge friste os. Jeg vil ikke vende tilbage til Dyne Court igjen, thi der vilde vi være formeget sammen og jeg maaskee tænke, at jeg mener mere med det Hele end jeg i Virkeligheden gjør. Jeg kan alletider senere træffe den unge Dame i London."

„Det er fornuftigt talt og tænkt — saa kom til mig."

„Tak, det vil jeg."

Han tog hjem med sin Gudfader i nogle Dage og vendte derpaa tilbage til London for at træffe sammen med nogle Jagtkammerater.

Nittende Capitel.

„Jeg vilde ønske, Du vilde blive noget længere," sagde Grace Hanbury til sin Fader, Nathaniel Fox, „der er endnu meget at see her, som vilde interessere Dig. Naar vil Du komme igjen? Eller flyt hellere til London med Moder."

Nathaniel rystede paa Hovedet og sagde: „Nei, Barn! at boe i en saadan Forlystelsernes Stad, er altfor forførende for en saa svag Natur som min, der allerede har ladet sig paavirke af Omgivelserne."

Datter og Svigersøn maatte lee; Nathaniels Forlystelser havde bestaaet i at besee Museer og Kunstsamlinger.

Samme Morgen havde Grace en Samtale med Moderen angaaende Dorothy, som nu skulde blive en Tidlang hos dem. Grace erholdt Tilladelse til, at Dorothy maatte bære en fra den sædvanlige Kvækerdragt forskjellig Klædning, hvid eller graa, kun ikke mangefarvet, og angaaende Joseah Crewdson erklærede Moderen, at Nathaniel vel ønskede Partiet, men at Dorothy havde frit Valg.

„Ham vil Dorothy aldrig synes om, det er let at see, og saa har han jo et Par rædsomme Drager af Søstre. Jeg husker dem fra mine Barneaar; de vare vor Skræk."

„Joseah er undseelig og keitet, men en retskaffen Fyr. Spørg Du hende om hendes Mening — mod Dig er hun maaskee mere aaben."

Da Forældrene vare reiste hjem, greb Grace en Dag Anledning til at spørge Dorothy, hvad hun syntes om Joseah Crewdson.

„Jeg synes godt om ham. Han har været en Ugestid hos os."

„Ja, det sagde Moder. Seer han godt ud?"

„Paa ingen Maade," sagde Dorothy leende, „han er lille, fed og rød; naar han gaaer opad puster han som en gammel Mand. Han er godmodig og bliver ikke vred over hvad man siger til ham."

„'Man' betyder vel her 'Jeg'?"

„Han synes godt om mig. Hans Søstre ere saa onde ved ham og hans Fader har aldrig ladet ham sige Andet end Ja og Nei — især under Maaltiderne, derfor bliver han for tidlig færdig og spiser paany, da han ikke veed, hvad han skal bestille."

„Det er just ikke en romantisk Beskrivelse af en Elsker, Dolly, og det er han dog vel?"

„Nei, Grace! jeg har lovet Fader og ham, at jeg vil forsøge paa at holde af ham. Gud veed om Nogen, der ikke lignede Joseah, vilde synes om mig?"

Grace maatte lee. „Vær Du blot rolig, Dolly, der kommer nok En eller Anden; men om han just hører til vort Samfund, veed jeg ikke, og det er vel heller ikke nødvendigt?"

„Kjære Grace," sagde Dorothy rødmende, „jeg vil ikke forsage vore Principer og vælge udenfor vort Samfund. Din Mand er jo ogsaa en Kvæker."

„Hvor forskjellige vore religieuse Anskuelser end havde været, saa vilde John og jeg dog altid have fundet hinanden; men lad os ikke tale mere derom — der er jo John."

Mr. Hanbury fortalte sin Kone, at Capitain Verschoyle havde indbudt ham til Middag paa Fredag og spurgte, om han skulde modtage Indbydelsen.

„Naturligviis. Du syntes jo godt om ham."

„Ja — han er en usædvanlig vakker Mand."

„Da skulde Du see hans Søster — hun er saa smuk — hun hedder Audrey," sagde Dorothy. „Det var jo et heelt Eventyr, den Maade, hvorpaa vi have gjort Bekjendtskab," — hun fortalte nu med Liv og Interesse, hvorledes Alt var gaaet til og var aldeles betagen af sin egen Fortælling, da Døren aabnedes og Pigen meldte: „Mr. Joseah Crewdson!"

Tyvende Capitel.

Dorothy reiste sig forbauset, men blev staaende, hvorimod Grace gik henimod ham, der rigtignok spillede en daarlig og keitet Elskerrolle ved Døren. „Nei, med ham maa det have en Ende her," tænkte Grace, men rakte ham dog Haanden, hvorimod Dorothy i Frastand spurgte: „Vidste Fader Du kom herhen?"

„Nei — men jeg havde Forretninger her — det vil egentlig sige — jeg vidste — at Du var her —" og da han saae et Smil paa Graces Ansigt, tilføiede han i Forvirring: „dog, det var ikke derfor jeg kom — jeg kommer ofte til London — vel ikke meget ofte — eengang tidligere har jeg dog været her."

Dorothy var reent fortvivlet over hans Keitethed og ønskede, at han havde viist sig fra en fordeelagtigere Side for hendes Søster. Grace lod som om hun ikke mærkede noget, talte med ham om hans Reise og hans Familie og bad ham blive, hvorover hans Ansigt straalede af Glæde.

Grace forlod dem, og da Dorothy bestandig saae hans Øine fæstede paa sig spurgte hun: „hvorfor stirrer Du saaledes paa mig?"

„Fordi jeg ikke kan lade det være. Vær ikke vred paa mig, Dorothy, men jeg tænker altid paa Dig — baade Dag og Nat."

Dorothy var fremfor Alt Qvinde. Skjøndt hun ikke gjengjældte hans Følelser, var det hende dog behageligt, at høre hans Udtalelser og hun spurgte: „Men hvorfor tænker Du saameget paa mig?"

„Fordi jeg elsker Dig — fordi jeg ønsker at Du vil elske mig igjen. Du har lovet at Du vilde forsøge derpaa."

„Det skal jeg ogsaa holde — men derfor er det ikke sikkert, at jeg gifter mig med Dig. Maaskee jeg aldrig gifter mig."

Her kom Grace til og bad dem tage Deel i en lille Kjøretour, hvorpaa de alle tre morede sig fortræffeligt, og Dorothy var i den Grad overgiven, at Grace tænkte sig Muligheden af at hun dog maaskee blev Joseah Crewdsons Hustru.

Da de kom tilbage, stod istedetfor Tjeneren Capitain Verschoyle ved Døren, og Dorothy havde aldrig seet saa godt ud som i det Øieblik, hvilket ogsaa var tydeligt at mærke paa Capitainen, der neppe kunde vende Øinene fra hende, og skjøndt han først hilste paa Mrs. Hanbury, dog strax løftede, uden Nødvendighed, med begge Hænder Dorothy ned af Vognen og fulgte Damerne ind, medens den stakkels Joseah endnu stod og gloede paa Døren hvorigjennem de forsvandt.

Det var et Par haarde Timer for Joseah; der blev ikke taget synderlig Notits af ham, og Dorothy

var inderlig forbittret paa ham for hans keitede Væsen, som hun var overbeviist om ikke undgik Capitainen, skjøndt denne lod som om han ikke lagde synderlig Mærke til Joseahs Nærværelse.

Hensigten med Capitainens Besøg var nærmest at gjøre Aftale med Damerne om, i Forening at besøge forskjellige Museer, og da dette var arrangeret, tog han Afsked.

„Hvor jeg er glad," udbrød Dorothy, „og hvor det er heldigt, at jeg har faaet min nye Kjole og Hat!"

„Ak, Qvinde! Qvinde!" sagde John Hanbury leende, „hvad gjør det til Sagen om Du er Kvækerinde, Pariserskjønhed eller Indianerinde i Urskoven — Naturen har nedlagt Lyst til Pynt og Stads hos Dig, som hverken Sectvæsen eller Cultur kan udrydde."

Et og tyvende Capitel.

„Du kan være meget underholdende for andre Folk, Audrey, men Du giver ikke Din Moder Anledning til at beundre Dine Talenter — i de sidste tyve Minuter har Du ikke sagt et Ord."

„Undskyld, Mama, jeg tænkte."

„Saa tænk lidt paa mig, der for mine Børns Skyld har opoffret Alt og nu kun høster Utaknemmelighed til Løn."

„Det er uden Grund, Mama, Du siger dette. Jeg gjør Alt hvad jeg kan for Dig og det gjør Charles ogsaa."

„Nævn ham ikke. Han kaster en saadan Pige fra sig — fordi han ikke kan elske hende. Det er jo latterligt — han præsenterer mig vist en Dag en Kokkepige eller lignende Person, som hans udkaarede Elskede."

„Hvor kan Du tale saaledes. Jeg har desuden ikke mærket, at han courede til Miss Bingham."

„Saa maa Du have været blind. Du har vel ikke seet, hvorledes Mr. Dyne Court courede til Miss Bingham, men nu fornuftigviis trækker sig tilbage og reiser, da han hører, at Charlei kommer igjen."

„Saa Du troer, det er Grunden til, at Mr. Dyne Court har forladt os?"

„Ja, det er min Mening, skjøndt Mr. Ford ikke troede, at han var forelsket i Miss Bingham."

„Hvem troede da Mr. Ford, at Mr. Dyne Court var forelsket i?"

„Det kunde jeg ikke blive rigtig klog paa — men jeg synes, det er paa Tiden, at Du kommer til en Ende med Sagerne her."

„Det gjør jeg ogsaa."

„Saa gjør Alvor af det — det beroer jo kun paa Dig, og efter den Opførsel, Charles viser i den senere Tid, er jeg bleven saa nerveus, at jeg nok kan trænge til nogen Beroligelse med Hensyn til Din Fremtid."

„Jeg haaber ogsaa, at min Plan maa lykkes, blot han ikke maae fortryde, at han har giftet sig med mig."

„Naar Ægteskabet først er fuldbyrdet, gjør det Intet til Sagen. Pengeaffairerne ere jo saa ordnede," sagde den verdenskloge Moder.

„Hvilken Forbandelse ere Penge dog ikke — Gud give jeg var en simpel Bondepige!" udbrød Audrey.

„Barmhjertige Gud! hvorfor da?" spurgte Moderen forfærdet.

Audrey svarede ikke strax. „Fordi jeg da kunde følge mit Hjerte," sagde hun og reiste sig, „dog — jeg vil gaae en Tour, samle mine Tanker og siden være mere elskværdig mod Mr. Ford."

„Gjør det, mit kjære Barn."

Audrey stilede sine Skridt til „den Helliges Kilde", og satte sig paa Bænken. „Nu kan jeg lade være at smile og være mig selv. Han er altsaa borte! Han forlod mig i Vrede og tænker maaskee med Had paa mig! Hvilken Dæmon har dog besat mig, at jeg pludselig skulde blive greben af Lidenskab for ham, som jeg ikke kan faae. Jeg kan ikke ægte Mr. Ford nu" — tænkte hun, „og dog har et rigt Parti altid været mit Maal. Ja, jeg maa afslutte Affairen med Mr. Ford endnu idag — for saa kan jeg ikke trække mig tilbage — et Ægteskab med Mr. Dyne Court er jo dog umuligt — ak, hvorfor er Kjærligheden ofte saa haard, saa grusom og saa bitter." Hun lukkede Øinene og faldt i dybe Tanker.

Lyden af Vognhjul vækkede hende. Det var Mr. Ford, der vendte tilbage fra en Tour — han steg ud og de vandrede hjemad.

„Hvor betænksomt, Miss Verschoyle, at møde mig — det gjør godt, at møde et venligt Ansigt, naar man vender hjemad, og Synet af Dem har gjort mig inderlig godt. Enhver ung Mand vilde misunde mig et saadant Møde."

„Vor Tids unge Mænd ere ikke synderlig høflige."

„De har dog vist ingen Grund til at beklage Dem?"

„Aa nei! de yde mig saa megen Høflighed som jeg ønsker."

„Gid jeg turde lade mig indskrive paa Deres Beundreres Liste; jeg skulde kæmpe om Prisen."

„Jeg frygter for, at Prisen var neppe Kampen værd."

„Det maa De ikke sige, og det viser kun, at De ikke veed, hvilken Priis jeg sætter paa Dem. Tag min Arm, kjære, unge Dame, og vær saa venlig at lytte til, hvad jeg længe har ønsket at sige Dem."

Øieblikket var altsaa kommet, da hun blot behøvede at sige „Ja", og hendes Skjæbne vilde være afgjort. En stikkende Smerte foer igjennem hendes Bryst, hun blegnede og sukkede.

Mr. Ford standsede, da han saae, hvor bleg hun var. „Er De syg — støt Dem paa mig!"

„Det er snart ovre — jeg har ikke været rigtig rask hele sidste Uge."

Mr. Ford var Ømheden og Godheden selv; han vilde have en Læge hentet og vidste ikke hvorledes han bedst skulde hjælpe hende. Audrey kunde ikke beherske sig, Taarerne faldt først enkelte, senere strømmeviis fra hendes smukke Øine, indtil hun endelig fik sig samlet, erklærede at nu var Smerten forbi og at han ikke maatte omtale Sagen for hendes Moder.

„Nei — naturligviis ikke. See blot at faae en sund og god Søvn og saa ville vi fuldføre den Samtale, der blev afbrudt idag. Opsat er ikke forglemt."

Audrey søgte Eensomheden paa sit Værelse. Hun blev efterhaanden roligere ved at overtænke

Sagen. „Jeg maa bort herfra. Bliver jeg her, afslaaer jeg hans Tilbud — det holdt haardt nok for mig idag. Maaskee naar jeg atter seer vort gamle Huus og tarvelige Bolig, denne Galskab atter forlader mig. Jeg maa sige Mama Alt — hun maa frelse mig fra min egen Lidenskab. Mon den vil uddøe — gid den vilde — dog nei! med al dens Bitterhed er der dog en Draabe Sødme deri, som det er Liv at smage — Død at undvære!"

Hun gik ikke ned til Middagsbordet, bad om at blive uforstyrret, lod Marshall bringe sig Thee og løse hendes Haar.

„Nu har De det vist bedre," sagde Marshall, „det er det varme Veir. Jeg hørte Mr. Ford sige til Mrs. Winterton hvor daarlig Mr. Dyne Court saae ud," tilføiede hun med et undersøgende Blik, „det var saadan en Gentleman — og saa var han saa smuk. Det er Synd og Skam, at han maatte stille sig ved Eiendommen her. Jeg troer forresten, Miss, at hvis han havde været Herre her, vilde han have bedet Dem om at blive det, som De nu ogsaa bliver — nemlig Frue her."

„Hvad bringer Dig paa den Tanke?"

„Jo — Stuepigen Jane saae ham, den Morgen han tog bort, tage Albumet med Photographierne og længe betragte Deres Portrait, han rev det ud, og da han saae hende, gav han hende en Ducat, smed Bogen og gik uden at sige et Ord."

„Det burde hun ikke have omtalt."

„Hun har kun sagt det til mig, og ikke ventet, at jeg vilde fortælle Dem det; men jeg fortæller Dem jo Alt."

„Find mig Bogen, medens Selskabet er ved Bordet. Bring mig den, men luk den ikke op."

Da Marshall havde bragt hende den, lod hun hende gaae med Ordre, at bede Moderen komme ind til hende inden hun gik tilsengs.

To og tyvende Capitel.

Lady Laura var i brillant Humeur, da hun traadte ind i Datterens Værelse; hun havde glemt alle sine Sorger og Bekymringer.

Det var bleven silde, da Mr. Ford i Fortrolighed havde meddeelt hende sine Planer for næste Aar. Om han havde friet, var ikke rigtig klart for hende, men hun betragtede Sagen som afgjort og glædede sig over, at de havde fanget ham. Audrey maatte blive lykkelig; Mr. Ford var saa rig, havde saamange Eiendomme og Diamanter og var saa beskeden, hvorfor hendes fornemme Familie ogsaa maatte være nedladende imod ham.

Det var i behagelige Tanker, hun nærmede sig Sophaen, hvorpaa Datteren laa. „Hvorledes har Du det?" spurgte hun.

„Bedre."

„Mr. Ford har været saa bekymret for Dig; thi naar en Mand er forelsket, tager han sig Alt saa saare nær. Han var bange for, at Du var svagelig. Har han friet til Dig?"

„Nei."

„Saa gjør han det med det første, og jeg gratulerer Dig, mit Barn, til Dine glimrende Udsigter. Folk ville blive misundelige. Men Du seer saa bleg ud, og jeg havde endnu saameget at sige Dig."

„Gaae blot ikke, men hør, hvad jeg har at sige. Mama, Du veed, at jeg altid har anseet Penge for den største Lykke."

„Ja."

„Du veed, hvorledes vi have udkastet Planer og arbeidet for et godt Parti for mig, og at jeg kom her i den bestemte Hensigt, at ægte Mr. Ford."

„Det vil Du ogsaa gjøre."

„Nei, jeg vil ikke."

Lady Laura sprang op, men før hun kunde sige et Ord, standsede Audrey hende.

„Spild ikke Tiden med Bebreidelser — hjælp mig og frels mig for mig selv. Jeg vil have Mr. Ford og hans Penge, men da han vilde frie idag, veed jeg ikke hvad der gik af mig — for ikke at sige nei, maatte jeg foregive et Ildebefindende. Mama, jeg maa bort — maaskee denne Følelse kan tabe sig — find paa et Paaskud — jeg er intet Barn — jeg veed dog ikke hvad der gaaer af mig — jeg er saa ulykkelig — jeg forstaaer ikke mig selv — kom mig til Hjælp."

„Du veed slet ingen Grund til denne pludselige Stemning? Er Du syg?"

„Nei — det kom over mig, da min Skjæbne skulde afgjøres. Lad ham ikke tale eller skrive til mig — siig jeg er meget syg — tag mig bort herfra, ellers kunde jeg let afslaae hans Haand."

Lady Laura var saa verdensklog, at hun følte, at nu var der ingen Tid til Bebreidelser, der maatte handles; hun maatte sige Mr. Ford, at Audrey var meget nerveus og at de maatte tale med deres egen Læge. „Gaae i Din Seng og vær rolig, thi imorgen tage vi til London — jeg har meget at tænke paa."

Da Lady Laura paa sit eget Værelse kastede sig i en Lænestol, kunde Pigen Marshall strax see, at noget Usædvanligt var paafærde.

„De seer saa mat ud, Mylady, er De ikke rask?"

„Jo, fuldkommen vel; men jeg troer Verden forgaaer snart."

„Den holder nok os ud."

„Det er mig ligegyldigt — for jeg er led og kjed af Alt."

Marshall svarede ikke; hun tænkte: „Mon Miss Audrey har afslaaet Mr. Fords Haand eller mon Mylady har udfundet, at han ikke har saameget, som hun ventede. Gud skee Lov, jeg har mit paa det Tørre."

Lady Laura spillede sin Rolle godt. Næste Morgen kunde Alle bemærke, hvor ængstelig hun var for Datteren. Alle raadede til at hente Lægen, og Mr. Ford fremfor Alle vilde strax sende Bud efter sin egen."

„Nei Tak, Mr. Ford, jeg faaer dog ingen Ro paa mig, førend min egen Londoner Læge har seet Audrey — og jeg maa selv bringe hende op til ham endnu idag."

„Det er jo unødvendigt — lad Mr. Kenlis blive hentet herud til hende," sagde Mr. Ford.

„Tak, Tak! men et saadant Besøg koster en heel Formue; han tog hundrede Guineer for et Besøg til en Cousine af mig."

„Lad ham tage Tohundrede, naar han blot kan bringe nogen Hjælp til den unge Dame — som jeg en Dag haaber at have Ret til at bære Omsorg for."

Lady Laura tørrede sine Øine og sagde: „Mr. Ford, faa Mødre vilde maaskee være saa oprigtige

som jeg — men jeg siger Dem, Deres Ønsker ere ogsaa mine. Audrey har ofte sagt, at hun ikke kunde lide Mænd af sin egen Alder: ‚Nei, Mama! den Mand, jeg skal ægte, maa jeg have Ærbødighed og Agtelse for — saadanne Egenskaber ere mere værd end Kjærlighed.' De vil let vinde hendes Hjerte, Mr. Ford, men lov mig een Ting!"

„Hvad er det?"

„Ikke at tale et Ord til hende om Deres Følelser nu. Doktor Kenlis siger, at hendes Nerver ikke kunne taale nogen Pirring, og hendes Fader døde jo af en Hjertesygdom. Det er jo kun en ringe Opsættelse. Audrey og jeg ere som Søstre — vi skjule Intet for hinanden. Lover De mig det?"

„Da De forlanger det — skjøndt jeg ikke indseer Nødvendigheden."

„Lad os saa blot drage til Byen for faa Dage — imellem os, Mr. Ford, ville vi betragte Sagen som afgjort — og jeg skal i sin Tid med Glæde give hende til den Mand — der saavel er hendes som hendes Moders Valg. Nu vil jeg forberede hendes Afreise og Farvel saalænge."

Da Mr. Ford havde fulgt dem til Vogns, gik han ind paa en eensom Sti og tænkte: „Hvad mon Motivet til denne Bortreise egentlig er?" Der har været noget mysterieust ved de sidste Par Dage her? Hvor denne Moder dog er en usand Person! Heldigviis ligner Datteren hende ikke, thi saa vilde hun ikke blive bedet om at blive min Hustru. Ja, Mylady! De er snild og fiffig og kunde godt passe til en Spekhøkerboutik, skjøndt De har adeligt Blod og en lang Stamtavle."

(Fortsættes.)

Hamburg ved Høivande.

„Bliver det saadan ved at blæse i et Par Timerstid, faae vi Høivande." Disse eller lignende Ord hører man af og til næsten hele Aaret igjennem i Hamburg og i flere andre langs Elben liggende Stæder. De, der boe længere inde i Landet, kunne ikke rigtig forstaae, hvad den Spaadom skal sige. Høivande kjender man jo nok, især i bjergfulde Egne; men Vinden har ikke Noget at bestille dermed. Et pludselig frembrydende Uveir, Skybrud med Hagelnedslag og deslige ere der som oftest Skyld i, at de med Regn og Snee fyldte Bække svulme op, og Vandet styrter da rivende og brusende ud af Bjergkløfter og Dalsvælg, oversvømmer derpaa i faa Timer frugtbare Kornmarker, Enge, Landsbyer og Stæder og udbreder i vid Omkreds Skræk og Fordærvelse.

I Hamburg, saavelsom overhovedet i Lavlandene

Hamburg ved Høivande.

mellem Ems, Weser, Elben og Eider, har Ordet „Høivande“ en anden Betydning. I Almindelighed indgyder det ikke Nogen, selv om det bruges nok saa tidt, Frygt eller Uro. Man er saa vant til det og veed, som man pleier at sige, Besked med det. Imidlertid kan der dog gives Tilfælde, hvor Rædslen griber selv den mest Erfarne, saa at Haarene reise sig paa Hovedet af ham, ligesom der ogsaa kan indtræffe Øieblikke, i hvilke Faren synes saa truende og overvældende, at endog den mest Ligegyldige og Phlegmatiske kun tænker paa at redde sit og Sines Liv. Hamburg vilde enten slet ikke være bleven grundlagt, eller ogsaa vilde den indtil den Dag idag vedbleven at være en ubetydelig Ladeplads med Fiskeri og en lille Handel, naar ikke Flod og Ebbe beskyllede Fundamentet af Stadens Huse. Ebbe og Flod ere de egentlige Aarsager til Høivande, og heraf hjemsøges adskillige Gange om Aaret en stor Deel af den mægtige By, hvilket dog, naar Vandets Stigen ikke overskrider de sædvanlige Grændser, hyppigere giver Anledning til muntre Optrin end til gruopvækkende Rædselsscener.

I det korte Tidsrum af noget over fireogtyve Timer hæver og sænker Havet sig to Gange. Under normale Veirforhold varer Ebben ligesaa længe som Floden, nemlig omtrent i sex Timer; men denne Beregning maa ikke tages altfor nøie. Varigheden af Havfladens Stigen og Falden afhænger mere eller mindre af Lokaliteterne, og da fornemmelig af Stedets længere eller kortere Afstand fra Verdenshavet. Ved Kysterne af Atlanterhavet stiger Vandet regelmæssig dobbelt saa høit, ja paa enkelte Steder endog høiere, som ved Cuxhaven. I Hamburg og i de tilgrændsende Byer ved Elben angives Flodbølgen at bruge fem Timer til at hæve sig til en Høide af 5 Fod, hvorimod Ebbetiden, eller den Tid, Havet behøver for at naae det laveste Punkt for Sænkningen, varer i syv Timer. Uden denne Havets regelmæssige Stigen og Falden vilde Skibsfarten paa Elben være lig Nul, Strømmens Flodleie vilde, til Trods for dets betydelige Brede og vældige Vandmasse, efter faa Aars Forløb være fyldt med Sand, medens dens Munding efter al Sandsynlighed vilde være forvandlet til et af talrige Øer bestaaende og med usunde Sumpe omgivet Delta. Det er Ebbe og Flod, som Hamburg skylder sin Størrelse, sin Rigdom, sin livlige Færsel og sin Betydning som en af de vigtigste og mest blomstrende Handelsstæder i Europa.

Med den stigende Flod bærer Havets fremrullende Bølge de velfragtede Handelsskibe opad Strømmen og lader dem uden Medbør uhindret passere de Skjær og Revler, hvoraf der findes en saa stor Mængde i Elben, og hvorved Opseilingen ikke lidet vanskeliggjøres. Ebben yder lignende Tjenester, idet den letter Seiladsen ud af Havnen og tilfører Havet uhyre Masser af Sand og alleslags forraadnede Bestanddele, hvilke det derpaa senere knuser og sønderslaaer til Atomer i de evige og uforanderlige Brændingers brusende og sydende Hvirvelstrøm.

Heftige og vedvarende Vinde have altid Indflydelse paa Ebbe og Flod. Vedholdende stærk Østenvind f. Ex. forsinker og formindsker i Hamburg Vandets Stigen saaledes, at den neppe vil kunne bemærkes. Paa saadanne Tider er Elbens Vandmasse mægtigere end den fra Nordsøen kommende Flodbølge, der paa sin Side holdes tilbage af Østenvindens Styrke. Bølgebevægelsen kan ikke faae Bugt med Ebben i Strømmen og kæmper saa længe med den, indtil denne overvinder Floden og trænger den tilbage i Havet. Naar dette Tilfælde, der hyppigere finder Sted om Sommeren end om Vinteren, indtræffer, ere de talrige Canaler i Hamburg næsten vandløse, hvilket bevirker en følelig Standsning i Samfærselen i det Indre af Staden. Kjøbmanden kan under saadanne Omstændigheder ikke faae sine Varer ombord paa Seilskibene ved Hjælp af de store, flade Baade eller Skuder, som han ellers benytter til denne Brug, ligesaa lidt som han med Lethed kan faae hentet de Kister og Baller, hvormed hans Fartøi er ladet, og med hvilke det nu er hans Hensigt at forsyne sine Pakhuse og Magasiner, der forøvrigt ligge overordentlig beqvemt og rede til at modtage de Herligheder, som man har bestemt for dem.

Det omvendte Forhold indtræder, naar Vinden blæser fra den modsatte Kant, altsaa fra Vest. Saa længe Vinden udmærker sig ved en vis Stadighed eller, som Sømanden udtrykker sig, vedbliver at være „en frisk Brise“, har den en velgjørende Indvirkning paa Skibsfart og Handel. Ved en frisk Brise fra Vest er Elben livlig og bevæget; den ruller og bølger, og bærer paa sin brede Ryg en Vrimmel af Baade, Joller, Jagter samt mindre og større Skibe med og uden Seil. I Canalerne myldrer det af Skuder, der idelig og idelig krydse hverandre; mange tusinde Hænder ere sysselsatte paa Fartøierne og i Varelagerne, og i Havnen og paa Quaien hersker der fra den tidlige Morgen indtil langt ud paa Natten en travl Virksomhed og et fornøieligt Liv og Røre.

Gaaer imidlertid Vestenvinden eller, hvad der er endnu værre, Nordvestvinden over til at blive Storm, da seer det galt ud. Bølgerne i Nordsøen taarne sig da op til Bjerge, den stigende Flod trænger de Vandmasser, der strømme til Havet, tilbage med saadan en Vælde, at de, hindrede i deres naturlige Løb, ligeledes stemmes iveiret og brydes derpaa i en baglænds Flugt med de fremstyrtende Havbølger. Floden voxer nu til en Stormflod, men denne fremkalder altid Høivande. Ligesom Alpebeboerne ere fortrolige med Lavinerne, saaledes ere Hamburgs Indvaanere kjendte med Høivandet. De have endog et Ordsprog, som siger, at det ikke kan blive Vinter, førend Kjældrene ere blevne vaskede rene.

Hvad en saadan „Kjælderreengjøring“ har at betyde, kan man kun gjøre sig et Begreb om, naar man selv har overværet den. Vi ville her forudsætte, at Høivandet er indtraadt, eller at man dog venter dets Komme. Hele Natten har det blæst stærkt, ja paa Fastlandet vilde man muligviis sige, at det har jevnt stormet, idet man tænker paa de pibende Veirhaner, de nedraslende Tagsteen og de gamle Træstammer, der have glemt, at det bør sig at give efter og bøie sig, og som derfor nu til Straf ligge hist og her oprykkede med Rode omkring paa Jorden. Ved Kysten benævnes det Slags Veir dog kun „en haard Blæst“.

Skjøndt det larmer og suser i Luften, synes Sagen endnu ikke synderlig betænkelig, og der er ikke et Menneske, som bryder sig det Mindste om

Stormens Hylen og Tuden. I en af de lavest liggende Gader i Byen er der en meget søgt Barbeerstue. Fem Sandsteenstrin, hvert næsten en Fod i Høiden, føre fra den snevre Gade op til Stuen, i hvilken man, naar man har Forretninger deroppe, dog først kan komme ind, efter at have passeret en Forstue, hvor der staaer en Mand og handler med gamle Meubler. For at antyde, hvad det er for en Forretning, han fører, har han opstillet to gamle Stole paa en af Steenbænkene ved Trappen. Døren staaer aaben. Gjennem denne opdager man i Boutikens skumle Indre alt Slags Huusgeraad: en Commode med Messingbeslag; et Taffeluhr, der ikke mere vil gaae; et Speil med knækket Glas; en Moderateurlampe, som man kan skrue op, saa længe man vil, uden dog at faae Vægen til at brænde, o. a. M. Dybt inde fra Baggrunden fremdrager Blikket flere Klædeskabe af en ubestemt Farve, og lige foran, klart beskinnet af den lyse Dag, staaer der, lænet op til Commoden, et Portrait af en agtbar Borgermadame, der er vandret herhen til Marchandiseren, fordi Familien ved den sidste Flytning ikke kunde faae en Plads i den nye Leilighed til at hænge det op paa. Under Barbeerstuen, fem Trin i Dybden, er Indgangen til en af hine Kjælderboliger, hvoraf man seer saa mange i Hamburg, og som udgjøre en af dens Eiendommeligheder. I denne har en gammel Skomager, Mester Pech sen. opslaaet sin Bopæl. Han har allerede i mange Aar boet i denne usle, dunstede Kjælder; men han har det alligevel ikke saa galt dernede, thi han har gode Kunder, der betale prompte, uden at tinge, og det er Noget, man sætter Pris paa i Hamburg. Alle de Arbeidsfolk, der boe i de nærmeste sex, syv Gader, foruden en Mængde Baadførere og andre Personer, der have Brug for solidt Fodtøi, lade sye hos Mester Pech sen., og disse Folk tage det sædvanligviis ikke saa nøie med Skillingen. Vende de lidt sent og overstadig lystig hjem om Aftenen, trøste de sig gjensidig med de Ord: „Aa, lad Pengene bare gaae, hvad har man dem ellers til!"

Mellem Klokken ti og elleve om Formiddagen springer en ung Handelsbetjent i størst mulig Fart op ad de fem Trappetrin til Barbeerstuen, træder rask ind og sætter sig tilrette. „I Galop!" raaber han til den tjenstgjørende Barbeersvend, der allerede har pidsket Sæben ud i Messingbækkenet, „skynd Dem! jeg har ingen Tid; om et Par Timerstid er Høivandet der."

Svenden begynder at sæbe Kunden ind, da der med Et tordner et Kanonskud, saa at Vinduerne klirre i hele Huset. Kort derefter hører man atter et Skrald, derpaa endnu et, og Barberen standser midt i Indsæbningen.

„I Galop!" gjentager den utaalmodige Handelsbetjent, „jeg skal afsted; Vinden er sprungen om til Nordvest."

Barbeersvenden, der forresten er en flink Fyr, tager igjen fat, og efter et Øieblikks Forløb staaer den vel ragede og pomadiserede unge Mand op, smider Betalingen henad Bordet og piler afsted.

„Bliver den slem?" spørger den nysgjerrige Barbeer og kaster et Blik ud paa Gaden, der paa engang fyldes med en Flok støiende Drenge fra ni til tolv Aar, som allesammen klappre med deres Trætøfler henover den daarlige Brolægning, medens de uafbrudt huje og skrige:

„Hurra! vi skal ha'e fri for Skole! Hurra! det er Høivande! vi skal ikke mere i Skole idag! Hurra!"

Mester Pech sen., med Spandremmen i Haanden og Huen skubbet tilbage paa Hovedet, dukker op af sit Kjælderhul og seer sig omkring med betænkelige Blikke. De brølende Drenge ere forsvundne, og man hører kun den ensformige Klappren af deres Tøfler, ledsaget af en eller anden uartikuleret Lyd fra det Fjerne. Den fra Skoletvangen befriede Ungdom har taget den korteste Vei til den nærmeste Canal, ved hvilken der findes en Vandmaaler, for at see, hvor høit Floden er stegen samt hvor høit den vel endnu kan stige, førend Ebben indtræder.

Mester Pech sen. retter sine Øine mod Himlen, hvor de mørke, graae, jagende Skyer, forfulgte af den rasende Nordvestvind, fare henover de spidse Gavle, og bliver eftertænksom tilmode. Han vender sig om og kalder paa sin Kone, for at hun saa hurtig som mulig skal bringe Sengklæderne og Alt, hvad der ikke kan taale Vaadt, ovenpaa, inden Vandet kommer. Samtidig med denne Ordres Udstedelse viser den klapprende og hylende Ungdom sig igjen paa Gaden, og Mester Pech sen. opdager nu pludselig sin forhaabningsfulde Sønnesøn midt i Flokken. Med et Rap af Spandremmen driver Bedstefader Drengen ned i Kjælderen, idet han formaner ham til at hjælpe Bedstemoderen med at pakke sammen, hvorefter han selv kryber ned i sin mørke, halv underjordiske Bolig.

Ved Begyndelsen af Vandets Stigen er Alt Liv og Lystighed. De ubændige Knegte trænge sig sammen om de Steder, der trues mest af Floden, springe over de svulmende Smaabække, skrige og skraale, slaaes og vade tilsidst gjennem Gaden, som nu er bleven en fuldstændig Sø. Vandets Bevægelse antager imidlertid lidt efter lidt en uhyggelig Charakteer, og efterhaanden spores der en vis urovækkende Bølgedannelse paa Overfladen af de til Strømme forvandlede Smaabække. Den muntre Sværm splittes ad til alle Sider, og den hidtil saa glade Stemning afløses af en alvorsfuld Ro og Stilhed. Skummende, brusende og sydende baner Vandet i Canalerne sig Vei gjennem hver Revne, gjennem hver lille Aabning i de tilstødende Huse. Strømmen hæver sig mere og mere, lister sig ind i de for kort Tid siden beboede Værelser, og udgyder sig omsider med Vælde over de Gader og Stræder, hvor Børneflokkene fornylig tumlede sig.

Jo høiere Vandet hæver sig, desto vanskeligere bliver naturligviis Forbindelsen mellem Byens Qvarterer. En Tidlang hjælper man sig med Vogne, men alt eftersom Vandfloden stiger, maa man holde op med at benytte disse, og nu er det Baadene og Jollerne, styrede af flinke, fiirskaarne Gutter med „Sydvest" paa Hovedet, som gjøre brillante Affairer; thi ved saadanne extraordinaire Leiligheder, som et ægte Høivande, har den fastsatte Taxt ikke Noget at betyde.

Under deslige Omstændigheder er det heller ikke paafaldende, at see Folk blive baarne gjennem Vandet. Kraftige og smukke Mænd, hvis udviklede Muskler ere den bedste Anbefaling for deres Tilbud

om Bistand, lægge sig særlig efter denne Erhvervsgreen, og ere øieblikkelig parate til at vise, hvad de kunne præstere i den Retning. Af Galanteri tilbyde de naturligviis først det qvindelige Personale, som ængstlig tripper omkring det skidengule Vand, der saa uvenlig og paatrængende oversvømmer Gaderne, deres Hjælp. Unge, nette Smaapiger og vimse Kokkepiger formaae sjeldent længe at modstaae Indbydelsen, og det er jo i alt Fald ogsaa sommetider bedre, at betroe sit Liv til en Enkelt, end at udsætte sig for at drukne i de overfyldte Baade. Desuden har den kjønne Karl derhenne med de høie Vandstøvler paa allerede tilstrækkelig godtgjort, at han ikke giver den hellige Christophorus synderlig efter i Udholdenhed og Kraft.

„Hvad koster det?" spørger en net klædt Kokkepige, hvis blændende hvide Kappe med rosenrøde Hagebaand giver hende et rigtig fjong Udseende, den hende tiltalende Christophorus.

„Otte Skilling, lille Ven," lyder Svaret, idet han rækker den aabne Haand hen imod Pigebarnet, der med Gru seer ud paa det bølgende Vand.

Kokkepigen har forsinket sig og kan derfor ikke betænke sig længe. Hurtig tager hun Portemonnaien frem, giver det forlangte Pengestykke, — hun skal nok imorgen bestræbe sig for at indvinde det paa en eller anden fiffig Maade, — og strækker sin Haand ud imod den smidskende Mand.

Et lydeligt „Hurra!" fra den gabende Mængde ledsager Drageren med hans smukke Byrde. Midt i Strømmen, der naaer den stærke Mand til Knæerne, sukker den stakkels Glut beklemt og klamrer sig fast om Halsen paa sin Redningsmand. Christophorus bliver staaende og blinker med forelskede Øine til den frygtsomme Glut.

„Er De bange, lille Ven?"

„Gaae bare! gaae bare!" svarer Pigebarnet.

„Ja, men jeg maa først have en Drikkeskilling."

„Lad os blot komme over, saa skal De nok faae den," stammer hun forfærdet.

„Nei, lille Ven, det bliver der ikke Noget af; jeg vil have den her paa Stedet."

Kokkepigen vil igjen tage Portemonnaien frem; men den skrækkelige Mand ryster leende paa Hovedet og siger:

„Vist ikke nei! Penge bryder jeg mig ikke om, men jeg vil have, at min lille Pige skal give mig et Kys. Vil De eller vil De ikke? Her er fire Fod Vand, og nu kaster jeg Dem ned."

Den stakkels Pige tager Mod til sig og opfylder sin ubønhørlige Frelsers Forlangende. Denne leer af fuld Hals, og under en lydelig Fnisen og Hvinen fra dem, der staae paa den modsatte Side, sætter han sin rødmende Fragt ned paa Jorden igjen.

Lignende Scener, som de her skildrede, forekomme hyppig om Dagen; men om Natten er man mindre oplagt til Spøg. Følelsen af Angst er da den mest fremherskende, selv hos dem, der ere vante til de Farer, som Høivandet undertiden fører med sig. Jo oftere Kanonerne lade deres Nødsignaler, der bebude Vandets tiltagende Stigen, lyde, desto taus ere arbeide Menneskene i de oversvømmede Qvarterer. Kun enkelte Raab og Commandoord tone da gjennem den uhyggelige Nats Stilhed, og over de zittrende Bølger skimter man nær og fjern Skinnet af Baadenes røde Lygter.

Charade.

(Første Stavelse.)
Huult det er, men kan bevare
Mange Sager, gode, rare;
Det er tidt af Træ og Leer,
Af Metal man og det seer.

(Anden Stavelse.)
Alle, Alle vil det være,
Det er Intet, man kan lære,
Dog kan Flid os gjøre det,
Ak, men stundom og Uret.

(Det Hele.)
Ikke Høisind det udviser,
Aldrig nogen God det priser;
Ja, til Slut jeg vover fast,
Det at kalde for en Last.

Opløsning af Bogstavgaaden i Nr. 47:

Ane — Hane — Gane — Kane — Rane — rane — Vane.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Den første Snee fra Skindergade, En Alenridder, A. S. Frederiksbergslot, August Hansen i H., C. M. J. i Maribo.

☞ Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 21de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag

Prinds Valdemar.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 3die December. Nr. 49.

Indhold: Prinds Valdemar (med Lithographi). — Dorothy Fox (Forts.). — Det sidste Lægemiddel. — Blandinger. — Dobbeltgaader.

Prinds Valdemar.

Hs. kgl. Høihed Prinds Valdemar, Kong Christian IX.s og Dronning Louises yngste Søn og Barn, er født den 27de October 1858 og altsaa nu 13 Aar gammel. Dersom vi vare saa heldig stillede, at vi kjendte Nogen, der havde den Fornøielse at staae i et „temmelig nært Bekjendtskabsforhold" til Hiin eller Denne, hvem den Ære var forundt at have talt med En og Anden af Hoffets Omgangskreds, vilde det vistnok ikke falde os vanskeligt at spække vor Text med Smaaberetninger om den livlige, opvakte Guts muntre Idrætter og raske Svar; men da vi nu engang ikke befinde os i dette gunstige Tilfælde, have vi kun saare Lidet eller saa godt som Intet at meddele om disse tretten Barndoms- og Drengeaar, tilbragte i et kjærligt, fredeligt Hjem og under omhyggelige Forældres forstandige Tilsyn og Veiledning. Den unge Prinds har ikke, som Keisersønnen hist ovre, modtaget „Ilddaaben" i Overværelse af hovmodige, ødelæggelseslystne Fjender; de Vunder, hvoraf hans Fædreland endnu bløder, ere blevne tilføiede det i den tidlige, sorgløse Barnealder, hvor Indtrykket svinder ligesaa hurtig, som det kommer, og hans Forestillinger om Krigen og dens Rædsler ere i alt Fald blot blevne skjærpede og udvidede ved Skuet af en Exercits eller en Fælledmanoeuvre uden dødbringende Projektiler og Mitrailleuser. For nærværende Tid er Prindsen, som bekjendt, med sin høie Fader og sin Lærer, Cand. theol. Jantzen, paa en Reise til Grækenland, hvorfra vi ville ønske han maa vende tilbage beriget med Kundskaber og Indtryk, der kunne være ham til Gavn i hans Fremtid, selv om denne, for almindelig Betragtning, ikke synes fuldt saa glimrende som hans øvrige Søskendes, men som derfor ikke desto mindre kan blive nok saa lykkelig og ansvarsfri.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Tre og tyvende Capitel.

Da Josheah Crewdson kom hjem, fik han en saa kold Modtagelse af sine Søstre, at han fandt det raadeligst, ikke strax at tale videre om sit Besøg i London, men da nogle Dage vare gaaede, vovede han dog den Yttring, at Dorothy Fox vilde komme til York for at besøge sin Tante Abigael, og at han havde inviteret hende til et Besøg her, men de maatte bestemme den Tid, der passede dem bedst.

Han fik ikke strax noget Svar herpaa, men da baade Kezia og Jemima vare i lidt bedre Stemning den Dag — thi de havde nemlig forudsagt, at deres Fætters Søn, Samuel Snow, vilde gaae paa gale Veie, og desværre faaet Ret deri, skjøndt det var behageligt at have været saa kloge og fremsynede — saa lod han ved Bordet den Ytring falde: „Grace Hanbury bad mig hilse — hun kan godt huske Jer begge to."

„Det er ikke saa underligt," sagde Jemima; „hun var forresten altid altfor meget Verdensbarn og jeg haaber, at Dorothy ikke maa ligne hende."

„Nei, de ligne ikke hinanden det mindste," skyndte Josheah sig at sige. „Dorothy ligner sin Moder. Hun har lovet at komme her forinden hun tager til sin Tante Abigael."

Søstrene udvexlede et Blik og Kezia sagde: „Var det Dig, der atter indbød hende eller sagde hun det af sig selv?"

„Jeg bad hende, og troede det var overeensstemmende med Eders Ønsker."

„Dine Søstre ønske, at Du maa afsky løgnagtige Læber og tale Sandhed, som Du er opdraget til. Vi have engang indbudt Dorothy, og det havde været mere passende, hvis Du først atter havde adspurgt os."

„Hvad have I da nu imod Fox's? før holdt I altid saameget af dem."

„Vi have mærket, at Du har forandret Dig, ikke til det Bedre, og deri troe vi, at Dorothy er Skyld. I vort Samfund er det ikke passende, at

unge Mænd og Qvinder tale Kjærlighedsord til hinanden. Ægteskab maa være begrundet paa andre, solidere Følelser end Kjærlighed."

Dermed var Josefah bragt til Taushed; thi at gjøre sin Kjærlighed til Gjenstand for en Discussion med Søstrene, følte han sig altfor svag til; men baade Jemima og Kezia istemmede en saadan Duet, hvori de sagde, han burde takke Gud for, at han havde Søstre, der tog sig af en letsindig Broder, at han bedøvet baade paa Sind og Sandser maatte liste af til sit Comptoir, men opfattede dog, idet han gik bort, at Kezia vilde skrive til Dorothy og bede hende besøge dem paa hendes Vei til Tanten i York.

Da Dorothy fik dette Brev, gik det klart op for hende, hvad det egentlig var, man ventede af hende: at hun ikke skulde uopfordret skjænke nogen Mand sin Kjærlighed, og selv om hun blev opfordret, saa skulde og burde hun sige nei til En, der aldeles ikke var opdraget i eller hyldede de Grundsætninger, der vare hende dyrebare fra Barndommen af.

I den sidste Tid var Capitain Verschoyle ofte kommet til Fryston, og skjøndt han, naar Grace og John vare tilstede, kun viste Dorothy almindelig Høflighed, saa viste han hende derimod, naar de vare alene, baade i Blik og Ord hvem det var, der havde Tiltrækningskraft for ham; men for Dorothy var den Tanke, at hun skulde kunne elske en Mand, som ikke hørte til hendes Troessamfund, og som ovenikjøbet var en Kriger, saa ubehagelig, at hun slet ikke vilde tænke sig Muligheden, men stolede paa sin Styrke og at Intet skulde bringe hende til at være sin Fader ulydig eller forglemme sine Principer. At hendes Hjerte var tungt ved Tanken om, at hun skulde forlade Fryston, meente hun kom af, at hun holdt saameget af Søsteren Grace og dennes Børn.

Hun skrev derfor til Kezia og modtog Indbydelsen, og til Josefah, at hun glædede sig til at være sammen med ham nogle Dage, lod Brevene lægges i Postkassen og græd nu i Eenrum bittre Taarer over hvad hun havde gjort.

Capitain Verschoyle kunde ikke blive klog paa, hvad der var i Veien med Dorothy; han kunde ikke faae hendes blide Øine til at søge hans, og i sin Iverighed blev han fristet til at sige mere end der var klogt og passende. At gifte sig med Dorothy kunde der jo slet ikke være Tale om, thi for det første var hun jo Kvækerinde og de gifte sig altid med Kvækere; for det andet holdt hendes Fader jo aaben Boutik, og endelig for det tredie, kunde han jo ikke gifte sig uden med en rig Pige — hele Sagen var altsaa absurd, men han vilde dog nok vide, hvad der gik af Pigebarnet i den sidste Tid — mon ikke uvedkommende Personer havde blandet sig i Sagen og omtalt ham ufordeelagtigt? Det skulde og vilde han faae ud af hende næste Gang de saaes.

Da dette skete, havde det stakkels unge Væsen lidt saa meget af Frygt for at have fortørnet ham, at hun lod alle sine Betænkeligheder fare, var mere fortryllende end nogensinde, men frelste dog sin Samvittighed ved det tause Løfte, at naar hun først kom i Besøg hos Crewdsons, saa vilde hun ogsaa gjøre Alt for at komme til at lide Josefah — her kunde det dog ikke hjælpe.

Omtrent paa denne Tid sagde en Dag hendes Søster Grace til sin Mand: „jeg troer dog virkelig, at Dorothy holder af den keitede Fyr Josefah Crewdson."

„Ja! det troer jeg ogsaa — det er jo klart."

„Det troer Du ogsaa? men Du har jo aldrig seet ham, John, og veed slet ikke, hvordan han seer ud."

„Du har saamæn givet mig en mere end tilstrækkelig Beskrivelse af hans Godhed og Retskaffenhed, men Portraitet endte rigtignok med, at han var en sær, keitet Person."

„Ja, god og brav er han, men jeg synes dog det er Synd, at lade Dorothy gifte sig med ham, og begrave sig med ham og Søstrene i det triste Huus i Headingley."

„Men naar det nu er hendes Lyst, hvorfor saa gjøre Dig Sorger derover? der er jo Ingen, der tvinger hende."

„Fader ønsker det af sit fulde Hjerte."

„Der er mange Fædre og Mødre, der af fulde Hjerter have ønsket Partier, som aldrig ere komne istand."

„Nok muligt, men Dorothy vilde aldrig ægte en Mand, som ikke havde Faders Samtykke og Bifald."

„Saa sagte, saa sagte, min Kjære," sagde John med et fiffigt Smil, „havde Skjæbnen bestemt, at jeg var bleven den Mand, Din Søster havde skjænket sin Kjærlighed, saa havde jeg ikke brydt mig om, om der saa skulde være halvtredsindstyve Fædres Modstand. Den, som bevidste unge Dame skjænker sin Kjærlighed, vil hun holde fast ved, og hun maatte ikke være sin Faders ægte Datter, hvis hun let gav Slip paa Den, hendes Hjerte havde valgt."

„Jeg formoder Josefah Crewdson er formuende?" sagde Grace.

„Han ansees for en rig Mand; Faderen efterlod ham Formue og hans Bedrift gaaer godt. Jo, han er en snu og sikker Fyr."

„Det behøver Dorothy heldigviis ikke at tage Hensyn til; hun har jo Penge efter Moder og skal arve Tante Abigael."

„Naa, rig, ung og smuk! hvad kan en Mand ønske sig mere?"

„Jo, at hun holder af ham, og det har jeg ikke seet noget til endnu."

„Een Ting," sagde John leende, har imidlertid slaaet mig, at der nemlig i den sidste Tid har været en heel Deel Sværmeri lige under vore skarpe Næser, uden at vi have lagt synderligt Mærke dertil."

„Hvad mener Du?" spurgte Grace heelt overrasket.

„Jeg mener kun, at skjøndt jeg er overbeviist om, at vi vist ere to af de meest interessante og tiltrækkende Personer i hele Riget, saa ville vi dog vist neppe, naar Dorothy forlader os, blive saa hyppigt lyksaliggjorte med vor Ven Capitain Verschoyles Nærværelse."

„Nonsens! min Ven, hvorfra har Du forresten faaet den Idee?"

„Aa, for Exempel, naar vi to spadsere ud sammen, blive de to altid et godt Stykke tilbage."

„Det er fordi vi to tale sammen, og de finde det passende at holde dem lidt tilbage."

„Ja vel, men der er dog Grændser for denne Afstand, og de mage det altid saaledes, at man hverken kan see eller høre noget til dem. Desuden, naar vi ere i Værelserne søge de ud i Haven, og ere vi Alle i Haven, finde de altid det interessanteste Punkt, hvor vi ikke ere. Det er dog ikke saalænge siden, Grace, at vi sværmede, til at Du kan have glemt alle disse smaa, listige Kneb."

„Nei, ikke et eneste, men jeg troer dog ikke Du har Ret. Jeg skal imidlertid holde skarpt Øie med dem."

„Gjør det, thi jeg troer rigtignok, at Du hidtil har været temmelig blind i saa Henseende."

Fire og tyvende Capitel.

Den følgende Torsdag skulde Dorothy forlade sin Søster og Svoger for at aflægge Crewdsons og sin Tante det oftomtalte Besøg. Capitain Verschoyle var forbleven i London, han kunde ikke losrive sig fra Dorothys Nærhed, selv Gudfaderens Indbydelse lod han ubenyttet og han var vist bleven endnu længere i sin Moders Bolig, hvis ikke et Brev fra hans Søster havde underrettet ham om, at Moderen og hun snart vendte tilbage.

„Saa maa jeg bort," sagde han, „thi det er ikke raadeligt, at træffe hendes Naade under disse Forhold. Jeg maa altsaa underrette Hanburys om, at jeg pludselig er bleven kaldt bort. Hvordan monstro Dorothy vil finde sig deri? — Vi have jo begge vidst, at Affkedstimen maatte komme, men jeg troer dog, at Pigebarnet elsker mig, og jeg har aldrig holdt saameget af Nogen, som af hende; men jeg er fattig og hendes Herkomst er for langt under min."

Capitainen saae mistrøstig paa sit Uhr, og da han erindrede, at Mrs. Hanbury havde yttret, at hun tog hjem med Toget Kl. 5, besluttede han at tage til Fryston med Kl. 3-Toget, haabende at træffe Dorothy alene, hvori han heller ikke blev skuffet, thi han mødte hende i Hasselalleen i Haven.

„Ventede De mig?" spurgte han.

„Jeg haabede Du vilde komme."

De vandrede op og ned i Alleen og Capitainen lod som om han var meget overrasket ved at finde at Mrs. Hanbury endnu var i London.

„Det meente Grace, at hun havde sagt Dig; men hvis Du skulde komme før, paalagde hun mig at underholde Dig."

„Det er vist et strengt Stykke Arbeide?"

„Nei; thi det er Dig, som underholder mig. Jeg kan saa godt lide, at høre Dig tale."

„Dorothy — maa jeg ikke nok kalde Dem Dorothy?"

„Jo, saa gjerne — det gjør jo alle mine Venner."

„Siig mig saa, Dorothy, om Du stundom vil tænke paa mig, naar vi ere skilte ad?"

„Jeg kunde ikke glemme Dig, selv om jeg vilde; desuden er der jo næsten en Uge til, inden jeg reiser."

„Men jeg skal reise bort."

„Du?"

„Ja, for at besøge min Gudfader i York."

Hun blegnede — men York var jo nær Tantens Hjem.

„Tante Abigael boer nær York, og hende skal jeg besøge før jeg vender tilbage til mine Forældre."

„Er det muligt — vi kunne altsaa mødes igjen?"

Dorothy taug længe, inden hun svarede, hun skiftede flere Gange Farve og udbrød endelig med et uimodstaaeligt Blik: „Vilde det virkelig gjøre Dig lykkelig, hvis vi atter mødtes?"

Fristelsen var for stor for Capitain Verschoyle, han fattede hende med begge Hænder og sagde: „Dorothy elsker De mig?"

„Ja," svarede de glade Øine, „Ja," svarede den smilende Mund, og „Ja" svarede Hjertets hurtigere Pulsslag.

„Af Dit fulde Hjerte?"

„Ja!" og hun saae ham lige ind i Øinene.

„Over alt Andet i Verden."

„Ja — Ja."

Og Løvet bevægede sig over deres Hoveder, men hun mærkede det ikke; og Roserne kastede deres Blade for hendes Fødder, men hun saae dem ikke — thi Kjærlighedens første Ruus lod hende glemme Alt.

„Min Elskede! jeg hører Trin."

„Herhen — hvad skal jeg gjøre?"

„Gaae ind — jeg skal modtage den Kommende."

Hun flygtede afsted og Capitainen vandrede frem og tilbage i Alleen, da Mrs. Hanbury kom og udbrød: „De her alene? hvor er Dorothy? hun burde dog underholde Gjæsten."

„Det har hun ogsaa gjort, men hun løb ind for at see efter Dem for et Par Minuter siden."

„Naa, hvordan har De det saa egentlig?" sagde Grace; „jeg er glad ved at De kom, thi John bringer idag en Ven med, som jeg aldrig har seet før."

Hun mærkede imidlertid snart, at Capitain Verschoyle ikke var rigtig i sit Es og foreslog ham derfor at gaae ind med.

Dorothy var imidlertid ikke i Værelserne og det varede længe før hun indfandt sig, fremstammende som Undskyldning, at hun havde løbet Haven rundt efter dem.

„Kom nu blot," sagde Grace, „vi maa pynte os lidt for den Fremmede, John bringer med. Det er en Retskyndig, som har ført en vanskelig Sag for Firmaet. Han har desuden havt en romantisk Historie."

„Nei virkelig!" sagde Capitainen; men Tonen var saadan, at den ikke opfordrede Grace til at fortælle videre, hvorfor hun tog Søsteren med sig for at rette paa deres Paaklædning til Middagen.

Capitainen sad i fulde tyve Minuter med Øinene fæstede paa Ilden i Kaminen førend han rørte sig og sagde: „Velan — det er skeet — og selv om Alt kunde begynde forfra igjen, vilde jeg dog handle accurat, som jeg har gjort. Men hvad Enden skal blive, det veed jeg ikke."

Da Capitain Verschoyle viste sig, vare Alle forsamlede i Dagligstuen. John Hanbury viste sin Hustru et Photographi, og ved Siden af Dorothy sad Geoffroy Dyne Court, som rødmede stærkt, da Capitain Verschoyle udbrød: „Naar kom De tilbage, Dyne Court? jeg troede De var i Besøg paa Landet."

„Og De blev ventet, Verschoyle, den Dag jeg forlod Mr. Ford."

„Og jeg kom aldrig," sagde Capitainen leende, thi hans Moder havde naturligviis ikke underrettet ham om, at hans Rival var borte.

„Jeg hører, I ere Venner," sagde Grace, „det var et heldigt Træf."

„Vi vare paa samme Tid hos en fælles Ven paa Landet og morede os brillant. De blev en Uge efter mig, Dyne Court, hvordan havde I det? den stakkels Ford blev nok syg?"

„Ja! men han kom sig hurtigt."

Dyne Court havde den største Lyst til at spørge, om hans Moder og Søster vare i London, men han kunde ikke faae Spørgsmaalet over sine Læber. Først senere ved Bordet yttrede Capitainen: „Min Moder kommer om et Par Dage til London med min Søster, som i over en Uge har ligget syg paa Dyne Court."

Dette forknyttede Mr. Dyne Court at høre, hvorfor han var temmelig taus, og da Capitain Verschoyle havde nok med sine egne Tanker at gjøre, var Maaltidet temmelig kjedeligt.

Senere hen paa Aftenen spurgte Dorothy Mr. Dyne Court, om han ikke fandt Audrey Verschoyle meget elskværdig.

„Kjender De hende?" spurgte han behageligt overrasket.

„Jeg har truffet hende engang i Devonshire og jeg forglemmer hende vist aldrig."

Mr. Dyne Court erindrede nu den Aften, han og Audrey havde tilbragt i Mr. Fords Værelse, og den smukke Beskrivelse, hun havde givet af den unge Kvækerinde og hendes Moder. Det var altsaa den unge Pige, Audrey ønskede at ligne. Ja, gid hun havde gjort det; thi han følte, at han tiltrods for sine bittre Ord og korte Afsked, dog aldrig vilde kunne glemme hende.

Mon hun havde afslaaet Mr. Fords Haand?

Ved at tale med Mr. Dyne Court om Audrey, som hun roste og priste, søgte Dorothy at skjule sine egne Følelser og vandt en venlig Tilhører. Mr. Dyne Court lyttede med en saadan Interesse til hendes Ord, at Capitainen næsten følte sig stødt derover, og da Dyne Court senere paa Aftenen sagde til Grace, „at han var fortryllet af hendes Elskværdighed," tænkte Capitain Verschoyle: „hvad mener den Karl med de Ord?"

Fem og tyvende Capitel.

Skjøndt Grace Hanbury sagde til sin Mand, at hun slet ikke troede, at hans Tanker om Dorothy og Capitainen vare begrundede, saa ansaae hun det dog for bedst, at holde dem fra hinanden.

„Dersom Dorothy er indtagen i ham," sagde hun, „saa har det dog ikke noget Alvorligt at betyde, og Capitainen er nu engang en af de Mænd, i hvis Natur det ligger, at være opmærksom mod alle Fruentimmer, han kommer i Selskab med."

„Ja, og han er vant til godt Selskab. Hans Moder er en Lady og han har en Lord til Onkel."

„Just derfor har det Hele Intet at betyde; men jeg haaber dog, at jeg ikke har været altfor troskyldig og uopmærksom — Du har virkelig gjort mig bange, John."

„Det er vist uden Grund, men næste Gang han vil komme herned, saa nægt Dig hjemme indtil Doll har forladt os."

I Overeensstemmelse hermed blev Capitainens Besøg opsat fra Tirsdag til næste Løverdag, og Capitain Verschoyle følte sig lettet ved ikke at skulle træffe Mrs. Hanbury og skrev derfor, at inden Løverdag maatte han forlade London og sendte derfor en venlig Hilsen til hele Familien. Han troede, at Dorothy vilde forstaae hans Plan uden videre Forklaring, men heri tog han feil.

Mrs. Hanbury var en Qvinde med Takt, men Diplomat var hun ikke. Hun følte, at Dorothy maatte blive noget mistænkelig ved denne Underretning, og da hun saae paa Søsteren, fandt hun hende ligbleg og med sammenpressede Læber.

„Stakkels Barn," tænkte Grace, „jeg frygter dog for, at der er noget i Johns Mistanke, og jeg burde have passet bedre paa."

Under disse Omstændigheder viste Dorothy en usædvanlig Kraft og Styrke; af de Taarer, hun udgød, fandtes om Morgenen intet Spor paa hendes Ansigt.

Hun kunde jo ikke ægte Capitainen, Soldaten, og glemme Slægt og Venner og de Lærdomme, hun var opdragen i, men nogen anden Mand vilde hun heller ikke nogensinde ægte, og det var hende en Trøst idetmindste. Hun vilde kun see ham endnu engang, og den Sammenkomst skulde ogsaa være deres sidste, men hun kunde dog ikke i sit eensomme Værelse lade være at udbryde: „Gaaet — borte, uden et Blik, uden et Ord til Afsked — hvad betyder det?"

Dorothy følte godt, at hun ikke burde besøge Crewdsons, men vende hjem og aabenbare sin Fader Alt; men paa den anden Side meente hun, at Joseah helst maatte af hende selv høre, at hun aldrig kunde blive hans Hustru; hun havde jo desuden bestemt lovet Tante Abigael, at besøge hende, og hvem veed — saaledes hviskede et forførende Haab til hende — om jeg ikke i York skal kunne faae Ham at see endnu engang.

See derfor talte Dorothy ikke om at vende hjem til Faderen, men besluttede sig til Reisen til Tanten i York.

Sex og tyvende Capitel.

Lady Laura Verschoyle og hendes Datter vare nu atter tagne tilbage til deres Bolig i London og deres Afreise fra det smukke Dyne Court var bleven opsat 10 Dage, da Audrey havde været saa nervøs, at hun ikke kunde taale Reisen længere end til Hastings, hvor Lady Lauras Cousine, Miss Brocklehurst, havde en smuk Bolig og de vare hendes Gjæster.

Under Opholdet her var det, at Lady Laura første Gang var alvorlig ængstelig for Datterens Helbred, da hun ikke paa nogen Maade kunde forstaae Audreys Opførsel uden som en Følge af legemlig Sygdom.

„Kan Du, kjære Marie," sagde hun en Morgen til sin Cousine, „angive mig nogen fornuftig Grund for Audreys uforklarlige Opførsel?"

„Nei! undtagen jeg faaer hele Sandheden at vide. Er der ikke en eller anden ung, fattig Mand, som Audrey har tabt sit Hjerte til (skjøndt hun kun har lidt af den Ting), Hoved har hun nok af, men Skjønhed kunde hun nok trænge til mere af, og det har jeg altid sagt Dig."

„Ubehagelige, gamle Gribenelle!" tænkte Lady Laura, „vent til Audrey er gift med Mr. Ford,

saa skal Du faae min sande Mening at høre." Nu svarede hun venligt: „Det har Du jo rigtignok, men Audrey nyder dog allevegne stor Opmærksomhed."

„Det gjorde jeg ogsaa, da jeg var ung."

„Ja, Dine Tønder Guld," tænkte Ladyen, men svarede høit: „ja, det gjorde Du rigtignok. Men Du talte om unge Mænd. Der var Ingen, uden Charles og Mr. Dyne Court, som var forelsket i Miss Bingham; det Pigebarn, som Charles opførte sig slet imod."

„Slet! i Din Mund betyder det kun, at Pigen havde Penge. Du forsvarede derimod hans Opførsel mod Constance Stanmore."

„Hun var saa snedig og lumsk, og havde lagt Snarer for den stakkels Charles."

„Stakkels Charles! Naa, han er saamæn ogsaa at stakle, den Fyr. Nonsens, Laura. Jeg holder af ham; der er noget Godt i ham, naar det blot kan komme til Frembrud; for Øieblikket er han en topmaalt Egoist og kan let blive det, der er endnu værre."

„Hvad har dog de uskyldige Børn gjort Dig, at Du har saa slette Tanker om dem. De holde begge to saa meget af Dig."

„Nei, de gjøre ikke, og hvad der er det allerbedste, de lade heller ikke som de gjøre det, skjøndt Du vist dresserer dem efter bedste Evne til at smigre mig. Du siger altid Folk Sandheden og derfor skal Du nu ogsaa høre den af min Mund. Din Opdragelse vilde fordærve de allerbedste Naturer; heldigviis ligner Dine Børn Dig ligesaalidt som jeg gjør, og Du kan aldeles ikke forstaae dem."

Her maatte Lady Laura gjøre Brug af sit Lommetørklæde, og med hulkende Stemme udbrød hun: „Det er haardt at høre for en Moder, som har gjort Alt for sin Datter, at hun nu skulde være forelsket i en fattig — Eventyrer."

„Vær blot rolig, hvad den Sag angaaer," sagde Miss Brocklehurst leende, „jeg tænker ikke, at Audrey har Charakteer nok til at sige Nei til en gammel Tosse, naar han blot er rig, selv om en rask, ung Mand har vundet hendes Hjerte, men han er pengeløs. Jeg vilde være stolt af min Guddatter, hvis hun gjorde det, ligesom jeg bifalder Charles's Opførsel i Affairen med Miss Bingham."

Dette var formeget for selve Lady Lauras Taalmodighed, hun reiste sig og sagde i en forbittret Tone: „Jeg troer virkelig, Marie, at hvis mine Børn giftede sig med Stoddere eller simple Folk, saa vilde Du glæde Dig."

„Paa ingen Maade, Laura, og det kunde alligevel gaae meget bedre end mange Partier jeg har seet sluttede. Vær nu ikke vred, men husk paa, at jeg har næsten en halvhundredaarig Erfaring og veed, at de fleste af mine Tilbedere kun søgte mine Penge, hvorfor jeg glæder mig, hver Gang Mammon lider et Nederlag og sand Kjærlighed seirer. Vær blot rolig, det er maaskee et Lune, som snart vil gaae over hos Audrey, og inden Saisonens Slutning vil Du udentvivl have Crøsus til Svigersøn."

Kunde Audrey have hørt denne Samtale, vilde den maaskee have bragt hende noget af den Trøst, som hendes Sind just dengang trængte saa haardt til: hun savnede En, hun kunde udtale sig for. Hun tænkte paa de Qvinder, hun kjendte, og som blot havde agtet Mænd for Pengenes Skyld, og spurgte sig selv, om de havde kæmpet og stridt som hun og tilsidst seiret over dem selv. Disse Tanker lode hende ingen Ro, hverken Dag eller Nat, og hun frygtede for, at hun skulde møde Mr. Ford før hendes Beslutning var fast og bestemt. I Hastings var hun i Fred for ham, men i London kunde hun frygte hans Besøg hvert Øieblik.

Miss Brocklehurst betragtede hende alvorligt, medens de stode og ventede paa Jernbanetogets Ankomst, det Tog, der skulde bringe Lady Laura og Datter fra Hastings til London, og i et Øieblik, hvori Lady Laura havde sin Opmærksomhed henvendt paa Bagagen, sagde Miss Brocklehurst til Audrey: „Husk paa, at hvis Du trænger til Forandring af Luft eller Opholdssted, saa kan Du frit komme til mig — ingen Undskyldninger, det er i sin Orden — Du er jo min Guddatter."

Da Lady Laura og Audrey vare kjørte, sagde Miss Brocklehurst ved Tanken om Audreys indfaldne Kinder: „Der er noget, der hviler tungt paa Pigebarnets Sind, men hvad kan det være. Hendes Moder siger, at hun ikke har gjort nogen ung Mands Bekjendtskab, men Laura er et Tossehoved og siger desuden aldrig Sandheden. Jeg troer, jeg vil senere aflægge dem et Par Dages Besøg i London, og saa skal jeg nok see til at komme efter Sandheden. Stakkels Audrey seer virkelig saa daarlig og forandret ud; mon det alligevel ikke skulde være en eller anden ulykkelig Kjærligheds-affaire, der er nærved at knuse hende under sin Vægt!"

Syv og tyvende Capitel.

Da Lady Laura forlod Dyne Court, havde hun lovet at skrive Mr. Ford til, saasnart de vare vendte tilbage til deres Bolig i London. De havde nu været hjemme en heel Uge, og skjøndt hun følte, at Audrey endnu ikke vilde være rigtig istand til at modtage den udvalgte Tilbeder, saa var det dog umuligt at opsætte længere at skrive til Mr. Ford.

„Det er ikke saa let en Sag," sagde den værdige Dame til sig selv, „thi jeg maa ikke gjøre ham saa ængstelig, at han kommer strax, og han maa dog føle, at Audrey er for svag til at taale enhver stærk Sindsbevægelse. Gud give Sagen var i Orden og hun vel gift, thi jeg kan ikke udholde disse Qvaler ret længe."

Efter nogen Overveielse skrev hun:

„Kjære Mr. Ford!

Jeg har længtes saaledes efterat skrive til Dem ligesiden vor Hjemkomst i Lørdags. („Maaskee," sagde hun til selv, „han troer, det var iforgaars") da jeg veed, hvilken Deel De tager i den kjære Audreys Vel, og jeg vilde derfor ønske, at jeg kunde give en tilfredsstillende Beretning om hende; men hendes Nervøsitet er saa stor, at Lægen erklærer, at enhver Sindsbevægelse vil være hende i høi Grad skadelig. Dersom hun endnu en Maanedstid kan holdes i Fred og Ro, indestaaer han for, at hun intet Tilbagefald faaer. Jeg kunde personlig have Lyst til, ikke at lyde ham, men bede Dem komme herop, og jeg troer heller ikke hun ret længe finder sig deri, da hun selv ikke troer hun feiler noget, og stadig taler om det Besøg, De har lovet os, men jeg seer jo daglig hendes Svaghed og vover derfor

ikke engang at sige hende, at jeg skriver idag, og det er Grunden, hvorfor De intet directe hører fra hende. Jeg kan forsikkre Dem, kjære Mr. Ford, at jeg længes efter den Dag, da jeg kan overgive min Datter til Deres Omsorg og derved sikkre hendes og hendes Moders Lykke.

Deres hengivne
Laura Verschoyle."

„Jeg tænker ikke, at jeg har sagt formeget, saa at han kommer, og heller ikke forlidt, saa at han føler, at hans Nærværelse ikke er ønsket. Nu maa jeg see til, at faae Audrey talt tilrette; men det er mig ubegribeligt, hvad der gaaer af hende — hun giver ingen Grunde — det er mere, end jeg kan udholde. Selv Marshall, som er saa snedig, kan Intet faae ud af hende — men hun skal ingen nye Klæder faae og ingen Selskaber deeltage i, hverken ude eller hjemme — maaskee det kan kue hende."

Efterat Brevet var afsendt, gik hendes Naade ind i Spisestuen, hvor Audrey sad og skrev, og strax blev taget under Behandling.

„Hvor dog saadan en Novemberdag er ubehagelig i London med den evindelige Taage og Regn."

„Endnu have vi da ingen Grund havt til at klage — igaar var det jo en deilig Dag."

„Maaskee — men jeg har havt saamange Skuffelser, at jeg er nedtrykt og uimodtagelig for meget, som Andre føle for. Jeg tænker saa tidt i denne Tid paa den stakkels Lady Lascelles, hvis sørgelige Tilstand Mary har stor Skyld i."

„Hvad behager?" sagde Audrey, „hvad har Mary at gjøre med det?"

„Hvad Mary har at gjøre med det?" svarede Lady Laura i en fornærmet Tone. „Alt — Alt. Indtil Mary slog op med Sir Henry Skipwith og paa en skamløs Maade løb bort med Huuslæreren, var hendes stakkels Moder ligesaa rask som jeg er den Dag idag."

„Passiar, Mama. Lady Lascelles blev ikke alvorlig syg før over to Aar efter Marys Ægteskab, og hun havde jo desuden længe lidt af lettere Gigtanfald."

„Nei, det maa Du undskylde, Audrey. Fra det Øieblik den utaknemmelige Datter forlod sit Hjem, havde den stakkels Moder ingen Sindsro mere; jeg veed, hun døde af Hjertesorg og ikke af Gigt, som Familien var to Aar om at opdage. Det er ligesom med mig, thi om jeg end gik paa Gravens Rand, vilde hverken Charles eller Du troe det — men det er ogsaa ligegyldigt — jeg har Intet mere at leve for — mine Børn ville ikke lyde mine Raad — han siger, at han har ingen Lyst til at gifte sig, skjøndt Pigebarnet er smuk og har Penge — og Du, Audrey, afslaaer en Mands Haand, som kan byde Dig Alt, hvad Penge kunne skaffe tilveie, med det evindelige Svar: ‚Lad mig ikke see ham — jeg føler, jeg giver ham en Kurv.' Jeg har aldrig anet før, at der var Galskab i vor Familie, men dette har stærkt Præg deraf."

„Siig endelig intet mere, Moder; thi alle Dine Bitterheder ere spildte. Dersom jeg ikke ægter Mr. Ford, saa er det ikke fordi jeg ikke kan, men fordi jeg ikke vil."

„Saa giv mig en Grund. Tænker Du maaskee paa at gifte Dig med en Anden?"

„Nei — der er vist Ingen, der vil have mig."

„Meget vel, det er der Fornuft i; thi i den sidste Tid har Du seet ti Aar ældre ud, og jeg vil haabe, at Mr. Ford ikke vil finde Rynkerne under Dine Øine ligesaa store som under mine, og der er vist ikke mange Mænd, der kunde have Lyst til at gjøre Cour til Dig nu."

Da Audrey ikke svarede herpaa, fortsatte Moderen: „Stundom faaer jeg den Idee, at Du lider af en ulykkelig Kjærlighed eller har fattet Lidenskab for et eller andet slet og daarligt Subjekt."

„Var det Tilfældet," sagde Audrey med Bitterhed, „vilde Du vist snart have opdaget det. Du udfandt i en Fart, at Mr. Dyne Court var dødelig forelsket i Miss Bingham."

„Det var han ogsaa, og er endnu; thi igaar stod han paa Gaden og talte med hende ind ad Vognvinduet, og slugte hvert Ord hun sagde. Da han vendte sig om for at see, hvem hun hilste, blev han blodrød og gav mig en kold og stiv Hilsen. Han behøvede saamæn ikke at genere sig for min Skyld; han maa gjerne for mig ægte Niecen og tage Tanten med i Kjøbet."

Nu vilde Audrey ikke høre mere; hun lukkede sin Skrivepult, gik ovenpaa, lukkede Døren efter sig og betragtede sig i Speilet. Hvor hun saae bleg og affalmet ud. Mon han nu vilde synes om hende? Ak, allerede forglemt og hans Kjærlighed overført paa en anden! Hun græd. „Slugende hvert Ord hun sagde," — det var vel en af hendes Moders Overdrivelser, men Tanken pinte hende dog, og hun var ikke langtfra at hade den unge Dame, der kunde see hans Aasyn og høre hans Røst, medens hun sad her hungrende og hjælpeløs som en lænkebunden Fange.

Kort efter bankede Moderen paa hendes Dør og meddeelte hende, at hun havde modtaget en Invitation fra en Tante paa Landet til at besøge hende i nogle Dage. Audrey vilde paa ingen Maade tage med, og efter megen Snakken frem og tilbage, bleve de enige om, at Lady Laura skulde tage afsted alene, men være tilbage inden Løverdag.

Otte og tyvende Capitel.

Da Mr. Ford to Gange havde gjennemlæst Lady Lauras Brev, sagde han til sig selv: „Jeg troer, hun spiller falsk Spil med mig, og at den unge Dyne Court er indblandet deri — den unge Pige har ikke vovet at lade sine Følelser tale, og derfor tog hun saa hurtig bort. Jeg foretrækker hende for alle andre Qvinder, og hendes Lady Jesabel af Moder har ikke formaaet aldeles at fordærve hende. Jeg maa see hende — dog jeg vil først have mig en lille Passiar med min gode, unge Ven Dyne Court angaaende Familien Verschoyle."

(Fortsættes.)

Det sidste Lægemiddel.

(En gammel Historie, fortalt paany ved M. F.)

En Konge laa engang paa Sottesengen, og hele Folket sørgede, thi han var høit elsket. Alle Lægerne i Landet samledes og studerede Dag og Nat paa at finde et Middel mod hans Sygdom; baade læ- gende og giftige Urter bleve undersøgte, og deres Safter udpressede for Kongen; men Intet hjalp. Da vidste man tilsidst ingen anden Udvei, end at henvende sig til den gamle Elias, en fattig Ere- mit, der var bekjendt for sin Viisdom, og faae et godt Raad af ham. Hans ensomme Bolig laa dybt inde i en vildsom Skovegn; men desuagtet be- tænkte de fornemste Mænd ved Hoffet og Kongens egen Livlæge sig ikke paa at tage derhen, og ænd- sede hverken Torn eller Tjørn, eller de mange ufrem- kommelige Veie, de først maatte bane sig frem over. Endelig kom de til Eneboerens lille Hytte, og efterat han havde hørt deres Andragende, samt opmærksomt lyttet til Lægens nøiagtige Beretning om Syg- dommen, erklærede han, at Kongen kun kunde blive karsk igjen, naar han i fireogtyve Timer vilde bære en Skjorte, der tilhørte det lykkeligste Menneske i Landet; men det maatte blive deres egen Sag at finde Eieren af dette Klædningsstykke.

Hofmændene og Lægen saae længe paa hverandre ved dette Raad; thi hvor fandt man vel den Lykke- ligste? Enhver af dem f. Ex. var ret taalelig tilfreds; men de havde dog, hver for sig, saa mange Bryde- rier og Ubehageligheder i deres Stilling i Livet at kæmpe med, at ingen af dem paa nogen Maade vilde ansee sig for den Lykkeligste, og altsaa ikke med deres respektive Skjorter kunde tænke paa at hjælpe Kongen. De indsaae imidlertid, at der ikke var lang Tid til Betænkning, men besluttede ufortøvet at begive sig paa Vandring, og, fulgte af Eremi- tens gode Ønsker, droge de derfor trøstig afsted, haabende, at en gunstig Skjæbne vilde lede dem og bringe den helbredende Skjorte i deres Hænder.

Da de vare komne ud af det tætte Vildnis, der i vid Strækning fandtes om Eremitens Hytte, og i god Behold havde naaet den slagne Landevei, var det Første, der mødte dem, en Bonde, hvis Vogn var væltet ned i Grøften, og som i sin uhel- dige Forfatning anraabte om deres Bistand. „Her finde vi vist neppe, hvad vi søge," sagde de, idet de hjalp ham; og det lod til, at de havde Ret; thi medens han undersøgte sin Vogn, sukkede han guds- jammerlig og gjentog idelig: „Aa, jeg fattige Bonde, jeg er og bliver dog et stakkels, ulykkeligt Skrog alle mine Levedage! Nei dog, hvem der havde det som Folkene derinde i den store By!"

De vandrede nu videre frem, henad den Kant, mod hvilken Bonden uvilkaarlig havde rettet sit Blik, da han omtalte Byen, og kom til en stor, smuk Stad med brede Gader og vel vedligeholdte Huse. Paa Lykke og Fromme gik de op i et af de nærmeste, en anseelig Bygning, der ved sit Udseende tydede paa, at dens Eier var en velhavende Mand. Det var han virkelig ogsaa; men da Hofmændene fortalte ham, hvorfor de vare komne, rystede han bedrøvet paa Hovedet og sagde: „Ak nei, jeg er langtfra lykkelig; gaae til min Nabo, han er det; han har Børn, jeg har ingen; ingen, med hvem jeg kan dele mit Gods i Livet, ingen, der vil lukke mine Øine i Døden; jeg er ensom i mine store, tomme Værelser, som jeg kun kan udfylde med Fremmede, der gaae deres Vei, naar de have spist min Mad og drukket min Viin." Kongens Mænd takkede for god Besked og tænkte, at den rige Mand var ligesaa fattig som den væltede Bonde paa Lande- veien. Saa hurtig som mulig skyndte de sig hen til Naboen, hvis Huus var meget mindre, og hvori han endog kun boede til Leie; men hvad gjorde det? Allerede langt udenfor i Forstuen hørte de Børne- skrig og Tummel, og det forekom de Lyttende, som om et helt Dousin Smaabeen løb omkring derinde og sparkede baade til Borde og Stole, hvilket gjorde et forfærdeligt Rabalder, sikkert til stor Fryd for den lykkelige Fader, der her havde rig Leilighed til at glæde sig over sit Afkoms Kraft og Udholdenhed. Det var forgjæves, at de flere Gange bankede paa, i denne Støi kunde det ikke høres, og de aabnede derfor Døren uden videre Ceremoni. Ved de Frem- medes Indtrædelse standsede Larmen, og Børnene styrtede hen til en Mand, der sandsynligviis var Faderen, thi man gjenkjendte strax hans Træk i alle de sex smaa Ansigter, der forskrækkede trængte og skub- bede sig tæt omkring ham. Han saae imidlertid saa lidet lykkelig ud, at Kongens Mænd neppe havde Mod til at fremkomme med deres Ærinde, og de fik da ogsaa det utilfredsstillende Svar: „Gud hjælpe mig for den Lykke, jeg har! Igaar skjænkede Vorherre og min Kone mig et Par Tvillinger, vel- signede Glutter forresten; men hvor skal jeg ulykke- lige Menneske skaffe Mad til saa mange Munde? Ja, vilde min rige Nabo tage nogle af Børnene til sig, saa var jeg godt hjulpen, og havde nok endda, gaae til ham, der faae De sikkert, hvad De søge!" Hofmændene fortalte, at det netop var ham, der havde viist dem herhid; sagde Farvel til den vel- forsynede Fader, og gik noget nedstemte videre frem.

De vandrede nu fra Huus til Huus, men hvor de kom hen, var der bestandig Noget, der hindrede Folk i at være lykkelige. En syntes, at han var for dybttænkende til at finde sig i Verdens Daar- skaber, medens han dog følte sig ulykkelig ved at maatte deeltage i dem; en Anden elskede netop Ver- dens Glæder, men var fortvivlet over ikke at kunne nyde dem, af Mangel paa Evne dertil; en Tredie var hellig, talte kun om Himlens Fryd, og levede dog i stadig Angst for Døden; en Fjerde var blind, og sukkede forgjæves efter at komme til at see den skjønne Jord; en Femte saae tvertimod altfor godt, thi han meente at see Feil og Fornærmelser, hvor ingen Andre formaaede at opdage Noget; en Sjette havde Penge, men ingen borgerlig Anseelse; en Syvende borgerlig Anseelse, men ingen Penge; en Ottende intet Levebrød; en Niende for Meget at tage Vare, og saaledes fremdeles: overalt fattedes Lykken. Da vare de stakkels Hofmænd nær ved at fortvivle, og forlode omsider med tunge Hjerter og trætte Fødder den smukke By. De gik dog videre, og naaede langt om længe en grøn, solbeskinnet Eng. Paa Gjerdet, der vendte ud imod Lande- veien, sad en ung Knøs, grumme fattig klædt, men saa lystig og fornøiet, at det syntes, som om han havde indgaaet en Væddestrid med Lærken, der

qviddrede over hans Hoved, om, hvem der kunde juble og synge høiest. „Her kunne vi maaskee finde, hvad vi søge," sagde Mændene og skyndte sig hen til ham. „Er Du lykkelig, min Søn?" spurgte de og saae forventningsfuldt paa ham; „rigtig lykkelig?"

„Ja," udbrød han med straalende Øine, „det skulde jeg mene! Jeg er det lykkeligste Menneske i hele Verden! Igaar Aftes, da jeg spurgte Eline, hvem hun bedst kunde lide, mig eller Aloys, hviskede hun, at hun holdt mere af mig, end af dem Allesammen derinde; mon jeg saa ikke skulde være lykkelig? Og idag har hun lovet at komme herned paa Engen til mig; hun er her maaskee lige strax .... Hurra! der kommer hun langt henne! Farvel, I gode Herrer!"

„Bi lidt!" raabte de efter ham, „Du skal faae den godt betalt, men giv os din Skjorte."

„Min Skjorte?" sagde Knøsen leende. „Kan jeg ikke tjene Jer med noget Andet? for jeg har ingen. Men derfor er jeg lige glad!" tilføiede han, svingende Huen høit op i Luften, idet han løb Kjæresten imøde.

Der stode Hofmændene. De havde endelig fundet den Lykkeligste, og han manglede netop Det, de vilde have. Raadvilde betragtede de hverandre, og besluttede, efter megen Frem- og Tilbagesnak, endnu engang at henvende sig til den gamle Eremit. Da de atter kom til hans Hytte, stod han udenfor Døren, ligesom om han havde ventet dem, og modtog dem meget venlig. „Traf I saa den Lykkeligste?" spurgte han, og strøg sig med et underligt Smil ned ad det lange, hvide Skjæg; „fik I Skjorten?"

Hofmændene benegtede det, og fortalte nedslaaede, hvorledes det var gaaet dem, samt bade ham indstændig om et andet Raad. Men da svarede den vise Elias:

„Hører mig, mine Venner! Eders møisommelige Vandringer burde vel have viist Eder, at Kongen er langt bedre faren hos Vorherre, end i et Land, hvor den eneste lykkelige Mand, der findes, ikke engang eier en Skjorte. Gaaer derfor rolig hjem, og fortæller Alle om Eders Reise, saa have I gjort, hvad I kunne."

Og derved blev det.

Blandinger.

— For silde. Man fortæller, at Wilhelm v. Humboldt (Broderen til den berømte Naturforsker) engang var tilstede i et Selskab i Halle, i hvilket ogsaa den berømte Anatom Meckel befandt sig. Den udmærket smukke Form af Humboldts Hoved tiltalte den Sidstnævnte saa meget, at han yttrede, det vilde være ham særdeles kjært, hvis han engang kunde forøge sin Samling med hans Hjerneskal. „Den skulde med Fornøielse staae til Deres Tjeneste," svarede Humboldt; „men jeg har allerede lovet den bort til Sømmerring."

Dobbeltgaader.

1.

Det er en Gjerning, som Nødvendigheden tidt os byder,
Men undertiden vel man kun for Svaghed det udtyder;
Et Tal det ogsaa er, ei af de allerstørste,
Men større dog end Regnebogens tvende første.

2.

(Første Betydning.)

Ved Efteraar og Vintertid
Det er en lystig Tidsfordriv,
Om just ei nogen Gjerning blid,
Thi den bestandig koster Liv.

(Anden Betydning.)

Naar Bølgen atter rulle kan,
Og Isens haarde Dæmning brast,
Det iler let fra Strand til Strand
At bringe hjem en velfyldt Last.

Opløsning af Charaden i Nr. 48:

Karrig — Kar — rig.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Mester Erik, En Alenridder, A. I. H. i H.

Gaaden i Nr. 47 er endvidere opløst af Høkerfruens Pi'er i A., Konfusionsraadens Datter, J. P. M. Jean, Nulla Fantasi, Den Akkavede, Trolli, Hans fra Kærgeby.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad for alle Stænder.

1871. Søndagen den 10de December. Nr. 50.

Indhold: Dorothy Fox (Forts.). — Scene fra en Vildsvinejagt (med Xylographi). — Gjet eller to. — Curiosum. — Logogriph.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Mr. Ford tog ifølge denne Tankegang strax til London, sikkrede sig Geoffroy Dyne Court som sin Gjæst til Middag, og gjorde forskjellige Besøg, deriblandt hos Mrs. Winterton, hvor Miss Bingham var aldeles optaget af et Aftenselskab, som hendes Onkel havde lovet at give for hendes Skyld i hans store med Boligen forbundne Drivhuse.

„Det vil vist blive deiligt," sagde Mr. Ford, „især hvis De tager Dem af Arrangementet."

„Nei," sagde Tanten, „dertil duer hun ikke; hun snakker nok derom, men holder meest af at sidde med Hænderne i Skjødet."

„Kom, Mr. Ford, saa skal De selv see, det er ikke sandt."

„Naar skal det være?"

„Idag otte Dage, og da Onkel er ugift, udsender jeg Indbydelserne. Vil De ikke tage en for Miss Verschoyle — som De vel seer i Dagens Løb."

„Neppe."

„Jo vist — jo vist," og dermed var den Sag afgjort.

Ved Middagsbordet sagde Mr. Ford til sin Gjæst, Geoffroy Dyne Court: „Jeg har seet Miss Bingham idag, det er en vakker Pige, og hun vilde vist blive en god Kone. De skulde have prøvet Deres Lykke der!"

„Skulde jeg?" sagde Geoffroy efter nogen Taushed. „Det er maaskee ikke for silde endnu. Jeg har lovet at deeltage næste Uge i et Selskab, Onklen giver. Hvormange Penge har hun?"

„Min kjære Ven — det troede jeg ikke havde meest Tiltrækning for Dem?"

„Man kan jo ikke undgaae det," sagde Dyne Court bittert, „det er jo kun Taaber, som forelske sig — nei, Pengene alene tiltrække Qvindehjerterne. Her har Miss Bingham Pengene, og vil maaskee udvexle dem mod et godt Navn, hvis Stamtræ kan opveie hendes Pengeposer."

„Tal ikke saaledes, min kjære unge Ven, der findes endnu sand Kjærlighed i Verden."

„Neppe — den uddøde med vore Mødre, og jo mere jeg har tænkt over Sagen, jo mere er jeg kommen til den Overbeviisning, at de begavede Qvinder ere vor Ulykke. Den Feil har Miss Bingham ikke, saa De kan ønske mig til Lykke i saa Henseende."

„Nei, det gjør jeg ikke," sagde Mr. Ford alvorligt, „det troer jeg ikke vilde være til fælles Lykke."

„Det Ord kjender jeg neppe mere; men det er seent, hvorfor jeg vil sige Dem Farvel og bede Dem om, naar De taler med Miss Verschoyle, ikke at glemme at meddele hende min Mening om Qvinderne."

Ni og tyvende Capitel.

Da Mr. Ford næste Morgen lod sig melde og traf Miss Audrey alene hjemme, var han henrykt over den gunstige Leilighed.

„Jeg havde ingen Idee om, at De var i Byen," sagde Audrey.

„Det er ogsaa kun et flygtigt Besøg for at see, hvordan De har det."

„Tak, meget bedre; men Mama vil blive bedrøvet over ikke at faae Dem at see; hun er hos Tante Spencer."

„Der maa være eensomt for Dem her."

„Det synes jeg godt om."

Under en ligegyldig Samtale kunde Mr. Ford dog ikke undlade at bemærke en Uro og Nervøsitet hos hende, som ellers i saa høi Grad kunde beherske sig selv. Lidt efter lidt samlede hun sig dog og søgte at holde Samtalen gaaende kun om almindelige Gjenstande.

Richard Ford havde et skarpt Øie og sagde til sig selv: „Jeg har en Følelse af, at Pigebarnet ikke ønsker jeg skal frie idag — derfor vil jeg lade den Fugl flyve; men jeg faaer neppe snart igjen en saa god Leilighed til at udfritte hende om Geoffroy Dyne Court og den vil jeg benytte."

„Jeg har Bud og Hilsen til Dem fra Mr. Dyne Court," sagde han derfor pludseligt.

„Det var da underligt," sagde Audrey med nedslagne Øine og hurtig Farvevexling.

„Hvad underligt er der deri? jeg troede De vare gode Venner — har jeg taget feil?"

„Jeg syntes godt om ham, men man fortsætter jo ikke alle Bekjendtskaber, man har gjort paa et flygtigt Besøg."

„Nei, vistnok; men jeg troede han havde hilst paa Dem her."

„Det har han dog ikke."

„Og skal jeg sige ham, at han har været ventet."

„Overlad helst det til ham selv."

„Jeg frygter for, at der har været en Misforstaaelse her, som er saameget beklageligere for mig, da jeg vilde paakalde Deres Hjælp. Jeg holder nemlig overordentlig meget af ham og jeg frygter for, at han er isærd med at begaae en stor Dumhed — som jeg vil betroe Dem, men ogsaa kun Dem alene."

„Iaftes fortalte han mig, at han vilde gifte sig, og jeg fik Indtrykket af, at et feilslaget Haab andetsteds bragte ham til hos en Dame, vi begge kjende, at søge ikke Kjærlighed, men Rigdom. Mange Omstændigheder i Livet kunne bringe saavel Mænd som Qvinder til at gifte sig for Pengenes Skyld, og det vil jeg ikke dadle, forudsat de ikke elske en Anden, men gjøre de det, saa handle de urigtigt — det er nu min Mening. Mr. Dyne Court gjorde mange bittre Bemærkninger om Damernes Mangel paa Kjærlighed og Troskab og bad mig omtale hans Yttringer for Dem, da De jo var en Undtagelse."

„Saa siig ham, at jeg hverken er bedre eller værre end andre Qvinder. Gud give jeg var." Hun sprang op fra Stolen og løb hen til Vinduet.

„Naa, min Mistanke var altsaa begrundet," tænkte Mr. Ford, „hun elsker ham. Vilde det altsaa være klogt, at ønske mig hende til Kone."

I samme Øieblik vendte Audrey sig om og sagde paa sin sædvanlige indtagende Maade: „Tilgiv min Heftighed, Mr. Ford, husk paa, jeg er jo Invalid endnu."

„Ikke et Ord derom, men Dyne Court tænkte ikke paa at fornærme Dem. Naa, han vil desværre søge et Embede i det usunde Indien, men jeg haaber, at han ikke faaer det."

„Nei — nei — han maa ikke søge det, bed ham derom fra mig."

„Det vilde være af mere Virkning, hvis De selv gjorde det. Jeg har en Indbydelse til Dem," og han fortalte nu om Selskabet hos Miss Binghams Onkel.

Audrey havde Lyst — hun maatte tale med Geoffroy — Kjærligheden var nu seierrig, thi hvorofte havde hun ikke villet skrive til ham og forklare Alt.

Mr. Ford saae hendes Tvivlraadighed og sagde: „Lov mig, at De vil komme."

„Det tør jeg ikke bestemt. Naar tager De hjem?"

„Imorgen, men i næste Uge er jeg tilbage, thi det store Huus er mig for eensomt, nu mine Venner ere reiste bort."

„Et stort Huus synes jeg altid fordrer et talrigt Selskab."

„Og dog vilde jeg være tilfreds med en eneste Livsledsagerinde, som vilde tage Interesse i mine Idrætter, som jeg i hendes."

Audrey smilede svagt, de nærmede sig et farligt Terrain, men Audrey forsøgte ikke at hendrage Samtalen paa Andet, thi Yttringerne om Geoffroy Dyne Court havde gjenvakt hendes Bestemthed og hun følte, at nu kunde Mr. Ford gjerne frie til hende — hun havde kun eet Svar at give ham.

Mr. Ford vilde gjerne have Ende paa Sagen, han følte, at han neppe fik nei, og sagde: „jeg har ofte været fristet til at spørge en eller anden Dame, om jeg kunde gjøre hende lykkelig . . . ."

„Det vilde De vist kunne."

„Ja, men jeg ønsker at faae en smuk, ung Kone — vilde det være et altfor urimeligt Ønske?"

„Det troer jeg ikke; mange smukke, unge Damer vilde vist gjerne modtage Deres Haand."

„Saa unge, som De selv er?"

„Ja, Mr. Ford, jeg vilde langt hellere ægte Dem, end mange unge Mænd, jeg kjender."

„Saa modtag min Haand, thi jeg har smigret mig med at see Dem som Herskerinde paa Dyne Court."

Audrey tøvede lidt forinden hun svarede: „De har gjort mig et Tilbud, som jeg ikke er værdig til; jeg er overbeviist om, at De veed, at jeg paaskjønner Deres mange gode Egenskaber, og jeg burde, hvis jeg ægtede Dem, kunne gjøre Dem lykkelig, og da jeg ikke troer, jeg kan det — saa er det min Pligt at sige: ‚Nei'."

Mr. Ford var taus. Endelig sagde han: „Siig mig, ere Deres Følelser ikke forandrede siden De forlod Dyne Court. Deres Moder meente, at jeg vilde faae et andet Svar."

„Moder ønsker det, og engang ønskede jeg det ogsaa selv. Det er dog bedst, det bliver ved mit Svar, skjøndt jeg beklager, at jeg maaskee ved det taber en Ven, jeg sætter stor Priis paa."

„Et Spørgsmaal endnu: agter De at ægte en Anden?"

„Nei."

„Deres Hjerte er altsaa endnu frit?"

„Derpaa kan jeg ikke svare, Mr. Ford, men jeg er meget bedrøvet over, at have vildledet Dem, men et Afslag har jeg ikke givet fordi jeg vilde ægte en Anden."

Mr. Ford reiste sig, tog hendes Haand og sagde: „Jeg agter Dem, nu som altid, og kunde jeg bidrage til Deres Lykke, var det mit høieste Ønske. Dette har været mig et haardt Stød og min eneste Trøst vil være at see Dem som en brav Mands Hustru."

Audrey smilede med Taarer i Øinene, da han gik med de Ord: „jeg kommer igjen — vi sees — Farvel."

Underveis sagde han til sig selv: „hun har en ædel Charakteer, og jeg troer nu, at der er noget imellem hende og den unge Dyne Court."

Tredivte Capitel.

I Løbet af næste Uge kom Lady Laura og Datter til Staden; Capitain Verschoyle reiste Nord paa og Dorothy blev fulgt til Jernbanen af sin Søster Grace.

„Jeg er forknyt over at forlade Dig, Grace," sagde hun paa Veien til Banegaarden.

„Vi ville ogsaa Allesammen savne Dig forfærdeligt, men Du maa skrive mig til, hvad Du synes om Crewdsons og om Du saa vil gifte Dig med Joseah eller ikke."

„Det kan jeg strax svare Dig paa," sagde Dorothy med skjælvende Røst, „jeg har fattet min Beslutning — jeg kan ikke lide Josеah."

„Men, kjæreste Barn, hvorfor reiser Du da til Leeds?"

Hun fik imidlertid intet Svar, Trainet satte sig i Bevægelse, og inden faa Minuter var det ude af Syne.

Paa Hjemveien tænkte Grace meget paa Dorothy, men hun var ikke den eneste, thi lige siden sin Ankomst til Darington, var Capitain Verschoyle hver Dag taget ind til York, for at møde det Tog, hvormed Dorothy skulde komme, men hver Dag forgjæves. Alt hvad der foregik i hans Sind er det vanskeligt at forklare; thi snart erklærede han sig selv for en stor Taabe, snart for en Skurk, hvis han ikke ægtede Pigebarnet, og endte med at spørge sig for hos Tanten, hvor han erfarede, at denne var bortreist, men at man ventede Dorothy med det første.

For Joseah Crewdson var Dorothys Besøg en uhyre vigtig Begivenhed, og han rystede af Bevægelse medens han stod og ventede. Efter de første Hilsener var Dorothy taus, hun undskyldte sig med, at hun var træt, og da de kom til den mørke, triste Bolig, sagde han: „Mine Søstre synes ikke om Blomster, men Stedet kan faae et venligere Udseende, og jeg behøver da heller ikke at leve her — vi kunne godt tage os en anden Bolig — hvis Du vil, Dorothy."

Dorothy saae til den anden Side, „af bare Undseelse," tænkte Joseah, men i Virkeligheden for, at han ikke skulde see hendes Taarer, thi hun følte sig elendig indtil hun havde meddeelt Joseah hendes virkelige Hensigter med Hensyn til ham.

Søstrene hilste paa hende og syntes at betragte hendes Forlovelse som afgjort, hvorfor Dorothy fortrød, at hun ikke var taget lige hjem fra sin Søster Grace.

Joseah gjorde Alt for at adsprede hende, saa at Jemima senere sagde, at han havde gjort en Harlequin af sig selv, men det hjalp Altsammen Intet; det mørke, triste Huus, de strænge Søstre og den onde Samvittighed lode hende ingen Ro, før hun havde grædt sig i Søvn.

Havde de frygtelige Søstre ikke været, havde hun strax sagt Joseah Alt, men hun var bange for dem.

Dorothy skulde blot have hørt, hvorledes de bedømte hende: „hun var et Barn — en Dukke — uden Forstand," og de vilde gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt for at et saa forskruet Væsen ikke skulde komme ind i Familien Crewdson.

Da Joseah næste Dag var gaaet til sine Forretninger, toge Søstrene fat paa hendes Klædedragt og erklærede, at deres Broders Kone aldrig maatte gaae klædt paa den Maade, og da Dorothy vægrede sig ved at ledsage dem paa deres Vandring til Fattigdistriktet, gave de deres onde Lune Luft i mange hadefulde Bemærkninger. Men Dorothy var tapper, hun holdt ud og de maatte gaae alene.

Længe sad Dorothy dog ikke i Eensomhed, thi Længslen gav den adstadige Forretningsmand Vinger, og over en Time før den sædvanlige Tid var han hjemme og spurgte hende, hvorfor hun havde Taarer i Øinene.

„Det er Ingenting — men jeg maa tale alvorligt med Dig paa et Sted, hvor vi ikke kunne blive forstyrrede."

Joseah tænkte, at hun ikke kunde udstaae hans Søstre og derfor ikke vilde ægte ham.

„Kom med ned i Havehuset — men bryd Dig ikke om Søstrene — Du behøver jo ikke at see dem ret tidt — her ere de hjemme — hos os komme de i Besøg, det er en stor Forskjel; lad dem blot ikke have nogen Indflydelse paa Dit Forhold til mig."

„Joseah! jeg vil sige Dig Noget, som vil give Dig ringe Tanker om mig."

„Nei, det vil ikke være muligt."

„Du veed, at jeg altid har godt kunnet lide Dig — men —"

„Du elsker mig ikke. Det tænkte jeg nok — men Du lovede mig Dorothy, at Du vilde forsøge derpaa."

„Det gjorde jeg, men, Joseah," og hun skjulte Ansigtet med sine Hænder, „selv det kan jeg ikke nu."

„Jeg er jo ogsaa en Klods, som ikke engang kan udtrykke, hvad jeg føler for Dig."

„Da jeg havde lovet Fader og Dig, at jeg vilde prøve paa at elske Dig, saa burde jeg have undgaaet alle Fristelser, som kunde lede mig bort derfra. Jeg skulde strax have sagt Dig Alt og aldrig være kommet her."

„Ere mine Søstre Skyld i denne Beslutning, eller havde Du taget den tidligere?"

„Ja, jeg havde."

„Dorothy, er der en Anden?"

Hun svarede ikke.

„Det havde jeg ikke ventet — nei, det havde jeg ikke ventet," sagde han sukkende og lagde Hovedet ned paa Bordet.

„Hvor jeg er bedrøvet, Joseah — jeg troede ikke, Du vilde tage Dig det saa nær."

„Gjorde Du ikke?" sagde han og forsøgte at smile. „Jeg har ogsaa været en rigtig Klodrian — min Kjærlighed gjorde mig stum, naar jeg meest ønskede at tale. Veed Din Fader noget om den Beslutning?"

„Fader! ak nei!"

„Men Du vil snart sige ham Alt?"

„Nei, det troer jeg ikke — jeg skal jo ikke giftes."

„Ikke giftes med en Anden?" gjentog Joseah, „har jeg da misforstaaet Dig? Siig mig hele Sandheden strax, Dorothy, elsker Du en Anden ikke alene mere end mig, men endogsaa saameget, at Du aldrig nogensinde vil kunne blive min Kone?"

„Ja, Joseah — men hør mig. Det er en Mand, som mine Grundsætninger forbyde mig at ægte. Jeg seer ham maaskee aldrig mere, og skulde det skee, bliver det kun for at tage Afsked med ham for bestandig," og ved Tanken herom hulkede hun høit.

Joseah spurgte ikke om noget Navn, men han gjættede rigtigt, og forglemmende sin egen Sorg søgte han at trøste hende og raadede hende til at forkorte Besøget hos ham og hans alvorlige, ukjærlige Søstre, og tage til Tanten. Jemima og Kezia skulde holdes i Uvidenhed indtil hun var borte.

„Joseah, siig at Du tilgiver mig!"

„Af mit ganske Hjerte!"

„Og at Du vil søge at glemme mig?"

„Nei aldrig. Jeg vil altid elske Dig, og den Trøst vil Du vel ikke berøve mig?"

„Nei, jeg hverken vil eller kan," sagde Dorothy, og følte for første Gang, at hvis hun aldrig havde seet Capitain Verschoyle, saa vilde det ikke have været hende umuligt at holde af Josеah Crewdson.

Et og tredivte Capitel.

Da Dorothys Tante nu var hjemme og rede til at modtage hende, vilde Joseah hjælpe hende lettere afsted fra sine Søstre, og meddeelte dem derfor, at Dorothy maatte afkorte sin Visit hos dem for Tantens Skyld.

„Vær saa god," sagde Jemima, „vi har jo ikke bedet hende til os, og agte ikke at holde paa hende — men det er just ingen Compliment til Dig, Joseah."

„Det var just hvad jeg ventede," istemte Kezia, „vort Huus er ikke for denne Verdens Børn, og det er kun Skade, at Dorothy nogensinde kom her."

„Men I synes at glemme, at hun er ung," sagde Joseah, mere vred end han havde Lyst til at lade see, „og naar hun bliver saa gammel, som I ere, vil hun vist være alvorlig nok."

Da nu faa Fruentimmer kunne taale at høre, at de ere gamle, kunde Joseah ikke have sagt sine Søstre en større Ubehagelighed, og for at afvende det optrækkende Uveir skyndte han sig at tilføie: „Lad Dorothy faae Vognen Klokken to — jeg skal til den Tid møde hende paa Stationen."

„Har Du flere Ordrer for os?" spurgte Jemima, „for nu er det nok Dorothy, som befaler her."

„Aa Snak! Dorothy kan jo ikke gaae, og det sparer en Droschke," skyndte han sig at sige og ilede ud i Haven til Dorothy.

„Har Du sagt dem det? Hvad sagde de?"

„Ingenting; men de ere lidt vrede, saa hvis de ere noget skarpe i deres Udtryk, saa bryd Dig blot ikke derom."

„Du sagde altsaa blot, at jeg tog bort?"

„Ja — og det er jo ogsaa nok — maaskee Du dog engang i Tiden kan komme til at lide mig."

„Jeg vil ikke atter skuffe Dig, og Du kunde jo heller ikke ønske at ægte mig, hvis jeg ikke elskede Dig."

Joseah tog hendes Haand og trykkede den til Beviis paa, at han forstod hende; han forlod hende i Haven for at gaae til sine Forretninger, og lovede at møde hende ved Jernbanestationen.

Kezia og Jemima havde en Følelse af, at der var Mere paafærde, end de vidste af; Dorothy sad i Eensomhed paa sit Værelse og Søstrene sad i dybe Betragtninger, da det ringede og Tjenestepigen bragte et Kort ind, „Capitain Verschoyle," med Underretning om, at den Fremmede vilde hilse paa Miss Fox.

„Bring hende Kortet og siig, at han venter," sagde Jemima, som satte en Stolthed i, aldrig at lade sig overrumple.

Dorothy ilede ned, og Overbeviisningen om, at „Han" var hos hende, satte hende i en saadan Stemning, at Capitain Verschoyle ikke kunde forstaae hendes Heftighed og hendes Taarer anderledes end som en Følge af, at der maatte være gaaet hende Noget imod. Han kjærtegnede og trøstede hende og kaldte hende med alle de søde Navne, som flyde saa let fra en Elskers Mund, indtil Dorothy endelig samlede sig og udbrød: „hvoraf vidste Du, at jeg var her — de ville blive vrede — Du burde ikke være kommet herhen."

„Hvorfor ikke? hvem ere ‚de', som ville blive vrede — hører de til Din Familie?"

„Nei."

„Saa siig, jeg er en Ven af Din Søster og spurgte, om Du vilde have Bud til hende og at jeg havde søgt Dig hos Din Tante."

„Men Du er Kriger."

„Naa, Herregud, jeg vil jo ikke slaaes med dem. Men siig mig nu, hvorfor var Du saa bedrøvet og græd, da Du modtog mig?"

„Jeg har været saa ulykkelig i den sidste Tid, og det er rimeligviis fordi jeg talte til Dig paa den Maade i Haven."

„Var det da ikke sandt, hvad Du sagde? Elsker Du mig da ikke, Dorothy?" Han knælede foran hende, saa at hun saae ham ind i Øinene med et Blik fuldt af Sandhed og Kjærlighed.

„Jo, af mit fulde Hjerte, men det burde jeg aldrig have udtalt."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg vidste, at det var urigtigt. Da jeg begyndte at tænke saameget paa Dig, burde jeg være vendt tilbage til mine Forældre; jeg har ikke været min Fader lydig, og jeg har bedraget Joseah Crewdson."

„Joseah Crewdson! Hvad har han at gjøre med det?"

„Jeg lovede Fader, at jeg vilde forsøge, om jeg kunde synes om ham, og saa ægte ham. Det Samme har jeg sagt Joseah men jeg — jeg —"

„Naa?"

„Jeg kan ikke."

Capitain Verschoyle taug — Erfaring havde gjort ham mistænksom — men sagde endelig temmelig koldt: „Er der da en Anden, Du vil gifte Dig med?"

Da hun antog, at der ikke kunde være Tale om Ægteskab mellem ham og hende, følte hun, hvilken Smerte han ogsaa maatte lide, da de elskede hinanden, og hun udbrød: „Selv om Du havde været den fattigste Mand i Landet, Charles, skulde jeg have faaet Faders Samtykke, men at være ham ulydig og overtræde vor Troes Principer, vilde ikke skaffe os Lykke; thi Du er Soldat, og Fader vil aldrig give os sit Samtykke."

„Din Kjærlighed er ikke meget stærk!" sagde han, „for Dig offrer jeg Stilling, Venner og Familie; thi troer Du ikke, at min Moder, maaskee endogsaa min Søster ville vende mig Ryggen?"

„Men jeg føler, at Gud vil vende sit Aasyn fra den ulydige Datter."

„Men hvis jeg er et saa usselt Væsen, hvorfor lod Du mig saa ane, at Du elskede mig?" — dog førend den stakkels Dorothy kunde fremstamme et Svar, udbrød han: „Bryd Dig ikke om mine Ord — jeg er ond — jeg elsker Dig — jeg opgiver Alt for Din Skyld — jeg vil blive Kvæker, om Du forlanger det, og saa vil min egen Dolly ikke sige nei. Vil hun vel?"

Men inden hun kunde svare, sprang Capitainen op med det Udraab: „Forbandede Qvinde!" og styrtende henimod Vinduet raabte han: „Ønsker De maaskee at komme den Vei ind, Madam?"

En Skikkelse ilede bort, og til Dorothys Rædsel var det Kezia Crewdson, der havde luret.

(Fortsættes.)

Scene fra en Vildsvinejagt.

I Modsætning til Parforcejagten, som egentlig skriver sig fra Frankrig, have Tydskerne fra ældgammel Tid af meest arrangeret deres Jagter paa det store Vildt paa en anden Maade som væsentlig bestod i at omspænde et heelt Skovdistrikt med Net og Seildug, og derefter ved Vaaben, Hunde eller Faldnet at dræbe eller fange Vildtet.

At ordne og lede en saadan Jagt fordrede ingen ringe Sagkundskab og Dygtighed hos Styreren, og i Jagtvæsenets Blomstringstid blev det ogsaa betragtet som en Prøve, hvorved der var megen Ære eller megen Skam og Utak at høste. Det er en overmaade dyr Fornøielse, Skoven lider derved og Storvildtet er meget aftaget, hvorfor det ogsaa er en 30—40 Aar siden, der sidste Gang blev anstillet en saadan Jagt, nemlig i Hannover af Kong Ernst August — og der findes neppe noget Hof nu i hele Tydskland, hvor de nødvendige Apparater findes i brugbar Stand.

Til disse hørte lange Touge, hvorpaa hvide Lærredslapper eller Fjerbundter vare bundne med passende Mellemrum og hvormed man omgav et Skovparti og derved søgte at hindre Vildtet fra at bryde ud, medens det egentlige Apparat blev opstillet. Dette bestod af svært Seildug og stærke Net af forskjellig Høide — fra 6—7 til 9—10 Fod — og her indenfor søgte man nu at holde Vildtet, hvad enten det nu tilfældig var samlet der eller drevet sammen, stundom fra flere Miles Afstand. Til yderligere Sikkerhed vedligeholdtes ofte hele Natten igjennem Vagtblus for hvert hundrede Skridt, og som en Slags Control blev en Hirschfænger bragt fra den ene Vagtild til den anden ved en Patrouille.

Hjortejagten begyndte naar Dyrene vare fede, omtrent i Midten af August, og Vildsvinejagten midt i October, og denne sidste varede til Helligtrekongersdag — jog man kun den ene Sort Vildt, blev det kaldt „reen" Jagt, ellers „blandet". Stundom maatte der kun skydes bestemte Dyr, f. Ex. unge Vildsvineorner og ofte bleve Nettene og Jægergarnene stillede saa høit fra Jorden, at alt Smaavildtet kunde slippe derunder.

I Midten af det indhegnede Rum blev der udhugget en fri Plads — omtrent 250 Skridt lang og 150 bred — og midt paa denne stode Jægerne og Gjæsterne bag dertil indrettede Skjærme.

Paa den berammede Dag og Time mødte paa denne Plads Herskaberne, modtoges med Fanfarer og indtoge deres Pladser medens Vognene kjørte bort. Paa et givet Tegn begynder Jagten, og Drivere, Klappere og Jægere med deres Hunde istemme Raabet: „Jo, hoho! Ridoh, Ridoh, hoho!" og snart viser Vildtet sig paa den frie Plads, der er omgivet med større eller mindre Grantræer, saa at

En Vildsvinejagt.

det tager sig ud, som om der løb en Hæk omkring det Hele.

Vildsvinene og Storvildtet kommer i Reglen først frem og bliver skudt fra Skjærmene eller hvis det ikke døer strax, givet Fangst af Jægerne og rangeret foran Skjærmene, hvorfra det er skudt.

Stundom hidsede man ogsaa de gamle Vildsviin og kraftigere yngre Exemplarer med de stærke, saakaldte Fang- eller Kammerhunde, hvortil man især benyttede en Slags store, engelske Dogger, og nogle mindre, danske Bastardhunde. Disse Hunde vare ofte meget dyre, hvorfor man, for at beskytte dem mod Vildsvinet, gav dem et ordentligt Pantser paa, eller idetmindste en Klædning af stærkt, dobbelt vatteret Seildug med indsyede Fiskebeen. Dette blev dog snart forkastet, da man gjorde den Erfaring, at de pantsrede eller paaklædte Hunde, paa Grund af deres Ubehjælpsomhed bleve allerværst medtagne. Hundene skulde indhente og holde Vildsvinet medens Jægerne gave det Fangst.

Undertiden benyttede man ogsaa blot Jagtspydet; thi naar man tilraabte Vildsvinet det tydske „Hu Sau!" skulde det strax vende sig mod Jægeren, angribe ham og løbe sig selv Jernet ind i Hjertegruben imellem Hals og Bov.

En ældre Forfatter siger derom: „En Jæger, der vil fange og dræbe et Vildsviin, maa staae saaledes, at han styrer Spydet med den venstre Haand og kun trykker efter med den høire; desuden maa han sætte Fødderne saaledes, at den venstre Hofte staaer fast og ubevægelig under den venstre Haand — den høire Hofte ligeledes under høire Haand. Man maa nærme sig fra venstre Side til Dyret, og være forberedt paa, atter at gaae tilbage, hvis det bliver nødvendigt, men holde bestemt Øie med Dyrets Hoved, hvorledes det vender og dreier det, thi træffer man Hovedet slaaer det Spydet tilside, og skeer det, har Jægeren intet Bedre at gjøre, end kaste sig næsegruus ned paa Jorden, thi saa kan Dyret ingen Skade gjøre ham — hvorimod det kan aldeles ødelægge ham, hvis han bliver staaende. Er det en yngre So, saa kan hun vel ikke gjøre ham megen Skade med Tænderne, men bide kan hun dog, og tilrede hans Ryg paa en ubehagelig Maade. Derfor bør en Jæger altid have Kammerater med sig, for at en af dem i en Fart kan holde Svinet et andet Spyd under Næsen."

Den Mening er temmelig udbredt, at man i ældre Dage havde dresseret Hundene til at gribe Svinet ved Ørerne paakryds — det vil sige, at Hunden paa venstre Side greb høire Øre og Hunden paa høire Side venstre Øre; men denne Mening er grundløs. En enkelt større Hund kan maaskee nok fra den ene Side gribe det modsatte Øre, men den anden vil vist neppe kunne faae Plads dertil, og man seer ogsaa altid Hundene, der bringe Dyret til at staae, med Hovedet lavt og Halerne i Veiret — de bide sig først fast i alle fire Been og dernæst i de lange Haar under Kjæben og Bugen. Først de senere tilkommende Hunde fatte Ørene, men fra den Side, de komme, saa at et saadant „bedækket" Vildsviin for neden er krandsformig omgivet af Hundene, medens hele Overkroppen er fri.

Gjet eller dø.

Man kunde fylde et heelt Bind med de besynderlige Vildfarelser, som Afsindige nærer — den mærkværdige Halstarrighed og List, som de lægge for Dagen, idet de udføre deres forvirrede Sinds Griller. I deres vilde Luner godtgjøre de Afsindige, at der er Methode i deres Planer, en Behændighed og Koldsindighed, som vilde forskaffe det klogeste, med sund Forstand begavede Menneske Anseelse. Vi give nedenfor et gribende Tilfælde, der virkelig foregik, som det her er fortalt, og den ene af Personerne havde været en udmærket amerikansk Militairlæge.

Da mit Regiment var aftakket, sagde jeg Farvel til mine gamle Kammerater og til Armeen, og begyndte at praktisere i den blomstrende By L—.

Tredie Dagen efter min Ankomst, netop som jeg skulde til Middagsbordet, blev der ringet stærkt paa Dørklokken, og strax efter kom Drengen ind og sagde, at der var en Mand, som ønskede at tale med Doktoren. Den Besøgende stod ved Kaminen, da jeg traadte ind. Han var en høi, kraftfuld Mand, en fuldkommen Kæmpe i Sammenligning med mig, som var fem Fod og sex Tommer, og hans store, sorte, bustede Haar og Skjæg, passede meget godt til hans kæmpemæssige Skikkelse.

„Dersom det er Dem beleiligt, Hr. Doktor," sagde han, „vil jeg bede Dem følge med mig. Det er kun nogle faa Skridt, og De vil ikke behøve nogen Vogn."

Jeg tog Frakke og Hat paa og fulgte ham. Det var mit første Lægebesøg i L—, og jeg smigrede mig med det Haab, at det skulde være Forløberen for mange andre.

Manden travede imidlertid afsted foran mig, uagtet mine Bestræbelser for at holde mig paa Siden af ham, og talte ikke et Ord, ja svarede mig ikke engang paa mine Spørgsmaal.

Idet han standsede udenfor et smukt Huus i en af de bedste Gader, greb han Dørklinken og førte mig ind i et hyggeligt lille Værelse paa første Sal. Jeg antog det for et Studereværelse behængt med gode Malerier og smukke Tegninger samt opfyldt med Bøger af alle Slags.

„Tag Plads, Hr. Doktor," sagde Manden, „jeg gaaer et Øieblik udenfor: tag denne Stol ved Kaminen, det er bitterlig koldt iaften."

Stolen var et stort, tungt Meubel, men overordentlig magelig. Jeg satte mine Fødder op paa Kaminristen og lænede mig tilbage mod Rygpuden, veltilfreds med at varme mig lidt, førend jeg saae Patienten.

Jeg hørte Manden nærme sig Døren, som var lige bagved det Sted, hvor jeg sad, og hørte den blive aabnet og lukket igjen. Jeg formodede, at han var gaaet ud, men vendte mig ikke om for at see. Jeg havde i Sandhed heller ikke Tid dertil; thi en stærk Snor blev slynget om mine Haandled og tvers over mit Bryst, og et Lommetørklæde bundet over min Mund, Altsammen i saadan en Fart, at jeg ikke var istand til at forhindre det.

Da jeg var bleven forsvarlig bundet, stillede min Ledsager sig foran mig og saae med megen Interesse paa mine forgjæves Bestræbelser for at blive fri.

„En god, stærk Snor, ikke sandt?“ spurgte han. „Den er aldrig bleven sprængt, og mangen en stærkere Mand end De, har forsøgt derpaa. Hold Dem nu rolig en Stund, saa skal jeg sige Dem hvad jeg vil.“

Han gik hen til et Skab, som stod i et Hjørne af Værelset, og idet han tog en lang Kniv ud af en Skuffe, lod han Tommelfingeren løbe henad dens Eg og følte paa Spidsen, medens han hele Tiden talte i en ganske rolig Tone.

„Jeg har i en Række Aar studeret den Kunst at gjette,“ sagde han. „Jeg kan gjette enhver Ting; det er min Gjettestol, som De nu sidder i, og det er mig en stor Glæde, at meddele Andre min Kundskab. Det er det, jeg agter at foretage mig med Dem iaften. Det var egentlig min Hensigt, at De skulde have gjettet dette; men jeg har tænkt paa noget, som er bedre.“

Da han var bleven tilfredsstillet med Hensyn til Knivens Eg og Spids, spankede han frem og tilbage i Værelset, idet han gav mig en lang Historie om Verden, indblandet med Kjendsgjerninger, vedrørende Kunsten at gjette, hvorhos han ofte standsede ligeoverfor mig.

„Studerede De nogensinde dette, Doktor? Jeg veed, De har ikke gjort det. Jeg er den Eneste, som nogensinde bragte det til en Videnskab. Siden jeg forlod mine ædle Veteraner, har jeg helliget min hele Tid dertil, og nu vil jeg indvie Dem i mine Mysterier, om jeg finder Dem værdig dertil.“

Han stod foran mig saa fuldkommen rolig, at jeg ikke troede, han havde isinde at gjøre mig noget ondt, men naar jeg saae i hans Øine, som flammede af Vanviddets Ild, følte jeg, at min Stilling var temmelig fortvivlet.

„Jeg maa prøve Dem,“ sagde han. „Jeg maa see om De er naturlig begavet eller ei, forend jeg øder min Tid med Dem. Naar jeg borttager Lommetørklædet, vil De da besvare mine Spørgsmaal?“

Jeg nikkede bekræftende og han tog Tørklædet bort.

„Nu, min kjære Doktor, De er for mig aldeles fremmed. Udentvivl har De ofte hørt tale om mig, men det vil blive en vanskelig Sag at skjelne mit Navn fra alle andre af Nutidens store Mænd. De maa gjette det, Doktor. Hvad hedder jeg?“

Han havde bragt sit Ansigt saa nær til mit, at jeg kunde føle hans hede Aandedrag, og jeg troede at kunne føle Heden fra hans frygtelige Øine. Hvorfor holdt han den lange, skarpe Kniv over mig? For at berøve mig Livet, hvis jeg gjettede feil.

„Gjet! gjet!“ skreg han. „Dersom De feiler, vil det blive sidste Gang De gjetter i dette Liv.“

Jeg turde ikke skrige — Kniven var mig altfor nær. Jeg kunde ikke undslippe; thi Snoren bandt mig fast til Stolen, som jeg ikke kunde løfte, og jeg kunde ligge der og miste mit Liv. Hvad skulde jeg gjøre?

„Det er svært at gjette,“ sagde han, „og jeg vil give Dem tre Minuters Betænkningstid.“

Jeg samlede alt mit Mod, som endnu aldrig havde svigtet mig, endog i Slagenes frygtelige Øieblikke, og idet jeg stadig saae ham i Øinene, sagde jeg: „Jeg kjender Dem, Sir, hvad nytter det altsaa at gjette? Jeg har seet Dem paa Valpladsen, førende Deres Mandskab til Seier; jeg har seet Dem nedhugge en Snees Mennesker med egen Haand. Jeg har seet Dem drive en heel Bataillon paa Flugten. Jeg kjender Dem — Alle og Enhver kjender Dem; Deres Navn ligger paa mine Læber.“

Jeg erindrede hvad han havde sagt om, at han forlod sine ædle Veteraner, og jeg havde forsøgt ved denne Tale, at afvende hans Opmærksomhed. Nu standsede jeg for at bemærke Virkningen.

„Ja, ja, Doktor. Men hvad hedder jeg?“ udbrød han igjen. „Tredive Sekunder!“

Store Gud! Hvad vilde jeg ikke have givet for at besidde Nøglen til denne vanvittige Mands Phantasi! Tredive Sekunder, og hvor kort er ikke en Sekund! Kniven blev løftet høiere i Veiret, for at give Stødet mere Kraft, han havde indtaget en fordeelagtig Stilling til Angrebet, og hans Øine hvilede paa mit Bryst.

„Endnu ti Sekunder!“ raabte han. „Hvad hedder jeg?“

Der var kun et Haab for mig, og det var at gjette. Jeg følte, at han ansaae sig selv for at være en eller anden stor Mand — da han havde talt om Veteraner — en eller anden militair Anfører. Jeg tænkte paa vore egne Helte og mange af deres Navne vare paa mine Læber, men jeg turde ikke fremsige dem. Det var det største Lykkespil, jeg nogensinde havde spillet — mit Liv afhang af at gjette et Navn. Jeg tænkte paa alle de europæiske Generaler, men kastede dem atter bort og kom tilbage til vor egen Side af Havet.

„To Sekunder!“ skreg den Vanvittige.

Uden en Tanke, næsten uden en Villie, udtalte jeg et Navn, idet jeg bad Gud om, at det maatte være det rigtige: „Napoleon Bonaparte!“

„Rigtig!“ sagde den gale Mand, idet han kastede Kniven tilside og løste Snoren, som fastholdt mig. „Jeg tog feil af Dem, Doktor, De er et sandt Geni; dette er Deres første Lectie; kom hver Aften paa denne Tid, og jeg vil lære Dem den fortræffelige Kunst — Veien til udødelig Berømmelse.“

Da jeg svag og skjælvende reiste mig op af Stolen, aabnedes Døren sagte, og fire kraftige Mænd traadte ind og sikkrede sig den Vanvittige. Jeg skyndte mig hjem, veltilfreds over at være sluppen saa godt fra min første Gjette-Lectie, og haabede af inderste Hjerte, at den aldrig skulde gjentages.

Curiosum.

„Du er tilsidst dog — det, Du er.“

Vore Brødre i det høie Norden beære deres ubehændige Nabo, Bjørnen, med alle Slags udsøgte Kjælenavne, ikke just af Ømhed, men for at gjøre sig gode Venner med ham og holde ham tre Skridt fra Livet. Det er imidlertid spildt Uleilighed; thi naar Fyrreskovenes brummende Fyrste er sulten, fortærer han dog alligevel, uden Omstændigheder, den insinuante Courmager, ja stundom dennes Folk og Fæ med, saafremt hans Appetit fordrer det, og han kan see sit Snit dertil. Om vi nu end ikke i vort mere tempererede Clima behøve at gjøre os behagelige for en slig Tyran, som her kun compli-

menteres, naar han er trygt forvaret under Laas og Lukke, saa have vi desuagtet en Herre, der er endnu langt uimodtageligere og grummere end Honningelskeren mellem Fjeldene, og for hvem vi Allesammen, mere eller mindre, smigre og logre, uagtet vi ikke tør gjøre os Haab om at blive behandlede bedre af ham, end de Andre af Bamsen. Denne strenge Enehersker er ingen ringere Person end — Døden. Ingen nævner ham gjerne ved sit rette Navn, men som oftest kaldes han blidt og frygtsomt: Den stille Ven, vor sidste Ven, Søvnens Broder, Englen med den slukte Fakkel eller hvad man nu ellers, af Frygt for den gamle, paatrængende Herre, ved Omskrivninger kan finde paa at tilhylle ham med. Døden har netop ogsaa en Bjørnenatur; thi den vedbliver, til Trods for alle Smigrerier, at være den grove, punktlige, ubestikkelige Portner par excellence, kun noget tarveligere paaklædt og lidt magrere, end sine galonerede Colleger.

Over en gammel Kirkegaardsdør stod der engang: „Idag mig, imorgen Dig!" Burde man dog ikke hellere ligefrem have sat: „Forskjelligt"; thi hvor træffer man vel et mere blandet Selskab end her, i denne Ventesal for alle Klasser? Men ligesaa forskjellig er ogsaa Maaden, hvorpaa Enhver vinder sig Plads i det nævnte Lokale, og hvis den gunstige Læser har Tid og Lyst, vil han strax see, hvilken rig Afvexling der finder Sted i de Benævnelser, hvorved man faaer Leilighed til at stifte Bekjendtskab med den omtalte tyranniske Hædersmand.

Saaledes siges der f. Ex.: Slutteren har lukket sine Øine; Bankieren byttede det Timelige med det Evige; Bumleren er gaaet hjem; Skrædderen fik det sidste Foder i sit Liv; Sjælen undslap Gendarmen; Taarnvægterens sidste Time slog; Postbudet endte sin Løbebane; der blev løst op for Baandhandleren; Sangeren har sunget sit Slutningsvers; Løsgængeren har faaet fast Logis; Astronomen er himlet; Pottemageren har forladt Leret; Hittebarnet bliver samlet med sine Fædre; Deserteuren gik til et bedre Land; Levetiden er udrunden for Uhrmageren; Pantelaaneren gav Sjælen tilbage; Snedkeren er gaaet i Spaanerne; Bogholderen har afsluttet Regnskabet; Botanikeren bed i Græsset; Sypigens Livstraad er knækket over; Aanden forlod Brændeviinsbrænderen; Veiret gik fra Trompeteren; Prædikanten har endt; Dødsloddet tilfaldt Collekteuren; Vaskerkonen har vasket af; Kudsken er kjørt sin Vei; Bøssemageren blev færdig med Løbet; Geographen har gjort Bekjendtskab med et nyt Land; Livet udslukkedes for Lampepudseren; Soldaten er traadt af; Maleren blev til Skygge; Sømanden er gaaet nedenom og hjem; Præsten har sagt Amen til det Timelige; Krigeren har faaet Fred o. s. v. o. s. v.

Practica est multiplex, og man behøver kun at vælge.

Logogriph.

1 2 3 4 5.
Ei Nogen af os kan det,
Men ønsker det vist tidt,
Naar Hverdagslivets Plager
Man rask vil være qvit.

1 2 3.
Et Raad til Den, som kæmper
Mod Fristelsernes Magt.

1 3.
Et Udraab, der betegner
Vor Afsky og Foragt.

5 2 4.
Imellem Fjeld og Klipper
Det vælger helst sin Vei.

4 5.
En Følelse det tyder,
Dog Glæde er det ei.

2 3 4 5.
Et hæsligt Vrængebilled
Af Eventyr og Digt;
Helst søger man at undgaae
Enhver, som øver Sligt.

Opløsning af Dobbeltgaaderne i Nr. 49:

1. At fire — 4. 2. Jagt.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde.
Nr. 2 opløst af Mester Erik.

Gaaden i Nr. 48 er endvidere opløst af R. Hauserplads 20.

☞ Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 22de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Bed först din Bön!

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 17de December. Nr. 51.

Indhold: Bed først din Bøn! (med Lithographi). — Dorothy Fox (Fortsættelse). — Et Familiebillede. — Muhameds Ydre og Charakteer. — Gaade.

Bed først din Bøn!

Medfølgende Lithographi er en Gjengivelse af den düsseldorf'ske Maler Otto Mengelbergs smukke Billede: „Bed først din Bøn!" som for en halv Snes Aar siden gjorde en Rundreise gjennem de fleste tydske Udstillinger, hvor det vandt udelt Bifald saavel for sin Inderlighed og Naivetet i Opfattelsen, som for sin rene og ukunstlede Composition samt skjønne, klare Colorit.

Kunstneren hensætter os i en simpel, landlig Dagligstue. En ung Bondekone sidder med Strikkestrømpen i Haanden ved det allerede halvt afdækkede Bord, ved hvilket hun formodentlig selv for nylig har holdt Maaltid med sin Mand, hvem Arbeidet igjen har kaldt ud i Marken. Den lille, omtrent toaars Knegt, der sandsynligviis lige er kommen op af Vuggen, staaer halvt paaklædt (hans Blouse hænger over Stolerygen) paa en lille Stol, hans Vidsk ligger paa Bordet, og hans Legekammerat, Hunden med Snoren om Halsen, er ligeledes sprungen op paa en Stol, hvorfra den kaster længselsfulde Blikke til Madskaalen. Barnet har allerede taget fat; thi ved Skeen, som det holder mellem de nu foldede Hænder, er lidt af Mælkegrøden blevet hængende. Moderen har imidlertid i dette Øieblik sat en Stopper for Sønnekens Begjærlighed efter at tilfredsstille sin Sult, idet hun nemlig holder sin Haand over Tallerkenen og venlig advarende siger til ham: „bed først din Bøn!" hvorefter den lille, lyshaarede Krøltop med de søde, straalende Øine seer halvt skjælmsk, halvt undseelig hen til hende, medens han fremstammer de til Situationen passende Ord:

> Vort Maaltid vi beslutte nu
> Og folde vore Hænder,
> At komme Dig, vor Gud, ihu,
> Som os alt Godt tilvender.

Hvorvidt Barnets Tanker ere ved Bønnen, og hvorvidt Lysten til den fristende Mælkegrød ikke har trængt alle gudfrygtige Følelser i Baggrunden, det er Noget, Læseren selv maa gjætte sig til af Gluttens Ansigt; de runde Kinder og de buttede Arme tyde idetmindste paa en velsignet Appetit, i Tilfredsstillelsen af hvilken Stumpen synes ikke ellers at lade sig saa let forstyrre.

Den Kunstretning, Mengelberg (født 1817 i Düsseldorf) i Almindelighed har fulgt, er en streng bibelsk-religieus. Hans Billeder af det gamle Testamente ere dybt tænkte og følte, Fremstillingen er ædel og sanddru, og selv de strengeste Critikere ere enige i, at hans Malerier virke opløftende paa Beskuerens Sjæl. Blandt de betydeligste af hans Arbeider skulle vi her nævne: „Moses's Død", der tilhører den westphalske Kunstforening; „Judith", malet gjentagne Gange, saaledes f. Ex. til Kongen af Hanover; „Erkeenglen Michael, der styrter Satan", et stort Billede, udført til Apostelkirken i Köln; „Keiser Henrik IV.", heel Figur i Legemsstørrelse, malet til Raadhuset i Frankfurt am Main; „Lorelei" (eies af Kongen af Preussen); „Ecce homo" (tilhører Kunstnersamfundet i Köln); „den forlorne Søn", et meget stort Billede (i Westphaler Kunstforeningen); „Petrus's Anger" (i Köln); „Ecce homo" til Kongen af Preussen (befinder sig i Helligaandskirken i Frankfurt a. d. Oder). Skizzen til det sidstnævnte Stykke var bleven solgt til Kunstforeningen i Berlin. Kongen vandt den ved en Bortlodning og gjorde da senere Bestilling paa et større Maleri efter samme Tegning. Fremdeles „Melanchton", bestilt af Menigheden i Crefeld og malet som Foræring til dens gamle Sjælesørger, Pastor Heilmanns Jubilæum. Det var først bestemt, at Lessing skulde male Luthers milde, beskedne Ven og Medhjælper; men da han ikke havde Tid, anbefalede han Mengelberg i sit Sted. Endvidere „Christus i Gethsemane", et lille Billede, malet til Kunstforeningen i Christiania, men hvilket senere vandt Prisen som Concurs-Arbeide, hvorefter det med nogen Forandring blev udført i Legemsstørrelse til Kirken i Hirschberg i Schlesien.

Med et betydeligt Talent som Kunstner har Mengelberg forenet en grundig videnskabelig Dannelse og en særegen Evne til at uddanne Elever. Hans sunde og hurtige Dom, den Gave, han har været i Besiddelse af, til paa en overbevisende Maade at motivere denne samt til at gjengive de fineste Nuancer i sine Tanker og Følelser i et skjønt og rent Sprog, saavel som det Talent, han har havt

til at finde sig tilrette i alle mulige Charakterer og lempe sig efter de forskjellige Menneskers Dannelsestrin, have gjort ham fortrinlig skikket til at udfolde en gavnlig Virksomhed som Lærer, ligesom han ogsaa ved de nævnte Egenskaber har udøvet en særdeles vækkende Indflydelse paa en stor Deel af Tilhængerne af den düsseldorf'ske Kunstskole.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

To og tredivte Capitel.

Dorothy kunde ikke komme sig af sin Forskrækkelse, skjøndt Capitain Verschoyle, imod sin bedre Overbeviisning, trøstede hende med, at Spionen Kezia ikke havde seet noget. Han var glad over, at hun skulde forlade York og han fandt strax ud, at de skulde følges ad i samme Vogn.

„Josiah vil følge mig til Vognen og min Tante vil modtage mig i York," indvendte Dorothy.

„Det passer godt, thi jeg vil forestilles for Din Tante, saa at jeg kan komme og aflægge Dig en Visit, og hvad de Gamle her angaaer, saa bryd Dig ikke om dem — benegt Alt."

„Men det kan jeg jo ikke."

„Jo vist, Dolly — det gaaer nok — prøv blot," og leende ad hendes høist alvorlige Ansigt bukkede han stivt for hende (hvis der skulde være en Spion) og gik sin Vei.

Dorothy kunde ikke komme løs fra den Tanke, at Kezia havde seet og maaskee hørt en heel Deel, og det var med bankende Hjerte at hun gik ned til Frokostbordet. Søstrene syntes slet ikke at bemærke hendes Nærværelse, og hun følte, at hun maatte sige Noget: „Det var Charles Verschoyle. Moder kjender ham og han er en Ven af Grace; han havde været hos Tante og derfra tog han herhen."

„Det var heldigt, Du ikke var reist. Men Du ventede ham maaskee?" sagde Kezia.

„Nei," sagde Dorothy og fandt Mod til at slaae Øinene op, og traf Kezias Blik, som ikke var uvenligt, hvorfor hun trøstede sig med, at Charles havde Ret, at Kezia ikke havde seet noget, og glad ved dette Haab sagde hun Søstrene Farvel.

Josiah var paa Stationen, smilende men rastløs, saa at Dorothy neppe fandt Leilighed til at sige: „Capitain Verschoyle har aflagt mig en Visit imorges."

„Har han det?" sagde Josiah, og fattede fastere om sin Paraply.

„Han tager ogsaa til York med dette Tog."

Det gjorde et voldsomt Indtryk paa Josiah, og han havde neppe fattet sig før Capitainen kom, hilste ham høfligt og talte et Par Ord med ham, men strax tilføiede: „Vi maae helst indtage vore Pladser, Miss Fox," og befriende hende for Overtøi og Reisesæk gik de hen til Vognen med Josiah bagefter, som stod lidt ubehagelig stemt udenfor, medens Capitainen arrangerede Pladsen for Dorothy.

Pludselig blev han skudt tilside af en ældre Herre, som sprang ind i Hast og satte sig ligeoverfor Dorothy, lukkede Døren og saae ud af Vinduet. „Hvad er det Dem, Crewdson? Hører den unge Dame Dem til? Til York — ikke rigtigt at sende hende alene — jeg skal passe paa hende. Forestil os."

Josiah fremstammede: „Tak, Du er meget forekommende. Dorothy Fox."

„Meget vel," sagde Herren, og hilste hende. „mit Navn er Harry Egerton, og nu tillader Etiketten os, Miss Fox, at være saa behagelige eller ubehagelige mod hinanden, som vi ville."

„Det troer jeg ikke om nogen af os," sagde Dorothy leende.

„De overseer ganske mig, Sir," sagde Capitainen.

„Nei, jeg har seet Dem før idag, da jeg kom med samme Tog," og den gamle Herre blinkede med Øinene ad Gudsønnen.

Efter et kort Farvel til Josiah bruste Toget afsted, og den stakkels ulykkelige Elsker gik fortvivlet til sit Comptoir, lukkede sig inde og ønskede, at han aldrig havde været til.

Hans Søstre ventede ham med Længsel. De følte, det var deres Pligt at meddele ham deres Opdagelse, og hvis det ikke var nok til at aabne Øinene paa den forblindede Josiah, vilde de forelægge Menigheden Sagen til Afgjørelse.

De modtoge ham med usædvanlig Venlighed, da de vilde lade ham nyde Maden i Fred og Ro, hvilket Josiah tilskrev Glæden over, at Dorothy var reist. Ved Tanken herom sukkede han.

„Man skulde troe Du var ikke rigtig i Dit Es," bemærkede Jemima.

Da Josiah benegtede at feile noget, udbrødc begge Søstrene: „at det kunde de desværre ikke sige om dem selv — at de havde noget forfærdeligt at berette ham," og nu fulgte hele den usminkede Beretning, som han hørte paa uden at forandre en Mine.

„Og Du har virkelig seet — ikke indbildt Dig at see det?" spurgte han.

„Seet Alt, til Manden gik henimod mig og . . ."

„Vidste Dorothy, at det var Dig?"

„Ja, ganske vist."

„Og hun talte ikke senere derom."

„Nei, men hvad vil Du nu gjøre, da jeg har seet Din trolovede Brud i en anden Mands Arme?"

„Dorothy hverken er eller var trolovet med mig; derfor har jeg Intet at sige til den Sag, og jeg haaber Ingen af Eder omtaler den."

Søstrene roste Broderen, men uheldigviis sagde Kezia: „Du havde ogsaa for megen Fornuft til at ægte en saadan ond og slet Tøs, som Dorothy Fox," thi ved at høre dette, sprang han op som en Rasende: „Hold Mund," skreg han, „thi om Dorothy end ikke vil gifte sig med mig, saa elsker jeg hende dog over Alt i Verden, og taaler ikke, at man taler Ondt om hende."

Det var en Feil af Josiah. Havde han tiet her, havde Søstrene ogsaa tiet, men nu sagde Kezia: „Vi ville ikke høre længere paa ham, men jeg vil bede en af Menighedens Ældste underrette Nathaniel Fox om, at hans Datter her er seet i en ung Krigers Arme."

„Det veed han allerede," skreg Josiah.

„Hvad veed han?"

„Den unge Kriger var Charles Verschoyle, hendes tilkommende Ægtemand," fremstammede den ærlige, brave Josiah.

Tre og tredivte Capitel.

Lørdagen havde bragt Lady Laura tilbage til Hjemmet, og Audrey havde besluttet, ikke at tale om Mr. Fords Frieri, men at gaae til Miss Binghams Selskab for at træffe Mr. Dyne Court.

Hun maatte meddele Moderen, at Mr. Ford havde aflagt hende et kort Besøg og bragt dem en Indbydelse til Miss Binghams Aftenselskab, hvilken han haabede de vilde modtage.

Da Mr. Ford ønskede det, blev naturligviis Indbydelsen modtaget.

Dagene til Tirsdag forekom Audrey lange, men da Aftenen kom og hun traadte ind i Selskabsværelset, tiltrak Ingen sig mere Opmærksomhed end hun, og imellem de mange Øine, som betragtede hende, var der eet Par, som ikke kunde løsrive sig fra hende, og hvis Eier kun formaaede at henvende almindelige Talemaader til Moderen, medens han kunde have Lyst til at kaste sig for Datterens Fødder. Og hvorledes gik det Audrey? hun var stum, det var hende umuligt at faae et Ord frem, og først da flere Gjæster vare samlede om dem, løftede hun Øinene iveiret, og de traf paa et saa lidenskabeligt Blik, at hun sagde til Geoffroy: „Jeg maa tale med Dem — find en Plads, hvor vi kunne være uforstyrrede."

Han forlod dem, og noget efter vendte han tilbage, for under Paaskud at vise hende en sjelden Bregne, at føre hende ud i et Drivhus, men da de fandt dette opfyldt af Folk, sagde han: „De har Hat paa — lad os gaae ud i Haven," og før hun vidste af det, vandrede hun ved hans Side.

En Tidlang var hun taus, men endelig sagde hun: „Mr. Ford har sagt mig, at De for flere Aar forlader Landet, og jeg ønskede ikke, at De skulde have en slet Mening om mig for hele Deres Levetid."

„Hvem har sagt, at jeg har en slet Mening om Dem?"

„Det Bud, Mr. Ford bragte, vidste De nok vilde saare."

„Jeg troede ikke, De kunde saares."

Audrey fæstede sine Øine skarpt paa ham og sagde: „Mr. Dyne Court, De er haard imod mig, som kom for at bede Dem tilgive mig den Smerte, jeg kan have foraarsaget Dem, fordi jeg synes Dem falsk og haardhjertet."

„Meget kan tilgives, men skal jeg da ogsaa tilgive den Qvinde, som vandt mit Hjerte, at hun solgte sig — for Penge, fine Klæder og Juveler."

„Det er falsk — jeg bliver aldrig Richard Fords Hustru."

„Og for faa Øieblikke siden hørte jeg Deres Moder modtage Lykønskninger til Deres Giftermaal. Hvem skal jeg nu troe?"

„Mig; thi han har friet til mig og jeg har givet ham et Afslag — og nu, Sir, da jeg til mine andre Feil har føiet den, at forraade, hvad enhver høihjertet Qvinde ellers holder helligt, er det paa Tiden at vi skilles ad," og hun vendte sig for at gaae ind.

Men Mr. Dyne Court greb hende om Armen, drog hende til sig og sagde: „Lad os for Guds Skyld ikke skilles ad paa den Maade — vær barmhjertig — siig eet Ord endnu."

Hun løftede Ansigtet iveiret, saae ham ind i Øinene og sagde: „Ja — jeg elsker Dig af mit fulde Hjerte," slog Armene om hans Hals og græd Glædestaarer.

„Du bedrager da ikke Dig selv og mig? Er det Kjærlighed og ikke Medlidenhed Du skjænker mig? Jeg er fattig og kan kun give Dig det Nødvendige og ikke den Luxus, hvortil Du er vant. Hvad siger Du dertil?"

„At dersom Du vil tage mig til Din Hustru, saa vil jeg være det," og et Kys beseglede deres Pagt.

„Men nu maa vi skilles ad," sagde hun, „indtil imorgen, og saa maa vi samle alle vore Kræfter for at møde det optrækkende Uveir — Gud veed ogsaa hvad Folk troer om os — vi ere jo reent forsvundne fra Selskabet.

Fire og tredivte Capitel.

Værten ledsagede Lady Laura til hendes Vogn og Mr. Dyne Court fulgte Audrey, og ligesom Vognen vilde kjøre, udbad han sig et Par Minuters Samtale næste Formiddag med hendes Moder.

„Det skal være mig en Fornøielse," svarede hun, men neppe var Vognen i Gang før hun sagde til Audrey: „Hvad vil det Menneske mig? jeg veed ikke jeg har omtalt ham til Nogen."

Audrey var glad over, at Mørket skjulte hendes Forvirring; hun følte, hun maatte frem med Sandheden, da Lynet ellers vilde slaae ned paa Geoffroy først, og at det var bedst, at den første voldsomme Storm gik ud over hende. Hun vidste blot ikke, hvorledes hun skulde begynde.

„Det var dog ubehageligt, at Mr. Ford ikke kom," bemærkede Moderen, „men heldigt forsaavidt som han ikke saae, hvorledes Du lod Mr. Dyne Court gjøre Cour til Dig."

„Courede han virkelig til mig, Mama?"

„Spil blot ikke den Uskyldige ligeoverfor mig, som har maattet rødme over Din Fraværelse i Haven eller Drivhuset. Folks Tunger tilgive ikke Sligt uden at der følger Ægteskab ovenpaa."

„Saa er det jo bedst jeg snart bliver gift, og det har jeg ogsaa tænkt paa."

„Den Beslutning bifalder jeg ganske — naar Du er gift, kan Du for mig tage til Huusven hvem Du vil."

„Ja, saa vil jeg lige strax sige Dig, at Mr. Ford har friet, og jeg har sagt Nei og at imorgen kommer Mr. Dyne Court for at forlange min Haand af Dig."

„Audrey!" skreg Lady Laura, „Du maa være gal! Du onde, slette, utaknemmelige Datter, som knuser Din Moders Hjerte. Du skal ikke faae Lov til at ægte den Tigger — jeg lader Dig sætte i en Galeanstalt."

„Hør dog, kjære Moder . . . ."

„Ikke et Ord vil jeg høre — skriv ham til, at han ikke vover sig indenfor min Dør, den uforskammede, rødhaarede Karl . . . ."

At kalde Geoffroys mørkebrune Lokker røde, bragte Audrey til at smile, og hun sagde roligere: „Saalænge mit Hjerte ikke havde talt, var jeg rede til at ægte Mr. Ford, nu vilde jeg hellere springe i Floden."

„Du bør ikke have Hjerte og jeg vilde hellere see Dig død for mine Fødder end være Vidne til

Din skammelige Opforsel imod mig og imod Mr. Ford."

„Det er ingen Skam for mig at ægte Geoffroy, og Mr. Ford har været meget venligere imod mig end min egen Moder."

„Han er vel glad over, at han slap fri for Dig; thi Folk maa ansee en Pige paa tredive Aar, som hverken har Formue, Skjønhed eller andre Fuldkommenheder for bindegal, naar hun siger nei til en saadan Crøsus som Mr. Ford, hvem der er nok, der vilde have."

„Lad dem tage ham, blot jeg bliver fri."

„Det ligner ganske Din sædvanlige Egenkjærlighed; men hvad vil Din Broder sige?"

„Hvad kan han vel sige? Han har gjort Alt sit til at gjøre mig kjed af Mr. Ford."

Begge Damerne bleve enige om at lade Sagen beroe for Øieblikket, og næste Post bragte Charles to Breve.

„Kjære Charles. Der er hændet Noget, hvorover Mama er bleven saa vred at hun ikke vil tage imod Fornuft. Jeg trænger til Din Hjælp, kom derfor saasnart Du kan.

Din hengivne Søster
Audrey."

Lady Laura skrev:

„Kjære Charles. Audrey er bleven aldeles afsindig. Jeg vil ikke betroe Papiret noget, men jeg maa see Dig. Gjør derfor Mr. Egerton en Undskyldning og kom til

Din hoitbedrøvede Moder
Laura Verschoyle."

Fem og tredivte Capitel.

Abigael Fletcher var kjendt i York af Mange, som en ældre, rig og selvstændig Pige og vel anseet, og da Dorothy fortalte Mr. Egerton, at hun var paa Veien til sin Tante, bleve de snart bedre bekjendte med hinanden.

Mod Capitainen var den gamle Herre ikke saa elskværdig, og han snærrede et Par Gange til Dorothys Forfærdelse slemt ad Charles, men da Tanten modtog dem paa Banegaarden gav han sig dog ifærd med hende, og lod de Forelskede Leilighed til at vexle et Par Ord med hinanden inden Dorothy vovede at forestille Capitainen for Tanten, tilføiende: „han er en Bekjendt af Moder."

„Det er rigtigt, Miss Fox, støt ham ved et godt Bekjendtskab — han kan trænge til det," sagde Mr. Egerton.

Heldigviis kjendte Tante Abigael den gamle Herres Egenheder, hun vexlede et Par Ord med Charles og Damerne kjørte bort.

Gudfader og Gudsøn gik sammen i Taushed indtil den første udbrød: „Hvorfor ikke sige mig, af hvad Grund Du gik og rodede i Nærheden af Tante Abigaels Bolig? Du skammer Dig vel ikke ved Pigebarnet?"

„Skamme mig?" sagde Charles rødmende, „jeg forstaaer Dem ikke."

„Det var slemt," sagde Mr. Egerton spydigt, „Du, der ellers pleier at være saa snild, naar Du vil pudse Andre."

„Jeg tog kun til Leeds af rene Høflighedshensyn."

„Du er Din Faders ægte Søn, Charlei, saa brillant kan Du fortælle en Løgn. Din Moder er ogsaa meget dygtig deri — men det er dog kun Qvindeværk — hvorfor har Du gjort Pigebarnets Bekjendtskab? Hvem er hun? Hvad er hendes Fader?"

„Hun er en Søster til Mrs. Hanbury."

„Ingen Udflugter — hvem er saa Mrs. Hanburys Fader? og hvem er Mr. Hanbury? Ud med Sproget — er han Lysestøber — Ostekræmmer — eller hvadsomhelst Andet?"

Capitain Verschoyle indsaae, at han helst maatte svare aabent, og sagde derfor: „Mrs. Hanburys Mand er Kornhandler i London og hendes Fader Klædekræmmer i det vestlige England."

„Vestengland er stor — hvilket Sted?"

„Plymouth."

„Hvorfor ikke strax sige Plymouth. Det var der Du laa syg saalænge og gjorde hendes Bekjendtskab."

„De gjør en Elephant af en Flue. Et Høflighedsbesøg hos en ung Dame troer De strax, at jeg kunde have isinde at lave en Frierscene ud af."

„Paa ingen Maade, men Du har saadan et bedaarende Væsen, som hun maaskee kan misforstaae, thi hun er et Barn i Sammenligning med de Qvinder, Du ellers omgaaes. Hendes Smil og Taarer vexle som Solskin og Regn i April."

„De taler reent ud af Posen, Sir!"

„Aa ja, sædvanligviis, og altid til Dig, min Dreng, men jeg har ogsaa altid havt en redebon Haand til at hjælpe Dig ud af en Forlegenhed."

„Det er sandt; men hvad mener De da?"

„Jeg mener, at Du er indtaget i Pigebarnet og vil, at hun skal blive forelsket i Dig; men ægte hende vil Du ikke. Du trøster Dig saa med en Cigar eller nye Bekjendtskaber, hvorimod den Stakkel lider og ender som en gammel Pige eller en ulykkelig Kone. Tænk over det, Charles, og lad os saa tale om noget Andet."

Kort efter kom Brevene, og medens Capitainen speculerede over, hvad der kunde være ivеien med Audrey, havde Dorothy det ingenlunde lette Arbeide, at rykke frem med Underretningen til Tanten om, at hun ikke kunde ægte Josеah. Dette kunde Tante Abigael imidlertid godt forstaae, men om der var andre Grunde end Joseahs keitede Væsen kunde hun ikke faae ud af hende, thi Dorothy holdt Tand for Tunge og hendes Tanker dvælede med Fortrøstning ved Charles's Løfte om, at opgive Krigerhaandværket: thi saa haabede hun nok at faae Faderens Tilladelse til Ægteskabet.

Da Dorothy næste Formiddag var ene hjemme, lod Capitainen sig melde, og hans første Ord vare, at han desværre maatte reise, men haabede om faa Dage atter at træffe hende her.

„Maaskee," svarede hun heelt forknyt, søgende at skjule sin Sorg under paatagen Rolighed.

Dette irriterede Elskeren, og arbeidende sig selv ind i Heftighed, sagde han: „Du tager det meget roligt; jeg offrer Alt for Dig, men det lader ikke til, at Du vil offre Noget for mig."

„Mener Du da ikke længere at ville gjøre, hvad Du sagde igaar?" spurgte Dorothy bleg som Døden.

„Jovist, dersom Du vedbliver at forlange det."

„Nei — nu tør jeg ikke fordre det. Lad os stilles — vore Veie ere dog saa forskjellige. Det

er ikke Din Feil, at jeg elsker Dig — jeg burde have bekæmpet mine Følelser og Alt dette vilde ikke være hændet."

Denne Ro gjorde Capitain Verschoyle rasende baade paa sig selv og paa Dorothy; han overvældede hende med Bebreidelser, greb sin Hat og med et koldt Farvel styrtede han ud af Døren.

Udenfor fortrød han sin Opførsel, hans Hjerte bebreidede ham de Taarer, hun nu udgød, han vilde vende om og bede hende ikke troe et Ord af hvad han havde sagt, men tilgive ham. Han gik tilbage, aabnede Døren med lidt Støi, for at kalde hende tilstede, men hvo skildrer hans Farbauselse, da han paa Trappen saae Josiah Crewdson.

Sex og tredivte Capitel.

Næste Tirsdag vandrede Nathaniel Fox i en oprørt Stemning til sit Hjem, og hans Hustru Patience kunde strax ved hans Indtrædelse see, at der maatte være Noget, der laa ham tungt paa Sinde, men førend hun kunde fremkomme med noget Spørgsmaal, sagde han: „Jeg synes Du har talt om en Charles Verschoyle; hvem er den unge Mand?"

„Det var ham, der besvimede i Boutikken i Plymouth og senere kom for at takke mig, eller rettere Judith, som han troede var Konen i Huset. Senere traf jeg og Dorothy ham paa en Jernbanestation, hvor han tog sig af os til Grace kom, og hun, der troede han var en ældre Bekjendt, bad ham hjem. Men hvorfor spørger Du?"

„Der er idag hændet Noget, som endnu aldrig er indtruffen i vor Familie. Jeg er bleven irettesat af Forstanderskabet, paa Grund af min og min Datters Opførsel."

„Men, Nathaniel — af hvad Grund?"

„Fordi jeg skulde have givet Josiah Crewdson Løfte om min Datters Haand og samtidig lovet hende til Charles Verschoyle, en Krigsmand. Har Du hørt Noget derom — jeg forstaaer det ikke."

„Jeg er ligesaa forbauset — men hvem kan have paastaaet det?"

„Josiah Crewdson har sagt det til sine Søstre, for at undskylde Dorothys Opførsel imod denne Mand."

„At Dorothy skulde opføre sig upassende, saaledes at Josiah maatte træde op til hendes Beskyttelse — det er falsk."

„Ja, noget Usandt maa der være deri, men jeg vil dog skrive til Grace og Josiah, og Du maa kalde Dorothy hjem, thi det er bedst, hun er under vort eget Tag nu. Hvorfor lod jeg hende ogsaa reise? — Verden har saamange Snarer for en ung, uerfaren Pige. Hvad Slags Menneske er denne unge Mand?"

„Han er ikke ganske ung, han har et vindende Væsen, men jeg kjender ham jo kun saare lidet, dog er jeg tilbøielig til at troe alt godt om ham."

Nathaniel kunde imidlertid ikke lade sig berolige; det krænkede ham at have modtaget en Irettesættelse fra Menighedens Forstandere, og han skrev baade til Josiah og Datteren Grace for at faae nærmere Oplysninger.

Patience skrev et langt, men tilbageholdende Brev til Dorothy, bedende hende at komme hjem, og til sin Søster Abigael et mere oplysende, for at sætte hende lidt bedre ind i de Forhold, som havde frembragt en Misstemning i den ellers rolige og tilfredse Familie.

Syv og tredivte Capitel.

Da Capitain Verschoyle saa uformodentlig aabnede Tante Abigaels Dør, havde Josiah endnu ikke modtaget Nathaniels Brev, og han forundrede sig derfor over, hvorfor Dorothy løb opad Trappen uden at tage Notits af nogen af dem, og da Charles saae Dorothy flygte, gjorde han kort „Omkring", forbandende Kvækerne i Almindelighed og „den Nar Crewdson" i Særdeleshed.

Denne stod længe i stille Forbauselse inden han bestemte sig til at træde ind i Tantens Værelse ventende paa Dorothys Tilbagekomst. Denne skete langt om længe, og efterat han havde samlet alt sit Mod, sagde han: „Siig mig, Dorothy, har Du ikke forandret Din Beslutning?"

„Hvad mener Du?"

„Jeg saae Charles Verschoyle nu nylig her, og saa troede jeg — at — siig mig det kun, Dorothy — at Du vilde gifte Dig med ham."

„Nei."

„Men han har vel skrevet til Din Fader, og Du vel ogsaa?"

Dorothy rystede blot paa Hovedet.

Josiah var her i en slem Knibe — hvorledes skulde han kunne meddele hende, at Kezia havde beluret hende og at hans Søstre havde udspredt Rygtet om hendes og Capitainens Ægteskab. Hendes Fader vilde blive vred paa hende — bedst var det derfor hun var forberedt.

„Dorothy!" sagde han, „Kezia har seet Dig sammen med Charles Verschoyle og mine Søstre vilde, jeg skulde sige det til Din Fader — hvorfor jeg sagde, i den bedste Mening, at han vidste Alt, og at Capitainen var bestemt til Din Huusbond."

„Ak, hvorfor sagde Du det — Fader vil aldrig tilgive mig — hjælp mig, hjælp mig, Josiah!"

„Det skal jeg; vær blot rolig, men sørg for, at Capitainen snarest mulig skriver til Din Fader."

Dorothy erklærede, at dette vilde være umuligt, eftersom hun og Charles Verschoyle havde taget Afsked med hinanden, rimeligviis for stedse, og da hun idetsamme hørte Tantens Røst løb hun ovenpaa, for at hendes forgrædte Øine ikke skulde røbe hende.

Da hun senere viste sig, klagede hun over Hovedpine, og Tanten som troede, at denne kom af at Josiah havde plaget hende med sit Frieri, lovede sig selv, at Josiah ikke mere skulde plage det stakkels Barn, og lod ham derfor ikke faae Leilighed til i Dagens Løb at være alene med hende.

Josiah indsaae godt i hvilket Lys Dorothys Opførsel vilde blive betragtet af det Samfund, hvortil baade han og hun hørte, og for at gjøre Skandalen saa ubetydelig som mulig, fattede han en meget god Idee. Hvis nemlig Charles Verschoyle elskede hende oprigtigt, saa maatte han jo bestræbe sig for, at ingen Plet faldt paa hendes Charakteer; derfor vilde Josiah overtale ham til at forlange hendes Haand af Nathaniel, og Faderen

kunde da sige, at hans Samtykke var bleven forlangt, men at han paa Grund af forskjellige Betænkeligheder, endnu ikke havde givet det.

(Fortsættes.)

Et Familiebillede.

Af O—e.

Vi have dog ingen Aften saa velsignet og saa hellig, ingen Aften saa kjær, som vor deilige Juleaften med de pyntede Grantræer, de mange straalende Voxlys, de glade Barneansigter og de yndige Psalmetoner. Og vi have dog ingen Morgen saa høitidsfuld og stemningsrig som den tidlige Julemorgen, naar vi lytte til den deilige Text, der fra Prædikestolen lyder ud over Menigheden, som har samlet sig i det fuldt oplyste Gudshuus, og vi med Orgelets brusende Toner sende vore Lovsange til den Herre Gud, der nu holder sin Fødselsdag. Fred og Glæde strømmer gjennem Hjertet, Sindet bliver saa barnligt mildt bevæget, og hjertensglade vandre vi fra Kirken for at tilbringe de kjære Juledage i vort Hjem i tæt Familiekreds. Vi have ingen Fest saa smuk og saa glad, som vor søde, frydefulde Julefest.

Julen var endt, og det gamle, høitbedagede Aar havde snart udstridt sin Tid. Timerne svandt hurtig og Dagene gled hen, og saa kom Nytaarsaften.

Det var en stille, frostklar Nytaarsqvæld. Snetæppet, der som en Festdug havde bredt sig over Julefestens Dage, var borte, og det frøs som en Ulykke! Gaderne vare næsten speilglatte, saa det var farligt at skynde sig den Aften. Og dog — var man ude, satte man al Kraft paa, for at naae i Huus snarest muligt, skjøndt de smukt oplyste og med utallige Gjenstande fyldte Boutiksvinduer lokkede og vinkede med deres Pragt de Forbigaaende til sig. Den bidende Kulde gjorde Aftenvandringen ubehagelig, men værst var det dog med den evige Plaffen og Knalden, der lød over hele Byen. Trods Politiets Forbud havde den gamle Skik, at give sin Ven eller Nabo en Potte paa Døren heller ikke iaar fornegtet sig. Jydepotterne knustes i tusinde Stumper, der lød Skoggerlatter og stærk Trampen paa Brostene, og saa stemmede Pistolskud og Knaldehætter i med.

Det var meget faa Mennesker, der færdedes paa Gaderne i vor Fortællings jydske Kjøbstad. Forretningsfolkene havde lukket deres Arbeidsstuer og trukket sig tilbage i Familiens Skjød for at høitideligholde Aarets sidste Livsøieblikke.

Hos Grosserer Knudsen var der ogsaa Fest, og det er dette simple, lille Familiebillede, jeg vil søge at tegne for Læseren med nogle Træk. De tre Værelser, der laa i Flugt med hinanden, vare alle oplyste. I det midterste, det største, træffe vi Familiens qvindelige Medlemmer. Omkring Bordet, over hvilken en lille Lysekrone spredte sin Glands, sad i Kreds fem—sex Damer. I Sophaen tronede Familiens Ældste, gamle Bedstemutter, pyntet og fiin med den fra Juletræet vundne Kappe, der bugde sig om Sølvhaaret. Ved Siden af hende sad hendes ældste Datter, Fru Albertsen — den yngste Datter var jo Husets Frue.

Fru Albertsens Mand — vi faae ham snart fat — var Fuldmægtig paa Borgemesterens Comptoir. Af deres Børn var Sønnen, Christian, ansat ved Jernbanen i en By paa Sjælland og altsaa fraværende her iaften. Datteren, Andrea, ventedes hvert Øieblik. Rundt omkring i Stuen og paa Gulvtæppet tumlede Fuldmægtigens tre andre Børneudgaver i Forening med Grosserens „lille Stump" og et Par andre Smaafolk.

Bedstemoders Søster, Enkefru Clausen, sad i fortrolig Samtale med Fru Albertsen. Tante Line, der i Julen var kommen herover fra Sjælland i Besøg, laa i Gyngestolen, og en ung, smuk og fintbygget Pige sad paa Forhøiningen og vuggede hende, mens de livligt underholdt hinanden.

Den prægtige Huusfrue, den unge, vakkre Fru Knudsen, saae vi ikke Noget til. Hun var sagtens i Kjøkkenet beskjæftiget med Forberedelsen til Aftensbordet.

Ilden knittrede lystig i den sorte Slughals henne i Krogen. Der var udbredt i Stuen en saa velgjørende Hyggelighed og Ynde, at man absolut maatte føle sig veltilpas og glad herinde.

I det ene Sideværelse, hvortil Fløidørene vare aabnede, sad fire Herrer. Alle havde de Piber paa Gang, og de dampede, saa det røg efter! Grosserer Knudsen, den unge, smukke Vært, Fuldmægtig Albertsen, den tørre, vittige Politimand, der mageligt henstrakt i Puffen gav en Historie tilbedste, Adjunkt Hansen, den muntre, livsglade Verdensmand, og Toldbetjent Bjørn, den halvgamle Pebersvend med den sorte Kalot paa det skaldede Hoved — det var Selskabet herinde.

Politimanden havde endt sin livfulde Fortælling om en nys anholdt Synders sidste „Fortjenester", og havde hele Tiden med Held forstaaet at tiltale sine Tilhøreres Lattermuskler, og Adjuncten havde nær faaet et kronisk Tilfælde. Der herskede en kort Pause.

„Kan Du høre, Albertsen," sagde Knudsen, „de dundre derude til Ære for vor herlige Politistand. Der knaldede just en Pistol af. Jer strenge ‚forbydes' og denne Skyden staae ikke ret i Samklang, synes mig."

„Naturligviis!" svarede Albertsen, reiste sig og stoppede sin udbrændte Pibe, „jeg siger: jo galere jo bedre! Saa faaer vel ‚Mester' engang Øinene op for at Friheden og hvad Folk engang har taget Hævd paa, ikke la'er sig omstøde af et Avisskraal. Jeg søgte at gjøre ham klart, at Alt hvad vi opnaaede ved dette Forbud var at maaskee flere Jydepotter end ellers bleve ramponerede, men det kunde han ikke faae ind. Nu har han imidlertid faaet Syn eller rettere Hørelse for Sagen."

„Ja, det har han tilgavns faaet," fortalte Adjunkten, „da jeg gik forbi hans Bopæl herop, blev en Potte af en kraftig Haand slynget mod Politimesterdøren. Strax efter aabnedes Vinduet og Magistraten viste sig i al sin Vrede, men hvad fik han, fordi han skjændte — et høit og rungende Hurrabrøl!"

Lad nu Herrerne sidde og passiare lidt; lad os vende os til Damerne. Tante Line havde givet sig til at lege med de Smaa, der jublede i vilden Sky;

thi iaften skulde paany tændes det store, herlige Juletræ, der Juleaften viste sig i saa glimrende et Lys. Den Aften blev vel de vigtigste Presenter tildeelte deres respective Eiere, men Hovedsagen for de Smaa var dog „Plyndringen". Den skulde foregaae iaften. Hvilken Lyst og hvilken Længsel efter det store Øieblik, da Tante Line skulde aabne Døren for Herligheden, der stod i Værelset bagved Herrernes. „Gaaer Du nu ikke snart ind og tænder de Lys, Tante?" spurgte Henriette, Grossererens lille Pige. — „Jo, nu gaaer jeg strax," var Svaret, og saa legede de igjen.

„Men hvor bliver da mon Andrea af?" henkastede Huusfruen, der nu kom ind fra Sideværelset, hvor der dækkedes Aftensbord. Det var en ung, smuk Kone, som ved sin sædvanlige hjertelige Imødekommen strax vandt Alles Hjerter. „Veed Du ikke, Søster Laura, hvor Din Datter er? nu maatte hun snart være her, den Strøifdorthe!"

Der var Ingen, der vidste, hvor Andrea var, — og dog, nu vidste de det Alle, og vi med; thi nu gik Stuedøren op, og ind hoppede en ung, nydelig Pige, der med et glad og muntert Smil bød hele Selskabet Godaften!

„Slemme Tøs! hvor bliver hun af?" var den Tiltale, hun fik af Grosserer Knudsen, der fra den anden Stue kom springende imod hende og snurrede rundt paa Gulvet med hende.

„Uh! kjæreste Onkel, lad være! Jeg puster saadan af Træthed!" Og idet hun viklede sig ud af Onkelens Favntag og satte sig paa en Stol, aftagende Kaabe og Hat, tilføiede hun: „Jeg har travet ordentlig, maa I troe, og her har jeg Frugten af mit Rend."

„Hvad er det?" „Was das?" „Giv mig det!" det var Børneflokken, der anstrængte sig for at faae fat i Pakken, Andrea holdt i Haanden. De anede, at den indeholdt Noget for dem.

„Ja siden, Smaarotter, siden kommer Jeres Tour. Jeg har tillige et Brev fra Christian, som jeg snappede fra Postbudet her udenfor —"

„Og nu snapper jeg det fra Dig," raabte Albertsen, der var kommen til. Han læste det, og saa circulerede det blandt Familiens øvrige Medlemmer.

„Ja," sagde gamle Bedste, „havde vi endda Christian her iaften hos os, den forvilde Knegt."

„Ja, Du har Ret," tilføiede hans Moder, Fru Albertsen, „saa var vor Glæde da fuldkommen."

„Naa, Du Gamle!" raabte hendes Mand, „længes Du efter Sønniken! Vær Du rolig, han har det godt, den Svend, han lider ingen Nød, hvor han er."

„Nei, Gudskeelov! det gjør han ikke," sagde Fru Knudsen, „men kjender jeg vor kjære Kis ret, vilde han nok give Lidt til for at være samlet her med os iaften."

„Ja, var han her bare! O, var han her bare!" lød det fra Børneklyngen, der standsede med Legen, da Christians Navn blev nævnet.

„Men hvad er det? Han spiller Comedie iaften," udbrød Andrea, der læste i Brevet. „Han spiller et selvlavet Stykke med tilhørende Tableau: ‚Den forvandlede Bonde eller Folks Forbauselse'; hør! hvem der kunde have seet det! hvor det var moersomt."

„Spiller han Comedie? Ja, saa er han i sit Es, det Comedianteri er hans Kjephest," lo Fru Knudsen, „men han sad dog vist hellere hos os iaften."

„Kone!" raabte en munter Stemme fra Sideværelset, hvor Herrerne nu igjen forsamlede sig. „Kone! man ønsker Din Nærværelse her."

„Her er jeg!" svarede Fru Knudsen, idet hun traadte ind til de dampende Mandspersoner og stillede sig foran sin Gemal. „Hvad ønsker man af mig?"

„Et Kys for det Første," raabte den unge Ægtemand, og da det var besørget, vedblev han: „Og saa for det Andet skulde jeg spørge fra Bjørnen, om vi snart skulde have Noget til Livets Ophold?"

„Tro ham ikke," udbrød Tolderen rask, „det var hans egen Tanke han paaduttede mig."

„Jeg kan tænke det," sagde Værtinden, „men I skulle smukt vente med Maden til vi Alle have dandset om Grantræet og Juletræløierne ere forbi."

„Blæse være med det Barnekladderas, Svigerinde!" sagde Politimanden gemytlig spøgende, „det fik vi nok af sidst. Vi trænge meget mere til noget Solidt, og naar vi have gjort Dig den Ære at spise Din Mad, drikke Dine Toddyer og ryge Din Mands Tobak, vandre vi hjemadefter —"

„Hør til den gamle Lovtrækker," afbrød Fru Knudsen ham, og ruskede ham i Parykken, „han vil nok agere abstadig iaften. Nei! saadan *skal* det nu være! Jeg er Kone i mit Huus og har lovet Ungerne Fornøielsen at gjentage Juleaftensløierne og dermed Basta! Og før Klokken Tolv kommer Ingen af Jer herfra." Hun gav et lille, bestemt Nik med Hovedet, kyssede sin Mand, neiede for Herrerne og skyndte sig ud til de Andre.

„Bravo, Madame! Saadan skal det være!" raabte Adjuncten efter hende.

„Nu kan Andrea og Tante Line jo godt tænde Julelysene," sagde hun her, „saa kan den Begivenhed faae Ende; Mandfolkene længes svært efter Madvarerne."

„Ja!" raabte Børnene, „og vi længes svært efter Plyndringen!"

Tante Line og Andrea med den gaadefulde Pakke fjernede sig ind i Helligdommen og Ungdommen jublede.

Fru Knudsen gik i Kjøkkenet og de øvrige Damer sluttede sig sammen, passiarede og strikkede.

(Sluttes.)

Muhameds Ydre og Charakteer.

Ifølge Traditionen havde **Muhamed** en smuk Skikkelse, var af Middelhøide, hverken for stor eller for lille, havde et særdeles velformet Hoved, et fyldigt, sort Skæg og tykt, svært Haar af samme Farve.

Naar han lod Haaret voxe i dets fulde Længde, bar han det i Almindelighed skilt ad til begge Sider af Hovedet. Hans Ansigt var blandende hvidt, Panden bred, Øienbrynene smalle og skjønt buede. Midt i Panden saae man en Aare, der svulmede op paa en eiendommelig Maade, naar han kom i

Vrede over Et eller Andet; han havde en fint bøiet Næse, smalle Læber, skinnende hvide Tænder, som sad temmelig vidt fra hinanden, og et fortryllende Smil. Hans brede Skuldre og velproportionerede Lemmer vidnede om legemlig Styrke, der, som bekjendt, staaer i stor Anseelse hos Araberne. Han havde lange, tynde Fingre, og hans Fødder vare saa smukt rundede til hver Side, at en Draabe Vand, der faldt ned paa dem, ikke kunde blive liggende et Øieblik. Hans Gang var ikke slæbende som de Stoltes og Hovmodiges, men han løftede tvertimod sine Fødder høit fra Jorden og satte dem derpaa frem med en særdeles yndefuld Bevægelse. Hovedet bar han noget forover bøiet, ligesom En, der stiger ned ad et Bjerg, uden indbildsk Kneisen eller Tilbagekasten. Han tog lange Skridt, men gik dog med Værdighed, aldrig ilende eller jagende. Talte han med Nogen, vendte han sit Ansigt heelt om imod den Paagjældende, og skelede ikke til ham fra Siden, som de Rige og Uforskammede have for Skik. Hans Aand var ingensinde ledig, Tanke og Udførelse vexlede idelig, og han talte aldrig uden Nødvendighed. Hans Sprog var sammentrængt, rent og klart, og han benyttede sig ikke af Talemaader, som ei vedrørte den Gjenstand, han behandlede. Han var hoflig mod alle Mennesker, stødte Ingen tilbage og ansaae ikke Nogen for ringe; den ubetydeligste Tjeneste, der blev viist ham, satte han Pris paa og var taknemmelig for. Det var ham ligegyldigt, hvad han spiste og drak; Tab af jordisk Gods tog han sig ikke nær. Erfarede han derimod, at man havde krænket Sandhed og Ret, blev han i sin Iver for Guds Sag saa betagen af Vrede og Forbittrelse, at man ikke kunde gjenkjende ham, og Ingen vovede da at træde frem for ham, forend det Sande og Rette var blevet hævnet. Ingensinde gjorde han Fordring paa en Plads, der ikke fuldelig tilkom hans Rang, og traadte han ind i et Værelse, tog han til Takke med den første den bedste tomme Stol. Naar han aabnede Munden, hang Tilhørerne tause, ubevægelige og med fremboiet Legeme ved hans Læber, ligesom om en Fugl havde nugget sig paa en Gren over deres Hoveder og sunget for dem. Fem Ting, erklærede Muhamed, vilde han aldrig undlade at gjøre: Spise med sine Tjenere paa Jorden, lægge et Tæppe paa sit Æsel, naar han skulde ride, istedetfor Sadel, malke sine Geder med egne Hænder, bære linnede Klæder og hilse Børn. Efter en anden Beretning skal han have sagt: selv flikke sine Sko og Sandaler, hvilken Dont da erstattede Gedemalkningen. Med eet Ord: Prophetens Leveviis var saa tarvelig som vel mulig. Hans Seng var en arabisk Kappe, og hans Hovedpude en med Daddelløv fyldt Lædersæk. Da en af hans trofaste Tjenere en Nat havde redet ham et blødere Leie, sov han over sig, forsømte derved den til Morgenbønnen fastsatte Tid, og forbød derfor i Fremtiden denne Luxus. Hans sædvanlige Næring bestod af Dadler, Byggbrød, Mælk og Honning. Han gjorde selv sit Værelse rent, lagde Ilden tilrette, udbedrede sine Klæder og var sin egen Tjener. Hans Hustru Ajeschah fortæller, at hun i den første Tid efter deres Bryllup i en heel Maaned ikke havde Ild i Huset, saa at hun ikke kunde tillave deres Spise, hvorfor de maatte lade sig nøie med Dadler og Vand, naar ikke gode Venner sendte dem Kjød eller andre Lækkerier. Prophetens Huusfolk fik aldrig to Dage itræk Hvedebrød at spise.

Gaade.

Vi see det ei ved Sommertid,
Og tænke ei derpaa,
Naar Solen straaler varm og blid
Paa Himlens hvalte Blaa;
Naar Blomster spire frem i Løn
I Græsset lunt og blødt,
Naar Bøgeskoven længst er grøn,
Og Linden dufter sødt.
Men glimrer Rimen kold og hvid,
Med Storme, Frost og Snee,
Da kommer det vel til os hid,
Og glade vi det see.

Opløsning af Logogriphen i Nr. 50:

Flyve — fly! — fy! — Elv — Ve — lyve.

Opløst af En Brostensliber fra Klosterstræde, Emilie i Dronningensgade 67, Niels og Josse i Valor, Djævelskabet Galerois's Efterfølger fra St. Croix, Røde Fru Rudi i Svendborg.

Gaaden i Nr. 49 er endvidere opløst af En Alenridder i Roeskilde, Landvæsenseleven der sover forlænge om Morgenen, Carl Barnepige, Agentens Bussemand og A. J. H. i Hobro.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et fertensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykkeri.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billedblad

for alle Stænder.

1871. Søndagen den 24de December. Nr. 52.

Indhold: Dorothy Fox (Fortsættelse). — Af en Reise gjennem Campagnen ved Rom (med Xylographi). — Et Familiebillede (Slutning). — Blandinger. — Julegaader.

Dorothy Fox.

(Fortsættelse.)

Joseahs ædle, retskafne Charakteer viste sig her fra en langt fordeelagtigere Side end Capitain Verschoyles vilde have viist sig under lignende Omstændigheder, og skjøndt Joseah følte sig generet ligeoverfor sin Rival, saa overvandt han dog alle Betænkeligheder og tog med Jernbanen ud til Darrington, hvor Capitainen opholdt sig hos sin Gudfader.

Begge disse samtalede just om, hvad Meningen egentlig var med de to Breve, Charles havde faaet fra sin Moder og sin Søster.

„De ere kjede af at skjændes med hinanden og trænge derfor til Dig. Bliv blot her, det er det Fornuftigste," sagde Mr. Egerton.

„Da jeg forlod dem vare de Perlevenner, fordi Audrey havde lovet at ægte den gamle Mr. Ford, jeg har talt om. Jeg skriver og forlanger nærmere Oplysninger."

„Det gjør Du Ret i, min Dreng, men imidlertid . . . ." her afbrødes han, da en Tjener meldte, at der i Bibliotheket var en Herre, der ønskede at tale med Capitainen — den Fremmede havde opgivet sit Navn: Joseah Crewdson.

Mr. Egerton fløitede fornøiet og sagde: „Jeg vil være Din Secundant, Charlei, dersom han er kommen med blodtørstige Hensigter. Hvis han blot er en fredelig Klopfægter, vil jeg tage en Omgang med ham, medens Du trækker Veiret, thi jeg synes den Karl seer ud til at kunne have Dit Kram."

Capitainen tog imidlertid ingen Notits af dette lille Angreb, men rynkede Brynene og spurgte eftertænksomt: „Hvad mon han egentlig vil mig?"

Otte og tredivte Capitel.

Da Capitain Verschoyle efter en lang Samtale med Joseah vendte tilbage til sin Gudfader, havde hans Ansigt et Udtryk, som standsede den Spøg eller Spydighed, der svævede paa Mr. Egertons Læber, og først efter nogen Tids Taushed spurgte denne: „Er der gaaet Dig noget imod?"

„Aa nei, ikke videre, end at Mr. Crewdson nylig har overbeviist mig om, at jeg er en lumpen og slet Karl."

„Den Tanke har jeg ogsaa havt," mumlede Mr. Egerton, men tilføiede høit: „Den uforskammede Karl behøvede da ikke at komme her og fortælle Dig det."

„Og jeg, der har gjort Nar ad ham og anseet ham for en halv Tosse, som en Qvinde aldrig kunde falde paa at kaste sine Øine paa, maa nu erklære ham for et sandt Exemplar af en Gentleman og Mand af Ære."

„Paa hvad Maade er det da endelig bleven klart for Dig?"

„Jeg føler nu, at jeg egentlig har opført mig lumpent imod Miss Fox; thi skjøndt jeg strax forelskede mig i hende og gjorde Alt, for at hun skulde blive indtaget i mig, vilde jeg dog rive mig los, og tog herned, men overtalte hende til ogsaa at komme til York; jeg gjorde hende et Besøg i Leeds og det synes som om dette har compromitteret hende iblandt Kvækerne, da jeg er Soldat, og skjøndt hun Dagen før havde givet Mr. Crewdson en Kurv, havde han dog Ædelmodighed nok til at sige, at jeg havde Faderens Samtykke til at ægte hende."

„Er det da ikke sandt?"

„Nei — jeg lod som jeg vilde ægte hende og var forbittret over, at hun ikke vilde være sin Fader ulydig — og dog var jeg samtidig for stolt til at gjøre hende til min Hustru."

„Naturligviis — Faderen holder jo aaben Bod — det var jo absurd."

„Absurd eller ikke — jeg gjør det dog."

„Du vil da ikke gjøre Dig selv til Nar — Folk ville lee Dig ud, Charlei!"

„Nei, thi jeg elsker hende og hun har for min Skyld forkastet en brav Mands Haand, saa jeg for hendes Skyld gjerne giver Slip paa mine Slægtninge om saa skal være, og træder ud af mit Regiment og . . . ."

„Og handler som et Asen, og for hvis Skyld? For en rødkindet Datter af en Kræmmer. Jo pyt!"

„Stop Sir, ikke et Ord mere. Vil Miss Fox gjøre mig den Ære at modtage min Haand, vil jeg føle mig ligesaa stolt som om hun var Datter af en Hertug, og er hun først min Hustru skal jeg

nok sørge for, at Ingen viser hende Mangel paa Ærbødighed."

„Giv mig Din Haand, Charlei, det var Ord jeg kan lide og længtes efter at høre, thi den fornemme Omgang har altsaa endnu ikke aldeles ødelagt Dig. Bedre Lykke næste Gang for Crewdson — skjøndt Kvæker er han dog en brav Karl. Men nu til en vigtig, forretningsmæssig Sag, som vi nok begge have glemt; hvad vil Din Moder sige?"

„Ja, jeg veed virkelig ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad — jeg har ofte tænkt over Sagen."

„Det er jo nok flere Aar siden jeg behandlede hendes Naade med Held; maaskee det ogsaa vil lykkes denne Gang — vil Du give Din Sag i mine Hænder?"

„Jeg vil være Dem meget taknemmelig, og vil imorgen gaae hen og tale med Dorothy — Faderens Samtykke maa jeg dog endelig søge at faae."

„Jeg skal senere hilse paa hende og Tanten, og glæde mig over Dit Valg."

Da Capitain Verschoyle næste Formiddag havde ringet paa hos Tante Abigael fik han den Besked, at Damerne vare reiste for en Time siden, og ingen af Pigerne vidste hvorhen.

For ham var nu intet Andet at gjøre, end at skrive et Brev til Nathaniel Fox og med Gudfaderen næste Dag tage til London.

Saasnart han var kommen til Moderen spurgte han, hvad der var paafærde og hvor Audrey var.

„Tal ikke om hende, Charles, jeg har for hendes Skyld aldeles opoffret mig selv, jeg har givet hende nye Klæder, næsten tigget om en Indbydelse til Dyne Court, fordi jeg ønskede, at dets Eier skulde ægte hende, og da han var villig og Alt tegnede paa det Bedste, saa har hun, medens jeg var i Besøg hos Tante Spencer, tænk Dig min Harme, afslaaet ham — en Crøsus — en Millionair, som vilde give hende Alt, hvad hun vilde pege paa."

„Jeg troede dog, hun havde besluttet sig til at ægte den gamle Fyr — hvad Grund har hun givet?"

„Ja, Grunden er forfærdelig — hun har forlovet sig med den fattige Pjalt Dyne Court."

„Audrey gifte sig med Dyne Court? Umuligt!"

„Ja, umuligt, hvis jeg kan forhindre det. Han har havt den Uforskammenhed at byde min Datter Ægteskab paa sexhundrede om Aaret og talte til mig som om han havde sextusinde; men Du kan troe, jeg sparede ham ikke, saa at han sad stum og betragtede Audrey, som var udelikat nok til at komme ind til os og sige, at hun nok ønskede at være tilstede."

„Han er imidlertid af saa god Familie som Nogen i England."

„Maaskee De kan leve af et gammelt Navn og et langt Stamtræ."

„Visinok ikke, men jeg vil dog hellere have Dyne Court til Svoger end Mr. Ford, hvor brav en Mand han forresten er."

„Tak, Charles — nu veed jeg, at begge mine Børn ere utaknemmelige imod en Moder, hvis eneste Higen har været, at I maatte gjøre gode Partier."

„Men Moder, vi to kunne jo ikke forandre den Sag — at hun elsker den Mand, der Intet har. Hun maa tage hvad der følger paa, og lad os hellere hjælpe hende at bære de mange Affavn, der vente hende."

„Ah, nu er Alt mig klart! I ere i Forbund med hinanden og have lagt Planer op imod mig; men hvor snilde I end ere, mig skulle I ikke narre. Lad dem tage hinanden — jeg giver hende ikke en Smule Udstyr."

„Det mener Du ikke, Moder!"

„Jo jeg gjør. Min Datter har valgt at følge sin egen Lyst."

„Saa maa jeg træde i min Faders Sted og gjøre hvad jeg kan, efter fattig Leilighed; men inden det kommer saavidt, haaber jeg, at Din bedre Følelse maa faae Overhaand, og idag ville vi ikke tale mere om den Sag," og med disse Ord forlod han hende og gik til sit eget Værelse.

„Det vil blive en bitter Drik for hende," tænkte han, „naar hun erfarer, at Sønnen ogsaa agter at følge sin egen Lyst istedetfor sin Moders Villie — og Dorothy vil jeg have. Kom ind!" raabte han, da det bankede paa Døren, „og lad mig see, hvorledes min ubestandige Søster seer ud."

„Gud skee Lov jeg har Dig."

„Svar mig, har Du overveiet Alt vel? og føler Du, at Din Kjærlighed er stærk nok til at bære mange Affavn?"

„Ja og atter ja, og Du vil maaskee ønske mig til Lykke med min Beslutning."

„Det gjør jeg af mit fulde Hjerte og Dyne Court er en prægtig Fyr, som jeg gjerne kalder Svoger. Græd nu ikke — den Gamle maa vi give lidt Tid til at summe sig i. Naar skal Bryllupet staae?"

„Saasnart vi kunne faae en Bolig."

„Jeg skal gjøre Alt for at jevne Veien for Dig, og Mamas Vrede maa vi lade som vi ikke mærke."

Deres fælleds Bestræbelser ved Middagsbordet vilde dog ikke lykkes; thi Lady Laura var taus og yttrede ikke et Ord uden for at bede Datteren ikke at lee, da det generede hendes Nerver, eller Sønnen ikke at tale slet saa høit, da hun ikke kunde udholde det i sit Hoved.

Ni og tredivte Capitel.

„Audrey," sagde Charles næste Morgen da de vare alene, „jeg skal fortælle Dig Noget: jeg er nu mere forelsket end nogensinde før."

„Du? alvorlig forelsket?"

„Ja, i den Grad, at jeg har spurgt Pigebarnet om hun vil gifte sig med mig."

„Hvem er det? Kjender jeg hende? Miss Bingham?"

„Nei, hun kan nu tage den gamle Ford. Du kjender hende."

„Edith Stapleton har kun været Enke i tre Uger — ellers — kan Du huske, hvor forelsket Du var i hende og gik en heel Nat paa Gaden af Fortvivlelse, da hun havde giftet sig?"

„Den Nat helbredede mig; jeg blev forkølet og nøs hele Kjærligheden bort."

„Saa siig mig strax hvem det er."

„Det er den unge Kvækerpige, vi saae i Plymouth — der har Du Hemmeligheden."

„Nei, nu gjør Du Nar ad mig."

„Paa ingen Maade — jeg er fuldkommen alvorlig," og nu fortalte han hende det fornyede Be-

kjendtskab, hans fortsatte Besøg, voxende Kjærlighed og Frieri.

Audrey kunde ikke undlade at udtrykke sin Forundring over, at Charles kunde forglemme sine fine Fornemmelser og ægte en Kræmmerdatter, og bad ham vel betænke, at hvis han giftede sig uden at faae Penge, vilde han blive nødt til at træde ud af Armeen.

„Jeg er kjed af Soldatervæsenet og Livet i de store Byer; jeg foretrækker nu Landlivet og en sød lille Kone for alt Andet. Jeg har skrevet til hendes Fader og venter han siger Ja, da jeg har tilbudt mig at give Slip paa Soldaterstanden."

Da Capitain Verschoyle senere paa Dagen tog til Fryston, thi han ventede at træffe Dorothy hos Søsteren Grace, følte han, at han kun havde saare Lidet at byde hende for al den Comfort, hun forlod, og da Dorothy selv modtog ham var han, den selvtillidsfulde Verdensmand, saa forlegen, at Dorothy først maatte tale.

„Grace er ude, men jeg er glad over at see Dig igjen."

„Jeg fortjener neppe Din Godhed, Dorothy — jeg var ond, sidst vi saaes — men jeg har ogsaa været ulykkelig siden —" Undskyldninger bleve modtagne og Tilgivelse gjensidig ydet — begge følte, at de i visse Henseender havde handlet urigtigt — men Kjærligheden undskylder jo Alt.

„Jeg veed jeg er kun en fattig og egenkjærlig Mand, men jeg elsker Dig, og hvis min søde Dolly blot vil holde ud med mig vil hun visselig gjøre mig til et bedre og lykkeligere Menneske, om ikke just til en Kvæker."

Da han en Timestid senere reiste sig for at gaae, sagde han: „Jeg vil komme igjen en Dag, naar jeg kan træffe Din Søster og naar jeg har faaet Brev fra Din Fader, som jeg haaber nu siger Ja; men, Dorothy, hvis han siger Nei, vilde Du saa nu slaae Haanden af mig?"

„Nei, Charles! mine Følelser kunne ikke forandres — nu er jeg Din for evig."

„Mine heller ikke, og holde vi blot fast ved hinanden, vil Gud ikke forlade os."

Fyrgetyvende Capitel.

Da Capitain Verschoyle næste Gang traf Mr. Egerton, fortalte han sin gamle Ven og Gudfader, at nu vare han og Dorothy enige, at han havde meddelt Mr. Hanbury Forholdet og fundet hans Bifald, men at han frygtede for, ikke at faae Faderens Ja, da denne holdt paa Joseah Crewdson, som var overordentlig rig.

„Han er jo selv rig nok den gamle Karl," sagde Mr. Egerton, „jeg har spurgt mig for hos paalidelige Folk, og Alle ere enige derom. Men det er vel ikke noget Nyt for Dig — det har Du vel vidst længe?"

„Nei — jeg troer ikke de ere rige, men blot velhavende. Pengene har jeg aldrig skjænket en Tanke."

„Hvor rørende — aldeles arcadisk Hyrdekjærlighed. Din Moder har Du vel heller ikke skjænket en Tanke?"

„Nei — hende overlader jeg til Dem. Blot vi kunde faae hende til at tage fat paa Mr. Fox," sagde Capitainen, leende over den absurde Tanke.

„En prægtig Idee, Charlei — jeg holder paa hendes Naade — faae den sat i Gang. Imidlertid kommer jeg imorgen Klokken tolv, sørg saa for, at Du og Audrey ere afveien."

Den Plan, Mr. Egerton havde lagt for at opnaae Lady Lauras Samtykke til Sønnens Mesalliance beroede paa, at Nathaniel var en rig Mand og at Dorothy skulde arve Tante Abigael, thi Rigdom var Nøglen til Lady Lauras Hjerte.

Da han næste Dag traadte ind til hende, satte han hende strax i godt Humeur ved at tænke høit: „Hm — yngre end nogensinde — der er visse Folk, som aldrig blive ældre," men tilføiede: „jeg kommer for at gratulere Dem til, at De er bleven fri for den gamle Fyr, den Boutikskarl, som Audrey vilde give Dem til Svigersøn, da jeg sidst hørte fra Dem."

„Afskyelige, gamle Bjørn," tænkte Lady Laura, „han vil drille mig, men det skal ikke lykkes ham," og uden at synes afficeret, sagde hun: „Tak! Tak! men jeg kan da ikke sige, at jeg vinder meget ved Byttet."

„Dyne Court er af god Familie."

„Men eier ikke en Skilling."

„De vil dog hellere have en Svigersøn af samme sociale Stilling og Familie som De selv."

„Mr. Ford havde jeg Intet imod, vi have et gammelt Navn og han har Penge, som vi mangle, altsaa kunde det gaae lige op. Jeg har Intet imod, at mine Børn gjøre Partier i Borgerstanden, naar der blot er Penge nok til at Folk kunne blive misundelige paa os."

„Blot jeg havde anet, at De havde saa fornuftige Anskuelser; men jeg troede altid, De havde Afsky for alle den Slags Næringsveie."

„Mr. Ford er uhyre rig og har aldrig holdt aaben Bod."

„Om ikke han — saa hans Fader."

„I vore Dage taler man aldrig om Parvenuernes Fædre, men kun om sin egen Familie, thi disse Folk, som kun have Penge at prale med, tilbede Rang og fornem Herkomst."

„To Ting, de ikke kunne kjøbe for Penge."

„Heldigviis og derfor blive de ogsaa kun modtagne imellem os paa Grund af deres Mænds eller Koners bedre Herkomst."

„Jeg vilde ønske, jeg havde kjendt Deres Anskuelser tidligere," sagde Mr. Egerton med en vis Hemmelighedsfuldhed.

„Hvorfor?"

„Aa jeg burde maaskee ikke tale om det, men jeg hader Hemmeligheder, og De er jo hans Moder — saa jeg maa vel forklare mig."

Lady Laura spidsede Øren og var nu spændt paa at høre Mr. Egertons nærmere Udvikling.

„Det synes som om Charles er bleven forelsket i en smuk, lille Pige, Datter af en Klædehandler, men at han vil søge at glemme hende paa Grund af Faderens Stilling — og jeg frygter for at De, efter hvad De nylig udtalte, nu vil gjøre mig Bebreidelser."

(Sluttes.)

Af en Reise gjennem Campagnen ved Rom.

— — — Forbi de mægtige Ruiner af Colosseum kjørte Vetturino'en mig til Porta maggiore, og nu gik Touren videre ad den gamle Via Labicana til Palestrina og Gennazzano. Tilhøire foran mig hævede sig de pragtfulde Levninger af det gamle Rom, Caracallas og Titus's berømte Thermer, Keiserpaladsernes vedbendomslyngede, grandiose Buer, malerisk henkastede paa den palatinske Høis brede Isse, sønderbrudte Søiler, Ruiner af Mure, storartede Badekamre og Vandledninger, op ad hvilke vild Viin snoede sig smilende og frodig, forbi duftende Orangelunde og glødende Viinbjerge, gjennem Marker og langs Kjøkkenhaver — men hver Fod dog classisk Jordbund. Gjennem Porta maggiore fortsattes Reisen til Campagna di Roma, denne eiendommelige Ørken, som i en Bredde af fyrretyve Miglier omslutter Staden, og til hvis sælsomme Øde der neppe findes noget Tilsvarende paa Jorden. Dynger af Ruiner og talrige Mindesmærker saaes langs med Landeveien, ad hvilken Vognen rullede i rask Trav. Til begge Sider laa Campagnen i sin hele vide Udstrækning, et uoverskueligt, bølgeformet Land, af en matgrøn, med gule og graae Schatteringer blandet Farve, og kontrasterende paa en særegen Maade med den mørkeblaae Himmel, der nede ved Horizonten syntes ligesom at hvile paa den ubeboede, menneskentomme Slette. Hist seer man de kolossale Ruiner af Middelalderens Castleller rage op over de bølgende Høie, her staae de stolte Minder om den antike Bygningskunst og fortæres langsomt af den Alt ødelæggende Tids gnavende Tand, og hist atter dukke halvt nedbrudte Templer, sønderslaaede Triumphbuer, forvittrede Søiler af den reneste Stil og Ruiner af imposante Fæstningsværker frem af et sørgeligt Chaos. Derhenne hvirvler Røgen sig iveiret fra formløse, epheubevoxede Masser; det er interimistiske Boliger for Hyrderne, som græsse de store Qvæghjorder paa Campagnen, og gjennem hist og her spredte Klynger af Elmetræer titter en eller anden Viingaardsmands lille Huus frem med de af guulgrønt Viinløv heelt skjulte Mure, og ud af den lave Dør træder da en pjaltet klædt Qvinde, betragtende med nysgjerrige Blikke min bortrullende Vogn. Langt borte kommer en Flok halvvilde Oxer, store, statelige Dyr med brede Pander og lange Horn. Hyrderne, som føre dem, ere tilhest, indhyllede i Faareskind og forsynede med Lædergamacher, der naae dem til Knæerne; enhver af dem holder i Haanden en Stav med en lang Spids. Rundt omkring Hestene springe store, vilde Hunde. Øde og Ensomhed, Liv og Mono-

En Qvaksalver.

toni, Minder om Fortids Storhed og moderne Ruiner vexlede her idelig i harmonisk Skjønhed, og ved Siden af forbrændte, af Solen gjennemglødede Strækninger frydedes Øiet ved Synet af de yppigste og herligste Græsgange. Lidt efter naaede vi til en forfalden Landsby. Her havde engang det gamle Labicum staaet, og der, ved Kilderne af Acqua Felice, har Virgil henlagt Skuepladsen for de sidste Sange af Æneiden.

I fulde otte Timer kjørte vi gjennem Campagnen. For mit indre Blik svævede Erindringerne om de Aartusinder, der havde skuet disse Gravmonumenter, disse mod Himlen kneisende Taarntinder, disse prægtige Bassiner og Aquadukter, frem som brogede, snart glimrende og snart sørgende Skikkelser. Her, hvor der nu er en stenet, vidtstrakt Slette og gjennemhedede, golde Marker, var Alt tilforn en blomstrende Herlighed; immergrønne Parkanlæg, Damme med de sjeldneste Fisk, Enge med det mest udsøgte Qvæg, Villaer, rigt smykkede med Marmorstatuer og det kostbareste Mosaikarbeide, Springvande og straalende forgyldte Templer bedækkede fordum den nu næsten uddøde og forpestede Egn. Der, hvor Vestas hellige Ild brændte, staaer nu i en af Røg sværtet Niche et usselt Billede af Guds Moder, og halvt udslettede Arabesker og Fragmenter af de deiligste Musivbilleder lyse Vandreren imøde fra de med Gyvel overgroede Grushobe. Modsætningerne mellem Hedenskabet og den christne Verdensanskuelse, mellem det mest vellystige Liv og den frygteligste Ensomhed, mellem Pragtsyge og ædel Simpelhed, stode skærende og ofte omgivne af de samme Ruiner ligeoverfor hinanden.

Middag var forlængst forbi, og blaasorte Skygger indhyllede med deres tunge Kaabe den skovbevoxede Top af Bjerget, der syntes at træde ud paa Veien til os, da jeg kjørte forbi Palestrina. Til Klipperne, paa hvilke de fattige Huse nu reiste sig amphitheatralsk, lænede sig fordum det ældgamle Præneste, bygget længe før Rom, engang Hovedstaden i det latinske Forbund, undertvunget og gjenerobret, ødelagt og opført paany. Endnu nogle Miglier, og Cavi viste sig med sine malerisk grupperede Bygninger paa Skraaningen af Monte di Montorella. Aftenen nærmede sig, et Hav af dunkle Skygger leirede sig over Campagnens totusindaarige Fortid, men klarere og gjennemsigtigere blev Atmosphæren, da jeg holdt foran Porten til Gennazzano. Brusende styrtede Rivotanos Bølger mig imøde, disse saphirblaae Bølger med de hvide, skumklædte, gyngende Toppe, og spøgelseagtig stirrede det gamle Slot fra sin ensomme Høide ned paa os.

Hvad er det for et sælsomt Tog, der høitidelig skrider ud af Porten og ned ad de steile Trin til Veien, der bugter sig histhenne? Foran bærer En et Kors, omkring hvilket en Skare Præster i deres hvide, guldbroderede Dragter slutter sig, og bagefter kommer en Række besynderlige, uhyggelige Skikkelser. Alle ere de fra Hovedet til Foden tæt indhyllede i askefarvede Kutter, og kun Øinene skinne med en underlig Glands ud fra de i Hætterne skaarne Huller. Syngende en ensformig Gravsang gaae de langsomt foran en Baare, der bæres af fire Præster af deres Midte, og hvorover er bredt et sort Fløilstæppe med Sølvroser i Bunden. Paa Baaren ligger Liget af en ung, hvidklædt Pige, over hvis sorte Lokker atten Somre neppe ere henrundne, med Fred og Ro præget i de smilende, milde Træk. Unge Piger døe saa let; uden Smerte og Lidelse svinger Aanden sig op til Ætheren, og med et Smil følger den Hensovedes Aasyn dens Flugt. Et guldbroderet Slør falder ned over de fine Skuldre, og en Krands af hvide Roser og Tuberoser hviler paa det duftende Haar. Bagved Baaren skrider atter et Tog af formummede Skikkelser, syngende den samme monotone Dødsfang, og stirrende med deres mørke Øine lige ud for sig. Det er Medlemmer af Confraternita, et geistligt Selskab, der bestaaer af de fornemste Indbyggere i den lille Stad. Saadanne Selskaber findes forøvrigt i de fleste Byer i Mellem- og Syditalien. Brødrene af dette Samfund indsamle paa Gaderne og i Husene milde Gaver til de Fattige og de Fangne, begrave de Døde, og optræde i det Hele taget med Ydmyghed og med det Maal, at gjøre Godt, hvor de kunne. Liigoptogene med de aabne Kister, de brogede Farver og det formummede Følge ere endnu en Rest af tidligere Skik og Brug.

Da den Døde blev baaren forbi mig, tog jeg min Hat af og hilste alvorlig. Min Kudsk bad et Ave Maria. Længe saae jeg efter den underlige Liigbegængelse, indtil omsider den søvnlullende Gravsang forstummede i det Fjerne. Derpaa kjørte jeg ind i den lille By. Gaderne i Madonna del buon Consiglios berømte Stad i Sabinerbjergene, til hvis Capel Tusinder af Mennesker pleie at valfarte paa Mariedagene, vare iaften tomme og øde. Først da jeg naaede den Plads, hvor det ærværdige Palads, der beboedes af Colonna'ernes engang saa mægtige Slægt, stod, aandede Alt Liv og Bevægelse. Midt paa Pladsen holdt nemlig en med to Heste forspændt Vogn. Paa Bukken sad Kudsken, holdende Pidsken og de løse Tømmer med begge Hænder. En Mand, omtrent nogle og fyrretyve Aar gammel, stod opreist i Vognen. I den ene Haand havde han en Flaske, medens han heftig gestikulerede med den anden, idet han tiltalte den forsamlede Mængde, der gabede omkring Vognen.

Hvad fortæller denne løierlige Mand? Han lovpriser for den lille Stads Befolkning den Medicin, han har i sin Flaske. Det er intet Lægemiddel mod et enkelt Onde, som f. Ex. Rheumatisme, Mavesmerter eller Feber. O nei! med Tillavningen af deslige Ubetydeligheder har Manden i Vognen aldrig givet sig af. Det er et Universalmiddel, en Medicin for alle mulige Onder, en undergjørende Elixir, som han har fundet i en Decokt af sjeldne Planter, der kun voxe i de afrikanske Ørkener. Der har han opholdt sig i mange Aar, ikke, som hans Colleger, for at hengive sig til Lediggang og Vellevnet, men for at kaste sig over de alvorligste og grundigste Studier. Nu er han reist til Europa, hvor han først paa Sicilien vil helbrede den lidende Menneskehed med sin vidunderlig styrkende Elixir, ikke for at erhverve sig Skatte, nei, kun for den stakkels lidende Menneskeslægts Skyld. Derfor forlanger han heller ikke en Scudo af Guld for sit mirakelgjørende Middel, ikke engang en Sølvscudo — Elixirens Kraft kan saamæn ingenlunde betales med Hundreder af Guldmønter —, men han tilbyder det

for — en eneste Paolo. Alle Legemets og Sjælens Sygdomme for en eneste Paolo! Og nu fortæller han under de livligste Gestikulationer en heel Mængde rædsomme Sygehistorier, der altid ende med, at han i det afgjørende Øieblik er kommen som en frelsende Engel med sin Universalelixir, den, han holder her høit i sin Haand, og som ingensinde har fornegtet sin mageløse Kraft. Jeg vendte mig om og lo. Der, ligeoverfor mig, paa et Stykke af en afbrudt Søile, sad jo den unge Kunstner, som havde taget Afsked med mig paa Dækket af det franske Dampskib, der laa i Havnen ved Civita vecchia, og tegnede Mirakeldoktoren med sin Elixir af. Med et muntert „God Aften!" rakte jeg Haanden ud imod ham.

„Hvad er det for en snurrig Patron der i Vognen?" spurgte jeg.

„Det er den romerske Charlatano eller Qvaksalver," svarede han. „Pas blot paa, nu udskriger han igjen sine Varer og fortæller om de Operationer, han har foretaget; men længere end til at trække en Tand ud, kommer han dog vist neppe!"

Et Familiebillede.

(Slutning.)

„Spil lidt for os, lille Camilla," sagde Fru Clausen til den før omtalte unge Pige, som villig efterkom Opfordringen, tændte Stearinlysene paa Claveret, aabnede Nodeheftet og slog en Accord.

„Saa!" raabte Albertsen fra Rygeværelset, „skal der nu klimpres!" Men man vidste, han kunde nok lide det, naar der først rigtig var begyndt, og derfor tog Camilla fat og spillede.

„Syng til!" sagde Knudsen.

„Ja, skal der synges," yttrede Albertsen, „saa lad Bjørnen komme til; han har saadan et smukt Brum!"

„Fætter Bjørn," lo Camilla, „nei han vil vist helst være fri — vil Du?"

„Ja Tak," forsikkrede Bjørn, rømmende sig, „jeg renoncerer. Jeg holder mig til Tobakken —"

„Ja vel, og siden til Toddyerne," drillede Albertsen igjen.

„Saa gaae Du, Skolemester, ind og stem op med."

„Ja kom, Hr. Hansen, De synger saa smukt."

Hansen var strax parat. De spillede og de sang, først nogle muntre Stykker, som Politimanden havde leveret Opskriften til, og derefter nogle Psalmer, og det lød overmaade smukt.

Pludseligt gik Døren op og en Bondemand traadte ind i Stuen.

„En glædelig Ny'aar og en god Aften! Med Forlov, Grossiere Knudsen — bo' han itt hier?"

„Jo, her er han, min gode Mand," sagde Knudsen og kom ind i Stuen til Manden. „De vil tale med mig?"

„Næ — itt det just, men A haar en Brev som A loved min Nabo Annes Poulsen i Hornby aa laveer Dem —"

Bondemanden rodede i Frakkelommen, mens han bestandig tyggede paa den lille Pibe og betragtede Selskabet. „Væs'go! Hier skal 'et nok være!"

Han rakte Knudsen et Brev.

„Tak. Vær saa god at tage Plads og vente et Øieblik, til jeg har læst Brevet."

Grossereren gik ind i Herreværelset, hvorfra de øvrige Mandspersoner havde fjernet sig og vare gaaede ud til Damerne. Imidlertid kom ogsaa Tante Line og Andrea tilbage og meldte, at Juletræet var færdig. Men Festen skulde nu opsættes til Knudsen havde affærdiget den ventende Bondemand. Denne havde taget Sæde paa en Stol lige indenfor Døren og dampede videre paa sin Pibe.

„Skal De tradske til Hornby iaften?" spurgte Albertsen.

„Nei," svarede Bonden. „A bliver hier i Bøien inat. A ska' til Ny'aarsgilde. Ka'ske De ska' og ha'e Gild' hier i Aften?"

„Ja, det seer saadan ud," sagde Albertsen. — „Det er nok dygtig koldt udenfor?"

„Aa ja!" svarede Bonden, gnidende sine vantebeklædte Hænder og skuttende sig. „Det bide' skrap', men eisens er 'et da en smuk Veir!"

„Men glat?" vedblev Albertsen, der var den Eneste, der tog sig af den forfrosne Bondemands Underholdning.

„Ja — glat! Men slemmest er 'et med denne fordømt' Skyden over hele Bøien — og Politiere seer En Ingen til a'."

Den ærlige Bondemand talte af sit Hjertes Enfoldighed. Han kunde jo ogsaa umuligt tænke sig at Manden, der converserede ham, var selve Politimesterens høire Haand og „sommetider den venstre med", men Albertsen maatte tage Pillen i Lommen og gjemme den til imorgen til Politibetjentene.

Nu kom Grosserer Knudsen tilbage og henvendte sig til Bonden: „Gode Ven! Vil I tage et Par Ord med til Jer Nabo?"

„Jou, det ska' A godt!"

„Lille Frue," sagde Knudsen til sin nys i Stuen indkomne Hustru, „lad Juleløierne vente et Øieblik til jeg har expederet et lille Bud. Det skal snart være i Orden."

Saa gik han med Bonden over i sit Comptoir. En halv Snees Minuter forløb, saa kom han igjen.

„Nu, Børnlille!" raabte han muntert til hele Forsamlingen, „nu kan Folkevandringen til Juletræet begynde."

Nu blev der Røre i Familien og Børnene gjorde da deres dertil. De hoppede og sprang og vilde styrte strax afsted forud for de Gamle og paabegynde den attraaede „Plyndring". Men det maatte de ikke! Smukt fulgte da de smaa Vildbasser med Fatter og Mutter, Tante, Onkel og „gamle Bedste".

Saa aabnede da Tante Line den slemme Dør, der hidtil havde været Grændsen for de begjærlige Øiekast, og saa straalede da det mægtige Ildhav fra det kæmpemæssige Grantræ Familien imøde. Der stod man! Aa! Aa! det var Udtrykket for den barnlige Glæde, medens Øinenes Lys skinnede omkaps med Træets.

Det overvældende Indtryk gav dog hurtig Plads for det Haandgribelige. Med et høit Hurra foer den ungdommelige Skare løs paa det stakkels

Træ. De Gamle kom ogsaa til, og nu skulde man til at finde Presenterne. Hvert Dieblik krydsedes Luften af Forbauselses- og Glædesraab, baade fra gamle og unge Læber, naar de Vedkommende fandt det for dem Bestemte. Det var kun smaa Nipsgjenstande, hver fik. De bedste Presenter vare uddeelte, men Sukkergodt og Juletræ-Smaateri vrimlede her af i de pynteligste Former.

„Hahaha! Prægtigt! Hei Du Tolder — Bjørn!" raabte Albertsen, idet han hævede i Haanden en lille Gjenstand, „her er Bjørneføde for Dig!"

„Er der mere endnu til mig?" gjenraabte Bjørn og nærmede sig hurtig. „Lad mig see, hvad er det for Noget? Hid med det!"

„Nu, nu! Giv Tid!" og saa declamerede Albertsen, hvad der stod paa den lille Devise med Presenten.

„Bjørnelabben sød og rund
Putte vi i Bjørnens Mund!"

Og til Selskabets store Moro puttede Albertsen den lille Sukker-Bjørnelab ind i Tolderens „Bespiisningsanstalt".

Deviser var der til flere Presenter, men størst Lykke gjorde dog et Par Ting, som Sønnen Christian havde tilsendt Knudsen og denne i al Stilhed paahængt Juletræet. Det var til hele Familien, den bekjendte gaadefulde s—r's „Gaade paa Gaade" med saadan Devise:

I Morkningsstunden pleied' vi
Dengang da vi var' sammen,
At øve os i Rimeri
Til fælles Fryd og Gammen.
Hvad vi improviserede
Var Gaader for det Meste —
Men ak! — man confiskerede
Som Vrøvl de allerfleste.

Nu har jeg tænkt som saa: Hvis I
For Gaademageriet,
End øve Jer i Rimeri
Og Hjerneplageriet, —
Tag frem den gaadefulde Bog,
Bryd saa med den Jer Hjerner —
I første Deel er Nødder — og
I sidste deres Kjerner.

Midt under den Jubel og Glæde, da Store og Smaa i Forening søgte at formindske Træets Beholdning af søde Varer, de Unge og Gamle, selv Politimanden med de adstadige Forsætter dandsede rundt om det smukke Træ, raabte Knudsen pludselig: „Stop, Godtfolk! Stop nu lidt! Nu har Tante Line og Andrea viist os deres Kunst ved at pynte og belyse denne Scene, nu vil jeg vise Eder min Kunst — en Art Trolleri, som dog gaaer ganske naturlig til!" Alle vare standsede i yderste Forbauselse. Knudsen gik hen og tog fat i Dørlaasen til et lille Gjæsteværelse, hvorfra der igjen førte en Dør ud til Gangen.

Han udtalte med dyb Alvor og stærk Vægt Ordene: „Luggi di puggi di — Abracadabra!" og saa aabnede han Døren, men Virkningen af det Syn, der da viste sig, er aldeles ubeskrivelig.

Paa en høi Forhøining stod en Stol, og paa denne stod en ung, sortklædt Mand, stille og ubevægelig som en Statue, med Blikket vendt mod de forbausede Tilskuere. Armene holdt han udstrakt frem for sig og i hver Haand holdt han et tændt Stearinlys. Men paa Brystet havde han en stor Plade og paa den stod der med kæmpestore Bogstaver tydeligt at læse:

Den forvandlede Bonde
eller
Folks Forbauselse!

Det var Synet, der viste sig for Familiens stirrende Blikke.

„Men Du gode Gud! Christian! Hurra! Hurra! Her har vi ham!" Og Børnene, som først samlede sig, styrtede i vild Glæde hen mod Statuen.

„Christian! Herregud! Men er det Dig?" Nu maatte de Gamle ogsaa hen at see, om det virkelig var Christian, der saaledes var plumpet ned til dem i deres lystigste Leeg. Og ganske rigtig! Statuen fik Liv og Røre! Christian satte Lysestagerne tilside, sprang ned fra Stolen og midt ind i Familieklyngen, idet han raabte: „Ja, det er mig, mig lyslevende — her har I mig — Godaften, Kjære, Godaften, I Allesammen!"

De havde da nær tabt baade Næse og Mund af Forbauselse, Tante Line havde virkelig tabt sin stolte Haaropsats i den almindelige Hast — men Christian var her! Hvorledes var han kommen? Ja, det var Alle en Gaade, men den løstes snart af Fabrikanten selv, da man ihukom hans Skjold med den betegnede Indskrift.

Medens Familien sad ved Aftensmaaltidet, hvor Gemytlighed og Hjertelighed, Hyggelighed og huuslig Lyksalighed vare til Høibords, fik man fuldstændig Rede paa Sagen.

Christian havde faaet Permission paa 8 Dage. Han vilde benytte Ferien til et Besøg i det kjære Hjem, men han vilde overraske Familien, som han vidste var, efter gammel Skik, samlet hos Knudsens Nytaarsaften. Han skrev det for omtalte Brev, hvori han listig anmelder sin Hensigt, men ved Brevet vil han tillige overbevise Familien om, at han virkelig er paa Sjælland iaften og i Byen, hvortil Pligten har fængslet ham. Saa kom han til sin Fødestad med Aftentoget — blev hos Friseur og Marchandiser lettelig indhyllet i den Bondemands umistænkelige Fjederham og begav sig til Onkelens Hjem. I Brevet, han overrakte Grosfereren, gav han sig for denne tilkjende og udbad sig hans Bistand med Arrangementet af Tableauet. Knudsen gik ind paa Ideen, fulgte Bondemanden over i Comptoiret, derfra til Gjæsteværelset og — ja, saa er jo Resten naturlig nok.

Alle gjenkaldte sig i Erindringen Bondemandens Træk, men Christian, der havde henlagt Skuepladsen for sin Comedie: „Den forvandlede Bonde", til Grosserer Knudsens Selskabssal, havde spillet sin Rolle saa godt, at Lønnen naturligviis maatte blive den attraaede „Folkeforbauselse."

Sønnen takkede Faderen, fordi denne saa godhedsfuldt havde besørget Bondemandens Underholdning, og Maaltidet sluttedes under Skjemt og Latter.

Nu ville vi forlade det hyggelige Familiehjem, og i faa Pennestrøg haste mod Enden. Politimanden havde nu Intet imod at blive til Klokken 12, der blev spillet og sunget, Damerne passiarede, Herrerne røg og drak, Ungdommen legede Pante- og Ordsprogslege, ja, en lille Stund maatte endog den hele Familie deeltage i de lystige Lege — og de smaa, fattige Børn, der udenfor Stuedøren

istemmede deres „Klokken slaaer — Tiden gaaer", bleve rigeligen forsynede med Levemaade og Smaaskillinger.

Da forkyndte omsider Kirkeuhrets tolvte Slag — paa engang Liigpsalmen og Fødselshymnen — at dette Nu var Grændsen imellem Gammelt og Nyt — Nu'et svandt; vi vare traadte over Tærskelen ind i det nye Aar, som kun En vidste, hvad vilde bringe, men som vi dog Alle knyttede vore Forhaabninger til, og som vi Alle tillidsfulde hilsede imode, naar vi sagde:

Glædeligt Nytaar! — til Lykke!

Blandinger.

— Paa et Theater opførtes: Othello, Mohr af Venedig. Under Spillet havde den Skuespiller, der udførte Othellos Rolle, af Uforsigtighed aftørret den sorte Farve af Næsetippen. Da han nu traadte ind paa Skuepladsen, og en Deel af Publikum begyndte at lee deraf, raabte en Tilskuer i Parterret til ham: „Tør Deres Næse af! De har gjort den ganske hvid."

— To Gjæster sade i et Værtshuus og beklagede sig for Værten, at Opvarteren var saa langsom. Værten læste Opvarteren Texten, og sagde blandt Andet i sin Vrede: „Han, langsomme Slyngel! ikke engang saadanne to dumme Gjæster kan Han opvarte, hvorledes vil det gaae, naar hele Værelset er fuldt?"

— Om en Skuespiller, der forstod godt at afrette Statister, sagdt En: „Han besidder overordentlige statistiske Kundskaber."

— En Droskekudsk. Vil De kjøre, Herre?

Herren. Hvad forlanger Du for at kjøre til Veterinairskolen?

Droskekudsken. Bliver Herren derude, eller kjører De igjen tilbage?

Julegaader.

Broderen.
Naa, her er nok travlt paa alle Kanter!
Her syes og hækles til Onkler og Tanter.
Hvortil skal den Silke og Perlestads være,
Siig mig, hvad I ville dem Alle forære?

1.

Søstrene.
Ja, see om Du kan gjætte.
Til Ludvig her vi flette
En lille Ting, halv sort, halv rød,
Der sige skal, at Fryd og Nød
Den kan sin Eier gjøre . . . .

Broderen.
Han maa nok Skoser høre.

2.

Søstrene.
Dernæst til Tante Mille
Vi smukt brodere ville
Paa Silkesløil, med Perler smaa,
En Gjenstand, som hun skjule maa,
Naar hun det lyst vil have . . . .

Broderen.
Nei, hvilken tosset Gave!

3.

Søstrene.
Hvad vi til Ernst bestemme,
Kan man i Haanden gjemme,
Dog er det meer end alenlangt,
Og har i Øst gjort Hjertet trangt,
Naar Islams Søn det bragtes . . . .

Broderen.
Ved Hjertet her det lagdes.

4.

Søstrene.
Men hvad vi Dig vil give,
Det tør vi ei beskrive,
Du kunde ellers falde paa,
At ville strax bort med det gaae.
I det skal lægges pænt og net . . . .

Broderen.
Hvad engang vil bortsvinde let.

Opløsning af Gaaden i Nr. 51:

Tø.

Logogryphen i Nr. 50 er endvidere opløst af Hansine H. og Kirstine B., A. S. Frederiksbergslot, Hans Qvast og Et lystigt Selskab forsamlet i Maribo, Paulus i Ribe, De to Skjænkere, Forpagterens Datter og L. S. i Hvidberg v. F. A. Fiskerkonen i Nykjøbing paa Mors, M. T. Dige i Aalborg N. I. H. i Hobro.

☞ Med dette Nr. følger „Michael Armstrong, Fabrikdrengen", 23de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

Skandinavisk Folkemagazin.
Et Billedblad
for alle Stænder.

1871. Søndagen den 31te December. Nr. 53.

Indhold: Ved Aarsskiftet 1871—1872. — Dorothy Fox (Slutning). — Et glædeligt Nytaar. — Ubilligher. — Blandinger.

Ved Aarsskiftet 1871—1872.

Hvor Dagene bortsvinde,
Og Tiden hastig gaaer!
Før vi os ret besinde,
Henrundet er et Aar.
Med Sorger, Fryd og Qvaler,
Med Higen uden Maal;
Med Tvist, der høilydt taler,
Med Kamp i stille Taal.

Og er det Alt tilende
Med Aarets sidste Dag?
Tør nu vi trygge vende
Os fra hver uvis Sag?
Har Den, hvem Nøden tvinger
I Qvæld til angstfuld Bøn,
Naar Nytaars Klokken ringer,
Vel faaet Fryd til Løn?

Vi tør det ikke vente,
Men haabe dog derpaa,
At med det Aar, der endte,
Vil noget Nyt opstaae.
O, Haab! Du kaster Anker
I Naadens rige Havn,
Og bjerger Vrag og Planker
Tidt under Livets Savn.

Saa haabe vi da Alle,
At Aaret bliver godt,
Og nyt vi det vil kalde,
Ei for sit Aarstal blot!
Gid Enighed maa finde
Sin Vei til os, som før;
Men gid hver fremmed Fjende
Ei finde maa vor Dør!

Dorothy Fox.
(Slutning.)

„Gjøre Dem Bebreidelser — men hvorfor?"

„Jo, jeg spurgte mig for og hørte, at Pigebarnet vil engang blive meget formuende — ja en rig Arving."

„Nei, virkelig. Hvad siger Charles da nu?"

„Jeg har ikke omtalt dette for ham, for saa frygtede jeg for, at han ikke vilde opgive hende."

„Men det bør han heller ikke, hvis hun virkelig er saa rig."

„Men hendes Fader er jo Kræmmer — han holder Boutik."

„Vær fornuftig, Mr. Egerton, Charles er kjed af at være Soldat, han har Intet, men er vant til at bruge mange Penge, hvorfor han maa gjøre et rigt Parti, og han maa vide, at jeg holder altfor meget af ham til at staae hans Lykke iveien. Lad ham kun ægte hende — forudsat, at hun er saa rig, som De siger."

„Der er endnu een Omstændighed ved Sagen — Familien hører til Kvækerne."

„Kvækerne!" gjentog Lady Laura, „de Folk i de graa Kjoler og med de rædsomme Hatte. Charles maa have vidst, at der var Penge. Ingen Mand kan ellers blive forelsket i et Fruentimmer, der gaaer i en saadan Dragt. Umuligt!"

„Aa, ikke aldeles. Hun er frisk og blomstrende som en Rose."

„De har altsaa seet hende?"

„Ja, et Par Gange — men da anede jeg Intet om Charles's Følelser."

„Og han elsker hende, hun er fortryllende og har mange, mange Penge, saa jeg kan forstaae, han gav Slip paa Miss Bingham og hendes Halvtredsindstyvetusinde."

„Dersom han faaer denne unge Pige, behøver han ikke at fortryde hiint Offer."

„Men er De sikker paa, at hun er saa rig? Er Deres Hjemmelsmand ogsaa paalidelig? Og den brave Dreng vilde opoffre sine Følelser for min Skyld."

„Ja, jeg indestaaer for Alt; men Charles har

dog ikke offret sig aldeles, thi han har friet, men Faderen negter sit Samtykke, fordi Charles er Kriger og ikke Kvæker."

„Det skal nok blive ordnet. Charles behøver jo ikke at sige, at han selv er kjed af Soldaterstanden, men kan lade som om han offrer sig, og han kan jo gjerne gaae i deres Bedesal for en Tid til han bliver gift — det har mangen En gjort for ham. Jeg maa selv tale med ham. Men hvad hedder Familien?"

„Fox — og alle Medlemmerne holde med Charles, undtagen Faderen, der absolut vil raade over Datterens Haand til Bedste for en frygtelig rig Kvæker."

„Afskyelige, gjerrige, herskesyge Mand, hvor tør han forlange det?" udbrød Ladyen, der nu aldeles var vunden for Sønnens Hensigter, „men hvorfor har Charles ikke spurgt mig tilraads?"

„Han vilde ikke trætte Dem med sine Sorger, men nu skal jeg meddele ham Resultatet af vor Samtale og bede ham betroe sig til sin Moder."

Mr. Egerton og Lady Laura skiltes ad, særdeles tilfredse med hinanden, og hendes Samtale med Sønnen løb ligeledes godt af; hun lovede at aflægge Hanburys et Besøg, naar Faderens Samtykke var erholdt, og Audrey roste Dorothy og Familien, og gjorde Alt for at give Moderen en gunstig Mening om Huset og dets Beboere.

„Du skal følge med paa Visitten, Audrey, men husk paa at klæde Dig i mørke Farver — jeg vil gaae klædt i Sort og lade Fjær og Blomster tage af min Hat."

„Det indseer jeg ikke Nødvendigheden af," bemærkede Audrey.

„Meget muligt, men jeg har hele mit Liv igjennem altid sat Hensynet til mig selv tilside, naar det dreiede sig om mine Børns Lykke. Jeg retter mig ved denne Leilighed efter de Folks Ideer, vi skulle besøge, og jeg haaber, at Du gjør det samme."

Et og fyrgetyvende Capitel.

Af Besøget blev der intet, da næste Post bragte et Brev fra Nathaniel Fox med et bestemt Afslag, eftersom Partiet stred baade imod hans Samvittighed og hans Principer.

Capitain Verschoyle tog strax til Fryston, hvor Grace underrettede ham om, at Faderen havde taget Dorothy med sig og at hun selv ansaae Sagen som tabt, men overleverede ham samtidig et Brev fra Dorothy.

„Sagen er ikke tabt," sagde han, efter at have læst Brevet, „saalænge Deres Søster holder hvad hun lover her."

De bleve enige om, at han maatte fortsætte sine Besøg i Fryston og saaledes staae i indirekte Forbindelse med Dorothy.

I Leeds havde Nathaniel Fox udpresset hele Historien af Josiah, hvorfor denne havde sagt, at Capitainen havde Faderens Samtykke til Ægteskabet, og den gamle Mand maatte takke den brave Josiah for den kjærlige Tanke, der laa til Grund for hans Adfærd; men give sit Samtykke vilde han ikke, og Josiah brugte forgjæves alle sine Overtalelsesgaver, saa at Faderen endogsaa lidt harmfuld udbrød, at han ikke skulde tale hendes Sag, da hun havde behandlet ham saa slet.

„Det har hun ikke," sagde Josiah, „hun lovede os begge, at hun vilde bestræbe sig for at fatte Godhed for mig, og det har hun ærlig gjort. Jeg maatte falde igjennem i Sammenligning med Capitain Verschoyle, som er en brav Karl. Jeg er ikke vred paa Dorothy, men ønsker kun hendes sande Lykke."

Vinteren kom, Julen gik, det nye Aar begyndte og Forberedelserne til Audreys Bryllup afdrog hendes Naades Tanker fra den „slemme, gjerrige, egenkjærlige Mand," som hun bestandig kaldte Nathaniel Fox.

Hun havde i Mellemtiden oftere talt med Grace, og Alt hvad hun erfarede om Dorothy, bestemte hende til atter at tage fat paa Sagen, naar Audrey var borte.

Capitain Verschoyle modtog just i de Dage et Tilbud om en Ansættelse i Colonierne, hvis han traadte ud af Hæren, og dette bestemte ham til at gjøre endnu et Forsøg hos Faderen, hos hvem Dorothy jo nu var.

Det havde været nogle haarde Maaneder for det stakkels Pigebarn, og hendes sorgmodige Smil og kummerfulde Udseende hvilede tungt paa de kjærlige Forældres Hjerter.

Hun anede ikke hvem det var, der ringede paa Dørklokken, og usigelig var hendes Glæde og Overraskelse, da Charles stod i Værelset hos hende og Moderen.

„Mrs. Fox, De veed, at mit inderligste Ønske er, at faae Deres Datter Dorothy til min Hustru, jeg har lovet at opgive Krigerstanden efter hendes Faders Ønske, men endnu vil han ikke give sit Samtykke. Jeg har taalmodig ventet i flere Maaneder, men kommer nu for at faae at vide, om jeg skal modtage en civil Ansættelse i Colonierne, som min Onkel, Lord Morgeth har tilbudt mig. Vil og kan Dorothy skjænke mig sin Haand, saa modtager jeg Ansættelsen — troer hun ikke at burde det, forbliver jeg i mit Regiment og søger Forsættelse til Indien; thi denne Uvished vil enten dræbe mig eller min Kjærlighed, og naar det siges: 'At hvad Gud har sammenføiet, skal intet Menneske adskille,' saa menes der dog vel snarere Hjerter end Hænder. Du har nu hørt, hvad jeg har sagt, Dorothy — Du skal afgjøre min Skjæbne."

„Jeg er og bliver Din," sagde hun og lagde sin Haand i hans, „thi, Moder, jeg føler Alt det for ham, som Du engang talte om. Tilgiv mig, men det er ikke af Mangel paa Kjærlighed til Dig og Fader."

„Jeg tilgiver Dig og gjør Dig ingen Bebreidelser, men skal bestræbe mig for at formilde Din Fader — dog bør han først raadspørges. Charles Verschoyle maa tage til Plymouth og tale med Din Fader og sige ham, hvad Du har sagt i min Nærværelse, og naar han kommer hjem, maa Du selv frit tilstaae ham Alt og give ham Dine Grunde."

Resultatet efter en lang og stormfuld Sammenkomst med Nathaniel blev, at denne forlangte tre Dages Betænkningstid, og at Capitain Verschoyle i Mellemtiden ikke maatte gjensee Dorothy.

Dette maatte Charles gaae ind paa, skjøndt det var haardt for ham, da han ikke kunde blive i Ply-

mouth, eftersom just den sidste Dag var bestemt til Audreys Bryllupsdag.

Hendes Naade havde efterhaanden forsonet sig med Datterens Parti. Hun var godt hjemme i Familien Dyne Courts Stamtavle, og naar hun havde givet en Veninde af borgerlig Herkomst eller en Pengeparti søgende Moder en lang Fortælling om deres næsten fyrstelige Herkomst, kunde hun gjerne ende med at sige: „jeg kan ikke bebreide Audrey Noget, thi jeg gjorde selv et Inclinationsparti — de unge Piger kunne sjelden faae baade i Pose og i Sæk, de maa enten renoncere paa Pengene eller fornem Herkomst — jeg er tilfreds med Audreys Valg, thi ved Pengene kan man dog kun tilkjøbe sig, at man bliver taalt."

Audrey var saa lykkelig, at hendes Ansigt havde et langt blidere Udtryk end sædvanligt, og da de vendte tilbage fra Kirken, erklærede Miss Brocklehurst at Audrey Dyne Court var langt smukkere end Audrey Verschoyle nogensinde havde været. Mr. Ford havde selv forlangt at være tilstede, og Miss Brocklehurst og han fandt saameget Behag i hinandens Selskab, at Audrey gjorde spøgefulde Bemærkninger derover.

Capitain Verschoyle var i et glimrende Humeur, thi Nathaniels Svar var kommen. Han gav sit Samtykke paa de Betingelser, at Parret skulde vente et Aar, og at Capitainen ikke maatte tage Dorothy bort fra England.

Lady Laura meddeelte Gjæsterne Budskabet og sagde: „Mine gode Venner her vide, at mine Børns Vel altid har ligget mig paa Hjerte. De have nu selv valgt, og skjøndt de ikke have opnaaet Alt, hvad ønskeligt var for dem, saa veed jeg dog af egen Erfaring, at i Ægteskabet er sand Kjærlighed den bedste Støtte og Tilflugt under alle Livets Omvexlinger.

To og fyrgetyvende Capitel.

Et Aar senere.

Der er nu forløbet mere end et Aar, siden Audreys Bryllup, og Lady Laura skriver til Lady Spencer, som opholder sig i Rom.

„Kjære Isabella!

Jeg har ikke villet skrive, før Charles's Bryllup var forbi, da jeg veed hvor megen Interesse Du tager i vor Families Lykke, og nu maa jeg tillige meddele Dig, at jeg er Bedstemoder og er stolt deraf.

Audrey har faaet en prægtig Dreng, som Alle siger ligner mig. Han kom til Verden paa Dyne Court; det havde Mr. Ford udbedt sig, og jeg troer nok, at Geoffroy var tilfreds dermed, da i de sidste 200 Aar den ældste Søn altid er bleven født paa Familiegodset. Jeg venter mig meget deraf; men derom ville Forældrene ikke høre tale. Man har fortalt, at Maria Brocklehurst vilde gifte sig med Mr. Ford; først lo jeg deraf, men senere skrev jeg hende til derom, og hvad mener Du hun svarede: „at det var fornuftigere, at Folk passede deres egne Affairer og lod Tiden afgjøre, om der var noget sandt i Rygter," — jeg er altsaa egentlig lige klog.

Charles havde Bryllup i forrige Maaned; jeg var ikke med, da Veiret var koldt og Charles frygtede for, at Reisen vilde anstrænge mig formeget. Alt gik godt, og Dorothy skal have seet saa yndig ud, hvortil især bidrog, at jeg havde raadet hende til at sætte sit Haar paa græsk Viis. Hendes Fader gav hende 10,000 Pund Sterling paa hendes Bryllupsdag, som jo er en stor Hjælp til deres smaa Indtægter, men senere vil hun arve langt mere.

Da jeg nu er ene, vil jeg indskrænke mine Besøg til Slægt og nærmeste Venner, imellem hvilke Du og Din Familie indtager første Plads.

Du vil forbauses over, hvor Audrey er kommen til at see godt ud, og hvor mine Børn ere lykkelige Ægtefolk, saa jeg ikke fortryder, at mine mere ærgjerrige Projecter gik overstyr. Jo ældre vi blive jo mere føle vi, at alle Verdens Goder ikke kunne gjøre os fuldstændig lykkelige, men at vi trænge til Nogen, som elsker os og som vi kunne elske igjen. Du leer maaskee ad mig, og siger jeg er bleven romantisk paa mine gamle Dage og Du kan paa en Maade have Ret, thi jeg føler mig tyve Aar yngre og hvis Du og Din Mand snart vilde komme hjem og ogsaa bekræfte det, vilde I inderlig glæde

Din hengivne
Laura Verschoyle."

Et glædeligt Nytaar.

John Garnet sad i dybe Tanker, med Blikket fæstet paa den flammende Kaminild. Gardinerne vare trukne sammen og Lampen tændt, han burde have følt sig tilfreds og været lykkelig, men han var det ikke. Han havde netop hørt En, som gik forbi hans Vindue, raabe høit til en Anden: „Et glædeligt Nytaar!" og han kunde ikke glemme denne Lyd. Han vidste ikke, hvad det skulde betyde, der var aldrig Nogen, der sagde det til ham; Ingen brød sig om enten han var lykkelig eller bedrøvet.

Han skiftede urolig Plads, thi det forekom ham, at en Stemme svarede ham — en Stemme som kom langt borte fra — et Echo af Noget, han havde hørt for længe siden og halv forglemt: „At være viis er at være glad i rette Tid, og at være god, er at være lykkelig."

„Lykkelig!" sagde den gamle Mand, med Haanden under Hagen; „jeg veed heller ikke hvad det betyder, om der er nogen Mening i det."

Dog havde den Tid været, da Du var lykkelig og glad tillige, John Garnet. Du var den Gang ikke saa rig, som Du nu er; men til hvad Gode ere Dine Penge Dig? Og John kunde have svaret: „Intet," men at han havde hængt haardnakket ved de Grundsætninger, han havde antaget i de senere Aar af sit Liv.

„De ere mine," sagde han, „det er Magt. Jeg har ingen Venner, de ere alle falske, eller døde, eller forandrede, men mine Penge ere tilbage og dem tager jeg vare paa."

Nu mødte Børnestemmer hans Øren og han hævede Hovedet for at lytte. De sang en Nytaarsvise.

„Jux!" sagde John Garnet utaalmodig, og han reiste sig fra sit Sæde, for at jage dem bort; men nu mærkede han, at de sang for Naboens Dør og ikke ved hans. Der var ingen Fare for, at de

vilde gjøre det, tænkte han, man kjendte ham altfor godt. Og det Smil han forsøgte paa at gjøre barskt og haanligt, havde en besynderlig bitter Alvor ved sig. Det var ganske underligt, men han kunde ikke lade være at lytte til Stemmerne udenfor — han kunde ikke undlade at grunde over de Ord, som bragte Budskabet om Godhed og Fred. Strax efter skred han tvers over Værelset og gik ind i Salen. Derpaa aabnede han Gadedøren, og hele Tiden forekom det ham, som om det var en Anden, der gjorde disse usædvanlige Ting, og han kun saae til.

Fra hans aabne Dør udstrømmede der et gulagtigt Skin paa den snedækte Gade, og han saae, at Børnene efterat have endt deres Sang kom hen imod ham. Atter tænkte han med Bitterhed: „De ville ikke synge for min Dør; ikke En af dem vil ønske mig et glædeligt Nytaar." Og det Blik, han kastede paa ethvert af de barnlige Ansigter havde noget længselsfuldt ved sig — en Slags halv medlidende halv selvforagtende Længsel efter at en af dem skulde rettte dette Ønske til ham. Men de holdt kun op at tale og saae paa ham.

„Kom," sagde John med Haanden i Lommen, „en Fiirskilling for hver den af Jer, som kan sige mig hvad et glædeligt Nytaar betyder."

En af dem grinede og sang lystig ud: „En Lomme fuld af Penge og en Kjælder fuld af Øl."

John saae paa dem Alle og sukkede.

„En Lomme fuld af Penge, hvad? Saa det er et glædeligt Nytaar. Saa er Alt hvad jeg kan sige, at det er en Feiltagelse, og mangler Forbedring. Her, tag Jeres Skillinger, der er een til hver."

Maaskee han ventede, at der skulde følge et Glædesudbrud ovenpaa en saa usædvanlig Gavmildhed; men om det end var Tilfældet, kom det ikke. Børnene forholdt sig ganske rolige, idet de mistænksomt undersøgte Pengene, og en af dem gik saa vidt, at han yttrede Tvivl, om det ikke var Knapper; men han blev udhysset af de Andre; thi Pengene vare ægte og meget blanke.

Da de gik bort, følte John Garnet at ethvert af Fodsporene i Sneen nedtrykte ham og gjorde ham bedrøvet. Det var lidt haardt, da han havde været beredvillig til at give, at de ikke takkede ham, at de ingen Glædesraab gave ham, Intet yttrede uden Forundring. Da han vendte sig om for at gaae ind, saae han at en af dem var bleven tilbage, og sad veltilfreds paa Steen-Trappetrinet og besaae sin Skilling i det gule Lysskjær. Han var en lille Dreng med smukt Haar, blegt Ansigt, sorte Ringe om Øinene og Klæder der, omendskjøndt de vare nette, kunde have været varmere og mere rigelige.

„Nu," sagde John, idet han bøiede sig ned imod ham, „hvad siger Du for den?"

„Jeg ønsker Dem et glædeligt Nytaar."

Drengen saae smilende op, idet han sagde det, og der var Noget, som standsede det Skridt, John Garnet vilde have gjort, tilbage til Huset. Det var en pludselig Smerte; han havde aldrig før følt noget lignende. Smerten kom halvveis fra Drengens taalefulde Øine, der vare saa lig andre Øine, som skinnede frem af det Forbigangne for at bebreide ham, og halvveis fra de Ord, som nylig vare blevne henvendte til ham.

„Kom ind og varm Dig," sagde han, idet han rakte Haanden frem.

Barnet saae paa den røde Lysning indenfor og paa den snedækte Gade, derefter paa Skillingen og derfra paa den gamle Mand, med en pludselig Mistænksomhed.

„De vil vel ikke tage den fra mig?" sagde han.

Ung som han var, maatte Drengen have seet Tegn til den skarpe Smerte, som Johns Hjerte følte; thi de smaa, kolde Fingre klamrede sig paa engang rundt om den eenlige Mands Haand, og det næste Øieblik sad han som et lille Atom i den saakaldte Gniers rummelige Lænestol, udstrækkende de smaa, kolde Fingre mod Ilden og stirrende ind i den med glædestraalende Øine. De talte ikke til hinanden, det ulige Par, men Drengen, der var bleven døsig ved den pludselige Overgang fra Kulde til Varme, lod Hovedet synke ned paa Stolearmen, hvorpaa John skyggede med Haanden for sine Øine og betragtede ham.

„Saa lig!" mumlede den gamle Mand blidt, „saa overordentlig lig!"

Hele Værelset bagved Drengens Stol syntes at opfyldes af spøgelseagtige Øine, som stirrede paa John Garnet med rolig Bebreidelse for en svunden Tid, hvis Minde han havde forsøgt paa, men ikke var istand til, at dræbe.

Hvorfor var han ene? Hvis Feil var det, at han sad som en Eremit, uden at have Interesse for nogen Ting i Livet, tællende de glædeløse Dage, som de svandt hen, kun for at undre sig over, hvormange han endnu skulde tælle. Og hvad vare alle disse Skygger i Værelset, som vare hos ham i denne Aften og omsvævede Nytaars-Arnen, og ikke gave Haab eller Løvte om en lysere Tid?

„Blege Aander, alle tilhobe," sagde John.

Men han gjorde ingen Bestræbelse for at bortjage dem. Der var det i hans Hjerte, som bragte ham til at smigre disse Ansigters Nærværelse og de lydløse Ord, som altid spillede paa deres Læber, med hvilke han engang havde været saa fortrolig.

„Vi vare engang Dine Venner, det er sandt. Vi have samlet os om Din Arne mangen en Jule- og Nytaarstid. Hvis Feil var det, at vi ikke gjøre det endnu? Du veed det. Du begik en grusom Handling, og Bevidstheden derom spredte sig som Iis gjennem Dine Aarer og gjorde dem kolde. Du vilde have handlet endnu værre, det var ikke Villien, der manglede, kun Magten. Fordi Du med en Forbandelse bortjog Din Søn, for hans mandige Sandhedskjærlighed og Æresfølelse, og fordi Du vidste, at Du var lav og ond, og fordi vi ogsaa vidste det, hadede Du os. Du udelukkede Dig selv ved Din haardnakkede Stolthed — Din Tilbedelse af Mammon, fra alle dem, som havde kjendt Dig og troet, at Du var anderledes. Du lukkede Dit Hjerte for al kjærlig Indflydelse, for al Medlidenhed, Godgjørenhed og menneskelig Hengivenhed. Derfor skal Jule- og Nytaars-Arnen være kold og glædeløs for Dig. Derfor skal den hellige Tid, som bringer Mennesket Skyggen af en stor Fred paa Jorden, kun tale til Dig om en gnavende Uro og Utilfredshed. Derpaa skal Du dø, ubeklaget og forladt."

Haanden over den gamle Mands Øine skjælvede og hans Læber bevægede sig, men ingen Lyd kom over dem. Var det Altsammen en Drøm? eller hvorfor haanede de ham saaledes, disse Stem-

mer fra en Verden, som var saa langt borte, og dog saa forunderlig nær i denne Nat?

„Han var min egen Søn," saaledes talte den haardnakkede Mands Hjerte til sit Forsvar. „Han havde ingen Ret til at være mig ulydig. Jeg havde samlet Rigdomme for hans Skyld, men de vare mine, ikke hans. Jeg gjorde ham ingen Uret. Jeg bad ham vælge mellem mig og Pigen, hvem man havde faaet mig til at troe, vilde arve en Formue, og han valgte. Det var hans egen Sag. Da det kom til Stykket, og jeg vidste, at hun var fattig, vidste jeg ogsaa, at hun vilde tilbagegive ham hans Løvte. Dersom han valgte, at være mig ulydig, saa gjorde han det med aabne Øine, og jeg var i min gode Ret, da jeg jog ham bort, og — han er død!"

En besynderlig Frygt og Modløshed greb ham ved disse Ord. Det syntes, som alle Aandestemmerne havde forenet sig, for at hviske dem gjennem Værelset, som om han ikke havde fattet Meningen deraf før nu.

„Død i et fjernt Land og i Fattigdom! Hvad har Du gjort med det Brev, som den stakkels Dreng skrev til Dig paa sit Dødsleie? Hvor er den Kone, som han i saa ynkværdig en Tilstand overdrog til Din Omhu? Var det hendes Feil, at han opfyldte sin Forpligtelse mod hende, da Du vilde, at han skulde bryde den? Da Du troede, hun vilde blive rig, forenede Du deres Hænder, da Du erfoer, at hun var fattig, vilde Du adskille dem. Da Du ikke kunde gjøre det, kastede Du dem ud i Verden, et hjælpeløst Par; thi begge vare blevne opdragne i Overflod. Du kunde af og til have hørt om, hvorledes de kæmpede, men det vilde Du ikke. Du kunde have kjendt, ja, Du kjendte den mandige Kamp Din Søn stred mod Verden, men Du lukkede Dine Øren. Hvor ere de Smaa, han efterlod, da hiin Kamp var tilende? Du kunde have hørt ham tale til Dig gjennem dem, dersom Du vilde; men han er død, og Du kan ikke gjøre det skete uskeet. Den Deel af Din Straf er haard at bære, og dog vedbliver Dit haarde Hjerte at være ubevæget."

En Lyd fra Lænestolen vækkede ham pludselig. Det var ikke Andet, end at den lille Sanger hostede i Søvne, en kort, smertelig Hoste, som den, der for flere Aar tilbage i Tiden pleiede at gjennemfare ham med Rædsel. Den fik den gamle Mand til at bøie sig forover med en hastig, forfærdet Ilfærdighed, for atter at betragte det Ansigt, som i hiin Ro forekom ham magrere end nogensinde.

„Saa lig!" sagde han igjen, „saa overordentlig lig!"

Han bøiede sig ned, berørte Drengens Kind blidt og strøg hans Haar. Lidt efter lidt løftede han ham sagte og holdt ham i sine Arme; Musklerne omkring den gamle Mands Mund begyndte at arbeide, og en paafaldende Blidhed udbredte sig over hans rynkede Træk. Det syntes som om Følelsen af den lille Byrde paa hans Bryst bragte den Varme tilbage, som havde forladt ham for længe siden.

„Hvad hedder Du?" sagde han blidt, da Drengen vaagnede op, forundret og lidt frygtsom. „Hvad kalder man Dig?"

„Mit Navn er Anthony," svarede han, „men de kalde mig Tony."

„Tony, hvad? — Garnet?" spurgte han.

„Ja," sagde Drengen, „men De holder mig altfor tæt op til Dem. Lad mig gaae, min Moder vil savne mig og blive forskrækket."

Med en besynderlig skjælvende Stemme sagde den gamle Mand, idet han reiste sig fra Sædet: „ja, ja, vi vil gaae begge, og Du vil vise mig hvor Din Moder boer. Kom!"

Da de kom ud paa den oplyste Gade, forekom det John Garnet, som om en Vægt af tunge Aar var bleven løftet bort fra hans Hjerte. Selv Husene havde faaet et nyt Udseende og de flammende Lygter kastede deres Lys forhaabningsfuldt over hans Vei. Hans lille Følgesvend standsede ved den halvaabne Dør paa en tarvelig Hytte og saae nysgjerrig op til ham; men John stod bagved i Skyggen, for at han kunde see, men selv være useet.

Efter nogle faa Minuters Forløb stod John Garnet i den rødlige Glands fra Hyttens Ildsted, med nedbøiet Hoved og skjælvende Læber: thi Synet af et smukt, qvindeligt Ansigt, som han meget godt erindrede, og en Enkekappe, som overskyggede det, havde gjort et heftigt Indtryk paa ham.

Idet han udstrakte den ene Haand imod hende, sagde han med en Alvor, som havde noget Ynkeligt ved sig: „Tilgiv mig, thi jeg har lidt. Jeg kan ikke bringe den Døde tillive, men jeg kan forsørge dem, som han havde kjær, ifald De vil tillade mig det. Kom hjem med mig, min Datter, kom og gjør det til et Hjem, for hans Skyld; thi jeg føler mig meget ene."

Fra hende vendte han sig til Drengen, som endnu stod ved Siden af ham og betragtede ham med Forundring.

„Hvad var det, Du sagde til mig for lidt siden, da Du sad paa Dørtrinet?" spurgte han. „Du har vel ikke glemt det?"

„Nei," svarede Drengen.

„Siig det igjen, min Dreng, vil Du?" bad den gamle Mand. „Vil Du sige det igjen og ønske mig det?"

Drengen saae tankefuld fra den Ene til den Anden, og en Tanke om, at den Fremmede meente det godt med dem, oplivede hans Ansigt og han gjentog: „Et glædeligt Nytaar!"

* * *

„Et glædeligt Nytaar til Alle og Enhver!"

John Garnet ønskede det med et taknemmeligt Hjerte, da han sad paa Vertens Plads ved sit Bord, og ligeoverfor ham var der et smukt Ansigt med en Enkekappe. Det er sandt, at dette Ansigt bar Spor af Sorger. Men det var livligere, end da han havde seet det ved Arnestedet i Hytten; thi hendes Bekymringer for Fremtiden vare tagne bort fra hende. John Garnet saae til hende, idet han stod op og betragtede det vel besatte Bord. Han var heel forandret. Endog Julesangerne vilde, ifald de havde seet ham, have betænkt sig paa at sige, at han var den samme John Garnet, som havde givet dem hver en Fiirskilling. Og naar han kastede Blikket over sine Gjæster, traf han gamle Venners Ansigter. Dersom han i den forbigangne Tid havde været at dadle (og han vidste, at dette var Tilfældet), saa var Adskillelsens kolde Muur imellem dem

nu nedbrudt. De havde været meget gode imod ham, bedre end han havde fortjent.

Dette tænkte John Garnet, idet han stod for dem ved Nytaarsfesten, for at ønske dem Alle Velkomst og Glæde. Idet han prøvede paa at sætte nogle af disse Selvbebreidelser og Anger i Ord, var han sig bevidst, at en lille Summen af Stemmer hævede sig rundt om ham og dæmpede hans egen. Da han derefter forsøgte paa at tale om den tabte Søn, om sin egen Haardhed, Forsømmelse og Straf, var der noget, som fik ham til at betænke sig, stamme og bryde af.

Det var kun Berørelsen af smaa Fingre, som snoede sig rundt om hans egne; Blikket fra to brune Øine, saa lig hine andre Øine, som han aldrig mere skulde see.

John Garnet stammede et Øieblik i sin Tale, og løftede derpaa Barnet op paa et Sæde ved Siden af sig, idet han slyngede den ene Arm om ham.

„Ved Guds Barmhjertighed," sagde han, „seer jeg Haab og et lysere Liv for mig, lysere ved at skabe andres Lyksalighed, hvilket er den eneste rette Vei til vor egen. Jeg var ene og meget forladt. Jeg sørgede over min Søn, men det var med en ufrugtbar og egenkjærlig Sorg, som ikke vilde tilstede Velvillie mod dem, hvem han havde efterladt sorgbetyngede. Nu er hans Kone min Datter, den der styrer mit Huus, og hans Børn ere ogsaa mine. Det er mere, end jeg fortjener."

„Gamle Venner — trofaste som jeg veed I vare — jeg skjød Eder fra mig i mit Hjertes Bitterhed og den haardnakkede Stolthed, som ikke vilde taale en Irettesættelse. I have tilgivet mig og samlet Eder om mig igjen. Værer Allesammen mit Vidne, at jeg ydmyger mig og er taknemmelig. Af mit ganske Hjerte takker jeg Eder og ønsker Eder velkommen i mit Hjem, som i saa lang Tid har været øde. Og nu ønsker jeg Eder Alle her og den hele Verden et glædeligt Nytaar!"

Ubillighed.

Sol, Maane og Stjerner, Himlens blaae Hvælving, Bjerge og Klipper speile sig i Havet, i Floder, i Bække og i Damme — Tiden speiler sig i Evigheden — det Herværende i Hisset — det Forsvundne i Erindringen — det Nærværende i Øieblikket — det Tilkommende i Phantasien — Lasten i Dyden — Smerten i Glæden — Daad i Historien — Kunsten i Idealer — Lærdom i Stræben — Misundelsen i fremmed Besiddelse — Drankeren i det fyldte Glas — de Elskende i hinandens Øine — den Fattige i den Rige — den Ringere i den Fornemme — den Syge i den Sunde — kort, den hele Verden er et Speilkabinet —, og — man vil fortænke Qvinderne i, at de speile sig! Hvilken urimelig Fordring! —

Blandinger.

— En Kudsk traadte ind til sin Herre, en Agerkarl, der var forhadt af Alle, og opsagde sin Tjeneste. „Hvorfor vil Du forlade mig?" spurgte Herren. — „Jo," svarede Kudsken, „for naar vi kjøre ud, saa maa jeg altid høre, at Folk paa Gaden sige: ‚Der kjører den Gavtyv!' og da jeg nu ikke veed, hvem de mene, saa ærgrer jeg mig derover."

— En slet Digter havde engang formedelst en Satire faaet Stokkeprygl af en Adelsmand. Han bad Landets Regent om at lade ham vederfares Retfærdighed. „Det er allerede skeet," svarede Hertugen.

Opløsning af Julegaaderne i Nr. 52.

1. En Pung. 2. En Lampebakke. 3. En Silkesnor (til Uhrbaand). 4. Et Cigarfoderal.

☞ Med dette Nr. følger et lithographeret Titelblad.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer og Brevsamlingssteder, i alle Boglader og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller et à to Xylographier. — Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Indholdsliste.

(De med en Stjerne betegnede Artikler ledsages af Lithographier eller Xylographier.)

Side

*Af en Reise gjennem Campagnen ved Rom . . . 823
*Angelo, Michel 185, 193
*Bed først Din Bøn 801
Behændig fanget 46
*Bernardin de Saint Pierre 632, 643
Blandinger . . 16, 32, 64, 95, 112, 128, 144, 176, 207, 223, 239, 255, 272, 288, 320, 335, 352, 368, 384, 416, 511, 528, 544, 559, 623, 639, 783, 831, 844
Bogstavgaade 752
Bortstuvet 573
*Bournonville, August 641
Buddhas Fristelse 591
*Caroline Mathilde tager paa Kronborg Afsked med sine Børn 673
Charade . . 32, 96, 288, 320, 400, 480, 544, 576, 640, 688, 720, 768
*Christian IV. paa „Trefoldigheden“ 1
Contraster 191
Curiosum 798
Definition over Krig 447
Den eneste Feil 159
*Den forbudne Vei 289
*Den franske Kyradseers Drøm ved Vagtilden . . 257
Den gamle Cassams Tøfler 505
*Den midterste Bro ved Via mala 375
*Den nye danske St. Nicolai Kirke i Hull 439
*Den nye Kirke i Sundby paa Amager 97
Den originale Grund 351
Den solgte Skjønne 622
*De nye Huusfæller 193
De syv Forligelsescommissairer 495
*Det nye Capel i Vedbæk 513
Det sidste Lægemiddel 781
*Det store Theater i Bordeaux 280
De to hvide Roser 525
Dobbeltgaade 112, 272, 352, 416, 560, 784
Dorothy Fox 637, 653, 667, 683, 699, 713, 729, 744, 753, 770, 785, 803, 817, 834
*Dronning Lovisa af Sverige 321
Dræbe en gammel Mand 395
*Dyrekamp i Urskovene 502
*Dürer, Albrecht 695, 705
En Aandemaner 252, 266
En bedraget Præst 333
*En Gadescene 211, 346
En Kamp i Kjærlighed . . . 77, 90, 103, 123, 137, 153, 169
En Kunstnerindes Hjerte 382
En schweizersk Anna Colbjørnsen 239
En Slaves Hævn 462
*En Vandring gjennem Katakomberne i Paris . . 598

Side

En vidunderlig Photograph 108
Et Dykkerklokke-Eventyr 61
Et Familiebillede 811, 827
Et glædeligt Nytaar 838
*Et Gravmæle i Indien 81
*Et Huus løftet i Veiret 353
*Et Mytteri paa den engelske Flaade 225
*Et Overfald 385
*Et Træk af Pius IX. 471
*Favre, Jules 33
*Fiskemusik ved Greytown 377
Flo 347, 363
*Frederikshald 311
Fyrstelig Belønning 142
Gaade 16, 64, 128, 144, 192, 208, 240, 256, 384, 432, 496, 592, 608, 624, 672, 736, 816
Gaadesamtale 704
Gaadespørgsmaal 48, 336, 512
*Gertner, Johan Vilhelm 417
Gjæt eller dø 796
*Hamburg ved Høivande 762
*Helligtrekongersaften 65
*Hemmeligheden 609
Herremændenes Strid 4, 21, 35, 51, 66
*Hjemkomsten 129
Horoscopet 303
*Hougfossen 449
Huusundersøgelsen . . 173, 189, 205, 220, 236, 249
Hvorledes vi fik Julegrønt til vor Kirke 282
*Indiske Gjøglere i Madras 535
*Islændere, der gaae til Kirke 50
Julegaader 831
*Kaschemirgeden 567
Kjærlighedens Guddommelighed 366
Kjærlighed og Snildhed 687
Lady Caroline 507, 521, 536, 552
Landvæsenseleven 557, 569, 584, 604, 617
Lidt om Loven 398
*Lidt om Romanien 665
*Ligrøverne 406
Lirekassemandens Historie 588
Logogriph . . . 80, 160, 224, 304, 368, 448, 528, 656, 800
*Lothringske Bondedragter mellem Mosel og Saar 145
*Luthers Mindesmærke i Möhra 726
Lyset i Vinduet 301, 314
Mand og Hustru . 8, 25, 40, 56, 71, 84, 99, 113, 129, 147, 164, 177, 197, 214, 227, 241, 258, 273, 289, 305, 323, 337, 355, 369, 386, 401, 419, 433, 451, 465, 484

	Side
Mozarts Orevals	30
Muhameds Ydre og Charakteer	814
Mythologiske Smaahistorier	94
Navnegaader	464
Okadanga	315, 330
*Phister, Joachim Ludvig, og Louise Petrine Amalie Phister	161
*Prag	737
Prindsen og Actrisen	14
*Raad- og Domhuset i Kjøbenhavn	17
Romantiske Begivenheder i Gotfried Kinkels Levnet	541
*Rosenkilde, Adolf	481
*Scene fra en Vildsvinejagt	793
*Storthingsbygningen i Christiania	246
Søstrene	413, 426, 442, 457, 474, 489, 497, 515, 529, 546, 561, 578, 593, 609, 625, 647, 657, 674, 689, 708, 721, 740
*Taarnby Kirke og Kirken i Hollænderbyen	119
Thedrankeren	543
Til Knappenaalens Historie	271
*Til Spillekortenes Historie	181
Tyrkiske Anekdoter	430
Ubillighed	843
*Valdemar, Prinds	769
Ved Aarsskiftet 1871—1872	833
*Ved Terracina	545
*Vælg den rette Haand	577